SAU KHI

Người Qua Đường Liên Hôn Với Đại Lão Hảo Mồn

Tác giả
Ninh Dực

Editor : 🐟
Beta : Sú

Sau Khi Người Qua Đường Giáp Liên Hôn Với Đại Lão Hào Môn

Ninh Dực

DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Xuyên Không, Sủng

Thể loại: Đam mỹ, Hiện đại, Sủng, Xuyên không, Hào môn thế gia, 1v1, Chủ thụ, Ngọt sủng, HE, Cường cường, Giới giải trí, Cưới trước yêu sau, Nguyên sang, Tình cảm, Vạn người mê

Giới thiệu:

Cố Thẩm từng là đại lão của Cục xuyên không, sau khi trải qua 999 thế giới, cuối cùng cậu cũng có thể về hưu dưỡng lão.

Cậu lựa chọn trở về cuộc sống bình thường, làm một người qua đường không đáng nhắc đến.

Vì thế sau khi liên hôn với người cầm quyền của nhà họ Lệ, mỗi ngày cậu chỉ uống trà đọc báo, như ý nguyện trở thành công cụ liên hôn không có cảm giác tồn tại.

Mãi đến khi . . .

Trong lúc chồng ra nước ngoài, công ty em trai chồng gặp khủng hoảng.

Em trai đến trước mặt cậu cầu xin, đưa cho cậu một bộ vest, nhờ cậu thay chồng tham dự một buổi gặp mặt.

Cậu thở dài rồi cởi quần áo tơ tằm mặc ở nhà ra, đeo kính gọng vàng lên, tham dự đàm phán thương mại.

Ngày hôm sau, em trai dành được dự án, hộp thư nhà cậu tràn ngập offer(1), người tuyển dụng liên tục gọi cho em trai.

Đoàn phim của em gái chồng gặp chuyện, ảnh đế đóng vai Tiên Tôn - nam thần của độc giả - không thể vào đoàn làm phim.

Em gái đến trước mặt cầu xin, đưa cho cậu một thanh trường kiếm, mời cậu xuất hiện với vai trò khách mời.

Cậu thở dài rồi mặc áo rộng tay dài lên, một thân áo trắng như tuyết, có thể nói là "nhất kiếm sương hàn thập tứ châu(2)".

Ảnh hậu trường vừa ra, toàn mạng điên cuồng tìm vị kiếm khách thần tiên này, người đại diện liên tục gọi điện cho em gái.

Lúc cậu đi ngang qua toà nhà của nhà họ Lệ thì tiện thể lấy thư mời, đúng lúc trang web của tập đoàn bị hacker tấn công.

Cậu chỉ tiện tay gõ vài dòng code đã nhanh chóng giải quyết được vấn đề.

Phó giám đốc kích động nắm lấy tay cậu: "Cậu là người của bộ phận nào? Tôi phải tăng chức tăng lương cho cậu!"

Cố Thầm mỉm cười: "Không cần, dù sao sếp của các anh ngày nào cũng đi làm chính là vì kiếm tiền cho tôi."

Lê Đình Khâm cưới Cố Thầm về nhà, chỉ là liên hôn thương mại, nghe nói tính cách Cố Thầm hướng nội, vô cùng sợ giao tiếp xã hội, lại rất ham tiền.

Anh thấy không sao, những thứ đó không thành vấn đề, chỉ cần ngoan ngoãn làm một bình hoa(3) là được.

Lại không ngờ, ba tháng sau khi anh ra nước ngoài công tác:

Em trai: Anh ơi, bao giờ anh ly hôn với anh dâu vậy? Mong anh đừng chậm trễ anh dâu thành lập đế quốc thương mại!

Em gái: Anh ơi, bao giờ anh ly hôn với anh dâu vậy? Mong anh đừng chậm trễ anh dâu bước vào giới giải trí!

Cấp dưới: Ừm… giám đốc Lệ, hay là anh thoái vị nhường hiền đi.

Lệ Đình Khâm nhướng mày: đây là tính cách hướng nội, vô cùng sợ giao tiếp xã hội, rất hám tiền?

Sau khi về nước, cuối cùng anh cũng gặp được đối tượng liên hôn đang nằm phơi nắng ở hoa viên.

Lại thấy vị đối tượng liên hôn này lười biếng vươn tay về phía mình: “Giám đốc Lệ, sao anh chưa chuyển tiền tiêu vặt ba tháng này cho tôi?”

Lệ Đình Khâm: “…”

Mục lục

- Chương 1: Một người qua đường giàu có và tự do.
- Chương 2: Phu nhân yếu đuối tội nghiệp không thể tự chăm sóc bản thân.
- Chương 3: Cố tiên sinh thật bí ẩn
- Chương 4: Người vợ tội nghiệp và ngây thơ của tôi rất yếu đuối và không biết cách chăm sóc bản thân.
- Chương 5: Ồ, tôi không có WeChat của Lệ tiên sinh.
- Chương 6: Vị cao thủ võ lâm ẩn dật từ đâu đến?!
- Chương 7: Ngài kết hôn mà vẫn muốn yêu đương sao?
- Chương 8: Huấn luyện viên, tôi muốn học kiểu này!
- Chương 9: Có vẻ như hôm nay lại là một ngày trót lọt làm nhân vật quần chúng rồi.
- Chương 10: Cậu ship cặp này ngay tại hiện trường luôn à?!
- Chương 11: Làm xong việc, phủi áo ra đi, giấu công danh vào bóng tối.
- Chương 12: Anh thực sự chỉ là một người qua đường ngu ngốc
- Chương 13: Lệ tổng, tháng này tôi tiêu hết tiền tiêu vặt rồi.
- Chương 14: Lớp bổ túc của thầy Cố mở cửa rồi~
- Chương 15: Lớp bổ túc của Cố tiên sinh đóng cửa rồi~
- Chương 16: Cùng Cố tiên sinh đến lớp bổ túc~
- Chương 17: Vì Cố tiên sinh và đại thiếu gia mặc đồ đôi!
- Chương 18: Sao mà anh dâu lại bị vài chục vạn tiền tiêu vặt dỗ đến mức mụ mị thế này?
- Chương 19: Anh dâu, anh dâu ơi, anh thật kiên nhẫn.
- Chương 20: Anh dâu thực sự dùng chiêu lấy ma thuật trị ma thuật!
- Chương 21: Vẫn còn rất nhiều người trên thế giới cần việc làm.
- Chương 22: Lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh (1)

- Chương 23: Lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh (2)
- Chương 24: Truyền thuyết về Cố tiên sinh lưu danh sử sách.
- Chương 25: Bước đầu trở thành huyền thoại kinh doanh: Đoạt lấy con dấu.
- Chương 26: Hai người đàn ông ra vào.
- Chương 27: Ngủ trước mười một giờ thì tốt cho thận.
- Chương 28: Trải nghiệm đầu tiên sau khi trở về Trung Quốc: Một chế độ chăm sóc khỏe mạnh.
- Chương 29: Đại lão bí ẩn—Cố tiên sinh.
- Chương 30: Đại tiểu thư, người tình trong mộng đó là anh dâu cô đấy!
- Chương 31: Nâng cấp tiền tiêu vặt.
- Chương 32: Cung nghênh Tôn Thượng! Tôn Thượng, thỉnh!
- Chương 33: Liệu y có phải tiên tôn tiền kiếp không?
- Chương 34: Tên, tuổi, danh tính đều không rõ.
- Chương 35: Giới trẻ thời nay sao lại suy nghĩ bẩn thỉu như vậy?
- Chương 36: Anh không dám tiếp tục bất kính với A Thầm như thế nữa.
- Chương 37: Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao?
- Chương 38: Thần thánh của giới 404.
- Chương 39: Đừng nhắn tin cho anh dâu sau 9 giờ.
- Chương 40: Đừng nhắn tin cho anh dâu trước 9 giờ.
- Chương 41: Giáo sư Cố hiện đang nghiên cứu trong một ngọn núi sâu
- Chương 42: Lệ Gia Thụ trúng thầu.
- Chương 43: Công việc tăng ca đầu tiên của người về hưu.
- Chương 44: Ba bước kì diệu của anh dâu.
- Chương 45: Anh dâu vừa "diệt gọn" 13 doanh nghiệp chỉ trong nháy mắt…?
- Chương 46: Đây chính là ma thuật đỉnh cấp của anh dâu!!!
- Chương 47: “A Thầm, em… sao lại mặc đồ của tôi?”
- Chương 48: Chuyện hợp pháp.
- Chương 49: Một gia tộc danh giá- Cố gia.
- Chương 50: Lời mời.

- Chương 51: Tòa nhà tập đoàn này, hôm nay là định nuốt người luôn hay sao?
- Chương 52: Tôi chỉ là một người đi ngang qua lấy đồ.
- Chương 53: Chồng tôi đi làm mỗi ngày cũng là để kiếm tiền cho tôi.
- Chương 54: Anh dâu, thực ra anh không phải là Cố Thẩm của nhà họ Cố, đúng không?
- Chương 55: Chào em, Cố tiên sinh, làm quen lại từ đầu nhé (1)
- Chương 56: Chào em, Cố tiên sinh, làm quen lại từ đầu nhé (2)
- Chương 57: Anh mình… thật sự chẳng ra gì…
- Chương 58: Cùng nằm nghỉ một lát.
- Chương 59: Vậy rốt cuộc là đấu kiếm thật hay đấu kiếm giả đây?
- Chương 60: Tiểu Cố tổng chính là… anh dâu của cậu, đúng không?
- Chương 61: Bạn đời của Lệ tổng, Cố tiên sinh, xuất thân từ danh môn vọng tộc lừng lẫy, Cố gia
- Chương 62: Cậu vẫn thích nằm yên chờ Lệ tổng hôn hơn.
- Chương 63: Nếu Lệ tổng không ngại nỗ lực
- Chương 64: Cố tiên sinh bị phạt.
- Chương 65: Chuyến đi của Cố tiên sinh.
- Chương 66: Mối quan hệ của Cố tiên sinh.
- Chương 67: Cố Thẩm thực sự là con trai ông ta sao?
- Chương 68: Người qua đường
- Chương 69: Nếm thử xem có ngọt không?
- Chương 70: Hoàn chính văn — Thành công khi nghỉ hưu
- Chương 71: Phiên ngoại 1: Yêu từ cái nhìn đầu tiên.
- Chương 72: Phiên ngoại 2 (1/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.
- Chương 73: Phiên ngoại 2 (2/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.
- Chương 74: Phiên ngoại 2 (3/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.
- Chương 75: Phiên ngoại 3 (1/4): IF Thanh mai trúc mã

- Chương 76: Phiên ngoại 3 (2/4): IF Thanh mai trúc mã
- Chương 77: Phiên ngoại 3 (3/4): IF Thanh mai trúc mã
- Chương 78: Phiên ngoại 3 (4/4): IF Thanh mai trúc mã
- Chương 79: Phiên ngoại 4 (1/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 80: Phiên ngoại 4 (2/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 81: Phiên ngoại 4 (3/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 82: Phiên ngoại 4 (4/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 83: Phiên ngoại 4 (5/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 84: Phiên ngoại 4 (6/6): IF Song A tái hợp.
- Chương 85: Phiên ngoại 5: IF Hai tổng tài tranh nhau mua 'cổ phiếu'.
- Chương 86: Phiên ngoại 6: Cố nhân tri kỉ của tôn thượng đã trở lại
- Chương 87: Phiên ngoại 7: Khi nhân viên mới chuyển đến, Gia Thụ nghĩ hắn là gián điệp.
- Chương 88: Phiên ngoại 8: "Tiểu kiều thê " của Cố tiên sinh
- Chương 89: Phiên ngoại 9: Chúng ta có thể tìm lại nhiệt huyết mà em đã đánh mất. [TOÀN VĂN HOÀN]

Chương 1: Một người qua đường giàu có và tự do.

Biệt thự Tùng Hạc.

Nhiếp ảnh gia trẻ tuổi mới vào nghề Tiểu Lưu tay chống đầu, ngồi trên sô pha ở phòng khách mơ màng sắp ngủ.

Máy quay phim bên cạnh cậu ta được đặt trên giá ba chân vẫn trong trạng thái hoạt động, chĩa chéo về phía thư phòng bên cạnh phòng khách, thư phòng được thiết kế hai tầng, hai bên là kệ sách chứa sách về đủ các lĩnh vực như biển cả mênh mông, ở giữa là một cửa sổ sát đất lớn.

Dưới cửa sổ là một thanh niên đang ngồi đọc báo.

Thanh niên mặc một bộ quần áo ở nhà làm bằng vải cotton đơn giản, tư thái thả lỏng dựa vào ghế, tay phải cầm tờ báo, tay trái tuỳ ý đặt trên tay vịn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn cưới màu bạc.

Ngoài cửa sổ, những cây tùng cao lớn xanh ngắt, những con hạc trắng hoang dã đậu trên cành chưa bay đi, gió xuân mang theo tiếng thông reo từng đợt, bóng cây chập chờn cùng vài tia nắng xuân tỏa ra từ giữa những tán cây, xuyên qua cửa kính sát đất, rọi xuống chàng thanh niên bên cửa sổ.

Làn da cậu trắng nõn, góc nghiêng hình dáng rõ ràng, lông mi dài rũ xuống, hiện lên rõ ràng trong ánh sáng và bóng tối, được

bao phủ trong ánh sáng đẹp đẽ mông lung như vậy, cả người cậu như đang toả sáng.

Nhiếp ảnh gia Tiểu Lưu đang buồn ngủ nâng mí mắt nặng trĩu lên, nhìn thấy bức tranh tùng và hạc này, trong lòng không khỏi lẩm bẩm: chẳng trách chỗ này được đặt tên là biệt thự Tùng Hạc, phong thái ưu nhã thanh lịch của chủ nhân biệt thự hoàn toàn xứng đáng có tùng hạc làm bạn.

Nhưng cậu ta đã quay phim ở đây đến ngày thứ ba, nhân vật chính được quay - cuộc sống của Cố Thầm tiên sinh trong biệt thự trong núi, thật sự không phải dạng… nhàm chán thông thường!

À, không, là lành mạnh.

Sáu giờ sáng cậu ta đã rời giường theo Cố tiên sinh lên núi bắt đầu quay phim, nhưng đã ba ngày, quay được gì, quay được cậu rèn luyện sức khỏe, ngày qua ngày, mưa gió không thay đổi.

Về ăn sáng xong, Cố tiên sinh lại ngồi ở đó đọc báo, là hoạt động hàng ngày không thể thiếu.

Mỗi ngày cậu ta rời giường sớm như vậy để đi cùng, thật sự là không chịu nổi, đành phải ngồi ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật.

Nơi này yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng chim hót trên núi và tiếng lật báo của Cố tiên sinh.

Tiểu Lưu ngáp một cái.

Cậu ta đã quay phim gần ba ngày, nhưng vẫn chưa hiểu rõ lai lịch của vị Cố tiên sinh thần bí này.

Mặc dù Cố tiên sinh đối xử với người khác ôn hoà lịch sự, tư thái cũng là ung dung lười biếng, nhưng khí chất lại rất mạnh mẽ. Ví

như hiện tại, cậu ta cứ cảm thấy, thứ Cố tiên sinh đang lật trong tay không nên là báo, mà là báo cáo của tập đoàn.

Lúc Tiểu Lưu sắp ngủ, cuối cùng Cố tiên sinh cũng đứng dậy, Tiểu Lưu giật mình tỉnh ngủ, nhanh chóng tỉnh táo lại, lọt vào trong tầm mắt là đôi chân dài của Cố tiên sinh.

Chỉ thấy cậu tiện tay đặt tờ báo vào giá báo, hỏi: "Tiểu Lưu, hôm nay cậu có muốn uống trà không?"

Giọng nói của thanh niên trong trẻo thanh tao, khiến người ta nhớ tới mưa mới trên núi vắng vào mùa xuân, lạnh nhưng không buốt; nhưng giọng điệu của cậu lại thư thái uể oải, giọng điệu khiến người ta nghĩ đến trời quang mây tạnh sau mưa, tràn đầy sức sống.

Tiểu Lưu gãi gãi đầu, nói: "À, cà phê hay trà đều được, với tôi thì đều như nhau cả thôi, đều là uống nước cả." Hơn nữa, mặc dù khí chất của vị Cố tiên sinh này mạnh mẽ, nhưng tuổi tác không lớn, giọng điệu uể oải như vậy vừa cất lên, lập tức xua tan khí chất không giận tự uy vừa rồi khi cậu đọc báo, rút ngắn khoảng cách.

Cố Thầm gật gật đầu, nói: "Được, vậy uống đại một chén trà đi."

Tiểu Lưu đi theo cậu rồi chuyển camera sang phòng trà, trong lòng lại nói: quái lạ, lại bắt đầu rồi! Lại bắt đầu! Mỗi ngày uống trà đều phải uống hơn nửa giờ!

Phòng trà nằm ở phía bên kia phòng khách, dưới cửa sổ trồng hoa lan, một chiếc bàn trà làm bằng gỗ mun, phía sau là kệ đặt các loại trà được bảo quản theo nhiều cách khác nhau và trà cụ được làm từ vật liệu khác nhau.

Cố Thầm đun nước, tiện tay lấy từ kệ hai tách trà bằng sứ màu trắng có nắp, rồi lại lấy từ tủ lạnh ra một chiếc bình thiết, bên trong đựng trà đã được niêm phong.

Tiểu Lưu nhìn dáng vẻ pha trà đâu vào đấy của Cố Thầm, quả thật là cảnh đẹp ý vui, nhưng cậu ta liếc nhìn thời gian, chưa đến 9 giờ, trước mắt tối sầm lại.

Bắt đầu từ 6 giờ sáng, tập thể dục xong thì trở về ăn bữa sáng, ăn sáng xong không thích hợp uống trà, bèn đọc báo vừa mới được đưa đến, đọc báo xong lại bắt đầu pha trà… Một buổi sáng xảy ra nhiều chuyện như vậy mà vẫn chưa tới 9 giờ… Ngày tháng không chơi điện thoại, thời gian trôi qua chậm thật.

Cậu ta chán đến mức cả người sắp phát điên, hơn nữa cậu ta nghi ngờ, những thông tin không có điểm nổi bật, cố định hàng ngày như thế này thật sự dùng được à?

Cố Thầm thong thả ung dung pha trà, tâm trạng lại rất vui vẻ, lựa chọn thế giới này để dưỡng lão đúng là chính xác, thân phận của nguyên chủ và giả thiết cốt truyện, quả thật đủ không có cảm giác tồn tại(1).

Cha cậu là thương nhân nổi tiếng ở phía nam, cậu là đứa con đầu tiên của người vợ thứ hai của cha, sau khi cha mẹ ly hôn, đầu tiên cậu sống theo mẹ, nhưng cha mẹ đều xây dựng gia đình mới, cũng có con cái mới, mẹ chỉ gửi cậu đi học nội trú rồi gần như không hỏi han đến, cha ngoài chu cấp tiền sinh hoạt thì ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Cha cậu trước sau có bốn người vợ, cũng bồi dưỡng không ít người con ưu tú, không thiếu người thừa kế; mẹ cậu đầu óc tỉnh táo, gả vào tân đại gia tộc, nâng đỡ chồng và con nhỏ kiểm soát một phần doanh nghiệp của gia tộc.

Những trải nghiệm như vậy đã khiến cậu hình thành tính cách hướng nội nhút nhát, không giỏi giao tiếp, cho dù là ở gia tộc của cha hay mẹ, cậu đều là người không đáng chú ý tới, không hề có thành tựu, có thể nói là vô dụng.

Mặc dù cậu tự ti tầm thường, không có một chút hấp dẫn nào, nhưng lại có vài phần ưu thế về diện mạo.

Đúng lúc gặp nhà họ Lệ ở phía bắc, sau khi người thừa kế trẻ tuổi lên cầm quyền, tích cực khai thác thị trường phía nam, đạt thành hợp tác với nhà họ Cố chiếm cứ ở phía nam.

Cho nên người cha vô trách nhiệm chỉ chu cấp tiền nuôi dưỡng này của cậu đã gọi cậu về để tận dụng, liên hôn với nhà họ Lệ.

Cho dù là nhà họ Cố hay nhà họ Lệ, đều không quan tâm đến cảm nhận của cậu, thứ bọn họ tìm kiếm chỉ là hợp tác, cho nên sau khi kết hôn chồng và cha tiếp tục khai thác sự nghiệp của bọn họ, còn cậu lại tiếp tục làm người không có cảm giác tồn tại.

Nhưng bạn cùng phòng cũ ở trường nội trú đã làm minh tinh, đang là lúc đắc ý phong quang, lại phát hiện Cố Thẩm - người từng bị mọi người bắt nạt ở trường, tầm thường khờ khạo đã gả vào hào môn, trong lòng cậu ta rất ghen tị. Cho nên đã mang theo sự ghen tị và ghen ghét, cậu ta đã "mời" Cố Thẩm tham gia chương trình tạp kỹ về hôn nhân và tình yêu đang rất hot hai mùa trước này.

Vì thế trong chương trình tạp kỹ, cậu bị chồng ghẻ lạnh, im lặng cố độc, cuộc sống vô cùng nhàm chán của cậu đã trở thành nhóm đối chiếu để làm nổi bật sự ngọt ngào của nhân vật công thụ chính.

Trong tổ tiết mục, cậu là người không có cảm giác tồn tại bị cho ra rìa, tuy là chương trình thực tế về hôn nhân và tình yêu, nhưng chồng không cho cậu một chút mặt mũi nào, đến mặt cũng không lộ, càng đừng nói đến việc phối hợp quay phim.

Đến cuối cùng, bởi vì bị bạn bè chèn ép, toàn bộ những cảnh cậu lộ mặt đều bị cắt hết. Sau khi chương trình tạp kỹ được tung ra, không có bất kỳ người xem nào chú ý tới cậu, không biết cậu tên

là gì, cũng không biết cậu trông như thế nào, cậu chỉ là một người qua đường rất nhỏ thúc đẩy cốt truyện của công thụ chính.

Cục xuyên sách tìm cho cậu một nhân vật qua đường từ đầu đến cuối không có cảm giác tồn tại đầy đủ cơm áo, cuộc sống giàu có, đến mặt cũng không cần lộ cũng không dễ dàng gì.

Lần này Cố Thầm pha trà thật sự rất đơn giản, cậu đưa tách trà có nắp cho Tiểu Lưu, nói: "Cứ coi như nước trà bình thường mà uống, hết thì thêm nước là được."

Tiểu Lưu nhanh nhẹn dùng hai tay tay nhận lấy tách trà có nắp, sợ rơi vỡ, cậu ta đã quan sát rồi, tách trà này trắng như ngọc, trong như gương, thanh như khánh, mỏng như tờ giấy, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Cậu ta cố gắng thổi thổi, thấy nóng, lại thêm nước lạnh vào rồi uống một ngụm lớn, coi như tỉnh táo, cậu ta thật cẩn thận đặt tách trà lên bàn, rối rắm một lúc lâu rồi nói: "Đây là đồ cổ ạ?"

Sau khi hỏi ra những lời này, cậu ta lại cảm thấy mình rất ngu ngốc, trong nhà đại lão như này, hẳn đều là đồ cổ gì đó nhỉ?

Cố Thầm lại rất thản nhiên mà trả lời: "Không phải, đây là hàng thủ công hiện đại."

Hàng thủ công hiện đại? Vậy không sợ rơi vỡ rồi. Cuối cùng Tiểu Lưu thở phào nhẹ nhõm, lại thoải mái bưng chén trà lên uống một ngụm lớn.

Cậu ta lại nhớ tới lúc Cố Thầm pha trà, lúc giơ tay ra đã lộ ra chiếc đồng hồ thể thao đeo trên cổ tay, sao lại là đồng hồ thể thao bình thường? Với khí chất của Cố tiên sinh, ít nhất phải đeo một chiếc đồng hồ cả triệu để pha trà mới đúng chứ? Nhưng đồng hồ thể thao, hành thủ công hiện đại, có thể thấy Cố tiên sinh đúng là còn rất trẻ.

Tiểu Lưu lại tìm đề tài: “Vậy Cố tiên sinh, trà hôm nay uống là trà gì vậy? Uống khá ngon.”

Cố Thầm trả lời: “Đại Hồng Bào núi Vũ Di.”

“Ồ…” Thật ra Tiểu Lưu cũng không biết đây là gì, chỉ đành gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Cố Thầm nhấp một ngụm trà, đặt tách trà có nắp sang một bên, dùng chặn giấy trải giấy Tuyên Thành ra.

Nhất thời Tiểu Lưu không xen vào được câu nào, bây giờ thấy Cố Thầm đã bắt đầu mài mực, lại sắp luyện chữ, người đã tê rần, không phải lại muốn luyện đến giờ cơm trưa đó chứ?

Vừa chán vừa buồn ngủ, Tiểu Lưu lại bắt đầu nghi ngờ chính mình, rốt cuộc là quay chương trình tạp kỹ về tình yêu và hôn nhân, hay là quay phim phóng sự gì đó.

Ồ đúng rồi! chương trình tạp kỹ về hôn nhân và tình yêu, Tiểu Lưu gõ đầu mình một cái.

Thật ra ngay lần đầu tiên gặp mặt, Tiểu Lưu đã từng hỏi Cố Thầm: “Ba ngày này chủ yếu là chúng ta cần quay tư liệu về cuộc sống hàng ngày của các cặp vợ chồng, xin hỏi phu nhân của tiên sinh đâu ạ?”

Cố tiên sinh nhẹ nhàng bâng quơ mà trả lời: “Ồ, anh ấy đi công tác rồi.” Thái độ tự nhiên đến mức… như chuyện nửa kia vắng mặt trong buổi quay hình về chương trình tạp kỹ về hôn nhân không phải chuyện gì quá kỳ lạ, Cố tiên sinh cũng hoàn toàn không có ý định giải thích.

Cho nên, cậu ta cho rằng nửa kia của Cố tiên sinh sẽ nhanh chóng đi công tác về, nên vẫn không dám mở miệng hỏi, nhưng đã đến ngày thứ ba rồi, giai đoạn quay phim đầu tiên sắp kết thúc, một nửa kia của Cố tiên sinh vẫn chưa về sao?

Tiểu Lưu lại rối rắm một chút, châm chước dùng từ, hỏi: “Cố tiên sinh, bao giờ vợ ngài đi công tác về vậy ạ?”

“Vợ tôi…” Cố Thầm nghe thấy thì chợt nở nụ cười, khi cậu cười lên mặt mày trong trẻo, đẹp đến mức làm Tiểu Lưu ngơ ngác.

Tiểu Lưu vốn muốn dùng một vài từ ngữ thông tục để kéo gần quan hệ, nhưng sao phản ứng của Cố tiên sinh lại có chút kỳ lạ nhỉ?

Nhưng Cố Thầm cũng không sửa đúng, ngược lại cười nói: “Vợ tôi à… chắc đi công tác đến năm sau mới về.”

Trong nguyên tác, vị đối tượng liên hôn tên là Lệ Đình Khâm này, trọng tâm công việc năm nay nằm ở hải ngoại, đích thân giám sát bộ phận kinh doanh ở nước A, quả thật sang năm mới về, bọn họ gần như chưa từng gặp mặt.

Tiểu Lưu: “???”

Tức là ngay từ đầu nói đi công tác chính là công tác đến tận năm sau? Tiểu Lưu sắp khóc rồi, Cố tiên sinh có chắc mình đang quay chương trình tạp kỹ về hôn nhân và tình yêu không vậy?

Tiểu Lưu lo lắng, đã sắp hết ba ngày rồi, đã không quay chụp được tư liệu gì hữu ích, bây giờ đến bóng dáng của nửa kia của Cố tiên sinh cũng không quay được, đến lúc đó phải cắt nối biên tập kiểu gì được.

Hơn nữa Cố tiên sinh vốn là khách mời nghiệp dư, thời gian chương trình cho vốn đã ít, đến lúc đó vài phút quý giá toàn là cảnh uống trà đọc báo nhàm chán, e là càng không có khán giả nào muốn xem.

Không sao không sao, Tiểu Lưu tự an ủi bản thân, ít nhất nhan sắc của Cố tiên sinh cũng được, cho dù đặt trong giới giải trí thì

cũng là hàng top. Dù cuộc sống hàng ngày rất nhàm chán, cũng sẽ có hàng đống fan nhan sắc.

Nghĩ như vậy, Tiểu Lưu uống một ngụm trà nóng, cũng nhiệt tình an ủi Cố Thầm: "Không sao, Cố tiên sinh, vợ ngài không thể về nhà ngài cũng đừng đau lòng, dựa vào nhan sắc của ngài cũng có thể hút fan."

Cố Thầm thong thả ung dung chấm ngòi bút vào mực nước, rất phối hợp bày ra biểu cảm như được an ủi: "Ừm, cảm ơn cậu, Tiểu Lưu."

Tiểu Lưu: "…" À cái này… quả thật không nhìn ra dáng vẻ đau lòng gì đó. Chỉ có thể nói, Cố tiên sinh đã kết một kiểu hôn nhân mới.

Trong sự nhàm chán kéo dài, cuối cùng Tiểu Lưu kết thúc ba ngày quay phim.

Vì Cố Thầm ở trong núi, lại là một tên nghiệp dư không nổi bật, cho nên loại chuyện khổ sai như đi công tác vào núi quay phim đã rơi lên đầu nhiếp ảnh gia mới như Tiểu Lưu, thậm chí còn không cho cậu ta một trợ lý quay phim.

Vì kịp thời xuống núi rồi vào thành phố bắt kịp chuyến bay ngày hôm nay, Tiểu Lưu chỉ đành ăn cơm trưa xong rồi rời đi sớm: "Cố tiên sinh, mấy ngày nay đã làm phiền kỳ nghỉ của ngài, tôi xin phép đến làm phiền vào kỳ sau." Nhưng cậu ta rất nghi ngờ, "cặp đôi" của Cố tiên sinh có còn kỳ sau hay không thì còn chưa chắc.

"Không phiền."

Cố Thầm bắt tay với cậu ta: "Chú Từ, đưa thầy Lưu xuống núi đi."

Tiểu Lưu ngạc nhiên rồi vui mừng nói: “À, cảm ơn ngài.” Biệt thự trong núi còn có có tài xế tốt thật, cậu ta sắp nghi ngờ tổ tiết mục bỏ quên mình ở trong núi, không sắp xếp tài xế đến đón.

Trong lòng Tiểu Lưu rất phân vân, một mặt được ở chung với đại lão tu dưỡng như Cố tiên sinh, đúng là như tắm mình trong gió xuân; mặt khác, quá trình quay phim nhàm chán như thế này đúng là một loại tra tấn, hơn nữa nếu hiệu quả phát sóng không tốt, chuyến công tác này của cậu ta coi như là không có thành quả gì.

Tiểu Lưu nghiêm túc thầm nghĩ, quay về nhất định phải nói rõ với biên tập viên, phải giám sát anh ta biên tập, cắt ra dung nhan tuyệt thế của Cố tiên sinh, không cần nói tới cái khác, về mặt ngoại hình thì tư liệu cậu ta quay được rất đầy đủ.

Mặc dù đi tàu xe mệt mỏi, nhưng chạng vạng chạy về tổ tiết mục, Tiểu Lưu vẫn tràn đầy nhiệt huyết như cũ, nhân viên của tổ tiết mục vẫn đang tăng ca, nắm chắc thời gian cắt tư liệu trong ba ngày này ra.

Cậu ta hăng hái tháo thẻ nhớ trong máy quay ra, nhập tư liệu vào máy tính, đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng đợi đến lúc phó đạo diễn hơi rảnh, bảo ông ta đến xem.

Phó đạo diễn kéo thanh tiến độ lướt qua tư liệu, nhíu mày nói: “Cậu quay cái gì thế này? Chồng của Cố Thầm đâu? Cậu tưởng đang quay phong cảnh tĩnh à?”

Tiểu Lưu nhanh nhẹn giải thích nói: “Đạo diễn Tiền, vị kia của Cố tiên sinh đi công tác, không có ở nhà. Ngài xem lại thử đi ạ? Tôi cảm thấy ngoại hình của Cố tiên sinh rất xuất sắc, thật ra cũng là…”

“Đi công tác?”

Phó đạo diễn Tiền ngắt lời nói: “Đi công tác mà cậu không biết bảo Cố Thầm này đền tiền vi phạm hợp đồng à? Không biết bảo cậu ta gọi điện thoại cho chồng cậu ta à? Gọi video? Bảo cậu ta gọi chồng trở về? Chúng ta là chương trình tạp kỹ về hôn nhân và tình yêu! Cậu làm ăn kiểu gì vậy?”

“Tôi cho rằng…”

Tiểu Lưu ngại nói bản thân bị khí chất của Cố Thầm áp đảo, đành phải nhìn về phía màn hình chuyển đề tài: “Đạo diễn Tiền xem đi, thật ra vị Cố tiên sinh này trông thật sự…”

“Được rồi, cái này không quan trọng.”

Đạo diễn Tiền không kiên nhẫn nghe tiếp, không quá quan tâm nói: “Bên trên đã có người dặn dò, đừng để Cố Thầm này lộ mặt, dù sao cậu ta cũng là dân nghiệp dư…”

Ông ta tiện miệng quyết định, quay đầu gọi biên tập viên: “Cậu cứ xem mà cắt hai phút đi, nhiều nhất là hai phút, nhớ kỹ, không cần lộ mặt.”

Nhưng ông vẫn không nhịn được mà nhìn thanh niên phong tư trác tuyệt trên màn hình, thầm nói: “Quả là đẹp đến lạ kỳ.”

(1)Gốc là “quả thật đủ trong suốt” nhưng tui sửa lại cho dễ hiểu hơn.

Chương 2: Phu nhân yếu đuối tội nghiệp không thể tự chăm sóc bản thân.

Trong lòng Tiểu Lưu tràn đầy phẫn nộ. Cậu ta thấm thía biết bao cái cảm giác bị chà đạp trong giới giải trí, nơi người ta nịnh bợ kẻ quyền thế và khinh thường kẻ yếu. Không chỉ những nhiếp ảnh gia mới vào nghề như cậu ta không có tiếng nói, mà ngay cả một khách mời ngoài ngành như Cố tiên sinh cũng chẳng có chút quyền lợi nào cả.

Cậu ta đã quay suốt ba ngày, Cố tiên sinh cũng phối hợp cả ba ngày, thậm chí còn tiếp đãi cậu rất chu đáo. Vậy mà chỉ vì một câu nói của ai đó, toàn bộ cảnh quay trong ba ngày giờ chỉ còn chưa đến hai phút, thậm chí cả gương mặt cũng bị cắt bỏ.

Nhưng dù có tức giận đến đâu, cậu ta vẫn cảm nhận được một loại bất lực sâu sắc. Trong lòng cậu ta nóng như lửa đốt, nhưng lại không thể thay đổi được bất cứ điều gì.

Cậu ta không thể vi phạm quy định mà tiết lộ thông tin nội bộ của chương trình cho khách mời. Hơn nữa, cho dù Cố tiên sinh biết chuyện, thì có ích gì đâu?

Lúc này, Cố Thầm vừa từ trên núi trở về, ánh hoàng hôn vào mùa xuân không quá gay gắt, những tia nắng lưa thưa rải xuống sân. Cậu đặt rổ rau dớn (một loại dương xỉ ăn được, có thể chế biến thành nộm) sang một bên, cởi đôi ủng cao su dính đầy bùn và lá trúc rồi đổ đống măng mới đào vẫn còn lấm lem bùn đất vào bồn rửa. Sau đó, cậu bắt đầu lột vỏ và rửa sạch một cách chậm rãi, có trình tự.

Khi quản gia Lý vội vàng chạy đến biệt thự Tùng Hạc, ông nhìn thấy cảnh tượng này.

“Cố tiên sinh, ngài đang…?”

Quản gia Lý nhìn đôi tay trắng nõn, thon dài của Cố Thầm giờ đã lấm lem bùn đất, lập tức kinh hãi: “Sao ngài có thể làm việc này?”

Mấy ngày trước, Cố tiên sinh bị lão gia khiển trách, bèn dọn đến biệt viện ở riêng, từ đó không còn liên lạc với bên nhà họ Lệ. Hôm nay, cậu còn cho dì Trương – người giúp việc dọn dẹp biệt viện – nghỉ phép. Quản gia Lý lo lắng nên đến thăm, nào ngờ lại thấy cảnh tượng Cố tiên sinh lên núi đào rau dại!

Trời ơi! Phu nhân của đại thiếu gia lại đi đào rau trên núi! Hơn nữa còn dùng tay không để lột măng!

Dù đại thiếu gia đã ra nước ngoài mười tám ngày rồi, thì Cố tiên sinh cũng không đến mức phải chịu khổ thế này chứ?!

Cố Thầm nhìn vẻ mặt quản gia Lý như thể sắp khóc đến nơi: “?”

Cậu cũng gần lột xong măng rồi. Sau khi rửa sạch bùn đất trên tay, tiếp tục mang sọt rau dớn đi rửa, rồi qua loa giải thích: “Tôi định làm vài món theo mùa.”

Quản gia Lý nhìn Cố Thầm tay xách rau, tay bưng măng đi thẳng vào bếp, kinh ngạc hỏi: “Cố tiên sinh, ngài… ngài còn định tự nấu ăn sao?”

“Ừm, tôi thấy món theo mùa dì Trương nấu không được đúng vị lắm, nên cho bà ấy nghỉ vài ngày.” Món ăn mùa xuân quan trọng nhất là sự tươi mới. Hôm nay có tâm trạng, Cố Thầm quyết định tự tay nấu.

Thực ra, măng và rau dớn nên hái vào buổi sáng là ngon nhất, nhưng vừa mới đào về và sơ chế ngay thì cũng không ảnh hưởng nhiều. Măng tươi tốt nhất là dùng tay lột vỏ, nếu dùng dao sẽ khiến măng dính mùi kim loại, làm giảm đi độ ngọt và hương vị tự nhiên.

Quản gia Lý nghe vậy càng đau lòng hơn. Không chỉ là món theo mùa của dì Trương nấu không ngon — mà vốn dĩ bà ấy chỉ là người dọn dẹp, làm sao nấu ăn ngon được chứ!

Ông thật đáng chết!

Đại thiếu gia không thường xuyên ở biệt viện nên nơi này vốn không có đầu bếp cố định, chỉ có dì Trương phụ trách dọn dẹp hàng ngày. Vài ngày trước, Cố tiên sinh chuyển đến ở, vậy mà ông lại quên mất chuyện sắp xếp đầu bếp cho cậu.

Thật tội nghiệp! Người của nhà họ Lệ đã đối xử lạnh nhạt khiến Cố tiên sinh tức giận dọn ra biệt viện ở riêng đã đành, nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng là người đầu gối tay ấp của đại thiếu gia. Đến mức không thể chịu nổi đồ ăn của dì Trương mà cũng không tiện mở miệng nhờ đổi đầu bếp, cuối cùng lại phải lén lút lên núi hái rau dại, tự mình nấu ăn.

Ông thật đáng chết mà!

Nghĩ vậy, quản gia Lý vươn tay muốn đỡ lấy đồ trong tay Cố Thầm, nói: “Cố tiên sinh, để tôi mang cho! Tôi lập tức gọi đầu bếp dưới núi đưa bữa tối lên ngay!”

“Tôi không ăn đồ bên ngoài, hơn nữa bây giờ cũng hơn bảy giờ rồi.”

Cố Thầm không để ông đỡ giúp, chỉ cười nhạt rồi nói, “Chú Lý, chú ngồi chờ một lát, sắp xong rồi.”

Quản gia Lý thầm nghĩ cũng đúng, giờ mới gọi thì đồ ăn đưa lên cũng chẳng biết đến lúc nào. Nhưng phải trơ mắt nhìn Cố tiên sinh nấu ăn thế này, với ông mà nói, đúng là một kiểu tra tấn tinh thần.

Trên bếp, nồi đất đang sôi lục bục, mùi canh gà thơm phức tỏa ra. Cố Thầm chậm rãi bổ đôi cây măng, sau đó tỉ mỉ thái thành từng lát, lát nào lát nấy đều có độ dày gần như bằng nhau.

Mỗi động tác đều đẹp mắt và tao nhã, khiến quản gia Lý vô thức nhìn đến ngây người.

Nhưng biểu cảm trầm tĩnh, lạnh nhạt ấy, cộng thêm kỹ thuật dao cực kỳ chính xác, sao tự nhiên lại khiến ông có ảo giác… như đang nhìn một bác sĩ pháp y giải phẫu tử thi vậy?

Pháp y? Sao ông lại có suy nghĩ quái lạ như vậy chứ?!

Đúng lúc này, điện thoại của Cố Thầm trên bàn rung lên, kéo quản gia Lý ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn.

Ông tiện tay cầm điện thoại lên, nhưng cuộc gọi đã kéo dài một lúc mà vẫn chưa có ai nghe máy. Hơn nữa, người gọi có tên lưu là “anh Đỗ” dường như đã gọi rất nhiều lần trước đó. Ngay lúc này, cuộc gọi từ “anh Đỗ” lại tiếp tục đến.

Cố Thầm liếc mắt nhìn điện thoại rồi nói: “Chú Lý, phiền chú nghe máy giúp tôi.”

Cậu không có ký ức của nguyên chủ, không biết “anh Đỗ” là ai, nhưng cũng đoán được phần nào.

Quản gia Lý thấy tay Cố Thầm đang bận, bèn giúp cậu bật loa ngoài. Ngay lập tức, một giọng nam chanh chua, chói tai vang lên, giọng điệu không chút khách khí nói:

“Cậu đang làm gì vậy, Tiểu Cố? Sao gọi mãi không nghe máy? Đã bảo tối nay họp lớp rồi mà? Mọi người đều đang đợi cậu, nhanh chân lên đây ngay đi!” Giọng điệu có vẻ thân mật, tùy ý, nhưng lại ẩn chứa sự trịch thượng, hoàn toàn không có chút tôn trọng nào dành cho Cố Thầm.

“Nghe nói gần đây có một hầm rượu là của nhà họ Lệ, nhớ mang vài chai rượu ngon qua đây nhé.”

Chẳng ngờ vừa bắt máy đã nghe thấy người ta nói chuyện với Cố tiên sinh một cách vô lễ như vậy. Cố tiên sinh vốn nhạy cảm, điều này khiến quản gia Lý không khỏi cảm thấy khó xử.

Nhưng dù thế nào cũng không thể để bất kỳ ai tùy tiện nói xấu chủ nhân của mình trước mặt ông.

Quản gia Lý lập tức nghiêm nghị lên tiếng: “Vị tiên sinh này, mong anh chú ý lời nói của mình.”

Đầu dây bên kia vang lên một tràng cười ồn ào, có vẻ như đối phương đang bật loa ngoài, quản gia Lý đã có thể tưởng tượng ra cảnh đám bạn học kia cười cợt, trêu đùa nhau.

Tuy nhiên, nghe thấy giọng ông, dường như đối phương cũng cảm thấy có chút không ổn nên tắt loa ngoài, giọng nói trong điện thoại có phần yên tĩnh hơn. “anh Đỗ” đột nhiên hạ giọng, tỏ vẻ rụt rè và lịch sự hơn hẳn, nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi có phải là Lệ tiên sinh, chồng của Cố Thầm không? Tôi là Đỗ Nhuỵ Thanh, bạn học cấp ba của Cố Thầm. Anh cứ gọi tôi là Nhuỵ Thanh được rồi. Trước đó Tiểu Cố nói sẽ tham gia buổi họp lớp hôm nay, anh có thể giúp tôi hỏi xem sao cậu ấy vẫn chưa tới không?”

Quản gia Lý còn kinh ngạc hơn cả khi nhìn thấy Cố Thầm lên núi hái rau dại, vội vàng phủ nhận: “Tôi không phải Lệ tiên sinh.”

Cố Thần bỏ măng đã thái vào nồi đất, sau đó tiếp tục cắt dương xỉ thành từng đoạn, không ngẩng đầu lên mà chỉ thản nhiên nói: “Tôi không đi đâu. Chú Lý, phiền chú từ chối giúp tôi.” Đỗ Nhuỵ Thanh chính là người đã “mời” nguyên chủ tham gia chương trình thực tế này.

Quản gia Lý lập tức truyền đạt lại: “Cố tiên sinh nói cậu ấy không đi.”

Rồi nghiêm khắc nhắc nhở: “Cậu Đỗ, mong cậu chú ý đến phép tắc tối thiểu khi nói chuyện.”

Sau khi cúp máy, quản gia Lý cảm thấy trong lòng có chút phức tạp. Cố tiên sinh thật sự quá hiền lành và nhút nhát, ngay cả một người bạn học cấp ba cũng có thể lên giọng sai bảo cậu ấy như vậy.

Ông len lén liếc nhìn sắc mặt của Cố Thầm. Cố tiên sinh vốn đã sợ giao tiếp xã hội nên mới chuyển vào sống trong núi. Bây giờ gặp phải chuyện này, liệu cậu ấy có càng thêm buồn bã không?

Nhưng ngay sau đó, Cố Thầm quay lưng lại, khiến quản gia Lý không thể thấy được biểu cảm của cậu. Xong rồi, chắc chắn Cố tiên sinh đang càng thêm ngại ngùng rồi.

Cố Thầm thái xong rau dớn, chần qua nước sôi để loại bỏ vị đắng rồi đun nóng chảo dầu, cho tỏi lát và tiêu vào phi thơm, sau đó cho dương xỉ đã chần vào xào. Chảo nóng lập tức vang lên tiếng “xèo xèo”, khói bốc lên nghi ngút.

Cố Thầm ít khi nấu ăn, bị khói dầu bất ngờ xông vào khiến cậu ho sặc sụa, đôi mắt cũng đỏ hoe.

May mà món xào này rất nhanh đã hoàn thành. Cố Thần tiện tay bưng dĩa rau dớn lên bàn ăn, rút khăn giấy lau mắt.

Lúc này, điện thoại của cậu lại vang lên lần nữa. Cố Thần vừa lau mắt vừa múc canh, thuận miệng nói: “Chú Lý, phiền chú nghe giúp cháu thêm lần nữa nhé.”

Quản gia Lý còn đang lúng túng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Cố Thần, thấy có điện thoại gọi đến thì cũng như được giải vây. Nhìn thấy tên “Tiểu Lưu” trên màn hình, ông nghĩ bụng, chắc chắn không phải loại người như Đỗ Nhuỵ Thanh nữa rồi.

Thế là ông bắt máy, bật loa ngoài. Chỉ nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Tiểu Lưu vang lên: “Cố tiên sinh, tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không thể yên tâm được. Tôi nghe nói cấp trên đã ra lệnh cắt toàn bộ cảnh lộ mặt của anh, chỉ còn chưa đầy hai phút thời lượng! Anh mau nghĩ cách đi! Tối mai chương trình sẽ phát sóng rồi.”

Quản gia Lý: “……”

Sao đi tham gia một chương trình mà cũng bị đối xử như vậy? Nhóm sản xuất này cũng quá đáng rồi! Cố tiên sinh thật sự quá đáng thương!

Nhưng ngay lúc này, khóe môi Cố Thầm khẽ cong lên. Cậu đáp qua loa ngoài: “Tiểu Lưu, cảm ơn cậu đã nhắc nhở. Nhưng cậu đừng lo, tôi đã có kế hoạch.”

Làm nhân vật chính nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được tận hưởng đãi ngộ của một vai quần chúng không cần lộ mặt, cảm giác này thật sự… mới lạ quá.

Tiểu Lưu hơi sững người: “Hả? Vậy sao?”

Cố Thầm gật đầu: “Ừ, cậu đừng can thiệp, kẻo ảnh hưởng đến công việc của mình.”

Tiểu Lưu không biết nghĩ tới điều gì, nhưng cảm thấy Cố Thầm rất đáng gờm, vội nói: “Thì ra anh đã có cách giải quyết rồi? Vậy thì tốt quá.”

Sau khi cúp máy, Cố Thầm bưng bát canh gà hầm măng non thơm ngào ngạt lên bàn, nói: “Chú Lý, ăn cơm nhé?”

Nhưng lúc này, cậu phát hiện ánh mắt của quản gia Lý nhìn mình đau lòng đến cực điểm.

“Cố tiên sinh, tôi ăn rồi, cậu cứ dùng bữa đi.” Quản gia Lý ôm ngực đi ra ngoài. Không được, không được, ông nhất định phải gọi cho đại thiếu gia ngay!

Tại một phòng VIP của hội sở nào đó, nhóm bạn học cũ đang cụng ly uống rượu, có người trêu chọc Đỗ Nhuỵ Thanh: “Nhuỵ Thanh, bây giờ ngay cả mặt mũi của cậu Cố Thầm cũng không nể rồi à? Xem ra đúng là trèo cao rồi thì lật mặt không nhận người cũ nữa.”

Thật ra, đã bốn năm trôi qua kể từ khi vào đại học, những người này cũng không còn nhớ rõ cái người vô hình suốt năm cấp ba ấy nữa. Nhưng họ vẫn nhớ Cố Thầm từng là cái đuôi của Đỗ Nhuỵ Thanh.

Bây giờ Đỗ Nhuỵ Thanh có vài bộ phim nổi đình nổi đám, đang rất được săn đón. Tuy nhóm thiếu gia giàu có này không quá coi trọng giới giải trí, nhưng khi nghe nói Cố Thầm đã kết hôn với người nhà họ Lệ, họ cũng nảy sinh hứng thú, muốn xem thử rốt cuộc Cố Thầm đã cưới ai. Mối quan hệ với nhà họ Lệ vẫn là thứ mà không ít người muốn tận dụng.

Đỗ Nhuỵ Thanh gượng cười, nói: “Cố Thầm không còn như trước nữa, có vẻ thay đổi rồi. Xem ra chồng cậu ta cũng không phải nhân vật tầm thường.”

Tổ chức buổi họp mặt này chỉ để gài bẫy kéo Cố Thầm đến, nhưng lại thất bại, điều này khiến gã cảm thấy không cam lòng.

Có người rít một hơi thuốc, rồi suy đoán: "Cố Thầm rốt cuộc cưới ai trong nhà họ Lệ vậy? Sao tôi nghe giọng trong điện thoại có vẻ là một ông già? Lẽ nào cậu ta thật sự vì tiền mà lấy một lão già rồi?"

"Lúc nãy trong điện thoại, ông già đó nói gì vậy?"

Đỗ Nhuỵ Thanh cũng không nói rõ chuyện quản gia Lý đã phủ nhận thân phận của mình, mà cố ý nói mập mờ: "Ông ấy chỉ thay mặt Cố Thầm từ chối chúng ta, những chuyện khác không nhắc tới."

"A Thanh, nghe cậu nói Cố Thầm tham gia một chương trình thực tế về hôn nhân mà chồng cậu ta còn chưa từng xuất hiện, có khi nào thật sự là một ông già nên không dám ra mặt không? Dù sao nhà họ Lệ cũng có nhiều chi nhánh, chúng ta cũng không thể biết hết được."

"Đúng vậy. Ba mẹ cậu ta ly hôn, nhà họ Cố và nhà họ Trình đều không đoái hoài gì đến cậu ta, nếu không thì làm sao lại bị gửi đến học ở trường nội trú chứ? Dù có là liên hôn, cũng không thể nào gả cậu ta vào chi chính của nhà họ Lệ được."

Tuy trường nội trú đó là một trong những trường tư cao cấp nhất, nhưng những đứa trẻ thực sự được cha mẹ yêu thương cưng chiều hiếm khi bị gửi vào đó. Học sinh ở đây đa phần là những cậu ấm cô chiêu thiếu sự quan tâm dạy dỗ, hoặc con riêng không được công nhận.

Nghe bọn họ bàn tán như vậy, Đỗ Nhuỵ Thanh cũng không còn cảm thấy khó chịu trong lòng nữa, bèn nói: "Kệ đi, tôi không tin một chương trình thực tế về hôn nhân mà chồng cậu ta lại không xuất hiện dù chỉ một lần. Đến lúc đó chẳng phải sẽ rõ ràng sao?"

Gã cũng chỉ nghe nói rằng Cố Thầm kết hôn với một nhân vật có máu mặt trong nhà họ Lệ, nhưng tin tức về nhà họ Lệ đâu phải ai cũng có thể điều tra được, nên cụ thể là ai, gã cũng không rõ.

Lại có người tò mò hỏi: “A Thanh, thế còn bạn trai của cậu đâu?”

Những người này đến đây, một phần vì muốn tìm hiểu về nhà họ Lệ, phần còn lại chính là vì muốn xem thử vị bạn trai giàu có mà Đỗ Nhuỵ Thanh đang dựa vào.

Sắc mặt Đỗ Nhuỵ Thanh chợt tối đi, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười che giấu cảm xúc: “Anh ấy bận lắm, còn phải họp nữa kìa. Thôi nào, mọi người uống đi, uống đi!”

Gió xuân về đêm mát lạnh, quản gia Lý đứng trong sân, cảm thấy lòng mình cũng bị cơn gió này thổi đến tê tái.

Mang theo tâm trạng nặng nề, ông bấm số gọi cho Lệ Đình Khâm.

Chương 3: Cố tiên sinh thật bí ẩn

Lúc Lệ Đình Khâm nhận được điện thoại của quản gia Lý, bên nước A mới chỉ là sáng sớm. Trong phòng sinh hoạt, thư ký đang báo cáo sơ lược về lịch trình trong ngày, thì thấy trợ lý sinh hoạt cầm điện thoại bước tới.

Anh giơ tay ra hiệu cho thư ký tạm dừng, rồi hỏi: "Chuyện gì?"

Trợ lý sinh hoạt đưa điện thoại qua, nói: "Lệ tổng, là cuộc gọi từ quản gia Lý. Ông ấy muốn báo cáo với ngài một số chuyện trong nhà." Khi nhận điện thoại, anh ta đã hỏi qua tình hình sơ bộ. Nếu là chuyện anh ta có thể giải quyết, anh ta sẽ xử lý ngay, nhưng chuyện của gia đình Lệ tổng thì anh ta không có tư cách nghe.

"Chú Lý." Lệ Đình Khâm bắt máy, lập tức nghe thấy giọng quản gia Lý đầy đau khổ.

"Đại thiếu gia! Tôi có lỗi với cậu! Là tôi không chăm sóc tốt cho Cố tiên sinh!"

"Mấy ngày trước, Cố tiên sinh chuyển đến biệt thự Tùng Hạc ở, tôi lại quên bố trí đầu bếp cho cậu ấy. Cậu ấy ngại không nói ra, vậy mà lại lén lút chạy lên núi hái rau dại về tự nấu ăn!"

Lệ Đình Khâm cầm điện thoại, vừa đi đến bàn ăn thì nhìn thấy bữa sáng thịnh soạn đầy đủ món ngon trên bàn: "..."

Giọng chú Lý đầy phẫn nộ: "Còn nữa, cậu ấy không chỉ bị bạn học bắt nạt, mà một người bạn học cấp ba cũng có thể tùy tiện

sai bảo cậu ấy; lại còn bị một chương trình gì đó chèn ép, ai đó chỉ cần nói một câu là nội dung quay vất vả của cậu ấy bị cắt bỏ.”

Thật ra Lệ Đình Khâm không có ấn tượng gì về Cố Thầm. Sau khi kết hôn không lâu, anh đã ra nước ngoài, chỉ nghe nói Cố Thầm từ nhỏ đã được gửi vào trường nội trú, tính cách hướng nội, nhút nhát. Giờ nghe những lời này từ chú Lý, ấn tượng về tính cách"hướng nội, nhút nhát" trong anh càng sâu hơn. Đứa nhỏ này thật đáng thương. Nếu anh nhớ không nhầm, hiện tại Cố Thầm mới chỉ 22 tuổi.

“Biết rồi, tôi sẽ xử lý.”

Lệ Đình Khâm gõ nhẹ ngón tay lên cạnh bàn: “Nhưng chuyện tham gia chương trình, chú vẫn nên hỏi ý kiến cậu ấy trước.” Dù anh có thể ra mặt giúp, nhưng đối phương là một cá nhân độc lập, tự tiện can thiệp vào chuyện riêng của cậu là điều không lịch sự.

“Đúng rồi, Cố Thầm tham gia chương trình gì vậy?” Dù sao, dành cho đối phương một chút quan tâm và giúp đỡ cũng là nghĩa vụ cần có giữa vợ chồng.

"Ơ... cái này..."

Quản gia Lý cũng sững lại: “Đại thiếu gia, tôi cần hỏi lại đã.”

"Được."

Lệ Đình Khâm nói ngắn gọn, “Hỏi xong thì liên hệ trực tiếp với trợ lý Trần để xử lý.”

Quản gia Lý nghe đầu bên kia cúp máy, vừa định quay vào thì bất ngờ thấy Cố Thầm đứng ung dung dưới hiên nhà. Ông giật mình: "Cố tiên sinh?" Vừa mới nói chuyện điện thoại với đại thiếu gia xong, giờ lại đột nhiên thấy Cố tiên sinh đứng đây, suýt

nữa ông còn tưởng mình đang đối diện với đại thiếu gia chứ! Đúng là già rồi mắt mờ.

Cố Thầm mỉm cười: "Chú Lý, chuyện tôi tham gia chương trình, phiền chú nói với Lệ tổng là không cần anh ấy giúp đâu ạ." Khó khăn lắm mới làm được một nhân vật quần chúng, nếu lại bị "hiệu ứng cánh bướm" quấy nhiễu thì sao được.

Quản gia Lý không hiểu sao, rõ ràng nụ cười của Cố Thầm rất thân thiện, nhưng ông lại cảm thấy áp lực rất lớn. Theo phản xạ, ông đáp ngay: "À... được rồi..." Hình như không ai biết chuyện cậu Cố tham gia chương trình, chẳng lẽ cậu ấy muốn tự mình lặng lẽ khởi nghiệp?

Sau khi hàn huyên với quản gia Lý vài câu, Cố Thầm tiễn ông xuống núi.

Xong xuôi, cậu tiện tay rửa bát, đi dạo tiêu thực, rồi kiểm tra lại tài sản của mình.

Chỉ thấy hiển thị: [Số dư: 3452.87 tệ].

Cố Thầm: “...”

Đây là hiệu quả của việc Cố tổng ăn không ngồi rồi sao?

Nhưng nghĩ lại, dạo gần đây cậu chi hơi nhiều tiền để nhờ người mua trà và các vật phẩm khác.

Dù vậy, đi làm là chuyện không thể nào. Cả đời này cũng không thể đi làm. Cái gì mà "nghỉ hưu rồi quay lại làm việc", cậu xin miễn.

Chợt nhớ ra hình như tháng này "chồng hờ" Lệ tổng vẫn chưa gửi tiền tiêu vặt cho mình?

Ngón tay Cố Thầm dừng lại ở số điện thoại được lưu với ghi chú "Lệ tổng", cằm chống lên tay, trầm tư suy nghĩ. Trước giờ toàn là cậu gửi tiền cho người khác, giờ lại được "chồng" nuôi, thấy ngại ghê.

Đang phân vân thì bỗng nhiên có tin nhắn bật lên:

[Tài khoản có đuôi xxxx của quý khách nhận được khoản chuyển tiền: 1.000.000,00 tệ. Số dư: 1.003.452,87 tệ.]

Cố Thầm: “?”

Vậy là từ nay "chồng hờ" chính là cây hái ra tiền của mình rồi nhỉ? Nhưng cây hái ra tiền này... không cần hái cũng tự rụng tiền sao? Hơn nữa còn rụng tận một triệu tệ một cách dễ dàng thế này?

Xem ra Lệ tổng vẫn giỏi hơn Cố tổng ngày trước rồi.

Thế là bản năng nghề nghiệp nổi lên, cậu tiện tay mở báo cáo tài chính của tập đoàn đa quốc gia mà Lệ Đình Khâm đặt trụ sở ở nước ngoài ra.

Hừm, Lệ tổng cũng cừ thật đấy. Nếu là cậu làm CEO, e là cũng không thể làm tốt hơn thế.

Mà... mà làm gì cơ?

Cố Thầm lập tức gập laptop lại. Đôi tay này thật là hư đốn!

Làm vợ Lệ tổng không tốt sao? Mỗi ngày kiếm cả triệu tệ cơ mà.

Khi quản gia Lý ngồi trên xe xuống núi, ông mới sực tỉnh — mình xuống đây làm gì nhỉ? Vậy rốt cuộc cậu Cố tham gia chương trình gì? Hình như... chẳng hỏi được gì cả?!

Sáng hôm sau, Đỗ Nhụy Thanh đã làm nũng với bạn trai đại gia của mình và sớm lấy được bản chỉnh sửa hoàn chỉnh mà tổ

chương trình đã biên tập suốt đêm.

Hai phút, không thừa một giây. Thậm chí, ngoài đoạn chuyển cảnh chứa logo nhà tài trợ và chương trình, thời lượng còn bị rút bớt 2 giây, chỉ còn 1 phút 58 giây.

Hắn vốn đã biết chồng của Cố Thầm sẽ không tham gia, chuyện này chẳng có gì bất ngờ. Thứ hắn muốn xem chủ yếu là nội dung. Biên tập viên rất biết điều, Cố Thầm quả thực không lộ mặt dù chỉ một giây, chỉ xuất hiện qua vài động tác tay và mấy câu trò chuyện với quay phim.

Nhưng khi Đỗ Nhụy Thanh nhìn thấy chiếc đồng hồ lộ ra trên cổ tay Cố Thầm lúc pha trà, hắn lập tức bật cười.

Đó là một chiếc đồng hồ thể thao, mà còn chẳng phải Apple Watch, chỉ là một thương hiệu nội địa vài trăm tệ.

Người ta vẫn nói, "nghèo chơi xe, giàu chơi đồng hồ."

Ngay cả khi còn vô danh, hắn cũng biết phải mượn một chiếc đồng hồ xịn để tạo khí chất. Ấy vậy mà Cố Thầm, người đã "gả vào hào môn," lại chẳng hề để ý đến mấy chi tiết này. May mà quay phim biết cách bắt góc, chụp được khoảnh khắc này — một chi tiết chân thực được Cố Thầm vô thức để lộ.

"Haizz." Đỗ Nhụy Thanh lắc đầu thở dài. Gả cho nhà họ Lệ mà không được chồng yêu thương, còn keo kiệt với cậu ta đến mức này, thật đáng thương.

Mặc dù Cố Thầm chỉ là một người vô danh trong chương trình này, không có khán giả nào đặc biệt chú ý đến cậu ta, nhưng tâm trạng của Đỗ Nhụy Thanh lại vô cùng phấn khởi. Hắn còn tiện tay mua thêm chút "thủy quân" để dẫn dắt dư luận, đề phòng không ai để mắt đến những chi tiết này.

Quay phim đã biết cách quay, biên tập viên cũng biết cách cắt ghép—vậy thì cứ chờ phát sóng xem sao!

《Lớp Học Bổ Túc Tình Yêu》 là một chương trình thực tế về hôn nhân và tình yêu với hình thức mới lạ. Chương trình mời bốn cặp đôi đã kết hôn và bốn cặp đôi chưa kết hôn tham gia, với mục tiêu giúp các cặp đôi độc thân "học hỏi" từ những người đã lập gia đình, qua đó thúc đẩy tình cảm và tăng tỷ lệ kết hôn — cũng chính là ý nghĩa của cái tên "Lớp Học Bổ Túc".

Mùa đầu tiên sau khi phát sóng đã bùng nổ độ hot, tạo ra vô số khoảnh khắc hài hước và meme. Nhưng trớ trêu thay, thay vì giúp nâng cao tỷ lệ kết hôn, chương trình lại vô tình làm tăng tỷ lệ ly hôn: các cặp đôi chưa cưới thì giúp vợ chồng đã kết hôn ly dị, còn các cặp vợ chồng lại giúp tình nhân độc thân chia tay.

Chính vì thế, mùa thứ hai sắp lên sóng đã thu hút sự mong đợi ngay cả trước khi ra mắt.

Mùa này vẫn giữ nguyên format cũ. Trong tập đầu tiên, chương trình sẽ ghi hình cuộc sống thường ngày của tám cặp đôi tham gia. Sau khi phát sóng, khán giả sẽ bình chọn để quyết định cặp đôi chưa cưới nào sẽ "học hỏi" từ cặp đôi đã kết hôn nào, làm cơ sở để quay tập hai và tập ba.

Lần này, vì mức độ nổi tiếng tăng cao, mùa hai không chỉ có ảnh hậu Lâm Dĩ Tố cùng bạn trai kém tuổi tham gia, mà còn có hai ngôi sao hạng A nổi tiếng với danh xưng "đối thủ một mất một còn hóa thành người yêu" bị công ty ép phải góp mặt…

Tám giờ tối, ngay khi chương trình lên sóng, nhiệt độ lập tức bùng nổ. Trong các phân đoạn của từng cặp đôi, đủ loại bình luận bay đầy màn hình, các meme cũng được spam liên tục.

Cho đến khi họ xem đến đoạn hai phút ngắn ngủi bị kẹp giữa chương trình — một phân cảnh có phong cách hoàn toàn khác biệt.

[???]

[???]

Một loạt dấu chấm hỏi tràn ngập màn hình.

[Thời buổi nào rồi mà trong show thực tế vẫn có quảng cáo dài tận hai phút thế này?]

[Là quảng cáo công ích à? Phải công nhận là cảnh quay khá đẹp.]

[Quảng cáo trà chăng?]

[Hay là quảng cáo đồng hồ thể thao?]

[Mọi người ơi, có khi nào đây cũng là một cặp không? Chẳng phải chương trình từng công bố có một cặp chồng chồng hào môn sao?]

Thế là số lượng dấu hỏi trên màn hình lại càng nhiều hơn.

Trước đây, khi chương trình công bố dàn khách mời, họ đã chia theo từng nhóm. Cặp của Cố Thẩm được giới thiệu với danh nghĩa "chồng chồng hào môn." Công chúng đã quen với hình ảnh các cặp vợ chồng giàu có, và vẫn có người tò mò cuộc sống của một cặp vợ chồng cùng giới trong giới thượng lưu sẽ thế nào. Nhưng bây giờ không những khác xa mong đợi của họ, mà thậm chí còn chẳng có chút liên quan nào.

[Tổ quay phim và biên tập đang làm cái gì vậy? Đến mặt mũi người ta trông thế nào cũng không quay nổi, chỉ toàn cảnh vật thừa thãi.]

[Mà sao chỉ có một người? Không phải là cặp đôi sao? Lừa đảo à?]

[Thật sự quá nhàm chán, tôi sắp ngủ gật rồi…]

Đây chính là thời cơ để đội "thủy quân" mà Đỗ Nhụy Thanh thuê lên sân khấu dẫn dắt dư luận.

[Hào môn? Đeo loại đồng hồ này mà cũng gọi là hào môn?]

[Chén trà cũng chỉ là đồ thủ công hiện đại, hào môn này giả quá đi.]

[Tham gia show hẹn hò mà chồng còn không xuất hiện? Rõ ràng là chẳng yêu thương gì, thậm chí còn không có chút tôn trọng nào.]

[Chứng tỏ "gả vào hào môn" cũng có thể rất nghèo. Chồng không cho tiền, nên chỉ có thể đeo đồng hồ vài trăm tệ.]

Thế là khán giả bắt đầu không hài lòng:

[Tổ chương trình, nếu đã thuê diễn viên thì có thể làm chuyên nghiệp hơn chút không? Đây mà cũng gọi là hào môn?]

[Lại là kiểu "hào môn" đưa bạn đi dạo cửa hàng thời trang bình dân à? Cười xỉu.]

[Hay là nhân lúc chương trình mới phát sóng, đổi khách mời đi?]

[Người ta đều có đôi có cặp, chỉ có mỗi cậu ta một mình, nhìn đáng thương thật sự.]

———

Nhiếp ảnh gia Tiểu Lưu cũng đang theo dõi buổi phát sóng đầu tiên. Khi thấy những bình luận tiêu cực này, tay cậu ta run lên vì tức giận, không nhịn được mà để lại một dòng bình luận:

[Mọi người chưa từng gặp Cố tiên sinh ngoài đời! Chỉ cần gặp một lần, kiểu gì mấy người sẽ bị anh ấy chinh phục!]

Có người phản hồi:

[Nói chuyện hài hước ghê, mặt còn chẳng lộ ra thì làm sao gặp được ngoài đời?]

Tiểu Lưu càng tức hơn, chẳng phải vì có người nhờ vả nên tất cả cảnh quay lộ mặt của Cố tiên sinh mới bị cắt hết sao?

Ngay khi khán giả đang ném đá vì "hào môn giả tạo," một blogger chuyên về trà nghệ bất ngờ đăng lại đoạn cắt riêng phần của Cố Thầm trong chương trình:

[Đệch mợ! Người quay phim này thật sự phí phạm của trời mà!!! Ngày đầu tiên cậu ấy uống Thái Bình Hầu Khôi ⌈¹⌋, ngày thứ hai uống Lam Thiên Ngọc Diệp ⌈²⌋, ngày thứ ba uống Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn!!! ⌈³⌋ Mỗi ngụm trà đều đáng giá hàng chục nghìn tệ, vậy mà cậu ấy cứ uống thoải mái!!! Còn trên kệ của cậu ấy toàn là những loại trà chỉ xuất hiện trong các buổi đấu giá! Tôi muốn chui vào màn hình để thưởng trà quá!!!]

Fan của blogger này hầu hết là dân mê trà, nên phần bình luận lập tức nổ tung. Rốt cuộc là ai mà lại có thể sở hữu nhiều loại trà đỉnh cấp như vậy? Nhưng khi họ bấm vào video gốc, lại thấy phần bình luận bên dưới toàn chê bai Cố Thầm là kẻ nghèo túng???

Thế là họ lập tức bắt đầu "giáo dục phổ cập":

"Lam Thiên Ngọc Diệp" từng được bán đấu giá với giá 745.000 tệ một cân.

"Thái Bình Hầu Khôi" loại này, 100 gram đã có giá 200.000 tệ.

Còn về Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn… Thôi vậy, chắc là loại bình thường như cách Cố tiên sinh nói. Vì trà từ cây mẹ của nó có giá 10.4 triệu tệ mỗi kg và từ lâu đã trở thành bảo vật quốc gia.

Ban đầu Tiểu Lưu chỉ tức đến mức tay run, nhưng sau khi đọc được những bình luận này, tay cậu ta còn run dữ dội hơn. Đây là kiểu "uống thoải mái" của Cố tiên sinh sao??? Phải biết rằng, mỗi ngụm trà đó đáng giá cả một gia tài!

Cậu ta còn chưa kịp tiêu hóa hết cơn sốc thì một blogger thư pháp, người có theo dõi blogger trà nghệ kia, cũng bị chấn động.

[Má nó! Ngày đầu tiên cậu ấy viết "Huyền Bí Tháp Bia”, ⌈4⌋ ngày thứ hai viết "Thạch Môn Ca" , ⌈5⌋ ngày thứ ba viết "Tùng Phong Các Thi"??? ⌈6⌋ Hơn nữa còn viết hoàn hảo đến mức này? Đây là người sao? Đây thực sự là con người sao??? Cao thủ thư pháp thần bí này từ đâu xuất hiện vậy???]

Phải biết rằng "Huyền Bí Tháp Bia" là chữ Khải của Liễu Công Quyền, "Thạch Môn Ca" là chữ Lệ của Vương Nhung, còn "Tùng Phong Các Thi" là chữ Hành của Hoàng Đình Kiên. Muốn viết thành thạo từng loại chữ đã khó, vậy mà có người lại có thể viết tất cả đến mức hoàn hảo, chẳng lẽ không bị rối loạn nhân cách sao? Thế mà có người lại tùy tiện thể hiện kỹ năng này trong một chương trình hẹn hò. Dù không lộ mặt, nhưng nhìn dáng vẻ dường như chỉ mới ngoài hai mươi tuổi. Là người sao? Là người thật sao?!

Blogger thư pháp vẫn còn đang ghen tị đến mức phát điên thì một đệ tử của một bậc thầy gốm sứ bỗng yếu ớt lên tiếng nhận lại bộ "đồ thủ công hiện đại" từng bị cười nhạo:

[Ờm… thật ra tác phẩm của sư phụ tôi đúng là không quá đắt. Bộ chén trà mà Cố tiên sinh đang dùng, lần trước đấu giá cũng chỉ có hơn 500.000 tệ thôi…]

Tiểu Lưu, người từng vô tình bưng bộ chén đó lên, vừa lướt đến bình luận này thì tay run dữ dội hơn.

Lúc này, cuối cùng mọi người cũng nghiêm túc nhìn lại đoạn video ngắn ngủi này:

[Anh quay phim à, biên tập à, tôi phát hiện mình đã trách nhầm các anh rồi. Trong vỏn vẹn 1 phút 58 giây, không có một giây nào là thừa!]

[Đệt! Mỗi giây đều có thể đào ra chi tiết! Tôi phải tải về và phân tích từng khung hình!]

[Chỉ có mình tôi là đang mê đôi tay của anh ấy thôi sao? Khoảnh khắc Cố tiên sinh đặt tay lên thành ghế, khí chất kia thực sự quá quyến rũ! Nhẫn cưới trên ngón áp út còn khiến người ta có cảm giác cấm dục nữa.]

[Thật lòng mà nói, mẫu vòng đeo tay thể thao kia đúng là rất tốt. Nhưng… Hu hu hu, thân hình hoàn hảo thế này mà vẫn kiên trì tập thể dục sao!]

[Hu hu hu, Cố tiên sinh thật bí ẩn. Chỉ vỏn vẹn 1 phút 58 giây, càng xem càng thấy tò mò.]

[Tổ chương trình, hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc đây là nhân vật lớn nào mà các người đến mặt cũng không dám quay?!]

———

Tâm trạng Cố Thầm đang rất vui vẻ. Trước khi chương trình phát sóng, không có bất kỳ thế lực nào tác động đến việc cắt bỏ cảnh quay lộ mặt của cậu, vậy nên chắc sẽ không dẫn đến hiệu ứng cánh bướm nào ngoài ý muốn.

Cậu hâm nóng một ly sữa, thong thả đọc sách, chuẩn bị đi ngủ sớm. Còn những thứ như Weibo hay các nền tảng mạng xã hội khác, thông tin tràn lan quá, cậu không thèm để ý.

Chú thích:

「[1]」 玄秘塔碑: Trà Thái Bình Hầu Khôi được trồng từ đầu thế kỷ 20 tại khu vực Hầu Khanh, chân núi Hoàng Sơn, Hấp (huyện),

tỉnh An Huy. Để sản xuất ra Trà Thái Bình hầu khôi người ta dùng một giống cây trồng cho ra lá trà lớn khác thường. Thân và lá trà trong quá trình chế biến được làm phẳng thành hình dạng gọi là “hai con dao và một cực”. Đất đai ở đây ẩm ướt, quanh năm mây mù, do đó búp trà dài, thẳng, mập mạp mà mềm mại, màu xanh biếc, mặt lá phủ 1 lớp lông mịn. Mùi hương thơm ngát. Cánh trà rất dài, to, dẹt (dài khoảng 5-6cm). Nước trong xanh, hương thơm, hậu vị ngọt thanh.

giá 1tr tiền Việt trở lên cho 100g

「²」 藍天玉葉: Lá Ngọc Bích Trời Xanh, đặc sản núi Đại Biệt, đã được trao danh hiệu "Vua trà" tại Lễ hội văn hóa trà Tín Dương lần thứ 14 năm 2006. Trong phiên đấu giá trà Mao Tiễn Tín Dương chất lượng cao lúc bấy giờ, trà đã được bán với giá 149.000 nhân dân tệ (khoảng hơn 520k vnd) cho 100 gram, lập kỷ lục về mức giá đấu giá cao nhất cho trà xanh trong lịch sử Trung Quốc. Để giới thiệu lịch sử vẻ vang của Mao Tiễn Tín Dương và quảng bá văn hóa trà Trung Quốc, Trà Lam Thiên kế thừa kỹ thuật pha trà này, sản xuất với số lượng có hạn và giới thiệu đến những người yêu trà.

「³」 武夷山大紅袍: Nham Trà Vũ Di, hay còn gọi là Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn (Big Red Robe) là một loại trà Oolong có xuất xứ từ núi Vũ Di, Trung Quốc. Đây là một trong Thập Đại Danh Trà nổi tiếng với chất lượng xuất sắc, hương hoa thơm phức, vị trà ngọt mượt, và hương lan bền lâu.

Trà Đại Hồng Bào chỉ được bán đấu giá cho những người sành chơi và mỗi lần chỉ có 20gr. Giá bán không bao giờ thấp hơn 20.000 USD (>510k vnd). Để thưởng thức trà Đại Hồng Bào, người ta chỉ có thể mua loại trà từ những cây con được nhân giống từ 6 cây trà cổ.

「4」 玄秘塔碑: "Bia tháp Huyền Miếu", tên đầy đủ là "Bia và lời tựa của tháp Huyền Miếu của cựu Tả Đường Tăng, Đại sư chùa An Quốc, người được ban tặng Tử sắc, và được ba tôn thờ", do Tể tướng đương thời là Bùi Tú biên soạn vào năm đầu tiên của thời kỳ Hội Xương của nhà Đường (841) , và được nhà thư pháp Lưu Công Quyền biên soạn . Đây là một tác phẩm thư pháp chữ thường. Hiện nay nó được lưu giữ trong căn phòng thứ hai của Rừng bia đá Tây An .

"Bia chùa Huyền Miếu" có tổng cộng 28 dòng, mỗi dòng có 54 chữ. Bài thơ mô tả lòng nhân ái mà Đại sư Đạt Pháp nhận được dưới triều đại của các vua Đức Tông, Thuận Tông và Hiến Tông, nhằm tưởng nhớ công lao của Đại sư Đạt Pháp và truyền lại cho các thế hệ sau. Thư pháp có cấu trúc chặt chẽ, nét bút sắc sảo, xương lộ ra và nam tính mạnh mẽ. Chữ viết tay trông giống như được khắc bằng dao, và các nét có độ dày khác nhau, với các đặc điểm phong cách riêng biệt.

「5」 石門頌: Thạch Môn Ca (tên đầy đủ là " Bài ca ngợi Dương Tuấn của Cựu Thanh tra Cấm vệ quân thời nhà Hán", sau này rút gọn thành "Thạch Môn Ca"). Đây là tác phẩm điêu khắc trên vách đá do Vương Thăng , lúc bấy giờ là thống đốc Hán Trung , viết và được Vương Dung, trợ lý thư pháp, khắc ở phía tây bức tường bên trong của Thạch Môn vào năm Kiến Hòa thứ hai thời Đông Hán (năm 148 sau Công nguyên). Đây là một tác phẩm thư pháp chính thức . Hiện nay nó nằm trong bộ sưu tập của Bảo tàng Hán Trung .

"Thạch Môn Ca" ca ngợi công lao của Dương Mạnh Văn, người quê Kiến Vệ (nay là Lạc Sơn , Tứ Xuyên), là Quan thái giám của Đế đô dưới thời vua Thuấn của nhà Đông Hán và "nhiều lần đệ đơn" xin sửa chữa Đường Bảo Hạc . Toàn bộ vách đá chạm khắc cao 261 cm, rộng 205 cm và phần tựa cao 54 cm. Thạch Môn Ca chủ yếu được viết bằng bút lông tròn, bắt đầu từ đầu bút hướng lên trên và kết thúc bằng đầu bút hướng lên trên. Đường nét điềm tĩnh và mạnh mẽ, chữ viết thoải mái và không bị gò bó,

thân hình thon và chắc, chữ viết tự nhiên và thanh thoát. Nó được gọi là chữ thảo trong các văn bản chính thức và là một kiệt tác trong các văn bản chính thức của người Hán.

"Thạch Môn Ca" là một tượng đài trong lịch sử thư pháp Trung Quốc, cùng với "Nhị ca " của Lư Dương và " Tây Hạ ca " của Thành Hiền, Cam Túc , được gọi là "Tam ca thời Hán" . Đây là tác phẩm tiêu biểu cho phong cách ca thời Hán.

「6」 松風閣詩: Tùng Phong Các: Tọa lạc tại chùa Tây Sơn trên dãy Cửu Khúc Linh ở Tây Sơn, Vũ Xương, được Hoàng Đình Kiên đặt tên.

"Vũ Xương Tùng Phong Các" là một bài thơ cổ bảy chữ do Hoàng Đình Kiên , một nhà thơ thời nhà Tống , sáng tác . Bảy câu đầu của bài thơ miêu tả một gian đình được xây dựng dựa vào một ngọn núi và nhìn ra một thung lũng, với những cây cổ thụ rậm rạp và âm thanh của gió thông thổi vào tai, đủ để gột rửa mọi nỗi lo lắng trần tục. Nhà thơ đã chọn cái tên dễ chịu này cho gian đình. Tám câu ở giữa miêu tả bữa tiệc trong đình và quang cảnh từ đêm đến sáng, có tiếng suối chảy róc rách sau cơn mưa, núi sáng rực và khói thuốc cuộn tròn, vô cùng đẹp mắt. Sáu câu cuối cùng chuyển từ miêu tả sang trữ tình. Người chết đã đi, người bị giáng chức vẫn chưa đến, không có ai thổ lộ nỗi lòng, nỗi buồn dẫn đến tiếng thở dài. Bài thơ này có quan niệm nghệ thuật rộng lớn và nét vẽ tự nhiên, mạnh mẽ, đạt tới cảnh giới "trong trẻo như núi cao, nước trong".

武昌松風閣

Vũ Xương Tùng Phong các

(Gác Tùng Phong ở Vũ Xương)

依山筑閣見平川。

Y sơn trúc các kiến bình xuyên.

Lầu dựng tựa vào núi ngoảnh mặt ra đồng bằng

夜闌箕斗插屋椽。

Dạ lan Cơ Đẩu sáp ốc chuyên.

Đêm khuya sao Cơ sao Đẩu như gắn vào rui nhà

我來名之意适然。

Ngã lai danh chi ý thích nhiên.

Lên lầu, ta bước lên đây thấy ý vừa lắm

老松魁梧數百年。

Lão tùng khôi ngô sổ bách niên.

Những gốc tùng hùng vĩ đã có vài trăm năm tuổi

斧斤所赦今參天。

Phủ cân sở xá kim tham thiên.

Búa rìu tha cho nên vút lên tận trời

風鳴媧皇五十弦。

Phong minh Oa Hoàng ngũ thập huyền.

Gió rì rào tiếng đàn năm mươi giây của Nữ Oa

洗耳不須菩薩泉。

Tẩy nhĩ bất tu Bồ Tát tuyền.

Rửa tai không cần đến suối Bồ Tát

嘉二三子甚好賢。

Gia nhị tam tử thậm hảo hiền.

Khen thay các bạn có lòng tốt

力貧買酒醉此筵。

Lực bần mãi tửu tuý thử diên.

Nghèo mà mua được rượu để có cuộc say này

夜雨鳴廊到曉懸。

Dạ vũ minh lang đáo hiểu huyền.

Mưa đêm rơi xuống hiên đến sáng

相看不歸臥僧氈。

Tương khán bất quy ngoạ tăng chiên.

Nhìn nhau không về nằm đắp chăn sư

泉枯石燥复潺湲。

Tuyền khô thạch táo phục sàn viên.

Suối cạn đá khô như lại chảy

山川光輝為我妍。

Sơn xuyên quang huy vị ngã nghiên.

Sông núi bừng trẻ lại vì ta

野僧早飢不能饘。

Dã tăng tảo cơ bất năng chiên.

Sáng nay sư đói lòng ăn cháo

曉見寒溪有炊煙。

Hiểu kiến Hàn Khê hữu xuy yên.

Thấy khói bếp toả mờ bên Hàn Khê

東坡道人已沈泉。

Đông Pha đạo nhân dĩ trầm tuyền.

Đạo nhân Đông Pha đã ở nơi suối vàng

張侯何時到眼前。

Trương Hầu hà thì đáo nhãn tiền.

Trương Hầu khi nào đến trước mặt

釣台惊濤可晝眠。

Điếu đài kinh đào khả trú miên.

Đài câu sóng cồn có thể ngủ ngày

怡亭看篆蛟龍纏。

Di Đình khán triện giao long triền.

Lên Di Đình xem chữ triện uốn lượn như thuồng luồng

安得此身脫拘攣。

An đắc thử thân thoát câu luyên.

Thân này sao thoát được vòng gò bó

舟載諸友長周旋。

Chu tải chư hữu trường chu toàn.

Mái thuyền đưa các bạn cùng đi chơi

Chương 4: Người vợ tội nghiệp và ngây thơ của tôi rất yếu đuối và không biết cách chăm sóc bản thân.

Mặc dù video dài 1 phút 58 giây của Cố Thầm thu hút một số sự chú ý và tò mò trong những nhóm nhỏ, đồng thời nhận được đánh giá tích cực, nhưng so với quy mô khổng lồ của giới giải trí, nhiêu đó vẫn chưa là gì. Phải biết rằng, chỉ riêng một ngôi sao lưu lượng cũng đã có hàng chục triệu người hâm mộ, huống hồ gì tập đầu tiên của Lớp Học Bổ Túc Tình Yêu còn tích lũy được một lượng lớn fan của chương trình. Đa số họ chỉ quan tâm đến cuộc sống của các ngôi sao, rất khó để đặc biệt chú ý đến một người thường không lộ mặt như Cố Thầm.

Chỉ có Đỗ Nhuy Thanh là vẫn theo dõi sát các bình luận về Cố Thầm vào lúc nửa đêm, tức giận đến mức ngửa người ra sau. Hắn cười lạnh: “Đối với loại người trong suốt như Cố Thầm, đến cả mắng cậu ta cũng là tặng không độ hot cho cậu ta mà thôi.”

Gã bạn trai phú hào của Đỗ Nhuy Thanh, Kiều Khôn Bình, vừa tắm xong đi ra, thấy dáng vẻ hậm hực của hắn thì ôm lấy eo hắn, hỏi: “Bé cưng, sao vậy?”

Đỗ Nhuy Thanh cố gắng điều chỉnh biểu cảm méo mó của mình, hơi ấm ức nói: “Em thật sự không hiểu nổi mấy cư dân mạng này nghĩ gì nữa. Trà ngon, gốm sứ đẹp, nhà chúng ta đâu có thiếu, vậy mà lại phát cuồng vì mấy món đồ trong căn phòng nhỏ của Cố Thầm, đúng là chưa từng thấy qua thế giới. Anh Bình, gu thẩm mỹ của anh thế nào cũng hơn Cố Thầm nhiều chứ?”

“Vẫn đang để ý đến chuyện của cậu bạn cấp ba đó à?”

Kiều Khôn Bình năm nay ba mươi tư tuổi, công việc bận rộn, chẳng có thời gian xem video của Cố Thầm hay đọc bình luận của cư dân mạng. Nghe Đỗ Nhuy Thanh nói vậy, gã chỉ thuận miệng đáp: “Có lẽ là vì nhà cậu ta chẳng có gì đáng chú ý nên cư dân mạng chỉ có thể quan tâm mấy thứ đó thôi?”

Đỗ Nhuy Thanh được dỗ dành thì tâm trạng cũng tốt lên đôi chút, cố tình làm nũng với giọng điệu ỉu xìu: “Nhưng mà, anh Bình, anh đã nhờ chương trình cắt bớt cảnh quay của cậu ta rồi mà vẫn không có tác dụng. Mấy cư dân mạng này rất dễ bị vẻ ngoài của Cố Thầm lừa gạt, giống như em hồi cấp ba vậy. Khi đó em bị cậu ta lừa xoay như chong chóng, còn coi cậu ta là bạn thân nhất, nhưng đến thời điểm quan trọng của năm cuối cấp lại bị cậu ta hại đến mức phải chuyển trường… Nghĩ đến việc phải tham gia cùng một chương trình với cậu ta, em thấy khổ đến không chịu nổi…” Hắn không nói với Kiều Khôn Bình rằng chính hắn đã cố ý giới thiệu Cố Thầm tham gia chương trình này.

Trước đây, Kiều Khôn Bình đã nghe Đỗ Nhuy Thanh kể về chuyện bị bắt nạt hồi cấp ba, nên mới cố tình nhờ chương trình giúp hắn xả giận. Đối phó với một người thường chỉ là vài câu nói mà thôi. Không ngờ hiệu quả lại không như mong muốn, ngược lại còn khiến tiểu tình nhân của gã ta tức giận.

Kiều Khôn Bình vốn chẳng quan tâm sống chết của một nhân vật nhỏ như Cố Thầm. Người duy nhất có thể khiến gã nhượng bộ vài phần chỉ có ảnh hậu Lâm Dĩ Tố. Vì thế, gã ta thuận miệng nói: "Tôi sẽ bảo chương trình sắp xếp lại. Chẳng phải chồng của cậu ta không tham gia sao? Như vậy là vi phạm hợp đồng rồi còn gì? Để xem cậu ta có nộp được phí vi phạm hợp đồng không."

Gã véo nhẹ chóp mũi Đỗ Nhuy Thanh, cười nhạt: "Hơn nữa, đây cũng là cách giúp chương trình kiếm thêm thu nhập mà." Dù gì gã cũng đã đầu tư một khoản tiền vào chương trình tạp kỹ này.

Đỗ Nhuy Thanh lập tức tươi cười rạng rỡ, hôn gã một cái rồi nói: "Cảm ơn ông xã~"

Hắn và Cố Thầm bằng tuổi nhau, đều mới hai mươi hai, nhưng khác với khí chất lạnh lùng, lười biếng của Cố Thầm, hắn có hai lúm đồng tiền ngọt ngào, mỗi khi cười lên, trông vô cùng đáng yêu và dễ gây thiện cảm. Sau khi nổi tiếng, hắn thu hút một lượng lớn "fan mẹ". Chuyện tình lệch 12 tuổi giữa hắn và Kiều Khôn Bình không hề khiến fan phản cảm, ngược lại còn được tung hô là sự kết hợp giữa "tổng tài hào môn và tiểu kiều thê", số lượng fan couple cũng không ít.

Nhưng khi nghe từ “ông xã”, nụ cười của Kiều Khôn Bình thoáng thu lại. Đúng là gã thích đàn ông, nhưng cưới xin thì thôi đi, huống hồ gì đó lại còn là một minh tinh nhỏ trong giới giải trí.

Có điều… Gã xoa cằm, ánh mắt đầy hứng thú. Gã không ngốc, đương nhiên nhận ra ngoài sự oán hận, Đỗ Nhuy Thanh còn có một sự ghen tị mãnh liệt đối với Cố Thầm. Suốt ngày nhắc đi nhắc lại cái tên Cố Thầm, làm gã cũng thấy tò mò không biết người này trông như thế nào, có gì đặc biệt mà khiến tiểu tình nhân của gã tức tối lâu như vậy.

…

Tư duy của tổ chương trình cũng giống với Kiều Khôn Bình. Họ không mấy để tâm đến chút ít chủ đề mà Cố Thầm gây ra. Ngoài việc phát hiện đoạn video có lượt xem cao, toàn bộ sự chú ý của họ đều dồn vào các ngôi sao lớn – những “cây hái ra tiền” của chương trình.

Lượng thảo luận tích cực về Cố Thầm chỉ có tác dụng duy nhất là giúp phó đạo diễn không còn mắng Tiểu Lưu nữa, ngoài ra chẳng có gì đáng bận tâm.

Hơn nữa, dù Kiều Khôn Bình không ra mặt, họ cũng đã định tìm Cố Thầm để bàn về vấn đề vi phạm hợp đồng. Dù gì thì tập hai

cũng sắp quay, chẳng lẽ lại để Cố Thầm tiếp tục tham gia một mình?

…

Cố Thầm không quan tâm đến những chuyện trên mạng. Dạo này cậu rất ít dùng điện thoại, huống hồ chút tin tức về cậu cũng không đủ để lên hot search, trừ khi cố tình tìm kiếm nội dung liên quan đến chương trình mới biết được.

Sau khi nhận được một triệu tiền tiêu vặt từ Lệ Đình Khâm, cậu lập tức vùi đầu vào vẽ bản thiết kế vũ khí. Quản gia Lý mang trà tới, ngạc nhiên nói: “Cố tiên sinh, cậu còn biết vẽ thiết kế nữa à? Mấy món vũ khí này đẹp quá! Còn đẹp hơn cả… mấy họa sĩ gì đó trong công ty game của đại thiếu gia vẽ nữa ấy!”

Cố Thầm bình tĩnh đáp: “Họa sĩ concept?”

“Đúng rồi!”

Quản gia Lý vỗ tay, hào hứng nói: “Tôi thấy cậu làm họa sĩ concept là dư sức luôn đó! Chẳng phải cậu vì không tìm được công việc phù hợp nên bị lão gia nói mãi, mới trốn lên núi sống sao? Tôi tin cậu nhất định có thể tìm ra con đường sự nghiệp cho mình! Với cả, cậu vốn dĩ đã rất giỏi mà!”

Cố Thầm ngẩng lên nhìn quản gia Lý, im lặng hồi lâu: "…" Cậu là một nhân viên về hưu vinh quang, sống an nhàn bảo dưỡng lá gan. Có điên mới làm cái nghề vắt kiệt sức lực như họa sĩ concept. Ý kiến rất hay, nhưng lần sau đừng đề xuất nữa nhé.

Cậu nhấp một ngụm trà, hương vị rất thơm. Đây là do đầu bếp mới, thầy Hứa, được trợ lý của Lệ Đình Khâm thuê pha. Đúng là năng lực tiền bạc của "chồng hờ" vẫn là thơm nhất.

Cố Thầm sửa đi sửa lại bản thiết kế vô số lần, cuối cùng cảm thấy mấy kiểu kiếm này đều rất đẹp, vậy thì lấy hết đi. Sau đó, cậu liên hệ với xưởng rèn hàng đầu, gửi bản thiết kế để đặt làm.

Leo núi suốt buổi sáng cũng hơi nhàm chán, đổi sang luyện kiếm cũng không tệ. Đến khi tìm được sở thích khác thì lại đổi sau cũng được.

Có điều, một triệu mà mới tiêu đã bay mất mấy trăm nghìn, đúng là hơi tốn kém thật.

Vừa mới cất xong mấy bản thiết kế, Cố Thầm nhận được tin nhắn từ tổ chương trình. Cậu hơi ngạc nhiên, khẽ nhướn mày. Đối phương nói một tràng dài, nhưng chung quy lại chỉ có một nội dung chính:

[Tóm lại, Cố tiên sinh, hoặc là anh bồi thường phí vi phạm hợp đồng để chúng tôi kịp thời thay người, hoặc là để bạn đời của anh đến tham gia chương trình, để chúng tôi còn xác định quy trình.]

Có thể thấy tổ chương trình vẫn giữ thái độ ngạo mạn của một show tầm cỡ, hoàn toàn không để một người vô danh như cậu vào mắt.

Cố Thầm lười đi tìm hợp đồng, bèn nhắn lại một câu đơn giản: [Tôi có thể xem hợp đồng không?]

Cậu biết thân phận nguyên chủ là do Đỗ Nhuy Thanh giới thiệu vào chương trình, vẫn có vài phần tin tưởng với hắn, hơn nữa cũng không am hiểu lắm về các điều khoản hợp đồng nên đã ký bừa một bản hợp đồng cực kỳ bất bình đẳng.

Đối phương rất nhanh gửi một tập tin PDF kèm theo tin nhắn:

[Cố tiên sinh, việc bạn đời của anh không tham gia chương trình là hành vi vi phạm nghiêm trọng, cần bồi thường ở mức cao nhất. Theo hợp đồng, anh phải bồi thường năm triệu. Đây là mức thấp nhất vì xét đến việc anh là người không có danh tiếng, chắc anh cũng biết, với các ngôi sao, phí vi phạm hợp đồng có thể lên đến hàng chục triệu.]

Cố Thầm mở file, quét mắt lướt nhanh. Đây là một bản hợp đồng vô cùng mất cân bằng về quyền lợi và nghĩa vụ, chỉ cần nhìn sơ cũng thấy hàng loạt vấn đề. Vấn đề đầu tiên là…

Ngay khoảnh khắc này, cậu bỗng khựng lại.

Bệnh nghề nghiệp của cậu lại phát tác rồi à? Chuyện chuyên môn thì cứ để người chuyên môn xử lý đi, cậu có phải luật sư đâu, sao mà hiểu hết hợp đồng được chứ?

Vậy nên, không chút áp lực tâm lý, cậu thẳng tay đóng tập tin lại.

Nghĩ một lúc, cậu vẫn quyết định gửi tin nhắn cho trụ cột của gia đình, rất lịch sự hỏi: [Lệ tổng, anh có thể cho tôi mượn một đội ngũ luật sư không?]

Vì sao không gửi qua WeChat? Vì cậu vẫn chưa có WeChat của Lệ tổng.

Lệ Đình Khâm nhận được tin nhắn, thoáng ngạc nhiên. Một người trầm lặng, nhạy cảm như Tiểu Cố chủ động nhắn tin cho anh, đã là một bước tiến lớn rồi. Nhưng giọng điệu vẫn dè dặt như vậy… Không biết cậu ấy đã gặp phải bất công gì mà lần này lại dám mạnh dạn nhờ mình giúp đỡ?

Anh nhắn lại một câu ngắn gọn: [Được, đừng lo.] Như một lời trấn an.

Sau đó, anh quay sang dặn dò trợ lý Trần: “Cậu lập tức liên hệ trong nước, sắp xếp đội ngũ luật sư của luật sư Hà đến chỗ Tiểu Cố, xem thử chuyện gì đang xảy ra.”

Trợ lý Trần gật đầu nhận lệnh, nhưng trong lòng có chút bất ngờ. Không biết Cố tiên sinh gặp phải chuyện gì mà cần đến cả đội ngũ luật sư Hà?

Nhưng luật sư Hà và Lệ gia chỉ là quan hệ hợp tác thương mại, không phải nhân sự trực thuộc, nên sự xuất hiện của họ sẽ không khiến ai ngay lập tức liên tưởng đến nhà họ Lệ, như vậy cũng xem như một cách hành xử kín đáo. Thế là Trợ lý Trần nhanh chóng thu xếp mọi chuyện.

…

Hôm sau, nhân viên tổ chương trình cùng bộ phận pháp lý đến biệt thự Tùng Hạc đúng theo lịch hẹn.

Trước khi xuống xe, nhân viên tổ chương trình tỏ vẻ khinh thường, bĩu môi nói: “Chỉ là một kẻ vô danh mà bày đặt lên mặt,

còn phải hẹn trước để chúng ta lặn lội đến tận núi gặp cậu ta.”

Luật sư đi cùng cười nhạt: “Nể mặt năm triệu, cho cậu ta tí thể diện vậy.”

Thế nhưng, ngay khi vừa bước vào cửa và nhìn thấy ba vị luật sư đứng trong phòng, sắc mặt luật sư của tổ chương trình lập tức tái nhợt, chân gần như mềm nhũn. Sau đó, hắn ta không nhịn được mà tiến lên bắt tay với một trong ba người: “Luật sư Hà, chào ngài! Chào ngài!”

“Chào ngài."

Luật sư Hà cũng bắt tay lại, rất lịch sự đáp: "Rất xin lỗi, vì Cố tiên sinh còn phải cân nhắc sắp xếp công việc khác của chúng tôi, nên mới hẹn gặp các vị vào hôm nay. Mong các vị thông cảm.”

Nhân viên tổ chương trình quay sang nhìn “Cố tiên sinh” trong lời luật sư Hà.

Chỉ thấy Cố Thầm mặc một bộ đồ giản dị, lười biếng dựa vào sô pha, hai chân vắt chéo, tay đặt hờ hững trên tay vịn, bên cạnh là ba vị luật sư khoác vest chỉnh tề.

Tư thế của cậu thì thong dong, nhưng bầu không khí này lại tạo ra một áp lực vô hình khiến họ nghẹt thở.

Bấy giờ nhân viên tổ chương trình mới nhớ đến lời của nhiếp ảnh Lưu nói: chỉ cần gặp trực tiếp Cố tiên sinh, sẽ cảm thấy anh ấy rất khác biệt.

Luật sư của tổ chương trình lập tức lên tiếng: “Không sao cả! Đương nhiên chúng tôi sẽ ưu tiên theo lịch trình của cậu.”

Trên đường đến đây, hắn ta đã tranh thủ đọc một số bình luận về Cố Thầm trên mạng. Lúc này, cuối cùng hắn ta cũng tin rồi — cư dân mạng không hề phóng đại chút nào!

Người này rốt cuộc là ai? Sao có thể dễ dàng mời được ba luật sư hàng đầu của văn phòng luật sư Hà đến chỉ để xem một bản hợp đồng chết tiệt này?

Bản thân khí chất của Cố Thầm cũng không tầm thường chút nào, nhất định là một người nắm thực quyền trong một tập đoàn lớn. Nhưng một nhân vật như vậy, sao có thể đi ký một bản hợp đồng đầy bất lợi cho người vô danh như thế này?

Luật sư tổ chương trình suy nghĩ một hồi, rồi bỗng cảm thấy mình đã “phá án” rồi — chắc chắn là do cậu vợ bé nhỏ, non nớt, ngây thơ của Cố tiên sinh ký thay! Không thể sai được!

Sau khi luật sư Hà nhận được hợp đồng do Cố Thầm chuyển tới, vì trợ lý Trần đã nhấn mạnh rằng Lệ tổng rất quan tâm đến chuyện này, nên ông cũng tiện tay gửi một bản cho Trợ lý Trần. Thế là bản hợp đồng này nhanh chóng đến tay Lệ Đình Khâm.

Lệ Đình Khâm xem hợp đồng, khẽ lắc đầu. Tiểu Cố thật đáng thương. Vừa tốt nghiệp đại học, còn đang ở độ tuổi ngây thơ nhất, chưa có chút kinh nghiệm xã hội nào thì đã bị ép gả cho anh. Không chỉ vậy, cậu còn bị bạn bè lừa ký một bản hợp đồng như thế này.

Nhưng ngoài sự bất công của hợp đồng, Lệ Đình Khâm nhận thấy có một điểm quan trọng hơn — đây là một hợp đồng tham gia show hẹn hò, yêu cầu các cặp đôi phải cùng tham gia. Thế mà Tiểu Cố không hề nói với anh, thậm chí còn không dám hỏi lấy một câu, cứ thế lặng lẽ một mình tham gia.

Cậu nhóc này gan bé thật đấy, cứ thế mà chịu ấm ức một mình.

Chương 5: Ồ, tôi không có WeChat của Lệ tiên sinh.

Bên này, phía Cố Thầm đang thương lượng với tổ chương trình về vấn đề hợp đồng.

Cố Thầm khẽ nâng tay, lịch sự nói: “Hai vị uống trà đi, cứ từ từ bàn bạc, không cần vội.”

Nhân viên tổ chương trình cảm thấy, bên vị Cố tiên sinh này rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, vậy mà cậu vẫn không hề tỏ ra kiêu ngạo hay tự mãn, vẫn giữ lễ độ và phong thái nhã nhặn. Thật không đơn giản chút nào… Sự bình thản này mới thực sự là áp lực đáng sợ. Rốt cuộc cậu ta là nhân vật thần bí từ đâu chui ra vậy?

Dì Trương mang trà lên cho khách, nhưng nhân viên và luật sư bên chương trình nhìn chén trà lại càng cảm thấy áp lực hơn. Họ thầm nghĩ, chẳng lẽ bộ trà này cũng có giá hàng trăm nghìn sao?

Thế là, trong phòng khách hình thành ba bầu không khí hoàn toàn khác biệt. Cố Thầm đặt một quyển sách trên đầu gối, thong

thả đọc, thỉnh thoảng ngẩng lên lắng nghe cuộc trò chuyện. Luật sư Hà thì sắc bén, lập luận rành mạch, đầy áp đảo. Trong khi đó, bên phía tổ chương trình thì đang toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, đối mặt với phía Cố Thầm, họ chỉ có thể khô khốc nói: " Cố tiên sinh, đúng là anh không cần bồi thường phí vi phạm hợp đồng. Nhưng dù thế nào đi nữa, chương trình của chúng tôi là show hẹn hò, nên bạn đời của anh vẫn nên tham gia."

Cố Thầm vừa lật sách trong tay vừa thản nhiên chỉ ra vấn đề cốt lõi: "Thực ra chuyện rất đơn giản, bạn đời của tôi chưa hề ký hợp đồng này, đương nhiên không cần xuất hiện."

Nguyên chủ thực sự muốn có sự nghiệp riêng, nhưng trước khi kết hôn, hầu hết thời gian cậu đều ở trường học, không thân thiết với cả cha lẫn mẹ, nên cũng không thể sử dụng nguồn lực của họ. Vì vậy, có thể nhận được cơ hội tham gia chương trình hẹn hò này đã là rất khó khăn. Thế nhưng, cậu không ngờ rằng người bạn cấp ba giới thiệu cơ hội này cho cậu thực ra mang đầy ác ý.

Lúc đó, cậu dễ dàng ký hợp đồng, nhưng đừng nói là để Lệ Đình Khâm ký, nguyên chủ thậm chí còn không dám nói chuyện này với anh.

Mà Đỗ Nhuy Thanh thì chỉ muốn Cố Thầm làm một khách mời vô danh, hoàn toàn không để ý đến những chi tiết này. Ai mà ngờ được rằng, chồng của Cố Thầm lại không đến.

Cố Thầm rời mắt khỏi trang sách, liếc nhìn luật sư Hà, mỉm cười: "Tôi nghĩ tôi không có quyền ký hợp đồng thay Lệ tổng, đúng không?"

Luật sư Hà gật đầu: "Đúng vậy." Hợp đồng này vốn chẳng có gì khó xử lý cả.

Luật sư bên phía đối phương đã bị luật sư Hà đánh bại hoàn toàn, không còn sức phản kháng, suy nghĩ đã bay đến một nơi khác: "?" Lệ tổng? Người này là ai? Chẳng lẽ không phải là chàng vợ nhỏ của Cố tiên sinh ký hợp đồng sao?

Nhân viên chương trình sắp khóc đến nơi, nói: "Vậy… ý anh là bạn đời của anh vẫn sẽ không xuất hiện, còn anh sẽ tiếp tục tham gia tập hai một mình?"

"Đúng vậy." Cố Thầm gật đầu. Cậu không có ý định thay đổi bất kỳ tình tiết nào, cứ tiếp tục làm một nhân vật quần chúng trong chương trình này thôi.

“Ờm…”

Luật sư bên đối phương chợt lóe lên một ý tưởng: “Hay là chúng tôi bồi thường phí vi phạm hợp đồng cho anh, rồi đổi người tham gia ở kỳ sau?”

Cố Thầm lại nói: “Không cần.”

Luật sư suýt bật khóc. Anh ta quên mất, đây là một nhân vật lớn, đâu có thiếu chút tiền này?

“Nhưng mà…”

Giọng điệu Cố Thầm chuyển hướng: “Tôi hy vọng khi chương trình phát sóng, các vị có thể cắt bỏ những cảnh lộ mặt của tôi, đồng thời giảm thiểu tối đa thời lượng xuất hiện của tôi.” Vì đã đàm phán lại hợp đồng, cậu muốn ghi rõ điều kiện này trên giấy trắng mực đen.

Nhân viên tổ chương trình kinh ngạc. Tham gia show thực tế mà lại tự yêu cầu không lộ mặt? Trên đời ai lại sợ mình có nhiều thời lượng lên hình chứ? Nhưng đây là yêu cầu của Cố Thầm, đến lúc đó đừng trách chương trình.

Dù vậy, họ cũng không đồng ý ngay mà tranh thủ cơ hội đàm phán: “Anh Cố, chương trình của chúng tôi là show hẹn hò. Nếu bạn đời của anh không xuất hiện, thực sự rất khó quay. Thế này đi, nghe nói bạn đời của anh đang công tác nước ngoài, vậy có thể không đến trực tiếp. Nhưng chúng tôi vẫn hy vọng anh thể hiện cách hai người tương tác với nhau, có thể qua điện thoại hoặc gọi video. Đổi lại, chúng tôi sẽ chỉnh sửa theo yêu cầu của anh. Như vậy anh có thể chấp nhận không?”

Cố Thầm gật đầu: “Được.” Tổ chương trình này thật kỳ lạ. Trong nguyên tác, Lệ Đình Khâm vốn không tham gia, thậm chí tổ chương trình còn vui mừng khi thấy nguyên chủ bị cô lập, liên tục tạo chủ đề kiểu “cưới vào hào môn nuốt chửng cay đắng” hay “cuộc sống cô độc bi thảm sau khi kết hôn với người giàu”. Giờ cậu đã tuyên bố rõ rằng Lệ tổng không xuất hiện, vậy mà họ lại cầu xin anh ta tham gia?

“Vậy tốt rồi.”

Luật sư cuối cùng cũng thở phào: “Tôi sẽ soạn lại hợp đồng, đến lúc đó mời luật sư Hà xem qua, nếu anh không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ký lại.”

Sau khi tiễn tổ chương trình và đội ngũ luật sư, Cố Thầm không ngờ lại nhận được tin nhắn từ Lệ Đình Khâm: [Cần tôi về nước tham gia cùng cậu không?]

Hửm? Đúng là trọng tâm công việc của Lệ tổng hiện tại đang ở nước ngoài, nhưng nếu sắp xếp ổn thỏa thì vẫn có thể tranh thủ thời gian về nước. Có điều… Lệ tổng thực sự có hứng thú tham gia mấy chương trình như thế này với một người "về hưu sớm" như cậu sao? Như thế chẳng phải sẽ làm sụp đổ hình tượng tổng tài bá đạo sao?

Cố Thầm trả lời: [Không cần đâu, cảm ơn anh. Luật sư Hà đã giúp tôi giải quyết xong rồi, anh không cần tham gia đâu.]

Bên kia, Lệ Đình Khâm khẽ thở dài. Đây có thể coi là sự nghiệp đầu tiên của Tiểu Cố sau khi kết hôn, đáng lẽ anh nên thể hiện sự ủng hộ và khích lệ. Nhưng Tiểu Cố vẫn quá khách sáo.

Hơn nữa, theo phản hồi của luật sư Hà, Tiểu Cố còn chủ động yêu cầu không lộ mặt trên chương trình. Có vẻ như chứng sợ xã hội vẫn chưa khá hơn.

Cố Thầm nhìn tin tức về Lệ Đình Khâm đang tung hoành trên thương trường, rồi nhìn ảnh anh ta trong hội nghị — vẻ mặt lạnh lùng, sắc bén — thì lại cảm thấy dáng vẻ này phù hợp với anh ta hơn.

Thế nên cậu nhắn thêm một câu: [Lệ tổng, tôi có một thắc mắc. Anh luôn dịu dàng kiên nhẫn với vợ mình như vậy sao?]

Thấy câu hỏi này, Lệ Đình Khâm bật cười, trả lời: [Không phải với vợ.] Chỉ là với trẻ con thôi.

Nếu là bạn đời thật sự… Anh trầm ngâm… Hẳn là anh sẽ mong đó là người giống mình.

Nhưng dù sao cũng đã kết hôn rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích. Dù gì thì anh cũng có trách nhiệm với cậu nhóc này.

Cố Thầm nhìn tin nhắn, khẽ bật cười. Không phải đối với vợ, mà là sự quan tâm dành cho trẻ con sao?

Quả nhiên, đã là đồng loại thì suy nghĩ đều giống nhau.

Cuộc hôn nhân này… có vẻ thú vị rồi đây.

Cậu nhắn tiếp: [Tôi không thích bị gọi là Tiểu Cố lắm, sau này anh có thể gọi tôi là Cố tiên sinh không?]

Lệ Đình Khâm trả lời: [Được.] Trẻ con cũng có lòng tự tôn sao?

.

“Chồng của Cố Thầm chắc chắn không tham gia, hơn nữa Cố Thầm còn không lộ mặt?”

Đỗ Nhuy Thanh nhận được tin phản hồi từ tổ chương trình, vui mừng khôn xiết. “Dù không lấy được phí vi phạm hợp đồng, nhưng các ông làm rất tốt đấy.” Dù sao mục đích ban đầu của hắn ta cũng không phải là số tiền bồi thường của Cố Thầm.

“Đúng vậy.”

Tổ chương trình chẳng dám nói gì về cảnh họ bị ép đến thảm hại khi gặp Cố Thầm. Chỉ đơn giản xem yêu cầu không lộ mặt và cắt giảm cảnh quay của Cố Thầm là một thắng lợi do họ giành được.

“Hơn nữa, dù bạn đời của Cố tiên sinh không tham gia, nhưng chúng tôi vẫn yêu cầu anh ấy thực hiện các cuộc gọi và video với bạn đời, thể hiện cách họ tương tác hàng ngày.”

Đỗ Nhuy Thanh cảm thấy tất cả mục tiêu của mình đã đạt được, hài lòng nói: “Vậy là tốt rồi, tôi chờ đến khi quay tập hai thôi.”

Ba ngày sau, tổ chương trình cuối cùng cũng điều phối đủ 8 cặp đôi, tổng cộng 16 khách mời, để bước vào giai đoạn quay tập hai.

Tập này áp dụng hình thức livestream hàng ngày kết hợp với phát sóng lại vào ngày hôm sau, mỗi cặp đôi đều có phòng livestream riêng để khán giả tự do lựa chọn theo dõi.

Ngay từ đầu, chương trình đã sử dụng phân cảnh “Đột kích tổ ấm tình yêu”, tức là đến nhà các khách mời quay trước một đoạn rồi đưa họ đến địa điểm quay chính của chương trình.

Bảy cặp đôi khác đều có những khoảnh khắc gây bão, đến với "Tổ ấm tình yêu" có thể là cảnh hai người tỉnh dậy trên cùng một chiếc giường, đầy ngọt ngào ấm áp, hoặc là cảnh “oan gia” cãi nhau chí chóe nhưng tràn đầy chemistry, hoặc là ảnh hậu cùng “cún con” bên cạnh khiến khán giả phấn khích…

Người xem đều quẩy tưng bừng, hò hét không ngớt.

Cho đến khi cảnh của Cố Thầm xuất hiện…

Nhiếp ảnh gia của cậu vẫn là Tiểu Lưu. Vừa cầm máy quay, cậu ta vừa giới thiệu: “Bây giờ chúng ta đang đến nhà Cố tiên sinh đây. Mọi người đoán xem anh ấy đang làm gì nào?”

Do hiệu ứng lan tỏa từ tập trước, dù vẫn không nổi tiếng bằng các ngôi sao, nhưng cũng có một số khán giả tò mò về sự bí ẩn của cậu mà vào xem.

Vì thế, một số bình luận bắt đầu phản hồi Tiểu Lưu:

[Ôm chàng vợ nhỏ cùng ngủ? Sau đó cậu vợ nhỏ ấy không xuống giường nổi?]

[Chắc là vừa ăn sáng vừa nghe thư ký báo cáo lịch trình chứ gì?]

Mọi người thi nhau đoán về cuộc sống bá tổng của Cố tiên sinh.

Tiểu Lưu bước vào sân, bình luận lại nổ ra:

[Thật sự sống trên núi luôn này, thần bí quá…]

[Đại lão ẩn cư à?]

Nhưng mà…

[Nhiếp ảnh gia? Nhiếp ảnh gia đang làm gì vậy? Cậu quay cái gì thế?]

[= = Tôi cảm giác phòng livestream này trông như đang làm nhiệm vụ gián điệp ấy, chỉ thiếu dòng chữ “Hình ảnh ghi hình không chính thức” nữa thôi.]

Thực ra Tiểu Lưu cũng hết cách. Cậu ta thật sự không biết livestream thế nào mà không quay mặt khách mời, chỉ có thể để camera hướng xuống đất một góc 45°.

Dù vậy, khán giả vẫn thấy được động tác tay và chân của Cố Thầm trong sân.

Tiểu Lưu cũng không ngờ rằng, buổi sáng trước đây cậu chỉ leo núi tập thể dục, vậy mà bây giờ lại đổi sang tập Thái Cực Quyền???

Trong khi các phòng livestream khác đều ngập tràn drama và sự phấn khích, chẳng ai có thể ngờ rằng ở đây… lại là cảnh Cố Thầm đánh Thái Cực?

Không khí trong phòng livestream lập tức xẹp xuống, màn hình bị chiếm lĩnh bởi hàng loạt dấu chấm hỏi.

[? ? ? ? ? ?]

[? ? ? ? ? ?]

[Tụt mood rồi! Tôi biết chắc sẽ tụt mood, nhưng không ngờ lại tụt thê thảm thế này!]

[Thanh tâm quả dục quá mức rồi đấy! Cố tổng, vợ nhỏ của anh đâu???]

[Đây là cảnh sắp tu hành đắc đạo luôn rồi…]

Tiểu Lưu ho nhẹ một tiếng, gượng gạo kéo chương trình về đúng mạch: “ Cố tiên sinh, vì bạn đời của anh không có mặt, vậy anh gọi video với ngài ấy một chút đi, để anh ấy chào mọi người, coi như cùng tham gia chương trình.”

Bình luận phẫn nộ:

[Khoan, chương trình của mấy người không phải thích tạo drama nhất sao? Sao với đại lão lại dễ dãi thế này?]

[Nhanh lên! Gọi tiểu kiều thê của Cố tổng ra đây xem nào!]

Cố Thầm cầm điện thoại lên, nói: “Đợi đã, hình như tôi không có WeChat của anh ấy? Không gọi video được.”

[? ? ? ? ?]

[? ? ? ? ?]

Làn sóng dấu chấm hỏi lại tràn ngập bình luận.

[Khoan đã, Cố tổng nói anh ấy không có WeChat của vợ mình á???]

[Cố tiên sinh, anh chẳng yêu vợ mình chút nào đúng không!!!]

[Thế còn đâu là tình yêu trong giới hào môn mà chúng tôi mong đợi???]

Cố Thầm thản nhiên nói: “Thế này đi, tôi sẽ biểu diễn một màn thêm WeChat ngay tại hiện trường cho mọi người xem.”

Cậu nhập số điện thoại của Lệ Đình Khâm vào ô tìm kiếm, nhưng không thấy kết quả, rồi lại thở dài: “Ồ, hình như anh ấy chặn tìm kiếm bằng số điện thoại rồi.”

[? ? ? ? ? ?]

[Mọi chuyện càng lúc càng lệch hướng rồi.]

[Anh ấy không thêm được WeChat của vợ mà trông còn có vẻ vui nữa.]

[Cố tiên sinh, tôi không ngờ anh lại là kiểu tra nam này.]

Tiểu Lưu nhìn anh đầy mong chờ, năn nỉ: “Anh thử liên hệ lại đi ạ.”

Cố Thầm nói: “Thế này đi, tôi sẽ nhờ trợ lý của anh ấy gửi danh thiếp cho tôi.”

[Hả? Vợ anh ấy còn có cả trợ lý à?]

Tiểu Lưu nôn nóng đến phát hoảng, nhìn Cố Thầm chậm rãi thao tác. Sau bao lần vòng vo, cuối cùng cũng kết bạn thành công. Sau đó, cậu ta lại tiếp tục trông chờ, sợ anh không gọi video thật.

Nhưng Cố Thầm đã nói là làm, anh gọi một cuộc video qua. Đối phương còn bắt máy, anh liền lễ độ lên tiếng: [Lệ tổng, chào buổi tối. Quấy rầy giờ nghỉ ngơi của anh rồi.]

[Lệ tổng???]

[??? Chuyện này đang đi về hướng quái gì vậy???]

[Không phải tiểu kiều thê sao???]

Khán giả trong phòng livestream không nhìn thấy màn hình cuộc gọi, chỉ có thể thấy đôi chân dài của Cố Thầm. Nhưng giọng nói trầm thấp, từ tính vang lên trong điện thoại lại hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Giọng nam trầm khẽ dừng lại một chút, mang theo ý cười: [Cố tiên sinh, chào buổi sáng. Không phiền đâu.]

Số ít bình luận còn lại trong livestream lập tức bùng nổ.

Chương 6: Vị cao thủ võ lâm ẩn dật từ đâu đến?!

[Cố tiên sinh và Lệ tổng? Nếu đây không phải là một chương trình hẹn hò, tôi sẽ tưởng hai người chuẩn bị bàn chuyện làm ăn đấy, thật sự.]

[Không thân, thật sự không thân. Vậy hai người kết hôn kiểu gì vậy?]

[Hai người này thật sự là vợ chồng à? Cố tiên sinh không phải không có vợ nên mời bừa một đối tác kinh doanh để quay show cùng đấy chứ?]

[Mau mau mau, cho tôi xem Lệ tổng trông thế nào đi! Có phải cũng là một đại lão như Cố tiên sinh không?]

Dù khán giả trong livestream không thấy được, nhưng Cố Thầm lại đầy hứng thú nhìn màn hình điện thoại. Đây có thể coi là lần đầu tiên cậu "gặp mặt" Lệ Đình Khâm kể từ khi đến thế giới này.

Bên cậu hiện đang là tám giờ sáng, bên kia lại là tám giờ tối. Hình như Lệ Đình Khâm vừa trở về nơi ở, đang ở trong phòng thay đồ, điện thoại chắc được anh tiện tay đặt trên một mặt bàn nào đó.

Anh ta đang thay quần áo. Góc quay từ dưới lên khiến Cố Thầm không thấy được toàn bộ cơ thể, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bộ đồ lụa đen giao lĩnh mới mặc vào cùng với đường nét lồng ngực mạnh mẽ ẩn dưới lớp vải. Làn da lạnh trắng của anh kết hợp với

màu đen của trang phục càng làm nổi bật nét cấm dục. Nhưng ngước lên một chút, đường viền cằm hoàn mỹ và đôi môi mỏng lại gợi lên một cảm giác khó nói thành lời.

“Cạch.”

Cố Thầm nghe thấy tiếng vang nhỏ cùng âm thanh kim loại va chạm. Cậu thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là tiếng cởi khóa thắt lưng?

Nhưng ngay giây tiếp theo, cổ tay giơ lên của Lệ Đình Khâm khiến cậu hiểu ra — hóa ra chỉ là cởi đồng hồ. Chỉ là tay anh quá gần micro của điện thoại, nên âm thanh bị thu vào rõ ràng. Cố Thầm cũng có dịp nhìn cận cảnh đường nét cơ bắp cánh tay hoàn mỹ trên màn hình.

Qua một lớp màn hình, dường như cậu vẫn có thể cảm nhận được hormone nam tính toát ra từ người đàn ông trưởng thành này.

Cố Thầm nhìn một lúc lâu rồi mới lên tiếng: [Tôi đang ghi hình chương trình, bây giờ đang phát trực tiếp. Anh có phiền nếu tôi bật loa ngoài không?]

Tiểu Lưu nhận ra Cố Thầm nhìn chăm chú quá lâu, bản thân cũng bất giác ngừng lại. Kết quả là góc quay trong livestream cũng dừng lại, khiến khán giả có cảm giác như cả thế giới vừa bị ngưng đọng.

[Aaaaaa, mấy người đang nhìn gì thế? Có gì mà tôi - một VIP cao quý - không được xem à?]

[Tổ chương trình đúng là vô dụng! Không quay được Cố tiên sinh thì thôi, bây giờ gọi video với Lệ tổng cũng không thấy được! Các người còn có tác dụng gì nữa?]

[Aaaaaa, tôi muốn xem mặt Lệ tổng!]

Bên kia, Lệ Đình Khâm đáp: [Có thể.]

Cố Thầm đang nhìn anh, nhưng thực ra anh cũng đang quan sát Cố Thầm. Hình như người thanh niên đã thay đổi rất nhiều so với lần gặp mặt hơn nửa tháng trước. Lông mày thư giãn, ánh mắt thoải mái, mang theo chút lười biếng. Cậu mặc một bộ đồ trắng rộng rãi, thoải mái, đứng trong sân biệt thự Tùng Hạc. Ánh nắng dịu dàng của buổi sáng mùa xuân như phủ lên người cậu một lớp ánh sáng ấm áp, từng cử chỉ đều toát lên vẻ ung dung tự tại.

Xem ra, sau vài ngày nghỉ ngơi trên núi, tâm trạng của Tiểu Cố đã khá hơn? Hay là vì tìm được một chương trình để ghi hình, cậu đã lấy lại phần nào tự tin?

Dù sao từ khi kết hôn, anh cũng chẳng gặp Cố Thầm mấy lần, ấn tượng về cậu vẫn còn rất mơ hồ. Vậy nên, dù cảm thấy có điều gì đó khác biệt, nhưng anh vẫn khó có thể gỡ bỏ những định kiến trước đây.

Lệ Đình Khâm tiện tay cầm điện thoại ra khỏi phòng thay đồ, đi đến đảo bếp rồi hỏi: [Tôi có cần chào khán giả livestream không?]

Cố Thầm nhìn màn hình đổi cảnh, thấy phong cách trang trí lạnh lẽo của căn hộ, rồi lại thấy anh ta đặt điện thoại lên đảo bếp, rót một ly nước bằng ly thủy tinh. Khi ngửa đầu uống nước, yết hầu của anh khẽ chuyển động, ánh sáng lạnh phản chiếu qua nước và thủy tinh càng khiến cảnh tượng trở nên quyến rũ.

Cố Thầm nheo mắt, khẽ cười: “Không cần đâu, tôi chỉ gọi theo yêu cầu của tổ chương trình thôi.”

“Được.” Lệ Đình Khâm cảm thấy, khi Cố Thầm cười, cậu trông như một con hồ ly gian xảo.

[Này này, Cố tiên sinh, nếu tổ chương trình không yêu cầu, anh định không chào hỏi vợ mình luôn à?]

[Vợ? Phải gọi là chồng chứ?]

[Nhưng nếu không cho tôi xem mặt Lệ tổng, tôi thật sự không dám chắc đâu. Dù sao phong thái và phong cách sống của Cố tiên sinh quá thần bí rồi, còn Lệ tổng, chỉ nghe giọng thì tôi không dám phán bừa, dù rằng giọng trầm từ tính của Lệ tổng đúng là chết người mà~]

[Hỏi tức là tổ chương trình vô dụng, có dám nhấc máy quay lên cao một chút không!!!]

[Hỏi tức là bọn vô dụng không dám, chẳng phải số trước còn không dám quay mặt Cố tiên sinh sao?]

Khi mọi người mắng tổ chương trình, cuối cùng cũng có người nhận ra điều bất thường:

[Khoan đã, lúc nãy quay phim không phải bảo Cố tiên sinh gọi video cho Lệ tổng, để anh ấy chào khán giả à? Quay phim, cậu đang làm gì vậy? Mau nhắc anh ấy đi!]

Tiểu Lưu thực ra đã nhận ra vấn đề từ lâu, nhưng khi hai đại lão đang gọi video, anh ta cứ chần chừ không dám chen vào, mãi mới quyết định mở miệng: “Cố…”

Ngay lúc đó, Lệ Đình Khâm nói: “Với những yêu cầu không hợp lý từ tổ chương trình, cậu không cần phải ngại từ chối.”

Dù Cố Thầm bây giờ trông có vẻ khác trước, nhưng Lệ Đình Khâm vẫn lo cậu bị ép làm những việc mình không thích, chẳng hạn như thêm WeChat của anh và gọi video chỉ vì yêu cầu của chương trình. Dù sao trước đây, Cố Thầm chỉ nhắn tin với anh.

Tiểu Lưu: “…” Được rồi, tôi sợ quá, tôi im miệng đây.

Từ góc độ của Lệ Đình Khâm, đây là sự quan tâm. Nhưng từ góc nhìn của khán giả, lại trông như Lệ tổng đang bất mãn với tổ chương trình. Thế là loạt dấu chấm hỏi lại tràn ngập màn hình:

[???]

[Cái gì? Chỉ bảo hai người chào buổi sáng thôi mà cũng là yêu cầu không hợp lý?]

[Bảo hai vợ chồng chào nhau buổi sáng, không hợp lý, đúng là quá không hợp lý luôn hahaha.]

Cố Thầm mỉm cười đáp: "Được."

Lệ Đình Khâm nói tiếp: "Nếu tổ chương trình có vấn đề gì, cứ nói với trợ lý Trần, cậu ấy sẽ giải quyết."

Tiểu Lưu: "..." Các đại lão có thể đừng nói chuyện trắng trợn như vậy không?

[Tôi vừa nghe thấy gì thế? Lệ tổng định xử lý tổ chương trình ngay trên sóng trực tiếp sao? Hahaha đỉnh thật!]

[Cái này cũng nói ra được hả?]

[Chưa từng thấy một tổ chương trình chuyên bày trò, chơi khó khách mời lại bị lép vế đến thế này, nhưng tôi lại thấy hả hê, cuối cùng cũng có người trị bọn họ rồi hahaha!]

Cố Thầm lại nói: "Được, vậy Lệ tổng, tôi cúp máy nhé? Tôi sắp khởi hành rồi."

[Cảm giác hai người này chẳng coi tổ chương trình ra gì luôn ấy.]

[Hai đại lão cười nói vài câu, tổ chương trình đã tan thành tro bụi.]

Lệ Đình Khâm: "Ừ, đi đi."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Cố Thầm hỏi: “Còn lịch trình gì không? Hay xuất phát luôn?”

Tiểu Lưu cũng không biết khi bạn đời của Cố tiên sinh không có mặt thì còn có thể sắp xếp gì nữa. Dù lúc trước cậu ta tưởng tượng ra cảnh một cặp đôi ngọt ngào, thực tế lại khác xa kỳ vọng.

Cậu đáp: “Vâng, Cố tiên sinh, chúng ta xuất phát luôn đi.”

Hành lý đã được chuẩn bị sẵn, chỉ có một vali đơn giản, gọn nhẹ, đặt vào cốp xe rồi lên đường.

Cố Thầm sống trên núi, cách địa điểm quay xa nhất, nên hành trình khá nhàm chán. Khán giả vốn đã ít lại dần rời đi.

Cuối cùng cũng đến biệt thự nơi tổ chương trình sắp xếp ghi hình tập trung. Máy quay livestream cá nhân bị gỡ bỏ, thay vào đó là các camera cố định ghi lại tương tác giữa các khách mời trong biệt thự.

Bảy cặp đôi còn lại đã đến gần hết, khán giả cũng bắt đầu tập trung tìm xem cặp đôi mình yêu thích xuất hiện ở góc nào.

Còn Cố Thầm, một người không có lượng fan cố định, trong bối cảnh rộng thế này, càng không có ai chủ động tìm anh. Mà cậu cũng rất hài lòng với điều đó.

Tiểu Lưu dẫn cậu đến phòng riêng để cất hành lý, rồi thấy cậu lấy ra một chiếc cốc sứ xương, có vẻ chuẩn bị pha trà.

"???" Không phải chứ, Cố tiên sinh đến chương trình mà còn phải uống trà sao?

Tiểu Lưu nhớ lại mấy ngày trước mình uống trà bằng những chiếc chén mong manh kia, cảm giác vẫn còn ám ảnh, bèn nói: “Cố tiên sinh, chiếc cốc này có vẻ dễ vỡ. Hay là anh dùng bình

giữ nhiệt đi? Tổ chương trình có chuẩn bị một số vật dụng sinh hoạt dự phòng.”

Cố Thầm đáp: “Cốc này thích hợp để uống hồng trà. Không sao, vỡ rồi thì Lệ tổng sẽ mua cái khác.”

Tiểu Lưu: “...”

"Được rồi, Cố tiên sinh, vậy tôi không làm phiền anh nữa. Đây là sơ đồ bố trí máy quay trong biệt thự."

Tiểu Lưu đưa cho Cố Thầm một tấm bản đồ: “Phòng ngủ và nhà vệ sinh không có camera, còn các máy quay cố định được đặt ở những vị trí này. Nếu anh muốn tránh lộ mặt thì cần chú ý... Ngoài ra, trong các hoạt động, sẽ có thêm camera di động.”

"Được, cảm ơn, vất vả rồi, thầy Lưu." Cố Thầm nhận lấy, liếc mắt nhìn qua một lượt, nắm được cách bố trí.

Trong phòng lúc này không có nước nóng, cậu bưng cốc đi xuống bếp để lấy nước pha trà.

Việc ghi nhớ vị trí máy quay và tránh lọt vào khung hình với cậu rất đơn giản, huống hồ cậu vốn cao, nếu có xuất hiện thì trong ống kính cũng chỉ là bóng lưng hoặc nửa người.

Cậu chỉ là một nhân vật qua đường vô tình lọt vào khung hình mà thôi.

Lúc này bếp không có ai, cũng chưa đến lúc khách mời phải nấu ăn, nên không có máy quay. Cố Thầm rót nước nóng 90 độ vào cốc, sau đó cầm cốc rời đi.

Biệt thự có khu sinh hoạt rất rộng, đặc biệt là phòng khách. Ở một góc phòng khách, hai chàng trai trẻ đang cãi vã, có vẻ sắp động tay động chân.

Máy quay đặt ở góc đối diện, chỉ có thể ghi lại cảnh hai người đang giằng co.

Trong phòng livestream, bình luận tràn ngập màn hình:

[A a a a lại sắp đánh nhau nữa rồi!]

[Hahaha tôi biết ngay mà! Hai người này bị "bắt ép" tham gia chương trình này, chắc chắn sẽ phát điên, không ngờ mới ngày đầu tiên đã điên thật!]

[Điên đi điên đi! Cùng nhau phát điên! Chúng ta hãy cùng phát điên một cách bình tĩnh!]

[Mau lên mau lên, đánh nhau đi, không đánh thì tôi không xem đâu!]

Cố Thầm đi ngang qua họ, định vào hành lang, lịch sự nói: “Hai vị trai trẻ, có thể tạm dừng một chút để tôi đi qua không?”

Lúc này, cậu đang bị một chậu cây che khuất.

Không ngờ hai người vốn đang căng thẳng lại thực sự dừng lại. Một người kéo người kia, nói: “Không nghe thấy vị tiên sinh này bảo nhường đường à? Cậu cản đường rồi đấy.”

Người còn lại hất tay ra, nói: “Tôi không biết tự tránh sao? Tôi nhìn thấy lâu rồi, là cậu cứ lải nhải mãi!”

Cố Thầm định bước qua, nhưng hai người lại tiếp tục giằng co, bất ngờ va vào tay cậu, khiến cốc hồng trà suýt nữa đổ ra ngoài.

Ngay lúc đó, cậu lập tức buông tay, để chiếc cốc rơi xuống.

Tiểu Lưu, lúc này đang vừa điều chỉnh thiết bị vừa lén nhìn hai idol cãi nhau, vừa thấy chiếc cốc rơi xuống, suýt nữa che mắt lại.

Trời ạ! Đúng như lời mình nói, chiếc cốc vừa mới lấy ra đã sắp vỡ rồi sao?

Trong chớp mắt, Cố Thầm lướt qua hai người họ, nhanh tay chộp lấy chiếc cốc, hồng trà không hề đổ ra ngoài, sau đó bình tĩnh bước vào hành lang.

Tiểu Lưu: "???" Mắt mình có vấn đề à? Tay phải nhanh đến mức nào chứ? Chuyện này diễn ra trong chưa đầy 0.1 giây luôn ấy!

Hai người đang cãi nhau thậm chí còn không để ý đến chiếc cốc, vội vàng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi…”

Cố Thầm mỉm cười: "Không sao." Sau đó cậu cầm cốc trà về phòng.

Nhưng trên màn hình livestream, fan của hai idol đã kịp nhận ra khoảnh khắc ngắn ngủi đó.

[???]

[Khoan đã, vừa có cái gì vụt qua vậy?]

[Một giây thần bí xuất hiện???]

[Tôi đã quay chậm lại rồi! Tuy không thấy rõ mặt, nhưng chiếc cốc đó… Đây là phản ứng con người có thể làm được sao?]

[Cao thủ võ lâm ẩn dật từ đâu đi ngang qua vậy?]

Chương 7: Ngài kết hôn mà vẫn muốn yêu đương sao?

Khi tất cả khách mời của chương trình đã có mặt và sắp xếp hành lý vào phòng riêng, quá trình ghi hình chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, mọi người tập trung tại phòng khách để làm quen với nhau. Các cặp đôi chưa kết hôn sẽ lựa chọn một cặp vợ chồng để cùng học tập. Phân đoạn này bị cư dân mạng trêu chọc rằng chẳng khác nào một chương trình hẹn hò.

Bố cục phòng khách được sắp xếp rất thoải mái, với đệm ngồi, ghế, sô pha, thậm chí còn có cả ghế nằm. Các khách mời lần lượt xuống tầng, ngồi quây quần ở khu vực trung tâm. Hầu hết những người trong giới đều đã quen biết nhau từ trước, hoặc sau khi tập đầu tiên được phát sóng, các khách mời ngoài giới cũng đã tương tác với họ trên mạng xã hội mà Cố Thẩm không hề hay biết. Nhờ vậy, bầu không khí nhanh chóng trở nên sôi nổi, mọi người trò chuyện rôm rả và tràn đầy cảm giác thân thiện.

Đặc biệt là Đỗ Nhuy Thanh, hình như vừa kể một câu chuyện hài hước, khiến cả nhóm bật cười vui vẻ.

Khi Cố Thẩm chậm rãi bước xuống lầu, cậu nhìn thấy đúng cảnh tượng này. Đỗ Nhuy Thanh cũng trông thấy cậu, lập tức đứng dậy đầy nhiệt tình, tiến lại gần và nở nụ cười rạng rỡ: “Tiểu Cố, cậu đến rồi à?”

Fans của Đỗ Nhuy Thanh không khỏi cảm thán: [Thanh Thanh đúng là thiên thần nhỏ giỏi xã giao nha, chăm sóc tất cả mọi người thật chu đáo.]

[A a a, Thanh Thanh ngọt ngào và tinh tế quá!]

"Ừm." Cố Thầm nhìn hắn ta một giây.

Thực ra, nhất quyết phải né máy quay thì không mấy tao nhã, nhưng Đỗ Nhuy Thanh vừa vặn đứng che khuất hoàn toàn ống kính trước mặt Cố Thầm - đúng là quá chu đáo.

Sau đó, Đỗ Nhuy Thanh quay lại giới thiệu với mọi người: "Đây là bạn học cũ của tôi, Tiểu Cố. Không ngờ lại gặp nhau trong chương trình này. Trước đây chúng tôi rất thân, nhưng rồi mỗi người một ngả, ít liên lạc hơn."

Trong phần bình luận trực tiếp, tuy không nhiều người biết đến Cố Thầm, nhưng vẫn có vài ý kiến bày tỏ thắc mắc.

[? Sao lại tùy tiện gọi người ta là 'Tiểu Cố'? Thật thiếu tôn trọng.]

[Thanh Thanh đã nói là bạn thân rồi, bạn bè gọi nhau thế nào liên quan gì đến bạn?]

Dù vậy, góc độ đứng của Đỗ Nhuy Thanh lại vô cùng khéo léo, vừa hay che kín tầm nhìn của máy quay, khiến khán giả không thể thấy rõ diện mạo Cố Thầm. Thế nên, chủ đề này nhanh chóng bị lướt qua.

Nhân cơ hội giới thiệu, Cố Thầm nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu chào: "Xin chào mọi người, cứ gọi tôi là Tiểu Cố."

Nhưng những người có mặt ở đây thì đều nhìn thấy rõ Cố Thầm. Một đại lão như thế mà lại khiêm tốn tự xưng "Tiểu Cố", chẳng lẽ bọn họ thật sự dám gọi cậu như vậy? Vì thế, tất cả đều đồng loạt nói: "Chào Cố tiên sinh."

Họ thậm chí còn cảm thấy, một người EQ cao như Đỗ Nhuy Thanh sao bỗng dưng lại vô ý đến vậy, mở miệng đã gọi ngay "Tiểu Cố"? Hồi xưa là bạn học thì cũng thôi, nhưng giờ gặp lại trong chương trình, không thể cứ thế mà gọi được chứ?

Thế nhưng Đỗ Nhuy Thanh vẫn tiếp tục, giọng điệu đầy thân mật: "Tiểu Cố, mau ngồi đi, mọi người đều đang chờ cậu đó."

Hắn ta tiện tay kéo Cố Thầm ngồi xuống, nhưng lại chọn đúng một chiếc ghế sô pha đơn ở góc phòng, trùng hợp bị một chậu cây cảnh chắn mất tầm nhìn của camera.

Cố Thầm nhìn hắn thêm một giây. đây chính là vị trí mà cậu định chọn - Đỗ Nhuy Thanh đúng là chu đáo quá mức. Cậu thản nhiên ngồi xuống, nói: "Được, cảm ơn."

Đỗ Nhuy Thanh lại ra vẻ ngạc nhiên hỏi: "Đúng rồi, em dâu đâu? Sao không thấy đi cùng cậu?"

Cố Thầm hơi nhướng mày. "Em dâu?" Đúng là một cách gọi mới mẻ.

Cậu đáp: "Anh ấy đi công tác rồi, không thể đi cùng tôi. Tôi đã trao đổi với tổ chương trình, anh ấy sẽ tham gia từ xa qua điện thoại."

Câu trả lời này cũng coi như một lời giải thích cho các khách mời khác, bởi ngay sau đó họ sẽ phải chọn cặp đôi để học tập.

Đây là lần đầu tiên Cố Thầm chính thức đề cập đến chuyện này trong chương trình, khiến các khách mời không khỏi bất ngờ, đặc biệt là hai lưu lượng hàng đầu vừa suýt đụng vào cậu khi đến trễ. Nghe xong câu nói đó, một người lập tức phấn khích reo lên: "Còn có thể như vậy sao? Lần đầu tiên tôi biết đấy!"

"Được rồi được rồi, tôi đi công tác đây."

Anh ta quay sang nhìn người còn lại, nói: “Tinh Châu, nhớ gọi điện cho tôi để tôi tham gia là được!” Dứt lời, anh ta thật sự muốn bỏ đi.

Phó đạo diễn đứng ngoài máy quay vội vàng lắc đầu, mở miệng nhưng không phát ra tiếng, cố gắng nhắc nhở: “Thanh Việt, không được đâu…”

Nhưng Lục Thanh Việt chẳng thèm nghe, còn hỏi thẳng: “Đạo diễn, tại sao Cố tiên sinh có thể mà tôi thì không? Chẳng lẽ Cố tiên sinh có đặc quyền sao?”

Bình luận trực tiếp trên màn hình lập tức nhảy lên.

[Đúng đó, đến giờ vẫn chưa ai tìm ra thân phận của Cố tiên sinh, vị đại lão thần bí này rốt cuộc là ai đây~]

Phó đạo diễn chỉ biết gượng gạo nhìn lên trần nhà: “Khụ khụ… Không… không có đặc quyền gì cả…” Nhưng nếu nói thật thì tổ chương trình chỉ có mất mặt thôi.

Dụ Tinh Châu cũng phụ họa: “Vậy tại sao lại không được? Tôi cũng muốn đi công tác mà.”

Cậu ta bấm ngón tay tính toán: “Thật ra tôi còn rất nhiều lịch trình chưa kịp chạy…”

Thấy hai lưu lượng hot nhất chương trình sắp sửa “làm gương” bỏ đi, đạo diễn vội vàng bước tới kiểm soát tình hình, cau mày nhìn chằm chằm hai người.

Lục Thanh Việt cảm nhận được áp lực, nhún vai: “Được rồi, tôi hiểu rồi.” Đã ký hợp đồng nhận thù lao, anh ta cũng không dám làm trái ý đạo diễn. Nhưng… Cố tiên sinh làm thế nào mà thương lượng được hợp đồng đến mức ngay cả vợ cũng không cần đến? Thật đáng để suy ngẫm.

Dụ Tinh Châu cũng sảng khoái gật đầu. Hiểu rồi, Cố tiên sinh thật sự là đại lão, nên có thể không giống người thường.

Thế là hai người quay đầu ngồi xuống, một trái một phải chiếm vị trí bên cạnh Cố Thầm, tạo thành một thế tam giác, gần như vây lấy cậu.

Đỗ Nhuy Thanh: "..."

Hắn ta hỏi câu "em dâu đâu" chỉ để trêu chọc, muốn khiến Cố Thầm trông lẻ loi và lúng túng khi tham gia chương trình một mình. Nhưng tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Chưa kể, Cố Thầm ngồi vắt chân trên chiếc ghế sô pha đơn ở góc phòng, trong khi hai bên là ghế thấp hơn. Nhìn từ góc độ này, trông cậu chẳng khác nào một ngồi trên vương tọa, còn Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu lại như hai hiệp sĩ hộ vệ trung thành.

Bình luận trực tiếp cũng đồng tình.

[Cái gì đây? Thật kỳ quặc!]

[Hahahaha hai người các anh kẹp người ta ở giữa như vậy, không thấy tội nghiệp sao?]

[Cố tiên sinh đáng thương quá, trước đó bị hai người va vào, giờ lại phải ngồi ăn 'cẩu lương' từ hai người này, thương lắm luôn!]

Lúc này, gã bạn trai phú hào của Đỗ Nhuy Thanh - Kiều Khôn Bình - cũng bước tới, bắt tay với Cố Thầm: "Cố tiên sinh, tôi nghe Nhụy Thanh nhắc đến cậu rất nhiều. Hân hạnh được gặp."

Cố Thầm mỉm cười, khẽ gật đầu: "Hân hạnh."

Kiều Khôn Bình quan sát Cố Thầm một lượt, nhanh chóng nhận ra khí chất điềm tĩnh và cao quý toát ra từ từng cử chỉ của cậu.

Hoàn toàn khác với hình ảnh mà Đỗ Nhuy Thanh đã mô tả. Ngược lại, trông cậu còn giống một người cùng đẳng cấp với mình hơn.

Kiều Khôn Bình thoáng suy tư, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Gã ta quay lại ngồi xuống cạnh Đỗ Nhuy Thanh, kéo cậu ta vào lòng, ghé sát tai thì thầm: "Bảo bối, nói thật với anh đi, hồi cấp ba em có phải đã thầm thích Cố tiên sinh không? Bây giờ gặp lại, nên mới không cam lòng, cứ đối đầu với cậu ta?"

Đỗ Nhuy Thanh: "???"

Trong đầu hắn ta toàn là kế hoạch cô lập Cố Thầm trong chương trình, nhưng sao mà câu chuyện lại bị bẻ lái xa đến vậy?

Hơi thở nóng rực phả bên tai, bạn trai anh ta còn tiếp tục mập mờ nói: "Nếu em thích cậu ta cũng không sao đâu. Nếu em có thể dụ dỗ được cậu ta ngoại tình với em, chúng ta ba người cùng nhau cũng không tệ..."

Đỗ Nhuy Thanh: "???"

Hắn ta ngơ ngác trong vài giây, cuối cùng cũng hiểu ra. Hắn hạ giọng, tức giận nói: "Em hiểu rồi! Hóa ra là anh để mắt đến Cố Thầm đúng không? Em biết ngay mà, cái khuôn mặt đó đúng là câu người mà!"

Kiều Khôn Bình: "?" Nhưng nghĩ lại, hình như cũng không sai lắm? Cùng một ý mà.

Cố Thầm không biết vì sao cặp đôi này đột nhiên nhìn cậu với ánh mắt kỳ lạ đến vậy.

Mà đối diện cậu, hai vị "hộ pháp" cũng đang nhìn cậu bằng ánh mắt nóng bỏng không kém.

Lục Thanh Việt chém đinh chặt sắt: “Cố tiên sinh, yên tâm đi, lát nữa tôi nhất định sẽ chọn ngài. Tôi rất cần học hỏi cách sống cô độc của ngài, thật đấy.”

Dụ Tinh Châu liếc nhìn Lục Thanh Việt, cũng phụ họa: “Ngài đừng để ý đến anh ta. Dù sao bạn đời của ngài cũng không có ở đây, chỉ cần để chúng tôi yên lặng ngồi bên cạnh ngài là được, những chuyện khác không cần bận tâm.”

Cố Thầm, người đến thế giới này để tận hưởng cuộc sống, nghe thấy lời nguyền rủa đáng sợ này mà giật mình: "…”

Cậu đưa tay chạm nhẹ vào chóp mũi, mỉm cười: “Thực ra tôi không định cô độc cả đời đâu, tôi định yêu đương ngọt ngào cơ mà. Các cậu đừng phát ra mấy lời nguyền độc thân đáng sợ như vậy nhé.”

Lục Thanh Việt: “?”

Dụ Tinh Châu: “?”

Ngài đã kết hôn rồi mà còn tính yêu đương sao!

Chương 8: Huấn luyện viên, tôi muốn học kiểu này!

Sau khi làm quen sơ qua, Cố Thầm cũng hiểu được đại khái tình hình của bảy cặp khách mời khác tham gia chương trình.

Bốn cặp chưa kết hôn gồm: Cặp đầu tiên là Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu, hai thành viên xuất thân từ nhóm nhạc nam, chương trình luôn cố gắng xây dựng chủ đề "từ kẻ thù không đội trời chung thành người yêu". Cặp thứ hai là Đỗ Nhuy Thanh và Kiều Khôn Bình, một sự kết hợp giữa tổng tài hào môn và cô vợ nhỏ dịu dàng. Cặp thứ ba là nữ minh tinh điện ảnh Giang Thư Li và bạn trai ngoài giới giải trí, chủ yếu theo phong cách tình yêu nghệ thuật chân chính. Cặp thứ tư là Mục Vân Đình, công tử nhà hào môn dấn thân vào giới giải trí, và cậu em trai của gia đình bạn thân anh ta, tạo nên chủ đề thanh mai trúc mã.

Còn các cặp đã kết hôn, ngoài Cố Thầm và Lệ Đình Khâm, còn có: một đôi giáo sư đại học đã kết hôn nhiều năm, một cặp vợ chồng nghệ sĩ đến từ nước Giờ. Cuối cùng, nổi bật nhất là ảnh hậu nổi danh nhiều năm Lâm Dĩ Tố và người chồng kém cô mười tuổi.

Tổng thể mà nói, có bốn cặp đồng tính và bốn cặp dị tính (khác giới), khá cân bằng. Nhưng xét theo tình hình chung, thật ra tỷ lệ cặp đôi đồng tính trong chương trình này rất cao, cũng có nguyên nhân từ việc Đỗ Nhuy Thanh tự mình tham gia rồi còn kéo cả Cố Thầm theo.

Sau giai đoạn đầu làm quen và chào hỏi, mọi người cũng bắt đầu trò chuyện theo nhóm tùy mức độ thân thiết, có chút không khí giống một buổi trà đàm.

Đỗ Nhuy Thanh vẫn ghi hận việc lần trước Cố Thầm không nể mặt tham gia buổi họp lớp, lần này cố tình phớt lờ cậu, hòa nhập nhiệt tình với đám đông để làm nổi bật sự lẻ loi của Cố Thầm. Chiêu này hắn ta rất thạo, hơn nữa bản thân Cố Thầm vốn không thân với ai trong nhóm, nên sau màn chào hỏi ban đầu, chẳng ai đặc biệt để ý đến cậu nữa.

Dần dần, đến cả một bình luận nhắc đến Cố Thầm cũng không còn.

Ngược lại, Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu thì khác, dù kinh nghiệm và tác phẩm của họ không sánh bằng một số tiền bối có mặt ở đây, nhưng với tư cách là ngôi sao hạng A, họ sở hữu lượng chủ đề nóng và độ tương tác fan cao nhất, liên tục bị nhắc tên, bất đắc dĩ phải tham gia vào câu chuyện.

Thấy sự chú ý vào hai người kia bị phân tán đi, Cố Thầm chỉ cảm thấy tai mắt đều yên tĩnh hẳn. Ngay cạnh sô pha trong góc có một kệ tạp chí, cậu tiện tay rút một quyển ra lật xem, thỉnh thoảng nhấp một ngụm hồng trà, thư thái vô cùng.

Nhìn khung cảnh xã giao này, chàng trai trẻ bên cạnh Lâm Dĩ Tố để lộ biểu cảm "các người thật đáng sợ" rồi móc điện thoại ra bắt đầu chơi game.

Sắp đến giờ ăn trưa, cuộc trò chuyện của mọi người dần dần lắng xuống. Lục Thanh Việt cuối cùng cũng ngồi lại chỗ mình, ngưỡng mộ nhìn Cố Thầm, nói: "Cố tiên sinh, trên người anh thật sự có buff cô độc vương ấy… sao không ai kéo anh vào nói chuyện vậy?"

Dụ Tinh Châu vỗ lên đầu Lục Thanh Việt, quở trách: "Buff cái gì mà buff? Anh không thể nói chuyện đàng hoàng được à?"

Lục Thanh Việt nắm lấy tay Dụ Tinh Châu: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đầu đàn ông không thể vỗ!”

Khi hai người họ lại gần, cuối cùng bình luận trực tiếp cũng chú ý đến bên này.

[Ha ha ha người ngồi trong góc kia là ai vậy? Vợ không đến, lại còn bị hai người này kẹp ở giữa, thật thảm quá đi ha ha ha.]

[Hai người này cứ mãi công khai đấu khẩu rồi lại lén lút khoe ân ái, kẹp Cố tiên sinh ở giữa nhét đầy miệng cẩu lương.]

[Ơ kìa, chẳng phải hai người lúc nãy còn sắp đánh nhau à? Giờ thì lại quấn quýt ngay trước mặt Cố tiên sinh hả ha ha ha.]

Cố Thầm ngồi đó, nhìn bọn họ, cảm thấy khá thú vị.

Họ chính là công thụ chính của nguyên tác, còn cậu chỉ là một tấm nền dùng để làm nổi bật tình yêu “ngọt ngào” của họ. Bây giờ xem ra, cuốn sách này đúng là viết không sai chút nào. Dù cậu không còn cần phải lấy sự cô độc bi thảm của mình để tô điểm nữa, nhưng vẫn… đúng theo nghĩa đen của từ — “phông nền”.

Lục Thanh Việt nhìn chiếc bàn trà nhỏ bên cạnh Cố Thầm, nơi đặt một tách trà bằng sứ xương tinh xảo, trong suốt, bên trong là nước trà đỏ trong veo. Nói nhiều đến khát, ngửi thấy mùi trà thơm, anh ta vô thức nuốt nước bọt. Nhìn lại Cố Thầm thong thả lật xem tạp chí thời trang trên tay, ung dung, thực sự quá ung dung.

Lục Thanh Việt tò mò hỏi: “Làm sao mà anh biến chương trình quay chán ngắt này thành một buổi cà phê nhàn nhã được vậy? Trà này trông ngon ghê, mua ở đâu thế? Bao nhiêu tiền một cân?”

Cái này phải cảm ơn bạn nhỏ Tiểu Đỗ rồi. Cố Thầm cười nhạt, nói: “Cũng bình thường thôi, chỉ năm vạn một hộp, tôi để ở quầy nước trong bếp rồi, đáng lẽ nên mang theo một cái ấm nữa.”

Lục Thanh Việt lập tức phấn khích, bật dậy: “Cố tiên sinh, anh chờ chút, tôi đi kiếm cái ấm!”

Lục Thanh Việt vừa rời đi, dường như Đỗ Nhuy Thanh cuối cùng cũng để ý rằng Cố Thầm đang bị mọi người phớt lờ, bèn lên tiếng: “Ấy da, Tiểu Cố, hôm nay sao cậu cứ im lặng mãi thế? Đừng có xa lánh tập thể như vậy chứ.”

Hắn ta đứng dậy, tiện tay cầm lấy một chiếc ấm trà do chương trình chuẩn bị: "Nào, chúng ta cùng rót trà cho mọi người nhé, đừng ngại, ai cũng dễ gần cả." Thái độ của hắn ta đối với Cố Thầm vẫn dừng lại ở thời gian xem cậu như đàn em sai vặt, trong chương trình cũng chẳng khá hơn là bao.

Giáo sư già Khổng Phủ Tùng hơi cau mày, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Không cần đâu Nhuy Thanh, sắp ăn cơm rồi.”

Đỗ Nhuy Thanh lại nhìn sang Cố Thầm, nói: “Không sao đâu thầy Khổng, đây là việc hậu bối nên làm, đúng không Tiểu Cố?”

Cố Thầm còn chưa kịp nói gì, Lục Thanh Việt đã cầm ấm trà quay lại, lớn giọng: “Khoan đã! Để tôi! Tôi là nhỏ nhất! Tôi mới là hậu bối thật sự!”

Đỗ Nhuy Thanh: “?”

Lục Thanh Việt rót cho Cố Thầm trước, nói: “Cố tiên sinh, anh là sếp, anh uống trước.”

Cố Thầm nhấp một ngụm, nhận xét: “Tiểu Lục, nước hơi nóng quá.”

"Ồ!"

Lục Thanh Việt ngoan ngoãn gật đầu: “Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Bình luận trực tiếp.

[???]

[Vị này là ai? Sao có thể khiến Tiểu Lục ngông nghênh của chúng ta bưng trà rót nước vậy???]

Fan của Cố Thầm cuối cùng cũng tìm được cơ hội để quảng bá.

[Không biết bạn có từng nghe qua về — vị đại lão thần bí, Cố tiên sinh chưa?]

Vì cốc trà của mọi người đều do chương trình chuẩn bị sẵn, nên Dụ Tinh Châu đành giúp Lục Thanh Việt cầm ly mới rót trà cho từng người.

Vừa rót, Lục Thanh Việt vừa nói: "Đây là trà tôi 'hái' được từ chỗ Cố tiên sinh đó, năm vạn một hộp luôn nha." Dù anh ta cũng kiếm được nhiều tiền, nhưng chẳng bao giờ chi tiêu vào những thứ như trà, nên vẫn thấy khá hiếm lạ.

Bình luận trực tiếp:

[Lục Thanh Việt: Cảm ơn mọi người, đây là trà cưới của tôi và Tinh Châu.]

[Hahahaha cười xỉu, nhưng mà hai người họ cùng nhau rót trà, thật sự trông giống đang phát kẹo cưới, không không, là rót trà cưới.]

Cố Thầm nhấp ngụm trà, tiếp tục làm một tấm nền yên tĩnh.

[Tiểu Lục và Tiểu Dụ mới thực sự là nhỏ tuổi nhất trong chương trình, trong giới cũng là hậu bối, thật không hiểu nổi Đỗ Nhuy Thanh nghĩ gì mà lại sai bảo Cố tiên sinh như thế, dù là bạn học cũ cũng không thể thất lễ vậy được chứ?]

[Nhưng mà tôi thấy Tiểu Cố đúng là hơi không hòa nhập thật, cả buổi sáng hầu như không nói câu nào.]

[Nhuy Thanh vẫn luôn nhiệt tình mà, thấy người ta không có vợ đi cùng, nên muốn giúp làm nóng không khí, để anh ta hòa nhập với mọi người thôi.]

Sau bữa trưa, mọi người nghỉ ngơi một chút. Theo lịch trình, chương trình sẽ sắp xếp cho các cặp đôi đã kết hôn cùng ngồi lại, chia sẻ một câu chuyện tình yêu của họ, để các cặp đôi chưa kết hôn có cơ hội hiểu nhau, đánh giá và lựa chọn.

Bắt đầu từ cặp lớn tuổi nhất, vợ của giáo sư già Khổng Phủ Tùng, bà Vu Hồng, chậm rãi kể: "Lúc còn trẻ, tôi và thầy Khổng cùng học tiến sĩ ở một trường đại học, cả hai đều thầm thích đối phương nhưng lại chẳng ai hay biết. Một lần, thầy Khổng cố ý mang một vấn đề học thuật chưa có lời giải đến hỏi tôi, muốn cùng tôi thảo luận. Còn tôi, vì muốn thể hiện mặt hoàn hảo nhất trước anh ấy, không dám để lộ sự lúng túng, liền mang vấn đề đó về tìm tài liệu tra cứu mấy ngày mấy đêm, làm thí nghiệm liên tục, mãi đến khi tự tin mới dám mở miệng thảo luận cùng thầy Khổng."

Thầy Khổng cười tủm tỉm tiếp lời: "Nhưng sau khi nghe lập luận của cô ấy, tôi hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của cô ấy, cảm giác tự ti vô cùng, thấy mình mất mặt trước cô ấy, thế là vội vàng mang về nghiên cứu lại suốt nửa tháng, rồi mới dám tìm cô ấy lần nữa. Cứ thế, chúng tôi nghiên cứu qua nghiên cứu lại, một năm trôi qua mà vẫn chưa ai tỏ tình, mà vấn đề kia cũng vẫn chưa được giải quyết."

Nói đến đây, thầy Khổng đổi giọng cười nói: "Nhưng mà, cuối cùng thì thầy hướng dẫn của cả hai chúng tôi lại đạt được thành quả lớn trong vấn đề này, giải phóng cho chúng tôi khỏi nó, ha ha ha..."

Mọi người đều bật cười theo, tình yêu thời ấy thật đẹp đẽ và thuần khiết biết bao.

Cố Thầm nhìn hai vị thầy cô, đôi mắt vốn bình thản và hờ hững của cậu thoáng gợn sóng.

Cái tên Cố Thầm, có nghĩa là một lòng nhiệt huyết, không quay đầu lại.

Thế nhưng những năm tháng dài đằng đẵng trong các nhiệm vụ, sống với vô số thân phận khác nhau, theo đuổi mọi thứ trên thế gian, đã bào mòn tất cả sự nhiệt huyết của cậu. Giờ đây, cuối cùng cậu cũng có thể "diễn chính mình", mong muốn một cuộc sống bình lặng và an yên. Nhưng, là một con người thực sự, cậu nên mong cầu điều gì đây?

Dụ Tinh Châu ngồi bên cạnh, chống cằm, cũng cảm thán: "Thật tuyệt..."

Kể xong, đến lượt vợ chồng Lâm Dĩ Tố. Cô tựa vào sô pha đầu ngón tay quấn lấy lọn tóc, đôi môi đỏ cong lên, vui vẻ nói: "Tôi và Tiểu Nguyên quen nhau qua game..."

Nghe cô kể, Cố Thầm mới biết chồng cô, Thẩm Nguyên, là một tuyển thủ chuyên nghiệp trong giới eSports.

Tình yêu của họ không phải câu chuyện "chàng phi công trẻ cặp kè ảnh hậu", mà là hai người cùng chơi game rất lâu, sau đó mới nhận ra thân phận của nhau rồi ở bên nhau. Ai nghe xong cũng xuýt xoa vì quá ngọt ngào.

Nhiều khán giả theo dõi chương trình này cũng chính vì muốn nghe các ngôi sao chia sẻ chuyện tình cảm của họ. Trước đó, Lâm Dĩ Tố chưa từng tham gia bất kỳ chương trình phỏng vấn nào để công khai chuyện tình yêu của mình.

Tiếp theo là cặp vợ chồng nghệ sĩ đến từ nước H. Họ đúng là đang kể chuyện tình yêu, nhưng trong từng lời nói lại toát lên sự tự cao tự đại với nền nghệ thuật nước họ, coi thường nền nghệ thuật của các nước khác, khiến mọi người nghe mà nhíu mày.

Cuối cùng cũng đến lượt Cố Thầm. Cậu vẫn ngồi yên ở góc sô pha, trong livestream, khán giả chỉ có thể nhìn thấy đôi chân dài bắt chéo của cậu và nghe giọng nói của cậu.

Đỗ Nhuy Thanh thầm nghĩ: đến rồi, đến rồi, phần hắn ta mong chờ nhất đây rồi, để xem Cố Thầm có thể nói ra cái gì!

Chỉ nghe thấy cậu thản nhiên mở miệng: "Tôi và Lệ tổng là liên hôn thương mại. Dạo này anh ấy đi công tác, chúng tôi không sống chung."

Đỗ Nhuy Thanh: "?" Cái này… cũng có thể nói thẳng ra luôn sao?

Bình luận trực tiếp.

[Ha ha ha tôi biết ngay mà! Cố tiên sinh có thể biến mọi câu chuyện tình yêu thành vô vị.]

[Lẽ ra tôi không nên kỳ vọng gì ở anh mà, Cố tiên sinh.]

[Ai nói vô vị? Bao nhiêu truyện "cưới trước yêu sau" đều bắt đầu như thế này, đừng có mở to mắt mà nói linh tinh, tình yêu kiểu này khó lắm đấy. Ha ha ha.]

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Cố Thầm lại nói: "Sáng nay, theo yêu cầu của chương trình, lần đầu tiên tôi gọi video với anh ấy, phát hiện anh ấy trông cũng khá đẹp. Tôi nói với anh ấy 'Chúc anh buổi tối tốt lành', anh ấy nói với tôi 'Chào buổi sáng'."

Mọi người đợi anh nói tiếp. Đợi mãi.

Nhưng mãi không có gì thêm. Hình như… đã hết rồi.

Lục Thanh Việt nhìn cậu chằm chằm, hỏi: “Hết rồi à?”

Cố Thầm gật đầu: “Hết rồi.”

Đỗ Nhuy Thanh há hốc miệng: “Ờ… Cái này tính là chuyện tình yêu sao?” Cố Thầm có thể thản nhiên nói ra chuyện Lệ tổng không yêu cậu không quan tâm cậu như thể điều đó hiển nhiên vậy à?

Cố Thầm không phản bác, bình thản đáp: “Quả thật chưa tính là chuyện tình yêu. Dù sao chúng tôi mới kết hôn, chỉ mới có vậy thôi.”

“Cái gì mà không tính chuyện tình yêu?”

Lục Thanh Việt kích động: “Huấn luyện viên, tôi muốn học kiểu này! Cố tiên sinh, tôi quyết định rồi, tôi chọn anh!”

Bình luận trực tiếp.

[Ha ha ha Tiểu Lục, trong mắt cậu, cái danh hiệu “cô độc vương” của Cố tiên sinh là gỡ không xuống rồi đúng không?]

[Việt Việt, tôi khuyên cậu đừng học theo, tôi thấy có gì đó sai sai, thực sự rất sai…]

[Việt Việt, tôi khuyên cậu chạy mau đi!!! Tôi mà nghe thấy “hôn nhân thương mại” là nghĩ ngay đến kịch bản “cưới trước yêu sau” rồi, cậu ngây thơ quá đó ha ha ha.]

[Cậu nghe kỹ xem anh ấy nói gì đi, cảm thấy Lệ tổng rất đẹp trai, chào buổi tối, chào buổi sáng — cậu không thấy ngọt ngào à?]

[Chào buổi tối, chào buổi sáng, lời chào vượt qua múi giờ, đúng là có chút ngọt thật đấy!]

["Chỉ mới kịp xảy ra như vậy"? Nghĩa là vẫn còn muốn xảy ra thêm sao~]

[Khoan đã, trước đó có bao nhiêu cặp đôi ngọt ngào thật sự, tại sao chúng ta cứ phải cố bới đường trong “câu chuyện tình yêu” hai câu của cô độc vương Cố tiên sinh vậy chứ?]

Chương 9: Có vẻ như hôm nay lại là một ngày trót lọt làm nhân vật quần chúng rồi.

Ăn tối xong, nhân viên tổ chương trình không nhịn được mà nhắc nhở Cố Thầm: "Ừm… Cố tiên sinh, trời tối rồi, ngài xem có phải nên…" đi theo quy trình không?

Làm gì có cặp vợ chồng nào mà cả ngày không liên lạc lấy một lần? Chẳng lẽ còn phải để tổ chương trình giúp họ xây dựng quan hệ vợ chồng sao! Ông ta sắp khóc đến nơi rồi.

"Ừ, tôi hiểu."

Cố Thầm gật đầu. “Nhưng vẫn còn sớm mà.”

Nhìn sắc trời dần buông xuống, tổ chương trình đã dựng một đống lửa lớn trong sân, rõ ràng có ý muốn tổ chức một buổi dạ hội lửa trại. Mọi người cũng đều tán dương lẫn nhau, mời nhau thể hiện tài nghệ. Đêm nay, mặc định là khoảng thời gian để các ngôi sao hay khách mời không chuyên thể hiện bản thân trước ống kính.

Cố Thầm vẫn chọn một góc ngồi xuống. Giữa sân, nữ diễn viên điện ảnh Giang Thư Li đã bị mọi người đẩy lên biểu diễn một điệu múa cổ điển, còn nghệ sĩ đến từ nước H thì dùng sáo Đường để đệm nhạc cho cô ấy.

Gió xuân nhè nhẹ, giữa bầu không khí rộn ràng của ca múa, Cố Thầm lại cảm thấy càng thêm thư thái, thảnh thơi.

Một vũ khúc đẹp đẽ, đậm chất cổ phong kết thúc, Cố Thầm giơ tay vỗ nhẹ mấy tiếng. Những người khác cũng vỗ tay, reo hò hưởng ứng. Nhân lúc sân khấu chuyển cảnh, giữa sự náo nhiệt, cuối cùng Cố Thầm cũng làm theo yêu cầu của tổ chương trình, gọi video cho Lệ Đình Khâm.

"Lệ tổng, buổi sáng tốt lành." Bên kia vừa đúng tám giờ sáng, trời trong nắng đẹp.

Hình như Lệ Đình Khâm đang ngồi trên xe, lắng nghe thư ký báo cáo công việc. Nhìn thấy cuộc gọi của Cố Thầm, anh giơ tay ra hiệu cho thư ký im lặng.

Anh đáp: “Chào buổi tối.”

Anh cố gắng lắng nghe âm thanh xung quanh Cố Thầm, có vẻ rất náo nhiệt. Nhưng điều khiến anh chú ý là, dù cậu ngồi ngay giữa những vị khách mời ấy, trên người vẫn mang một nét tĩnh lặng khó tả.

Anh hỏi: “Bên cậu đang tổ chức hoạt động gì sao?”

Chàng trai trước mặt có một đôi mắt rất đẹp. Nhưng suốt hai lần gọi video với nhau, Lệ Đình Khâm nhận ra trong đôi mắt ấy dường như ẩn chứa một nỗi cô đơn. Gọi cho anh giữa đêm tối, giữa đám đông như vậy… là vì cô đơn sao?

Cố Thầm đáp: “Ừ, họ đang biểu diễn chương trình, rất náo nhiệt.”

Từ khi đến đây, cậu đã cảm thấy sự thảnh thơi có chút quạnh quẽ, nhưng không phải vì ghen tị với sự sôi động của những người khác, mà là vì trên thế giới này, cậu cũng chỉ là một người qua đường mà thôi.

Họ lặng lẽ nhìn nhau qua màn hình, cách nhau 12 múi giờ. Cố Thầm chợt nghĩ, người đàn ông đối diện thật sự có một ánh mắt

như thể nhìn thấu lòng người.

Đột nhiên, Đỗ Nhuy Thanh tinh mắt nhìn thấy Cố Thầm đang gọi video, vội vàng đi đến, vừa cười vừa nói: “Tiểu Cố à, cậu có muốn biểu diễn gì không? Hôm nay cậu chưa có cảnh nào nhiều đâu nhé…”

Hắn ta nóng lòng muốn giải đáp bí ẩn về người chồng của Cố Thầm.

Hơn nữa, hồi trung học, Cố Thầm chẳng giỏi thứ gì, đừng nói đến biểu diễn trước đám đông, ngay cả khi bị giáo viên gọi lên trả lời câu hỏi, cậu cũng căng thẳng đến đỏ mặt. Nếu bắt cậu lên sân khấu biểu diễn… không biết sẽ xấu hổ đến mức nào.

Lệ Đình Khâm nghe thấy giọng Đỗ Nhuy Thanh, hỏi: “Vậy cậu có định lên sân khấu không?”

Cố Thầm cười nói: "Tất nhiên là không, tôi là khán giả mà." Đã về hưu rồi, chẳng lẽ còn phải lên sân khấu biểu diễn nữa? Đề tài giới giải trí trong mấy bộ truyện xuyên nhanh kiểu này nhiều quá rồi, làm minh tinh đến phát ngán luôn.

Cậu liếc nhìn Đỗ Nhuy Thanh đang sáp lại gần, tắt camera, chuyển sang gọi thoại. Sau đó thở dài, thoải mái nói với Đỗ Nhuy Thanh: “Không cần đâu, Tiểu Đỗ, tôi chẳng biết làm gì cả, mọi người cứ biểu diễn đi.”

Nhìn màn hình điện thoại của Cố Thầm, Đỗ Nhuy Thanh bỗng khựng lại — ai lại đi lưu tên chồng mình là "Lệ tổng" chứ! Hơn nữa, Cố Thầm lại còn thản nhiên thừa nhận rằng mình chẳng biết làm gì ư? Một kẻ vô dụng chẳng có tài cán gì mà kết hôn với hào môn, không sợ bị cười nhạo sao?

Bên kia, Lệ Đình Khâm nghe vậy lại nhẹ nhàng an ủi: "Ừ, đừng ép bản thân quá." Quả thật, Tiểu Cố là người sợ giao tiếp, lên chương trình còn không muốn lộ mặt, nói gì đến biểu diễn

trước đám đông. Anh rất lo cậu sẽ bị người ta ức hiếp trong chương trình. Ví dụ như cái người bên cạnh cậu kia, lời nói đã khiến anh nhíu mày rồi.

Nghĩ vậy, anh bồi thêm một câu: “Nếu tham gia không vui, cứ rút lui cũng không sao.”

Đỗ Nhuy Thanh: "?" Hai người này thật sự chẳng thèm để tâm đến tiền vi phạm hợp đồng à?

Cố Thầm bật cười: "Vui lắm mà." Ở chương trình làm một khán giả quần chúng, lại còn có kịch để xem, sao mà không vui được chứ?

Thấy Cố Thầm tắt điện thoại, Đỗ Nhuy Thanh cũng chẳng còn hứng thú quấy rầy cậu nữa. Hắn ta còn bận khoe tài trước ống kính để gây ấn tượng với khán giả, sau đó cũng chẳng còn thời gian mà để ý đến Cố Thầm.

Đỗ Nhuy Thanh hát một bài, Lâm Dĩ Tố đàn một khúc nhạc ngẫu hứng trên tỳ bà, Lục Thanh Việt nhảy một điệu street dance, Dụ Tinh Châu ôm đàn guitar tự đệm hát một ca khúc tự sáng tác, còn Mục Vân Đình…

Cố Thầm ngồi trên sô pha một góc, lặng lẽ làm nền, tùy hứng thưởng thức màn biểu diễn của mọi người. Thỉnh thoảng cậu cũng ngẩng lên vỗ tay tán thưởng. Những ngày không phải lên sân khấu múa may quay cuồng, đúng là sảng khoái thật.

Cuối cùng, một ngày ghi hình cũng kết thúc. Mọi người ai về phòng nấy, cảnh quay ban đêm cũng không còn được phát sóng trực tiếp nữa.

Tận dụng sức nóng, thậm chí tổ chương trình đã nhanh chóng biên tập xong bản cắt ngắn của buổi phát sóng hôm nay, tung ra ngay vào lúc hơn 11 giờ đêm.

Đỗ Nhuy Thanh xem qua một lượt, cảm thấy Cố Thầm không lên sân khấu cũng là điều tốt, chẳng cần thiết phải dành quá nhiều thời lượng quay anh ta làm gì.

Phiên bản cắt ngắn này cũng khá ổn, vì Cố Thầm hầu như không hề lộ mặt. Ngay cả trong tiệc lửa trại buổi tối, hình ảnh của cậu cũng chỉ xuất hiện thoáng qua — một nửa thân dưới tựa vào sô pha vỗ tay. Nếu không nhìn kỹ, chắc chẳng ai nhận ra ở đó có một người đang ngồi. Y như hồi cấp ba vậy, không có chút cảm giác tồn tại nào, độc lập, trầm lặng, không hòa nhập với ai.

Thế nhưng, xem một lúc lâu, Đỗ Nhuy Thanh bỗng thấy kỳ lạ. Hắn ta mời Cố Thầm tham gia chương trình là để cậu làm trò cười, để khán giả bàn tán về một kẻ "cao gả nuốt châm" (*). Đúng là chồng của Cố Thầm không tham gia cùng cậu, nhưng sao hắn ta chẳng thấy chút gì gọi là thảm hại hay cô độc từ cậu cả?

(*) Cao gả nuốt châm (高嫁吞针): Ý chỉ một người cưới được đối tượng có địa vị cao hơn mình, nhưng phải chịu nhiều áp lực và đau khổ.

Thôi kệ, chắc là do Cố Thầm quá mờ nhạt mà thôi. Dù sao cũng không thể mong chờ một nhân vật quần chúng lại mang đến quá nhiều cảm xúc cho khán giả được.

Nghĩ ngợi một hồi, hắn ta cân nhắc có nên khơi lại chủ đề Cố Thầm không biết điều, không hòa đồng hay không? Có nên bỏ tiền thuê thêm thủy quân (*) để khuấy động dư luận không nhỉ?

(*) Thủy quân: Ý chỉ những tài khoản giả hoặc người được thuê để đăng bình luận, dẫn dắt dư luận trên mạng xã hội.

Nhưng còn chưa nghĩ ra kế hoạch cụ thể, thì ngay giây tiếp theo, bài đăng trên hot topic đã khiến hắn ta tối sầm mặt mày:

[Hôm nay Cố tiên sinh chỉ có 1 phút 57 giây lên sóng! Nhưng sau khi đào sâu 1 phút 57 giây này, tôi lại thấy cậu ấy càng thêm bí

ẩn!]

Đỗ Nhuy Thanh: "?"

Không nhịn được, hắn ta nhấn vào xem. Chỉ thấy blogger nọ phân tích như sau:

[Thứ nhất: buổi sáng, cuộc gọi giữa Cố tiên sinh và Lệ tổng. Dù hai người chỉ gọi video, nhưng nhìn qua cũng biết đây là một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối giữa hai ông trùm thương trường. Quan trọng nhất là, họ hoàn toàn chẳng coi tổ chương trình ra gì.]

[Thứ hai: khoảnh khắc Cố tiên sinh lướt qua Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu — chỉ vỏn vẹn nửa giây, nhưng cốc nước của cậu ấy bị hất rơi, thế mà cậu chỉ nhẹ nhàng vươn tay chụp lấy rồi đi luôn. Chỉ riêng cảnh này thôi cũng có thể phong thần rồi!]

[Thứ ba: Lục Thanh Việt cao ngạo là thế, ngay cả sếp của mình cũng chẳng nể mặt, vậy mà lại nhiệt tình rót trà cho Cố tiên sinh? Thật khó tưởng tượng rốt cuộc cậu ấy có địa vị thế nào trong giới này.]

[Thứ tư: Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu đều là ngôi sao hạng A, còn bị tổ chương trình từ chối yêu cầu riêng. Trong khi đó, Cố tiên sinh không những không cần bạn đời xuất hiện cùng mình, mà ngay cả mặt mũi cũng không cần lộ ra, vậy mà tổ chương trình chẳng dám hó hé một lời.]

[Thứ năm: trong buổi biểu diễn, ngoài cái người bề ngoài khéo léo nhưng thực chất EQ thấp như Đỗ Nhuy Thanh, có ai dám gọi Cố tiên sinh lên sân khấu không? Nhìn cậu ấy ngồi đó, chẳng khác gì một nhà tài trợ đang thưởng thức chương trình nghệ thuật. Có ông trùm nào lại lên sân khấu hát hò nhảy múa không?]

[Bạn nghĩ một đại lão sẽ thế nào? Bạn tưởng đại lão sẽ bước lên sân khấu, phô diễn tài năng và làm khán giả trầm trồ? Nhưng một đại lão thực sự sẽ chỉ ngồi yên và lẩm bẩm: "Chương trình gì thế này? Chán quá." Cố tiên sinh thậm chí còn lười vỗ tay nữa kìa.]

Đỗ Nhuy Thanh nhìn bài phân tích này, cảm thấy từng câu từng chữ đều hợp lý đến đáng sợ.

“???”

Khoan đã! Đây là cái tên nhóc bám đuôi mình ngày xưa, cái kẻ mà hắn ta định đem ra làm trò cười sao?

Hắn ta tức đến mức suýt bóp nát điện thoại!

Kiều Khôn Bình nhìn dáng vẻ của hắn ta, tiến lại giật lấy điện thoại, liếc qua rồi nói: “Lại đang xem tin tức về Cố Thầm à? Tôi nói rồi, thích thì mau đi quyến rũ cậu ta đi. Hiểu không? Tôi nghĩ ba chúng ta sẽ rất thú vị đấy.”

Đỗ Nhuy Thanh: "..." Càng tức hơn, phải làm sao đây?

Trên mạng, những người chú ý đến Cố Thầm vẫn đang bàn tán. So với trước đây, khi cậu hầu như không được ai nhắc đến, giờ chủ đề này đã bắt đầu lan rộng trong một phạm vi nhỏ.

[Nói đi cũng phải nói lại, gu thưởng thức của Cố tiên sinh đúng là đỉnh cao. Xếp hạng chương trình trong lòng cậu ấy lại trùng khớp hoàn toàn với bảng xếp hạng mà các fan tranh cãi suốt cả đêm nay.]

Màn trình diễn ngẫu hứng của mọi người tối nay thu hút không ít fan theo dõi, thậm chí fan còn tranh luận và chấm điểm từng phần biểu diễn.

[Khoan đã, cậu là con giun trong bụng Cố tiên sinh à? Sao biết thứ tự trong lòng cậu ấy?]

[Cậu xem này: màn tỳ bà của ảnh hậu, Cố tiên sinh vỗ tay 13 lần. Điệu nhảy của Giang Thư Li, cậu ấy vỗ 10 lần. Dân ca của Dụ Tinh Châu, vỗ 8 lần… Số lần vỗ tay của cậu ấy hoàn toàn khớp với bảng xếp hạng của mọi người. Không tin thì tự đếm đi. Giờ thì nói xem, khả năng thưởng thức của Cố tiên sinh có phải quá đỉnh không?]

[??? Các cậu bị gì thế? Chuyện này mà cũng đếm được sao?]

[1 phút 57 giây, thậm chí còn ít hơn lần trước 1 giây, nhưng đúng thật là không có một giây nào thừa! Quá đỉnh.]

[Ha ha ha, quá tao nhã. Nhưng mà này, các cậu có nhớ đây là một chương trình hẹn hò không?]

[Tôi mặc kệ nó là chương trình gì. Giờ nói xem, Cố tiên sinh có phải là một đại lão bí ẩn đang ẩn mình trong chương trình không?]

[Ha ha ha, tập đoàn họ Cố nào đó mau đến nhận CEO của các người đi~]

Buổi phát sóng đã kết thúc. Cố Thầm dùng lò vi sóng trong bếp biệt thự hâm nóng một cốc sữa rồi cầm theo về phòng. Trên đường đi, cậu gặp Lục Thanh Việt.

Lục Thanh Việt hào hứng hỏi: “Cố tiên sinh, Weibo của anh là gì? Chúng ta kết bạn đi.”

Cố Thầm đáp: “Xin lỗi, Tiểu Lục, tôi không dùng Weibo.”

Thấy Lục Thanh Việt nhìn mình chờ mong, cậu kiên nhẫn giải thích: “Không phải tôi phớt lờ cậu đâu, chỉ là thông tin trên

mạng xã hội quá nhiều, dễ làm phiền thời gian nghỉ ngơi của tôi."

Lục Thanh Việt hơi thất vọng. Anh ta còn định tương tác với Cố tiên sinh trên Weibo nữa chứ. Nhưng rồi anh ta cũng nói: "Được thôi, vậy chúng ta kết bạn WeChat nhé."

Cố Thầm ứng phó xong với Lục Thanh Việt, quay về phòng đóng cửa lại, tâm trạng vui vẻ.

Buổi phát sóng hôm nay không có sự cố gì, cũng chẳng ai chú ý đến cậu. Có vẻ như hôm nay lại là một ngày trót lọt làm nhân vật quần chúng rồi.

Chương 10: Cậu ship cặp này ngay tại hiện trường luôn à?!

Đỗ Nhuy Thanh nghĩ mãi mà không hiểu rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Nhìn đoạn video cắt ghép về Cố Thầm đang bắt đầu lan truyền trên mạng xã hội, hắn ta hoàn toàn từ bỏ ý định thuê thủy quân để bôi nhọ cậu. Nhỡ đâu lại khiến Cố Thầm leo thẳng lên hot search thì sao…

Hắn ta trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng soạn một tin nhắn và gửi đi: [Chung thiếu, có thể anh không còn nhớ Cố Thầm nữa, nhưng chắc vẫn nhớ chuyện tôi bị buộc thôi học chứ?]

Lần trước, hắn ta mời đám công tử con nhà giàu kia tham gia cái gọi là "họp lớp", chỉ để xem Cố Thầm bị mất mặt. Nhưng xem ra đám người trong giới của Chung thiếu chẳng còn nhớ cậu là ai.

Đối phương có vẻ không quan tâm lắm, rất lâu sau mới trả lời: [Không có ấn tượng lắm, nhưng nếu cậu nhắc đến chuyện bị buộc thôi học, hình như cậu ta từng trả đũa cậu? Không thì cậu đâu hận cậu ta đến thế?]

Đỗ Nhuy Thanh cười lạnh. Mới hơn bốn năm mà đám công tử này đã quên sạch mọi chuyện, đúng là mỉa mai. Hắn ta nhắn tiếp: [Anh không nhớ cậu ta, nhưng cậu ta chắc chắn không quên anh. Anh nghĩ sao, bây giờ cậu ta đã kết hôn với người nhà họ Lệ, có chỗ dựa rồi, liệu có tìm anh báo thù không?]

Lần này, đối phương đã có vẻ mất kiên nhẫn: [Được rồi, tôi sẽ tìm hiểu xem cậu ta cưới ai bên nhà họ Lệ. Nếu không phải dòng chính thì kết hôn với nhà đó cũng có ích gì?]

Đạt được mục đích, Đỗ Nhuy Thanh hài lòng cất điện thoại đi, nhưng trong lòng lại có chút phức tạp. Giờ thì chuyện Cố Thầm "gả cho" ai còn quan trọng đến thế không? Hình như bản thân cậu cũng không đơn giản nữa rồi.

Hôm sau, Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu như ý nguyện được xếp vào cùng nhóm với Cố Thầm.

Sáng sớm tinh mơ, Lục Thanh Việt đã kéo theo Dụ Tinh Châu hào hứng chạy đến phòng Cố Thầm, muốn học hỏi "tình yêu" từ cậu.

Rồi phát hiện… phòng trống không.

Lục Thanh Việt: "…"

Dụ Tinh Châu ngáp dài, đôi mắt ngái ngủ: "Chưa đến 7 giờ sáng mà?"

Lúc này, trên sóng livestream, những khán giả đã biết sự thật lác đác bình luận.

[Ha ha ha, học đi! Mau học đi!]

[Hai bé đáng yêu này đoán thử xem sáng sớm hôm nay Cố tiên sinh đi đâu rồi?]

[Hai cậu 7 giờ sáng đã mò đến tìm Cố tiên sinh, chắc chắn chưa xem kiệt tác 1 phút 58 giây rồi. Người chịu khổ lần trước chính là một nhiếp ảnh gia họ Lưu đấy, ha ha ha.]

Lục Thanh Việt lầm bầm: "Không lẽ anh ấy thấy tôi phiền nên trốn mất rồi?"

Nhưng vì đây là một phần của chương trình, nên tổ tiết mục cũng không để bọn họ loay hoay lâu nên đã gợi ý cho họ biết "đối tượng học tập" đang ở đâu.

Thế là Lục Thanh Việt bước ra ngoài biệt thự, đến bên hồ nhân tạo rộng lớn của khu biệt thự. Sáng sớm, sương mù giăng kín, không khí se lạnh. Nhân viên chương trình đứng trong sương, vừa ngáp vừa cười gian: "Cố tiên sinh đã chạy ba vòng rồi. Thầy Lục, thầy Dụ, hai người có muốn học cái này không?" Ngoại trừ Cố tiên sinh, đối với các khách mời khác, bọn họ vẫn rất giỏi bày trò.

Lục Thanh Việt: "?" Hình như có gì đó sai sai? Làm gì có ai dậy từ hơn 6 giờ sáng để chạy bộ chứ!

Dụ Tinh Châu mở mắt nhìn bóng người chạy bộ trong làn sương, sau đó lại nhắm mắt, như thể chuẩn bị mộng du về phòng: “Tôi đi ngủ tiếp đây.”

Lục Thanh Việt giữ chặt cậu ta: “Đừng mà! Không phải cậu nói muốn nghe Cố tiên sinh gọi điện cho vợ anh ấy sao?”

Dụ Tinh Châu khựng lại: “Tôi buồn ngủ quá, với cả cảm giác hơi kỳ lạ. Hay là cậu nghe rồi kể lại cho tôi đi? Không phải cậu không muốn đi với tôi à?”

"À..."

Đôi mắt cún con của Lục Thanh Việt ánh lên vẻ hụt hẫng: “Là tự cậu không nghe đấy nhé.”

Dụ Tinh Châu lặng lẽ rời đi, còn Lục Thanh Việt thì nhìn bóng dáng Cố Thầm ngày càng đến gần, vội vẫy tay chào: “Cố tiên sinh! Cố tiên sinh!”

Cố Thầm chậm bước chân, nhưng dù đã chạy ba vòng, hơi thở của cậu vẫn ổn định, hoàn toàn không gấp. Cậu thản nhiên nói:

“Tiểu Lục, chào buổi sáng. Muốn chạy cùng không?”

Lục Thanh Việt vội lắc đầu liên tục: “Không không không không…”

Nhân viên chương trình ở bên cạnh lại hùa theo: “Chạy đi chạy đi chạy đi…”

"Không sao, không muốn chạy thì khỏi chạy."

Cố Thầm không để tâm, dừng bước, mỉm cười hỏi: “Mà này…”

Lục Thanh Việt lập tức nhắc: "Ngài vẫn chưa gọi điện cho vợ đâu nhỉ?" Là vợ nhỉ? Đỗ Nhuy Thanh vẫn luôn gọi là "em dâu" cơ mà?

Thấy không phải chạy nữa, Cố Thầm vừa đi về phía biệt thự vừa liếc nhìn đồng hồ: “Vẫn còn sớm.”

Lục Thanh Việt đi theo, nói: “Không sớm đâu, anh đã chạy ba vòng rồi còn gì. Hơn nữa, bên đó chắc là buổi chiều rồi?”

Máy quay bắt được cảnh hai người họ sóng vai bước đi, nhưng tổ chương trình vẫn rất tuân thủ hợp đồng, dù sao luật sư Hà đã soạn điều khoản vô cùng nghiêm ngặt.

"Nhanh nhanh, cho tôi học hỏi chút, hoàn thành nhiệm vụ hôm nay nào." Lục Thanh Việt nghĩ thầm, hai vợ chồng này ngày nào cũng gọi điện sáng tối, thế thì chỉ cần nghe cuộc gọi buổi sáng là anh ta có thể chuồn rồi?

Cố Thầm cũng thấy có lý, bèn gọi điện cho Lệ Đình Khâm: "Chào buổi chiều, Lệ tổng. Anh đang bận à?" Nhưng lần này cậu không gọi video.

Đầu bên kia, Lệ Đình Khâm trả lời: “Chào buổi sáng. Gọi sớm thế này, có chuyện gì à?”

Nghe thấy giọng anh, Lục Thanh Việt nghi hoặc quay sang nhìn Cố Thầm. Đỗ Nhuy Thanh rốt cuộc nghĩ gì mà gọi người đàn ông bên kia là "em dâu" vậy? Mà khoan, chỉ nghe giọng thôi thì đúng là chẳng phân biệt được ai ở trên ai ở dưới… cũng giống như mình với Tinh Châu vậy, ha ha ha.

"Không có chuyện gì đâu, chỉ là cuộc gọi định kỳ thôi."

Cố Thầm nhận ra giọng Lệ Đình Khâm hơi trầm thấp, liền hỏi: "Anh đang họp à?" Quy trình này quen lắm rồi, cậu biết chắc Lệ tổng không thể tan làm sớm như vậy.

Lục Thanh Việt: "?" Sao anh ấy biết đang họp hay không? Tại sao cuộc trò chuyện này lại khiến mình không theo kịp nhịp điệu thế này?

Lệ Đình Khâm đáp: “Ừ, nhưng không sao. Cậu cứ nói đi.”

Anh cũng không hỏi Cố Thầm làm sao biết được. Nhưng Lục Thanh Việt lại cảm thấy, đầu dây bên kia vừa có một khoảnh khắc ồn ào, rồi đột nhiên trở nên yên tĩnh. Anh ta lập tức tưởng tượng ra cảnh tượng tổng tài bá đạo khẽ nâng tay lên, tất cả mọi người lập tức im bặt.

Cố Thầm nói: "Thật sự không có gì đâu, không làm phiền anh họp nữa." Đều từng làm tổng tài rồi, cậu cũng không đến mức ác ý khiến Lệ tổng bị phân tâm trong cuộc họp.

"Được."

Lệ Đình Khâm cũng không hỏi thêm, nhưng như muốn dỗ dành cậu, anh ngừng một chút rồi nói: “Em thích màu sắc và hoa văn thế nào? Tối nay ở thành phố S có một buổi trình diễn drone, tôi sẽ cho người thêm vào.”

Nghe đến đây, Lục Thanh Việt lập tức muốn chen lời: "Drone em cũng…" thích. Trình diễn drone ngầu chết đi được! Không phải

Cố tiên sinh và Lệ tổng kết hôn vì lợi ích sao? Sao lại hiểu nhau thế này, còn bắt đầu tặng quà xa xỉ như vậy nữa chứ!

Cố Thầm nhẹ nhàng vỗ vai anh ta một cái, ra hiệu bảo đừng nói. Lục Thanh Việt, đang cực kỳ phấn khích, lập tức bị nghẹn lại, chợt cảm thấy mình đứng bên cạnh nghe điện thoại chẳng khác nào một chiếc bóng đèn thừa thãi.

Khóe môi Cố Thầm khẽ nhếch lên: “Lệ tổng nghĩ sao?”

Lệ Đình Khâm cũng mỉm cười: “Được, tôi sẽ xem chương trình của em.”

Lục Thanh Việt: "??" Đợi đã, đợi đã, sao câu chuyện lại chuyển từ drone sang xem chương trình thế này? Mình nghe từ đầu đến cuối mà vẫn có cảm giác như người ngoài cuộc vậy?

Cố Thầm: “Vậy hẹn gặp anh vào sáng mai.”

Lệ Đình Khâm: “Ừ, tối nay gặp.”

Nghe xong cuộc điện thoại này, Lục Thanh Việt cảm thấy mình như bị đấm bay ra ngoài: "…" Không ổn rồi, Tinh Châu cảm nhận đúng thật.

Không đúng, thật sự không đúng! Cố tiên sinh, ngài thực sự muốn biến cuộc hôn nhân sắp đặt này thành một chuyện tình ngọt ngào sao!

Bình luận trực tiếp.

[Ha ha ha tôi biết ngay mà~]

[Trời ơi trời ơi, tôi đã bảo đây là khởi đầu của tình yêu sau hôn nhân, bảo cậu chạy đi mà cậu không tin! Cậu còn dí người ta bắt gọi điện, cậu ship cặp này ngay tại hiện trường luôn à?]

[Ha ha ha Tiểu Lục, cậu không nhận ra mình chỉ là một nhân vật thừa thãi thôi sao?]

[Cứ khăng khăng đòi nghe hai người ta nói chuyện, nghe xong lại chẳng hiểu gì luôn đúng không? 2333]

[Nhưng mà cảm ơn Tiểu Lục~ Tôi lại được ăn đường rồi, cảm giác mấy chục giây điện thoại giữa Cố tiên sinh và Lệ tổng có thể phân tích ra cả đống thứ ấy~]

[Biểu diễn drone, thích không? Là Lệ tổng tặng Cố tiên sinh đó, không phải cậu! Ha ha ha!]

[Trình diễn drone, chất thật đấy!!! Tiểu Lục có ghen tị không? Ha ha ha, cậu không muốn học hỏi sao? Sao không gợi ý làm một cái cho Tiểu Dụ luôn đi?]

Đúng lúc này, nhân viên chương trình lúc nãy bước tới. Anh ta không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Cố Thầm và Lệ Đình Khâm, nên vô tư hỏi: “Thế nào rồi, thầy Lục, học được gì chưa? Học xong thì có thể thực hành với thầy Dụ rồi đấy.”

Lục Thanh Việt: "…" Không học nổi, thật sự không học nổi.

Anh ta im lặng vài giây, nhưng rất nhanh đã vực dậy tinh thần, ánh mắt sáng rực, chân thành cầu xin Cố Thầm: “Cố tiên sinh, tình yêu giữa tôi và Tinh Châu cũng rất cần thứ này. Thật đấy, thật đấy! Cầu xin ngài và Lệ tổng cũng làm giúp chúng tôi một cái đi!”

Bình luận trực tiếp.

[Hả??? Ha ha ha cậu giỏi lắm!]

[Cười xỉu, đây là tình huống tôi chưa từng nghĩ tới.]

Chương 11: Làm xong việc, phủi áo ra đi, giấu công danh vào bóng tối.

[Cậu thích drone thì có nghĩa là cậu thừa nhận tình cảm với Tiểu Dụ sao? Tiểu Dụ đã đồng ý chưa? Hai người đúng là tình yêu kiểu Schrödinger mà, ha ha ha.]

[Rõ ràng là câu chuyện của hai người, mà cậu cứ nhất quyết phải thêm tên của bốn người vào~]

Cố Thầm cũng cảm thấy đứa nhóc này khá thú vị, mỉm cười nói: "Lệ tổng mới là ông chủ thật sự, tối nay cứ xem anh ấy nói thế nào nhé?" Ở một góc độ nào đó, có lẽ cậu cũng xem như là "nhân vật quần chúng" thúc đẩy mối quan hệ giữa công và thụ nhỉ?

Lục Thanh Việt lập tức nói: "Ây dà, Lệ tổng bá đạo như vậy, thích anh như thế, chắc chắn không có vấn đề gì đâu! Em còn phải học tập tình yêu của hai người đấy~"

[Lục Thanh Việt cậu làm gì thế hả ha ha ha? Sáng nay cậu còn nói Cố tiên sinh là 'cô độc vương' cơ mà? Sao bây giờ lại có tình yêu rồi?]

[Đừng có tùy tiện phát tình yêu cho người ta nhé, Cố tiên sinh vẫn còn muốn yêu đương đấy~~~]

Cố Thầm trực tiếp dập tắt ảo tưởng của anh ta, cười như không cười nói: "Thật ra tôi với Lệ tổng cũng chỉ mới gặp nhau có hai lần, hôm nay là lần thứ ba chúng tôi gọi điện thoại, chắc tạm thời vẫn chưa có tình yêu đâu."

[Cố tiên sinh cũng thật là, lại thẳng thắn thừa nhận như vậy sao?]

[Cái gì mà 'tạm thời' vậy, Cố tiên sinh? 23333]

Lục Thanh Việt nghĩ ngợi một chút, rồi nói: "Vậy —— nhanh nhanh nhanh, tua nhanh lên!"

[Ha ha ba Lục Thanh Việt, cậu ship CP ngay trước mặt người trong cuộc luôn sao? Có phải hơi hiểu chuyện quá rồi không?]

[Đúng là nói ra tiếng lòng của tôi rồi, tua nhanh x12 đi nào!]

Cố Thầm vỗ vai anh ta, bước vào biệt thự, nói: "Cậu tưởng đây là phim truyền hình chắc? Chờ đi."

Đúng như Lục Thanh Việt nói lúc trước, đã gọi xong cuộc điện thoại thì coi như hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay cũng không còn chuyện gì nữa. Thế nên Cố Thầm tìm mấy quyển sách thú vị trên giá sách trong biệt thự, pha một ấm trà, rồi đến một góc khuất trong khu vườn phía sau biệt thự, thong thả đọc sách.

Ở bên kia trái đất, Lệ Đình Khâm cũng vừa kết thúc công việc trong ngày, trở về nơi ở, nói với trợ lý sinh hoạt: "Tìm những phân đoạn có Cố tiên sinh tham gia trong chương trình ở trong nước đi, tôi muốn xem."

"Vâng."

Trợ lý Trần tìm những phân đoạn có Cố Thầm xuất hiện rồi chiếu lên màn hình lớn, báo cáo: "Tập đầu tiên, Cố tiên sinh xuất hiện tổng cộng 1 phút 58 giây. Tập thứ hai, phiên của ngày đầu tiên chỉnh sửa tinh gọn, thời lượng lên hình tổng cộng 1 phút 57 giây, đều không lộ mặt. Ngài có cần tôi cắt hết những đoạn Cố tiên sinh xuất hiện trong buổi phát sóng trực tiếp hôm qua không?"

“Không cần, vất vả rồi.”

Lệ Đình Khâm ngồi xuống ghế sô pha, cầm điều khiển từ xa bấm nút tiếp tục phát, nói: “Cậu về trước đi, tôi tự xem.”

…

Khu vườn phía sau biệt thự có phong cảnh khá đẹp, diện tích rộng rãi, cây cối um tùm, còn đặt rất nhiều bàn ghế tinh tế. Cố Thầm chọn một góc ngồi thoải mái, có ghế ngồi, cũng có ghế dài để nằm.

Tổ chương trình đúng là rất biết giữ quy tắc, vì Lục Thanh Việt đang theo học “lớp bồi dưỡng tình yêu” của cậu, mà chỗ cậu lại không có nội dung yêu đương nào cả, thế nên không ai đến quấy rầy. Cả buổi sáng, cậu đọc sách trong yên tĩnh.

Buổi chiều, ánh nắng xuân ấm áp dễ khiến người ta buồn ngủ. Cố Thầm lại đến vườn, ánh mặt trời len qua tán cây tạo thành một vùng sáng ấm áp, khiến người ta thư thái vô cùng.

Đời của nhân vật quần chúng đúng là nhàn nhã biết bao!

Cố Thầm nằm xuống ghế dài, lấy sách che mặt, bắt đầu ngủ trưa.

Cùng lúc đó, Lục Thanh Việt cũng cảm thấy chọn Cố tiên sinh đúng là quá lời. Ngoại trừ cuộc gọi buổi sáng, có lẽ đến tối lại phải gọi thêm một lần nữa, cả ngày nay gần như chẳng có việc gì làm! Ngay cả tổ chương trình cũng không còn bám theo quay vì độ hot của anh ta nữa. Trong lòng anh ta, Cố tiên sinh một lần nữa được nâng cấp thành “cô độc vương”.

Vậy nên, nếu buổi sáng anh ta còn phải nhịn trước mặt tổ chương trình, thì buổi chiều anh ta đã lén lút chuồn ra ngoài. Anh ta đã nghe ngóng rồi, trong nhà kính sau vườn có một cây

đàn piano, anh ta có thể qua đó luyện đàn, cũng không sợ làm phiền người khác.

Từ giáo viên, công ty đến fan hâm mộ, ai cũng công nhận anh ta nhảy giỏi, tác phẩm của Tinh Châu hay, nhưng thực ra anh ta cũng có thiên phú về âm nhạc.

Có điều, công ty của anh ta không cần anh ta phát triển theo hướng này… Nhưng anh ta vẫn muốn thử…

Lục Thanh Việt tìm đến phòng đàn, ngồi xuống, nhìn quanh một vòng. Đây đã là khu vực rất hẻo lánh trong khu vườn phía sau, chắc không ai đến xem đâu nhỉ?

Ngày nào cũng chạy lịch trình kín mít, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ hiếm khi có một khoảnh khắc nhàn rỗi như thế này, anh ta ngứa tay, muốn thử một chút.

Thế là, anh ta đặt tay lên phím đàn, bắt đầu chơi.

Cố Thầm chưa ngủ được bao lâu, còn chưa chìm vào giấc ngủ sâu thì đã nghe thấy tiếng đàn piano vang lên từ một nơi không xa cũng chẳng gần.

Có lẽ là một bản nhạc gốc của ai đó? Tiếng đàn không quá ồn, thậm chí còn khá dễ nghe. Thôi kệ, cứ coi như nhạc nền để ngủ vậy.

Thế nhưng, nghe được mấy nhịp, một đoạn trong bản nhạc bỗng trở nên lộn xộn một cách khó chịu, khiến Cố Thầm cau mày.

Nhưng thôi, chỉ là một đoạn nhỏ thôi mà, phần còn lại vẫn hay, vẫn có thể ngủ tiếp.

Cố Thầm lại nhắm mắt.

Chưa đến hai phút sau, dường như người chơi đàn cũng phát hiện ra vấn đề này, liên tục sửa lại đoạn đó, thử đi thử lại, nhưng vẫn không thể tìm ra cách viết ưng ý, cứ mắc kẹt mãi ở đó.

Cố Thầm nghe đi nghe lại đoạn nhạc ấy suốt mười phút, cuối cùng không chịu nổi nữa. Cậu bỏ cuốn sách che mặt xuống, đứng dậy.

Rốt cuộc là ai đang đánh đàn vậy?

Lần theo tiếng đàn, cậu nhìn thấy nhà kính trong vườn. Nhưng ngay lúc đó, tiếng đàn lại ngừng. Thôi bỏ đi?

Anh trông thấy Lục Thanh Việt nhận điện thoại, vội vàng rời khỏi nhà kính, chạy về phía biệt thự mà không hề nhìn thấy cậu.

Tiểu Lục à.

Có lẽ có thể cho anh ta một chút gợi ý?

Cố Thầm bước vào nhà kính, nhìn thấy những tờ bản nhạc bị sửa đi sửa lại đặt cạnh cây đàn piano. Cậu không ghi chú trực tiếp lên đó để tránh làm tổn hại đến tác phẩm của người khác, mà rút một tờ giấy trắng, suy nghĩ một chút rồi tiện tay viết một đoạn.

Anh dùng một kiểu chữ lạ để viết.

“Phần còn lại đã rất hoàn hảo rồi, đây chỉ là một gợi ý nhỏ thôi, mong cậu đừng để bụng.”

Cuối cùng, cậu còn vẽ một khuôn mặt cười nhỏ cho cậu nhóc.

Sau đó, Cố Thầm quay lại chỗ nằm, nhưng không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Cậu ôm sách, cầm tách trà rồi rời đi.

—

Sau khi đặt sách và tách trà xuống, Cố Thầm đi xuống lầu, vừa lúc thấy Lục Thanh Việt gọi điện xong, bước vào sân.

Lục Thanh Việt nhìn thấy Cố Thầm từ trên lầu đi xuống, bây giờ đã quen với lịch trình của cậu, hỏi vu vơ: "Cố tiên sinh, anh mới ngủ trưa dậy à?"

Cố Thầm đáp: "Ừ, nhưng không ngủ được."

"Ồ." Lục Thanh Việt không nghĩ nhiều, bỗng nhớ ra bản thảo của mình vẫn để trong phòng đàn, vội vàng chạy đi lấy.

Nhưng chỉ một lát sau, anh ta cầm chặt những tờ giấy, chạy như bay trở về, hét lên: "Ai! Ai đã sửa bản thảo của tôi!"

Lúc này, Lâm Dĩ Tố và Mục Vân Đình đang ở trong phòng khách, lập tức bị anh ta kéo ra hỏi một lượt: "Thầy Lâm, có phải thầy không?"

"Thầy Mục, có phải thầy sửa không?"

Cả hai người đều dứt khoát phủ nhận, thậm chí còn cảm thấy khó hiểu trước phản ứng của anh ta.

Lục Thanh Việt lại nhanh chóng làm ầm lên, gọi Dụ Tinh Châu xuống.

Dụ Tinh Châu nhìn anh ta với vẻ không tán thành, nói: "Tôi biết cậu ghét người khác tùy tiện động vào đồ của mình, nhưng mà…"

Cậu ta giật tờ giấy trong tay Lục Thanh Việt, liếc qua một cái rồi nói: "Nhưng người ta đâu có động vào bản gốc của cậu đâu? Cậu làm ầm lên cái gì vậy?"

"Tôi không phải nói người ta động vào đồ của tôi!"

Lúc này Lục Thanh Việt mới nhận ra phản ứng của mình dễ gây hiểu lầm, lập tức ngẩng đầu giải thích với Lâm Dĩ Tố và Mục Vân Đình: “Thầy Lâm, thầy Mục, em không có ý đó đâu…”

Sau đó, anh ta nhét bản nhạc vào tay Dụ Tinh Châu, nói: “Anh mau nhìn xem! Tuyệt diệu! Thực sự là quá tuyệt diệu!”

Dụ Tinh Châu nhìn qua phần đầu tiên của bản nhạc: “Đây là bản nhạc cậu tự sáng tác à? Không tệ… Sao không sớm đưa tôi xem…”

Nhưng đến đoạn bị lỗi, cậu ta nhíu mày: “Đoạn này quá lộn xộn, nhưng sửa thì… lại khó mà sửa được…”

Lục Thanh Việt nhấn mạnh: “Vậy nên mới bảo cậu mau xem đoạn này!”

Dụ Tinh Châu đọc đến phần cuối, nơi có nét chữ khác biệt, bỗng sững người.

Cậu ta là một người có thiên phú âm nhạc cực cao, vừa nhìn một cái, trong đầu đã có thể hoàn chỉnh toàn bộ bản nhạc. Không kìm được mà cảm thán: “Vậy thì… đúng là một kiệt tác rồi.

Hoàn toàn ăn khớp với phần trước của anh ta, hơn nữa còn nâng tầm toàn bộ bản nhạc…

Người này có trình độ sáng tác vượt xa cậu ta.

“Nhưng mà, phần này được sửa dựa trên bản gốc của tôi, chưa chắc đã giỏi hơn tôi đâu.”

Dụ Tinh Châu nghe vậy không nhịn được chọt chọt anh ta một cái: “Anh lại tự khen mình nữa rồi.”

Nhưng cả hai đều rất tò mò: “Rốt cuộc là ai đã sửa vậy?”

Hai người làm ầm ĩ đến mức gần như gọi hết cả biệt thự ra. Nhưng sau khi hỏi từng người một, tất cả đều khẳng định không phải mình.

Những người biết nhạc cũng tò mò xem qua bản nhạc, không khỏi tán thưởng: “Bản này hay quá, không ngờ Tiểu Lục lại có thiên phú sáng tác thế này.”

Lục Thanh Việt gãi đầu, nói: “Người sau mới giỏi ấy.”

Hơn nữa, người đó còn rất lịch sự, dù có tài năng cũng không kiêu ngạo, không hề động vào bản gốc của anh ta.

“Rốt cuộc là ai đây? Hỏi hết mọi người là sẽ biết thôi mà.”

Lục Thanh Việt chẳng hề nghĩ đến Cố Thầm, mọi người cũng không cảm thấy cậu có thể hiểu biết về âm nhạc.

Nhân vật quần chúng Cố Thầm lặng lẽ rót trà, bình thản ngồi nghe họ thảo luận.

Làm xong việc, phủi áo ra đi, giấu công danh vào bóng tối.

Chương 12: Anh thực sự chỉ là một người qua đường ngu ngốc

Thấy bọn họ không có ý định hỏi mình, Cố Thầm thản nhiên rời đi, bưng trà đến chỗ bàn ghế ngoài hành lang tiếp tục đọc sách.

Trong phòng khách tầng dưới cũng có đặt một cây đàn piano để mọi người biểu diễn. Dụ Tinh Châu trực tiếp ngồi xuống, không kìm được mà thử chơi cả bản nhạc một lượt, sau đó nhìn Lục Thanh Việt với vẻ mặt đầy ẩn ý: "Thanh Việt, bản nhạc này cậu viết cho tôi đúng không?"

Lục Thanh Việt nghe vậy: "Khụ khụ khụ!" Anh ta xấu hổ ngẩng đầu nhìn trời. Nếu không có chuyện này xảy ra, có lẽ anh ta cũng không định lấy bản nhạc này ra. Nhưng vì quá phấn khích, anh ta đã quên mất điều đó.

Dù vậy, anh ta vẫn cố gắng chống chế một cách đầy khí phách: "Ai nói là viết cho cậu chứ! Tôi chỉ luyện tập linh tinh thôi!"

Nếu bỏ qua đôi tai đang đỏ bừng của anh ta, thì câu này cũng khá có sức thuyết phục đấy.

Dụ Tinh Châu không truy hỏi thêm, chỉ bình thản đáp: "Ồ, luyện cũng không tệ lắm."

Khiến cho Lục Thanh Việt nghẹn họng, không biết phản bác thế nào nữa.

—

Bản nhạc vang lên, dù là những người có mặt tại hiện trường hay khán giả đang xem livestream, đều có thể cảm nhận sâu sắc sự tinh tế của nó.

[Ha ha ha, bản này ngọt thật, đúng là kiểu cậu nhóc này viết cho Tiểu Dụ rồi!]

[Không ngờ luôn đó, Thanh Việt à, cậu giấu tài ghê vậy?]

[Đỉnh thật sự! Không ngờ là xem show hẹn hò mà lại được nghe một tác phẩm chất lượng thế này.]

Mặc dù phần được người bí ẩn chỉnh sửa rất xuất sắc, nhưng không tách rời khỏi nền tảng tốt của cả bản nhạc. Hơn nữa, người đó chỉ tinh chỉnh một chút, không thay đổi phong cách và cảm xúc tổng thể.

Nhìn từ một góc độ khác, điều này càng thể hiện trình độ đỉnh cao của người sửa. Họ không chỉ tôn trọng nguyên tác, giữ được tinh thần sáng tác ban đầu, mà còn có thể chấm phá một nét hoàn mỹ, nâng tầm toàn bộ bản nhạc.

Do máy quay đã quay cận cảnh bản nhạc, nên khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng.

[Tôi thấy phần này cũng không chỉnh sửa nhiều lắm mà, hầu hết vẫn giữ nguyên.]

[Chỉ những người hiểu mới biết, người chỉnh sửa này trình độ cao hơn hẳn vài bậc đấy.]

[Người này thực sự rất giỏi, vì trong sáng tác âm nhạc, dù chỉ là chỉnh sửa hộ, cũng thường sẽ để lại phong cách cá nhân rất rõ. Nhưng người này chỉ đơn thuần giúp Tiểu Lục chỉnh sửa mà thôi.]

[Điều kỳ diệu là… người này còn để ý đến việc bản nhạc được viết cho Tiểu Dụ, những nốt chỉnh sửa đều khiến bản nhạc phù hợp với chủ đề này hơn.]

[Cái này chắc là suy diễn quá rồi… Nhưng mà, tôi phải công nhận, người này đúng là giỏi thật.]

[Vậy rốt cuộc là ai chứ! Đây rõ ràng là một cơ hội tỏa sáng cực lớn, sao lại không ai nhận công vậy???]

[Nhanh nhanh nhanh, phá án đi! Hôm nay tôi nhất định phải biết tên người này, hãy đứng ra cứu vớt nền âm nhạc Hoa ngữ ngay!]

—

Những người có mặt sau khi nghe bản nhạc, bắt đầu dùng phương pháp loại trừ để suy luận. Nhưng sau khi lọc hết danh sách, bọn họ mới nhận ra — không còn ai cả!

Nhìn đi nhìn lại, ai cũng không giống người đã sửa.

[Chúng ta thử điểm danh lại nhé, những người đã hỏi gồm có: Tô Tô và chồng cô ấy, vợ chồng Mục Vân Đình, Giang Giang và bạn trai cô ấy, Giáo sư Khổng và Giáo sư Vu. Giờ chỉ còn lại Thanh Thanh và hai người nước H thôi.]

[Thanh Thanh thì không giống người có thể sáng tác. Còn hai người nước H suốt ngày tỏ vẻ kiêu ngạo, tôi không tin bọn họ có sự khiêm tốn thế này đâu.]

[Khoan đã, mọi người quên mất Cố tiên sinh và Kiều tổng rồi đúng không?]

Do clip 1 phút 58 giây và 1 phút 57 giây quá ngắn, lượng người xem chưa nhiều, nên vẫn có người thắc mắc:

[Cố tiên sinh là ai?]

[Không đâu, dù Cố tiên sinh có thần bí thế nào thì anh ấy và Giám đốc Kiều cũng thuộc kiểu đại lão, vừa nhìn là biết không thể sáng tác nhạc rồi.]

Lục Thanh Việt cảm thấy chắc chắn trong số những người đã hỏi, có ai đó chưa chịu nhận. Anh ta quay sang nhìn Lâm Dĩ Tố, đùa rằng: “Thầy Lâm, kỹ thuật piano của thầy cao như vậy, có phải thầy đã sửa nhưng khiêm tốn không nhận không?”

Lâm Dĩ Tố bật cười, nói: “Trưa nay tôi còn ôm Tiểu Nguyên ngủ mà.”

Cô liếc qua tờ giấy, nói tiếp: “Kìa, trên bản thảo còn có chữ viết mà? So sánh nét chữ là biết ai viết ngay thôi.”

Lục Thanh Việt vỗ tay: "Ý hay đấy!" Nhưng nghĩ ngợi một lúc, anh ta lại do dự.

“Nhưng mà... so sánh nét chữ thế này, mọi người có thấy bị mạo phạm không?”

Mục Vân Đình nói: “Thực ra cũng không có vấn đề gì đâu. Ai trong chúng ta mà chưa từng ký tên cho fan chứ? Bọn họ nhìn nét chữ là nhận ra ngay.”

Lúc này, Đỗ Nhuy Thanh vừa từ ngoài bước vào, nghe xong câu chuyện liền thản nhiên nói: “Không phải tôi đâu. Tôi đâu có biết sáng tác nhạc, tôi chỉ biết đóng phim thôi...”

Nhưng có vẻ hắn ta cũng rất hứng thú với vụ này, liền giục: “Mau kiểm tra nét chữ đi, tôi cũng muốn biết là ai giỏi như vậy.”

Mọi người lần lượt viết vài chữ hoặc lấy sổ tay cũ có nét chữ của mình ra để so sánh. Cuối cùng, không ai trùng khớp với nét chữ trên bản nhạc.

Đỗ Nhuy Thanh chợt nói: “Tiểu Cố đang đọc sách ngoài hành lang kìa. Tôi thấy cậu ấy còn ghi chú vào sách nữa. Chúng ta có thể qua xem thử.”

Lục Thanh Việt cảm thấy không thể nào là Cố tiên sinh, nhưng dù sao cậu cũng đang ở ngay ngoài cửa, liếc qua xác nhận một chút cũng chẳng sao.

—

Máy quay theo chân bọn họ ra ngoài hành lang. Không gian mang đậm phong cách Anh cổ điển, bàn ghế thanh lịch, tách trà xương sứ tinh xảo đựng trà đỏ. Ống kính lia từ dưới lên, bắt đầu từ đôi giày da thủ công, quần tây, áo sơ mi trắng của chàng trai, rồi dừng lại ở phần yết hầu của cậu.

[Aaaaaa! Không thể quay toàn bộ Cố tiên sinh được sao!!]

[Thật sự có khí chất! Phong cách quá tuyệt! Thanh lịch! Rất thanh lịch!]

[Tổ chương trình, tôi hỏi thật, có dám nâng góc máy lên thêm 15 độ không?]

—

Trong khung hình, Cố Thầm đang vắt chéo chân, trên đùi đặt một quyển sách. Cậu cầm một chiếc bút Montblanc, chậm rãi viết gì đó lên trang giấy.

[Bây giờ vẫn có người viết tay nhật ký đọc sách sao? Cổ điển ghê ha ha ha.]

[Dù thời lượng lên hình của Cố tiên sinh không nhiều, nhưng dường như mỗi lần xuất hiện đều là lúc anh ấy đang đọc sách. Thật tò mò, rốt cuộc anh ấy đọc những gì mà cả điện thoại cũng không màng đến?]

[Học giả chính hiệu! Có thể giới thiệu vài cuốn không?]

—

Vì Đỗ Nhuy Thanh nói Cố tiên sinh đang ghi chú sách, nên Lục Thanh Việt thẳng thắn bước tới, hỏi: “Cố tiên sinh, anh đang đọc gì vậy? Cho tôi xem một chút được không?”

Đỗ Nhuy Thanh mỉm cười đầy chờ mong, dường như đang đợi Cố Thầm tự bộc lộ điều gì đó.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của hắn ta, Cố Thầm chẳng hề giấu giếm, mà thậm chí còn rất thản nhiên, trực tiếp giơ quyển sách lên, còn giơ trước máy quay cho mọi người cùng thấy: “Là quyển này.”

Trên bìa sách ghi rõ:

《Từ nhập môn đến tinh thông: Đại sư dạy bạn cách đầu tư chứng khoán — Bí mật kiếm tiền triệu mỗi năm》

—

Bình luận nổ tung:

[???]

[Hahahaha??? Đại lão mà lại đọc sách này sao?]

[Tôi còn tưởng Cố tiên sinh đang nghiền ngẫm kiệt tác gì đó, ai ngờ lại là quyển này???]

[Tìm thử trên mạng, điểm đánh giá: 3.7. Cố tiên sinh nghiêm túc chứ? Có hơi vỡ mộng nha.]

[Có người từng học đầu tư bằng sách này, kết quả lỗ sấp mặt, suýt chút nữa định đến đập phá nhà xuất bản ha ha ha.]

—

Nụ cười trên môi Đỗ Nhuy Thanh càng sâu hơn. Hắn ta thầm nghĩ, chẳng lẽ Cố Thầm tự cho rằng mình đang đọc sách có chiều sâu? Người không có nền tảng tri thức, dù có đọc sách mỗi ngày, cũng không thể che giấu được sự thiếu hụt.

—

"Ồ." Lục Thanh Việt lại chẳng hề quan tâm đến nội dung cuốn sách, cậu chỉ tùy tiện hỏi cho có lệ.

Ngay sau đó, cậu trực tiếp tiến lại gần Cố Thầm, nói: “Thế tôi có thể xem qua ghi chú của anh không?”

—

[Đọc sách này mà còn ghi chú? Thật sự cần thiết à?]

[Tôi không tin trong đó có gì đáng để ghi chép.]

[Ha ha ha, Tiểu Lục, cậu không nhìn xem quyển sách đó là gì à? Cái gì cũng muốn học theo, đừng để lát nữa trắng tay đấy 2333]

—

Lục Thanh Việt cúi đầu nhìn những dòng chữ trên sách, tuy không hiểu lắm, nhưng không ngăn được cậu trầm trồ kinh ngạc: “Wow, Cố tiên sinh, chữ của anh đẹp thật.”

Nhưng rất nhanh, Lục Thanh Việt lại chán nản. Nét chữ này cũng hoàn toàn không khớp với bản thảo. Hơn nữa, nét chữ cũng giống như con người, hai phong cách chữ viết này căn bản không thể là của cùng một người.

Máy quay cũng phản ứng theo hành động của Lục Thanh Việt, chuẩn bị zoom cận cảnh hai trang giấy đó.

Nhưng đúng lúc này, Cố Thầm lên tiếng: “Tiểu Lục, cậu xem xong chưa?”

Lục Thanh Việt thất vọng gật đầu: "Xem xong rồi." Haiz, lại loại trừ thêm một người nữa. Dù ban đầu anh ta vốn chẳng hy vọng gì vào Cố tiên sinh, nhưng rốt cuộc đây là ai mới được chứ!

Nghe thấy câu trả lời, Cố Thầm liền gập sách lại, không để máy quay ghi hình thêm.

—

[Ấy? Mới lia qua có một giây? Ý là không cho chúng ta xem sao? Sao lại gập nhanh thế?]

[Cố tiên sinh cũng có lúc ngại ngùng sao? Giả vờ thần bí, cuối cùng lại tự vả à~~~]

[Chưa đầy nửa giây, nhưng tôi đã nhanh tay chụp màn hình rồi. Để xem đại lão đọc quyển này thì rốt cuộc ghi chú cái gì!]

[Đã chụp +1~ Nhưng mờ quá, chỉ lướt qua chớp nhoáng.]

[Không sao, tôi có công nghệ, từng khung hình một cũng có thể làm rõ.]

[Mấy người cũng rảnh thật đấy…]

—

Thật sự có người dùng kỹ thuật tách từng khung hình để làm rõ nội dung. Nhưng vừa nhìn thấy ảnh chụp, mọi người đều sững sờ.

Hai trang giấy chằng chịt nét bút, vô số câu bị gạch đi, rồi bên cạnh lại có chú thích chỉnh sửa, trông chẳng khác nào một bản hiệu đính.

—

[?]

[??]

[??? Sao tự nhiên tôi lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra?]

[Toang rồi, dù không hiểu nhưng tôi cảm giác có người sắp bị vả mặt.]

[Có chuyên gia tài chính nào không, mau vào đây!]

[Nghiên cứu sinh tài chính có mặt~]

[WTF! Cố tiên sinh lại đang… chỉnh sửa quyển sách này á? Rảnh rỗi quá rồi đấy!]

[WTF!! Trình độ hiệu đính này không khác gì giáo trình chuyên ngành!!!]

[Quá chuyên nghiệp! Thật sự quá chuyên nghiệp! Một quyển sách vớ vẩn thế này lại được đích thân đại lão trong ngành sửa lỗi!!!]

[Nghe nói quyển này bán cho dân tay mơ, tác giả kiếm được mấy trăm triệu. Tôi khuyên ông nên bỏ thêm tiền mời Cố tiên sinh hiệu đính, đảm bảo lại kiếm thêm bạc tỷ!]

—

[Tôi cười chết mất, cứ tưởng tượng cảnh Cố tiên sinh trong biệt thự quay show, vì quá chán nên rút đại một quyển sách từ kệ. Đọc xong lại thấy nội dung quá tệ hại, thế là cầm bút lên… Tôi không dám nghĩ anh ấy lúc đó có tâm trạng gì ha ha ha.]

[Dự đoán biểu cảm của Cố tiên sinh khi đọc: “ông chú xem điện thoại trên tàu điện ngầm”.]

[Dù không hiểu nhưng cảm thấy rất ngầu! Mà Cố tiên sinh đáng yêu quá đi, chắc là chưa từng thấy quyển nào "nhảm nhí" thế này, vậy mà vẫn cầm bút lên chỉnh từng câu từng chữ ha ha ha.]

[Cười chết, mấy quyển sách loại này, gần như câu nào cũng là chém gió. Nếu Cố tiên sinh thực sự chỉnh hết từ đầu đến cuối, có khi lại thành một giáo trình kinh điển, kiếm được bạc tỷ cũng nên.]

[Mà khoan, quyển này chắc do tổ chương trình mua đại mấy quyển bán theo cân để nhét vào kệ sách trong biệt thự thôi đúng không? Không ngờ lại có người thật sự nghiêm túc đọc nó.]

—

Thật ra, Cố Thầm cũng chỉ là quá rảnh mà thôi. Hầu hết những quyển sách hay, cậu đều đã đọc hết, mà lúc đó cũng không có gì đặc biệt muốn xem, nên mới tiện tay viết vài dòng.

Bìa sách nhìn thấy là đủ rồi, cậu đóng lại cũng chỉ vì không muốn gây sự chú ý, để người ta nghĩ mình chỉ là một "người qua đường ngu ngốc" cũng tốt.

Ai mà ngờ, một cú lia máy chưa đến một giây lại gây ra cả một loạt tranh luận?

—

Đỗ Nhuy Thanh vốn đang tự hài lòng với suy nghĩ của mình, vô thức cầm điện thoại lên xem bình luận.

Nhưng…

"…"

Nụ cười trên mặt hắn ta dần biến mất.

Rốt cuộc! Đã xảy ra vấn đề! Ở đâu!

—

Triệu Khôn Bình liếc hắn t một cái, hờ hững hỏi: “Cậu lại đang lén theo dõi Cố tiên sinh đấy à?”

Đỗ Nhuy Thanh: "..."

—

Trong khi đó, khán giả chợt nhớ ra một chuyện.

[Khoan đã, vừa nãy Tiểu Việt bảo muốn học đọc sách theo Cố tiên sinh mà? Mau đi học đi!]

[Ha ha ha nhanh lên, mượn về nghiên cứu, biết đâu học xong cậu cũng đầu tư lời trăm triệu đấy!]

[Chứng minh rằng, chọn Cố tiên sinh để “bổ túc” là quá đúng! Mọi mặt đều có thể học hỏi được!]

[Ơ này, các người có nhớ đây là show hẹn hò không? Sao bây giờ lại thành chương trình học chứng khoán rồi ha ha ha.]

[Cười chết, show này có thể học được mọi thứ, trừ chuyện yêu đương, đúng không?]

Chương 13: Lệ tổng, tháng này tôi tiêu hết tiền tiêu vặt rồi.

Xem xong nét chữ của Cố Thầm, Lục Thanh Việt hoàn toàn không để ý đến chuyện khác, chỉ nói: “Cố tiên sinh, vậy tôi không làm phiền anh đọc sách nữa.”

Cố Thầm vẫn ngồi lật sách một cách tùy ý, khẽ gật đầu: “Được.”

Lục Thanh Việt tự động bỏ qua Cố Thầm, lại dẫn mọi người quay về phòng khách. Mọi người ngồi xuống, tiếp tục thảo luận. Anh ta thất vọng dang tay thở dài: “Tôi đã xem qua chữ viết của tất cả mọi người rồi, chẳng có ai giống cả. Xem ra chuyện này thực sự sắp trở thành một bí ẩn không lời giải rồi.”

Câu chuyện bỗng chốc rơi vào bế tắc. Đỗ Nhuy Thanh tỏ ra vô tội, nói: “Hả… Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Dụ Tinh Châu nhìn quanh, thấy mọi người cứ quẩn quanh chuyện này mãi, bèn lên tiếng: “Không cần phải quá bận tâm đâu, biết đâu người viết bản nhạc không phải là khách mời của chương trình. Mọi người cứ làm việc của mình đi.”

Thực ra, trong lòng cậu ta nghĩ, lát nữa có thể xem lại bản ghi hình livestream, nhưng không tiện nói thẳng ra.

"Đúng vậy, đúng vậy."

Lục Thanh Việt cũng nhanh chóng phản ứng lại, chắp tay nói: “Cảm ơn mọi người nhé, làm lỡ thời gian quay chương trình rồi.”

“Không sao đâu, hai cậu khách sáo quá.”

“Nếu sau này tìm được người viết bản nhạc, nhớ báo cho chúng tôi biết nhé.”

Mọi người lại trò chuyện vài câu rồi ai nấy tản ra làm việc của mình.

—

Dù ghi chú đọc sách của Cố Thầm chỉ lướt qua trong chớp mắt, nhưng để nhìn rõ vẫn cần xử lý hình ảnh đặc biệt. Vì vậy, sự chú ý của khán giả vẫn dồn vào bản nhạc bí ẩn.

[Vậy đây thực sự sẽ trở thành một bí ẩn không lời giải sao?]

[Từ một chương trình hẹn hò ngọt ngào, sao lại biến thành show trinh thám rồi?]

[Không có ai có nét chữ trùng khớp, quá kỳ lạ…]

[Chẳng lẽ cây đàn piano trong nhà kính có linh hồn? Bản nhạc này thực chất không phải do con người viết?]

[Dừng lại một chút, cùng nhau đọc thầm theo tôi: "chương trình tình yêu và hôn nhân".]

Nhưng bàn luận thế nào đi nữa, vẫn không thể tìm ra đáp án. Chuyện này đành phải chờ theo diễn biến của buổi livestream mà dần trôi qua.

—

Sau bữa tối, Cố Thầm chậm rãi tản bộ dọc theo hồ nhân tạo bên ngoài. Từ xa, cậu thấy hai thầy cô Khổng Phủ Tùng và Vu Hồng cùng nhau đi bộ. Ánh hoàng hôn kéo dài bóng hai người trên mặt đất. Cố Thầm bước nhanh hơn, dần dần đuổi kịp bóng của họ.

Vu Hồng quay đầu lại nhìn cậu, thuận miệng nói: “Tiểu Cố cũng ra đi dạo à?”

Cố Thầm mỉm cười: “Vâng, hai thầy cô ạ.”

Cậu vốn có ý thức không làm phiền thế giới riêng của hai vị giáo sư, định bước nhanh hơn rời đi. Nhưng Vu Hồng lại mở lời: “Tiểu Cố, cậu có biết vì sao chúng tôi lớn tuổi rồi mà vẫn tham gia chương trình này không?”

Cố Thầm nghĩ đến hai người bọn họ — một người là giáo sư sinh học, một người là giáo sư môi trường. Hai trong bốn ngành thuộc nhóm “sinh hóa hoàn tài” (sinh học, hóa học, môi trường, tài nguyên) đã có mặt ở đây. Cậu khách quan đáp: “Chắc là vì hai thầy yêu thích lĩnh vực của mình, muốn thông qua chương trình để quảng bá nó?”

Vu Hồng thở dài, nói: “Xem ra cậu cũng hiểu được tình cảnh khó khăn của các ngành này rồi… Nhưng tôi cũng không trách sinh viên, trước tiên họ phải tìm được việc để sinh tồn, rồi mới nói đến phát triển ngành học.”

Khổng Phủ Tùng trông có vẻ khó xử, nhưng vẫn nói thẳng ý định của mình: “Thật ra, tôi vốn không định đường đột đề cập chuyện này. Nhưng kỳ tuyển dụng mùa xuân đã trôi qua hơn nửa chặng đường… Học sinh trường tôi và thầy Vu vẫn khá chật vật trong vấn đề việc làm… Cố tiên sinh, cậu là người trong giới kinh doanh…”

Cố Thầm: "…”

Nhưng vấn đề là, tôi không phải mà…

Vu Hồng thấy bầu không khí hơi ngượng ngùng, bèn hòa giải: “Nếu công ty của Cố tiên sinh không có nhu cầu tuyển dụng liên quan, cũng không sao cả. Chúng tôi gặp ai cũng nhắc tới chuyện này thôi, thực ra cũng đã nói với Triệu tổng rồi…”

Cố Thầm đáp: “Không sao, tôi sẽ lưu ý.”

Lệ tổng, tôi đã rời khỏi vị trí tổng tài bá đạo nhiều năm rồi, giờ chỉ còn biết trông cậy vào anh giải quyết vấn đề việc làm có tính cấu trúc này thôi…

—

Đêm xuống rất nhanh.

Đến tối, Lục Thanh Việt lại kéo Dụ Tinh Châu qua, tròn mắt nhìn Cố Thầm, chờ anh gọi điện cho Lệ Đình Khâm.

Dụ Tinh Châu: “…Đồng chí Thanh Việt, sao cậu còn thúc giục Cố tiên sinh yêu đương vậy?”

[Ha ha ha fan CP cưỡng ép đẩy thuyền ngay trước mặt?]

Nhưng còn chưa kịp để Cố Thầm gọi điện, thì cậu đã nhận được cuộc gọi từ Lệ Đình Khâm trước.

Lục Thanh Việt kích động: “Thấy chưa, có hiệu quả đó! Lệ tổng chủ động gọi cho Cố tiên sinh luôn!”

[Người ta yêu đương, cậu còn sốt sắng hơn cả chính chủ nữa hả?]

[Chuẩn luôn, yêu đương mà phải xem người khác yêu mới thú vị.]

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng trầm ổn: “Cố tiên sinh, buổi tối tốt lành.”

Cố Thầm nhướng mày, đáp: “Chào buổi sáng, Lệ tổng.”

Mặc dù chỉ nói chuyện qua điện thoại vài lần, Lệ Đình Khâm vẫn thể hiện trách nhiệm đối với người bạn đời trên danh nghĩa của mình. Nhưng Cố Thầm có thể cảm nhận được rằng điều đó chỉ

đơn thuần xuất phát từ sự giáo dưỡng mà Lệ Đình Khâm đã tiếp nhận. Người đàn ông như anh, nếu không đủ thông minh, rất khó để nhận ra sự xa cách ẩn giấu dưới lớp vỏ lịch sự ấy.

Giống như lúc đầu, khi Cố Thầm yêu cầu Lệ Đình Khâm gọi mình là "Cố tiên sinh", đến giờ giọng điệu của đối phương vẫn mang chút nuông chiều với bậc hậu bối. Hỏi cậu thích gì, sắp xếp cả một màn trình diễn drone, tất cả cũng chỉ như một món quà nhỏ mà những người ở vị trí như anh tùy ý ném cho thú cưng mà thôi.

Màn trình diễn drone trên bầu trời đã bắt đầu được một lúc. Đây là một buổi biểu diễn quy mô lớn, tiêu chuẩn cao, với đội hình hơn 5000 chiếc drone, đến mức từ khu biệt thự trên lưng chừng núi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lục Thanh Việt không kìm được sự tò mò, hỏi: "Vậy Cố tiên sinh, rốt cuộc anh thích cái nào? Màu sắc hay họa tiết nào trên kia là anh thích nhất?"

Cố Thầm liếc mắt nhìn, đáp thẳng thừng: "Không có."

Cùng lúc đó, Lệ Đình Khâm bên kia điện thoại cũng nói: "Xin lỗi, tôi đoán có lẽ cậu không thích những thứ này. Vì vậy, tôi chỉ sắp xếp một đoạn cho hai người họ ở cuối buổi biểu diễn."

Lục Thanh Việt im lặng: "…Wtf?" Nhìn chỗ nào ra là không thích vậy? Sao anh ta lại không theo kịp nhịp điệu trò chuyện của hai người này rồi?

Cố Thầm ngẩng đầu nhìn những họa tiết rực rỡ biến hóa trên bầu trời. Với cậu, kiểu tiêu tiền như thế này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng cách nói của Lệ Đình Khâm lại khiến cậu hơi bất ngờ. Cậu khẽ cười: "À, đúng vậy."

[Tôi đã nói rồi, hai tổng tài vốn chẳng thân thiết, làm trò lòe loẹt trên trời trước bao người như thế này đúng là ngượng chết mất.]

[Ha ha đúng thế, nếu thực sự làm vậy thì tôi lại thấy lệch hình tượng. Hóa ra chỉ là thăm dò lẫn nhau à.]

Lệ Đình Khâm tiếp tục: “Nhưng mà, sở thích của cậu tiết kiệm quá. Tôi đã nhờ vài nhà sưu tầm trà nhượng lại một ít, coi như là quà nhỏ để bồi lễ.”

Bình luận: [??? Sở thích này mà gọi là tiết kiệm á?]

[Có một kiểu tiết kiệm mang tên “Lệ tổng cảm thấy cậu tiết kiệm”.]

[“Quà nhỏ” á? Đây mà là quà nhỏ? Nhưng so với một bầu trời drone thì đúng là hơi nhỏ thật.]

Nghe đến đây, Cố Thầm có chút hứng thú, nói: “Vậy thì cảm ơn Lệ tổng.” Xem ra, Lệ tổng vẫn cao tay hơn mấy tổng tài bình thường.

Lệ Đình Khâm lại nói tiếp: “Nhưng tôi cảm thấy, uống trà đọc sách không đủ để trở thành sở thích, chẳng qua chỉ là một thói quen thường nhật mà thôi.”

Anh hơi ngừng lại, giọng nói mang theo ý cười: “Thật ra, tôi vẫn chưa nhìn ra cậu thực sự thích gì.”

Cố Thầm đáp: “Vậy à, thật ra tôi cũng không biết.” Mãi đến hôm nay, Cố Thầm mới cảm thấy sự thăm dò của anh tiến thêm một bước.

“Nhưng dù sao cũng cảm ơn trà của anh.” Giọng nói của Cố Thầm cuối cùng cũng có thêm chút ý cười, dưới màn đêm dịu dàng trở nên trong trẻo hơn.

Đối phương dường như cũng không vội vã, chỉ đáp: “Không có gì.”

Hai người trẻ đã chạy ra xa, đến nơi có góc nhìn tốt để xem trình diễn drone, ống kính cũng chuyển theo họ, ghi lại khoảnh khắc phát đường*.

(*Phát đường: thuật ngữ fan couple dùng để chỉ những khoảnh khắc thể hiện tình cảm giữa hai người.)

Bình luận: [Sao tôi cảm thấy có gì đó sai sai nhỉ? Rõ ràng là Lệ tổng muốn tặng màn trình diễn drone cho Cố tiên sinh, nhưng cuối cùng cả bầu trời lại biến thành màu sắc và hình ảnh cổ vũ cho Tiểu Lục và Tiểu Dụ?]

[Vốn dĩ là chuyện tình giữa Cố tiên sinh và Lệ tổng, cuối cùng lại thành câu chuyện tình yêu của Tiểu Lục và Tiểu Dụ nổ tung như pháo hoa trên trời? Ha ha ha.]

Dân số thành phố S đông đúc, một buổi biểu diễn drone quy mô lớn như vậy có rất nhiều người nhìn thấy, số người xem còn hơn cả lượng khán giả của chương trình thực tế này. Hơn nữa, fan của Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu cũng không phải ai cũng xem show hẹn hò, fan couple lại càng chỉ là một bộ phận nhỏ.

Vì vậy, khi nhìn thấy tên hai người và màu sắc cổ vũ sáng rực trên trời, từ fan couple, fan cá nhân, fan mẹ đến fan qua đường, tất cả đều ngơ ngác.

Hashtag #Lục Thanh Việt Dụ Tinh Châu trình diễn drone# ngay lập tức bùng nổ trên hot search.

[Á á á, rốt cuộc là vị đại gia nào trong fan couple đã bỏ tiền mua drone để cổ vũ thế này?]

[Dù bây giờ trình diễn drone cũng không còn hiếm lạ, nhưng đây là một trong những đội ngũ hàng đầu quốc gia, cực kỳ khó mời. Lại còn quy mô lớn thế này, vài phút thôi cũng phải tốn hàng triệu, rốt cuộc là vị đại gia nào có quan hệ như vậy?]

[Trời ơi, fan couple bây giờ chơi lớn đến mức đưa CP lên trời luôn rồi à? Mở rộng tầm mắt ghê.]

Những fan của chương trình, người biết rõ nội tình: [...]

Nhưng họ nhất thời cũng không biết giải thích câu chuyện phức tạp này thế nào.

Nên nói với mọi người thế nào đây?

—— Trong chương trình có một vị Cố tiên sinh, bạn đời của anh ấy cũng là một tổng tài, hai người là liên hôn, không quen thân lắm. Lệ tổng muốn tặng Cố tiên sinh màn trình diễn này, nhưng Tiểu Lục cũng thích, đùa rằng muốn cùng lên trời. Sau đó, không biết hai vị đại lão đã có tâm lý gì, Lệ tổng quyết định không tặng nữa, Cố tiên sinh nghe vậy cũng rất vui vẻ. Nhưng cuối cùng, màn trình diễn vẫn được tặng cho Tiểu Lục, hai người họ cùng nhau đưa câu chuyện tình yêu của Tiểu Lục và Tiểu Dụ nổ tung trên trời... à không, trên hot search...

Thật sự có ai nghe mà hiểu nổi không?

[Tôi chán nản rồi, cảm thấy mình điên cuồng gõ chữ giải thích mà trông thật ngu ngốc.]

[Vậy rốt cuộc tại sao lại buồn cười thế nhỉ, tôi cũng không hiểu lắm.]

[Tôi nghĩ là... Cố tiên sinh thật đáng thương ha ha ha. Đứng dưới bầu trời tràn ngập tình yêu của người khác, một mình cô đơn lẻ bóng. Tiểu Lục cũng thật là, cứ nhất định kéo Cố tiên sinh theo, biến anh ấy thành nền cho hai người.]

Nhưng ngay dưới bình luận này, lập tức có vô số phản hồi.

[Thấy bạn ngốc quá, tôi thương rồi này.]

[Xem người thành thật bị dắt mũi ha ha ha.]

[Logic vương đâu, ra giải thích đi.]

[Để tôi phân tích lại vấn đề này: trước tiên, Cố tiên sinh và Lệ tổng vốn không thân. Lệ tổng chủ động thăm dò nhưng không biết Cố tiên sinh thích gì, nên đề xuất drone. Sau đó nhận ra Cố tiên sinh không thích, bèn thuận tay tặng Tiểu Lục. Cuối cùng, Lệ tổng cũng đạt được mục đích thăm dò, vì giọng cười nhẹ cuối cùng của Cố tiên sinh thật sự rất gợi cảm ~]

[Tiểu Lục và Tiểu Dụ, chỉ là công cụ để họ thăm dò nhau mà thôi.]

[Vậy rốt cuộc ai mới là phông nền cho chuyện tình yêu của ai đây? Tôi thấy mấy hình vẽ trên trời kia trông giống phông nền nhất đấy 2333.]

Ống kính đã chuyển đi nơi khác, nhưng cuộc điện thoại bên phía Cố Thầm vẫn chưa kết thúc. Đầu dây bên kia, người đàn ông tiếp tục nói: “Tôi đã xem qua ghi chép đọc sách của cậu, có giá trị rất cao.”

Cố Thầm khẽ nhướn mày. Nghệ thuật ngôn ngữ và sự giáo dưỡng thật tinh tế — nếu đối phương trực tiếp khen “viết tốt” hay “rất xuất sắc”, lời lẽ ấy sẽ dễ mang sắc thái bề trên, hay như cách nói thông thường là kiểu “giọng cha chú”. Nhưng Lệ Đình Khâm lại không như vậy, anh đánh giá từ góc độ giá trị, giống như một thương nhân đang đưa ra sự định giá ngang hàng.

Song, ngay lập tức Cố Thầm cảm thấy có gì đó không ổn… Chẳng phải cậu đã cất sách đi ngay rồi à? Thế quái nào mà đối phương còn đọc được cả những dòng ghi chú bên trong? Một kẻ bận rộn như Lệ Đình Khâm, nắm trong tay cả một tập đoàn tài chính, lại có thời gian đi quan tâm xem một người qua đường như cậu đọc sách gì cơ à?

Cố Thầm ngừng lại một chút, khiêm tốn nói: “Cảm ơn, tôi chỉ tùy tiện viết vài dòng để học hỏi thôi, Lệ tổng khách sáo quá rồi.”

Thế nhưng, giọng điệu của Lệ Đình Khâm lại mang theo chút khuyến khích: “Tiểu Cố, cậu không cần tự hạ thấp bản thân. Tuy còn trẻ, nhưng tôi có thể thấy rằng, bất kể là thiên phú hay khả năng học hỏi, cậu đều xuất sắc. Bên tôi đang có một vị trí CEO ở công ty con…”

“…”

Cố Thầm vốn định nghe xem Lệ tổng muốn nói gì, nhưng vừa nghe đến đây, cậu lập tức từ chối dứt khoát: “Không cần đâu, cảm ơn Lệ tổng đã đánh giá cao.”

Trời đất ơi, lộ đuôi hồ ly rồi đúng không!

Mặc dù mở miệng xin tiền có hơi ngại, nhưng cậu nhất định phải ngăn chặn suy nghĩ đáng sợ này của Lệ tổng ngay lập tức. Cố Thầm ngẩng đầu nhìn trời, để đầu óc trống rỗng, sau đó ho khẽ một tiếng rồi nói: “Khụ khụ, Lệ tổng … Ờm, tiền tiêu vặt tháng này của tôi lại hết rồi, có thể chuyển thêm chút nữa không?”

Chương 14: Lớp bổ túc của thầy Cố mở cửa rồi~

“Được, lát nữa tôi sẽ bảo trợ lý Trần xử lý.”

Nghe Cố Thầm nói vậy, Lệ Đình Khâm thậm chí còn cảm thấy có chút an ủi — Tiểu Cố đã chủ động đề cập đến vấn đề thiếu tiền. So với trước đây còn ngại ngùng đến mức phải lên núi đào rau dại để sống qua ngày, thế này đã là một bước tiến lớn rồi.

Còn về chuyện công việc, Lệ Đình Khâm lại nhíu mày…

Dù anh đã xem đoạn cắt ghép 1 phút 58 giây và 1 phút 57 giây của Cố Thần, nhưng tổng cộng lại cũng chưa đến 4 phút, nên hiểu biết về cậu vẫn còn rất hạn chế.

Vì không thể thấy mặt, sau khi xem xong, sự tò mò và tán thưởng của anh dành cho Cố Thầm càng sâu hơn. Nhưng ấn tượng về cậu chỉ thay đổi từ một người hướng nội, sợ giao tiếp thành một thiên tài có tài năng nhưng không có nơi để thể hiện — vẫn là một "nhóc đáng thương" mà thôi.

Lệ Đình Khâm biết, Cố Thầm học tài chính ở một trường không mấy danh tiếng trong nước. Sau khi tốt nghiệp, cậu chưa từng làm việc mà bị gia đình gả cho anh. Nhà họ Cố cũng không có ý định để cậu tiếp quản gia nghiệp, thậm chí còn chẳng có ý bồi dưỡng, nếu không thì đã không gửi cậu vào trường nội trú từ nhỏ rồi bỏ mặc không quan tâm.

Hơn nữa, nếu họ có chút để tâm, khi Cố Thầm thi đại học không đủ điểm vào trường danh tiếng, họ hoàn toàn có thể tìm cách đưa cậu ra nước ngoài du học — đây cũng là con đường thường thấy trong quá trình giáo dục tinh anh của các gia tộc.

Vì tôn trọng ranh giới, anh không điều tra bảng điểm đại học của Cố Thầm, nhưng chỉ nhìn hai trang ghi chú đọc sách mà thư ký đưa sáng nay, anh có thể khẳng định tài năng chuyên môn của cậu không chỉ dừng lại ở đó. Trong video, dù không lộ mặt, cậu vẫn toát lên sự thông minh sắc sảo. Nhưng ngành tài chính lại rất coi trọng xuất thân từ trường danh giá — Cố Thầm đã bị lãng phí mất tiềm năng của mình.

Ở nhà họ Lệ và nhà họ Cố, chuyện hậu bối tốt nghiệp rồi tiếp quản một công ty nhỏ để rèn luyện là rất bình thường. Hôm nay, anh đề xuất cho Cố Thầm vị trí CEO của một công ty con cũng là điều hiển nhiên, là thứ cậu đáng được nhận. Nhưng anh quên mất rằng, tài năng của Tiểu Cố bị chôn vùi suốt bao năm nay một phần cũng vì sự phớt lờ của hai gia tộc, vì họ chưa từng để cậu tham gia bất cứ công việc kinh doanh nào, khiến cậu trở thành một người sợ giao tiếp, không muốn lộ diện.

Vẫn phải kiên nhẫn từ từ thôi…

Nghĩ vậy, Lệ Đình Khâm đề nghị: “Tạm thời chưa muốn đi làm cũng không sao, hay là cậu thử học lên thạc sĩ trước nhé? Cậu thích trường nào, tôi sẽ viết thư giới thiệu cho.”

Cố Thầm: "…" Ý tôi là, tại sao con người nhất định phải đi làm chứ?

Cậu đáp: “Không cần đâu, cảm ơn Lệ tổng. Tôi tự học là được rồi.”

“Được.”

Đây là lần đầu tiên Lệ Đình Khâm nhận ra rằng chứng sợ giao tiếp của Cố Thầm đã nghiêm trọng đến mức này — ngay cả việc đến trường cũng không muốn? Xem ra, hai trang ghi chú kia đều là kết quả tự học của cậu. Nếu vậy, cứ để cậu từ từ tự học đã. Giờ tuy cậu không lộ diện, nhưng đã sẵn sàng tham gia chương trình và tiếp xúc với mọi người, thế cũng là một bước tiến tốt. Và dù gì thì… anh cũng không thiếu khoản tiền tiêu vặt này của Tiểu Cố.

Cố Thầm chợt nhớ đến lời nhờ vả của hai vị giáo sư, bèn nói: “Đúng rồi, Lệ tổng, tôi có vài nhân tài muốn giới thiệu cho anh…”

Cậu đã "nghỉ hưu", nhưng vẫn còn rất nhiều người cần công việc, đã đến lúc nhường chỗ cho họ rồi.

Lệ Đình Khâm: “Tiểu Cố cứ nói, tôi sẽ sắp xếp.”

Lần đầu tiên Tiểu Cố chủ động nhờ anh chuyện này, hẳn là vì bạn của cậu. Xếp việc cho một người trong Lệ thị chẳng phải chuyện khó.

Cố Thầm đáp: “Khá nhiều người đấy, chi bằng anh để phòng nhân sự trực tiếp liên hệ, xem ai phù hợp yêu cầu thì nhận.”

Cậu nhớ Lệ gia có vài phòng thí nghiệm sinh học và vẫn luôn tiên phong trong các dự án bảo vệ môi trường. Hai vị giáo sư kia vốn là những chuyên gia hàng đầu trong ngành, nếu giúp họ kết nối tuyển dụng thì cũng là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Lệ Đình Khâm: “?”

…

Kết thúc cuộc trò chuyện, Cố Thầm bỗng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cậu chủ động xin tiền, đối với cậu, vẫn có chút ngại ngùng.

Nhưng ngay sau đó, cậu liền nhận được tin nhắn: [Tài khoản XXXX của bạn vừa nhận được chuyển khoản: 5,000,000.00 nhân dân tệ, số dư hiện tại: 5,286,428.89 nhân dân tệ.]

Cố Thầm: "…?"

Cậu chỉ tiện miệng xin chút tiền để đánh lạc hướng và xây dựng hình tượng thôi, sao tiền tiêu vặt lại bị nhân đôi thế này? Đây là… lạm phát à?

Cố Thầm nhắn tin cho Lệ Đình Khâm: "Lệ tổng, thật ra cũng không cần nhiều như vậy đâu."

Dù gì trong các bộ phim truyền thống, khi nhân vật phản diện quăng tấm chi phiếu ra rồi nói "Tránh xa con trai tôi ra", cũng chỉ đưa tầm năm triệu thôi. Một người qua đường như cậu lại được hưởng mức tiêu vặt tháng tiêu chuẩn năm triệu? Vẫn thấy hơi quá đáng rồi.

Lệ Đình Khâm rất nhanh trả lời: "Tiểu Cố, con cái trong nhà mua một chiếc siêu xe cũng tầm vài triệu. Cậu là bạn đời của tôi, không cần quá khách sáo."

Cố Thầm: "…"

Thôi được rồi, là do cậu khách sáo.

Vì kết thúc cuộc gọi sớm, hôm nay công việc livestream của Cố Thầm cũng hoàn thành sớm hơn hôm qua. Để tránh bất cứ tình huống kỳ lạ nào xảy ra, cậu trở về biệt thự sớm, định lên phòng nằm nghỉ.

Nhưng vừa đi đến khu vực nghỉ ngơi chung ở tầng hai, Thẩm Nguyên, người đang ngồi trên sofa chơi game, bỗng gọi cậu lại: "Cố tiên sinh, tôi muốn đi vệ sinh, có thể giúp tôi đánh nốt trận này không?"

Cố Thầm nhớ Thẩm Nguyên là chồng của Lâm Dĩ Tố, một tuyển thủ chuyên nghiệp mới giải nghệ, liền tiện miệng hỏi: “Còn Lâm lão sư đâu?”

Thẩm Nguyên đáp: “Giờ này chị ấy đang tập gym.”

Cố Thầm gật đầu, bày tỏ sự thấu hiểu với việc quản lý vóc dáng của các minh tinh nữ, rồi đưa tay nhận lấy điện thoại của Thẩm Nguyên: “Đi đi.”

Nhìn vào màn hình, hình như cậu ta đang chơi vị trí đi rừng, nhưng k/d/a lại là 0-5-3? Không phải nói là tuyển thủ chuyên nghiệp sao?

Cố Thầm kiên nhẫn ngồi xuống, dành mười phút kết thúc trận đấu, rồi đợi thêm một lát, Thẩm Nguyên cuối cùng cũng quay lại.

Thẩm Nguyên nhìn màn hình hiển thị kết quả 11-5-6, sững sờ: “Hả? Vậy mà thắng rồi à? Cái này cũng thắng được sao?”

Hôm nay cậu tabị ép đi rừng, đánh cực kỳ tệ, vừa nãy còn lên Weibo thanh minh rằng "không phải tôi chơi". Thế mà quay lại, chỉ số từ 0-5-3 đã thành 11-5-6?

Ừm, đúng là "không phải tôi chơi" thật rồi.

Quả nhiên, Cố tiên sinh đúng là bí ẩn… Ngay cả game cũng giỏi? Đúng là khó tin.

Cậu ta liếc qua danh sách người chơi một lượt, ồ, trận này còn đụng mặt mấy đồng nghiệp nữa.

"Ừm."

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Đồng đội của cậu khá giỏi, không bỏ cuộc đến phút cuối.”

“?”

Thẩm Nguyên nghĩ bụng, một tuyển thủ chuyên nghiệp như cậuta còn không phân biệt được ai mới là người giỏi sao?

Cố Thầm nói: “Thế nhé, Tiểu Nguyên, tôi vào phòng trước đây.”

Ừm, nửa trận game chỉ tốn có mười phút, không ảnh hưởng đến kế hoạch lên phòng nằm nghỉ của cậu.

Đồng thời, Đỗ Nhuy Thanh cũng nhận được phản hồi từ vị Chung thiếu kia: [Tôi đã hỏi bạn bè trong nhà họ Lệ rồi, họ chưa từng nghe nói có ai trong Lệ gia cưới một người đàn ông họ Cố cả. Hơn nữa, Nhị thiếu của chi chính vừa mới học xong thạc sĩ và trở về nước thôi. Có khi nào Cố Thầm đang mượn danh Lệ gia để giả danh không? Tôi cũng không phải không biết kiểu người như các cậu, rất thích tạo dựng hình tượng trong show thực tế mà.]

Nhưng Đỗ Nhuy Thanh cũng không phải kẻ ngốc. Lần nào hắn ta nhắm vào Cố Thầm cũng đều thất bại. Hắn không rõ nội tình của Lệ gia, cũng không muốn tự tay vạch trần thật giả trong thân phận của Cố Thầm, nên chỉ đáp lại: [Chuyện bóc phốt này, phải là những người có tiếng tăm trong giới như cậu nói ra thì mới khiến người ta tin được. Tôi chỉ là kẻ vô danh, có nói cũng chỉ bị cho là đang kiếm chuyện vô cớ thôi.]

Chung thiếu trả lời: [Chẳng phải cậu vốn dĩ là đang kiếm chuyện vô cớ à? Lúc trước mời cậu ta tham gia show là để làm gì? Xem cậu ta bị bẽ mặt sao? Đúng là đồ ngu. Giờ còn muốn kéo tôi xuống nước? Chờ xem tình hình đi đã.]

Đỗ Nhuy Thanh nghiến răng, nhất thời không phân định được bản thân hận ai hơn. Nhưng dù có ghét Chung thiếu thế nào đi nữa, đó cũng là người hắn ta không dám đắc tội như đã làm với Cố Thầm. Vì vậy, hắn chỉ có thể hỏi: [Vậy Chung thiếu, tình huống thế nào mới là phù hợp? Tôi thấy giờ cậu ta ngày càng nổi

tiếng, không chỉ có thêm nhiều fan, mà còn sắp lên hot search nữa rồi.]

Chung thiếu đáp: [Chỉ một cái hot search mà đã khiến cậu ghen tị? Yên tâm đi, càng bị tâng bốc cao, ngã xuống càng thảm. Đến lúc đó sẽ có lúc vật cực tất phản thôi.]

Ngay khi buổi phát sóng trực tiếp kết thúc, đoạn highlight* còn chưa kịp đăng tải, fan của Lục Thanh Việt đã vui mừng như mở hội. Dù sao thì, với khả năng vũ đạo vốn đã cực đỉnh của anh ta, nay lại có thêm thiên phú sáng tác, mà ca khúc sáng tác ra còn cực kỳ xuất sắc, sao mà fan không vui cho được?

*Video highlight được hiểu một cách đơn giản là một loại video ngắn đã được chọn lựa góc quay và căn chỉnh kỹ càng trước khi bấm máy.

Họ ùn ùn kéo nhau đi xem lại video trực tiếp, cố gắng phá giải bí ẩn chưa có lời giải của ngày hôm nay.

[Vẫn không đúng... không thấy ai đi về phía nhà kính trước và sau thời điểm Tiểu Lục tập đàn cả?]

[Nhức đầu quá, sao quanh nhà kính lại không có camera giám sát chứ?]

[Aaaaaa, rốt cuộc ai đang nói dối đây?]

[Tôi xem lại từng góc quay, cảm giác cứ như cảnh sát đang tua từng giây hình ảnh giám sát để truy tìm nghi phạm vậy...]

Khi phiên bản highlight được đăng lên, những bài phân tích của hội quan sát Cố Thầm cũng xuất hiện theo.

Trước tiên, mọi người đặt câu hỏi về độ dài đoạn cắt ghép.

[??? Tập 1 dài 1 phút 58 giây, ngày đầu tiên của tập 2 là 1 phút 57 giây. Tôi còn tưởng hôm nay sẽ là 1 phút 56 giây…]

[Hóa ra tôi sai rồi, lần này không phải giảm theo giây, mà là giảm theo phút à??? Sao lại có thể ngắn còn 57 giây vậy??? Còn ai xem nổi nữa???]

[Tôi đã nghĩ nó sẽ ngắn, nhưng không ngờ có thể ngắn đến mức này…]

[Vậy mai giảm kiểu gì đây? Không lẽ xuống hẳn 0 giây à? À không, -3 giây.]

[Cũng hợp lý thôi, hôm nay cậu ấy chỉ gọi hai cuộc điện thoại rồi đọc sách, chẳng có gì để cắt ghép cả.]

Dù chỉ có vỏn vẹn 57 giây, nhưng các thánh phân tích vẫn giữ phong độ sắc bén của mình.

[Hôm nay tôi sẽ không nói đến những điểm thần bí khác của Cố tiên sinh, mà chỉ nói đến bí ẩn chưa có lời giải hôm nay thôi. Tôi sẽ nói thẳng đáp án cho mọi người biết: chính là Cố tiên sinh.]

[Trước tiên, fan Tiểu Lục tìm hướng sai rồi. Cách làm rất đơn giản, khi thấy Tiểu Lục so bút tích mà không ai trùng khớp, tôi liền hiểu ra! Phải biết rằng, Cố tiên sinh có thể viết "Huyền Bí Tháp Bia", "Thạch Môn Tụng", "Tùng Phong Các Thi" đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa đấy! Chữ khải, chữ lệ, chữ hành đều tinh thông, chẳng lẽ lại không thể viết mấy nét chữ khác biệt đó của cậu sao? Ai chưa hiểu thì đi xem lại 1 phút 58 giây của tập trước đi~]

[Woa! Quá đỉnh! Giờ nhìn lại 1 phút 58 giây, thật sự không có một giây nào thừa cả.]

[Tôi thật sự không ngờ chi tiết nhỏ của tập 1 lại có thể cài cắm đến tận đây?]

[Thế thì chẳng phải Tiểu Lục hỏi khắp nơi, nhưng Cố tiên sinh lại nói dối à?]

[Khoan đã, giờ tôi mới nhận ra, Cố tiên sinh thực ra là người duy nhất không bị Tiểu Lục hỏi "Có phải anh sáng tác ca khúc này không?" Tiểu Lục chỉ yêu cầu xem bút tích, sau đó trực tiếp bỏ qua Cố tiên sinh. Nếu cậu ấy không hỏi, thì Cố tiên sinh làm sao trả lời có phải mình sáng tác hay không?]

[Đỉnh thật, logic hoàn toàn khớp luôn. Hóa ra không ai nói dối cả... Tôi nhận ra ban đầu tôi cũng đã bỏ qua Cố tiên sinh.]

[1 phút 58 giây quả thật không có một giây nào thừa +1, xem đi xem lại vẫn thấy mới mẻ.]

[Chỉ là... một mình Cố tiên sinh biết quá nhiều thứ, đến cả sáng tác nhạc cũng biết, có phải hơi phi lý không?]

[Chắc chắn Cố tiên sinh từng trải qua nền giáo dục tinh anh của hào môn, biết chơi piano cũng không lạ lắm. Nhưng tôi cảm thấy cậu ấy càng lúc càng bí ẩn...]

[Hahaha, vậy Tiểu Lục chọn Cố tiên sinh làm "lớp học bổ túc" quả không sai, vừa học tài chính, vừa học âm nhạc, nhưng lại không học yêu đương à?]

[Ha ha ha, tôi là fan sự nghiệp của Tiểu Lục, thật không ngờ cậu ấy còn có thiên phú sáng tác, vui quá~]

[Sao lại không học yêu đương? Cố tiên sinh và Lệ tổng còn sắp xếp cả màn trình diễn drone cho Tiểu Lục và Tiểu Dụ đấy. Fan couple sắp phát điên vì vui mừng rồi. Đây chẳng phải là sự nghiệp và tình yêu đều viên mãn sao?]

Fan của Lục Thanh Việt đang vui mừng, hoàn toàn quên mất chương trình còn có cuộc bình chọn cặp đôi "lớp học bổ túc"

hàng ngày. Vì trong những tập trước, thứ tự ghép đôi ít khi thay đổi, nên chẳng mấy ai để ý.

Nhưng Mục Vân Đình là lưu lượng cùng thời với Lục Thanh Việt, nhân thiết lại tương tự nhau, thế nên fan hai bên có chút ân oán, hay còn gọi là "đối thủ".

Trong nhóm chat fan của Mục Vân Đình, mọi người bàn bạc.

[Hay là hôm nay chúng ta dồn phiếu cho Cố tiên sinh, gửi anh Đình đi "bổ túc" thử xem nào?]

[Được đó~ Dù gì cũng chẳng mất miếng thịt nào, cứ thử xem sao~]

[Nào nào nào, cùng gây sóng gió đi, fan nhà Lục chắc nghĩ mình vững chắc lắm nhỉ?]

Thế là hôm sau, khi chương trình công bố sự thay đổi cặp đôi, fan của Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu đều sững sờ. Rõ ràng mọi chuyện vẫn ổn, sao lại bị "đánh úp" thế này?

Fan của Mục Vân Đình.

[Lớp bổ túc này hai người họ học suốt một ngày rồi, giờ phải đến lượt anh Đình của chúng tôi chứ!]

[Nhanh lên anh Đình! Học hành chăm chỉ vào! Đừng phụ lòng chúng tôi đã bỏ nhiều phiếu bầu để gửi anh đến lớp bổ túc này!]

Chương 15: Lớp bổ túc của Cố tiên sinh đóng cửa rồi~

Hành vi "đánh úp" của fan Mục Vân Đình đã khiến fan của hai nhà Lục Dụ trở thành trò cười. Hai nhóm fan của hai ngôi sao hàng đầu cộng lại cũng không địch nổi fan nhà Mục Vân Đình? Đây là lần đầu tiên họ chịu nỗi nhục lớn như vậy! Thế nên hôm nay, họ dốc sức bình chọn cho Cố Thầm, thề phải rửa sạch mối nhục này.

Chiến lực của fan lưu lượng không thể xem thường. Ba nhà Lục Thanh Việt, Dụ Tinh Châu và Mục Vân Đình đã trực tiếp đẩy chủ đề "Lớp học bổ túc của Cố tiên sinh" lên top tìm kiếm.

Dân mạng ngơ ngác.

[Tôi tưởng lần này các người lại tranh cãi vì một tài nguyên khủng khiếp nào đó chứ, hóa ra chỉ để gửi idol đi học thêm à?]

[Cười xỉu, có người mở lớp học thêm ngay trong show 'lớp học tình yêu' luôn kìa, tôi không ngờ luôn á.]

[Ê? Nghe vậy tự nhiên tôi tỉnh ngủ nè. Lớp học thêm này có chính quy không? Dạy cái gì? Hai người đàn ông học yêu nhau hả? [nháy mắt.jpg].]

[Cái gì chứ, đây là lớp học để bổ túc năng lực nghiệp vụ đàng hoàng, mấy người đúng là tâm tư đen tối mà.]

[Đỉnh thật… Mở lớp học bổ túc trong show hẹn hò, con đường chưa ai nghĩ tới luôn~]

[Cố tiên sinh? Ai vậy?]

[Nghe nói lần này tổ chương trình bỏ cả đống tiền mời một đại lão bí ẩn, đến mức không dám để lộ mặt. Không nói đâu xa, chỉ cần tùy ý sửa vài nốt nhạc cho Lục Thanh Việt thôi mà đã thành kiệt tác rồi.]

[Tham gia show hẹn hò mà còn có thể nâng cao trình độ chuyên môn á? Còn có chuyện tốt thế này? Ồ, bảo sao ba nhà kia lại đánh nhau chí chóe, ha ha ha.]

Tổ chương trình, luôn theo dõi sát sao dư luận: "?"

Tôi không phải, tôi không có, xin đừng bịa đặt khi mở to mắt như vậy.

Cố Thầm, người vừa bị thông báo đổi bạn đồng hành hôm nay: "…"

Trước khi buổi livestream bắt đầu, bạn trai thanh mai trúc mã của Mục Vân Đình – Kỷ Chi Hi, đã dẫn anh ta đến chào hỏi Cố Thầm, lẩm bẩm: “Tôi có xem qua các chủ đề, là fan của anh đã bình chọn đưa anh đến chỗ Cố tiên sinh đó. Cảm giác sắp tới sẽ rất thú vị đây…”

Mục Vân Đình mặt mày cau có, nhưng khi đứng trước Cố Thầm vẫn cố nén lại cảm xúc cá nhân do chuyện gia đình gây ra, lễ phép nói: “Cố tiên sinh, chào anh.”

Kỷ Chi Hi trông có vẻ là một cậu trai ngoan ngoãn, tươi cười bắt tay Cố Thần: “Cố tiên sinh, mong được anh chỉ giáo ạ.”

Cậu ta còn chủ động nói: “Cố tiên sinh, có muốn follow nhau trên Weibo không?”

Cố Thần đáp lại như cũ: “Xin lỗi, tôi không dùng Weibo.”

"Vậy có thể thêm WeChat không?"

Kỷ Chi Hi có chút tiếc nuối, vừa quét mã vừa nói: “Hôm nay anh lên hot search đó, không nhân cơ hội này tăng follow à?”

Cố Thầm nhấn chấp nhận yêu cầu kết bạn, sau đó bỗng khựng lại: "???" Cậu chỉ là một nhân vật qua đường xuất hiện tổng cộng vài phút trong hai ngày, sao lại lên hot search được? Chuyện có thể vô lý, nhưng không thể hoang đường đến mức này.

Cố Thầm mỉm cười: “Không cần đâu, cảm ơn. Tôi không dùng Weibo.”

Kỷ Chi Hi gật đầu, cũng đúng thôi, người trong giới kinh doanh như Cố tiên sinh đâu cần đến Weibo làm gì.

Cố Thầm quay lưng đi, biểu cảm lập tức trở nên lạnh nhạt. Cậu gửi tin nhắn cho trợ lý Trần: "Trợ lý Trần, trên Weibo có hot search liên quan đến tôi, làm phiền anh sắp xếp gỡ nó xuống. Sau này nếu có tình huống tương tự, cũng mong anh xử lý luôn." Sau đó, cậu chuyển khoản một triệu tệ cho trợ lý.

Trợ lý Trần lập tức trả lời: “Được rồi, Cố tiên sinh. Nhưng mấy chuyện thế này cứ để Lệ tổng chi trả là được rồi.”

Cố Thầm đáp: "Chuyện nhỏ thôi, không cần báo cho Lệ tổng." Dù vậy, Trợ lý Trần vẫn nhận lương từ Lệ tổng, nên thực chất việc này có nói hay không cũng chẳng khác gì nhau. Nhưng ý của câu này là muốn nhắc nhở Lệ Đình Khâm đừng nhúng tay vào. Cậu lo rằng nếu Lệ tổng ra tay, chuyện sẽ bị làm cho rùm beng, và cậu – một nhân vật qua đường – sẽ càng khó giữ kín danh tính hơn.

Những nhóm nhỏ từng quan tâm đến "Cố tiên sinh" trước đó thấy cái tên này lên hot search thì vừa phấn khích vừa hụt

hẵng. Cuối cùng, Cố tiên sinh bí ẩn của họ cũng bước ra khỏi vòng tròn nhỏ bé!

Thế nhưng, hướng đi của dư luận lại không như họ tưởng.

“Cố tiên sinh? Ai vậy? Giờ cái gì cũng có thể lên hot search à?”

“Tôi cũng xem qua đoạn cắt ghép về Cố tiên sinh này rồi, tổng cộng có 4 phút 52 giây mà có thể phân tích được bao nhiêu thứ như thế á? Tôi không tin. Đám thủy quân tâng bốc này đúng là biết chém gió mà.”

“Nói đi, lại là thiếu gia nhà nào chuẩn bị vào showbiz nên dựng trước hình tượng chứ gì?”

“Weibo của anh ta đâu? Giờ có thể tung ra được rồi nhỉ? Giả vờ thần bí chẳng phải cũng chỉ để gây chú ý thôi sao?”

“Trốn trốn tránh tránh, có dám lộ mặt không đấy? Xấu đến mức không dám gặp người à?”

“Cạn lời… Đám thủy quân này tâng bốc một đoạn quay chẳng biết là gì mà cũng không biết ngượng hả?”

Chung thiếu nói với Đỗ Nhuy Thanh: “Xong rồi, tôi đã sắp xếp xong, cứ đợi mà xem.”

Chung thiếu – tên thật là Chung Thịnh – là một phú nhị đại có tiếng, thường xuyên "chỉ điểm giang sơn"* trong giới giải trí và rất thẳng thắn.

*"Chỉ điểm giang sơn" (指点江山) là một thành ngữ gốc Hán, thường mang ý nghĩa mô tả hành động của một người có tầm nhìn xa, đưa ra nhận xét, định hướng hoặc chỉ đạo về tình hình chính trị, xã hội hay thế cuộc. Cụm từ này cũng có thể mang nghĩa châm biếm, chỉ những người tự tin quá mức, thích nói về đại sự nhưng chưa chắc đã có khả năng thực sự. Trong văn hóa

mạng và trong giới giải trí, nó còn được dùng để chỉ những người có địa vị cao hoặc có tầm ảnh hưởng, thường lên tiếng đánh giá hoặc can thiệp vào các vấn đề của ngành nghề nào đó.

Gã ta có hơn chục triệu fan. Ngay lập tức, gã ta đăng bài dưới hot search.

[Chưa từng nghe trong giới có ai là 'Cố tiên sinh' cả, bạn bè bên nhà họ Lệ cũng chưa từng nghe nói trong gia tộc có ai cưới người họ Cố. Chỉ muốn nhắc nhở các bạn fan cẩn thận các chiêu trò lừa đảo tài chính. Có chương trình mạng đứng sau cũng không có nghĩa là an toàn.]

Fan của gã ta và cư dân mạng chưa từng xem chương trình, cũng không biết "Cố tiên sinh" là ai. Giờ thấy người trong giới như Chung thiếu nói vậy, họ đương nhiên tin tưởng.

[Chung thiếu nói vậy... nghĩ kỹ cũng thấy sợ thật. Chẳng qua cũng chỉ là một chương trình mạng, không phải phát trên truyền hình lớn. Một kẻ họ Cố lại muốn dựng lên hình tượng 'đại lão bí ẩn' gì đó, chẳng lẽ thật sự định lừa đảo tài chính?]

[Không đến mức lừa đảo đâu, chắc chỉ là giả vờ thần bí và mua thủy quân tạo thế để chuẩn bị debut thôi?]

[Bỏ tiền mua hot search mà còn không dám lộ mặt, phải xấu đến cỡ nào đây? Vậy mà vẫn có đám người tò mò xem cậu ra trông ra sao nữa chứ.]

[Tôi đã thấy lạ từ trước rồi, một đám người ngồi phân tích đủ thứ, giờ thì lật xe rồi nhé.]

Chẳng hiểu sao Chung Thịnh lại xen vào chuyện này, nhưng vừa ra mặt đã dẫn dắt dư luận, khiến bầu không khí chuyển hướng tiêu cực.

Những nhóm nhỏ từng quan tâm đến "Cố tiên sinh" cảm thấy bất mãn – họ phân tích bằng thực lực chứ đâu phải thủy quân mà lại bị nói như thế?

Nhưng hiểu lầm đã hình thành. Họ chỉ là một nhóm nhỏ, không thể nào giải thích với cả một cộng đồng rộng lớn, huống chi đa số mọi người chẳng buồn lắng nghe.

Fan của Lục Thanh Việt, Dụ Tinh Châu, Mục Vân Đình cũng tức giận. Họ dựa vào thực lực mà đưa cái tên này lên hot search, vậy mà lại bị nói là bỏ tiền mua? Đây chẳng phải là xem thường sức mạnh của họ sao?

Hơn nữa, họ còn chẳng biết "Cố tiên sinh" này là ai, tên thật là gì còn chưa rõ, mua hot search cái gì mà mua?

Nhưng Chung Thịnh là ai chứ? Dựa vào gia thế của mình, gã ta vốn không coi trọng giới giải trí, ngay cả ảnh đế ảnh hậu cũng chẳng thèm nể mặt, nên bọn họ cũng chẳng dám đối đầu.

Dù vậy, họ vẫn định giải thích vài câu. Nhưng khi bấm vào chủ đề, họ chỉ thấy một dòng thông báo – Hiện chưa có nội dung liên quan đến chủ đề này.

"???" Ai gỡ xuống vậy? Chung Thịnh ghê gớm đến mức có thể trực tiếp xóa cả hot search sao?

Fan của Chung Thịnh vẫn còn đang mắng chửi, nhưng bỗng nhiên hot search biến mất một cách khó hiểu. Chỉ tồn tại vỏn vẹn 10 phút? Thế họ vừa mắng ai vậy?

Cả hai bên lật tung Weibo, phát hiện tất cả chủ đề liên quan đến Cố tiên sinh đều biến mất…

[Chuyện này… bắt đầu trở nên kỳ lạ rồi…]

[Chẳng lẽ hắn thực sự là một đại lão thần bí không thể nói tên sao…]

Ở một nơi khác trên thế giới, Trợ lý Trần đang báo cáo những sự kiện quan trọng trong nước cho Lệ Đình Khâm. Anh ta chịu trách nhiệm quản lý đời sống và gia đình của Lệ Đình Khâm, mỗi ngày sẽ tóm tắt các sự kiện đáng chú ý để báo cáo.

"... Ngoài ra, bên Cố tiên sinh có một chuyện nhỏ."

“Nội dung liên quan đến Cố tiên sinh trong chương trình đã lên hot search trên Weibo, nhưng ngài ấy đã nhanh chóng ủy thác tôi gỡ xuống và chuyển cho tôi một triệu tệ để xử lý. Đồng thời, ngài ấy cũng dặn tôi đừng báo lại cho ngài."

Với tính cách hướng nội của Cố Thầm, không muốn lên hot search gây chú ý là điều bình thường. Lệ Đình Khâm khẽ gật đầu, đáp: “Cậu ấy đã nói vậy, chắc hẳn không muốn tôi nhúng tay vào. Nếu đã đưa tiền cho cậu, thì cứ nhận rồi xử lý cho tốt. Xem như chuyện này chưa từng xảy ra."

Hình như Tiểu Cố vẫn cần nhiều tiền để sử dụng. Lệ Đình Khâm nghĩ thầm. 500 triệu trước đó liệu có đủ không nhỉ?

"Vâng, Lệ tổng."

Trợ lý Trần tiếp tục báo cáo: “Ngoài ra, thiếu gia Gia Thụ đã hoàn thành chương trình thạc sĩ và trở về nước. Sáng mai, tức là tối nay theo giờ trong nước, sẽ có một bữa tiệc chào mừng tại nhà tổ. Theo lịch trình của thư ký Từ, sáng mai ngài có cuộc họp thẩm định chuyên sâu về dự án bờ Tây. Ngài có cần điều chỉnh thời gian để về nước tham dự không?"

"Không cần, Gia Thụ cũng không còn là trẻ con nữa."

Lệ Đình Khâm đáp.

“Chắc chắn lão gia sẽ bảo Tiểu Cố về nhà. Dù Tiểu Cố có đi hay không, cậu nhớ sắp xếp ổn thỏa bên nhà tổ, tôi không muốn xảy ra vấn đề như lần trước.”

Trợ lý Trần hiểu rõ, cái gọi là "vấn đề lần trước" chính là chuyện Cố tiên sinh bị lão gia khiển trách và phải chuyển ra biệt thự Tùng Hạc sống. Anh ta khẽ gật đầu, nói: “Vâng.”

Bên này, chương trình truyền hình thực tế vừa bắt đầu phát sóng trực tiếp, tổ chương trình đã ra thông báo: “Kính gửi quý khán giả, chúng tôi thành thật xin lỗi. Do lịch trình cá nhân bị trùng, khách mời Cố tiên sinh tạm thời xin nghỉ một thời gian. Ngày quay trở lại sẽ được thông báo sau.”

[???]

[Gì mà đột ngột vậy?]

Việc Cố Thầm bất ngờ xin nghỉ khiến cả hai phe tranh cãi đều ngơ ngác.

Phía Chung Thịnh.

[Lật xe rồi nên bỏ chương trình chạy luôn à?]

[Ngay cả quỳ gối nhận lỗi cũng quá nhanh đi?]

Còn fan của Mục Vân Đình thì không thể chấp nhận được.

Meo meo meo? Bọn họ vừa đưa anh Vân Đình vào lớp bồi dưỡng, giờ thầy giáo lại biến mất sao?

[Khônggg!!! Đám tung tin bịa đặt đáng chết kia!!!]

[Hôm qua còn đùa rằng hôm nay thời lượng sẽ giảm đến mức nào, ai ngờ lại linh nghiệm. Giờ thì đúng là giảm về 0 luôn rồi!]

[Aaa tôi vừa bỏ phiếu để anh Vân Đình học cùng Cố tiên sinh, giờ phải làm sao đây? Vậy chẳng phải hôm nay anh Vân Đình và Hi Hi không còn khách mời hợp tác nữa sao?]

Ở một nơi khác, Thẩm Nguyên đang cùng đội cũ trong game chơi đấu hạng. Ở rank cao việc ghép đội đã trở nên khó khăn hơn. Trong lúc chờ, đồng đội nói: "Vậy rốt cuộc ai là người đi rừng hôm qua thế? Cậu còn bảo không phải người quen, cuối cùng lại bị vả mặt, buồn cười thật đấy. Vừa hay đội chúng ta đang thiếu một rừng giỏi, tôi kéo người đó về luôn được không?"

Bình thường, họ có hai điện thoại – một để luyện tập, một để dùng cá nhân. Thẩm Nguyên đặt điện thoại luyện tập sang bên, vừa lướt mạng vừa thản nhiên nói: "Mơ đi, với cái game nhỏ bé này của chúng ta, người ta không thèm để mắt tới đâu."

Nhưng cậu ta cũng biết đồng đội chỉ đang trêu ghẹo trình đi rừng của mình thôi, chứ đánh một trận rồi mà đòi kéo người về thì đúng là chuyện viển vông.

Đồng đội vẫn không chịu bỏ cuộc: "Sao lại không thèm chứ? CLB của chúng ta cũng là một đội giàu có từng vô địch..."

Nhưng lúc này, Thẩm Nguyên lướt Weibo, đột nhiên cắt ngang, lạnh lùng nói: "Xong rồi, cậu hết hy vọng rồi. Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Người mà cậu muốn chiêu mộ đã chạy mất rồi."

Đồng đội: "???"

"Rốt cuộc là ai? Nói mau!"

Thẩm Nguyên bình tĩnh đáp: "Thật ra chính là... Cố tiên sinh thần bí."

Đồng đội: "... Chờ đã, tôi đang livestream đó!!!"

Chương 16: Cùng Cố tiên sinh đến lớp bổ túc~

Lệ lão gia là người hành động quyết đoán, vốn đã không hài lòng khi Cố Thầm tham gia chương trình và gây ra những tranh cãi tiêu cực. Giờ đây, ông muốn Cố Thầm quay về biệt thự chính để dự tiệc tối nên lập tức cho người làm việc với chương trình để xin nghỉ phép, sau đó điều xe đến đón cậu về.

Trước cổng khu biệt thự, theo yêu cầu của chú Mạnh – cánh tay phải của cụ ông, toàn bộ máy quay của chương trình đều bị tắt. Chỉ có vài chiếc xe sang màu đen, khiêm tốn nhưng đầy uy quyền, đỗ ở đó.

Các khách mời và nhân viên trong chương trình không nhịn được mà lén nhìn về phía đó. Họ đã theo dõi những tranh cãi trên mạng, bây giờ chỉ có thể thốt lên trong lòng: chẳng phải hôm nay Cố tiên sinh xin nghỉ sao? Vậy khí thế áp đảo này là đến đón anh ấy sao?

"... Chờ đã, tôi đang livestream đấy!!!" Thẩm Nguyên ngồi trên ban công phòng mình chơi game, nhìn thấy cảnh tượng bên dưới mà nhất thời quên mất mình định nói gì với đồng đội.

Đồng đội vốn chỉ đùa, nghe Thẩm Nguyên im lặng bèn giả vờ lo lắng: "Cậu cứ nói thẳng ra đi, nếu vị Cố tiên sinh này bị đối thủ cướp mất thì sao đây?"

"Rất tốt."

Thẩm Nguyên suýt bật cười: “Cậu giỏi thì cứ đi mà cướp.”

Đồng đội vẫn tưởng Thẩm Nguyên đang đùa, liền tiếp tục: “Thế thì tôi nhất định phải giành lấy vị Cố tiên sinh này, xem rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào~”

Thẩm Nguyên nhìn thấy Cố Thầm bước ra khỏi cổng biệt thự, xung quanh là vệ sĩ hộ tống: “...” Đúng là phải suy nghĩ thật kỹ xem anh ta là thần thánh phương nào.

Giới eSports không quan tâm đến giới giải trí, cũng không biết Cố tiên sinh là ai nên chẳng có ác cảm gì với anh ta. Lúc này, khán giả trong livestream nghe hai tuyển thủ nhắc đến, cũng chỉ đơn thuần tò mò.

[Ê? Cái người tên Cố tiên sinh này có phải là kẻ lừa đảo mà hot search nhắc đến không?]

[Anh ta là đại lão giới kinh doanh, biết thư pháp, sáng tác nhạc... giờ còn biết chơi game nữa? Đây là hình mẫu nhân vật khoe mẽ đỉnh cao à?]

[Không đùa chứ, hôm qua cú đi rừng đó thực sự ngầu lắm luôn, một pha gánh team đỉnh cao!]

[Tiểu Nguyên cũng tham gia chương trình đó mà, mau nói xem có phải thật không đi!]

Đồng đội nhìn bình luận rồi nói: “Này, khán giả đang hỏi cậu xem Cố tiên sinh cái gì cũng biết có phải thật không đấy.”

Thẩm Nguyên dù ít nói khi lên sóng nhưng lại thích quan sát: “Ừm, thật.”

[Giờ là lúc kiểm tra quan hệ của Tiểu Nguyên rồi! Mau kéo Cố tiên sinh vào đánh trận đấu với fan đi!]

Đồng đội: “Được đấy, xem ra phòng livestream của chúng ta luôn là nơi hóng drama nhanh nhất. Khi nào thì kéo Cố tiên sinh vào đánh trận đấu giao lưu đây?”

Thẩm Nguyên vừa lúc thấy chú Mạnh – người đeo găng tay, cung kính mở cửa chiếc xe trung tâm cho Cố Thầm, làm động tác mời rồi để cậu ung dung ngồi vào trong. Cậu ta nói: “Cậu đừng mơ nữa, Cố tiên sinh đã xin nghỉ rồi, đừng nhắc tới nữa.”

Nhưng cậu ta lại suy nghĩ một chút rồi nhắn riêng cho Lục Thanh Việt: “Thầy Lục, có thể gửi cho tôi danh thiếp WeChat của Cố tiên sinh không?” Biết đâu Cố tiên sinh cũng thích chơi game lúc rảnh rỗi?

Nhân viên chương trình nhìn đoàn xe dần rời đi, ai nấy như trút được gánh nặng, rồi thốt lên: “Vừa nãy tôi không dám lên tiếng luôn, áp lực quá khủng khiếp.”

“Cố tiên sinh trong chương trình vẫn còn kiềm chế đấy, khí thế khi đối diện cấp dưới thế này mới thực sự là bá đạo!”

“Trời ạ, Cố tiên sinh ra ngoài mà có từng này vệ sĩ bảo vệ, trước sau còn có xe hộ tống, không dám tưởng tượng thân phận của anh ấy là gì...”

Thế nhưng, họ chợt nhận ra rằng, Cố tiên sinh đã tham gia chương trình hai ngày rồi, vậy mà họ vẫn chưa biết tên thật của anh là gì.

Hôm nay chú Mạnh sắp xếp nhiều xe đến như vậy, lại còn mang theo vệ sĩ, chính là để đề phòng Cố Thầm không chịu phối hợp, có ý định ép buộc cậu về biệt thự chính.

Nhưng phản ứng của Cố tiên sinh lại hoàn toàn trái ngược với những gì ông tưởng tượng. Lần này, Cố tiên sinh không hề phản kháng mà ngoan ngoãn lên xe đi cùng họ. Ông thậm chí còn

chưa kịp nói hai câu thuyết phục, chứ đừng nói đến việc phải để vệ sĩ cưỡng ép kéo người đi.

Sự việc diễn ra quá dễ dàng… đến mức khiến ông có chút khó hiểu?

Trên xe, Cố Thầm ngồi ung dung ở ghế sau. Dù nhìn ra được rằng chú Mạnh đại diện cho cụ ông, có ý định ép cậu quay về, nhưng việc ở lại chương trình với tư cách "người qua đường" cũng có rủi ro nhất định. Chẳng hạn như sáng nay, vừa mới thức dậy đã được đưa lên hot search.

Bây giờ có thể "bị" cụ ông sắp xếp cho nghỉ phép bắt buộc, vậy tại sao không nghỉ chứ? Đúng là đang buồn ngủ thì có người đưa gối đến kê đầu mà~

—

Bên phía chương trình, Kỷ Chi Hi rơi vào tình trạng lo lắng: “Sáng nay ba anh dẫn thằng con riêng đó đến tập đoàn làm việc rồi, anh định làm thế nào đây?”

Sắc mặt Mục Vân Đình có chút âm trầm, nói: “Tôi đã nói rồi, bây giờ không còn lý do gì để tiếp tục tham gia chương trình này nữa.”

Kỷ Chi Hi giải thích: “Lúc đầu tôi cũng không biết ba anh gọi nó về là để làm gì, không ngờ lại chơi lớn như vậy.”

Cậu ta suy nghĩ một chút, xác nhận: “Giờ chuyện đã đến nước này, chi bằng xin nghỉ đi.”

Thế là, thông báo xin nghỉ của Cố tiên sinh còn chưa đầy nửa tiếng thì chương trình lại tiếp tục phát thông báo xin nghỉ của Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi.

[??? Không phải chứ, hai người này cũng xin nghỉ luôn rồi?]

[Cái quái gì đang xảy ra vậy?]

[Hu hu hu, không được đâu! Vậy hôm nay tôi chẳng còn gì để xem à? Mất đi nguồn vui rồi…]

[Vãi! Hôm qua tôi còn đùa rằng nếu lần đầu giảm 1 giây, lần thứ hai giảm 1 phút, thì lần thứ ba phải giảm 1 tiếng mới đúng. Nhưng tôi nghĩ lại, 57 giây mà trừ 1 tiếng thì thành -59 phút 3 giây, Cố tiên sinh làm gì có đủ thời lượng để trừ chứ… Ai ngờ, thời gian bị trừ lại tính lên người Vân Đình!]

[Ha ha ha quy luật này thật sự quá thần kỳ!]

[Tôi mới kiểm tra lại, hôm qua bản edit highlight của Vân Đình đúng là 59 phút 3 giây thật… Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi chứ???]

[Khoan đã! Tôi có một suy luận táo bạo… Hôm nay Cố tiên sinh xin nghỉ, sau đó Vân Đình cũng xin nghỉ. Không lẽ anh ta dẫn theo Chi Hi đuổi theo Cố tiên sinh để học bổ túc à?]

[Ha ha ha cũng có lý đấy chứ! Logic này đỉnh quá! Vậy xem thử Vân Đình học bù được gì nào, 23333.]

Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi sau khi xin nghỉ liền lập tức đặt chuyến bay sớm nhất, chạy đua với thời gian để đến sân bay, nhưng vẫn trễ mất vài phút.

Mục Vân Đình nhíu mày xem đồng hồ, nói: “Kẹt xe quá.”

Kỷ Chi Hi bình tĩnh hơn, thấy xung quanh có vẻ có fan nhận ra Mục Vân Đình, bèn nhanh chóng nói: “Chuyến tiếp theo phải đợi đến ba giờ chiều, đứng đây cũng không tiện, cứ vào phòng chờ VIP trước đã, không cần vội lúc này.”

Sau khi nhóm fan thấy thông báo xin nghỉ của Mục Vân Đình, biết rằng nhà anh ta ở thành phố A, mà buổi sáng chỉ có một

chuyến bay từ thành phố S đến A, mã số chuyến bay cũng không khó đoán, nên đã chạy ra sân bay thử vận may. Nhưng ai ngờ, máy bay đã cất cánh, mà họ vẫn không thấy người đâu.

Họ đang định giải tán thì đột nhiên có người tinh mắt phát hiện: “Ê! Nhìn kìa, có phải Vân Đình vừa vào phòng chờ VIP không?”

“Chắc là lỡ chuyến bay sáng rồi, vậy thì anh ta sẽ đi chuyến ba giờ chiều.”

Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi vừa bước vào phòng chờ đã thấy Cố Thầm được nhóm vệ sĩ hộ tống vào trong. Bên cạnh cậu là một người đàn ông trung niên sắc sảo, đang nói với cậu: “Cố tiên sinh, chuyến bay đến thành phố A dự kiến mất 2 tiếng 15 phút, đến nơi khoảng 11 giờ 40. Ngài dự định dùng bữa trưa ở đâu? Nhóm tạo hình sẽ túc trực sẵn vào buổi chiều…”

Kỷ Chi Hi khẽ chọc Mục Vân Đình, hạ giọng nói: “Không phải sáng nay không còn chuyến bay nào sao? Sao Cố tiên sinh lại có thể đi ngay bây giờ?”

Mục Vân Đình quyết đoán nói: “Tôi đi hỏi thử.”

Anh ta bước tới, lịch sự chào hỏi: “Cố tiên sinh, không ngờ chúng ta đều xin nghỉ, lại tình cờ gặp nhau ở sân bay.”

Anh ta thẳng thắn hỏi: “Chúng tôi có chút việc gấp, nên mạo muội hỏi một chút, anh đi chuyến nào vậy? Bây giờ vẫn có thể bay đến thành phố A sao?”

Cố Thầm liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái, khẽ gật đầu đáp: “Chào các cậu.”

Nhưng thực ra, cậu cũng không rõ đây là chuyến bay nào. Dù sao thì cậu cũng bị "mời" về, nên chuyện sắp xếp lộ trình không phải việc cậu cần bận tâm.

Người đàn ông trung niên hiểu ngay ý của Cố Thầm, chu đáo nói: “Cố tiên sinh, hai vị đây là bạn của ngài sao?”

Cố Thầm đáp: “Cứ coi là vậy đi.” Nhìn hai đứa nhóc sốt ruột như thế, cậu cũng chẳng cần thiết phải từ chối họ ngay tại nơi công cộng.

“Chào hai vị.”

Người đàn ông trung niên tiến lên giải thích: “Đây là chuyến bay tư nhân, không mở bán ra ngoài.”

Kỷ Chi Hi thầm nghĩ, chi bằng nói thẳng luôn đây là máy bay riêng đi! Cố tiên sinh ra ngoài lại ngồi chuyên cơ riêng, thật sự quá đáng sợ!

Người đàn ông trung niên tỏ ra rất thân thiện: “Nhưng nếu hai vị là bạn của Cố tiên sinh, vậy xin mời đi cùng chúng tôi.”

Mắt Kỷ Chi Hi sáng rực lên, vui mừng cảm kích: “Thật sự rất cảm ơn mọi người!”

Thế là Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi nhanh chóng cùng Cố Thầm bước lên chuyên cơ riêng.

Trong khi đó, một số sasaeng fan giàu có tranh thủ mua vé hạng nhất chuyến bay 3 giờ chiều để trà trộn vào, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của nhóm Cố Thầm và Mục Vân Đình.

Họ vội vàng đuổi theo: “Chờ đã! Đợi đã!”

Nhưng ngay lập tức bị tiếp viên hàng không chặn lại: “Thưa quý khách, chúng tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

Một sasaeng chỉ vào nhóm người vừa đi qua, tức giận hỏi: “Tại sao bọn họ được lên máy bay? Chuyến bay đến thành phố A không phải là 3 giờ chiều sao?”

Tiếp viên mỉm cười giải thích: “Xin lỗi quý khách, nhóm người phía trước đang đi trên chuyên cơ riêng, không mở cho công chúng.”

Sasaeng: “…?” Nhà họ Mục giàu có thật, nhưng chẳng lẽ giàu đến mức có cả máy bay riêng?

Họ bắt đầu bàn tán.

“Ê, người đứng giữa đám vệ sĩ kia có phải là Cố tiên sinh trong chương trình không?”

“Hình như đúng là anh ta…”

“Vậy chẳng lẽ… Vân Đình dẫn theo Kỷ Chi Hi, cùng ngồi chuyên cơ của Cố tiên sinh bay đi luôn rồi?”

Tin tức này lập tức lan truyền trong fandom Mục Vân Đình.

[Cái gì? Vân Đình dẫn theo Kỷ Chi Hi, ngồi chuyên cơ của Cố tiên sinh bay đi luôn á?]

[Trời ơi, cậu ấy nghiêm túc thật rồi… Vân Đình thực sự đuổi theo Cố tiên sinh để học bổ túc kìa! Cảm động quá!]

[Điểm mấu chốt chẳng lẽ không phải là Cố tiên sinh còn có cả chuyên cơ riêng sao?]

[Không đùa đâu, thật ra là nhà họ Mục xảy ra chuyện rồi. Tôi có bạn làm ở tập đoàn Mục thị, nghe nói sáng nay ba của Vân Đình dẫn theo con riêng của ông ta xuất hiện công khai trong công ty, thế nên Vân Đình mới vội vàng quay về đấy.]

[Vậy chẳng phải rất hợp lý sao! Được ở bên cạnh Cố tiên sinh, để anh ấy dạy cho Vân Đình cách thừa kế tài sản cho đúng bài bản!]

Chương 17: Vì Cố tiên sinh và đại thiếu gia mặc đồ đôi!

Khoang hành khách của chiếc máy bay tư nhân này được chia thành ba khu vực: một dành cho chủ nhân, một dành cho khách, và một dành cho những người đi cùng.

Người đàn ông trung niên dẫn Cố Thầm vào khu vực của chủ nhân, trong khi Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi được đưa đến khoang khách. Còn chú Mạnh, người được lão gia phái đến, chỉ liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái mà không nói gì, rồi đi thẳng vào khoang dành cho người đi cùng.

Cố Thầm ngồi xuống, lúc này cậu đã hiểu rõ — chiếc máy bay tư nhân này thuộc về Lệ tổng.

Người đàn ông trung niên cũng tự giới thiệu: “Cố tiên sinh, tôi họ Đặng, đồng nghiệp thường gọi tôi là lão Đặng. Ngài cứ gọi tùy ý, nếu cần gì, chỉ cần nhấn chuông là tôi sẽ có mặt.”

"Phiền chú rồi, chú Đặng." Cố Thầm gật đầu, chắc hẳn lão Đặng cũng là người của Lệ tổng.

Trên máy bay, tiếp viên phục vụ chu đáo, dâng trà nóng và điểm tâm.

Cố Thầm khẽ nhướng mày. Xem ra về khoản quản lý thuộc hạ, vị "chồng hờ" này cũng khá lợi hại. Dù gì thì hiện tại cậu cũng chỉ là một kẻ ăn không ngồi rồi.

Dù trong phim ảnh hay tiểu thuyết, luôn có những cảnh người thân, bạn bè hoặc cấp dưới của tổng tài tỏ vẻ coi thường bạn đời của cậu, rồi buông lời khinh miệt: “Loại người như cậu/cô không xứng với thiếu gia nhà chúng tôi…”

Trong khoang khách, Kỷ Chi Hi có phần bồn chồn. Thật ra, tối qua chính cậu ta đã giật dây để fan bình chọn cho Cố tiên sinh, nhờ vậy hôm nay họ mới được hợp tác cùng Cố Thầm.

Cậu ta thực sự muốn tiếp cận Cố tiên sinh để hỏi xem nên xử lý chuyện nhà họ Mục thế nào. Vì trong gia đình, cả cậu ta và Vân Đình đều không có một trưởng bối đáng tin để nhờ cậy.

Nhìn cánh cửa khoang chủ nhân đóng kín, Kỷ Chi Hi do dự hồi lâu rồi hỏi: “Chú Đặng… xin hỏi Cố tiên sinh có đang bận làm việc không? Tôi có thể vào gặp anh ấy không?”

Lão Đặng: "?" Cố tiên sinh còn có việc để làm sao? Hơn nữa, tìm bạn nói chuyện đâu cần căng thẳng đến vậy?

Tuy thắc mắc nhưng nét mặt lão Đặng vẫn không đổi, chỉ nói: “Mời cậu.”

Kỷ Chi Hi khẽ gõ cửa, nghe thấy giọng Cố Thầm nói "mời vào" thì mới bước vào và đóng cửa lại.

Cậu ngồi xuống cạnh Cố Thầm. Người kia đang tùy ý lật xem quyển sách mà Lệ Đình Khâm để sẵn trên máy bay, rồi ngước mắt lên: “Tiểu Kỷ, có chuyện gì sao?”

Đối diện với Cố Thầm, Kỷ Chi Hi có cảm giác như sắp phải thuyết trình trước hội đồng quản trị. Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, cậu ta nói: “Không biết anh có nghe về rắc rối gần đây của nhà họ Mục không…”

Cố Thầm đáp: “Xin lỗi Tiểu Kỷ, tôi không rõ lắm. Cậu có thể tóm tắt giúp tôi không?”

Kỷ Chi Hi ngập ngừng: "Ừm…" Có lẽ nền tảng và quy mô của nhà họ Mục vẫn chưa đủ lớn để lọt vào tầm mắt của một người bận trăm công nghìn viedcj như Cố tiên sinh.

Nhưng dù không biết chuyện, Cố tiên sinh vẫn sẵn lòng lắng nghe, giọng điệu hoàn toàn không có vẻ qua loa.

Kỷ Chi Hi nói: “Chuyện là ba của Vân Đình bỗng nhiên đưa về một đứa con riêng. Người này còn lớn tuổi hơn cả Vân Đình, tốt nghiệp MBA từ một trường danh tiếng ở nước ngoài, hôm nay đã chính thức được cha Vân Đình đưa vào tập đoàn Mục Thị. Mà Vân Đình thì…”

Nghe đến đây, Cố Thầm lên tiếng cắt ngang: “Xin lỗi vì đã mạo muội, tôi có thể hỏi về cơ cấu cổ phần của Mục thị không?”

Kỷ Chi Hi không cần suy nghĩ mà đáp ngay: “Thực ra, ba cổ đông lớn nhất là chú Mục, nhà ngoại Vân Đình, và Kỷ gia chúng tôi…”

Nghe đến đây, Kỷ Chi Hi khựng lại, mắt sáng rực lên rồi lập tức nói: “Tôi hiểu rồi! Thì ra đơn giản như vậy!”

Cố Thầm: "?" Ừ thì, cơ cấu cổ phần này đúng là khá đơn giản, ba bên lợi ích ràng buộc nhau như vậy, làm sao có thể để cho đứa con riêng họ Mục lộng hành được.

Nhưng nghĩ lại, Kỷ Chi Hi lại có vẻ bối rối: "Nhưng vấn đề là Vân Đình chưa từng có ý định làm việc ở Mục thị, nên anh ấy luôn phát triển sự nghiệp trong giới giải trí. Người trong tập đoàn vốn dĩ đã không mấy công nhận anh ấy, mà đứa con riêng kia lại quá xuất sắc, còn được chú Mục âm thầm bồi dưỡng suốt bao năm nay…" Đây chính là điều mà cậu ta và Mục Vân Đình lo lắng nhất.

Cố Thầm nói: “Thật ra tiếp quản sản nghiệp gia tộc không nhất thiết phải giữ một chức vụ quan trọng trong doanh nghiệp. Nếu có thể lựa chọn một nhà quản lý chuyên nghiệp phù hợp…”

Nghe vậy, mắt Kỷ Chi Hi lại sáng lên: “Tôi hiểu rồi! Hóa ra chuyện Vân Đình có biết quản lý hay không không quan trọng đến thế! Là do chúng tôi cứ nghĩ quẩn thôi!”

Mình mới chỉ trình bày sơ qua tình hình, vậy mà Cố tiên sinh chỉ cần hai câu đã chỉ ra đúng mấu chốt vấn đề!

Đúng là một nhân vật tầm cỡ trong giới kinh doanh! Giải quyết vấn đề của bọn họ nhẹ nhàng như trở bàn tay.

Cố Thầm: "?" Lại hiểu rồi?

Kỷ Chi Hi kích động nắm lấy tay Cố Thầm, khuôn mặt đầy vẻ cảm kích: “Cảm ơn Cố tiên sinh đã chỉ điểm! Ngài thực sự quá lợi hại, chỉ hai câu thôi đã cho chúng tôi giải pháp tối ưu!”

Cố Thầm bình thản bắt tay cậu ta, nói: “Thật ra không liên quan đến tôi đâu, là do cậu thông minh thôi.”

Kỷ Chi Hi cười: “Cố tiên sinh đúng là quá khiêm tốn! Cũng vì vậy mà tên ăn chơi họ Chung kia mới dám đi khắp nơi nói nhảm. Dù sao cũng cảm ơn ngài nhiều lắm, tôi không làm phiền công việc của ngài nữa.”

Cố Thầm: “… Không có gì.”

Nhóc con, có khi nào cậu vốn dĩ đã đủ thông minh rồi không?

Trở lại khoang khách, Kỷ Chi Hi ghé sát tai Mục Vân Đình thì thầm: “Cố tiên sinh vừa gợi ý cho tôi cách giải quyết rồi…”

Mục Vân Đình: "Nhanh vậy?" Từ lúc Kỷ Chi Hi vào đến lúc ra ngoài chưa đến vài phút.

Kỷ Chi Hi nói: “Dù dì Lâm đã mất, nhưng chúng ta có thể tranh thủ sự ủng hộ từ gia tộc Lâm. Hơn nữa, tôi chắc chắn sẽ kết hôn với anh, tôi có thể thuyết phục gia tộc Kỷ đứng về phía anh. Còn

về những người lớn tuổi trong tập đoàn, họ không tin tưởng anh, vậy sao anh không rộng lượng một chút, cứ vẽ cho họ một viễn cảnh đẹp, ám chỉ rằng sau khi lên nắm quyền anh sẽ không trực tiếp quản lý, mà sẽ để lại vị trí cho người khác. Như vậy, họ cũng sẽ ủng hộ anh, đến lúc đó cứ để họ tranh giành ghế CEO đi…"

"Thế nào, kế hoạch này không tệ chứ?"

"Thật sự…" Nghe Kỷ Chi Hi phân tích rành mạch, Mục Vân Đình cũng phải thừa nhận đây là cách giải quyết tối ưu. Mà Cố tiên sinh chỉ mất vài phút để giúp Kỷ Chi Hi nhận ra điều đó.

Kỷ Chi Hi cảm thán: "Vậy nên, bám theo Cố tiên sinh để học cách kế thừa gia sản quả là quyết định đúng đắn! Sau này chúng ta nhất định phải báo đáp Cố tiên sinh!"

Mục Vân Đình gật đầu, âm thầm ghi nhớ.

Đêm buông xuống, trong một câu lạc bộ tư nhân tại thành phố S, khung cảnh xa hoa trụy lạc diễn ra trong từng góc phòng.

Trong phòng riêng mà Chung Thịnh hay lui tới, gã ta cùng đám bạn bè ăn chơi đang cụng ly chúc tụng. Nhiều người trong số đó là bạn học cũ của họ ở trường nội trú, nhưng lần này lại không có Đỗ Nhuy Thanh. Dù sao thì, những người có mặt ở đây đều thuộc một đẳng cấp cao hơn đám bạn mà Đỗ Nhuy Thanh từng mời trong "buổi họp lớp" lần trước.

"Công nhận anh Thịnh đỉnh thật, chỉ vài câu thôi mà khiến Cố Thầm phải lặng lẽ rời khỏi chương trình, không dám hó hé gì."

"Đùa à? Anh Thịnh có địa vị thế nào trong giới này chứ! Chỉ cần anh Thịnh vạch trần thằng họ Cố đó, đám fan não tàn trong giới giải trí nào dám phản kháng? Đứa nào cũng phải co đuôi lại, sợ anh Thịnh vạch trần thần tượng của bọn nó…"

Họ không ngừng tâng bốc Chung Thịnh, nhưng dường như chẳng ai biết rõ Cố Thầm là ai hay trông như thế nào.

Ngay cả vài người bạn cấp ba cũng thắc mắc: “Nói thật, nếu không phải lần trước Đỗ Nhuy Thanh tự nhiên gây chuyện, tôi cũng chẳng nhớ ra Cố Thần là ai nữa.”

“Vậy rốt cuộc là ai? Nghe các cậu nhắc đến suốt mấy ngày nay, tôi còn cố lục lại ảnh tốt nghiệp xem có nhận ra không, mà không thấy ai giống cả… Cậu ta còn chẳng thèm lộ mặt trên chương trình, chí ít cũng nên xuất hiện một lần cho tôi nhớ ra chứ.”

Trong phòng có vài người không học chung cấp ba, phụ họa nói: “Nếu đến cả Đỗ Nhuy Thanh cũng có thể tùy tiện chèn ép cậu ta, khiến cậu ta chẳng thể xuất hiện trên một chương trình mạng, thì rõ ràng cũng chẳng có bối cảnh gì đáng kể nhỉ? Đỗ Nhuy Thanh sợ cái gì mà còn phải nhờ đến Chung thiếu gia ra tay?”

Chung Thịnh nhấp rượu, cười khẩy: “Nếu hôm đó không phải Đỗ Nhuy Thanh tìm tôi uy hiếp, thì tôi cũng sắp quên mất người này rồi. Giờ nghĩ lại… họ Cố này hồi đó trông cũng khá đẹp. Chính là cậu nhóc xinh xắn mà chúng ta từng lừa đến khu giảng đường bỏ hoang, sau đó lại không biết điều, nhảy từ trên xuống gãy chân.”

Bầu không khí chợt lắng xuống, rồi một người vuốt cằm cười cợt: “À! Hóa ra là cậu nhóc xinh đẹp đó à, tôi nhớ ra rồi! Đúng là đẹp thật! Nhưng hồi đó tôi chẳng quan tâm cậu ta tên gì… Vậy nên do gãy chân mà không có mặt trong ảnh tốt nghiệp à?”

"Nghe nói Đỗ Nhuy Thanh hoảng sợ là vì Cố Thầm đã kết hôn với người nhà họ Lệ. Sợ bị trả thù nên mới cuống lên như vậy, thế mà còn dám chạy đến đe dọa tôi…"

Chung Thịnh cười lạnh: “Nhưng xem ra, họ Cố này cũng chỉ là một con chim sẻ đội lốt phượng hoàng, bám vào danh tiếng nhà

họ Lệ để ra vẻ mà thôi.”

"Vậy thì…"

Một tên công tử nhướng mày đầy ẩn ý: “Nếu cậu ta vẫn chưa xuống sắc, sao chúng ta không thử mời ra ngoài chơi một chút?”

"Ý này hay đấy, Chung thiếu gia…" Đám ăn chơi không quen Cố Thầm cũng hùa theo, tỏ ra hứng thú khi nghe kể cậu là mỹ nhân được công nhận thời trung học. Dù gì thì mắt nhìn của Chung Thịnh cũng không hề tệ.

“Chung Thiếu gia vừa lên tiếng, họ Cố kia đã sợ đến mức rút lui khỏi chương trình, chắc bây giờ cũng chẳng có việc gì làm. Nếu thiếu gia mời, chắc chắn cậu ta không dám từ chối.”

Trong ấn tượng của Chung Thịnh, Cố Thầm là một người có ngoại hình bắt mắt nhưng tính cách lại trầm lặng, ít nói, hầu như không có sự hiện diện. Thế nhưng, khi bị ép đến đường cùng, cậu lại dám nhảy lầu một cách quyết liệt.

Dưới những lời trêu chọc của đám bạn, suy nghĩ của Chung Thịnh dần thay đổi. Ban đầu, gã ta chỉ đơn thuần giúp Đỗ Nhuy Thanh chèn ép Cố Thầm, sau đó lại khinh miệt khi thấy cậu rút khỏi chương trình. Nhưng đến hiện tại, gã ta bắt đầu cảm thấy… một mỹ nhân vừa kiên cường vừa nhẫn nhịn như vậy, chắc chắn sẽ rất thú vị khi chơi đùa.

Gã ta nhấp một ngụm rượu, cười nhạt: “Cũng có thể hẹn ra ngoài, để mọi người cùng chiêm ngưỡng xem có bị tàn phai nhan sắc không.”

—

Lúc này, Cố Thầm đang trên đường đến biệt thự cũ để tham gia buổi tiệc tối.

Trước đó, cậu nhận được tin nhắn từ thư ký của Cố Trọng Mậu - cha ruột của nguyên chủ - truyền đạt lại một lời "nhắc nhở":

“Nhị thiếu, Chủ tịch Cố dặn cậu phải thể hiện thật tốt trước mặt cụ ông. Tuy đại thiếu gia nhà họ Lệ không thích cậu, nhưng nếu có thể được cụ Lệ chấp nhận, cậu sẽ có chỗ đứng trong gia tộc Lệ. Chủ tịch Cố cũng bảo cậu đừng quá rụt rè, hãy chủ động kết giao với lớp trẻ nhà họ Lệ. Những mối quan hệ này sẽ giúp ích cho cậu cả đời…”

Giọng điệu ngạo mạn, ban phát chẳng khác nào ra lệnh.

Nhưng… quá dài, không đọc. Nếu cấp dưới gửi báo cáo kiểu này, cậu đã bắt họ viết lại từ đầu.

Dẫu vậy, Cố Thầm cũng không phản cảm với việc tham dự bữa tiệc. Một phần vì cậu không định thay đổi tình tiết cốt truyện để tránh hiệu ứng cánh bướm, một phần vì cũng chẳng ngại xem náo nhiệt. Dù sao thì, hiện tại cậu chỉ là một nhân vật quần chúng mà thôi.

Tâm trạng cậu lúc này khá tốt.

Đúng lúc đó, điện thoại vang lên. Đầu dây bên kia là Lệ Đình Khâm.

“Tiểu Cố, thế nào rồi?”

Cố Thầm đáp: “Đang trên đường đến.”

Lệ Đình Khâm: “Ừm, có căng thẳng không?”

Cố Thầm chọn một câu trả lời trung lập: “Ừm, cũng có một chút.”

Lệ Đình Khâm an ủi: “Nếu có vấn đề gì, cứ để người bên cạnh xử lý. Nếu thật sự không giải quyết được, thì gọi thẳng cho tôi.”

Cố Thầm gật đầu: “Được rồi.”

Ngồi ở ghế phụ, quản gia Lý nghe xong cuộc trò chuyện vẫn không khỏi lo lắng. Ông ta lại dặn dò: "Cố tiên sinh, lão gia rất coi trọng quy tắc. Một lát nữa, khi gặp ngài ấy, ngài tuyệt đối đừng cãi lại. Cứ nghe theo lời lão gia là được. Nhưng ngài cũng đừng quá căng thẳng, cứ như đại thiếu gia nói, nếu có chuyện gì không ổn, gọi ngay cho ngài ấy là được…" Nếu lại khiến Cố tiên sinh tức giận đến mức chuyển sang biệt viện khác ở, vậy thì đúng là tai họa rồi.

Thế nhưng, quản gia Lý chỉ nhận được một tiếng "ừm" hờ hững của Cố Thầm.

Ông ta quay đầu lại nhìn, rồi giật nảy mình.

Vì đây là buổi tiệc tối ở biệt thự cũ, nên đã có hẳn một đội ngũ tạo hình chuyên nghiệp đến chuẩn bị trang phục cho Cố tiên sinh. Đây cũng là đội ngũ mà đại thiếu gia thường xuyên sử dụng. Mà Cố tiên sinh lại có dáng người tương tự đại thiếu gia, thế nên phong cách âu phục và phụ kiện trên người cậu lúc này gần như giống hệt của đại thiếu gia.

Lúc này, Cố tiên sinh vắt chéo chân, dựa vào ghế sau lim dim mắt nghỉ ngơi. Nhưng ngay khi cậu khẽ quay đầu, một áp lực vô hình liền bao trùm, khí chất sắc bén đến mức suýt khiến quản gia Lý ngừng thở.

Khoan đã… đây gọi là căng thẳng á?

Quản gia Lý lặng lẽ đặt tay lên ngực, cảm nhận trái tim nhỏ bé của mình đang đập loạn xạ. Trước giờ ông ta chưa từng thấy Cố tiên sinh mặc chính trang, không ngờ một khi mặc vào lại mang phong thái bức người như vậy!

Chắc chắn là do cậu mặc đồ đôi với đại thiếu gia! Vì ông ta đã quá quen với trang phục của đại thiếu gia rồi!

Chương 18: Sao mà anh dâu lại bị vài chục vạn tiền tiêu vặt dỗ đến mức mụ mị thế này?

Quản gia Lý lại nhìn kỹ một chút, càng cảm thấy sự thả lỏng và lười biếng toát ra từ chàng thanh niên này là thứ mà đại thiếu gia không hề có.

Một Cố tiên sinh với dáng vẻ thư thái, lười nhác lại vô cùng phù hợp với một đại thiếu gia lạnh lùng, quyết đoán.

Chiếc Bentley đen bóng lặng lẽ đỗ lại trong bãi xe của biệt thự cũ. Tài xế lão Đặng xuống xe, mở cửa cho Cố Thầm. Cậu bước ra, khẽ nâng cổ tay chỉnh lại khuy áo sơ mi.

Nhìn thấy cảnh đó, quản gia Lý có chút tê dại, chiều cao áp đảo, tỷ lệ đầu và cơ thể hoàn mỹ, bộ vest cùng phong cách với đại thiếu gia… nhìn chẳng khác nào Lệ Đình Khâm!

Lúc này, khu vườn của biệt thự đã rộn ràng với những bộ trang phục lộng lẫy, ánh đèn lung linh phản chiếu trên những ly rượu đang cụng chạm. Một số khách mời bên ngoài hiếu kỳ nhìn về phía Cố Thầm, nhưng cậu chẳng hề để tâm, chỉ thẳng bước vào trong.

Quản gia Lý nhìn thấy từng cử chỉ, dáng điệu của Cố Thầm lại vô thức cảm thấy quen thuộc đến lạ. Cả DNA của ông ta như đang rung động, tự động nhập vai, theo sát phía sau một bước và nhẹ giọng nhắc nhở: “Ngài cần đến bàn chính để dùng bữa với lão gia.”

Lão Đặng cũng theo sau, cùng quản gia Lý một trái một phải hộ tống.

Có một quý cô từ xa cầm ly rượu vang, vô thức ngoái đầu nhìn theo bóng lưng Cố Thầm, ánh mắt đầy khó hiểu: "Đó là… Lệ tổng?"

Cố Thầm vẫn đi thẳng về phía phòng ăn chính, thì đột nhiên, phía sau có một chàng trai trẻ hối hả chạy đến, giọng nói đầy phấn khích: "Anh! Sao anh lại về rồi?"

Cố Thầm khẽ quay đầu lại nhìn. Chàng trai kia ngay lập tức nhận ra mình nhận nhầm người, lập tức xấu hổ ho khẽ hai tiếng: "Khụ khụ… Xin lỗi, tôi nhận nhầm người. Thấy quản gia Lý và chú Đặng đi theo phía sau ngài, tôi cứ tưởng…"

Nhưng mà… vị này là ai vậy? Quản gia Lý và chú Đặng đều cung kính đi theo phía sau, y như lúc đi cạnh anh trai mình? Khiến cậu ta chỉ nhìn bóng lưng mà cũng nhận nhầm sao?

Quản gia Lý nhanh chóng bước lên, lịch sự giải thích: "Tam thiếu, lâu rồi không gặp. Chắc cậu chưa rõ vì trước đây không ở trong nước. Đây là nhị thiếu gia của nhà họ Cố, Cố Thầm tiên sinh, người vừa mới kết hôn với đại thiếu gia."

Lệ Gia Thụ sững sờ một giây, sau đó tỏ vẻ vui mừng: "Thì ra là anh dâu! Trước đây bận rộn tốt nghiệp nên tôi không kịp về dự hôn lễ của anh và anh cả, nhưng tôi đã xem ảnh rồi… Có điều, anh dâu à, ảnh chụp thật sự không lột tả được thần thái của anh, ngoài đời anh đẹp trai gấp mười lần luôn đấy!"

Cố Thầm khẽ gật đầu: "Chào cậu."

Buổi tiệc tối nay của nhà họ Lệ thực chất là để chúc mừng Lệ Gia Thụ hoàn thành chương trình thạc sĩ và trở về nước.

Trước đây Lệ Gia Thụ đã nghe không ít tin đồn về vị "anh dâu liên hôn" này, nhưng cậu ta không phải kiểu người tin vào lời đồn mà chưa tận mắt chứng kiến. Giờ gặp rồi, lại thấy hợp tính, thế là vô tư khoác vai Cố Thầm, cười rạng rỡ: "Đi thôi, anh dâu, chúng ta vào trong nào!"

Thực ra tâm trạng của Lệ Gia Thụ cũng khá vi diệu. Cậu ta không dám tự tiện khoác vai anh trai mình, nhưng Cố Thầm lại có khí chất rất giống anh trai. Tuy nhiên, nghĩ đến địa vị của Cố Thầm trong cả nhà họ Cố lẫn nhà họ Lệ đều không cao, cậu ta mới dám thoải mái khoác như vậy.

Chỉ là… hình như hơi khó khoác thật? Anh trai cậu cao đến 1m90, còn anh dâu này ít nhất cũng phải 1m85, 1m86 gì đó. Liệu có ổn không?

Cố Thầm liếc nhìn bàn tay đang khoác lên vai mình nhưng cũng chẳng nói gì.

—

"Tam thiếu, lúc nào ra ngoài tụ tập một chuyến nhé?"

"Gia Thụ đúng là đỉnh, tốt nghiệp sớm luôn!"

"Tam thiếu, giờ về nước rồi thì có thể làm nên chuyện rồi đấy!"

Có vẻ Lệ Gia Thụ rất được lòng đám công tử tiểu thư của giới thượng lưu, trên đường đi có không ít người chào hỏi cậu ta, nhưng chẳng ai để ý đến Cố Thầm - người đang bị cậu ta khoác vai. Dù sao, cuộc hôn nhân giữa Lệ Đình Khâm và Cố Thầm được tổ chức rất kín đáo, trong giới trẻ này, không mấy ai biết đến sự tồn tại của cậu.

Lệ Gia Thụ tiện tay nhận một ly rượu từ khay của phục vụ, vừa trò chuyện, cụng ly với mọi người, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Càng đi vào trong, không khí lại dần trầm xuống, trở nên nghiêm túc hơn. Người phục vụ đẩy cửa lớn dẫn vào phòng ăn chính. Không giống với tiệc buffet ngoài sảnh, trong này là một bàn tròn lớn theo phong cách truyền thống. Ở vị trí chủ tọa, lão gia nhà họ Lệ đã an vị, các thành viên quan trọng của nhánh chính trong gia tộc cũng lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Vừa rồi bên ngoài còn sôi nổi hoạt bát là thế, nhưng vừa bước vào đây, Lệ Gia Thụ lập tức im bặt, căng thẳng đến mức cả người như đang cố thu lại, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ.

Vì Lệ Đình Khâm cùng cha mẹ đều không có mặt, Cố Thầm với tư cách là "anh dâu cả" của Lệ gia được xếp ngồi ở vị trí dưới bên phía tay trái của lão gia. Nhưng cậu không hề tỏ ra bất an, chỉ bình thản ngồi xuống, trông vô cùng tự nhiên.

Lệ lão gia đã ngoài tám mươi nhưng vẫn tràn đầy tinh thần, dáng vẻ uy nghiêm không cần biểu lộ giận dữ cũng khiến người ta kính sợ. Ông nhìn một lượt, thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, cất giọng: "Gia Thụ, con có dự định gì sau khi về nước chưa? Muốn tự mở công ty, hay định nhận hai công ty nhỏ của gia tộc để luyện tập trước?"

Lệ Gia Thụ không chút do dự đáp: "Ông nội, lúc còn ở nước ngoài, con đã suy nghĩ kỹ rồi. Con về nước là để khởi nghiệp, kế hoạch sơ bộ thực ra cũng đã hoàn thành ở bên đó. Nhưng con vừa mới về, vẫn cần tìm hiểu tình hình thực tế trong nước để điều chỉnh lại một chút. Mọi thứ đều đang trong quá trình chuẩn bị..."

Có thể thấy, cậu ta rất có kế hoạch cho tương lai của mình.

Lão gia gật đầu, miễn cưỡng tỏ ra hài lòng: "Cháu có ý chí tự mình bươn chải, như vậy rất tốt. Nhớ đưa kế hoạch cho các chú bác xem qua, để họ góp ý."

Lệ Gia Thụ cảm thấy câu trả lời chuẩn bị sẵn của mình cũng không tệ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trên bàn ăn, mọi người lập tức khen ngợi, nào là Lệ Gia Thụ mới 22 tuổi đã lấy bằng thạc sĩ, lại còn tốt nghiệp sớm, quả thật xuất sắc, rằng lão gia không cần quá nghiêm khắc như vậy, v.v.

Lão gia lại nhìn về phía cô gái trẻ ngồi ở vị trí cao hơn Lệ Gia Thụ một bậc, giọng điệu trầm xuống: “Tĩnh Vi, nghe nói dạo này cháu chuẩn bị tự mình đóng phim?”

Lệ Đình Khâm có một em trai và một em gái. Lệ Tĩnh Vi chính là người con gái xếp thứ hai trong gia đình. Bị ông nội điểm danh, cô như học sinh bị thầy gọi trả bài giữa giờ: “Ơ... Ông nội, không có đâu ạ... Ông nghe tin này từ đâu vậy?”

Cô lập tức chuyển hướng chủ đề: “Nhưng mà... bộ phim con đạo diễn gần đây đã được gửi tham gia liên hoan phim ở nước G, chắc là sẽ giành được một giải thưởng nhỏ.”

Sắc mặt lão gia dịu lại đôi chút, nói: “Nếu làm đạo diễn mà có thể đạt thành tựu thì cũng được. Nhưng ông không muốn cháu xuất đầu lộ diện như đám diễn viên ngoài kia.”

Mọi người lại tiếp tục khen ngợi: “Nhị tiểu thư khiêm tốn quá, những giải thưởng cô ấy từng nhận đâu có ít?”

Bầu không khí chẳng khác nào những bữa cơm sum họp ngày Tết, nơi các bậc trưởng bối liên tục tra hỏi thành tích học tập của từng đứa trẻ trong nhà.

Lão gia đúng là đang lần lượt điểm danh từng nhánh trong gia tộc, hết trưởng phòng lại đến chi thứ.

Cố Thầm chống khuỷu tay lên bàn, mười ngón tay đan vào nhau, lẳng lặng quan sát buổi "báo cáo thành tích". Hậu bối nhà họ Lệ quả thực đều là những nhân tài xuất chúng, phần lớn chỉ

mới ngoài hai mươi nhưng đã đạt được nhiều thành tựu, ai cũng chăm chỉ đến mức đáng sợ.

Lão gia họ Lệ rất nghiêm khắc trong việc quản lý gia tộc, con cháu trong nhà đều được giáo dục theo kiểu tinh anh. Trong mắt ông, tuổi trẻ phải có sự nghiệp, thế nên ông luôn đặt ra yêu cầu cao. Cũng may, thế hệ trẻ trong nhà không phụ kỳ vọng, người thì tốt nghiệp danh giá, người thì đã đạt được thành tựu trong lĩnh vực của mình.

Mãi đến khi ánh mắt ông dừng lại trên người Cố Thầm, đôi mày lập tức nhíu chặt.

Lần trước, ông đã trách mắng Cố Thầm vì suốt ngày nhàn rỗi vô công rồi nghề trong nhà. Nhưng lần này, nể mặt cháu đích tôn, ông cũng kiềm chế lại sự nghiêm khắc của mình, chỉ trầm giọng nói: “Tiểu Cố, nghe nói dạo gần đây cháu chuyển đến một biệt thự của Đình Khâm. Cháu đang làm gì vậy?”

“Dù cháu đã kết hôn với Đình Khâm, nhưng tuổi trẻ vẫn nên có một sự nghiệp của riêng mình.”

Ông biết Cố Thầm từng tham gia một chương trình truyền hình chẳng ra gì, nhưng cũng chẳng buồn nhắc đến ở đây. Trong mắt ông, chuyện đó chẳng đáng để gọi là sự nghiệp, chỉ là trò đùa của đám thanh niên.

Trước khi liên hôn, nguyên chủ cũng từng mong muốn có một sự nghiệp riêng. Nhưng suốt những năm tháng tuổi trẻ, cậu chỉ vùi đầu vào trường học, không gần gũi cha mẹ, cũng chẳng thể tận dụng tài nguyên của gia tộc để giành được vị trí quan trọng trong công ty. Hơn nữa, dù có được trao chức vụ lớn, thì với xuất phát điểm của cậu - không được nuôi dạy theo tiêu chuẩn tinh anh như anh chị em, cũng khó lòng đảm đương nổi.

Thế nên, dù biết rõ Đỗ Nhuy Thanh có ý đồ không tốt, nhưng khi nhận được lời mời tham gia chương trình hẹn hò, nguyên

chủ vẫn xem đó như một "sự nghiệp" hiếm hoi mà mình có thể nắm bắt.

Lúc này, ánh mắt mọi người đồng loạt dồn về phía Cố Thầm.

Nói cho cùng, hình như cậu ta và Lệ Gia Thụ bằng tuổi nhỉ?

Lệ Gia Thụ đã tốt nghiệp Đại học London, về nước chuẩn bị khởi nghiệp. Còn Cố Thầm, sau khi lấy bằng ở một trường hạng hai trong nước, lại chẳng làm gì cả. Kể cả sau khi kết hôn với Đình Khâm, cậu vẫn cứ sống mơ hồ, không có mục tiêu.

Hơn nữa, trong gia tộc, dù là bên nhà họ Cố hay bên nhà mẹ họ Thích, các anh chị em đều rất ưu tú. Chỉ có cậu - ngoại trừ gương mặt đẹp - chẳng có gì đáng nói.

Thế nhưng, ngay trong ánh nhìn soi mói của mọi người, Cố Thầm vẫn bình thản đặt tách trà xuống, ung dung đáp: “Đang nghỉ ngơi.”

Nhị phòng, Lệ Gia Tuấn - người đứng thứ hai trong đám hậu bối – không nhịn được mà xen vào:

"Ông nội, chẳng phải dạo gần đây anh dâu cả đang quay một chương trình hẹn hò sao?"

Giọng nói lộ rõ vẻ hả hê, như thể đang mong chờ kịch hay, “Anh cả lại không có ở đó, vậy anh ấy sẽ quay với ai đây...?”

Lão gia liếc Lệ Gia Tuấn một cái. Hắn ta lập tức ngậm miệng.

Chuyện này vốn dĩ là do chính lão gia sai người đưa Cố Thầm trở về, ông hiểu rõ ngọn ngành, chẳng cần một hậu bối nhỏ bé như Lệ Gia Tuấn đến châm ngòi. Nhưng vừa rồi ông đã trách mắng Lệ Tĩnh Vi vì chuyện lộ diện trước công chúng, nay chuyện này bị nhắc lại, ông cũng thuận thế nói luôn: “Tiểu Cố, cháu biết đấy, ông nội không thích mấy chuyện phô trương như vậy.”

Cố Thầm khẽ cười, thản nhiên đáp: “Ông nội hiểu lầm rồi, cháu chỉ được bạn học mời đến chơi thôi, không lộ mặt đâu.”

Làm nền thì sao mà lộ diện được chứ?

Lệ Gia Tuấn: “...”

Hắn ta thấy họ Chung nào đó đang huyên thuyên trên mạng, còn cố tình tìm hiểu về chương trình này. Và đúng thật... Cố Thầm chẳng hề lộ mặt. Nhưng dáng vẻ hờ hững của cậu bây giờ hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ rụt rè trước đây, thậm chí có vài phần giống với Lệ Đình Khâm.

Lão gia vẫn không hài lòng lắm, tiếp tục nói: “Chơi thì chơi, nhưng vẫn phải làm việc nghiêm túc. Ông nội có hai công ty nhỏ, cháu có thể nhận về để rèn luyện, thử sức một chút. Công ty Hoa An thì sao? Cũng liên quan đến lĩnh vực kinh doanh của nhà họ Cố, dễ tiếp cận hơn.”

Mấy người trẻ tuổi trong các nhánh khác của gia tộc nghe vậy mà mắt cũng đỏ lên.

Dù chỉ là công ty con, nhưng giá trị thị trường của Hoa An cũng lên đến cả trăm triệu, vậy mà lại tùy tiện giao cho Cố Thầm "tập sự"? Đúng là thân phận cháu dâu trưởng có khác!

Nhưng Cố Thầm lại lễ phép, điềm đạm từ chối: “Cháu cảm ơn ông nội, nhưng không cần đâu ạ. Tiền tiêu vặt mà Đình Khâm cho cháu cũng đủ dùng rồi.”

Đi làm á? Không có khả năng. Đời này kiếp này cũng không có khả năng.

Mấy người trẻ trong nhà sững sờ.

Cố Thầm bị làm sao vậy? Tiền tiêu vặt mỗi tháng có mấy chục vạn mà lại đi từ chối cả một công ty lớn như Hoa An? Đúng là bỏ

hạt mè nhặt vỏ dưa!

Lệ Gia Thụ cũng hạ giọng nhắc nhở: “Anh dâu, công ty này rất tốt đấy. Số tiền tiêu vặt mà anh trai em cho anh, e rằng còn chẳng bằng một góc lợi nhuận của Hoa An đâu.”

Cố Thầm mỉm cười đáp lại: “Gia Thụ, em hiểu sai rồi. Anh trai em thực ra rất rộng rãi.”

Xin lỗi nhé, anh trai em quá hào phóng. Chỉ trong một tuần mà đã chuyển cho anh 6 triệu. Tiền tiêu vặt của anh e là sắp vượt cả doanh thu của một công ty con rồi.

Lệ Gia Thụ: “...”

Anh dâu! Chính anh mới không hiểu đấy!

Anh trai em, cùng lắm mỗi tháng cũng chỉ cho anh dưới 5 triệu thôi, đúng không?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thầm, Lệ Gia Thụ cũng không tiện nói xấu anh trai mình, đành phải nuốt lời lại.

Haiz, anh dâu đơn thuần quá, sao lại bị vài chục vạn tiền tiêu vặt dỗ đến mức mụ mị thế này?

Chương 19: Anh dâu, anh dâu ơi, anh thật kiên nhẫn.

Lão gia nói: “Tiền tiêu vặt? Cháu định làm nội trợ toàn thời gian trong nhà này sao? Hay muốn làm một kẻ ăn không ngồi rồi, chỉ biết nuôi mèo chọc chó?”

Cố Thầm thở dài, thoải mái đáp: “Ông nội, thật ra cháu đúng là không có năng lực trong chuyện này. Thay vì vậy, chi bằng để các em có cơ hội thử sức đi ạ.”

Lão gia nhìn đám con cháu ở nhị phòng, tam phòng đang trông mong phía dưới, khẽ hừ lạnh: “Đợi khi nào chúng có bản lĩnh đó rồi hẵng nói.”

Nhưng ông cũng không tiếp tục ép Cố Thầm phải vào công ty rèn luyện nữa.

Lệ Gia Thụ nghĩ đến những gì mình nghe về quá khứ của Cố Thầm, cũng có chút thông cảm. Để một người như vậy đột nhiên tiếp quản công ty, đúng là quá khó khăn. Cậu ta bèn an ủi: “Không sao đâu anh dâu, sau này nếu anh em không ở nhà, cứ để em lo cho anh!”

Cậu ta không có ý khinh thường gì cả. Anh trai cậu ta có thể để cả quản gia Lý và chú Đặng theo sát Cố Thầm, chứng tỏ anh dâu có vị trí nhất định trong lòng anh. Vậy thì cậu ta cũng phải che chở cho người anh dâu đơn thuần này.

Cố Thầm gật đầu, không chút áp lực mà mỉm cười đáp: “Được, cảm ơn Gia Thụ.”

Lão gia không ở lại bàn ăn lâu, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Chú Từ dìu ông lên lầu, khẽ nói: “Tuy nhà họ Cố hợp tác với chúng ta, nhưng tham vọng không nhỏ. Vậy mà ngay cả Hoa An đặt ngay trước mặt, cậu ta cũng không có chút động lòng. Theo tôi thấy, vị nhị công tử nhà họ Cố này, hoặc là kẻ ngốc, hoặc là đang cố tình giấu tài.”

Lão gia chậm rãi đáp: “Ánh mắt đứa nhỏ này cũng khá chính trực, cứ để cậu ta dưới mắt ta quan sát thêm vài ngày đã.”

Sau khi lão gia rời đi, Lệ Gia Thụ lập tức thả lỏng.

Bữa tiệc này vốn tổ chức để giúp cậu t mở rộng quan hệ sau khi trở về nước. Vì thế, cậu ta nhanh chóng vận dụng khả năng giao tiếp mạnh mẽ của mình, dễ dàng hòa nhập với giới thượng lưu trong nước và kết nối được với nhiều nhân vật quan trọng trong ngành mà cậu ta muốn phát triển.

Mấy người trẻ ngồi ở bàn chính cũng lần lượt rời đi, chỉ còn lại Cố Thầm vẫn ung dung ăn uống. Vì bàn này chỉ còn lại một số bậc trưởng bối, chẳng ai đến quấy rầy cậu.

Trong lúc đó, điện thoại của Cố Thầm liên tục rung lên vì tin nhắn từ thư ký của Cố Trọng Mậu: “Chủ tịch Cố nói, cậu hãy chú ý đến động thái thương mại của nhà họ Lệ, kịp thời báo về gia đình. Đặc biệt là công ty con tên Hoa An, nếu có cơ hội, hãy tiếp xúc nhiều hơn...”

Phiền quá.

Cố Thầm dứt khoát bật chế độ "không làm phiền".

Buổi tối, tiệc tàn, ánh đèn dần lụi.

Cố Thầm và Lệ Gia Thụ bị giữ lại ở biệt thự, nói là để ở lại bầu bạn với lão gia vài ngày.

Lệ Gia Thụ méo mặt.

Cậu ta đã lên lịch với bạn bè đầy ắp trong mấy ngày tới, giờ lại phải sống cuộc đời dưỡng sinh cùng lão gia? Chẳng khác nào tra tấn tinh thần!

Cậu ta ôm điện thoại, điên cuồng nhắn tin cho đám bạn, thông báo hung tin này.

Lão gia vừa đi ra đã thấy Lệ Gia Thụ đang điên cuồng bấm điện thoại, lắc đầu bất đắc dĩ: “Đám trẻ các cháu, cả ngày chỉ biết dán mắt vào điện thoại...”

Cố Thầm ngước mắt lên: “Sao vậy ạ, ông nội?”

Lão gia thoáng sững lại.

Lệ Gia Thụ cũng quay đầu nhìn Cố Thầm, rồi sững lại.

Anh dâu cậu – người "không lo làm ăn", "không có chí tiến thủ" – thế mà đang đọc sách?

Cậu tò mò liếc qua bìa sách: "Quy tắc sống khỏe: Bí quyết dưỡng sinh Đông y giúp cơ thể không bệnh tật…”

Lệ Gia Thụ: “?”

Anh dâu ơi, anh dâu, anh cũng bình tĩnh quá rồi đó? Vì để đối phó với ông nội, ngay cả loại sách này mà anh cũng đọc được sao?

Chẳng lẽ... đây chính là "dùng ma pháp để đánh bại ma pháp"?

Lão gia cũng không tin đám trẻ bây giờ thực sự có thể đọc sách kiểu này, bèn hắng giọng hỏi: “Khụ khụ, Tiểu Cố, cháu thấy sách

này thế nào?”

Cố Thầm lật vài trang, chỉ vào mấy góc sách bị gấp lại, bình thản nói: “Trong này có vài bài thuốc dinh dưỡng khá hợp lý, mai có thể nhờ đầu bếp thử làm.”

Lệ Gia Thụ: “...”

Anh dâu ơi, anh dâu, trong khi em còn đang nghĩ cách chạy trốn, mà anh đã suy tính luôn cả chuyện ngày mai ăn gì rồi sao?

Lão gia gật gù: “Vậy mai để đầu bếp Trần làm thử xem.”

Không quan tâm Cố Thầm có nói thật hay không, thái độ đã thể hiện ra, thế là được rồi.

Ông lại dặn dò: “Nhớ ngủ sớm, nhà này không có chuyện đi bar thâu đêm đâu.”

Nói xong liền quay người lên lầu.

Lão gia vừa đi, Lệ Gia Thụ lập tức giơ ngón tay cái về phía Cố Thầm, hạ giọng nói: “Anh dâu đỉnh thật!”

Vậy là hôm nay không cần nghe ông nội dạy dỗ nữa, tất cả là nhờ anh dâu cả!

Cố Thầm ngước mắt nhìn cậu ta một cái, vẻ mặt không chút dao động, sau đó lại cúi xuống tiếp tục đọc sách.

Lệ Gia Thụ: “Anh dâu, sao anh vẫn còn đọc thế? Ông nội đi rồi mà, không cần phải giả vờ nữa đâu... Đi thôi! Em dẫn chị đi khám phá biệt thự cũ này!”

Cố Thầm: “Cũng khá hay, cứ đọc nốt đi.”

Lệ Gia Thụ ngơ ngác: “Cái gì hay chứ? Không phải, rốt cuộc anh đang đọc cái gì thế?”

Cố Thầm: “Đọc để sau này chết muộn hơn một chút.”

Lệ Gia Thụ đang định nói, anh dâu còn trẻ như vậy sao lại sợ chết, thì thấy Cố Thầm chỉ ngón tay vào một câu trong sách: “Dưỡng sinh, phải bắt đầu từ khi còn trẻ...”

Lệ Gia Thụ: “...”

Thôi được rồi, cậu ta họlại ngồi xuống.

Nhưng lúc này, điện thoại của Cố Thầm đặt trên bàn trà bên cạnh lại liên tục rung lên vì tin nhắn mới.

Khi màn hình sáng lên, Lệ Gia Thụ vô tình liếc qua, thấy người gửi tin nhắn có tên ghi chú là "Thẩm Nguyên", nội dung: “Cố tiên sinh, anh xong việc chưa? Chơi một ván game không?”

Lệ Gia Thụ nghĩ bụng, chắc chắn anh dâu đang giả vờ thôi. Rõ ràng có người rủ đi chơi game mà.

Thế nhưng Cố Thầm vẫn tiếp tục đọc sách, thậm chí không thèm cầm điện thoại lên xem. Điều này khiến Lệ Gia Thụ sốt ruột thay cho cậu, nhỡ đâu vì mải giả vờ đọc sách mà bỏ lỡ cơ hội chơi game thì sao?

Cậu ta đợi mãi, mười phút trôi qua, Cố Thầm vẫn không đụng vào điện thoại.

Sau đó, lại có một tin nhắn mới đến. Lệ Gia Thụ lo lắng có thể là tin nhắn giục chơi game, liền vô thức liếc qua, lần này là từ người có ghi chú tên Đỗ Nhuy Thanh: “Tối mai, Chung thiếu tổ chức một bữa tiệc, bảo tôi gọi cậu đến.”

Anh dâu cũng có cuộc sống về đêm phong phú phết nhỉ? Cậu ta đã nói rồi mà, làm gì có ai thích đọc sách dưỡng sinh chứ.

Nhưng sau đó, Lệ Gia Thụ không nhìn trộm tin nhắn nữa. Một lần đầu là vô tình, lần hai là vì nghĩ có người giục chơi game, chứ xem thêm nữa thì không phải phép.

Vậy mà hơn mười phút nữa trôi qua, Cố Thầm vẫn không nhìn điện thoại, cứ chậm rãi lật sách, trầm ổn như núi.

Cuối cùng Lệ Gia Thụ không nhịn được nữa, ho khẽ: "Khụ khụ! Anh dâu, vừa nãy em vô tình thấy điện thoại anh có người tên Thẩm Nguyên rủ chơi game đấy."

"Vậy à?"

Dưới lời nhắc nhở của Lệ Gia Thụ, cuối cùng Cố Thầm cũng đặt sách xuống, cầm điện thoại lên.

Cậu thấy tin nhắn từ Thẩm Nguyên gửi từ hơn hai mươi phút trước: [Cố tiên sinh, anh có đó không?]

Vài phút sau lại có tin nhắn khác: [Xin lỗi Cố tiên sinh, tôi thực sự không tìm được ai chơi game cùng [khóc.jpg]. Xem lại trận đấu đi rừng của anh xong, tôi không thể yêu thích ai khác nữa. Đã từng thấy biển cả, nước hồ không còn là gì cả. Đã từng thấy mây núi Vu Sơn, những áng mây khác đều nhạt nhòa. Cả đời này, tôi chỉ muốn xem anh chơi đi rừng thêm một lần nữa.]

Sau khi không nhận được phản hồi, có lẽ Thẩm Nguyên bắt đầu thấy xấu hổ, bèn nhắn thêm: [Chắc Cố tiên sinh đang bận nhỉ? Tôi có làm phiền anh không? Nếu vậy thì coi như tôi chưa nói gì nhé.]

Cố Thầm đáp lại: [Không phiền, nhưng xin lỗi, tôi không chơi game, nên không thể chơi cùng cậu được.]

Thẩm Nguyên lập tức trả lời: [Sao có thể chứ!!! Anh mạnh ngang tuyển thủ chuyên nghiệp đấy! Đi mà, đi mà, tôi không tin anh không biết chơi!]

Lệ Gia Thụ thấy Cố Thầm đã bắt đầu nhắn tin, tưởng rằng cậu sẽ vào chơi game, bèn hỏi: “Anh dâu, anh hay chơi game gì thế? Chúng ta cùng chơi đi?”

Cố Thầm ngước mắt nhìn cậu ta một cái, đáp: “Tôi không chơi game.”

Cậu thật sự bị hai đứa trẻ này làm cho đau đầu, bèn nói: “Nhưng cậu có chơi RLZ không? Ở đây có một tuyển thủ từng vô địch thế giới...”

Lệ Gia Thụ phấn khích: “Chơi chứ! Sao lại không!”

Dù vừa mới về nước chưa lâu, chưa biết nhiều về các tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng nghe thấy danh hiệu này, cậu ta đã thấy hấp dẫn, chắc chắn leo rank dễ như trở bàn tay.

Thế là Cố Thầm gộp cả hai người họ vào chung một trận, còn bản thân tiếp tục đọc sách.

Thế nhưng, chỉ mười phút sau... cả hai đều nổ tung.

“Sao cậu gà thế? Không phải cậu là quán quân thế giới à? Sao không gánh nổi tôi!!”

“Tôi là đường giữa! Đường giữa! Cậu gà như vậy thì tôi gánh thế nào? Cậu chơi đi rừng mà kéo cả đội xuống hố! Sao cậu là em trai của Cố tiên sinh mà lại không thừa hưởng thiên phú đi rừng của anh ấy chứ!”

“Cậu là quán quân thế giới mà kiếm cớ gì lắm thế? Thua thì phải tự kiểm điểm lại chứ...”

Cố Thầm đóng sách lại, xoa xoa thái dương. Là lỗi của cậu, đáng ra cậu không nên để hai người này chung đội.

Tiểu Nguyên bình thường trầm lặng, không ngờ lúc chơi game lại lắm lời như vậy... Còn Gia Thụ, một người trẻ tuổi tài giỏi, tốt nghiệp sớm lấy bằng thạc sĩ, thế mà khi chơi game cũng mất bình tĩnh như vậy…

Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng Lệ Gia Thụ quay sang nói:

“Anh dâu, cậu ta bảo anh chơi game rất giỏi, hay là anh dẫn bọn em đi? Cho cậu ta tự kiểm điểm lại một chút.”

Cố Thầm: “...”

Cậu đã gây ra tội nghiệt gì thế này.

May mà đúng lúc đó, Lệ Đình Khâm gọi điện tới, cứu cậu một mạng: “Tiểu Cố, hôm nay mọi chuyện ổn chứ? Có gặp vấn đề gì không?”

Cố Thầm thở dài: “... Đúng là có.”

Lệ Đình Khâm: "Cứ nói thẳng đi, đừng ngại." Tiểu Cố lúc nào cũng khách sáo, đây là lần đầu tiên chủ động nói về vấn đề gặp phải.

Cố Thầm lại trêu chọc: “Chuyện là... Lệ tổng, anh có thể sắp xếp vài người chơi game với em trai anh không? Đường giữa đã có rồi, giờ chỉ cần bổ sung các vị trí khác thôi.”

Lệ Gia Thụ nghe xong thì giật nảy mình, lập tức nhào tới chen vào: “Anh! Không cần đâu! Em chỉ muốn để anh dâu dẫn em thôi, anh dâu rất giỏi mà...”

Lệ Đình Khâm suy nghĩ một lúc, chẳng lẽ là Tiểu Cố muốn chơi, nhưng lại ngại mở lời? Quả thật, từ trước đến giờ Tiểu Cố luôn lạnh nhạt với mọi thứ, chưa bao giờ bộc lộ sở thích gì. Vì vậy, anh nói: “Được, tôi sẽ sắp xếp.”

Lệ Gia Thụ: “?”

Anh, sao anh không nghe em nói gì hết vậy? Em thật sự không cần người khác, em chỉ cần anh dâu thôi mà!

Hai mươi phút sau, hiệu ứng trong phòng livestream của Thẩm Nguyên bùng nổ. Trong sảnh tổ đội, từng đồng đội lần lượt bước vào, ai nấy đều nhìn nhau ngơ ngác.

[Vì Cố tiên sinh không muốn chơi game với Tiểu Nguyên, nên… anh ta đã gọi cả một đám tuyển thủ chuyên nghiệp giải nghệ tới?]

Chương 20: Anh dâu thực sự dùng chiêu lấy ma thuật trị ma thuật!

[Hahaha, tôi nghi ngờ Cố tiên sinh sắp bị Tiểu Nguyên và em trai anh ấy làm cho phát điên rồi, thật ra vừa nãy tôi cũng muốn hai người này im lặng một chút đây.]

[Cố tiên sinh thực sự đã dùng hành động để khiến họ im lặng.]

[Tôi nhận ra rồi! Tiêu chuẩn để vào đội này là phải có ít nhất một chức vô địch, chẳng lẽ đây là kế hoạch xây dựng một "chiến hạm thiên hà vô địch vũ trụ"?]

[Dù họ đều đã giải nghệ và rảnh rỗi để chơi cùng, nhưng rốt cuộc Cố tiên sinh là ai vậy? Mỗi vị trí anh ấy mời đến đều là tuyển thủ từng vô địch!]

Lệ Gia Thụ trố mắt, còn hơi ngại ngùng: “Anh dâu... trước giờ anh em chưa bao giờ quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, sao lần này anh ấy lại mời cả một đội cựu tuyển thủ vô địch đến chơi với em vậy...?”

Thế nhưng, vừa nói xong, cậu ta phát hiện mình bị đá khỏi đội.

Lệ Gia Thụ: “???”

Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Nguyên vang lên qua tin nhắn thoại trên WeChat: [Em trai, vị trí đi rừng vừa có người trống ra này, em nhường chỗ nhé?]

“!!!”

Lệ Gia Thụ trợn tròn mắt, quay sang Cố Thầm với ánh mắt đầy oán trách. Cố Thầm chỉ vỗ nhẹ vai cậu ta, bình thản nói: “Vừa rồi hình như tôi nói với anh cậu là đã có người chơi đường giữa rồi.”

Lệ Gia Thụ: "???" Quá đáng quá rồi! Rốt cuộc ai mới là người họ định chơi cùng đây? Không phải anh cậu ta thuê người để chơi với cậu ta sao?

Cố Thầm an ủi: “Không sao đâu, Gia Thụ, để họ chơi đi. Esports không có khái niệm ngủ nghỉ, nhưng cậu thì cần. Bây giờ gần 10 giờ rồi, đi ngủ thôi.”

Lệ Gia Thụ: "..." Ai lại ngủ trước 10 giờ chứ!

Anh dâu! Anh có cần bình tĩnh đến mức này không! Yên tâm đi, dù ông nội có nghiêm khắc đến đâu thì cũng không ăn thịt các cháu chỉ vì chơi game buổi tối đâu!

Thế nhưng khi cậu ngước lên, Cố Thầm đã thu dọn sách vở, chậm rãi lên lầu.

Lệ Gia Thụ: "..." Anh dâu, anh định giữ nếp sinh hoạt giống hệt ông nội thật đấy à!

Trên mạng, giới esports đang bùng nổ. Đội hình này gồm toàn những tuyển thủ từng là người mạnh nhất ở các phiên bản khác nhau, tất cả đều từng vô địch giải đấu danh giá nhất.

Từ lâu, nhiều người đã đùa rằng: nếu tôi có tiền, tôi sẽ gom hết họ lại lập một đội hình "chiến hạm thiên hà bất bại vũ trụ".

Không ngờ, hôm nay lại được Cố tiên sinh thần bí biến thành hiện thực! Anh ấy là thần đèn Aladdin sao!

Dù đây chỉ là phiên bản giải nghệ, nhưng vẫn đủ khiến người ta phấn khích.

Nhưng trong nhóm chat riêng, họ lại đang trao đổi.

[Ai rủ các cậu vào chơi vậy?]

[Quản lý nói hình như là trợ lý của một đại lão nào đó? 1 ván 11.000 tệ nhé, hahaha.]

[Chuẩn, cảm ơn Tiểu Nguyên đã giúp bọn tôi kiếm tiền~]

Người bị mời vào chơi cùng, Thẩm Nguyên: "..."

Sao không để em trai Cố tiên sinh chơi còn hơn!

Nhưng chuyện khiến Thẩm Nguyên khó hiểu nhất là... Trợ lý của Cố tiên sinh còn đặc biệt yêu cầu đá em trai anh ấy ra khỏi đội? Ý gì đây? Chẳng lẽ cậu ta là một nhóc cấp một chuyên chơi khuya và bị Cố tiên sinh trừng trị sao?

Ở bên kia đại dương, trợ lý Trần báo cáo với Lệ Đình Khâm: "Mọi chuyện đã được xử lý xong, như vậy Nhị thiếu hẳn sẽ không quấn lấy Cố tiên sinh chơi game nữa..."

Thế nhưng, khi anh ta mở livestream của Thẩm Nguyên, sắc mặt bỗng tối sầm lại.

Cố tiên sinh đâu rồi? Một Cố tiên sinh to như thế, biến mất đi đâu rồi?

Cố Thầm vào phòng mới chợt nhận ra một vấn đề —-

Ở lại biệt thự cổ cũng không có gì, nhưng đây lại là phòng của Lệ Đình Khâm.

Cậu vốn mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, nghĩ đến việc phải ngủ trên giường mà Lệ Đình Khâm từng nằm, dù chăn gối đã được thay mới, vẫn có chút...

Cậu tìm quản gia Chu, nhưng bà lại nói: “Cố tiên sinh, tất cả chăn ga gối nệm ở đây đều mới thay, ngài cứ yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì về vệ sinh.”

“Được rồi, cảm ơn bà đã giúp đỡ.”

Cố Thầm liếc nhìn quanh phòng. Phong cách trang trí hơi hướng cổ điển, đơn giản mà tinh tế. Dù đã lâu không sửa sang, nhưng những món nội thất gỗ cao cấp lại trở nên sáng bóng theo thời gian. Khi còn nhỏ ở trong biệt thự, hẳn Lệ Đình Khâm cũng ở phòng này?

Dù vậy, cậu không có ý định lục lọi không gian riêng tư của đối phương, chỉ bình thản thu hồi ánh mắt.

Nhưng khi vào phòng thay đồ, cậu lại thấy áo choàng tắm của mình được chuẩn bị sẵn, treo ngay cạnh áo của Lệ Đình Khâm, còn là kiểu đồ đôi. Trong tủ trưng bày còn có đồng hồ, khuy măng sét, cà vạt của anh... Cố Thầm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Khi vào phòng tắm, nhìn thấy bàn chải, dao cạo râu, khăn tắm của đối phương... cảm giác vi diệu đó càng sâu sắc hơn.

Và khi nằm lên giường Lệ Đình Khâm từng ngủ, cảm giác ấy đạt đến đỉnh điểm.

Dù chăn gối đã được thay mới, nhưng vẫn có một loại cảm giác xâm phạm vào không gian riêng tư của một người đàn ông khác, bị bao phủ bởi hơi thở của anh.

Loại cảm giác này —

Là cảm giác của một người đã kết hôn.

Cố Thầm nâng tay, nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, bình thản nhắm mắt lại.

Thôi vậy, dù sao cũng đã kết hôn với Lệ tổng rồi mà.

Sáu rưỡi sáng hôm sau, Cố Thầm thức dậy đúng giờ và nhận ra một "hiện tượng sinh lý bình thường".

Cậu nằm im một lúc, rồi dứt khoát đứng dậy.

Không thể nào. Không thể làm chuyện này trên giường của Lệ tổng được.

Sáng sớm, ông cụ Lệ thức dậy, chậm rãi ra vườn chăm sóc hoa, nhưng lại phát hiện —

Hoa đã được tưới hết rồi?

Ông đẩy kính lão, nhìn thấy một thanh niên mặc áo trắng giản dị, đứng trong ánh sáng buổi sớm, kiên nhẫn tưới từng chậu hoa. Giọt nước lấp lánh dưới ánh mặt trời, hoa lan thanh tao, chàng trai phong nhã, hòa quyện tạo thành một bức tranh tao nhã.

Quản gia Từ sững sờ trước cảnh tượng ấy, thầm nghĩ: Vẻ đẹp này thật xứng với Đại thiếu gia... Nhưng rồi lại sực tỉnh, hoảng hốt kêu lên: “Cố tiên sinh! Đây là hoa lan mà lão gia nâng niu nhất! Không thể tưới bừa được!”

Ông cụ Lệ không đến mức sốc nặng, nhưng tim cũng đập mạnh: “Tiểu Cố, ta biết cháu muốn lấy lòng ta, nhưng cũng không cần siêng năng đến mức này...”

Cố Thầm ung dung nói: “Ông xem, chậu này cháu dùng phương pháp ngâm, chậu này tưới quanh rìa trước, đợi nước thấm rồi mới tưới lại lần nữa cho đến khi nước thừa chảy ra ngoài... Ông thấy có đúng không?”

Lão gia Lệ: “...”

Không sai một chút nào!

Nhưng Tiểu Cố à, cháu làm bài tập đến mức này để lấy lòng ta sao? Tỉnh táo lại đi, không cần phải cực khổ như vậy đâu!

Ông cụ Lệ đưa tay định lấy ấm nước trong tay Cố Thầm, nói: "Tiểu Cố, vất vả cho cháu rồi, cứ để ông làm đi."

Dù sao đây cũng là thói quen buổi sáng của ông, người già thì nên chăm hoa trồng cỏ, nếu không làm lại thấy không quen.

Thế nhưng, ông nhanh chóng nhận ra rằng Cố Thầm vẫn cầm chặt ấm nước, hoàn toàn không có ý định đưa cho ông.

"Tiểu Cố, ta hiểu ý cháu rồi, nhưng không cần làm mấy thứ này để lấy lòng ta đâu."

Cố Thầm: "..."

Ông ơi, có khi nào ông nghĩ đến khả năng là cháu thực sự thích việc này không?

Cuối cùng, trước khi bị ông cụ Lệ lên lớp, Cố Thầm cũng đưa lại ấm nước. Không cần tranh giành với ông, cậu còn phải đi tập thể dục nữa.

Ông cụ Lệ hài lòng tưới hết chậu hoa. Theo thói quen, ông sẽ luyện một bài Thái Cực Quyền sau đó để rèn luyện thân thể.

Nhưng khi đến khoảng sân quen thuộc, ông phát hiện một thanh niên áo trắng đã chiếm trước và đang tập Thái Cực.

Quản gia Từ: "?"

Không chỉ tưới hoa tốt như vậy, lẽ nào Cố tiên sinh còn đi học cả Thái Cực sao? Hình như lần này cậu đã có sự chuẩn bị trước!

Ông cụ Lệ: "..."

Không cần phải nịnh nọt ông bằng cách học hết sở thích của ông đâu.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, ông phát hiện từng động tác của Cố Thầm đều thuần thục và có thần thái, như thể đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Thậm chí còn đẹp mắt hơn cả thầy dạy Thái Cực mà ông từng mời từ núi Võ Đang về!

Trong lúc vận động, hơi thở của thanh niên vẫn trầm ổn, thảnh thơi quay lại nhìn ông: "Ông ơi, cùng tập chứ?"

Ông cụ Lệ: "..."

Bỗng dưng ông không còn hứng thú tập nữa, chỉ tổ làm ông già này trông vụng về hơn thôi.

Mang tâm trạng chán nản trở về phòng, ông xử lý vài chuyện, còn Cố Thầm thì tập xong cũng quay lại, hai người cùng nhau ăn sáng.

Sau bữa sáng, ông cụ quyết định thưởng trà. Ông gọi cho người bạn cũ: "Lão Ngô, lần trước ông có mua mấy lạng trà ngon, mang qua đây cùng thưởng đi?"

Nhưng lão Ngô nói: "Không phải mấy hôm trước thằng nhóc Đình Khâm đã lấy đi rồi à? Nó bảo muốn tặng ông đấy."

Ông cụ Lệ: "?"

Trà đâu? Sao ông chưa từng thấy?

Thế là ông lại gọi một người bạn khác: "Lão Trình, bánh Phổ Nhĩ mà ông cất giữ bao năm đâu? Mang qua đây để thử xem hương vị có đậm đà hơn không?"

Lão Trình nói: “Lệ lão, không phải hai hôm trước Đình Khâm đã lấy một tảng lớn rồi sao? Giờ ông lại muốn lừa trà của tôi à?”

Ông cụ Lệ hoàn toàn bối rối.

Thằng nhóc Đình Khâm lấy nhiều trà như vậy làm gì?

Ngay sau đó, ông thấy quản gia Lý mang trà lên, rót một chén cho ông, rồi rót một chén cho Cố Thầm, còn nói với cậu: “Cố tiên sinh, đây là trà mà đại thiếu gia bảo đem tặng ngài, mời ngài nếm thử.”

Cố Thầm nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trông như rất sành trà, gật đầu nói: “Không tệ.

Ông cụ Lệ: “...”

Bỗng thấy trà trong tay không còn thơm nữa!

Lúc này, cuối cùng Lệ Gia Thụ cũng ngủ dậy, vừa ngáp vừa đi xuống lầu.

Sau đó, cậu thấy Cố Thầm đã dậy từ lâu, không những thế còn đang ngồi uống trà cùng ông nội, không sợ bị ông giáo huấn sao?

Anh dâu à, anh dâu, anh cũng bình tĩnh quá rồi đó!

Nhưng quan sát một lúc, cậu t lại phát hiện một chuyện kinh hoàng hơn - ông nội ngồi uống trà với anh dâu mà không nói một câu nào?

Anh dâu, anh đã dùng phép thuật gì với ông nội vậy?

Thế nhưng, khi ông nội nhìn thấy cậu ta, lập tức nhíu mày, nghiêm nghị quở trách: “Giờ này mới dậy? Con xem mấy giờ rồi? Không biết học theo anh dâu của con à...”

Nhưng nói đến đây, ông lại đột nhiên ngừng lại.

Không hiểu sao, ông không muốn khen Cố Thầm cho lắm.

Thế là ông chỉ nói: “Đi ăn sáng đi.”

Lệ Gia Thụ: “!!!”

Anh dâu thật sự đã dùng phép thuật để đánh bại phép thuật!

Thậm chí còn cắt ngang cả "phép thuật" mà ông nội dùng để trách mắng cậu!

Chương 21: Vẫn còn rất nhiều người trên thế giới cần việc làm.

Dinh thự nhà họ Cố.

Cố Trọng Mậu đang đánh cờ với con trai cả Cố Khảng, tiện miệng hỏi: “Việc hợp tác với nhà họ Lệ thế nào rồi?”

Cố Khảng điềm nhiên đáp: "Vẫn theo đúng kế hoạch."

Hắn ta không vội tìm kiếm sự tán thành của cha, nhưng trong ánh mắt lại toát lên sự tự tin và chắc chắn của một người trẻ tuổi đầy triển vọng: “Chúng ta và nhà họ Lệ đều đạt được thị trường mong muốn.”

Cố Trọng Mậu khẽ gật đầu: “Nhớ theo dõi sát sao.”

Lúc này, thư ký bước vào báo cáo: “Chủ tịch Cố, hôm qua tôi đã làm theo ý ngài, gửi nhiều tin nhắn cho Nhị thiếu, nhưng cậu ấy không trả lời.”

Dù không thích thậm chí chán ghét đứa con trai này, Cố Trọng Mậu vẫn giữ nguyên sắc mặt, ung dung đặt một quân cờ xuống bàn: “Dù sao nó cũng đã bị tôi gả cho Lệ Đình Khâm, giờ cảm thấy mình có chỗ dựa rồi, cứng cánh cũng là lẽ thường.”

Cố Khảng nghe vậy, không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào về em trai, chỉ lặng lẽ đặt xuống một quân cờ trắng.

Thư ký tiếp tục báo cáo: “Nghe nói hôm qua từ nhà Lệ có tin rằng cụ ông Lệ muốn để Nhị thiếu tiếp quản Hoa An để rèn

luyện, nhưng cậu ấy từ chối, bảo rằng tiền tiêu vặt của Lệ tổng cho đã đủ dùng."

Cố Trọng Mậu trầm ngâm một lúc, mới đặt quân đen xuống bàn, suy nghĩ rồi nói: "A Khảng, con khuyên nhủ em trai một chút đi. Dù gì, nhà họ Cố ta không có thói quen nuôi một kẻ ăn bám. Ta không bảo nó đến nhà họ Lệ để tiếp tục làm phế vật."

Cố Khảng lại đặt xuống một quân trắng, gật đầu: "Con hiểu rồi."

Cố Trọng Mậu liếc nhìn bàn cờ, rồi vứt quân cờ đen trong tay vào hộp: "Con thắng rồi."

Con trai cả thông minh từ nhỏ, từ lâu đã có thể độc lập tiếp quản một phần sản nghiệp gia tộc; con trai thứ ba tốt nghiệp trường danh tiếng, vào công ty rèn luyện và đạt thành tích xuất sắc; con trai thứ tư đam mê học thuật, đã thẳng tiến lên bậc tiến sĩ…

Chỉ có đứa con thứ hai là một kẻ dị biệt, vừa lười biếng vừa ngu dốt, hoàn toàn vô dụng.

Ông ta không thích bất cứ thứ gì không có giá trị. Việc gả Cố Thầm cho Lệ Đình Khâm chỉ là tận dụng kẻ vô dụng. Nhưng hợp tác giữa nhà họ Cố và nhà họ Lệ cũng không thể không trả giá. Giờ chỉ xem tên phế vật đó có thể kiếm lại được những gì ông ta đã bỏ ra hay không.

Bên này, Cố Thầm nhanh chóng nhận được điện thoại của Cố Khảng: "Tiểu Thầm, em tốt nghiệp gần một năm mà vẫn chưa đi làm, nên ra ngoài rèn luyện rồi. Nhà họ Cố không có phế vật. Em sống buông thả thế này, khiến cha rất thất vọng."

Cố Thầm vốn không muốn đôi co với hắn ta, nhưng lại nhớ đến lời nhờ vả của hai giáo sư Khổng Phủ Tùng và Vu Hồng, đáp: "Anh cả, đúng là em cần một công việc. Anh có vị trí nào phù hợp không?"

Cố Khảng tỏ vẻ một người anh nghiêm khắc, công tư phân minh: “Tiểu Thầm, chủ yếu là vì học lực của em ở mức đó. Nếu làm việc dưới quyền anh, em phải bắt đầu từ cấp cơ sở. Anh có nhiều vị trí cấp thấp, rất phù hợp với sinh viên mới tốt nghiệp như em.”

Một mặt, hắn ta coi thường Cố Thầm. Mặt khác, đây cũng là cách khéo léo ép cậu nhận Hoa An từ tay cụ ông Lệ.

Thế nhưng, Cố Thầm lại hỏi: “Nhiều vị trí là bao nhiêu? Em có một nhóm thanh niên tài năng đang cần việc, có thể giới thiệu cho anh. Không biết nhu cầu tuyển dụng của anh thế nào?”

Cố Khảng: "…?" Cái gì cơ?

Nhưng dù sao cũng chính hắn ta chủ động đề nghị cho Cố Thầm việc làm, giờ cậu đưa ra yêu cầu, hắn ta cũng không thể từ chối. Hơn nữa, cùng lắm chỉ là tổ chức vài buổi tuyển dụng sinh viên mới, hắn ta chẳng bận tâm lắm.

So với sự giả bộ của Cố Khảng, mẹ ruột của Cố Thầm – Thích Nhã Quân – thì trực tiếp hơn nhiều.

Trình Tư Dật là con đầu lòng của bà với nhà họ Trình, chỉ nhỏ hơn Cố Thầm một tuổi. Từ khi cậu ta ra đời, bà đã dồn hết tâm huyết vào đứa con này. Được yêu thương đầy đủ từ nhỏ, Trình Tư Dật nói chuyện luôn mang vẻ thẳng thắn đầy vô tư, thậm chí có phần ích kỷ: “Anh Tiểu Cố, đừng vì cha anh gả anh vào nhà họ Lệ mà quên rằng mẹ mới là người nuôi anh khôn lớn.”

“Mẹ rất cần công nghệ cốt lõi của Hoa An, nên anh hãy mạnh mẽ lên, vào Hoa An làm việc đi.”

Cố Thầm: Rất tốt, lại thêm một người nữa.

Thế là cậu tiếp tục nói: “Thật ra tôi cũng khá cần một cơ hội việc làm…”

Luôn có một nhóm người tận tâm muốn cậu đi làm. Nhưng dù cậu không làm việc, trên đời này vẫn còn rất nhiều người cần công việc.

Mới chỉ qua một ngày một đêm, nhưng trên mạng, người hâm mộ chương trình đã bắt đầu sốt ruột.

[A a a a a! Rốt cuộc khi nào Cố tiên sinh và anh Đình mới hết nghỉ phép mà quay lại chương trình đây? Gấp quá đi!]

Có kẻ lại cười nhạo.

[Bị Chung thiếu nói trúng tim đen nên bỏ chạy rồi à? Không dám quay lại nữa chứ gì?]

[Bị lật tẩy hết rồi, có về cũng chẳng diễn được nữa.]

Người hâm mộ không muốn tranh cãi với họ, chỉ đành lơ đi.

[Tôi có dự cảm chẳng lành, hôm qua trừ mất 1 tiếng, theo quy luật… hôm nay chẳng lẽ bị trừ cả ngày sao? Ha ha ha.]

[Vậy là Cố tiên sinh lại xin nghỉ thêm một ngày nữa? Hu hu hu đau khổ quá…]

Nhưng họ vẫn bị chế giễu.

[Đừng viện cớ để cố giữ thể diện nữa, Cố tiên sinh của mấy người không dám quay lại đâu.]

[Chẳng lẽ Chung thiếu không hiểu rõ giới hào môn hơn mấy người à? Đã nói là chẳng có người này rồi mà không tin à? Mấy fan cứ tiếp tục tự lừa mình đi.]

[Ha ha, fan não tàn trong giới giải trí chính là như vậy.]

Lúc này, Đỗ Nhuy Thanh đang cầm điện thoại, lòng đầy lo lắng. Đã là buổi chiều rồi, còn mấy tiếng nữa là đến tiệc rượu tối của

Chung thiếu, vậy mà Cố Thầm vẫn chưa trả lời.

Làm sao bây giờ? Đám nhị thế tổ như Chung thiếu, hắn ta không đắc tội nổi.

Số của hắn đã bị chặn, chỉ có thể tiếp tục gửi tin nhắn WeChat cho Cố Thầm: [Nếu cậu còn muốn quay lại chương trình thì tốt nhất nên chủ động đi xin lỗi Chung thiếu và đám người của anh ta đi. Dỗ dành họ một chút cũng có lợi cho con đường phát triển sau này trong giới giải trí của cậu.]

Cố Thầm không trả lời, hắn ta lại nhắn tiếp: [Dù sao trước đây chúng ta cũng từng là bạn thân nhất, cậu không đi, bọn họ sẽ không bỏ qua cho tôi đâu. Cậu có biết hồi đó tôi đã phải chịu những gì không? So với tôi khi ấy, cậu đâu có khổ bằng.]

Nhưng đến tận tối, hắn t vẫn không nhận được hồi đáp từ Cố Thầm. Không còn cách nào khác, hắn ta đành mặt dày xin phép nghỉ quay rồi đi dự tiệc của Chung Thịnh.

Khi đến nơi, Chung Thịnh đang ôm một mỹ nữ chơi bài, liếc nhìn hắn ta một cái rồi bực bội hỏi: “Người đâu?”

Đỗ Nhuy Thanh mang theo chút sợ hãi đáp: “Cậu ta không trả lời tôi…”

“Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong? Không biết gọi điện thoại à?”

Chung Thịnh cảm thấy mất mặt, chỉ vào chỗ ngồi đối diện, nói: “Nếu cậu ta không đến, vậy thì cậu ngồi vào đó thay cậu ta, cho đến khi nào cậu ta xuất hiện thì thôi.”

“Cậu ta đã chặn số tôi rồi…” Mặt Đỗ Nhuy Thanh cứng đờ.

Hắn ta biết trò chơi mà bọn họ đang chơi là thua một ván phải cởi một món đồ. Những mỹ nam mỹ nữ bên cạnh đám công tử

nhà giàu này có thể thay họ cởi, nhưng nếu hắn ta ngồi vào đó thì chẳng có ai thay hắn ta cả.Hắn ta vội vã cầu xin: “Chung thiếu, anh biết mà, nếu tôi bị chụp ảnh thì đời tôi coi như xong…”

Chung Thịnh chỉ cười khẩy, nói: “Hồi cấp ba cậu chủ động tìm bọn tôi chơi, đáng lẽ tôi nên chụp lại vài tấm ảnh từ khi đó rồi mới phải. Hồi đó cậu còn biết giới thiệu cái tên theo đuôi cậu - Cố Thầm - cho chúng tôi nữa cơ mà, sao bây giờ lại càng sống càng thụt lùi thế này?”

Một thiếu gia khác cũng cười nói: “Dù gì bọn tôi cũng tài trợ cho cậu đi học nghệ thuật bao năm nay, vậy mà giờ ngay cả c.ởi đồ cho bọn tôi ngắm một chút cũng không chịu? Bộ yêu đương với Kiều tổng rồi thì muốn hóa phượng hoàng à?”

Chung Thịnh mất hứng, phất tay: “Thôi thôi, làm như bọn tôi khao khát một kẻ bị họ Kiều chơi qua không bằng.”

Thật ra bọn họ đã chán ghét Đỗ Nhuy Thanh từ lâu, hắn không muốn cũng chẳng ai ép.

Đỗ Nhuy Thanh cắn răng, ngồi xuống một bên, trong lòng tràn đầy hận ý.

Hồi cấp ba, hắn ta đúng là vì tiền và thế lực của những người này mà chủ động tiếp cận bọn họ. Nhưng bây giờ hắn ta đã “cải tà quy chính” (gớm), muốn sống tử tế, kết hôn với anh Bình. Nếu không phải vì Cố Thầm hám danh, khiến người ta tưởng cậu đã gả vào nhà họ Lệ, thì hắn ta đã không ngu ngốc mà tiếp xúc lại với Chung Thịnh, rồi lại bị lôi vào cái vòng luẩn quẩn bẩn thỉu này.

Bây giờ, kẻ mà Chung Thịnh muốn nhìn thấy là Cố Thầm, người đáng lẽ phải ngồi đây c.ởi đồ cũng là Cố Thầm, vậy thì tại sao hắn ta phải gánh thay?

Chung Thịnh không phải loại người thích tự chuốc lấy bẽ bàng. Hắn ta nói: “Thôi được rồi, hôm nay tôi cũng chẳng gọi cậu ta đến nữa. Tôi sẽ chờ cậu ta tự đến cầu xin tôi, tôi thích nhìn mỹ nhân cúi đầu.”

Hắn ta lại khinh miệt liếc Đỗ Nhuy Thanh, nói: “Đồ ngu, chuyện này do cậu khơi mào, vậy thì cũng đừng đứng ngoài cuộc.”

Trong giới giải trí, Đỗ Nhuy Thanh rất chú trọng giữ gìn hình ảnh. Hắn ta muốn “làm lại cuộc đời”, tuyệt đối không muốn quá khứ thời cấp ba của mình bị phơi bày. Nhưng lúc này, hắn ta không còn lựa chọn nào khác, đành phải đăng lên Weibo để “bóc phốt” Cố Thầm.

[Thật sự không ngờ bạn thân thời cấp ba của tôi lại trở thành như bây giờ. Tôi luôn coi cậu ấy là người bạn tốt nhất. Ngày đó cậu ấy đánh nhau, tôi còn thay cậu ấy chịu phạt. Nhưng bây giờ cậu ấy đã thay đổi đến mức tôi không còn nhận ra nữa… Con người khi đã phất lên rồi thì chẳng còn muốn nhớ lại quá khứ tồi tệ nữa, cũng là chuyện thường tình thôi…]

Hắn không nói thẳng tên ai, chỉ ẩn ý bày tỏ nỗi ấm ức.

Cư dân mạng lập tức xôn xao.

[Thanh Thanh, em sao vậy? Đừng buồn nữa, bọn chị ôm em!]

[Thanh Thanh cũng có lúc đau lòng thế này sao? Cậu đang nói về ai vậy? Ai lại đối xử với cậu như thế?]

[Là cái tên họ Cố trong chương trình đó hả? Trong chương trình Thanh Thanh luôn đối xử tốt với cậu ta, vậy mà cậu ta lại phớt lờ, đúng là chẳng có chút phép tắc nào.]

Rất nhanh, như để hưởng ứng Đỗ Nhuy Thanh, một số công ty giải trí trong giới tuyên bố cắt đứt hợp tác với Cố Thầm. Các

thương hiệu đã đặt quảng cáo trong chương trình Lớp học tình yêu cũng yêu cầu nhà đài cắt hết cảnh quay của "Cố tiên sinh".

Còn Chung Thịnh, kẻ có thể "hô mưa gọi gió" trong làng giải trí, lúc này đang đợi Cố Thầm phải quỳ xuống trước hắn ta…

Chương 22: Lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh (1)

Mọi người đều đang chờ xem liệu vị "Cố tiên sinh" trong truyền thuyết này có thực sự là đại lão hay không, có thể tự mình quay lại chương trình mà không cần cầu xin Chung Thiếu.

Bởi vì ai cũng nghĩ rằng, bất kể Cố tiên sinh có thực sự xin nghỉ vì xung đột lịch trình hay không, chỉ cần cậu không quay lại chương trình, thì cũng chưa thể xem như đã làm mất mặt Chung Thiếu.

Nhưng nếu cậu không lên tiếng, chẳng khác nào thừa nhận bị cấm sóng, sợ Chung Thiếu, vậy thì cũng đừng trách mọi người gán cho cậu cái danh lừa đảo. Còn nếu cậu thực sự lên tiếng đối đầu với Chung Thiếu, đôi bên giằng co lôi nhau xuống bùn, thì "đại lão thần bí" cũng chẳng còn thần bí nữa… trông lại chẳng có chút đẳng cấp nào.

Đây là một tình thế tiến thoái lưỡng nan, dù "Cố tiên sinh thần bí" chọn cách nào thì cũng mất điểm trong mắt người khác.

Chỉ mới tưởng tượng ra một số cách "Cố tiên sinh" có thể phản hồi, số ít người hâm mộ còn lại cũng dần mất niềm tin.

[Rốt cuộc có phản hồi không đây? Đại lão thực sự sẽ để mặc mình bị chửi thế này à? Đã ngày thứ ba rồi, chán quá đi mất.]

[Làm ơn ngày mai xuất hiện trên chương trình, đập thẳng mặt Chung Thiếu đi được không?]

[Đừng mà… Chung thiếu ép một cái là phải lập tức quay lại chương trình để chứng minh à? Một tổng tài bá đạo chẳng lẽ cả ngày không làm gì ngoài để ý chuyện này sao?]

Thế nhưng, ngày hôm sau, chương trình đã nhanh chóng đi trước mọi dự đoán của tất cả. Lên hay không lên cũng không còn quan trọng nữa.

Bởi vì chương trình trực tiếp thông báo tạm dừng phát sóng.

[Kính gửi khán giả, rất tiếc hôm nay chúng tôi không thể gặp lại các bạn. Do gần đây có quá nhiều khách mời xin nghỉ, sau khi xem xét, chương trình quyết định: tạm dừng cập nhật trong một tuần…]

Khán giả: [???]

[Đoán đoán đoán, lần này không cần đoán nữa rồi, vì chẳng ai cần lên hình cả [cười nhăn nhở.jpg]]

[Theo quy luật của Cố tiên sinh, đúng là bị trừ một tuần, nhưng lần này anh ấy trừ cho tất cả khách mời luôn rồi!!!]

[Ha ha ha, lần trước là khấu trừ hộ anh Thính 59 phút 3 giây, lần này là khấu trừ toàn bộ! khách! mời! trong vòng một tuần! có ngạc nhiên không? bất ngờ không?]

[Quy luật này đáng sợ quá!!!]

[Cố tiên sinh, anh bị dính debuff* à.]

(*Debuff: Thuật ngữ trong game, chỉ trạng thái bị giảm sức mạnh hoặc bị áp chế bởi hiệu ứng nào đó.)

Nhưng khán giả thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mục Vân Đình và Kỷ Chi Hi xin nghỉ là thật, Cố Thầm cũng vắng mặt, nhưng hai ngày trước chương trình vẫn phát sóng bình thường

cơ mà? Giờ ý là còn nhiều khách mời khác cũng xin nghỉ nữa? Là ai đây?

[Chẳng lẽ debuff của Cố tiên sinh đã lan sang toàn bộ khách mời, khiến ai nấy cũng xin nghỉ, làm sập cả chương trình rồi sao?]

Không thể không nói, bình luận này đã đoán trúng sự thật.

Lúc này, hai giáo sư Khổng Phủ Tùng và Vu Hồng đang vội vã quay trở lại trường.

Trên đường đi, cả hai vừa đeo kính vừa luống cuống trả lời tin nhắn, liên tục gọi điện trao đổi với các bên.

Trời ạ! Sao đột nhiên lại có nhiều doanh nghiệp đến làm việc với trường để tổ chức tuyển dụng thế này? Dạy học bao nhiêu năm, đã lâu lắm rồi họ không thấy một cảnh tượng nhộn nhịp đến vậy!

Quả thực họ đã nhờ không ít người trong giới kinh doanh giúp đỡ, nhưng phần lớn đều chẳng mấy để tâm, kỳ tuyển dụng mùa xuân cũng sắp qua rồi, dù có cố tình lên chương trình để tuyên truyền thì hiệu quả cũng chẳng bao nhiêu. Vậy mà hôm nay…

Rốt cuộc là vị đại lão thương giới nào đã ra tay, mới có thể làm nên một chuyện động trời thế này!!!

Sau khi quay về trường, họ mới phát hiện chuyện này đã khiến cả ban lãnh đạo trường chú ý. Lãnh đạo nhà trường phấn khởi đến mức không khép nổi miệng: “Giáo sư Khổng, giáo sư Vu, hai thầy cô đúng là có quan hệ rộng thật đấy! Vừa ra mặt đã mời được nhiều doanh nghiệp đến hỗ trợ công tác việc làm cho sinh viên thế này, còn chỉ định mấy ngành trọng điểm…”

Những chuyên ngành có tỷ lệ việc làm thấp của trường trong năm nay, có lẽ sẽ được giải quyết một cách đầy hứa hẹn.

Khổng Phủ Tùng và Vu Hồng đều lắc đầu giải thích: “Không phải do chúng tôi mời đến đâu. Đúng là chúng tôi đã nhờ vả rất nhiều người, nhưng cũng không biết vị tiên sinh hay tiểu thư tốt bụng nào đã giúp đỡ chúng tôi.”

Hai ngôi trường bận rộn kết nối với các doanh nghiệp, không khí vô cùng sôi động. Nhưng vấn đề là, số sinh viên của vài chuyên ngành này cộng lại cũng chỉ có vài trăm người, trừ đi những người không qua được vòng xét duyệt hồ sơ, vậy mà vẫn không đủ để đáp ứng nhu cầu tuyển dụng của nhiều doanh nghiệp đến thế?

Trời ạ! Các giảng viên của những chuyên ngành này suýt rơi nước mắt. Các ngành “hố sâu” như của họ, bao giờ mới được chứng kiến một cảnh tượng hoành tráng thế này chứ?

Trường của thầy Khổng thuộc liên minh 12 trường, trường của cô Vu thì thuộc liên minh 7 trường. Kết quả, các trường này cũng chen vào hưởng lợi. Vốn dĩ chỉ là một buổi giới thiệu nhân tài quy mô nhỏ, giờ lại thành sự kiện tuyển dụng rầm rộ, ngày càng mở rộng…

Tại hiện trường, thầy Khổng không kìm được mà hỏi người phụ trách tuyển dụng của một công ty dược: “Chào anh, có thể mạo muội hỏi ai đã sắp xếp để các anh đến đây không?” Ông nhớ chủ phía sau công ty này mang họ Trình, nhưng ông chưa từng nhờ vả người bạn họ Trình nào cả.

Người phụ trách vẫn giữ nụ cười: “Là do một vị Cố tiên sinh sắp xếp.” Anh ta vẫn nhớ vẻ mặt bất lực của thiếu gia Tư Dật, người anh trai khác cha họ Cố này thật đúng là nuôi không thuần, vậy mà thiếu gia vẫn phải ra mặt giúp anh ta làm chuyện này.

Thầy Khổng: “!!!” Cố tiên sinh! Quá có lòng rồi! Nhưng… Cố tiên sinh làm sao có thể tác động được đến nhà họ Trình? Chẳng lẽ có quan hệ họ hàng gì sao?

Ông tiếp tục hỏi một công ty khai thác khoáng sản có tên Kỷ Nguyên, hình như chủ công ty này họ Kỷ? Kết quả vẫn là: "Cố tiên sinh."

Thầy Khổng: ?

Thế là ông gấp rút hỏi tiếp từng người một. Một doanh nghiệp của nhà họ Mục, một của nhà họ Lâm, nhưng câu trả lời vẫn không đổi: "Cố tiên sinh."

Nhà họ Mục, nhà họ Kỷ, nhà họ Lâm… Ba nhà này cũng có quan hệ họ hàng với Cố tiên sinh sao?

Lúc này, Kỷ Chi Hi nhắn tin cho Cố Thầm: "Cố tiên sinh, tôi đã kéo cả Vân Đình đi hoàn thành nhiệm vụ rồi! Anh thực sự có tinh thần trách nhiệm xã hội quá! Tuy bọn tôi chưa nắm quyền, nhưng tạo ra vài cơ hội việc làm thế này thì đơn giản thôi."

Nhìn sang những doanh nghiệp còn lại mang họ Cố, họ Lệ, thầy Khổng không muốn hỏi tiếp nữa. Không cần đoán cũng biết, đáp án vẫn là Cố tiên sinh.

Hóa ra buổi hội chợ tuyển dụng quy tụ các ngành nghề, các thế lực này, lại là một tay Cố tiên sinh sắp xếp!

Hôm đó, khi ông và cô Vu tham gia chương trình, họ chỉ vô tình trò chuyện với Cố tiên sinh khi đi dạo, tiện miệng nhắc đến vấn đề này. Khi đó, Cố tiên sinh chỉ im lặng một lúc rồi nhàn nhạt đáp: "Tôi sẽ để mắt đến."

Ông còn tưởng Cố tiên sinh có khó khăn gì, nhưng không tiện từ chối thẳng. Không ngờ, Cố tiên sinh thực sự nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này! Hơn nữa, cậu không chỉ giải quyết triệt để vấn đề của ông, mà còn giúp cả những trường khác.

Vừa có sức ảnh hưởng lớn, vừa có tinh thần trách nhiệm với vấn đề việc làm, Cố tiên sinh trong giới kinh doanh rốt cuộc là nhân

vật tầm cỡ nào chứ!

Lúc này, thầy Khổng và cô Vu đã hoàn toàn tin tưởng, Cố tiên sinh chính là vị "đại lão thần bí" mà đám trẻ thường nhắc đến!

Thầy Khổng quay sang nói với sinh viên: "Các em, tình hình việc làm hiện nay không dễ dàng, huống chi là những ngành học của chúng ta. Nhưng Cố tiên sinh đã dốc lòng mời đến nhiều doanh nghiệp như vậy, mở ra nhiều cơ hội việc làm, sau này các em phải chăm chỉ làm việc, đừng khiến Cố tiên sinh thất vọng."

Sinh viên vốn biết thầy Khổng đã xin nghỉ từ chương trình "Lớp học tình yêu" để trở về giúp họ, nên cũng có chút hiểu biết về chương trình này. Thế là có người hỏi: "Thầy Khổng, Cố tiên sinh mà thầy nói, có phải là người trong chương trình không ạ? Hình như trên mạng đang có rất nhiều người bôi nhọ anh ấy?"

Bọn họ còn thấy người ta nói.

[Thực ra tôi cảm thấy chương trình hoãn phát sóng cũng chỉ là giúp Cố tiên sinh tạm thời né tránh vấn đề thôi.]

[Đúng vậy, vẫn thấy khó chịu lắm, hoãn phát sóng cũng chẳng chứng minh được gì cả…]

[Cố tiên sinh còn tiếp tục giả chết thì chỉ càng chứng minh Chung thiếu nói đúng mà thôi…]

Mặc dù trên mạng chưa lan truyền rộng rãi, nhưng nhờ sự tuyên truyền của thầy Khổng, rất nhiều sinh viên trong các trường đại học đã biết Cố tiên sinh là người đứng sau giúp đỡ họ. Bọn họ bắt đầu hào hứng chuẩn bị tham gia hội chợ tuyển dụng, đồng thời không kìm được mà lên mạng tìm kiếm xem rốt cuộc Cố tiên sinh là nhân vật tầm cỡ nào trong giới kinh doanh, mà có thể dễ dàng tập hợp nhiều doanh nghiệp lớn đến vậy.

Nhưng vừa tìm kiếm, bọn họ lại phát hiện toàn là những lời bôi nhọ đầy ác ý!

Cả thầy Khổng và thầy Vu khi nhìn thấy những thông tin này đều tức giận không thôi, lập tức muốn nhờ sinh viên giúp họ đăng ký tài khoản Weibo.

Sinh viên lo lắng hai thầy lớn tuổi rồi, lại bị đám fan độc hại của Chung thiếu chọc tức đến ảnh hưởng sức khỏe. Tôn sư trọng đạo, việc này cứ để bọn họ lo! Thời đại này, làm gì có sinh viên nào không có tài khoản Weibo chứ?

Huống chi, đây còn là mùa tốt nghiệp, thời điểm căng thẳng nhất để tìm việc. Nếu ai dám phá hỏng hội chợ tuyển dụng này của họ… Có thể nhịn sao? Không đánh lại được thì cũng là sinh viên đại học, ai mà chẳng có tố chất và lý trí?

Chung thiếu còn dám bịa đặt nói Cố tiên sinh là kẻ lừa đảo?

Cố tiên sinh chỉ cần giơ tay đã triệu tập hàng loạt doanh nghiệp lớn để tổ chức tuyển dụng.

Trong khi đó, Chung thiếu ngay cả người như Cố tiên sinh còn không quen biết, thì có thể xem là thiếu gia danh giá gì chứ?

Từ trước đến nay, fan của Chung thiếu luôn tự cao tự đại, thích cảm giác được hắn ta dắt mũi để giẫm đạp người khác. Lần này, nhìn thấy Cố Thẩm vẫn đang bị đè bẹp dưới chân, bọn họ đã bắt đầu mở tiệc ăn mừng.

Nhưng rồi họ đột nhiên phát hiện, không hiểu từ đâu lại có một nhóm người đột nhiên lên tiếng bảo vệ “Cố tiên sinh”.

[Lại mua thủy quân à?]

[“Cố tiên sinh” còn chưa từ bỏ sao? Tôi chỉ chờ xem anh ta tiếp tục giãy giụa thế nào, đúng là trò hề.]

Sinh viên đại học: ? Ai là thủy quân chứ? Ở đây có hàng chục nghìn con người bằng xương bằng thịt đấy nhé!

Đến lúc cho bọn họ biết sức mạnh của giới học thuật rồi!

Lúc này đang là buổi chiều, mặc dù Cố Thầm không quan tâm đến những chuyện trên mạng, nhưng những người bên cạnh lão gia nhà họ Lệ vẫn sẽ báo cáo một số tình hình cần thiết cho ông.

Nghe thấy những lời vu khống của Chung Thịnh đã gây ra dư luận tiêu cực, lão gia nhíu mày: “Tiểu Cố cứ thế mà trốn tránh cả ngày không quan tâm sao? Ta giữ nó lại ở đây chẳng khác nào trở thành chỗ trú ẩn cho nó à?”

Ông lại nhìn xung quanh rồi hỏi: “Tiểu Cố đâu rồi? Nó đã học trồng hoa, thái cực quyền, thậm chí cả chế độ ăn dưỡng sinh để lấy lòng ta, mong ta chấp nhận nó, vậy thì cứ để nó tự mình xử lý chuyện này đi, cũng để ta xem thử năng lực của nó thế nào...”

“Ờm... Lão gia... Cố tiên sinh ngài ấy...”

Quản gia Từ do dự một chút, rồi đáp: “Đã... lên lầu ngủ trưa rồi.”

Lệ lão gia: “...”

Mặc dù chính ông cũng sắp ngủ trưa, nhưng nhìn qua Lệ Gia Thụ đang đầy sức sống bên cạnh, ông lại cảm thấy Cố Thần này khiến người ta phiền lòng theo một cách khác.

Cuối cùng, ông không nhịn được mà nói: “Sao mà nó ngủ được vậy? Ở cái độ tuổi này, ở cái giai đoạn này mà còn ngủ ngon lành được sao? Có chí tiến thủ không vậy?”

Lệ Gia Thụ: "..." Ông nội, hôm qua chẳng phải ông còn mắng cháu vì ngủ nghỉ không điều độ, không chịu ngủ trưa sao? Vậy hôm nay cháu có thể không ngủ trưa được rồi nhỉ?

Nhưng mà, cái tên họ Chung trên mạng đúng là đáng ghét thật. Anh dâu sẽ xử lý chuyện này thế nào đây...? Cậu ta đã nghe ông nội nói qua, nhà họ Lệ và nhà họ Cố có quan hệ hợp tác nhưng không công khai, ngoài hai dòng chính, bên ngoài ít người biết, ngay cả nhà họ Trình, nơi mẹ kế của anh dâu tái hôn, có khi cũng không rõ ràng. Nếu giờ anh dâu chủ động nói ra rằng mình đã kết hôn với anh trai, chẳng phải lại như thể thừa nhận mình bị họ Chung áp chế hay sao?

Nhưng chuyện này... anh trai chắc chắn sẽ lo liệu, đúng không? Lúc này chẳng phải anh ấy nên đăng một bài weibo bảo vệ vợ thật mạnh mẽ à? Để tất cả mọi người đều biết: Cố Thẩm, là vợ tôi.

Ngay lúc ấy, lão gia nhà họ Lệ liếc cậu ta một cái, quát: “Còn không mau đi ngủ trưa cho ta!”

Lệ Gia Thụ nghiêm túc đáp: “Ông nội, ở cái độ tuổi này, cháu không ngủ trưa được đâu ạ.”

Lão gia nhà họ Lệ: "..." Đúng là bực mình, hai đứa nhóc này sao không thể dung hòa lại một chút nhỉ!

Cố Thần thực sự định đi ngủ trưa, nhưng điện thoại lại liên tục rung lên vì tin nhắn của Thẩm Nguyên

[Video] [Video] [Video]

[Cố tiên sinh, anh mau xem đi! Năm người chúng tôi đúng là tàu chiến vũ trụ vô địch ngân hà! Trước đây không quen nên chưa từng đánh chung, nhưng từ khi anh sắp xếp cho chúng tôi chơi cùng nhau hai ngày trước, mới phát hiện ra rằng hóa ra chúng tôi phối hợp lại mạnh đến mức này!!! Đến giờ vẫn chưa thua ván nào, dù đối thủ là đội xếp hạng, đội thuê cày thuê, đội streamer hay đội tuyển chuyên nghiệp, tất cả đều bị chúng tôi nghiền nát! Ngay cả đội hình xuất phát của ZG cũng bị chúng tôi đè bẹp!]

[Hơn nữa, sự phối hợp của chúng tôi tự nhiên như hơi thở, ăn ý đến khó tin! Anh xem mấy video này đi, toàn là những pha combat hoàn hảo. Tôi đã nói rồi, anh có hiểu biết đỉnh cao về game, vậy mà anh còn không chịu thừa nhận. Nếu không thì làm sao anh vừa nhìn đã chọn đúng năm người chúng tôi, phối hợp hoàn hảo thế này? Chắc chắn là do anh có con mắt tinh tường phát hiện ra bọn tôi chính là những mảnh ghép hoàn hảo! Đã lâu rồi tôi chưa từng có đồng đội phối hợp ăn ý thế này, thậm chí trước khi giải nghệ cũng không có!]

Cố Thầm: "..." Người là do trợ lý Trần chọn, anh ta chọn toàn cựu vô địch, dĩ nhiên phối hợp tốt rồi. Lúc còn thi đấu, một đội tuyển cũng chẳng thể gánh nổi nhiều tuyển thủ ngôi sao như thế này. Tiểu Nguyên à, cậu thực sự không cần phải quy hết công lao cho tôi đâu.

Cuối cùng, Thẩm Nguyên kết luận: [Vậy nên, Cố tiên sinh! Anh mau vào chơi cùng bọn tôi đi! Cam đoan gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật!]

Cố Thầm: "..." Hóa ra cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định lôi mình vào chơi game à?

Haiz, đám tuyển thủ giải nghệ này, thật sự chẳng có việc gì làm sao?

Nhưng mà, cậu tiện tay bấm vào xem video, những pha combat quả thực rất ấn tượng. Năm người này đúng là những tuyển thủ đỉnh cao từng giành chức vô địch, cá nhân ai cũng mạnh không cần bàn cãi. Điều thú vị là, khi họ phối hợp lại, đúng là hoàn mỹ đến mức đáng kinh ngạc.

Cố Thầm cảm thấy, đã đến lúc tìm việc cho đám tuyển thủ giải nghệ vô công rỗi nghề này làm rồi. Cậu trực tiếp nhắn lại: [Nhóc con, có muốn đánh giải chuyên nghiệp không?]

Cậu đã tìm hiểu sơ qua, tập đoàn Lệ thị quả thực có một câu lạc bộ eSports, cũng có chi nhánh cho tựa game RLZ, nhưng vì không được đầu tư nghiêm túc nên thành tích rất tệ, quanh năm không vào nổi playoffs, chỉ có suất tham dự giải đấu mà thôi.

Thẩm Nguyên: [???]

[!!!]

[Huấn luyện viên, em muốn đánh chuyên nghiệp!!!]

[Nhưng mà Cố tiên sinh, đáng lẽ anh nên hỏi tôithế này mới đúng: “Ông già, ông còn muốn đánh chuyên nghiệp không?”

[Anh thực sự định đầu tư để tôi - một "ông già" 22 tuổi - đánh chuyên nghiệp sao!!!]

Mặc dù Thẩm Nguyên đã kết hôn với Lâm Dĩ Tố, mà Lâm Dĩ Tố thì cũng có tiền, nhưng nếu không có suất tham dự, cậu ta cũng không thể đơn giản bỏ tiền ra mua một đội tuyển chuyên nghiệp để tự xếp mình vào đội hình chính được.

Bởi vì chỉ riêng phí mua suất tham dự đã lên đến hàng chục triệu, mà một tuyển thủ giải nghệ lớn tuổi như cậu ta, nếu muốn kéo theo đồng đội mạnh, e rằng cũng chẳng dễ dàng. Nếu tùy tiện tìm vài người ghép đội, có khi chỉ đánh được một mùa là rớt xuống hạng hai, số tiền đầu tư cả trăm triệu cũng đổ sông đổ bể.

Cố Thẩm nhắn lại: [Tôi muốn đầu tư vào cả năm người các cậu.]

Một mặt, năm người này thực sự rất mạnh, ít nhất cũng có tiềm năng lọt vào vòng playoffs. Mặt khác, bọn họ đều đã giải nghệ, không tốn phí chuyển nhượng cao, nếu đưa họ vào đội trụ hạng của Lệ gia, chi phí không đáng kể.

Cảm giác như lại sắp tìm được nhân tài để giới thiệu cho Lệ tổng rồi.

[!!!]

Thẩm Nguyên cảm động đến mức sắp khóc, điên cuồng gõ bàn phím: [Cố tiên sinh! Thật sự vô cùng cảm ơn anh! Tôi không biết phải nói gì nữa! Được quen biết một người như anh là vinh hạnh của tôi. Cảm ơn anh vẫn còn coi trọng những người già như chúng tôi. Thật ra, chỉ cần có thể ra sân đấu chuyên nghiệp một lần nữa, tôi có thể không cần lương. Tôi tin rằng bốn người còn lại cũng nghĩ như vậy…]

Cố Thầm: "…" Nhưng không tốn lấy một xu thì cũng hơi quá rồi.

Để bảo toàn giấc ngủ trưa của mình, Cố Thầm nhanh chóng kết thúc chủ đề: [Nhưng tôi chỉ đề cử với câu lạc bộ thôi, vấn đề lương bổng cụ thể thì đến lúc đó quản lý câu lạc bộ sẽ bàn bạc với các cậu. Tiểu Nguyên, cậu và đồng đội hãy tập luyện thật tốt, đừng tìm tôi chơi game nữa, biết chưa?]

Thẩm Nguyên: "?" Đột nhiên cậu ta rất nghi ngờ, liệu Cố tiên sinh có thật sự đánh giá cao cậu ta không, hay chỉ đơn giản vì không muốn chơi game cùng cậu ta nữa?

Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sự phấn khích của cậu ta. Cậu ta lập tức báo tin vui này cho bốn đồng đội tạm thời của mình.

Bốn người kia vốn còn đang chờ kiếm 10.000 tệ mỗi trận từ việc làm bạn chơi thuê, nhưng vừa nghe tin Cố tiên sinh muốn hỗ trợ họ trở lại con đường chuyên nghiệp, ngay lập tức không ai còn nghĩ đến tiền lương nữa.

Họ đều rưng rưng nước mắt, nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Thẩm Nguyên trên WeChat, dặn dò: [Cậu nhất định phải nói

chuyện thật tốt với Cố tiên sinh, biết chưa? Chuyện này nhất định phải thành công đấy!]

…

Bên phía Chung Thịnh, hắn ta cũng có chút khó hiểu. Sao đột nhiên lại có một nhóm sinh viên đại học kêu gọi "thảo phạt" hắn ta? Với bối cảnh của Cố Thầm, không thể nào kiên trì bỏ tiền thuê thủy quân như vậy được? Hồi cấp ba hắn ta còn phải ăn cơm căng tin, lấy đâu ra tiền chứ?

Nhưng để chắc chắn, hắn ta vẫn gọi cho Trình Văn Diệu: “Anh Trình, anh có bận không? Có chuyện muốn hỏi anh một chút.”

Chuyện xảy ra giữa hắn ta và Cố Thầm hồi cấp ba chính là do Trình Văn Diệu đứng ra giải quyết, nhờ đó mà hai người trở thành bạn bè.

Trình Văn Diệu đáp: “Tam thiếu, cứ nói đi.”

Chung Thịnh hỏi thẳng: “Cố Thầm là em họ anh, đúng không? Không còn bối cảnh nào khác chứ?”

Thực ra lúc đó đã có thể nhìn ra, nhà họ Trình không mấy coi trọng Cố Thầm, chỉ phái một thanh niên hai mươi mấy tuổi như Trình Văn Diệu đi giải quyết sự việc, nói rằng là anh họ của Cố Thầm. Khi đó, dù Cố Thầm nhảy từ tầng lầu xuống gãy chân, nhưng vì trong lúc giằng co đã làm bị thương một người anh em của bọn chúng, nên họ chỉ nói đó là một vụ đánh nhau đơn thuần. Trình Văn Diệu cũng tin vào điều đó và đứng ra hòa giải. Cuối cùng, vụ việc được xử lý như một cuộc ẩu đả học đường, các bậc phụ huynh sau đó đã tìm một người tên Đỗ Nhuy Thanh làm kẻ chịu tội thay.

Thế nhưng, ánh mắt của Trình Văn Diệu hơi lóe lên. Hắn ta là con trai của vợ trước của Trình Đổng, con riêng của Thích Nhã Quân. Sau khi Thích Nhã Quân tái hôn, bà sinh ra Trình Tư Dật,

địa vị của hắn ta trong nhà rớt xuống tận đáy. Sau đó, quyền hành trong gia đình lại do Thích Nhã Quân nắm giữ, nên hắn chỉ có thể sống nhờ vào việc lấy lòng mẹ kế.

Mà người mẹ kế này cực kỳ chán ghét đứa con bà từng sinh ra với chồng trước – Cố Thầm. Từ nhỏ đã ném cậu vào trường nội trú, thậm chí còn không muốn nhắc đến việc mình có đứa con này bên ngoài. Vì thế, để thuận theo mẹ kế, Trình Văn Diệu luôn tuyên bố với bên ngoài rằng Cố Thầm là em họ mình.

Hồi cấp ba, Cố Thầm gây chuyện ở trường, mẹ kế cũng không muốn ra mặt. Khi đó, hắn ta đã hơn hai mươi tuổi, nên được cử đi giải quyết với tư cách phụ huynh.

Giờ đây, Chung Thịnh đột nhiên hỏi lại chuyện này… Trình Văn Diệu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: “Cậu ta đúng là em họ tôi, mẹ tôi rất ghét cậu ta. Đột nhiên hỏi chuyện này, có vấn đề gì sao?”

Dù có che giấu sự thật rằng Cố Thầm là con ruột của Thích Nhã Quân và Cố Trọng Mậu, nhưng hắn ta cũng chẳng bận tâm lắm. Dù gì thì, dù là ở nhà họ Cố hay nhà họ Thích, Cố Thầm cũng chẳng có địa vị gì. Còn chuyện cậu kết hôn với Lệ Đình Khâm, đó là một thỏa thuận hợp tác ngầm giữa nhà họ Cố và nhà họ Lệ, ngay cả Thích Nhã Quân cũng phải đi tìm hiểu từ nhiều nguồn mới biết được, thì càng không thể nói cho một đứa con riêng như hắn ta.

Chung Thịnh cười nhạt: “Không có gì, chỉ là cậu ta cứng rắn quá, tôi cứ tưởng cậu ta có bối cảnh lớn lắm.”

Trình Văn Diệu tự nhiên hỏi: "Ồ, lại gây chuyện nữa à?" Mẹ kế của anh ta lúc nào cũng chửi Cố Thầm là kẻ thích gây chuyện.

Chung Thịnh cười nhạt: “Gây chuyện với tôi, nên tôi định thay mặt gia đình giáo huấn vị biểu thiếu gia này một chút, chắc không vấn đề gì chứ?”

Trình Văn Diệu chẳng thèm quan tâm đến Cố Thầm, thản nhiên đáp: “Tam thiếu cứ làm đi, nhà chúng tôi không quản cậu ta.”

Chung Thịnh nhìn đám sinh viên đang nhảy nhót dưới bài đăng trên Weibo của mình, cũng chẳng buồn để ý nữa. Một kẻ không có bối cảnh, mua vài thủy quân thì có thể làm được gì chứ?

Hắn gọi cho Đỗ Nhuy Thanh: “Cố Thầm vẫn chưa liên lạc với cậu à?”

Đỗ Nhuy Thanh có chút căng thẳng: "Vẫn… vẫn chưa." Sau khi bài đăng trên Weibo của hắn ta được tung ra, hiệu quả không như mong đợi, thậm chí đã bắt đầu có người mắng ngược lại hắn ta.

Chung Thịnh lạnh giọng: "Được rồi, xem ra cậu ta rất cứng đầu. Vậy thì tôi sẽ cho người xóa hết video của cậu ta đi." Lúc đầu chỉ định dùng các đối tác thương hiệu để gây áp lực, nhưng giờ xem ra phải mạnh tay hơn mới có thể khiến mỹ nhân nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Chương 23: Lục đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh (2)

Cố Thầm nhìn giờ chênh lệch múi giờ, định gọi cho Lệ Đình Khâm – người có lẽ vừa mới thức dậy, nhưng không ngờ lại nhận được cuộc gọi từ Cố Khảng trước.

Cố Khảng đi thẳng vào vấn đề: “Những gì Tam thiếu nhà họ Chung nói trên mạng, thư ký đã báo cáo với tôi rồi. Cậu chọc vào cái tên ôn thần đó từ lúc nào vậy?”

Chưa đợi Cố Thầm trả lời, ông ta đã tiếp tục: “Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, hợp tác giữa nhà họ Cố và nhà họ Lệ là bí mật. Các cậu có gây chuyện gì tôi không quan tâm, nhưng đừng làm loạn đến mức mọi chuyện bị phơi bày. Mấy đứa trẻ các cậu tranh đấu thì mặc kệ, nhưng đừng làm mất mặt nhau. Tốt nhất là cậu đi xin lỗi Chung Thịnh đi, đừng làm lớn chuyện nữa.”

Nói một tràng dài mà không cho Cố Thầm cơ hội chen vào, đúng lúc đó Lệ Đình Khâm gọi tới, chiếm mất đường dây.

Cố Thầm nhận cuộc gọi: “Chào buổi sáng, Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm trầm giọng: “Chào buổi tối, Tiểu Cố. Chuyện trong nước, trợ lý Trần đã báo với tôi rồi. Cậu đừng lo lắng, chỉ là chút dư luận mạng thôi, tôi sẽ xử lý.”

Cố Thầm khẽ cười: "Chung Thịnh sao?" May mà bài giáo huấn của Cố Khang đã cho cậu một chút thông tin trước, nếu không cậu còn chẳng biết Lệ tổng đang nói về chuyện gì.

Nhưng mà cách Lệ tổng xử lý rốt cuộc là như thế nào? Nếu là kiểu lên tài khoản chính thức của tập đoàn xác nhận: "Cố tiên sinh, vợ tôi." thì quá đáng sợ rồi!

Cậu không nhịn được mà nhắc nhở: “Nhưng mà Lệ tổng, anh cứ xử lý thì xử lý, nhưng tôi hy vọng anh đừng công khai quan hệ của chúng ta trên mạng.”

"Sao lại nói vậy?" Lệ Đình Khâm trầm ngâm một lúc. Quả thực, hợp tác giữa nhà họ Lệ và nhà Cố không công khai, chẳng lẽ Tiểu Cố đang lo chuyện này?

Nhưng Lệ Đình Khâm cũng không để tâm lắm: "Hợp tác là hợp tác, nhưng không cần vì chút lợi ích mà bó tay bó chân." Giọng điệu chắc chắn, thể hiện sự kiểm soát mạnh mẽ.

Nhưng Cố Thầm vẫn kiên quyết từ chối, thở dài: "Không, Lệ tổng, tôi thật sự không thể." Chuyện này quá gây ám ảnh… Nghĩ thôi mà da gà đã nổi lên rồi…

Lệ Đình Khâm khẽ nhíu mày. Trong mắt anh, Tiểu Cố hoàn toàn không cần vì mối hợp tác giữa hai nhà mà chịu ấm ức. Nhưng thấy Cố Thầm không muốn, anh cũng không tranh luận nhiều, chỉ nói: "Được, tôi hiểu rồi." Xử lý một tên công tử ăn chơi và một ngôi sao nhỏ, đúng là chẳng đáng để anh phải tự hạ mình công khai danh phận.

Cố Thầm thực ra cũng không để Chung Thịnh vào mắt, tiện thể nhắc: “À đúng rồi, Lệ tổng, tôi có vài tuyển thủ eSports rất giỏi muốn giới thiệu với anh.”

Lệ Đình Khâm: "…?" Sao Tiểu Cố cứ ngày ngày giúp người khác tìm việc vậy?

Nhưng anh vẫn không do dự đáp: “Được, tôi sẽ sắp xếp bên câu lạc bộ trong nước liên hệ.”

Cố Thầm nói: “Lệ tổng không hỏi tình hình cụ thể sao?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Vài người trẻ chuyên ngành sinh học mà cậu giới thiệu, tôi vừa xem qua hồ sơ rồi. Đúng là rất xuất sắc, đáng để đầu tư bồi dưỡng. Tôi quyết định tài trợ họ tiếp tục học lên, phòng nhân sự đã soạn thảo xong thỏa thuận đào tạo định hướng. Vậy nên, tôi tin vào mắt nhìn của cậu.”

Dù không tự mình kiểm tra từng ứng viên, nhưng những người Cố Thầm giới thiệu, anh vẫn xem kỹ hồ sơ. Thật sự ngoài dự đoán, tất cả đều rất giỏi, hơn nữa còn là học trò của giáo sư Khổng – đúng kiểu nhân tài mà phòng nghiên cứu của tập đoàn Lệ thị cần.

Cố Thầm khiêm tốn: "Trùng hợp thôi, trùng hợp thôi." Dù gì cậu cũng đã giúp hai giáo sư liên hệ với nhiều công ty, nhưng Lệ tổng dù sao cũng là chồng hợp pháp của cậu, họ vẫn có chút tài sản chung, nên đương nhiên cậunphải ưu tiên chọn vài nhân tài phù hợp cho Lệ tổng trước.

Lệ Đình Khâm trầm ngâm một lúc, lại nói: “Không, Tiểu Cố, cậu có thiên phú trong việc nhìn người. Một vị trí quản lý ở chi nhánh O trong nước khá hợp với cậu…”

Cố Thầm: "…" Lệ tổng sao cứ kiên trì tìm việc cho cậu vậy! Nhưng mới có 4 ngày, mà cậu lại sắp xin tiền tiêu vặt nữa thì không hay lắm nhỉ?

Thẩm Nguyên đã đoán trước Cố tiên sinh sẽ nhanh chóng xử lý, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy!

Câu lạc bộ WL thế mà trong ngày đã liên hệ với họ!

Dù sớm biết tin, nhưng Thẩm Nguyên và bốn đồng đội vẫn không khỏi kích động. Cố tiên sinh quả nhiên là người nói được làm được, hành động dứt khoát!

Đến tối livestream, cậu ta cười rạng rỡ. Ngay cả khi gặp đồng đội xếp hạng mắng mỏ, dạy bảo cách chơi, anh vẫn không tức giận, chỉ đáp: “Được được, cậu nói đúng.”

[Streamer không mở mic chửi lại à? Chúng ta từ bao giờ chịu nhục thế này?]

[Tiểu Nguyên nhặt được tiền à? Bị mắng mà mặt vẫn vui như được cưới chị Tố Tố vậy?]

Thẩm Nguyên cười híp mắt: “Dĩ hòa vi quý, đừng suốt ngày chửi nhau, không có văn hóa.”

[Anh giải nghệ rồi, câu lạc bộ đâu mà phạt, cùng lắm bị quản lý cấm chat, thế thì cứ chửi thoải mái đi!]

Thẩm Nguyên lại nói: “Không, giờ tôi có câu lạc bộ rồi, đừng để tôi bị phạt nhé.”

Bình luận: [???]

[Bảo sao, hóa ra cậu nhịn nãy giờ chỉ để khoe đúng không?]

[Xạo à? Cậu giải nghệ bao lâu rồi, làm gì có câu lạc bộ nào tuyển cậu?]

[Giờ streamer lừa fan cũng thành trend rồi à? Tiểu Nguyên đúng là từng vô địch, nhưng giờ là "người già" rồi, có ai muốn đâu? Nếu thật, tôi biểu diễn lộn ngược gội đầu luôn!]

[Lừa fan à, còn không nói rõ câu lạc bộ nào thì bỏ follow nhé~]

Mặc cho bình luận bùng nổ, Thẩm Nguyên vẫn cười tủm tỉm, không nói gì.

Fan không chịu nổi, định qua livestream của KK mách lẻo, nhưng lại thấy… KK cũng cười đầy ẩn ý.

[Tiểu Nguyên nhặt được tiền, cậu cũng nhặt được à?]

KK cười tươi: “Vì cuối cùng tôi cũng được ra sân chính thức rồi~”

[Xong rồi, lại có thêm một người điên.]

Fan tiếp tục chạy qua livestream của R Thần, nhưng rồi phát hiện, người đàn ông trầm ổn ấy hôm nay cũng có nét cười nơi khóe mắt.

[Trời ạ, R Thần của tôi cũng…]

[Điên luôn rồi?]

[Năm người này dạo này toàn lập đội đánh xếp hạng cùng nhau, có khi nào thật sự…]

[Trời ạ! Đừng nói là cả năm người bọn họ đều được câu lạc bộ tuyển lại, thật sự lập đội vô địch giải ngân hà đó chứ!]

Chuyện này điên thật rồi! Làm gì có câu lạc bộ nào lại ký hợp đồng với những tuyển thủ eSports đã giải nghệ nhiều năm!

Chắc hẳn là một ông chủ nào đó quá giàu, thích mấy tuyển thủ huyền thoại này nên bỏ tiền ra mời về để hoàn thành giấc mơ?

Dù bọn họ đều từng là nhà vô địch, nhưng cũng đã giải nghệ, kỹ năng phối hợp chắc chắn sẽ là vấn đề. Họ có thể đấu lại những tuyển thủ trẻ đang thi đấu đỉnh cao hiện tại không?

Nhưng dù thế nào, tin tức này vừa tung ra đã khiến cả giới eSports chấn động!

[Trời ạ trời ạ trời ạ! Chiến hạm vũ trụ vô địch của tôi thật sự vừa được thành lập sao? Nhưng có ai thực sự tin vào đội hình này không? Ha ha ha!]

[Ông chủ nào mà đỉnh vậy, gom hết Tiểu Nguyên, R Thần, KK, Tiểu Duệ, A Thần vào một chỗ? Dù chuyện này có vô lý đến đâu thì tôi vẫn cảm thấy cực kỳ vui vẻ 2333!]

[Xúc động quá… Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày lại được thấy Tiểu Nguyên, R Thần, KK, Tiểu Duệ, A Thần cùng nhau thi đấu… Thật sự cảm động…]

[Thật đấy, ai hiểu được cảm giác của fan lâu năm chứ?]

[Tôi thực sự không ngờ năm cái cây già lại có thể nở hoa cùng một lúc?]

Trong giới eSports, có kẻ mỉa mai, có người nghi ngờ, cũng có không ít fan đùa cợt. Nhưng dù gì đi nữa, cả năm người họ từng là huyền thoại trong RLZ, sở hữu lượng người hâm mộ chiếm đến một nửa của trò chơi này.

Việc cả năm người cùng trở lại, hơn nữa còn trong một đội, đã khiến giới eSports dậy sóng. Mọi người đều đoán xem vị ông chủ nào lại dám chi tiền để thực hiện một "giấc mơ hoài niệm" như vậy.

Trong khi đó, Tiểu Nguyên vừa chơi game vừa lướt bình luận, nhìn đủ mọi giả thuyết về vị ông chủ đứng sau màn, rồi lên tiếng:

“Không phải đại gia nổi lên từ than đá, không phải fan của tôi… Quản lý, quản lý! Mau cấm mấy cái bình luận nói bậy bạ kia đi!”

"Thật ra thì, là do Cố tiên sinh cảm thấy tôi quá phiền, suốt ngày bám lấy ngài ấy đòi chơi game, nên mới tiện tay quẳng tôi vào câu lạc bộ đó thôi." Cuối cùng cũng có cơ hội để khoe câu này, Tiểu Nguyên sung sướng nói ra.

[Tiểu Nguyên! Câu này mà cậu cũng nói ra được à! Cậu làm ơn làm người đi!]

[Cậu còn biết mình phiền nữa sao? Giờ còn khoe nữa chứ? Nhưng mà… chiêu này bá đạo quá!]

[Khoan đã, nhưng đây là toàn bộ dàn tuyển thủ All-Star đấy! Cố tiên sinh nói mua là mua luôn? Giàu quá vậy! Đúng là giúp chúng ta thực hiện ước mơ rồi!]

[Ước mơ cái gì chứ, Cố tiên sinh chỉ đơn giản là muốn Tiểu Nguyên im miệng thôi ha ha ha]

Fan của Tiểu Nguyên đều biết đến Cố tiên sinh, nhưng những người trong giới eSports thì hoang mang tột độ.

Cái gì? Cố tiên sinh là ai? Là nhân vật tầm cỡ nào mà chỉ vì bị làm phiền mà tiện tay lập luôn một "đội tuyển siêu cấp"?

[Nhanh lên! Cố tiên sinh ở đâu? Cho xin thông tin liên lạc!]

[Mười phút nữa… tôi muốn biết tất cả về Cố tiên sinh!]

Thế là họ đổ xô tìm kiếm thông tin trên mạng. Nhưng sau khi tìm được, tất cả đều sững sờ.

Sao mà có nhiều người chửi Cố tiên sinh thế này? Nhìn kỹ thì hóa ra là do một kẻ tên Chung Thịnh gây sóng gió.

Chung Thịnh là thứ gì vậy? Đúng là mắt không thấy núi Thái Sơn! Có biết Cố tiên sinh là ai không? Là người có thể tiện tay mua cả năm siêu sao về một chỗ đấy! Còn dám đặt điều bôi nhọ Cố tiên sinh?

Trong giới eSports, ai nể, ai không nể thì chưa biết, nhưng nếu có người gây rắc rối với các tuyển thủ huyền thoại, thì chắc chắn sẽ bị toàn bộ fan hâm mộ công kích.

[Tất cả những gì ảnh hưởng đến việc Tiểu Nguyên và đồng đội trở lại thi đấu, đều phải bị tiêu diệt!]

[Anh em! Cùng lao vào "cày nát" cái tên Chung Thịnh này đi!]

Thế là họ kéo vào Weibo của Chung Thịnh, nhưng đến nơi mới phát hiện… đã có một nhóm khác đang tấn công anh ta. Một nhóm cực kỳ có học thức, mắng người mà không cần dùng đến từ ngữ thô tục.

Hai bên nhìn nhau.

[Trùng hợp ghê, bạn cũng đến chửi Chung Thịnh à?]

[Trùng hợp thật, tôi cũng vậy!]

[Hay lắm, chỉ cần chung kẻ thù, chúng ta là bạn bè!]

Tuy nhiên, fan của Chung Thịnh toàn là những kẻ xấu tính, đã đấu khẩu với nhóm sinh viên này suốt cả buổi mà vẫn chưa chịu thua, khiến dân eSports thấy mà thương cảm.

[Mấy bạn sinh viên thật là có giáo dưỡng quá đi! Mắng lâu như vậy rồi mà vẫn chưa vùi dập được hắn ta?]

[Tránh ra! Để tôi ra tay! Đến lúc để Chung đại thiếu gia nếm thử sức mạnh của dân eSports rồi!]

Cùng lúc đó, Lục Thanh Việt, Dụ Tinh Châu và Mục Vân Đình cũng nhận ra sóng gió dư luận mà Chung Thịnh gây ra. Ban đầu, họ chỉ xem hắn ta là hề nhảy nhót trước mặt Cố tiên sinh, không đáng để ý. Nhưng không ngờ chuyện càng lúc càng lan rộng.

Họ cảm thấy không ổn, quyết định đứng ra lên tiếng ủng hộ Cố tiên sinh.

Fan của họ vốn không muốn gây rắc rối, nhưng nếu thần tượng đã lên tiếng, thì không thể bỏ qua! Hơn nữa, Chung Thịnh đã từng bắt nạt không ít nghệ sĩ, từ lâu đã khiến fan hâm mộ căm ghét.

Thế là họ kéo đến Weibo của Chung Thịnh, chuẩn bị "ra tay". Nhưng vừa đến nơi thì…

Ba nhóm đối mặt, càng thêm "cạn lời".

[Trùng hợp ghê, bạn cũng đến chửi Chung Thịnh à?]

[Trùng hợp thật, tôi cũng vậy!]

[Hay lắm, chỉ cần chung kẻ thù, chúng ta là bạn bè!]

Fan của ba ngôi sao nổi tiếng.

[Ối… Mấy bạn đánh suốt cả ngày rồi mà vẫn chưa hạ được hắn ta? Quá yếu! Quá yếu rồi!]

[Tránh ra! Nhường chỗ! Để tôi thể hiện!]

Dân eSports tự nhận là mạnh mẽ, nhưng cũng phải bất ngờ trước sức chiến đấu của fan giới giải trí.

Thế nhưng, càng đánh càng thấy… nơi này không chỉ có ba nhóm? Còn ít nhất bốn, năm, sáu… nhóm khác!

[Ơ kìa… các bạn cũng…]

Những thành viên từ giới thư pháp, trà đạo, thể thao.

[= =]

[Đừng có coi thường những ngành ít người của bọn tôi nhé… Tụi tôi bị fan của Chung Thịnh chửi suốt vì lý do "ngành nhỏ thì đừng hóng chuyện", tức chết đi được!]

[Vậy thì… cùng nhau hạ gục hắn ta đi?]

Tối nay, những ai nhàn rỗi lướt Weibo đều hoang mang.

[Gì vậy? Hôm nay là ngày lễ đặc biệt sao?]

[Cuối cùng Chung Thịnh cũng bị trời phạt rồi à?]

[HAHAHAHA đêm nay chính là ngày "Lục đại môn phái vây công Đỉnh Quang Minh"!]

[Ai nghĩ ra cái tên này vậy? Quá đỉnh!]

[“Lục đại môn phái vây công Đỉnh Quang Minh” chính thức ghi vào sử sách! Lần đầu tiên thấy có người bị cả sáu giới hội đồng! Đúng là một dạng "đẳng cấp" khác!]

…

Trong khi đó, Chung Thịnh chẳng hề lo lắng về chuyện này, vì trước giờ hắn thường xuyên công kích người trong giới giải trí. Weibo của hắn có hẳn một đội ngũ chuyên nghiệp để kiểm soát bình luận.

Nhưng lần này, đội ngũ đó hoàn toàn bó tay.

Người, quá nhiều người!

Xóa không xuể. Hoàn toàn không xuể!

Họ đành phải cài đặt tài khoản ở chế độ chỉ người theo dõi mới có thể bình luận. Và sau đó, họ nhìn thấy… số lượng fan của Chung Thịnh bỗng nhiên tăng lên hàng vạn người trong nháy mắt.

Đội ngũ quản lý: “…”

Cấu hình này đúng là quá đầy đủ: kột nhóm người có học thức, một nhóm game thủ, khi chửi người thì kết hợp cả văn lẫn võ; thêm một nhóm fan của những ngôi sao hàng đầu, hiểu rõ cách vận hành mạng xã hội, suýt nữa thì đào bới cả phòng làm việc

của họ lên tận trời. Làm bao năm nay, chưa từng gặp đối thủ nào đáng sợ như vậy.

Còn đám fan tự cho mình là thượng đẳng của thiếu gia Chung thì đã bị đánh cho tan tác từ lâu, chỉ còn lại phòng làm việc của hắn ta. Đối phương không phải thủy quân, mà thật ra bên họ mới toàn là thủy quân thì đúng hơn.

Đây đúng thật là "Lục đại môn phái vây công Đỉnh Quang Minh", không đỡ nổi, thật sự không đỡ nổi.

Phòng làm việc đề xuất: “Thiếu gia Chung, chúng ta thực sự không trụ nổi nữa, hay là giúp anh xóa sạch tài khoản Weibo nhé? Như vậy họ sẽ không còn chỗ để nói nữa.”

Chung Thịnh cười lạnh: "Tôi mắng người thì mắng rồi, cả đời này chưa từng xóa Weibo." Xóa đi chẳng khác nào trực tiếp quỳ gối.

Phòng làm việc lại thận trọng đề xuất: “Vậy... chúng tôi tạm thời đóng phần bình luận của anh nhé?”

Xưa nay chỉ có hắn giẫm lên người khác, lần đầu tiên bị nhiều người chửi như vậy, Chung Thịnh cũng có chút không chịu nổi, nghiến răng nói: “Đóng trước đi, đợi đám não tàn này nguôi giận rồi tính tiếp.”

Còn Đỗ Nhuy Thanh sau khi hiểu ra tình hình thì lập tức xóa Weibo của mình, sau đó tỏ vẻ đáng thương trong phần bình luận, nói rằng mọi người hiểu lầm. Nhưng những người kia đâu phải fan của hắn ta, không ai tin lời hắn ta cả. Cuối cùng, hắn đành phải giả chết mà lặng lẽ rút lui.

Nhưng chủ đề "Chung thiếu gia tăng 300.000 follow chỉ trong một giờ" thì đã leo thẳng lên hot search.

[Ha ha ha, thật không ngờ Chung thiếu gia vừa mới thiết lập chế độ "chỉ người theo dõi mới có thể bình luận", vậy mà lại giúp chúng ta có luôn chức năng đếm số lượng! Hóa ra chúng ta có tới 300.000 đại quân!]

[Fan một chục triệu của Chung thiếu gia chưa chắc là người thật, nhưng 300.000 anti vừa tăng này chắc chắn là người thật ha ha ha!]

[Khoan đã! Quên hỏi! Hôm nay chúng ta tụ họp ở đây, là vì...]

Mọi người đồng thanh trả lời: "Đánh Chung Thịnh!"

[Không không không, ý tôi là, tại sao mọi người lại đánh Chung Thịnh? Hắn ta đã làm gì khiến tất cả phẫn nộ vậy?]

[Dĩ nhiên là vì... vị đại gia thương nghiệp hô phong hoán vũ, tập hợp nhiều công ty giúp tôi tìm việc - Cố tiên sinh!]

[Dĩ nhiên là vì... người đã vung tiền như rác, giúp tuyển thủ tôi yêu thích quay lại đội hình chính, lập nên một chiến hạm thiên hà -Cố tiên sinh!]

[Dĩ nhiên là vì... người đã bảo vệ tình yêu của idol tôi - Cố tiên sinh!]

[Dĩ nhiên là vì... người đã bảo vệ gia sản của idol tôi - Cố tiên sinh!]

Mọi người: [?]

[?]

[Ơ khoan? Thật trùng hợp, các bạn của tôi ơi...]

[Tất cả đều vì Cố tiên sinh?]

[Trời ơi trời ơi! Mọi người đều vì Cố tiên sinh!]

[Vậy rốt cuộc... Cố tiên sinh tên là gì? Ông trùm thần bí này rốt cuộc là ai? Có ai biết không? Tôi thật sự rất muốn tìm hiểu!]

Các nhóm còn lại: [Chúng tôi cũng không biết... Các bạn sinh viên dễ thương có biết không?]

Sinh viên: [Không biết, anh em bên điện tử thể thao có biết không?]

Giới eSports: [Không biết luôn, các bạn fan siêu sao biết không?]

Fan lưu lượng: [Không biết nốt, mấy nhóm khác suốt ngày đào bới từng giây từng phút của Cố tiên sinh, chắc biết chứ?]

Những nhóm khác: [Gì mà 'chắc biết'? Nếu chúng tôi biết thì còn phải hỏi các bạn sao? Chúng tôi cũng chỉ đơn thuần là fan hâm mộ gu thẩm mỹ của Cố tiên sinh mà thôi! Cố tiên sinh giúp các bạn tìm việc, lên đội hình chính, bảo vệ tình yêu, thừa kế gia sản... Thế chẳng lẽ chính các bạn không nên biết sao?]

[Ừm... Vậy tức là, sau ngần ấy thời gian... Không có ai, không có nhóm nào biết được... Tên thật của Cố tiên sinh?]

Cuối cùng, con thuyền hữu nghị của "Lục đại môn phái" nói lật là lật, tất cả đồng thanh: [Vậy ra mấy người trong giới các người toàn là phế vật à!!!]

Chương 24: Truyền thuyết về Cố tiên sinh lưu danh sử sách.

Các fandom kiên trì tìm kiếm, nhưng vẫn không thể thu thập thêm bất kỳ thông tin nào về Cố tiên sinh.

Lúc chương trình mới bắt đầu, khi mọi người tự giới thiệu, Cố tiên sinh còn chưa kịp nói tên mình thì Đỗ Nhuy Thanh đã chen ngang, gọi anh là "Tiểu Cố". Kết quả là Cố tiên sinh cũng thuận miệng tự nhận luôn biệt danh đó.

Hu hu! Đỗ Nhuy Thanh đáng chết thật! Có một người bạn đại lão thế này mà lại không biết quý trọng! Thế là mọi người càng có lý do để đập Đỗ Nhuy Thanh hăng hơn nữa.

Ngay cả khi Cố tiên sinh nói chuyện điện thoại với Lệ tổng, ngài ấy vẫn lịch sự gọi cậu là "Cố tiên sinh". Hai người dù có là đối tác thương mại đi chăng nữa, cũng không cần khách sáo đến mức này chứ! Gọi cái tên thân mật không được à? Tức chết đi được!

Còn tổ chương trình thì... Hừ, đúng là nhát như thỏ! Không dám công khai tên thật của Cố tiên sinh đã đành, đến cả mặt mũi của cậu cũng không dám quay lên! Đúng là vô dụng!

Mà trong lúc mọi người vừa hăng say chửi Chung Thịnh, vừa ráo riết tìm hiểu, các chủ đề liên quan đã càn quét top tìm kiếm, khiến tất cả fandom đều nhận thức sâu sắc: Cố tiên sinh này rốt cuộc thần bí và quyền lực đến mức nào.

[Tôi còn đang lo Cố tiên sinh tiến thoái lưỡng nan, xử lý Chung Thịnh thế nào cũng không đủ hả giận...]

[Kết quả là từ đầu đến cuối, Cố tiên sinh chưa từng xuất hiện... Mà thậm chí không ai biết tên tuổi hay diện mạo của anh ấy.]

[Nghĩ lại cũng đúng, anh ấy bận rộn với thương trường đến mức không xuể, hôm nay còn sắp xếp tuyển dụng cho nhiều công ty, giúp năm tuyển thủ quay lại thi đấu. Đúng là bậc thầy quản lý thời gian đỉnh cao! Thời gian đâu mà quan tâm đến Chung Thịnh?]

[Cái gọi là 'tự tay vả mặt' giả tạo: đại lão tự bước ra, khoe danh phận, nêu bật thành tích.

Còn 'tự tay vả mặt' đích thực: đại lão chưa từng xuất hiện, mà đối thủ đã tự quỳ xuống lạy rồi.]

[Chấn động thật sự! Đây mới là phong cách của một nhân vật thần bí nắm quyền sinh sát, không ai có thể dò xét!]

"Anh tôi rốt cuộc đang làm gì thế? Sao còn chưa ra tay? Trợ lý Trần cũng không có động tĩnh?"

Lệ Gia Thụ vốn đang lo lắng muốn xem diễn biến đến đâu rồi. Nhưng vừa mở app ra, đập vào mắt là hàng loạt hot search về Cố tiên sinh.

"???"

Cậu click vào đọc tin, rồi bị sốc đến nỗi không nói thành lời.

Chung Thịnh cứ thế bị đánh bại luôn rồi?

Dễ dàng vậy á?

Đơn giản vậy á?

Mà cả thiên hạ đều hân hoan ăn mừng nữa chứ!

Anh trai cậu đúng là ra tay quá đẹp mắt!!!

Không kìm được, Lệ Gia Thụ lập tức nhắn tin: [Anh! Màn bảo vệ vợ của anh lần này quá đỉnh! Càn quét luôn hot search!]

Lệ Gia Thụ không ngờ, người anh trai vốn dĩ chẳng hay để tâm đến mình, lần này lại phản hồi rất nhanh: [?]

[Vợ anh bảo anh đừng can thiệp, em cũng đừng nhúng tay vào.]

Lệ Gia Thụ: "!!!"

Vậy ra là anh dâu?

Anh dâu đã làm thế nào mà nhẹ nhàng, im lặng, nhưng vẫn có thể gây nên một trận phong ba chấn động thế này?

Cậu ta vội vàng chạy xuống tầng, thấy Cố Thầm đang dạo bước trong khu vườn cổ kính của nhà cũ, vẻ mặt vẫn điềm nhiên lười biếng, thậm chí còn thong thả hái mấy nhành hoa đào trắng hồng mang về cắm.

"Anh dâu ơi, anh dâu! Anh cũng quá bình tĩnh rồi đấy!"

Lệ Gia Thụ thật sự tò mò, lập tức hỏi: "Trời ạ, anh dâu! Chuyện này anh đã xử lý thế nào? Sao có thể triệu hồi 'Lục đại môn phái' khơi dậy trận đại chiến giang hồ này chứ?"

Cố Thầm đột nhiên bị một thanh niên tràn đầy năng lượng chặn đường: "?"

Em trai này có phải đang lên cơn trung nhị* không vậy?

*Tại Việt Nam, trung nhị bệnh—chūnibyō đôi khi còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Nhìn thấy Cố Thầm vẫn giữ vẻ thản nhiên, thậm chí còn có chút nghi hoặc và khó hiểu, Lệ Gia Thụ sốt ruột: “Đừng giấu em nữa, anh dâu. Em biết cả rồi! Anh xem này, hot search xếp hàng dài như thế này, làm sao em có thể không biết được chứ? Quá tuyệt vời!”

Cố Thầm: “?”

Khoan đã, chẳng phải mình chỉ là một vai khách mời qua đường, xuất hiện tổng cộng 4 phút 52 giây thôi sao?

Hot search? Cái đó thì liên quan gì đến mình?

Cậu liếc sang màn hình điện thoại của Lệ Gia Thụ, rồi: “…”

Lệ Gia Thụ không biết chuyện gì xảy ra, vừa thấy Cố Thầm nhìn vào điện thoại, bước chân đang chậm rãi tản bộ bỗng tăng tốc. Anh dâu chân dài thế này, suýt nữa cậu ta không đuổi kịp:!“Anh dâu, anh dâu! Sao tự nhiên anh đi nhanh vậy!”

Cố Thầm mỉm cười: "Tự nhiên nhớ ra có chút chuyện cần sắp xếp…" Sắp xếp để trợ lý Trần gỡ hot search xuống.

Nhưng vừa bước vào sảnh dưới lầu, ông cụ Lệ đã gọi cậu lại: “Tiểu Cố à…”

Hiếm khi ông cụ Lệ có chút ngượng ngùng: “Lần này xử lý cũng không tệ, khụ khụ, nhưng hơi khoa trương quá. Dù vậy, cháu cũng đừng tự mãn quá, vẫn phải tiếp tục khiêm tốn học hỏi…”

Trong lòng Lệ Gia Thụ : "Wow." Ngoại trừ anh cả, ông nội hiếm khi khen ai. Anh dâu chỉ ở nhà cũ ba ngày mà đã chinh phục được ông nội rồi?

"Vâng, cảm ơn ông nội, ông quá khen rồi."

Cố Thầm giữ nét mặt bình thản, tán thành lời nhận xét của ông cụ: “Cháu cũng thấy vậy, đúng là hơi khoa trương quá. Cháu sẽ đi xử lý ngay.”

Ông cụ Lệ: "?" Chỉ vậy thôi à? Gây chuyện lớn như vậy mà tiểu Cố chẳng có chút biểu cảm nào? Trẻ con bây giờ, thực sự không cần phải khiêm tốn đến mức này đâu, nhìn Gia Thụ mà xem.

Lệ Gia Thụ bị sự bình tĩnh của Cố Thầm làm chấn động. Anh dâu à, anh dâu, anh vẫn giữ được bình tĩnh như vậy sao!

"Vậy ông nội, cháu lên trước đây." Cố Thầm tiện tay cắm nhánh đào vừa hái vào bình sứ thanh hoa trên giá đồ cổ, điều chỉnh nhẹ cành cây rồi lên lầu.

Sắc mặt ông cụ Lệ lập tức biến đổi: “Đó là đồ sứ thanh hoa ta sưu tầm đấy! Đừng cắm lung tung!”

Nhưng khi nhìn lại, ông cụ thấy những bông hoa phấn trắng cùng lá xanh nhạt hòa quyện với hoa văn trên bình, mang đến cảm giác tươi mới của mùa xuân.

"Ơ? Tiểu Cố cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ?"

Ông cụ suy nghĩ một lát rồi đổi ý: “Thôi vậy, người trẻ tuổi hái đào đột ngột thế này, chắc là nhớ đình Khâm quá, mau thêm chút nước vào nuôi cho tươi đi.”

Trợ lý Trần vẫn nhớ lời dặn của Cố Thầm, nhưng đây là hot search có lợi cho cậu, lại có thể đối phó ảnh hưởng xấu từ Chung Thịnh, nên anh ta còn do dự một chút. Kết quả là độ hot càng lúc càng tăng.

Lúc này, mọi người đã đánh Chung Thịnh và Đỗ Nhuy Thanh gần xong, bây giờ đều tập trung điều tra thân phận thần bí của "Cố tiên sinh". Trợ lý Trần cảm thấy cũng đến lúc rút hot search

rồi, nếu cứ tiếp tục, e rằng sẽ ảnh hưởng đến mong muốn giữ kín danh tính của Cố tiên sinh.

Thế là anh ta dùng số tiền còn lại trong quỹ một triệu do Cố tiên sinh chuyển đến, bắt đầu tiến hành gỡ hot search.

Nhưng càng gỡ càng không ổn. Độ hot vừa giảm lại tăng, giảm rồi lại tăng! Đến mức quỹ tiền cũng dần cạn.

Đúng lúc anh ta đang cân nhắc có nên báo cáo chuyện này cho Lệ tổng không, thì Cố tiên sinh gọi đến, cấp thêm kinh phí. Anh ta lại tiếp tục đổ mồ hôi chiến đấu với việc rút hot search.

Thế nhưng, sáu phe phái tích cực điều tra thân phận Cố tiên sinh, vốn đã mất hứng đánh Chung Thịnh - người đã đóng bình luận và giả chết - giờ lại phát hiện hot search đang bị gỡ xuống?

[Chung Thịnh lại phản công rồi! Hắn ta bắt đầu gỡ hot search của Cố tiên sinh kìa! Anh chị em, tiếp tục xông lên cho tôi!]

Chung Thịnh lăn lộn lâu trong giới giải trí, rất am hiểu mấy chuyện này. Hắn ta vừa dặn dò: “Đừng gỡ trực tiếp mấy hot search đó, dễ gây phản tác dụng. Đợi đến khuya, khi cảm xúc mọi người lắng xuống, hãy từ từ, tự nhiên mà gỡ. Tin tôi đi, họ chửi hai ngày rồi sẽ quên thôi.”

Nhưng vừa mở điện thoại ra, hắn lại thấy mình bị @ mắng khắp nơi.

Chung Thịnh: “! Ai hại tôi nữa đây!!!”

Cố Thầm theo dõi một lúc, phát hiện chặn được bên Đông thì bên Tây lại bùng nổ. Không lên hot search Weibo thì lại lên hot search các nền tảng video, không chỉ một nền tảng, căn bản không rút kịp.

Hơn nữa, tiền tiêu vặt của Lệ tổng cũng sắp cháy túi.

Cố Thầm: "= =" Số tiền tiêu vặt chưa kịp xin của Lệ tổng, bây giờ bắt buộc phải xin rồi… Lệ tổng, cho tôi chút tiền tiêu vặt cứu mạng đi…

Thế là Cố Thầm lại gọi cho Lệ Đình Khâm: “Khụ, Lệ tổng …”

Nhưng còn chưa kịp mở lời, Lệ Đình Khâm đã nói:

“Tiểu Cố, tôi đã thấy chuyện trên mạng rồi. Cậu thực sự rất xuất sắc, rất lương thiện.”

“?”

Cố Thầm nói: “Lệ tổng quá khen rồi.” Cậu có thể hiểu được chữ “xuất sắc,” nhưng “lương thiện” thì từ đâu ra vậy?

Lệ Đình Khâm thở dài: “Tiểu Cố, cậu không cần khiêm tốn nữa.”

Mặc dù Cố Thầm mắc chứng sợ xã hội, không giỏi giao tiếp, nhưng chỉ cần tham gia một chương trình cũng đã giúp đỡ rất nhiều người, hỗ trợ các khách mời xung quanh, có thể nói là luôn đối xử tử tế với người khác. Hơn nữa, cậu còn giúp nhiều sinh viên giải quyết vấn đề việc làm, thậm chí sẵn sàng đi nhờ vả hai gia tộc Cố và Trình mà quan hệ không tốt, điều đó đã thể hiện trách nhiệm xã hội mạnh mẽ.

Chính vì vậy, tất cả các nhóm người đều sẵn lòng lên tiếng giúp cậu.

Việc Cố Thầm không để anh can thiệp là đúng, cách giải quyết lần này thực sự là tốt nhất, vừa làm sáng tỏ những vết nhơ mà Chung Thịnh bôi lên người cậu, vừa không khiến con người thật của Cố Thầm bị quấy rầy.

Lệ Đình Khâm tiếp tục: “Chuyện này về cơ bản đã được giải quyết xong, phần còn lại cứ giao cho tôi sắp xếp đi, Tiểu Cố, cậu

cũng đừng khách sáo nữa.” Một số người đáng xử lý, anh vẫn sẽ xử lý.

“Còn nữa, trợ lý Trần đã nói với tôi về vụ hot search rồi. Cậu thiếu tiền tiêu vặt à?”

Lệ Đình Khâm sắp xếp mọi việc rất chu toàn: “Cậu nên ra ngoài vui chơi, tận hưởng cuộc sống nhiều hơn, giống như Gia Thụ ấy, đừng dồn hết tiền vào mấy chuyện này.”

Cố Thầm: “…” Cậu thực sự không hề khách sáo, vừa nãy còn định xin tiền tiêu vặt đây, nhưng cây hái ra tiền trong nhà, anh chưa cần lắc mà tiền đã tự rơi xuống rồi…

“Được thôi, vậy cảm ơn Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm bật cười: “Ừm, đi mua thứ gì đó mình thích đi, hoặc mua thêm một đội tuyển cũng được.”

Cúp điện thoại, Cố Thầm rời phòng đi xuống lầu. Lệ Gia Thụ thò đầu ra: “Anh dâu, anh dâu! Vừa nãy anh gọi điện với ai vậy? Anh vẫn chưa nói cho em biết làm sao mà anh làm được như vậy đấy?”

Cố Thầm mỉm cười: “Tôi gọi cho anh trai cậu để xin tiền tiêu vặt.” Tôi cũng không biết mình làm cách nào đâu.

Lệ Gia Thụ: “Hả?”

Đúng lúc đó, điện thoại của Cố Thầm vang lên một tiếng “ting~”, có tin nhắn đến.

Lệ Gia Thụ tò mò: “Oa oa oa! Mau xem thử đi, có phải anh em chuyển tiền tiêu vặt rồi không? Em xem ké được không?”

Nghĩ đến việc trước đây Lệ Gia Thụ từng khuyên anh tiếp quản công ty, Cố Thầm đưa điện thoại cho cậu xem.

Lệ Gia Thụ: “???”

“Trời ơi! Sao thế này? Anh dâu, sao tiền tiêu vặt của anh lại nhiều hơn em một con số!”

Thực sự có người có thể sở hữu nhiều tiền tiêu vặt thế này sao! Hơn nữa, chỉ cần anh dâu gọi một cuộc điện thoại là tiền lập tức về tài khoản- năm triệu tệ! Nếu cậu ta có từng đó tiền tiêu vặt, còn đi lập cái công ty vớ vẩn làm gì nữa!

Anh trai! Anh thật quá bất công rồi!

Cố Thầm lại nghiêm túc hỏi cậu: “Gia Thụ, cậu nghĩ vì sao lại thế?” Lệ tổng thực sự quá hào phóng với cậu.

Lệ Gia Thụ bị màn phát cẩu lương này làm cho nghẹn lời: “…”

Được rồi, có vợ thì giỏi lắm sao!!!

Đêm khuya, Chung Thịnh cảm thấy đã đến lúc có thể bắt đầu gỡ hot search, giảm nhiệt độ dư luận. Hắn ta đổ một khoản tiền lớn vào chuyện này.

Lệ tổng lại tiếp tục sắp xếp, cấp dưới cứ thế mà làm theo. Hơn nữa, bên kia vẫn là ban ngày, xử lý chuyện này cũng không có gì vội vàng.

Thế nhưng, họ nhanh chóng nhận ra công việc bỗng dưng dễ dàng hơn rất nhiều. Có nhiều phần còn chưa kịp động tay thì đã có người làm xong trước một bước? Nhờ vậy mà tiết kiệm được không ít ngân sách. Họ chỉ cần xử lý nốt những phần chưa hoàn toàn gỡ bỏ là xong.

Ngoài ra, Cố tiên sinh còn yêu cầu tốt nhất là xóa luôn các video chương trình từng đăng tải. Khi kiểm tra lại, họ phát hiện hầu hết các video do các thương hiệu lan truyền đã bị xóa từ hôm qua, chỉ còn lại một số nội dung rời rạc và video trên kênh chính

của chương trình. Vậy thì chỉ cần thương lượng lại hợp đồng với chương trình là xong, lại giảm bớt được một phần công việc.

Sáng hôm sau, Chung Thịnh ngủ không ngon giấc, vừa thức dậy đã kiểm tra kết quả. Hắn ta kinh ngạc phát hiện, hiệu quả lần này tốt đến mức bất ngờ. Trước đây hắn từng bỏ tiền ra mua dịch vụ này nhiều lần, nhưng chưa lần nào sạch sẽ đến vậy.

Hắn ta tán dương: "Lần này làm tốt lắm." Cảm giác như bỏ ra một khoản tiền nhưng thu về gấp đôi hiệu quả.

Còn fan hâm mộ, sáng sớm thức dậy liền choáng váng, tất cả đều biến mất!!! Mọi nội dung liên quan đến Cố tiên sinh, chỉ sau một đêm đã bị xóa sạch!!!

[Quái dị quá… Lẽ nào Chung Thịnh lại vùng dậy rồi?]

[Không đúng, Chung Thịnh có lớn mạnh đến vậy sao?]

[Mọi người ơi, có khi nào trước giờ chúng ta đều đoán sai? Có khi nào tất cả những hot search này đều do Cố tiên sinh tự hạ xuống? Một đại nhân vật như anh ấy, căn bản không muốn bị nhắc đến hay bàn luận trên mạng? Anh ấy đâu cần fan hâm mộ gì chứ?]

[!!! Có vẻ hợp lý thật!]

[Đúng vậy, tôi cảm thấy chỉ có Cố tiên sinh mới có khả năng làm chuyện lớn thế này…]

[Hu hu hu, vậy là Cố tiên sinh của tôi cứ thế mà biến mất sao? Tuy video không lộ mặt, nhưng nhìn tay cũng được mà! Cái chương trình chết tiệt đó lại xóa hết rồi sao? 4 phút 52 giây toàn tinh hoa, không có một giây nào thừa đâu!!!]

[Hehe, tôi đã lưu lại rồi~]

[Cầu xin file gốc!]

[Cầu xin file gốc!]

[Haizz, sau này thật sự sẽ phải gọi là "Cố tiên sinh thần bí" rồi sao?]

[Quá sốc, chỉ trong một đêm mà có thể xóa sạch không còn dấu vết… Cố tiên sinh ngày càng thần bí… Nhưng tôi lại càng muốn biết anh ấy rốt cuộc là ai, phải làm sao đây! Thật sự là cầu mà không được! Càng nghĩ càng ngứa ngáy!!!]

Chung Thịnh cạn lời: “???”

Hắn đã cố gắng suốt bao lâu, bỏ ra biết bao nhiêu tiền, vậy mà lúc cần đoán thì không ai đoán, đến lúc không nên đoán lại đổ hết lên đầu Cố Thầm!

Nhưng thôi, mục tiêu của hắn ta đã đạt được - video chương trình của Cố Thầm đã bị xóa sạch, sau này cậu không thể tham gia chương trình nữa.

Còn những người trên mạng có chửi hắn ta nhiều đến đâu, thì ngoài đời cũng không làm gì được hắn ta cả.

Mệt mỏi ngáp một cái, hắn ta thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mà đăng một dòng trạng thái: [Có những người, thực sự chỉ có thể khoe mẽ trên mạng mà thôi. Ngoài đời, thì làm gì được nhau?]

Nhưng trong danh sách bạn bè WeChat của hắn ta có không ít ngôi sao và hot girl mạng, mà số người ghét hắn cũng không ít. Rất nhanh chóng, ảnh chụp màn hình bài đăng của hắn đã bị lan truyền.

Mọi người nhìn thấy mà tức đến bật cười.

[Hả? Tên này còn dám tự hào nữa à?]

[Nhưng đúng là… mọi người chửi hắn suốt thời gian qua, cũng chỉ khiến hắn ta "chết xã hội" trên mạng thôi. Ngoài đời, hắn ta vẫn là cậu ấm nhà giàu có quyền có thế, chắc chắn vẫn có kẻ vì tiền mà bám theo hắn ta…]

[Nghĩ vậy lại thấy tức quá!]

[Tức chết mất! Người không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ à? Chỉ cần mặt dày, chúng ta cũng chẳng làm gì được hắn ta sao?]

Câu nói của Chung Thịnh lập tức khiến đám fan hùa theo hắn ta cũng nhấp nhổm muốn phản công:

[Hừ! Mấy người phí công chửi bới suốt, viết lắm như vậy, nhưng Chung thiếu vẫn là Tam thiếu nhà họ Chung, gia đình giàu mạnh. Các người có làm tổn hại thực sự được gì không?]

[Cho nên nói, quan trọng vẫn là thành công ngoài đời thực. Chửi trên mạng thì có ích gì? Nhìn xem “Cố tiên sinh thần” bí của các người có thể làm gì được Tam thiếu nhà họ Chung không?]

Những lời này dường như cũng gợi ý cho Chung Thịnh một ý tưởng mới. Hắn ta vẫn không mở bình luận, nhưng lại đăng thêm một bài trên Weibo: [Cái tên Cố tiên sinh kia, đừng thao túng cư dân mạng sau lưng nữa. Tôi chờ anh chứng minh sức ảnh hưởng của mình ngoài đời thực.]

Cố Thầm chẳng có bối cảnh gì, chắc chắn không dám xuất hiện. Như vậy, lời đồn đại về thân phận thần bí của Cố Thầm cũng sẽ tự sụp đổ thôi.

Cư dân mạng lập tức lo lắng.

[Khốn nạn thật! Nếu Cố tiên sinh không ra mặt thì sao bây giờ?]

[Cố tiên sinh không thèm để ý tới hắn ta, thế mà hắn ta lại vênh váo thế này!!!]

Thế nhưng, chỉ nửa tiếng sau, một tin tức bùng nổ xuất hiện trên truyền thông.

[Theo tin lan truyền, vào khoảng 9 giờ sáng nay, con trai út của một doanh nhân họ Chung đã bị bắt giữ tại biệt thự riêng…]

Bức ảnh kèm theo chính là một trong những biệt thự của Chung Thịnh. Trong tấm ảnh chụp từ xa, có thể thấy một thanh niên trẻ đang bị cảnh sát áp giải ra khỏi cổng.

Cư dân mạng tròn mắt há hốc miệng.

[!!! Đây chẳng phải là Chung Thịnh sao!!!]

[Hắn ta ngồi chờ trong nhà, thế mà… chờ được cảnh sát tới bắt!!!]

[Đây chẳng khác gì thể thốt xong bị sét đánh ngay tại chỗ! Ha ha ha!]

[Cái tát trời giáng này nhanh quá đi!!!]

[Nửa tiếng trước Chung thiếu còn đăng bài thách thức Cố tiên sinh chứng minh sức ảnh hưởng ngoài đời, giờ thì nghiệp quật tới nơi rồi!]

[Báo chí lần này cũng nhanh nhẹn quá, chụp được luôn cảnh tượng này! Ha ha ha, tốc độ ánh sáng!]

[Chủ yếu là do Chung thiếu từng khoe khoang căn biệt thự này, nên sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua, chắc chắn sáng nay sẽ có phóng viên chờ sẵn để phỏng vấn. Không ngờ lại ghi được một cú sốc lớn thế này! Tin tức quá đỉnh!]

[Ha ha ha, Chung thiếu tự mình đòi Cố tiên sinh chứng minh thực lực, giờ thì chứng minh xong rồi đấy, mà không chỉ chứng minh trên người hắn ta đâu!]

[Trước giờ ai cũng nói Tam thiếu nhà họ Chung là đứa con được cưng chiều nhất. Giờ chắc cha mẹ hắn ta muốn đập hắn ta quá! Còn Đỗ Nhuy Thanh thì chắc chắn tức điên!]

[Không sao, Đỗ Nhuy Thanh đi theo Chung Thịnh, chắc cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.]

Lúc này, Đỗ Nhuy Thanh đang khóc lóc trước mặt Kiều Khôn Bình, trông dáng vẻ đáng thương vô cùng: "Anh Bình, làm sao đây? Em không biết mình sao mình lại đắc tội với cậu ta… Anh giúp em được không?"

Nhưng Kiều Khôn Bình chẳng hề động lòng, thậm chí còn lạnh nhạt nói: "Lúc này tôi không muốn đào bới chuyện cũ trách cứ cậu đâu, làm vậy khó coi lắm. Nhuy Thanh, chúng ta nên chia tay trong êm đẹp đi."

Đỗ Nhuy Thanh bất lực khóc lóc: "Nhưng hình như Cố Thầm muốn cấm sóng em… Vậy sau này em biết làm sao? Hay là… anh cưới em đi? Em có thể rời khỏi giới giải trí, ở nhà chăm sóc anh…"

"Đừng diễn nữa."

Kiều Khôn Bình nghe đến đây thì mất kiên nhẫn: "Trước kia cậu và Chung Thịnh hùa nhau cấm sóng Cố tiên sinh, lúc đó cậu nghĩ gì? Mà ban đầu, chẳng phải chuyện này do chính cậu khơi mào sao?"

"Cậu dính với đám người như Chung Thịnh, tôi còn không biết cậu là loại người gì chắc? Đừng làm tôi buồn nôn nữa. Không lạ khi Cố tiên sinh luôn khinh thường cậu…"

“?”

Đỗ Nhuy Thanh nghe xong thì ngớ người, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, vội vã nói: “Anh Bình, không phải đâu, là Chung thiếu ép em đăng bài đó, trước kia em với bọn họ không hề thân thiết mà…”

Trước đây không phải Kiều Khôn Bình là không nhìn thấu thói quen nói dối của Đỗ Nhuy Thanh, chỉ là vì giá trị cảm xúc mà làm ngơ. Nhưng không ngờ Đỗ Nhuy Thanh lại từng qua lại với đám người như Chung Thịnh, điều này khiến gã ta cảm thấy ghê tởm như vừa nuốt phải ruồi.

Gã ta nhướn mày, giọng điệu mang theo chút chế giễu: “Cậu nghĩ không thể đóng phim nữa nên muốn lấy chồng à? Vậy thì cưới Chung thiếu đi. Trước đây nhà họ Chung chắc chắn không cho cậu bước chân vào cửa, nhưng bây giờ Chung thiếu vào tù rồi, chưa biết chừng lại có cơ hội đấy.”

Sắc mặt Đỗ Nhuy Thanh tràn đầy tuyệt vọng: “Anh Bình, em đã thay đổi rồi mà…”

Nhìn hắn ta vẫn còn chối cãi, Kiều Khôn Bình cũng chẳng muốn nói thêm, chỉ hừ lạnh rồi đẩy cửa bỏ đi: “Thôi, tôi đi đây. Tự lo lấy thân đi.”

…

Cố Thầm thấy tin nhắn trợ lý Trần gửi đến, nhướn mày. Quả nhiên Lệ tổng không hổ danh là bá tổng chính hiệu, xử lý Chung Thịnh và Đỗ Nhuy Thanh nhanh gọn lẹ.

Giờ đây, tất cả các chủ đề nóng đều bị gỡ xuống, video cũng bị xóa sạch, cuối cùng cậu mới có chút hài lòng. Mặc dù quá trình có chút ly kỳ, nhưng cậu vẫn là một nhân vật quần chúng không xuất hiện trong nguyên tác, kết quả cuối cùng cũng chẳng khác biệt gì.

Chương trình có vẻ cũng bị hoãn lại, cuối cùng cậu có thể trở về cuộc sống của một người qua đường bình thường rồi.

Cư dân mạng.

[Hu hu hu, mọi chuyện có vẻ đã kết thúc rồi. Lẽ nào Cố tiên sinh thực sự biến mất luôn sao?]

[Cố tiên sinh … có phải từ đầu đến cuối đều chưa từng xuất hiện không? Nhưng vẫn phải cảm ơn Chung thiếu, nhờ hắn ta mà chúng ta mới được chứng kiến Cố tiên sinh ra tay.]

[4 phút 52 giây, quả thực là video giới hạn hiếm có. May mà tôi đã lưu lại.]

[Dù Cố tiên sinh vẫn bí ẩn như vậy, nhưng giang hồ sẽ luôn truyền tụng về truyền thuyết của Cố tiên sinh~]

[Ha ha ha, một ngày nào đó Cố tiên sinh tái xuất, vẫn có thể hô mưa gọi gió giang hồ chứ!]

…

Tại biệt thự nhà họ Lệ, Cố Thầm tiếp tục tận hưởng cuộc sống an nhàn của mình.

Nhưng ông cụ nhà họ Lệ, sau vài ngày ăn thực đơn dưỡng sinh do Cố Thầm sắp xếp, thật sự sắp không chịu nổi nữa. Dù bữa ăn này có vẻ đúng là có chút tác dụng, bác sĩ gia đình cũng bảo là khoa học…

Nhưng miệng ông đã nhạt nhẽo đến mức muốn khóc rồi!

Hơn nữa, nhìn thấy Cố Thầm có lối sinh hoạt còn "già" hơn cả mình, ông cụ chỉ muốn nói: Cậu cứ làm lão gia nhà họ Lệ đi cho rồi!

Vì vậy, ông cụ nhìn Lệ Gia Thụ, thở dài cảm thán: “Gia Thụ à, mau dẫn anh dâu con ra ngoài chơi đi."

Chương 25: Bước đầu trở thành huyền thoại kinh doanh: Đoạt lấy con dấu.

“Gia Thụ à, mau dẫn anh dâu cháu ra ngoài chơi đi.”

Lệ Gia Thụ nghe thấy câu này liền rùng mình một cái, nghiêm túc phản bác: "Ông nội, thứ nhất, cháu không đi chơi, kiểu giải trí này quá tầm thường; thứ hai, lần trước cháu chỉ kéo anh dâu chơi game thôi mà anh cháu còn không vui, giờ cháu mà dám dẫn anh dâu đi chơi, anh ấy chẳng chặt gãy chân cháu à?" Nghĩ đến đây, cậu ta cảm thấy mình đã phát hiện ra sự thật đằng sau việc bị đá khỏi đội ngày hôm đó.

Ông cụ nghe xong, lập tức không vui: “Cái gì? Cháu còn kéo anh dâu chơi game? Để ông chặt chân cháu trước đã!”

Lệ Gia Thụ tái mặt kinh hãi: “Ông nội! Đây là bẫy pháp lý* à!!!”

*"Câu cá chấp pháp" (釣魚執法) là một thuật ngữ có nguồn gốc từ tiếng Trung, còn được gọi là "entrapment" trong tiếng Anh. Nó chỉ hành vi mà cơ quan thực thi pháp luật hoặc cá nhân cố tình tạo ra một tình huống vi phạm pháp luật nhằm dụ dỗ người khác mắc bẫy, sau đó bắt giữ hoặc xử phạt họ.

Ví dụ: -Cảnh sát giả vờ là người mua ma túy, dụ dỗ một người bán hàng, sau đó bắt giữ họ.

-Một trang web giả mạo cung cấp nội dung bất hợp pháp để dụ dỗ người dùng tải xuống, rồi báo cáo họ vi phạm bản quyền.

Hành vi này gây tranh cãi vì có thể dẫn đến việc lạm quyền và không công bằng trong thực thi pháp luật.

Ông cụ hừ một tiếng rồi nói: “Thế này đi, chẳng phải cháu đang chuẩn bị khởi nghiệp sao? Vừa hay anh dâu cháu học tài chính, cháu có thể đưa nó theo, để nó học hỏi thêm về kinh doanh, tích lũy kinh nghiệm. Nó cứ ru rú trong nhà mãi cũng không tốt, cháu cũng nên đưa nó ra ngoài chơi một chút.”

Lệ Gia Thụ: “… Ông nội, cái 'đưa ra ngoài chơi' của ông chính là bắt người ta đi làm à?”

Cậu thần bí nói: “Ông nội, để cháu nói cho ông biết, anh dâu không thể nào đi làm được, đời này tuyệt đối không có chuyện đó.”

Ông cụ nhíu mày: “Tại sao?”

Lệ Gia Thụ cười hì hì: "Cái này cháu không nói cho ông biết đâu." Chỉ có cậu ta mới biết anh dâu có tiền tiêu vặt tận năm triệu! Một tháng mà có từng đó tiền, ai còn cần đi làm nữa? Cũng chẳng trách anh dâu ngày nào cũng điềm đạm, chẳng lo nghĩ gì.

"Hơn nữa, anh dâu đi làm làm gì chứ? Anh ấy còn có thể giúp ông tưới cây, cùng ông đánh Thái Cực, bàn luận về trà đạo, thậm chí còn nghiên cứu món ăn dưỡng sinh cho ông nữa… Để anh dâu ở nhà bầu bạn với ông chẳng phải rất tốt sao?" Cậu ta thì lúc nào cũng hoạt bát, nhảy nhót lung tung, suốt ngày bị ông mắng, còn anh dâu lại trầm ổn, điềm tĩnh, chắc chắn hợp gu người lớn tuổi hơn chứ? Nhìn xem, từ khi anh dâu đến ở nhà tổ, tâm trạng của ông cũng ổn định hẳn, còn ít mắng cậu ta hơn hẳn.

Ông cụ nghe xong, dần dần ôm lấy ngực: “…Có ai đến cứu ông già này với không!!!”

Ông cụ suy nghĩ một lát rồi thở dài: “Hay là… cháu cứ đưa nó đi chơi trước đi?”

Lệ Gia Thụ lập tức cảnh giác: "Không không không, ông nội, cháu thực sự không đi chơi đâu. Nói mới nhớ, cháu cũng ở nhà mấy hôm rồi, giờ nên ra ngoài làm việc thôi…" Dù tính cách cậu ta có nhí nhố thế nào, chuyện nghiêm túc vẫn phải làm. Công tác chuẩn bị cho khởi nghiệp, cậu ta đã liên hệ xong xuôi hết rồi, giờ chỉ còn chờ bắt tay vào làm.

Ông cụ lại thở dài: “Được rồi, việc chính đáng thì cứ làm đi.”

"Vâng ạ, ông nội!" Lệ Gia Thụ sờ cằm, ủa? Sao lại có cảm giác ông nội trông có vẻ thất vọng thế nhỉ?

Sáng hôm sau, Lệ Gia Thụ thu dọn đồ đạc, háo hức chuẩn bị rời khỏi nhà tổ. Trước khi đi, cậu ta vẫn rất lễ phép đến chào tạm biệt ông nội.

Khi cậu ta bước vào, trong phòng khách thoang thoảng mùi trà, ngửi đã biết ngay là loại trà thượng hạng. Ông cụ đang nhâm nhi trà, ngồi bên cạnh là Cố Thầm, cả hai người đều cầm chén trà trên tay.

Anh dâu cậu vừa uống trà vừa lật xem một cuốn sách cổ, có vẻ như là bản cổ mà ông nội cất giữ. Lệ Gia Thụ ngày càng cảm thấy, để anh dâu bầu bạn với ông đúng là quá hợp lý. Anh dâu có thể ngồi uống trà với ông, mà ông thì có trà ngon và sách hay, anh dâu cũng có thể tận hưởng thú vui riêng, đôi bên đều có lợi.

Còn cậu ta, thế là có thể vui vẻ chạy thoát rồi.

Nghĩ vậy, Lệ Gia Thụ mỉm cười nói: “Ông nội, vậy cháu đi trước nhé. Đợi khi công ty ổn định, cháu lại về thăm ông.”

Ông cụ nhìn nụ cười rạng rỡ của đứa cháu trai, bỗng cảm thấy lòng đau nhói, bèn nói: “Khụ khụ, Gia Thụ à, đừng vội, ngồi

xuống uống chén trà đã.”

Nụ cười của Lệ Gia Thụ cứng đờ: "…” Chẳng lẽ vì vừa rồi cậu ta cười quá vui vẻ? Chắc chắn là vậy! Dạo này có anh dâu đỡ đạn, cậu ta cũng thả lỏng quá mức, suốt ngày cợt nhả trước mặt ông nội.

Nhưng mà, chỉ là một chén trà thôi mà, uống nhanh là được chứ gì. Cậu ta ngồi xuống đối diện Cố Thầm, người hầu nhanh chóng mang đến một chén trà mới.

Nhưng uống được một lúc, Lệ Gia Thụ bỗng cảm thấy có gì đó sai sai. Không khí này… có vẻ hơi quá yên tĩnh? Yên tĩnh đến mức… có chút "căng thẳng" thì phải? Chẳng phải ông nội chỉ uống trà thôi sao, sao cứ nhìn chằm chằm vào anh dâu vậy?

Thấy hai người họ không ai lên tiếng, Lệ Gia Thụ thầm nghĩ: Đây là đang thi xem ai kiên nhẫn hơn sao? Ông nội, anh dâu, mau nói gì đi chứ!

Vậy cậu ta có nên mở miệng bảo mình sắp đi không?

Chẳng mấy chốc, cậu ta đã bắt đầu ngồi không yên, rồi chợt hiểu ra… tại sao ông nội lại bảo cậu ta ngồi xuống…

Thế là cậu ta cũng bắt chước, uống một ngụm trà rồi liếc nhìn Cố Thầm. Sau đó, cậu ta phát hiện Cố Thầm chỉ hạ mắt lật sách một cách chậm rãi, ánh mắt đặt trên trang giấy, dáng vẻ tĩnh lặng như nước, hoàn toàn không quan tâm đến hai người bọn họ. Hơn nữa, nhan sắc của anh dâu còn quá xuất sắc, trông chẳng khác nào một pho tượng thần bất động.

Cậu ta ngộ ra rồi! Trên đời này còn ai có thể điềm tĩnh hơn anh dâu cậu ta chứ? Đến cả ông nội cũng bị K.O luôn rồi!

Mau có ai đó đến cứu cậu ta với!

Ngay khi Lệ Gia Thụ sắp phát điên vì bầu không khí quái dị này, cuối cùng cũng có một giọng nữ vang lên, cứu rỗi cậu ta.

"Chú hai! Con tức muốn chết! Lần này người nhất định phải giúp con..." Giọng nói của người phụ nữ này vừa phẫn nộ vừa tủi thân.

Khi cô bước vào và nhìn thấy Cố Thầm, giọng nói bỗng ngưng lại, có chút lúng túng: “Ờ... Chú hai đang bàn chuyện với khách à? Vậy con ra ngoài chờ trước...”

Người phụ nữ này gọi ông nội là "Chú hai", nhưng bảo dưỡng rất tốt, trông chỉ khoảng ngoài ba mươi, phong cách ăn mặc và trang điểm đều rất hiện đại.

Ông cụ lại như trút được gánh nặng, thở phào: “Mặc Dung, không sao đâu, cứ ngồi xuống đi.”

Thế là Lệ Mặc Dung cũng ngồi xuống, người hầu rót cho cô một chén trà. Cô nhấp một ngụm, sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc, ngay cả loại trà quý hiếm như "Kim Qua Cống Trà" mà ông cũng mang ra đãi khách, vậy rốt cuộc vị này là nhân vật thế nào?

Đồng thời, cô cũng quan sát Cố Thần. Chỉ thấy thanh niên này không chỉ có dung mạo xuất sắc mà khí chất cũng phi phàm, lúc trò chuyện với ông cụ, phong thái chẳng hề kém cạnh. Trong lòng cô không khỏi cảm thán, quả là một nhân tài ngang tầm với Đình Khâm.

Thế nhưng, ông cụ lại nói: “Mặc Dung, ở đây không có khách, đây là cháu dâu của con, người nhà của Đình Khâm, Cố Thầm. Tiểu Cố, đây là cô tư của cháu.”

Cố Thầm theo Lệ Gia Thụ gọi một tiếng: “Cô tư.”

Lệ Mặc Dung: “...?”

Cô mỉm cười tán thưởng: “Quả nhiên vợ của Đình Khâm rất xứng đôi với thằng bé, nhìn qua là biết hai người là đối tác ngang tài ngang sức trong sự nghiệp.”

Cô là con gái của em ba ông cụ Lệ, không thuộc nhánh chính của Lệ gia. Khi Cố Thầm và Lệ Đình Khâm kết hôn, gia tộc chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ trong phạm vi nhánh chính, cô chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt Cố Thầm.

Lệ Gia Thụ sờ mũi, thầm nghĩ: Cô à, cô cũng biết cách khen thật đấy.

Ông cụ khẽ ho một tiếng, nói: “…Trẻ con thì làm gì có sự nghiệp. Khụ khụ, Mặc Dung, có chuyện gì thì cứ nói đi, ở đây toàn người trong nhà cả.”

Lệ Mặc Dung lập tức buồn bã, nói: “Nhắc đến chuyện này thật mất mặt, nhưng giờ chuyện đã ầm ĩ khắp nơi rồi, con cũng không giấu nữa. Con và Lăng Vĩ Quang kết hôn nhiều năm như vậy, giờ mới phát hiện anh ta có bồ nhí bên ngoài! Anh ta còn giấu con, liên tục hợp tác làm ăn với công ty của ả ta! Không biết đã giúp công ty đó bao nhiêu dự án rồi… Con tức chết mất, bao năm qua, đôi cẩu nam nữ này cứ thế hút máu con mà sống sung sướng!”

“Con nắm giữ phần lớn cổ phần công ty, nên dù ly hôn, anh ta cũng không chiếm được gì. Luật sư của con chắc chắn không để anh ta có lợi. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc… bọn họ vẫn có thể tiếp tục sống tốt, con hận đến nghiến răng!”

“Hơn nữa, công ty của ả đàn bà kia vốn do anh ta nâng đỡ, bây giờ ly hôn rồi, công ty đó vẫn đang làm ăn phát đạt, chẳng sụp đổ được… Nếu bọn họ còn có thể tung hoành trên thương trường, ngang nhiên khiêu khích con, thì ngày nào con cũng bị họ chọc tức, thật sự có ngày con sẽ bị dồn đến phát điên mất… Chú hai, người giúp con đi, khiến bọn họ phá sản càng sớm càng tốt… Con thực sự không chịu nổi cặp đôi ti tiện này nữa rồi…”

Lệ Mặc Dung trông rất mạnh mẽ, không phải kiểu phụ nữ ngây thơ ở nhà nội trợ để chồng thao túng công ty. Nhưng muốn khiến gã đàn ông bội bạc ra đi tay trắng, lại còn làm công ty của tiểu tam sụp đổ, thì cô vẫn chưa đủ khả năng, nên chỉ có thể tìm đến nhân vật quyền lực nhất trong nhà - Lệ lão gia.

Nghe xong chuyện của Lăng Vĩ Quang, ông cụ cũng thấy bực bội. Tuy ông nghiêm khắc với hậu bối, nhưng vẫn luôn thật lòng yêu thương con cháu.

Ông nói: “Mặc Dung, con đừng buồn, chuyện này chú hai nhất định sẽ giúp con. Chỉ là, dù có khiến Lăng Vĩ Quang và ả nhân tình phá sản, thì Lăng gia vẫn có thể đón anh ta về. Với kết cục như vậy, con có hài lòng không?”

Năm đó không phảo nhà họ Lẹ gả con gái cho moitj kẻ vô danh, Lăng Vĩ Quang vốn là thiếu gia nhà họ Lăng. Cho dù ly hôn và không lấy được gì, anh ta vẫn có thể quay về Lăng gia sống sung túc.

Lệ Mặc Dung lập tức nói: "Đương nhiên con không muốn anh ta vẫn có thể hưởng vinh hoa phú quý!" Nhưng vì chuyện ly hôn của mình mà để hai nhà Lệ - Lăng đối đầu trên thương trường? Dù sao cô cũng chỉ là cháu gái của chú hai, không hề có đóng góp gì cho sản nghiệp của ông, sao có thể mặt dày nhờ ông giúp đến mức đó?

Vậy nên, cô vẫn rất cảm kích, nói: “Nhưng chú hai giúp con đến đây là được rồi… Như vậy thôi ạ.”

Thế nhưng, ông cụ lại lắc đầu, ánh mắt mang theo ý dò xét, sau đó nhìn sang Cố Thầm, hỏi: “Tiểu Cố, cháu nghĩ sao? Cháu thấy cách xử lý thế nào mới là tốt nhất?”

Cố Thầm ngẩng đầu, điềm tĩnh đáp: "Ông nội, cháu thực sự không hiểu chuyện thương trường, không nghĩ ra cách nào hợp

lý." Dù sao, hiện tại cậu cũng không có kỹ năng "thiên lương Vương phá" (Trời lạnh rồi, Vương thị phá sản thôi) nữa.

Ông cụ lại khuyến khích: “Không cần biết đúng hay sai, cứ thử nói xem, coi như rèn luyện một chút.”

Lệ Mặc Dung cũng đầy mong đợi nhìn cậu, nói: “Không sao đâu, Tiểu Cố, cô tin cháu.” Tiểu Cố vừa nhìn đã biết cùng một kiểu người với Đình Khâm, mà Đình Khâm lại là thiên tài trong giới kinh doanh, hơn hai mươi tuổi đã tiếp quản Lệ gia, giúp ông cụ thành công về hưu. Tiểu Cố so với Đình Khâm, chắc cũng không kém bao nhiêu đâu.

Cố Thầm bị ép đặt cuốn sách trong tay xuống: “…” Haiz, mọi người đều nhìn cậu thế này, chờ cậu lên tiếng, đúng là có hơi ngại ngùng.

Vậy thì miễn cưỡng nói vài câu vậy: “Cô tư, cháu nghĩ… đã đến lúc lấy lại con dấu thuộc về cô rồi.”

Lệ Gia Thụ: “???” Anh dâu ngầu thật ha ha ha. .

Lệ lão gia tử: “…” Tiểu Cố à, bảo cháu nói, chứ không phải bảo cháu nói bừa đâu.

“!!!”

Lệ Mặc Dung thì lại bừng tỉnh đại ngộ: “Chết rồi! Cô mải tức giận, giận đến mụ mị đầu óc, quên mất phải bảo người của ta thu hồi con dấu hành chính và tài chính! Trước giờ anh ta vẫn có thể giấu cô, ký hợp đồng làm ăn với ả đàn bà kia, e là vì trong bộ phận hành chính và tài chính đều có người của anh ta, nếu không thì thủ tục hợp tác hàng loạt thế này sao có thể trôi chảy đến vậy, sao có thể che giấu kín kẽ như thế! Cô phải mau chóng thu hồi tất cả con dấu!” Nhỡ đâu Lăng Vĩ Quang cầm con dấu đi ký linh tinh thì sao đây?

Cô chân thành nhìn Cố Thầm, nói: “Tiểu Cố, thật sự cảm ơn cháu đã nhắc cô.”

Lệ Gia Thụ nghe mà há hốc mồm, anh dâu thế này mà cũng được à?

Cố Thầm: “… không có gì.” Cậu chỉ đùa chút thôi, dù sao bây giờ giới kinh doanh thật sự rất thích cướp con dấu.

Lệ Mặc Dung lập tức gọi điện thoại về công ty để nhắc nhở chuyện này, nhưng sau khi cúp máy, cô lại nôn nóng siết chặt điện thoại: “Nhưng cô vẫn không thể làm gì anh ta được… Tiểu Cố, cháu còn ý tưởng nào không? Nhắc cô thêm một chút?”

Cố Thầm vô cùng khiêm tốn đáp: “Cô tư, cháu không rành lắm, nên không dám múa rìu qua mắt thợ.”

Cậu lại cố gắng dùng ánh mắt trong trẻo nhưng đầy ngờ nghệch nhìn cô, thắc mắc: “Nhưng cháu có một câu hỏi, Lăng tiên sinh thường xuyên để công ty của các cô hợp tác với vị tiểu thư kia như vậy, thật sự không phải phạm pháp sao?”

Lệ Mặc Dung nghe vậy sững người một lúc, rồi đột nhiên ánh mắt bừng sáng, lập tức bật dậy khỏi ghế: “Trời ơi! Tiểu Cố! Cháu thật sự quá thông minh! Quá thông minh rồi!” Cô suýt nữa kích động đến mức chạy đến nắm lấy tay Cố Thầm, nhưng thấy khí chất của cậu lại vội vàng rút tay về.

Cô dùng lực đập mạnh tay xuống bàn, nói: “Tuyệt quá! Để xem cô có thể lấy danh nghĩa tội phạm kinh tế mà tống Lăng Vĩ Quang và ả tiểu tam kia vào tù không! Anh ta có thể vinh hoa phú quý ở đâu thì cô không tin vào tù rồi vẫn còn được vinh hoa phú quý!”

“Sao cô lại không nghĩ ra cách hay thế này chứ? Nhất định là do cô vẫn chưa hận anh ta đủ! Ôi chao Tiểu Cố, cô tư thật sự không biết cảm ơn cháu thế nào cho phải…”

Lệ Gia Thụ há hốc miệng đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào, anh dâu ơi anh dâu, anh đúng là không hổ danh là người dám cưới anh cả của em, mở miệng nói bừa vài câu mà cũng có hiệu quả thế này, lợi hại, lợi hại. Anh dâu tuy đơn thuần, hướng nội, lại hay bị người ta bắt nạt, nhưng có vẻ rất giỏi lấy lòng trưởng bối đó. Sau khi chinh phục được ông nội, bây giờ lại muốn chinh phục cả cô tư sao?

Lệ Mặc Dung kích động xong, cuối cùng cũng nhớ ra, nhìn về phía lão gia tử nói: "Đúng rồi chú hai, vừa rồi chú có đề xuất gì hay không?"

Cụ ông Lệ: "…" Đề xuất? Ông muốn nói thì Tiểu Cố cũng nói hết rồi, còn đề xuất gì nữa?

"Khụ khụ." Cụ ông Lệ khẽ ho một tiếng, không biết tại sao từ khi có Cố Thẩm ở đây, ngày nào ông cũng thấy lúng túng.

Ông nói: "Mặc Dung à, chú hai muốn nói là, chú có rất nhiều luật sư giỏi, có thể giúp con thu thập chứng cứ để đối phó với Lăng Vĩ Quang. Tuy nhiên, hiện tại con tạm thời đừng làm anh ta cảnh giác…"

Lệ Mặc Dung gật đầu: "Chú hai, con hiểu rồi, hôm nay thật sự cảm ơn chú và Tiểu Cố…" Xem ra ông cụ cũng rất công nhận phương án của Tiểu Cố, trong đám vãn bối, ngoài Đình Khâm ra, không có nhiều người được ông cụ công nhận đâu.

Cô đang định đứng dậy tạm biệt, đột nhiên lại nhận được một cuộc gọi: "Gì cơ?"

"Lăng Vĩ Quang hắn thật sự đã ký hợp đồng với công ty EW, rồi mang đến văn phòng đóng dấu à?"

"May mà đã chặn lại được."

“Được rồi, mấy người giữ kỹ giúp tôi, thời gian này tất cả văn bản cần đóng dấu phải thông qua tôi, nếu ai đó muốn đóng dấu, đều phải gọi điện thoại báo tôi trước.”

Cúp điện thoại, Lệ Mặc Dung càng nghĩ càng thấy sợ hãi. Mặc dù cô nắm nhiều cổ phần hơn, nhưng với bên ngoài, con dấu đóng lên văn kiện thì có nghĩa là đại diện cho công ty, ai quan tâm nội bộ các người có tranh chấp gì? Dù có thể xác định đây không phải ý chí thực sự của công ty, nhưng nếu kiện tụng thì cực kỳ phiền phức, dây dưa cũng đủ khiến cô mệt mỏi.

Vì vậy, chuyện cướp con dấu nghe có vẻ nực cười và hoang đường, nhưng tin tức về tranh chấp cổ phần, vợ chồng ly hôn cướp con dấu vẫn liên tục xuất hiện.

May mà Cố Thầm đã nhắc nhở cô, lại may mắn chặn đứng được đúng lúc. Cô không kìm được cảm kích nói: “Cô thật sự không ngờ Lăng Vĩ Quang lại dám làm đến mức này… Tiểu Cố, cảm ơn cháu đã nhắc cô, vẫn là thanh niên trẻ tuổi các cháu dày dạn trên thương trường, đầu óc minh mẫn hơn… Cô tư suýt chút nữa đã bỏ qua chuyện quan trọng nhất rồi.”

Lệ Gia Thụ: “!!!” Quả nhiên anh dâu có phép thuật gì đó! Sao lại khéo thế chứ! Mặc dù cậu ta nhìn thấy Cố Thầm “nói nhảm”, vẫn không cảm thấy cậu có thiên phú kinh doanh, nhưng điều đó không ngăn cản cậu ta tin rằng cậu là một nhân vật thần bí khó lường.

Cố Thầm: “…. Thật sự không có gì.” Cậu thật sự chỉ thuận miệng nói thôi, mệt mỏi quá.

Lệ Mặc Dung lại cười lạnh một tiếng: “Nếu anh ta to gan như vậy, xem ra loại chuyện này cũng không phải lần đầu. Để cô xem, lần này có tống anh ta vào tù được không.”

Cô nhiệt tình và chân thành nói với Cố Thầm một lần nữa: “Tiểu Cố, đợi cô xử lý xong chuyện này, nhất định sẽ cảm ơn cháu

đàng hoàng.”

Cố Thầm: “Cồ khách sáo quá rồi.”

Thấy bọn họ nói qua nói lại, bỗng dưng từ "Cô tư" đã thăng cấp thành "Chị gái", người bị lãng quên - ông cụ Lệ: “…”

Lệ Mặc Dung chào tạm biệt, Lệ Gia Thụ cũng nhân cơ hội rời đi. Ông cụ Lệ nhìn ly trà còn uống dở, lại nhìn Cố Thầm đã quay về đọc sách cổ, một lần nữa: “…”

Không ai đến cứu ông - một người già thực sự - hay sao?

Kết thúc một ngày làm việc, Lệ Đình Khâm ngồi trong xe, nhắm mắt dưỡng thần, nghe trợ lý Trần báo cáo tình hình trong nước.

Trợ lý Trần nói: “Chuyện liên quan đến quá khứ của Cố tiên sinh với Chung Thịnh, Đỗ Nhuy Thanh và những người khác hồi cấp ba đã được điều tra rõ ràng.”

Nhưng anh ta rất thông minh, không thuật lại mà chỉ đưa tập hồ sơ cho Lệ Đình Khâm: “Lệ tổng, mời ngài xem qua.”

Lệ Đình Khâm mở mắt, lật xem tài liệu bên trong. Có cả bản khai nhận trong tù của Chung Thịnh, cũng như lời khai của Đỗ Nhuy Thanh.

Chuyện này nói ra cũng đơn giản. Sau khi Cố Trọng Mậu và Thích Nhã Quân ly hôn, Tiểu Cố theo mẹ về nhà họ Trình. Nhưng Thích Nhã Quân lại gửi Tiểu Cố vào trường nội trú và hiếm khi quan tâm, dẫn đến việc dù gia đình họ Trình và họ Thích đều giàu có, nhưng thường xuyên quên chu cấp sinh hoạt phí và tiền tiêu vặt cho cậu.

Đọc đến đây, Lệ Đình Khâm thở dài trong lòng. Bảo sao Tiểu Cố lại chủ động hỏi anh xin tiền tiêu vặt, nhưng cũng rất ít khi tiêu xài.

Do Tiểu Cố sống trong cảnh túng thiếu lâu dài, Đỗ Nhuy Thanh - kẻ chuyên xu nịnh kẻ giàu và bắt nạt kẻ yếu - bề ngoài giả làm bạn với Tiểu Cố, nhưng thực chất chỉ coi cậu như kẻ sai vặt để bắt nạt. Vì tiền, Đỗ Nhuy Thanh giao du với đám người của Chung Thịnh. Đến khi muốn cắt đứt quan hệ với bọn chúng, hắn ta đã đưa Tiểu Cố - người có ngoại hình xuất chúng - giới thiệu cho Chung Thịnh và dụ cậu đến khu giảng đường bỏ hoang.

Trong khu giảng đường đó, Chung Thịnh và đồng bọn có ý đồ xấu với Tiểu Cố. Nhưng do cậu chống cự, hai bên đã xảy ra xô xát. Tiểu Cố còn dùng một viên gạch vụn đả thương một tên trong đám của Chung Thịnh. Cuối cùng, cậu bị dồn vào đường cùng và buộc phải nhảy xuống từ tầng lầu.

Khi nhà trường báo với Thích Nhã Quân rằng Tiểu Cố đánh nhau và còn làm bị thương cậu ấm nhà họ Lý, yêu cầu phụ huynh đến giải quyết, bà ta không thèm ra mặt mà phái con trai riêng của chồng - Trình Văn Diệu, khi ấy 22 tuổinđến trường xử lý. Nhưng Trình Văn Diệu không những không điều tra rõ ràng sự việc, mà còn kết bạn với Chung Thịnh. Cuối cùng, anh ta chấp nhận kết luận của nhà trường, coi Đỗ Nhuy Thanh là kẻ gây chuyện, còn sự thật rằng Tiểu Cố bị bắt nạt thì hoàn toàn bị chôn vùi.

Lệ Đình Khâm khép lại tập hồ sơ, day day huyệt thái dương. Trong chuyện này, từ Thích Nhã Quân, Trình Văn Diệu, Chung Thịnh đến Đỗ Nhuy Thanh, ai cũng là kẻ xấu. Chỉ có một mình Tiểu Cố, vô tội nhưng lại chịu đủ ấm ức. Còn nhà họ Cố, sau khi thờ ơ với Tiểu Cố suốt bao năm, lại đột nhiên tìm cậu về chỉ vì lợi ích hôn nhân, rồi còn quay sang trách móc tính cách cậu không tốt, hết lời chê bai.

Ánh mắt Lệ Đình Khâm lạnh lùng hẳn đi. Những gia đình này… đúng là không có lấy một chút hơi ấm nào.

Anh nói: “Bảo thư ký Từ sắp xếp lại lịch trình mấy ngày tới, chừa ra hai ngày, tôi sẽ về nước một chuyến.”

Anh là chồng hợp pháp của Tiểu Cố, chẳng lẽ cũng muốn trở thành kẻ vô tình, kết hôn xong thì bỏ mặc cậu ở trong nước, không hỏi han gì sao? Như vậy không đúng. Dù Chung Thịnh và Đỗ Nhuy Thanh đã bị xử lý, nhưng Tiểu Cố đã chịu uất ức lớn như vậy, anh cũng nên về an ủi cậu một chút.

Trợ lý Trần gật đầu: “Vâng, Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm lại hỏi: “Tiểu Cố đã ở nhà cũ gần một tuần rồi, cậu ấy có quen không? Ông nội có làm khó cậu ấy không?”

“…” Hiện thực quá mức hoang đường khiến trợ lý Trần chần chừ giây lát, rồi nói: “Cố tiên sinh quả thực đã ở nhà cũ gần một tuần, nhưng theo lời chú Từ ở đó, Cố tiên sinh không sao, chỉ có lão gia tử sắp phát điên rồi. Chú Từ còn uyển chuyển nhờ tôi nhắn lại với ngài - làm ơn đưa Cố tiên sinh đi nhanh đi.”

Lệ Đình Khâm: “?”

Nhưng ngẫm lại, anh lại thấy chuyện này hợp lý. Lần đầu Tiểu Cố đến nhà cũ, vì không chịu nổi ông nội mà chuyển sang biệt viện; lần thứ hai, cậu đã thích nghi được. Tiểu Cố đúng là rất có tiềm năng, đang dần trưởng thành. Cậu chỉ là bị gia đình và môi trường trước kia làm lỡ dở mà thôi.

Vì vậy, anh bình tĩnh nói: “Được rồi, chờ tôi về sẽ đón Tiểu Cố ra ngoài.”

Trợ lý Trần: “?” Lệ tổng, sao ngài có thể bình thản trước một chuyện hoang đường như vậy chứ!

Chương 26: Hai người đàn ông ra vào.

Mặc dù Lệ Đình Khâm đã dành ra hơn hai ngày và sắp xếp ổn thỏa công việc trong tay, nhưng thời gian bay giữa hai nơi kéo dài tới 12 tiếng, mà dự kiến khi đến trong nước lại là nửa đêm. Trừ đi thời gian di chuyển, anh chỉ có thể ở lại trong nước một ngày một đêm.

Vì vậy, anh gọi điện thoại báo trước cho ông cụ Lệ: “Ông nội, lần này cháu quyết định về nước gấp, máy bay sẽ hạ cánh ở thành phố H vào buổi tối, thời gian đến cũng khá muộn, nên cháu tạm thời không về nhà cũ thăm ông được.”

Nhà cũ và nền tảng của nhà họ Lệ đặt ở thành phố A, nhưng Lệ Đình Khâm và Cố Thầm chủ yếu sinh sống ở thành phố H, biệt thự Tùng Hạc cũng nằm trên một ngọn núi gần thành phố H.

Ông cụ Lệ tỏ ra rất "rộng lượng", nói: “Không sao, ông không để ý chuyện đó, cứ sắp xếp theo lịch trình của cháu đi.”

Vốn luôn nghiêm khắc với con cháu, nhưng lần này ông lại chu đáo dặn dò: “Nhưng cháu ra nước ngoài đã hơn nửa tháng rồi, chắc Tiểu Cố cũng rất nhớ cháu. Hôm trước ông thấy nó còn ra vườn bẻ mấy cành hoa đào nữa... Hay là để Tiểu Cố quay lại thành phố H gặp cháu đi, như vậy hai đứa có thể đoàn tụ được hai ngày.”

Lệ Đình Khâm nhận ra suy nghĩ của ông nội trùng hợp với mình, bèn đáp: “Ông nội, cháu cũng định làm vậy, còn sợ ông để ý cơ.”

Ông nghiêm túc nhấn mạnh: “Ông để ý gì chứ? Ông già rồi, có cuộc sống riêng của mình, không cần ai bầu bạn. Chỉ là hai đứa cháu xa nhau lâu vậy, có khi Tiểu Cố lại để bụng đấy.”

Lệ Đình Khâm nói: “Ông nội, cháu hiểu rồi, cháu sẽ đối xử tốt với Tiểu Cố.”

Tiểu Cố ở nhà cũ mấy ngày, đến mức ngay cả ông cũng bắt đầu xót xa cho cậu, đủ thấy bản thân anh làm chồng tệ đến mức nào.

Sau khi cúp máy, ông nhìn sang Cố Thầm đang uống trà đối diện, cười nói: “Tiểu Cố, ông có tin vui cho con đây. Đình Khâm đang trên đường về nước rồi, con cũng chuẩn bị đi, đến thành phố H đoàn tụ với nó đi.”

Cố Thầm gật đầu: “Vâng, anh ấy có nói với cháu rồi.”

“Tình cảm của hai đứa tốt thật đấy.”

Ông lại chỉ vào cành hoa đào cắm trong bình sứ Thanh Hoa, cảm thán: “Tiểu Cố à, xem ra bẻ hoa đào cũng có tác dụng, mới hai ngày trước vừa bẻ, hôm nay Đình Khâm đã về rồi.”

Cố Thầm: "..." Không có ý nghĩa gì khác đâu, chỉ là về hưu nên cắm hoa cho khuây khỏa thôi.

Về chuyện rời nhà cũ quay lại thành phố H, Cố Thầm không có ý kiến gì. Tuy ở đây bầu bạn với ông cũng không sao, dù gì cả hai đều đã về hưu, nhưng sống một mình vẫn tự do hơn.

Thế là hôm nay, cậu cũng lên đường về thành phố H.

Vì chỉ ở lại một đêm rồi phải xuất ngoại, hơn nữa biệt thự Tùng Hạc nằm trên núi xa xôi, mà căn biệt thự hai người từng sống lâu rồi cũng không tiện ở lại, nên Lệ Đình Khâm quyết định nghỉ lại phòng Tổng thống trong khách sạn của mình.

Lúc này, tiểu thiếu gia nhà họ Vân – Vân Chu cũng đang trên đường đến khách sạn. Cậu ta không kìm được mà giục tài xế: “Mau lên! Nghe nói Đình Khâm về nước rồi, chắc là chuyến bay hôm nay, chúng ta phải đến khách sạn sớm đợi anh ấy.”

"Bay từ nước A về cũng phải hơn mười tiếng, vẫn còn kịp mà."

Trợ lý bên cạnh đáp. “Thiếu gia, cậu nhạy tin thật đấy, lại đoán trúng ngày Lệ tổng về nước.”

Tiểu thiếu gia kiêu ngạo nói: “Bạn tôi làm việc ở nước A báo cho tôi biết, hai ngày trước Đình Khâm đã điều chỉnh lịch trình, hôm nay không đến công ty, chắc là về nước rồi. Hơn nữa, anh ấy ghét phiền phức, lúc nào cũng nghỉ tại khách sạn này.”

Cậu ta soi gương bằng điện thoại, rồi hỏi: “Nghe nói anh ấy thích đàn ông, cậu nói xem nếu tôi đến tìm anh ấy bàn chuyện liên hôn, liệu anh ấy có để mắt đến tôi không?”

Thật ra chuyện liên hôn chỉ là phụ, quan trọng là chỉ cần Lệ Đình Khâm để ý đến cậu ta, nhà họ Vân sẽ được cứu.

Trợ lý cân nhắc một chút, rồi khích lệ: “Tuy nhà họ Vân chúng ta không sánh bằng nhà họ Lệ, nhưng thiếu gia đẹp trai không thua gì minh tinh, chắc chắn có cơ hội.”

Bên này, quản gia Lý và lão Đặng hộ tống Cố Thầm, đến khách sạn trước cả Lệ Đình Khâm.

Trong bãi đỗ xe, quản gia Lý dẫn Cố Thầm đi về phía thang máy chuyên dụng, nhưng lại vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người đứng sau một chiếc xe sang đỗ gần đó.

Giọng nói trẻ tuổi cất lên: “Thế này đi, tôi sẽ đi thuê một phòng trước để tắm rửa, rồi cậu ra quầy lễ tân tìm cách lấy thẻ phòng của anh ấy. Sau đó, tôi sẽ lén vào trong, nằm trên giường tạo bất ngờ, thế nào?”

Người còn lại phát ra một tiếng rên rỉ đầy tuyệt vọng: “...Tôi á?”

Cố Thầm bước vào thang máy, trong lòng không khỏi cảm thán: thế giới này đúng là đầy kịch tính, mấy màn trèo lên giường quả nhiên chưa bao giờ lỗi thời. Trước đây, dù cậu chỉ hoạt động trong ngành không có yếu tố tình cảm, nhưng hễ cứ vào khách sạn ở phòng Tổng thống, kiểu gì trên giường cũng sẽ có một chàng trai trẻ trơn tru đột nhiên xuất hiện.

Giờ cậu không còn là nhân vật chính nữa, chỉ là một người qua đường, những chuyện đầy kịch tính này cuối cùng cũng không liên quan đến cậu nữa.

Cậu cảm thấy vui vẻ chưa từng có, bước ra khỏi thang máy với tâm trạng nhẹ nhàng, ngay cả bước chân cũng trở nên thanh thoát hơn.

“...Tôi á?”

Bên này, trợ lý của Vân Chu - với tư cách là một nhân viên làm công đáng thương thật muốn ném ngay một biểu cảm "mệt mỏi với đời" vào mặt cậu chủ.

Chạy đến khách sạn của người ta để lấy thẻ phòng của ông chủ, khác gì bảo anh ta đi trừ khử thầy trò Đường Tăng?

Anh ta cố gắng giữ nụ cười gượng gạo: “Ờ... Thiếu gia, chuyện này có lẽ không dễ đâu?”

Vân Chu nói: “Dù sao thì cứ thử xem đã, chúng ta lên trên rồi tính.”

Cố Thầm vào căn phòng Tổng thống mà Lệ tổng thường ở. Nội thất được thiết kế theo sở thích riêng của chủ nhân, không gian rất ổn. Cố Thầm cảm thấy gu thẩm mỹ của Lệ tổng thực sự rất hợp với mình.

Quản gia Lý đúng lúc lên tiếng: “Máy bay của Lệ tổng đã hạ cánh rồi, dự kiến còn một lúc nữa sẽ đến. Ngài cứ nghỉ ngơi trước, chúng tôi không làm phiền nữa.”

Cậu nhìn đồng hồ, sắp 10 giờ tối rồi, nhíu mày nhưng vẫn quyết định ngồi xuống ghế sô pha, cầm một quyển tạp chí, kiên nhẫn đợi Lệ tổng.

Bên ngoài, Vân Chu quấn áo choàng tắm, để trần đôi chân, run rẩy đứng trong hành lang.

Dù là mùa xuân, nhưng hai ngày nay thành phố H lại đột ngột trở lạnh, khí trời se sắt, cậu ta nghiến răng hỏi: “Cậu lấy được thẻ phòng chưa?”

Ngay khi trợ lý đang định đánh cho ông chủ một trận rồi bỏ chạy, anh ta bỗng thấy hai người từ trong phòng bước ra, liền nhanh chóng kéo Vân Chu nép vào bên cạnh, hạ giọng nói: “Thiếu gia, ngài nhìn xem, có phải Lệ tổng đã về rồi không?”

Mắt Vân Chu lập tức sáng rực lên: “Phải rồi! Tôi nhận ra bọn họ, là quản gia Lý và chú Đặng! Đều là người bên cạnh anh Đình Khâm, chắc chắn anh ấy đã về rồi! Vậy tôi... cứ gõ cửa trực tiếp luôn nhé? Liệu có quá thẳng thắn, quá thiếu ý nhị không?”

Trợ lý thở phào, nở nụ cười khích lệ: "Không đâu, ngài cứ dũng cảm theo đuổi tình yêu đi." Chỉ cần không bắt tôi phải đi lấy thẻ phòng của ông chủ, ngài muốn làm gì cũng được.

Cố Thầm quen ngủ lúc 10 giờ, lúc này đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu còn tưởng cuối cùng cũng Lệ tổng đến.

Cậu mở cửa ra, nhìn thấy trước mặt là một thiếu niên để trần vai: “...”

Được thôi, giờ không phải là chui trần trụi từ trong chăn ra nữa, mà là trần trụi từ cửa bước vào sao?

Cứu với, cậu đã nghỉ hưu, thăng cấp thành "vợ trên danh nghĩa" của Lệ tổng rồi, sao vẫn còn mấy cảnh tượng này tìm tới vậy.

Cố Thầm lập tức giơ tay đóng cửa lại, nhưng Vân Chu vội vàng chặn cửa, sốt ruột nói: “Anh Đình Khâm, chờ một chút, chờ một chút...”

Người bị gọi là "anh Đình Khâm" dừng động tác, hỏi: “Vị tiên sinh này, cậu có chuyện gì sao?”

Thì ra là tìm Lệ tổng à. Xin lỗi nhé, chồng trên danh nghĩa của tôi, suýt nữa thì tôi quên mất anh vẫn còn đang làm tổng tài bá đạo.

Cánh cửa mở rộng hơn, Vân Chu nhìn rõ gương mặt của Cố Thầm, thoáng sững sờ vì kinh ngạc trước nhan sắc này, nhưng rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm, may mà Lệ tổng không phát tướng hay trở thành một ông chú xấu xí.

Bây giờ, đối diện với một "Lệ tổng" tao nhã, khí chất trầm ổn, lại dịu dàng đến thế này, dù không có áp lực từ nhà họ Vân, cậu ta cũng muốn hét lên ba lần: Tôi có thể!!!

Thế là cậu ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và si mê nhìn Cố Thầm, hơi ngại ngùng nói: "Anh Đình Khâm, anh còn nhớ em không? Em là Vân Chu đây, hồi nhỏ chúng ta từng gặp nhau. Từ lúc đó, em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đến gần đây nghe nói anh cũng thích đàn ông, em mới lấy hết can đảm đến trước mặt anh, thổ lộ với anh."

Mặt cậu ta dần đỏ lên, lại cúi đầu nhìn mũi chân mình, khẽ nói: “Anh Đình Khâm, em thực sự thích anh lâu lắm rồi, chúng ta có thể cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời không...”

Cố Thầm: “…”

Cậu bé này làm sao mà vừa gọi "anh Đình Khâm" thân mật thế kia, vừa có thể nhầm anh thành Lệ tổng chứ?

Cố Thầm nói: “Xin lỗi, cậu nhận nhầm người rồi, tôi không phải Lệ tổng. Và còn nữa, cậu Vân, làm ơn mặc lại áo choàng cho chỉnh tề đi.”

Vân Chu sững người, lập tức ngẩng đầu hỏi: "Thật sao? Vậy anh là tổng nào? Sao lại ở trong phòng của Lệ tổng? Chẳng lẽ là đối tác của anh ấy?"

Cố Thầm chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi họ Cố.”

"A… Là Cố tổng sao…" Vân Chu sững người một lúc, như thể não bộ vừa bị treo. Nhưng sau khi "khởi động lại," cậu ta nhanh chóng tính toán lại kế hoạch, xâu chuỗi mọi thứ trong đầu một cách mạch lạc.

Cậu ta lại cúi mắt xuống, tiếp tục nói với vẻ ngại ngùng: “Cố tổng, thực ra vừa rồi là tôi vừa gặp đã yêu ngài… Chỉ là không biết thân phận của ngài thôi…”

Chỉ cần có thể leo lên giường một nhân vật quyền lực, thì người đó là ai có quan trọng gì chứ?

Huống hồ, Cố tổng còn đẹp trai thế này, chắc Lệ tổng cũng không thể nào hơn được nhỉ? Được rồi, quyết định vậy đi! Cậu ta chọn Cố tổng!

Vân Chu mở to mắt, nhìn Cố Thần đầy mong chờ, nhẹ giọng hỏi: “Nếu ngài chưa kết hôn, tôi có thể theo đuổi ngài không?”

Cố Thầm: “…”

Cậu bỗng nhớ lại chuyện sáng nay, khi ông cụ cứ liên tục nhắc về mấy cành hoa đào mà cậu cắm... Có khi nào... hoa đào này bị nguyền rủa không?

Lệ Đình Khâm không ngờ rằng, vừa về nước, anh đã thấy một kẻ ăn mặc lôi thôi lếch thếch, đứng ngay cửa phòng mình, công khai theo đuổi Tiểu Cố.

Ban đầu, anh vốn không định xen vào chuyện riêng tư của Cố Thầm, cũng không muốn quấy rầy. Nhưng vào lúc này, anh vẫn trầm giọng lên tiếng: “Cậu ấy đã kết hôn rồi.”

Vân Chu theo phản xạ quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao lớn với đường nét khuôn mặt sắc sảo, sâu thẳm. Áp lực toát ra từ anh ta mạnh mẽ hơn nhiều so với Cố tổng, khiến người ta vô thức sợ hãi.

Khoan đã, chẳng lẽ đây mới chính là đối tượng mà cậu ta định tỏ tình ban đầu - Lệ tổng sao?

Vân Chu suýt khóc. Đúng là rất đẹp trai, không thể phủ nhận. Nhưng vấn đề là... cậu ta đang chỉ mặc độc một chiếc áo choàng tắm, đứng giữa hai người đàn ông này, thực sự rét run cả người!

Tiến không được, lùi cũng không xong!

Chương 27: Ngủ trước mười một giờ thì tốt cho thận.

Vừa rồi, Lệ Đình Khâm đứng ở góc khuất nên không nhìn thấy Cố Thầm bên trong. Nhưng bây giờ khi bước tới và nhìn thấy cậu, anh bỗng dưng có chút hiểu ra vì sao cậu trai trẻ khoác áo choàng tắm kia lại vừa gặp đã yêu.

Tiểu Cố vốn đã có tài hoa và khí chất sẵn có, nhưng sau khi rời khỏi nhà họ Trình và nhà họ Cố, sống một khoảng thời gian tự do thoải mái, khí chất của cậu đã thay đổi hoàn toàn. Giống như một viên ngọc thô được mài giũa và lắng đọng, cuối cùng cũng dần dần lộ ra ánh sáng vốn có của mình. Hiện tại, khí chất của cậu điềm đạm như tùng, thanh tao như ngọc, lại có thêm chút ung dung của người đã nhìn thấu sự đời.

Thấy Tiểu Cố dần dần thoát khỏi những tổn thương trong quá khứ, như vậy cũng tốt.

“Lệ tổng đã về rồi.” Cố Thầm cũng quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt Lệ Đình Khâm chạm vào đôi mắt lười biếng mà lạnh nhạt kia, khẽ sững lại, khóe môi cũng hiện lên ý cười.

Giờ thì anh cũng hiểu được tại sao Tiểu Cố không muốn lộ mặt trên chương trình. Với ngoại hình và khí chất này, người yêu thầm quá nhiều, đúng là phiền phức.

Cùng lúc đó, Cố Thầm cũng đang quan sát vị tổng tài nổi danh này. Dù gì hai người họ đã nhắn tin qua WeChat rất lâu, nhưng

đây lại là lần đầu tiên thật sự gặp mặt.

Vì trời đột nhiên trở lạnh và thuận tiện cho việc di chuyển, hôm nay Lệ Đình Khâm không mặc âu phục mà khoác một chiếc áo măng tô dài. Với chiều cao 1m90, chiếc áo hơi ôm người càng tôn lên thân hình cao lớn, tỷ lệ cơ thể hoàn hảo, vai rộng chân dài.

Cố Thầm luôn cảm thấy, trong cái thời đại mà hình tượng "tổng tài bá đạo" đã trở nên rập khuôn và nhàm chán, thì Lệ Đình Khâm lại là một người hiếm hoi xứng đáng với danh xưng đó. Mới 28 tuổi đã có thể tiếp quản gia tộc từ tay ông cụ Lệ, không ngừng mở rộng thế lực và phát triển tập đoàn.

Hơn nữa, cưới một người gần như vô hình từ nhà họ Cố mà vẫn không hề bạc đãi. Chỉ cần nhìn cách đối xử của Lệ Đình Khâm và cấp dưới của anh đối với mình, cũng có thể thấy được đây là một người có khả năng kiểm soát mạnh mẽ, quản lý cấp dưới rất nghiêm khắc.

Nhưng dù lý trí và nghiêm túc như vậy, anh cũng không phải là người vô tình. Lệ tổng đặc biệt từ nước ngoài quay về, e rằng không chỉ đơn thuần là vì chuyện đào bới đằng sau Chung Thịnh, mà còn là vì muốn gặp mình.

Lệ tổng này... đúng là một người thú vị. Nhưng có thể thấy rõ, giữa bọn họ chưa thể gọi là tình yêu.

—

Vân Chu cảm thấy khó hiểu. Sau khi Lệ tổng nói xong câu "Cố tổng đã kết hôn rồi", sao hai người này lại bắt đầu nhìn nhau không nói gì nữa vậy? Cậu ta vốn đã lạnh run, giờ còn phải đứng đây chứng kiến cảnh cứng đờ này, chẳng phải sắp đông cứng thành xác sống rồi sao?

Cậu ta nghĩ một chút, quyết định tự mình phá vỡ bầu không khí.

Nhưng khi nhìn hai vị "tổng tài" trước mặt, cậu ta lại rơi vào chứng khó chọn lựa. Nên mở miệng nói chuyện với ai trước đây?

Cố tổng trông thì có vẻ ôn hòa thư thái, nhưng kiểu đàn ông cao quý này lại có khoảng cách rất lớn. Anh ấy sẽ lịch sự tôn trọng người khác, nhưng không dễ tiếp cận. Ví dụ như vừa rồi, Cố tổng chỉ thản nhiên bảo cậu ta mặc lại áo choàng tắm, nhưng ánh mắt thì chẳng hề gợn sóng chút nào.

Còn Lệ tổng lại mang một loại khí thế áp bách và quyền lực mạnh mẽ, nhìn qua đã biết là người nắm quyền lâu năm, hành sự dứt khoát quyết đoán. Có lẽ phương thức xử lý mọi chuyện cũng sẽ rất mạnh mẽ, chẳng hạn như ngay lúc này, ánh mắt anh nhìn cậu ta đã đầy vẻ không vui, khiến cậu ta có cảm giác chân mềm nhũn.

Khoan đã, mình đang nghĩ cái gì vậy? Cố tổng đã kết hôn rồi mà! Vậy thì chỉ còn Lệ tổng để lựa chọn thôi, hu hu hu…

"Xin lỗi Cố tổng, tôi không biết ngài đã kết hôn..."

Vậy nên, cậu ta quay về mục tiêu ban đầu, quyết định thử gỡ gạc lại tình thế

“Hu hu, Lệ tổng...”

“Ngài còn nhớ tôi không? Tôi là Vân Chu đây, vừa rồi chỉ là nhận nhầm Cố tổng thành ngài... Sau đó vì Cố tổng quá đẹp trai nên có chút dao động, nhưng bây giờ nhìn thấy ngài ngoài đời, tôi lập tức xác định lại bản thân rồi! Hơn nữa, hồi nhỏ tôi từng đến nhà họ Lệ dự tiệc, cũng đã gặp qua ngài. Thực ra lúc đó... tôi đã yêu ngài từ cái nhìn đầu tiên rồi...”

Thấy cảnh "quyến rũ" Cố tiên sinh sắp biến thành "quyến rũ" Lệ tổng, trợ lý Trần phía sau Lệ Đình Khâm lập tức lên tiếng: “... Xin lỗi, Vân tiên sinh, nhưng Lệ tổng cũng đã kết hôn rồi. Xin hỏi, ngài từng gặp Lệ tổng trong bữa tiệc nào vậy?”

Nhị thiếu gia nhà họ Vân, cậu có chắc là mình biết mình đang nói gì không? Schrodinger's yêu từ cái nhìn đầu tiên đấy à?

Và quan trọng nhất là, làm ơn đừng cản trở hai vợ chồng nhà người ta tình tứ với nhau nữa. Cậu đứng giữa hai người họ mà không thấy có gì sai sai à?

Vân Chu nghe thấy Lệ tổng cũng đã kết hôn, lập tức sợ hãi lùi lại hai bước.

"Ơ..."

Nhưng bị hỏi đến gặp Lệ tổng từ bao giờ, cậu ta lại lúng túng, cuối cùng dưới ánh mắt dò xét của trợ lý Trần, cậu ta ngượng ngùng trả lời: “Thực ra là... lúc tôi 7 tuổi thôi...”

Hồi đó, nhà họ Vân vẫn chưa sa sút, còn đủ tư cách tham gia yến tiệc nhà họ Lệ. Cậu ta đã từng gặp qua Lệ Đình Khâm khi đi cùng người lớn. Trời ơi, để tìm ra mối quan hệ với "anh trai Đình Khâm", cậu ta đã vắt óc suy nghĩ biết bao nhiêu!

Trợ lý Trần: "..." Chả trách ngài lại nhầm lẫn giữa Lệ tổng và Cố tổng, cái yến tiệc đó chắc phải mười mấy năm trước rồi? 7 tuổi mà đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, cũng hơi bị siêu đấy.

Do đang đi dép lê, nên bàn chân Vân Chu đã vô tình để lộ động tác co chặt các ngón chân. Cậu ta cố gắng cười gượng: “Cảm giác như đàn ông ưu tú trên thế giới này đều đã kết hôn hết rồi ha... Chắc là do tôi độc thân quá lâu nên suy nghĩ có vấn đề... Ha ha.”

Nhìn đứa trẻ ngốc nghếch này, trợ lý Trần cũng có chút không đành lòng, dùng ánh mắt ra hiệu bảo cậu ta mau chóng nhận ra

sự thật đi.

Cố Thầm không quan tâm đến Vân Chu nữa, mà quan sát Lệ Đình Khâm một lúc, khẽ nhếch môi, đưa tay ra: “Lệ tổng, hân hạnh được gặp.”

Lệ Đình Khâm cũng vươn tay nắm lấy tay Cố Thầm, cười nói: “Hân hạnh.”

Vân Chu: "?" Hai vị đại lão bắt tay gặp mặt, liên quan gì đến tôi?

Rồi cậu ta chợt nhận ra… trên ngón áp út của hai người này đều đeo cùng một kiểu nhẫn!!!

Chết tiệt, các người chơi cao tay quá!

Cứu tôi với! Hu hu hu, hai người đã là vợ chồng rồi mà còn bắt tay nói "hân hạnh"? Đừng nói là tôi cũng là một phần trong màn play của hai người nhé!

Cậu ta có thể đăng xuất khỏi Trái Đất trong đêm để lên sao Hỏa sinh sống không?

Vân Chu quyết định thử cứu vãn tình thế lần cuối, nói: “Lệ tổng, Cố tổng, hai người yên tâm! Tôi trúng tiếng sét ái tình với cả hai người, điều đó chỉ chứng minh một điều - hai người là cặp đôi hoàn hảo nhất, vì tôi là người mê cái đẹp!”

"Tôi tuyệt đối không làm kẻ thứ ba! Chúc hai người hạnh phúc!" Dứt lời, cậu ta quấn chặt áo ngủ, dùng ngón chân bám vào dép lê mà chạy biến.

Cố Thầm nhìn theo bóng lưng đang lao đi trong bộ áo ngủ, mỉm cười nói: "Cậu nhóc này thú vị thật." Nếu không phải là "tiếng sét ái tình" thực sự, chắc hẳn cậu ta đang gặp khó khăn gì đó.

Lệ Đình Khâm thì không để ý lắm, chỉ nói: "Vào trong đi, bên ngoài lạnh đấy." Có lẽ Tiểu Cố vừa ra mở cửa nên chưa kịp khoác áo.

Trợ lý Trần đứng ở cửa, chu đáo nói: “Lệ tổng, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép về trước, người nhà cũng đang chờ tôi.”

Lệ Đình Khâm gật đầu: “Về đi, nhớ mang quà về cho họ.”

"Vâng." Trợ lý Trần vẫn giữ sự chu đáo của mình, tiện tay đóng cửa giúp hai người.

Lệ Đình Khâm vào phòng thay đồ trong suite, cởi áo khoác dài và đồng hồ đeo tay, chỉ còn lại chiếc sơ mi đen. Anh tháo hai cúc áo trên cùng, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn sau chuyến hành trình dài.

Trong khi đó, Cố Thầm đang ngồi trên sô pha trong phòng khách chờ anh.

Lệ Đình Khâm bước lại gần, mở lời: “Tiểu Cố, hôm nay để cậu đợi lâu rồi.”

Cố Thầm đáp: “Không sao, chỉ là… Lệ tổng gọi tôi là Tiểu Cố, tôi thấy hơi lạ.”

Lúc đầu, cậu đã nhắn tin dặn Lệ Đình Khâm gọi mình là "Cố tiên sinh", và trên chương trình, Lệ Đình Khâm cũng rất tôn trọng điều đó. Nhưng khi ở riêng, anh vẫn gọi là "Tiểu Cố". Cậu thật sự tên là Cố Thầm, nhưng dường như chưa từng có ai gọi mình là "Tiểu Cố" cả.

Lệ Đình Khâm cũng biết mình không làm theo ý muốn của Cố Thầm, nên giải thích: “Xin lỗi, tôi không muốn tỏ ra xa cách quá. Tôi nghe người ta gọi cậu như vậy.”

Người ta? Cố Thầm nghĩ một lúc, gia đình Cố Trọng Mậu đều họ Cố, chắc chắn không thể gọi cậu là "Tiểu Cố". Nhưng Đỗ Nhụy Thanh thì khác, hắn ta luôn gọi cậu như vậy. Hóa ra đây là cách gọi phổ biến. Nghĩ đến việc bà Thích ghét Cố Trọng Mậu như thế, có khi ngày nào cũng gọi "Tiểu Cố" để mỉa mai.

Nhưng xét đến mối quan hệ hiện tại, mình nằm hưởng tiền tiêu vặt của Lệ tổng, bắt anh gọi mình là "Cố tiên sinh" cũng kỳ cục quá. Vì vậy, Cố Thầm nói: “Lệ tổng cứ gọi tôi là A Thầm đi.”

Hồi nhỏ, có người đã từng gọi cậu như vậy, nhưng cậu không còn nhớ rõ nữa.

Nguyên chủ không muốn sống cuộc đời này, đã rời đi đến một thế giới khác. Còn cậu, một kẻ xa lạ trong thế giới này, lần đầu tiên được người khác gọi bằng cái tên thật của mình. Dù cùng là "Cố Thầm", nhưng ý nghĩa thì đã khác đi rồi.

Lệ Đình Khâm nói: "Được, A Thầm." Thật ra, anh cũng nhận ra sự thay đổi của Cố Thầm trong thời gian gần đây. Dù chưa đến mức nghĩ anh là một nhân vật lớn, nhưng rõ ràng anh ngày càng trở nên cuốn hút hơn.

Hai người ngồi bên nhau, bầu không khí dường như trở nên có chút vi diệu.

Lệ Đình Khâm định nói gì đó, nhưng Cố Thầm nhìn đồng hồ rồi lên tiếng trước: “Lệ tổng, đã mười giờ rưỡi rồi, muộn rồi, nên đi ngủ thôi.”

Lệ Đình Khâm: "?" Mười giờ rưỡi vẫn còn sớm mà? Tôi đôi khi làm việc đến tận khuya.

Cố Thầm kiên quyết: “Không, ngủ trước chín giờ thì tốt cho tim, trước mười một giờ thì tốt cho thận. Giờ đi rửa mặt là vừa đẹp, không thì hơi muộn rồi.”

Lệ Đình Khâm: “?”

Chẳng lẽ A Thầm sống ở Lệ gia một tuần đã bị ông cụ tẩy não rồi sao?

Một người trẻ 22 tuổi sao lại bị dưỡng thành thế này chứ?

Chương 28: Trải nghiệm đầu tiên sau khi trở về Trung Quốc: Một chế độ chăm sóc khỏe mạnh.

Ánh mắt của Lệ Đình Khâm khiến Cố Thầm đột nhiên nhận ra điều gì đó, ánh nhìn hướng về anh trở nên đầy cảm thông. Dù sao thì trước khi nghỉ hưu, thời gian làm thêm của cậu cũng chẳng khác gì Lệ tổng.

Mà với một tổng tài tận tụy như Lệ tổng, có lẽ anh đã làm việc cả ngày ở nước A, sau đó lại ngồi máy bay suốt 12 tiếng để quay về. Không ngừng nghỉ suốt 24 giờ, vậy mà vẫn chuẩn bị cùng cậu trò chuyện thâu đêm để "an ủi" cậu. Quả thật là tràn đầy năng lượng, cảm xúc vững vàng.

Cố Thầm thở dài, nói: "Lệ tổng, anh vừa trải qua một chuyến đi dài, nghỉ ngơi sớm đi." Haiz, Lệ tổng cũng không dễ dàng gì, một người kiếm tiền cho hai người tiêu. Mới nửa tháng mà đã chuyển cho cậu 11 triệu rồi. Là một người về hưu dày dạn kinh nghiệm, cậu cũng nên giúp đỡ Lệ tổng một chút.

Thực ra, Lệ Đình Khâm cũng rất mệt mỏi, nhưng anh vẫn chưa quên mục đích quay về. Giờ thấy Cố Thầm muốn nghỉ ngơi, anh gật đầu: "Được, vậy tối nay nghỉ sớm."

Cố Thầm đứng dậy, nhìn quanh ba căn phòng trong căn hộ: "Vậy tối nay chúng ta ngủ thế nào?"

Ánh mắt Lệ Đình Khâm bình thản: "Tùy ý cậu." Anh không nghĩ rằng tối nay sẽ có chuyện gì xảy ra.

Cố Thầm cũng không khách sáo, gật đầu dứt khoát: “Vậy tôi chọn phòng này.” Căn phòng có phong cách tối giản, sạch sẽ, có vẻ là phòng ngủ phụ của căn hộ.

Lệ Đình Khâm định nói gì đó, nhưng vì đã bảo để Cố Thầm tự quyết định, anh cũng không nói thêm, chỉ đáp “được” rồi đi vào phòng ngủ chính.

Khi chuẩn bị tắm, nhìn thấy áo choàng tắm đặt trên giá cạnh phòng tắm, cậu chợt nhận ra gì đó: “…”

Quả là biết chọn phòng nhỉ. :)

Có lẽ cả cậu và Lệ tổng đều thích phong cách nội thất tối giản này.

Thôi kệ, một lần rồi sẽ quen. Ở đây cũng chẳng có món đồ nào đã qua sử dụng.

Nhưng khi nằm lên chiếc giường này, cậu vẫn cảm nhận rõ sự hiện diện mạnh mẽ của Lệ Đình Khâm, dù gì thì đây cũng là không gian riêng tư mà anh thường xuyên sử dụng.

Thế nhưng, Cố Thầm lại nhận ra mình đã quen rồi. Ở căn nhà cũ, cậu cũng đã ngủ trên giường của Lệ tổng suốt một tuần, mãi đến tối qua.

Hơn nữa, hình như Lệ tổng cũng rất chung thủy với đồ dùng cá nhân. Dù ở đâu, giường, nệm, gối đều cùng một loại. Giờ đổi sang đây, đúng là không hề có chút cảm giác xa lạ nào.

Vì vậy, Cố Thầm cứ thế nhắm mắt ngủ, dưỡng thận.

…

Tuy Lệ Đình Khâm có chút không quen với chăn gối trong căn phòng này, nhưng vì quá mệt mỏi sau chuyến đi, anh vẫn ngủ

rất sâu.

Một giấc ngủ đến tận sáng. Là một người đàn ông 28 tuổi bình thường, anh vẫn cảm nhận được những dấu hiệu sinh lý khỏe mạnh vào buổi sáng.

Nhưng dù là chồng chồng hợp pháp, anh cũng chưa từng có ý định mạo phạm Cố Thầm.

Những năm qua anh vẫn luôn độc thân, vì chưa từng tìm thấy kiểu bạn đời mà mình mong muốn. Đến cuối cùng, anh lấy Cố Thầm chỉ vì đã không còn bận tâm đến hôn nhân nữa.

Thế nhưng, không ngờ rằng A Thầm lại như một bí ẩn dần được hé mở, càng lúc càng khiến anh tò mò, muốn tìm hiểu.

Họ kết hôn, nhưng dường như chỉ vừa mới quen biết, chỉ là một sự khởi đầu cho một mối quan hệ mới.

Lệ Đình Khâm chạm nhẹ vào chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, dần bình tĩnh lại rồi đứng dậy đi rửa mặt.

Sau khi xong xuôi, anh nhìn đồng hồ, 7 giờ 30. Không biết A Thầm đã thức chưa.

Nhưng khi vừa mở cửa phòng…

Chàng trai ngẩng đầu lên, nói: “Lệ tổng, anh dậy rồi.”

Cậu yên tĩnh ngồi trong phòng khách, một cuốn sách đặt trên đầu gối. Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ, rọi nghiêng lên người cậu, làm sáng một bên khuôn mặt.

Khoảnh khắc đó, Lệ Đình Khâm bỗng cảm nhận được một sự thư thái và an nhiên chưa từng có.

Thế gian tĩnh lặng, chỉ thế này là đủ.

Hình như Cố Thầm đã ngồi đó khá lâu, cậu đứng dậy vươn vai, giọng nói lười biếng: “Trên quầy bar có sẵn nước mật ong pha rồi, Lệ tổng vừa ngủ dậy, uống một chút trước đi.”

Nói rồi, cậu cũng bước tới quầy bar, cầm lấy ly thủy tinh, cảm nhận nhiệt độ nước, sau đó thêm chút nước nóng rồi đưa cho Lệ Đình Khâm.

Lệ Đình Khâm nhìn cậu chăm chú, nhận lấy ly nước và uống nửa cốc, rồi nói: “Hôm nay thời tiết khá hơn rồi, A Thầm muốn đi đâu chơi không?”

Thế nhưng, Cố Trầm lại đáp: “Tôi vẫn chưa tập thể dục sáng nay, chúng ta vận động trước đi.”

Lệ Đình Khâm gật đầu. Anh cũng có thói quen rèn luyện, chỉ là hôm nay định dành thời gian đi chơi cùng A Thầm, nghĩ rằng bỏ một ngày cũng không sao. Nhưng không biết có phải A Thầm cố ý chiều theo thói quen sinh hoạt của anh không mà lại đề nghị đi tập.

Trong căn hộ còn có một phòng gym mini riêng biệt, vậy nên cả hai chẳng cần ra ngoài, trực tiếp thay đồ thể thao trong phòng rồi bước vào phòng tập.

Đã tập luyện thì không cần nói nhiều, Lệ Đình Khâm bắt đầu theo nhịp độ của mình.

So với đồ mặc ở nhà rộng rãi, trang phục thể thao ôm sát hơn, đặc biệt khi cơ bắp căng lên trong lúc luyện tập, khiến vóc dáng của anh càng rõ nét. Cố Thầm vốn chỉ đang đi bộ chậm trên máy chạy bộ để khởi động, nhưng cũng không nhịn được liếc mắt vài lần, tám múi cơ bụng của Lệ tổng đúng là hoàn hảo.

Thân thể nguyên chủ còn kém một chút, muốn luyện được thế này vẫn cần thêm thời gian. Thực ra, ngay từ đầu cậu chọn tập Thái Cực cũng vì muốn tiến hành từng bước, không thích hợp

vận động quá mạnh, nhưng điều đó không ngăn cản cậu thưởng thức dáng vẻ khi tập luyện của Lệ tổng.

Cố Thầm nhìn một lúc, thấy Lệ tổng nắm chặt dụng cụ tập, bắp tay săn chắc rõ nét, rồi lại nhìn cảnh anh đẩy tạ tập ngực, cơ ngực cũng đẹp vô cùng… Lệ tổng đúng là một tổng tài xuất sắc về mọi mặt.

Lệ Đình Khâm đã tập được hơn nửa thời gian thường ngày, nhưng phát hiện Cố Thầm vẫn chỉ đi bộ trên máy chạy bộ, trong lòng nghĩ thầm, A Thầm đúng là người chu đáo, còn cố tình tập cùng mình.

Sau khi nhìn đủ, Cố Thầm mới thu lại ánh mắt, bắt đầu tập theo nhịp độ của mình, nhưng tâm trạng lại rất vui vẻ. Cuộc hôn nhân này kết cũng không tệ, sau này ngày nào cũng được tập luyện với một người vừa kỷ luật vừa đẹp mắt như Lệ tổng, cũng là một kiểu tận hưởng.

Tập xong, cả hai đều đổ ít mồ hôi, Cố Thầm gọi dịch vụ phòng đặt bữa sáng trước rồi đi tắm.

Tắm xong, hai người lau tóc bước ra khỏi phòng, bữa sáng mà Cố Thầm sắp xếp đã được mang lên. Đó là các loại cháo dưỡng sinh và một vài món ăn thanh đạm. Cậu nói: “Sau chuyến đi dài, uống chút cháo loãng sẽ tốt hơn, như cháo yến mạch đậu xanh, giúp giải độc và chống mệt mỏi…”

Lệ tổng trẻ thế này mà đã liều mạng làm việc như thế, dám quay cuồng suốt 24 giờ không ngừng nghỉ, nếu không chăm sóc tốt thì có ngày đột quỵ mà không hay. Đây đều là bài học xương máu của cậu khi còn làm tổng giám đốc.

Trên bàn có nhiều loại cháo, đầu bếp khách sạn cũng nấu rất thơm ngon. Sau khi tập luyện, Lệ Đình Khâm thực sự thấy đói, bèn chọn cháo yến mạch đậu xanh mà Cố Thầm gợi ý. Uống vào quả thực rất dễ chịu, A Thầm đúng là chu đáo.

Trợ lý Trần đến làm việc từ nhà, vừa vào liền thấy hai người đang ăn sáng. Nhưng anh ta phát hiện… sao cả hai trông đều như vừa tắm xong vậy?

Mà cũng hợp lý thôi, xa cách một thời gian, gặp lại càng thêm mới mẻ mà.

Trợ lý Trần chào: “Lệ tổng, Cố tiên sinh, chào buổi sáng. Hôm nay hai người có kế hoạch gì không? Để tôi sắp xếp.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “A Thầm, em muốn đi đâu?”

*Từ đoạn này đổi xưng hô tôi-em vì sốp thấy Lệ tổng khá nghiêm túc với mqh này.

Cố Thầm thở dài: “Thực ra tôi chẳng muốn đi đâu cả. Hôm qua chúng ta đều di chuyển đường dài, tối nay Lệ tổng còn phải bay nữa, ở lại khách sạn nghỉ ngơi không tốt hơn sao?”

Lệ Đình Khâm ngước mắt nhìn cậu. Thực ra, bay từ thành phố A đến thành phố H cũng không tốn quá lâu, người đi đường dài thực sự có mỗi anh thôi.

Anh thầm thở dài, nói: “A Thầm, em muốn đi đâu thì cứ nói, không cần nghĩ nhiều.”

Cố Thầm nhàn nhạt đáp: “Thật sự không muốn ra ngoài. Hôm nay là Chủ nhật, người đông lắm.” Nghĩ mà xem, tối còn phải ra sân bay, chẳng phải sẽ giống kiểu du lịch quân đội à? Thôi bỏ đi, quá mệt, không hợp với người nghỉ hưu cũng không hợp với một tổng tài bận rộn.

Lệ Đình Khâm hơi nhíu mày, chẳng lẽ A Thầm có chút sợ giao tiếp? Nhưng thấy cậu nói rất nghiêm túc, cũng không miễn cưỡng, bèn bảo trợ lý Trần: “Cậu cũng về nhà với gia đình đi, không cần ở đây. Hôm nay bọn tôi sẽ ở lại khách sạn, tối cậu canh giờ đến đón tôi ra sân bay.”

Trợ lý Trần gật đầu: “Vâng, Lệ tổng.” Xa cách một thời gian gặp lại đúng là ngọt ngào, hai người cùng ở khách sạn cả ngày cũng hợp lý.

Sau khi trợ lý rời đi, ăn sáng xong, Cố Thầm nghiêm túc đề nghị: “Hay là Lệ tổng gọi hai nhân viên massage đến xoa bóp vai gáy đi? Tuy anh vừa tập luyện, nhưng ngồi làm việc lâu chắc chắn vẫn có cảm giác khó chịu.” Bảo vệ đốt sống cổ phải bắt đầu từ khi còn trẻ.

Lệ Đình Khâm: “... Được.” Hoạt động này có vẻ thanh tịnh quá mức rồi? Mà rốt cuộc là anh về nước để ở bên A Thầm, hay là A Thầm đang chăm sóc anh vậy?

Nhưng… hóa ra A Thầm là người dịu dàng như vậy.

Đến tối, khi ăn bữa dưỡng sinh thứ ba trong ngày, Lệ Đình Khâm bắt đầu cảm thấy hơi nhạt nhẽo. Dù lát nữa phải bay nhưng cũng không cần dưỡng sinh đến mức này chứ? Anh thở dài: “A Thầm, lần sau em cứ gọi món em thích đi, không cần thế này đâu.”

“Được.” Thực ra Cố Thầm cũng thấy khó ăn, ở nhà cũ ăn một tuần, giờ lại ăn tiếp, cậu cũng sắp không chịu nổi.

Nhưng gần đây cậu đang tăng cơ nhẹ, nên cố gắng kiên trì thêm vài ngày nữa. Nhìn thấy Lệ tổng cũng bị tra tấn thế này, cậu cười nói: “Vậy đợi anh lần sau quay lại, chúng ta đi ăn lẩu nhé.”

Lệ Đình Khâm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thấy bình thường lại. Trẻ tuổi ai mà không thích ăn lẩu chứ? Cũng may A Thầm chỉ ở nhà cũ một tuần, chưa bị ông nội tẩy não hoàn toàn.

Dù cả ngày chỉ ở khách sạn, Lệ Đình Khâm vẫn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. A Thầm thật sự là một người khiến người khác thấy thoải mái. Ở bên cậu anh có cảm giác như vừa trải qua một liệu trình thư giãn và hồi phục tinh thần.

Nhưng trên đường ra sân bay, anh nhận được điện thoại của ông nội: "Hôm nay có đưa vợ cháu ra ngoài chơi không? Tiểu Cố là một thanh niên tốt, nhưng quá trầm lặng, nội tâm. Cháu phải dẫn nó ra ngoài nhiều hơn, để nó cởi mở một chút…"

Lệ Đình Khâm: "?"

Ông nội rất hiếm khi chủ động gọi điện, sao bây giờ lại bắt đầu quan tâm mấy chuyện vụn vặt thế này?

Nhưng nghe ông nói vậy, anh vẫn đáp: "Ông nội, hôm nay bọn cháu không ra ngoài, chỉ nghỉ ngơi cả ngày ở khách sạn. Nhưng A Thầm không phải là người hướng nội, thực ra cậu ấy rất dịu dàng mà…"

Lệ lão gia: "…" Vậy nghĩa là Tiểu Cố nhà này tuyệt đối không chịu bước chân ra khỏi cửa nữa đúng không!

Hả? Nhưng nghĩ lại, ông lại cảm thấy vui vẻ.

Giờ Tiểu Cố không còn "hành hạ" bản thân nữa, vậy thì cứ để cậu ta "hành hạ" cháu trai ông đi! Hơn nữa, thằng nhóc này suốt ngày vùi đầu vào công việc, quên ăn quên ngủ, đúng là rất cần đến sự "hành hạ" của Tiểu Cố!

Cuối cùng, Lệ lão gia không nhịn được mà cảm thán: "Đúng vậy, cậu cháu dâu này, cưới về là quá đúng rồi!"

Lệ Đình Khâm: "?"

Anh lớn lên dưới sự giáo dục nghiêm khắc của ông nội, biết rõ để được ông công nhận khó đến mức nào. Vậy mà A Thầm chỉ mất đúng một tuần đã được ông nội chấp nhận rồi?

Xem ra, không chỉ có mình anh nhận ra sự dịu dàng và xuất sắc của A Thầm.

Chương 29: Đại lão bí ẩn—Cố tiên sinh.

Cố Thầm trở về biệt thự Tùng Hạc thì phát hiện mấy thanh kiếm mà cậu đặt thiết kế riêng trước đó đã được giao đến. Dì Trương đã tạm thời cất giúp cậu.

Thấy cậu trở về, dì Trương giúp cậu sắp xếp hành lý, rồi lần lượt ôm mấy chiếc hộp gỗ dài ra, nói: “Cố tiên sinh, cậu mua gì vậy? Còn nặng lắm đấy...”

Khi Cố Thầm mở hộp gỗ đàn hương, để lộ những thanh kiếm được chế tác tinh xảo, dưới ánh đèn pha lê của biệt quán lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, dì Trương dù không hiểu lắm nhưng vẫn cảm thấy bị thu hút, bất giác hít một hơi: “Cái này chắc đắt lắm nhỉ?”

Cố Thầm nói: "Cũng ổn, rất đáng giá." Mặc dù tốn gần trăm vạn, nhưng cả ngoại hình lẫn chất lượng của những thanh kiếm này đều tái hiện hoàn hảo ý tưởng thiết kế của cậu. Chỉ là vì đang ở thời hiện đại nên lưỡi kiếm chưa được mài sắc mà thôi. Xét về giá cả thì đã rất hợp lý rồi, huống hồ gì Lệ tổng còn chuyển cho cậu năm triệu, đến giờ cậu vẫn chưa nghĩ ra nên tiêu vào đâu.

Cố Thầm chọn một thanh kiếm nhẹ nhất, tên là "Hồng Vũ". Cậu rút kiếm khỏi vỏ, bật nhẹ để thử âm thanh, rồi tiện tay múa mấy đường kiếm.

Dì Trương giật mình hoảng hốt, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, theo bản năng lùi về sau vài bước rồi vội nói: “Cố tiên sinh cẩn thận! Đừng để bị thương!”

Nhưng Cố Thầm chỉ thuận tay vung kiếm, "soạt" một tiếng, lưỡi kiếm đã ngoan ngoãn trở lại vỏ. Nhẹ nhàng như không, động tác ung dung mà dứt khoát.

Dì Trương lập tức ngây người, mấy động tác này có hợp lý không vậy? Lẽ nào Cố tiên sinh là một cao thủ võ lâm ẩn danh?

Bà bình tĩnh lại một chút, hỏi: “Cố tiên sinh, cậu mua mấy thứ này để làm gì vậy?”

Cố Thầm thản nhiên đáp: "Rèn luyện thân thể." Cậu thử qua Hồng Vũ, thấy khá vừa tay, chỉ là thế giới này không có linh lực hay nội lực gì đó, ngoài ra thì không khác gì mấy. Có khi vài ngày nữa cậu có thể thay buổi rèn luyện buổi sáng bằng việc luyện kiếm rồi.

Dì Trương: "Hả?" Rèn luyện thân thể mà cũng cần mấy thứ này? Còn phải đặt làm riêng nữa?

Thấy dì Trương có vẻ không tin, Cố Thầm khoát đùa một câu: “Trừ yêu diệt ma.”

"Ồ ồ."

Dì Trương vô thức gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi, nhưng gật xong lại phản ứng kịp, hạ giọng hỏi: “Cố tiên sinh... trong núi này có yêu ma quỷ quái sao? Tôi là người khá mê tín, tin là trên đời có ma quỷ, cậu hoàn toàn có thể nói thật với tôi.”

Làm cơm cho Cố tiên sinh mấy ngày, bà cảm thấy người này cứ như thần tiên hạ phàm, chẳng vướng chút bụi trần.

Cố Thầm: “...Không có thật đâu.”

Giọng dì Trương càng nhỏ hơn, vẻ mặt cũng lộ ra một sự thấu hiểu: "Là vì quy tắc của sư môn sao?"

Cảm giác quen thuộc này... Cố Thầm cảm thấy không ổn lắm, vội cắt ngang: “Dì Trương, phiền dì sắp xếp một căn phòng để cất mấy thứ này nhé.”

Biệt thự này không phải kiểu biệt thự lớn, mà theo phong cách thanh nhã, chỉ có vài phòng ngủ. Ngoại trừ phòng chính của Lệ tổng có đầy đủ khu vực chức năng, thì phòng ngủ phụ của cậu vẫn hơi nhỏ, đành phải mở riêng một phòng để làm kho chứa.

Dì Trương gật đầu: “Được, được, có cần bày đồ thờ gì không?”

Cố Thầm: “...Không cần, chỉ cần đừng để bụi bám hay gỉ sét là được.”

Dì Trương có vẻ không tin: “Hả? Bảo kiếm cũng bị gỉ sao?”

Cố Thầm mỉm cười: "Tất nhiên rồi." Dù sao cậu cũng không mua kiếm inox, ai biết có bị gỉ hay không chứ.

“Ngừng! Ngừng ngay! Tôi bảo dừng lại!”

Trên phim trường, Lệ Tĩnh Vi có chút bực bội, trực tiếp cắt ngang cảnh quay.

Khác với vẻ "điềm tĩnh" trước mặt Lệ lão gia, khi ở phim trường, cô là một nữ đạo diễn quyết đoán, nói một là một, nói hai là hai. Bởi vì nếu không có khả năng kiểm soát hiện trường, thì không thể làm nghề này. Chính nhờ tài năng đó, cô mới có thể trở thành đạo diễn trẻ nổi bật, giành được nhiều giải thưởng dù chỉ mới 26 tuổi.

Thế nhưng, người trong ống kính lúc này lại đang thách thức sự "nói một là một" của cô.

Tuy nhiên, đối diện với người này, cô vẫn cố gắng kiềm chế, dịu giọng nói: “Thầy Dư, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, mong thầy tiết chế cảm xúc khi diễn...”

"Lệ tiểu thư, tôi cần nghỉ ngơi một chút để tìm lại cảm giác." Đối phương phất tay áo, rời khỏi ống kính, trợ lý và chuyên viên trang điểm lập tức chạy đến, người thì giúp anh ta cởi áo khoác ngoài, người thì dặm lại phấn.

Bộ trang phục này dù có màu trắng nhưng được chế tác vô cùng cầu kỳ, trên áo còn có những hoa văn chìm thêu bằng chỉ vàng, giá trị không hề nhỏ. Thế mà bây giờ nó lại bị tiện tay cởi ra, vắt lên lưng ghế bên cạnh. Lệ Tĩnh Vi không đến mức nổi giận, nhưng ánh mắt đã lạnh đi vài phần.

Cặp đôi nam nữ chính đóng chung với người này lộ rõ vẻ lúng túng, ngơ ngác nhìn Lệ Tĩnh Vi, không biết có nên tiếp tục hay không.

Lệ Tĩnh Vi lại mỉm cười với họ, ánh mắt vừa động viên vừa an ủi: “Mọi người nghỉ một lát đi.”

Hai diễn viên mới lập tức cảm kích, lễ phép nói: “Vâng, cảm ơn đạo diễn Lệ.”

Lệ Tĩnh Vi giữ thái độ kiên nhẫn, bước đến trước mặt "thầy Dư", nói: “Thầy Dư, vẫn là vấn đề mà chúng ta đã thảo luận trước đây, tôi mong khi diễn, thầy có thể tiết chế cảm xúc, nội hóa nó nhiều hơn một chút...”

Người này tên là Dư Mạc, ba mươi tuổi, đã giành đủ ba giải thưởng danh giá, nhiều lần đoạt giải Nam chính xuất sắc nhất. Anh ta được cả giới công nhận là diễn xuất đỉnh cao. Lệ Tĩnh Vi đã tốn không ít chi phí để mời anh ta đóng vai phụ trong bộ phim này, nên lúc này cô vẫn cố gắng kiên nhẫn trao đổi. Dù cô có thân phận ở nhà họ Lệ, nhưng khi bước vào giới giải trí với tư cách đạo diễn trẻ, cô vẫn phải nể nang vài phần trước một ảnh đế như anh ta.

"Lệ tiểu thư.”

Dư Mạc nhíu mày khó chịu, thậm chí không gọi cô là "đạo diễn", mà chỉ nói thẳng: “Tôi còn phải tiết chế thế nào nữa? Thay vì cứ nhắc đi nhắc lại chuyện này, chi bằng để hai diễn viên trẻ kia nhanh chóng nâng cao diễn xuất đi. Dù sao tôi cũng không muốn cướp spotlight của họ.”

Lệ Tĩnh Vi thực sự cạn lời, nhíu mày nói: “Không, tôi không có ý đó. Thầy đã đọc nguyên tác chưa?”

Việc diễn viên mới bị diễn viên gạo cội lấn át trên màn ảnh là chuyện thường, nhưng tình huống này lại hoàn toàn khác. Vấn đề không phải ở diễn viên chính, mà là Dư Mạc quá phụ thuộc vào kỹ năng diễn xuất của mình, thể hiện quá mức cường điệu.

Nhân vật tiên tôn trong kịch bản là một người ung dung như mây trôi nước chảy, thậm chí có phần lãnh đạm xa cách. Nhưng đồng thời, y cũng là một trong những kẻ mạnh nhất tiên giới, cần thể hiện sự thần bí cùng uy nghiêm áp đảo.

Vậy nên, điều quan trọng không phải là diễn xuất bộc lộ rõ cảm xúc, mà là tiết chế, để khán giả tự cảm nhận khí chất của nhân vật.

Lệ Tĩnh Vi đành phải đổi cách nói: “Vậy phiền anh giảm bớt việc dùng biểu cảm để thể hiện cảm xúc, thay vào đó hãy truyền tải hình tượng nhân vật qua ánh mắt, tư thái và những động tác nhỏ, được không?”

Cô hiểu rằng để tái hiện chính xác hình ảnh vị tiên tôn trong nguyên tác là rất khó, nên cô mới đặc biệt mời Dư Mạc - một diễn viên nổi danh với kỹ năng diễn xuất và cũng là người được fan nguyên tác bình chọn cao nhất đảm nhận vai diễn này.

Tuy nhiên, có vẻ như đối phương đã quen với việc đứng ở trung tâm ánh hào quang trong các vai nam chính nên không hề để tâm đến một nhân vật phụ chỉ có vài cảnh diễn. Mà bản thân cô

cũng không thể không nể mặt anh ta chút nào mà thẳng thừng mắng rằng anh ta đang diễn quá đà.

Dư Mạc thở dài: "Xem ra Lệ tiểu thư vẫn cho rằng tôi đang giành mất hào quang của các diễn viên trẻ. Thật ra cô nên mời một diễn viên có trình độ phù hợp với đoàn phim của mình để đóng vai này. Như thế tiến độ quay sẽ không bị chậm trễ, cũng tránh lãng phí thời gian của mọi người."

Lệ Tĩnh Vi không nổi giận, chỉ cười nhạt rồi nói thẳng: "Vậy anh cứ tiếp tục tìm cảm giác đi, tôi sẽ bảo tổ đạo diễn sắp xếp lại lịch quay, dời cảnh của anh xuống sau."

Nhà họ Lệ có tiền, nhưng nếu Dư Mạc diễn không đạt, cô cũng không thể ngay lập tức nổi nóng, đuổi anh ta khỏi đoàn, đền hợp đồng với số tiền vi phạm cao ngất, rồi lại đi tìm diễn viên khác thay thế. Việc này sẽ phá vỡ toàn bộ kế hoạch quay phim, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chi phí sản xuất.

Cô là đạo diễn, không phải thiên kim tiểu thư nhà họ Lệ. Nếu lần này dùng tiền đè ép, lần sau thì sao? Chẳng lẽ bộ phim nào cũng phải dùng cách này để kiểm soát chất lượng? Trong lĩnh vực chuyên môn, không phải cứ có tiền là làm được tất cả. Nhiều đoàn phim đầu tư hàng chục tỷ cũng đâu có nghĩa chắc chắn sẽ làm ra một tác phẩm hay.

Dư Mạc lại nói: "Thế này đi, nếu Lệ tiểu thư vẫn chưa diễn đạt rõ ràng mong muốn của mình, tôi sẽ gọi đội ngũ biên kịch của tôi đến chỉnh sửa lại kịch bản, phần của tôi do nhóm tôi viết lại, thế nào?"

Lệ Tĩnh Vi lập tức đáp: "Không được. Nếu muốn sửa thì đề nghị anh bảo quản lý của mình bàn lại hợp đồng với chúng tôi."

Nói xong, cô quay người đi gọi tổ đạo diễn: "Chúng ta họp nhanh một chút, sắp xếp lại lịch quay. Tôi định đưa đoàn đến núi Tùng Hạc quay cảnh ngoại cảnh trước."

Đó là địa bàn của anh trai cô, mượn dùng cũng dễ dàng, có thể sắp xếp bất cứ lúc nào.

Vì đã chuẩn bị sẵn từ trước và có nhiều bậc tiền bối trong giới thương mại giúp đỡ, công ty của Lệ Gia Thụ được thành lập chỉ trong vòng nửa tháng và chính thức khai trương.

Ngày cắt băng khánh thành, cậu có mời Cố Thầm nhưng Cố Thầm không đến, trong khi đó, tam thiếu gia nhà họ Cố - Cố Hằng và tiểu thiếu gia nhà họ Trình - Trình Tư Dật lại xuất hiện.

Lệ Gia Thụ thầm than: “Người nên đến thì không đến, còn người không nên tới thì lại lũ lượt kéo đến.”

Trình Tư Dật vốn định tiếp tục thuyết phục Cố Thầm đến làm việc tại Hoa An để giúp đỡ mẹ, nhưng kể từ sau khi hỗ trợ Cố Thầm trong vụ tuyển dụng lần trước, anh ta đã không thể liên lạc được với đối phương. Lần này anh ta đến dự khai trương cũng không thấy bóng dáng cậu đâu, hỏi: “Anh Gia Thụ, anh Tiểu Cố đâu rồi? Sao anh ấy không đến?”

Cố Hằng cũng bị gia đình nhắc đến chuyện Hoa An, phụ họa: “Đúng đó, anh Tiểu Thầm đâu rồi?”

Lịch Gia Thụ nhìn trái nhìn phải, bị hai người này kẹp ở giữa, khó chịu nói: “Anh dâu tôi đang tu thân dưỡng tính trên núi.”

Ngoài ra, hai người có thể thống nhất cách gọi không? "Tiểu Cố", "Tiểu Thầm", gọi cho ra hồn chút được không?

"Vậy à..." Cố Hằng âm thầm suy nghĩ, lẽ nào nhà họ Lệ đã phát hiện ra mục đích của nhà họ Cố nên nhốt Cố Thầm trong rừng sâu, cách ly hẳn với thế giới bên ngoài?”

Tuy nhiên, đây là sự kiện của Lệ Gia Thụ, anh ta cũng không tiện hỏi quá nhiều về Cố Thầm, bèn chuyển đề tài: “Gia Thụ, mặc dù chúng ta bằng tuổi, nhưng ba tôi vẫn thường nói tôi quá

phụ thuộc vào gia đình, còn cậu ở tuổi này đã có thể tự lập kinh doanh, tôi cần phải học hỏi cậu nhiều... Còn anh Tiểu Thầm nữa, ba tôi cũng hay bảo anh ấy học vấn không cao, nhưng thực ra càng nên ra ngoài rèn luyện, tích lũy kinh nghiệm làm việc."

Nét mặt Lệ Gia Thụ lập tức sa sầm: "Hằng thiếu, tôi nghĩ cậu thực sự nên học hỏi anh dâu tôi nhiều hơn."

Tuy rằng học vấn của anh dâu không cao, nhưng cậu ta chưa bao giờ xem thường, thậm chí còn cảm thấy anh dâu mạnh mẽ hơn mình rất nhiều. Cậu ta cũng không rõ tại sao lại có suy nghĩ này, có lẽ vì thái độ và tinh thần của đối phương luôn ổn định, vững vàng.

Cố Hằng bị mỉa mai là nên "tu thân dưỡng tính" như Cố Thầm, trong lòng hơi khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: "Tất nhiên, tôi nên học hỏi các anh nhiều hơn."

Trình Tư Dật thấy Cố Hằng có chút buồn cười, muốn lấy lòng nhị thiếu gia nhà họ Lệ mà lại bị chọc cho quê độ, nên anh ta cũng chẳng nói gì thêm, tránh làm phiền Lệ Gia Thụ.

Công ty của Lệ Gia Thụ tuy mới thành lập nhưng đã thu hút rất nhiều nhân vật trong giới kinh doanh. Sau khi hoàn tất lễ cắt băng, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau.

Một vị tiền bối bước đến hỏi: "Gia Thụ, nghe nói hôm đó cháu rời khỏi nhà ông cụ cùng với Mặc Dung?"

Lệ Gia Thụ hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu: "Vâng, chú Minh, có chuyện gì sao?"

Minh tổng đáp: "Cháu chưa nghe tin à? Hôm qua Mặc Dung đã tống Lăng Vĩ Quang và ả nhân tình của anh tvào tù rồi. Trước đây, vụ ly hôn của Mặc Dung và Lăng Vĩ Quang đã gây xôn xao dư luận. Ai cũng nghĩ cô ấy sẽ chẳng chiếm được bao nhiêu lợi

ích, chắc sẽ để mọi chuyện trôi qua, nhưng không ngờ cô ấy lại tung ra nước đi này."

"Chú đã hỏi Mặc Dung xem có phải do ông cụ ra tay không, nhưng cô ấy phủ nhận. Bây giờ bên ngoài đều đồn rằng cô ấy được cao nhân chỉ điểm khi đến gặp ông cụ. Cháu có biết chuyện gì không?"

Lệ Gia Thụ thầm nghĩ, đương nhiên là nhờ anh dâu tôi chỉ điểm rồi, tịch thu con dấu, tiễn vào tù ăn cơm miễn phí.

Nhưng cậu ta có thể để lộ chuyện của anh dâu không? Dĩ nhiên là không được.

Thế là Lệ Gia Thụ đáp: "Ừm... là một người bạn của ông nội cháu. Hôm đó khi cô tư đến, người đó tình cờ đang thưởng trà cùng ông cháu, nghe được chuyện thì tiện miệng góp vài lời."

Minh tổng tiếp tục hỏi: "Vậy cháu có biết vị tiên sinh đó họ gì không?"

Lệ Gia Thụ vò đầu, "cố gắng nhớ lại" rồi đáp: "Hình như là họ Cố thì phải... cháu cũng không rõ nữa."

Minh tổng gật gù: "Thì ra là Cố lão tiên sinh... Được rồi, cảm ơn cháu, Gia Thụ."

Lệ Gia Thụ: "...Không có gì."

"Anh dâu, anh nợ em một lời cảm ơn đấy!"

Xem tôi đã giúp anh lên cấp thành "cụ ông về hưu" rồi đây.

Chương 30: Đại tiểu thư, người tình trong mộng đó là anh dâu cô đấy!

Tin tức về "Cố lão tiên sinh" vừa lan truyền lập tức thu hút sự chú ý của những người có mặt. Mọi người bắt đầu thì thầm bàn luận, đoán già đoán non.

Không phải vì người này đã bày cho Lệ Mặc Dung một kế sách cao siêu đến mức nào, mà bởi lẽ việc cô có thể phản kích một cách quyết đoán, sấm sét giáng xuống Lăng Vĩ Quang, tống anh ta vào tù, chắc chắn không thể thiếu sự hậu thuẫn từ một thế lực đằng sau.

Nếu không phải là lão gia nhà họ Lệ ra tay, thì vị "Cố lão tiên sinh" này rốt cuộc là ai?

Người đầu tiên được nghĩ đến là nhánh gia tộc của Cố Trọng Mậu. Thế nhưng, con người Cố Trọng Mậu vốn dĩ chỉ biết đến lợi ích, chẳng đời nào lại dính vào một vụ tranh chấp ly hôn, vừa mất công vừa chẳng được lợi lộc gì, lại còn có nguy cơ đắc tội với nhà họ Lăng. Hơn nữa, trong gia đình đó cũng chẳng có vị trưởng bối nào phù hợp với danh xưng này.

Một vài thanh niên thích hóng hớt lại nhớ đến vụ ồn ào trong giới giải trí trước đây, liền cười nói nửa đùa nửa thật: “Có khi nào là vị 'Cố tiên sinh' thần bí mà Chung Thịnh từng nhảy lên nhảy xuống gọi là kẻ lừa đảo, rồi cuối cùng bị tống vào tù không?”

Các bậc trưởng bối trong giới kinh doanh ít khi để ý đến chuyện trong làng giải trí, nghe nhắc đến cũng chỉ có chút ấn tượng mơ

hồ. Một người nhíu mày nói: “Trẻ con biết gì mà nói? Cái gọi là 'Cố tiên sinh' đó chỉ là một kẻ trẻ tuổi không đứng đắn, dính vào làng giải trí rồi làm loạn hết cả lên. Lão gia nhà họ Lệ là người nghiêm khắc, ghét nhất kiểu người như vậy.”

“Đúng thế, năm xưa đại tiểu thư nhà họ Lệ muốn làm diễn viên, lão gia cũng không đồng ý, nên cô ấy mới chuyển sang làm đạo diễn.”

“Người có thể ngồi cùng lão gia nhà họ Lệ thưởng trà, đủ khả năng chỉ điểm cho tiểu thư Mặc Dung, chắc chắn phải là một nhân vật như lão gia, không dễ gì xuất đầu lộ diện, địa vị cao, quyền lực lớn.”

Nhưng nếu không phải là nhà họ Cố ở phương Nam, thì rốt cuộc là ai? Sau buổi tiệc mừng khai trương hôm nay, nhiều người vẫn mang theo thắc mắc này trong lòng.

Ngược lại, đám thanh niên lại có phần hiếu kỳ với "Cố tiên sinh" thần bí trong giới giải trí, liền quay sang hỏi Cố Hằng: “Hằng thiếu, vị 'Cố lão tiên sinh' kia chắc không phải là người nhà họ Cố các anh rồi, nhưng còn vị 'Cố tiên sinh' bí ẩn trong giới giải trí trước đây thì sao? Anh có biết là ai không?”

Thật ra Cố Hằng cũng không biết nhiều về chuyện của Cố Thẩm. Nhưng hắn vốn coi thường giới giải trí, huống hồ lần trước khi Cố Thẩm đấu đá với Chung Thịnh, cha và anh trai hắn còn căn dặn hắn không được nói ra thân phận thật của Cố Thẩm để tránh mất mặt. Thế nên hắn hờ hững đáp: “Không biết. Nhà tôi không có người đó. Họ Cố nhiều lắm, chẳng lẽ ai họ Cố cũng phải là người nhà tôi sao?”

Dù vậy, trong lòng hắn vẫn thầm nghĩ, nếu như vị "Cố lão tiên sinh" kia thực sự là người nhà họ Cố, thì tốt biết mấy. Bởi vì nhà họ Cố đang rất cần một vị trưởng bối có thể kết giao với lão gia nhà họ Lệ, có trọng lượng đủ để tạo ảnh hưởng.

Buổi sáng mùa xuân, trên núi luôn bao phủ một lớp sương mù mỏng.

Cố Thầm mặc bộ đồ thể thao màu trắng rộng rãi, mang theo kiếm, đi bộ lên đỉ.nh núi. Đứng trên một bãi đất trống có tầm nhìn rộng lớn, cậu hít một hơi sâu, cảm nhận không khí trên đỉnh núi.

Thật ra, nồng độ carbon dioxide vào sáng sớm khá cao, nhưng việc thức dậy sớm, vào rừng hít thở, luôn mang lại cảm giác không khí trong lành và sảng khoái. Có lẽ bởi vì tâm trạng con người lúc đó thật sự thả lỏng.

Cậu rút thanh kiếm Hồng Vũ ra, bắt đầu múa kiếm giữa làn sương mỏng dưới ánh bình minh.

Từ khi nhận được thanh kiếm, cậu đã luyện tập mấy ngày trên núi Tùng Hạc. Từng chiêu từng thức ngày càng thuần thục hơn. Dù không có sức mạnh phi lý nào tồn tại, cậu vẫn cảm thấy như mình đã tìm lại được cảm giác trước kia.

Nhưng hôm nay, từ phía chân núi vọng lên tiếng huyên náo. Đứng ở đây có tầm nhìn rộng, cậu có thể thấy một nhóm người đang di chuyển lên núi, rồi dừng lại ở một triền dốc.

Nhờ ít tiếp xúc với các thiết bị điện tử, thị lực của cậu rất tốt. Dù khoảng cách xa, cậu vẫn nhận ra họ đang quay phim.

Thấy họ không có ý định lên cao hơn, cậu thu lại ánh mắt, tiếp tục luyện tập.

Đến khi hoàn thành cả bài kiếm pháp, ánh sáng ban ngày đã rực rỡ hơn. Cảm thấy bài tập sáng nay đủ hiệu quả, cậu thu kiếm lại, chọn con đường khác xuống núi.

Ở phía bên kia, Lệ Tĩnh Vi dẫn đoàn làm phim lên núi quay ngoại cảnh.

Con đường rất thuận tiện, vì đây là khu nghiên cứu bảo tồn các loài cây quý hiếm của Lệ Đình Khâm, môi trường sinh thái được giữ gìn rất tốt, có vô số điểm quay đẹp.

Cô tranh thủ lúc sương mù còn dày để quay một số cảnh thơ mộng của nam nữ chính.

Dù hai diễn viên chính chưa đóng nhiều phim, nhưng rất nghe lời, dễ hướng dẫn, làm theo ý cô một cách thuần thục. Hơn nữa, họ đều có tố chất diễn xuất tốt, rất hợp với hình tượng trẻ trung, tràn đầy khí chất hiệp nghĩa của nhân vật trong nguyên tác.

Không có Dư Mạc, tiến độ quay của mấy cảnh này nhanh hơn hẳn dự kiến, khiến tâm trạng của Lệ Tĩnh Vi cũng khá hơn một chút.

Nhưng đúng lúc này, cô nhận được cuộc gọi từ Lương Lộ, quản lý của Dư Mạc. Linh cảm chẳng lành, cô liền cất cao giọng: "Mọi người tạm dừng một chút." Rồi bắt máy.

Bên kia nói: “Lệ tiểu thư, tôi đã xem kỹ kịch bản của thầy Dư rồi. Tôi đồng ý với ý kiến của thầy Dư, kịch bản vẫn cần phải sửa.”

Quả nhiên.

Lệ Tĩnh Vi lạnh nhạt đáp: “Chị Lộ, tôi nghĩ tôi đã bày tỏ rất rõ quan điểm của mình về chuyện này từ trước rồi.”

Lương Lộ lại lý lẽ đầy đủ: “Lệ tiểu thư, xin hãy tin tưởng chúng tôi. Các biên kịch viết cho thầy Dư đều là những người từng đoạt giải, chỉnh sửa lại kịch bản chuyển thể từ tiểu thuyết mạng như của cô chắc chắn không có vấn đề gì. Hơn nữa, cô mời thầy Dư tới, chẳng lẽ chỉ để làm nền sao?”

Lệ Tĩnh Vi kiên quyết: “Lương tiểu thư, hợp đồng ký thế nào thì làm theo thế đó, được chứ?”

Cô thầm nghĩ: Đúng, tôi mời anh ta đến để làm nền đấy. Nhân vật này cần sự bí ẩn, cần khoảng trống để khán giả tưởng tượng. Nhưng anh ta lại quá nổi tiếng, lượng fan quá lớn, nên cô mới mời một diễn viên thực lực để đảm bảo hình tượng.

Lương Lộ cười, nhẹ giọng: "Nếu cô không hiểu, cũng không thể nói rõ, thì tôi sẽ để người khác nói chuyện với cô vậy."

Dứt lời, cô ta dứt khoát cúp máy.

Ngô tổng lại không cho là đúng: "Lượng fan của nguyên tác có thể so được với fan của thầy Dư sao? Nguyên tác chỉ là một chuyện, có fan nguyên tác chịu đến rạp xem phim là đủ rồi, nhưng thực ra cô có thể sửa kịch bản thành đại nam chủ cũng được. Hơn nữa, thầy Dư còn mang theo biên kịch của mình để viết cho cô, những người này đều là cao thủ trong ngành, chẳng lẽ không giỏi hơn tác giả tiểu thuyết mạng của cô sao? Cô thử nghĩ xem, nhân vật mà thầy Dư đóng có độ nổi tiếng cao thế nào, lại còn là diễn viên do fan nguyên tác bình chọn là phù hợp nhất, tăng thêm đất diễn cho nhân vật này chẳng phải là điều mà fan mong muốn sao?"

Lời này khiến Lệ Tĩnh Vi nghẹn họng: "…?" Đây còn gọi là nguyên tác sao? Biến một vị tiên tôn chỉ xuất hiện vài lần thành nhân vật chính? Vậy còn cần nguyên tác làm gì? Cứ để tác giả viết lại một quyển mới luôn đi…

Cảm giác bị người ngoài nghề chỉ đạo thật sự rất khó chịu, nhưng nếu cô không nhờ đến gia đình, thì quả thực không làm gì được nhà đầu tư, nên cô nói: "Alo? Ngô tổng? Ngài nói gì cơ? Tôi đang ở trên núi quay phim, tín hiệu không tốt… Xuống núi rồi tôi sẽ gọi lại cho ngài nhé, tôi cúp máy trước đây, tạm biệt." Rồi dứt khoát tắt máy.

Cô đặt điện thoại sang chế độ im lặng, rồi nói: "Được rồi, tiếp tục quay thôi."

Nhưng trợ lý đạo diễn nhìn vào màn hình giám sát, có chút phiền muộn nói: “Đạo diễn Lệ, tôi vừa xem lại, mấy cảnh quay vừa rồi có lẽ phải quay lại… vì có người khác lọt vào khung hình trên sườn núi…”

“Cái gì?”

Nghe vậy, tâm trạng của Lệ Tĩnh Vi càng tệ hơn, cô nhíu mày chặt hơn, bước tới nói: “Để tôi xem.”

Cô tua lại đoạn phim và xem kỹ. Cảnh quay, ánh sáng, diễn xuất của diễn viên đều hoàn hảo, nhưng ở nền phía xa trên đỉnh núi, có một bóng người mặc đồ trắng đang di chuyển.

Trợ lý quay phim thất vọng nói: “A… vậy là cảnh này hỏng hết rồi sao? Mặt trời đã lên cao, giờ quay lại thì ánh sáng cũng không còn đúng nữa… Đợi đến mai quay lại, không biết thời tiết có còn phù hợp không…”

Mọi người đều có chút tiếc nuối.

“Sao lúc nãy không ai để ý thấy có người?”

“Thật ra vì có sương mù, lại ở quá xa, không dễ phát hiện. Nhưng trong máy quay độ nét cao thì lại thấy rất rõ.”

“Đúng là rất rõ.”

Lệ Tĩnh Vi nhìn một lúc, bỗng nhiên nói: “Phóng to thêm chút nữa?”

Dạo gần đây cô nghiên cứu khá nhiều về kiếm pháp để phù hợp với bộ phim tiên hiệp này, đột nhiên cảm thấy động tác của bóng người áo trắng kia có chút quen thuộc.

Trợ lý đạo diễn phóng to một lần.

Cô lại nói: “Phóng to thêm.”

Đây quả thật là máy quay chất lượng cao, dù không thấy rõ mặt hay trang phục cụ thể, nhưng mọi người đều nhìn thấy rõ động tác… đưng múa kiếm của bóng người áo trắng trên đỉnh núi…

“Cái gì vậy…”

Trợ lý quay phim sững sờ che miệng, kinh ngạc nói: “Người này từ đâu ra vậy? Chúng ta quay phim tiên hiệp mà lại thu hút kiếm tiên hạ phàm sao?”

“Là đang múa kiếm thật sao?” Trợ lý đạo diễn vốn nghĩ cảnh này phải quay lại, giờ phút này lại trợn tròn mắt.

Núi xanh bạt ngàn, sương sớm mờ ảo, một bóng người áo trắng, đón ánh bình minh và làn gió nhẹ, múa lên một thanh trường kiếm bạc. Kiếm chiêu nhẹ nhàng mà trôi chảy, mỗi đường kiếm như một làn mây đang chuyển động, tựa như có thể cưỡi gió mà đi. Ánh nắng đầu ngày dần chiếu lên đỉ.nh núi, phủ lên người ấy một tầng hào quang thần bí, quả thực trông chẳng khác nào tiên nhân hạ phàm.

Nghe họ bàn tán như vậy, chỉ đạo võ thuật cũng chạy lại xem, rồi cũng không khỏi trợn mắt.

Ông ta không nhịn được cảm thán: “Những động tác này hoàn mỹ hơn thiết kế của tôi nhiều! Quá trôi chảy! Quá tinh diệu! Tôi đã xem qua rất nhiều kiếm phổ, nghiên cứu các động tác kiếm pháp cổ điển, nhưng chưa từng thấy bộ kiếm pháp nào hoàn mỹ như vậy!”

Sau khi xem xong toàn bộ đoạn phim, ông ta phát hiện đây có vẻ là một bộ kiếm pháp hoàn chỉnh, bèn nói: “Nếu không vướng vấn đề bản quyền, chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng bộ kiếm pháp này cho phim! Quá hoàn mỹ, cũng quá phù hợp với khí chất của bộ phim này!”

Trợ lý đạo diễn thực tế hơn, nói: “Khoan nói đến việc người này là ai, những cảnh quay này hoàn toàn có thể giữ lại. Đưa những hình ảnh này vào, chẳng phải càng khiến bối cảnh phim trở nên chân thực hơn sao? Quả thực là tiên môn, đến cả trên đỉnh núi cũng có người luyện kiếm.”

Có người phụ họa: “Nhưng rốt cuộc đó là ai? Trình độ này đã vượt xa thầy dạy võ của chúng ta, lại còn đúng giờ này có mặt trên đỉnh núi, trông không giống người thường chút nào… Không lẽ thật sự là kiếm tiên hiện thế?”

Lệ Tĩnh Vi hít sâu, cố gắng kiềm chế sự phấn khích. Đây chẳng phải chính là vị tiên tôn mà cô luôn tìm kiếm sao! Dù không nhìn rõ mặt, nhưng khí chất và phong thái của người áo trắng kia hoàn toàn thể hiện đúng những gì cô đã từng cố gắng truyền đạt cho Dư Mạc nhưng lại không thành công.

Nếu có thể tìm được người này… mời đóng vai tiên tôn, thì chẳng phải cô sẽ không cần tiếp tục cuộc tranh luận vô ích với Dư Mạc nữa sao?

Nhưng nếu hủy hợp đồng với Dư Mạc, nhà đầu tư chưa chắc đã đồng ý, phí vi phạm hợp đồng cũng là một vấn đề… Haiz, dù sao cũng phải tìm được người này trước rồi mới tính chuyện khác.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, lý trí nói: “Chúng ta cứ hoàn thành nốt cảnh quay hôm nay trước đã, sau đó tôi sẽ nghĩ cách tìm người này.”

Hai diễn viên chính cũng hào hứng trêu: “Đạo diễn Lệ, chị thực sự định mời thần tiên đóng phim sao?”

Cô hiếm khi nở nụ cười, nói: “Nếu thần tiên chịu hạ phàm thì tốt quá rồi.” Núi này là địa bàn của anh trai cô, chắc cũng không khó tìm nhỉ? Trừ khi thật sự là một vị thần có thể phi thiên độn địa…

Sau khi hoàn tất cảnh quay, cô sắp xếp cho đoàn phim xuống núi về khách sạn trước, rồi một mình đi đến biệt viện trên núi của anh trai. Cô cảm thấy có thể hỏi thăm tình hình ở đó trước, nếu không được thì đành nhờ anh trai sắp xếp người tìm kiếm trong đội ngũ nghiên cứu thực vật quý hiếm ở khu vực này.

Đi dọc theo con đường núi với khung cảnh thanh tịnh, cô đến trước cổng biệt viện, bấm chuông.

Dù không quen biết dì Trương bảo mẫu của biệt thự, nhưng đối phương vẫn nhận ra cô là người trong nhà, vừa mở cổng vừa nói: "Là đại tiểu thư sao? Sao cô lại lên núi vậy? Mau vào đi!"

"Chào dì." Lệ Tĩnh Vi quan sát xung quanh biệt thự Tùng Hạc, cảm thấy nơi này so với lần trước đến lại càng tao nhã hơn. Nghe nói anh dâu đang ở đây, có vẻ là người rất có gu thẩm mỹ, không biết anh ấy có biết gì về người trên núi không.

Tuy nhiên, cô vẫn hỏi bảo mẫu trước: "Dì có biết trong núi này có vị cao nhân nào ẩn cư, mỗi ngày đều lên đ.ỉnh núi luyện kiếm không?"

Ban đầu cô không ôm hy vọng gì, nhưng ai ngờ dì Trương nghe vậy lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thần bí nói: "Cao nhân? Có chứ! Quả thật có một người hàng ngày mang kiếm lên núi trừ yêu diệt ma! Tiểu thư Lệ, cô phát hiện ra rồi sao?"

Lệ Tĩnh Vi sững sờ, mơ hồ hỏi lại: "Trừ yêu diệt ma? Lẽ nào người đó thật sự là… thần tiên?"

Nhưng vẫn nên hỏi rõ trước đã. Cô phấn khích nắm lấy tay bảo mẫu, vội hỏi: "Dì có biết đó là ai không? Đó là người tình trong mộng của tôi… À không, là tiên tôn trong mộng của tôi… Tôi nhất định phải tìm được người đó!"

"Người trong mộng?"

Dì Trương nghe vậy, lập tức nghiêm mặt nói: “Không được đâu, đó là… anh dâu của cô! Đại tiểu thư, cô không thể như vậy được.”

Lệ Tĩnh Vi chết sững: “Hả?”

Chương 31: Nâng cấp tiền tiêu vặt.

Lệ Tĩnh Vi vội vàng giải thích: “Dì à, con thật sự không có ý đó. Con thật sự không biết người đó là anh dâu của con…”

Dì Trương nghiêm mặt nói: “Tiểu thư, không phải anh dâu cô thì được à?”

Lệ Tĩnh Vi bị cuốn vào vòng lặp, vội nói: “Không phải, không phải! Đương nhiên, nếu người đó là anh dâu con thì quá tốt rồi!”

Dì Trương nghe vậy, sắc mặt càng nghiêm túc hơn: “Tiểu thư, tôi thật không ngờ cô lại thích kiểu này.”

“Thích kiểu nào?”

Lệ Tĩnh Vi cảm thấy không thể tiếp tục vòng vo nữa, nếu cứ thế này, chắc chắn cô sẽ thua mất. Vì vậy, cô nói thẳng: “Con đang tìm diễn viên! Anh dâu có ở trong nhà không ạ? Con muốn bàn bạc một chút.”

Thấy dì Trương vẫn nhìn mình đầy cảnh giác, cô lại nhấn mạnh: “Thật sự là muốn mời anh dâu đóng phim.”

Lúc này, cuối cùng dì Trương cũng tránh sang một bên, nói: “Sao cô không nói sớm là đang tìm việc cho Cố tiên sinh? Mau vào đi!”

Dì Trương dẫn Lệ Tĩnh Vi vào phòng khách, sau đó lên lầu gọi Cố Thầm.

Lệ Tĩnh Vi ngồi xuống phòng khách, quan sát xung quanh. Cô cảm thấy nơi này ngày càng thanh nhã hơn, cuộc sống của anh dâu quả thực giống như phong cách của một tiên nhân vậy.

Khi Cố Thầm đi xuống, Lệ Tĩnh Vi nhìn đến sững sờ, lập tức đứng dậy nói: "Chào anh dâu." Khí chất này! Phong thái này! Cả dáng vẻ đi đứng! Đây chẳng phải chính là người mà cô đang tìm kiếm sao? Sao trước đây, khi ăn cơm ở nhà cũ, cô lại không nhận ra? Cô đúng là mù mà!

"Chào em, Tĩnh Vi." Cố Thầm nhìn thấy Lệ Tĩnh Vi đang ngồi trong phòng khách. Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác phong cách biker màu đỏ đậm, kết hợp với quần túi hộp màu xanh quân đội. Trước đây từng gặp ở nhà cũ, cậu biết cô là em gái ruột của Lệ Đình Khâm. Nhưng giờ đây, nhìn vào phong cách ăn mặc và màu sắc của cô, cậu cũng nhận ra rằng trong nhóm người đang quay phim trên sườn núi vừa rồi có cô.

Cố Thầm ngồi xuống phòng khách, hỏi: "Vừa rồi các em đang quay phim trên núi à?"

Lệ Tĩnh Vi ngẩn ra, đáp: "À… đúng vậy." Khoảng cách xa như thế, vậy mà anh dâu không chỉ nhìn thấy cô, còn nhận ra cô sao? Đây là thị lực của thần tiên gì vậy? Cô phải dùng camera siêu nét mới quay được cảnh anh dâu múa kiếm kia mà.

Cô tiếp tục nói: "Là thế này, khi quay phim, chúng em đã tình cờ ghi lại được cảnh anh dâu múa kiếm trên đỉnh núi. Mọi người đều kinh ngạc đến mức không thốt nên lời. Anh dâu đã từng học kiếm thuật sao? Sao lại lên đ.ỉnh núi để múa kiếm vậy?"

Cố Thầm nhàn nhạt đáp: "Rèn luyện sức khoẻ."

Dì Trương, người đang rót trà, đồng thời nói: "Trừ yêu diệt ma."

Lệ Tĩnh Vi nhìn họ hai người một lượt: "?"

Cố Thầm: “Thật đấy, chỉ là rèn luyện sức khoẻ.”

Dì Trương đặt tách trà xuống, hăng hái nói: “Chẳng phải cậu đã học kiếm thuật từ sư môn sao? Lần trước cậu còn nói với tôi rằng cậu đã đặc biệt rèn bảy thanh kiếm, chính là để trừ yêu diệt ma đó…”

Cố Thầm: “= =” Có vẻ như không thể dùng lẽ thường để khiến dì Trương dừng những lời này lại.

Vì vậy cậu nói: “Chẳng phải lần trước dì nói sẽ không tiết lộ ra ngoài sao?”

Lúc này dì Trương mới bụm miệng: “À, đúng rồi! Tôi không được nói ra. Xin lỗi Cố tiên sinh, tôi sẽ không nói nữa, không nói nữa.” Sau đó liền cầm khay rời đi.

Lệ Tĩnh Vi lẩm bẩm: “Đặc biệt rèn bảy thanh kiếm…” Không biết vì sao lại làm vậy, nhưng cô cảm thấy chuyện này rất lợi hại. Hơn nữa, dì Trương còn không thể nói ra…

Chắc hẳn đằng sau có câu chuyện gì đó… Nhưng nghĩ mãi cũng không hiểu được, cô hồi thần lại, nói: “Anh dâu, hôm nay em đến đây là vì thấy được cảnh anh múa kiếm. Không biết anh có hứng thú tham gia một vai khách mời trong đoàn phim của em không?”

Nhưng cô chỉ nghe thấy Cố Thầm thản nhiên từ chối: “Xin lỗi, anh không có hứng thú. Anh nghĩ, em có thể thuê một diễn viên chuyên nghiệp.”

Ánh mắt Lệ Tĩnh Vi nhìn Cố Thầm ngày càng sáng rực. Đúng! Chính là cảm giác này! Tiên tôn chính là như vậy, thong dong nhưng lại ẩn chứa một chút lãnh đạm. Loại khí chất lạnh nhạt này khiến người ta cảm thấy dường như cậu chẳng để tâm đến bất cứ điều gì, nhưng bản thân lại mang theo một loại khí thế không cần nổi giận mà vẫn khiến người khác kính sợ. Chỉ cần

nhẹ nhàng nói ra một câu, cũng khiến người ta không thể từ chối, không dám làm trái!

Nhưng dù cô có kích động thế nào, đối diện với tiên tôn thực sự, cô lại cảm thấy bản thân không dám phản bác… Lệ Tĩnh Vi ngay cả giọng điệu cũng yếu đi vài phần, trông mong nhìn Cố Thầm, yếu ớt nói: "Anh dâu, thật sự không thể sao… Đóng phim thực sự rất vui mà, chỉ là một vai khách mời thôi, không có nhiều cảnh đâu…"

Cố Thầm nhấp một ngụm trà, khóe môi khẽ cong lên: "Thật sự không thể." Điều này khiến cậu nhớ đến Thẩm Nguyên.

A! Lệ Tĩnh Vi nhìn động tác và biểu cảm của Cố Thầm, cảm giác trên đời này sẽ không có ai phù hợp hơn nữa! Nụ cười nhạt này khiến cô cảm thấy đây chính là tiên tôn thật sự. Tiên tôn tuy mạnh mẽ, nhưng đối với hậu bối lại như vậy, không cố ý gây áp lực, thậm chí còn có vài phần ôn hòa. Cái gọi là khí chất mạnh mẽ này chỉ là do y đã ở vị trí cường giả quá lâu, tự nhiên mà có thôi.

Cô thật không ngờ, điều mà cô luôn nhấn mạnh với Dư Mạc về phong thái và khí thế của tiên tôn, một điều mà Dư Mạc mãi không thể nắm bắt thì anh dâu chỉ cần uống một ngụm trà đã thể hiện hoàn hảo! Hu hu, sao trước đây cô lại không nhận ra, anh dâu chính là tiên nhân giáng trần chứ? Chắc chắn là do hôm ở nhà cũ, anh dâu mặc âu phục, khiến khí chất quá giống anh trai cô mà thôi!

Nhưng… vì sao anh dâu lại dùng biểu cảm giống hệt tiên tôn để từ chối cô chứ? Thật đau lòng… Giấc mộng có được tiên tôn ngay trước mắt, vậy mà lại không thể với tới…

Lệ Tĩnh Vi đành nói: "Thôi được… Vậy làm phiền anh dâu rồi." Haizz, dù sao bên Dư Mạc còn chưa hủy hợp đồng, cho dù mời được anh dâu đóng, cũng không dễ giải quyết.

Cố Thầm khẽ gật đầu: “Không phiền. Trời sắp tối rồi, ở lại ăn cơm đi.”

“Dạ, cảm ơn anh dâu.” Lệ Tĩnh Vi lúc này mới lấy điện thoại đã để chế độ im lặng ra, quả nhiên, có vô số cuộc gọi nhỡ.

Trong đó, Ngô tổng còn gửi một tin nhắn: [Tiểu Lệ, thái độ không chịu hợp tác này của cô không đúng đâu. Nếu cô còn không nghe máy, tôi sẽ rút vốn đấy.]

Lệ Tĩnh Vi cũng tức giận, lập tức gọi lại và nói: “Ngô tổng, rốt cuộc ông đang nghĩ gì vậy? Nếu ông đã mời tôi làm đạo diễn, xin hãy tin tưởng tôi. Tất nhiên, nếu ý kiến của chúng ta thực sự không thể hòa hợp, tôi cũng có thể tự đầu tư vào dự án này.”

Nhưng trong lòng cô lại lặng lẽ tính toán số tiền lưu động của mình – bỏ ra vài chục triệu ngay lập tức vẫn là chuyện khó khăn.

Ngô tổng nể mặt cô là tiểu thư nhà họ Lệ nên vẫn giải thích rõ ràng: “Lý do rất đơn giản. Fan của Dư Mạc đến xem phim chỉ vì cậu ta. Nếu cô quay theo cách này, sau buổi công chiếu, khi fan nhận ra cậu ta chỉ có chút đất diễn, thì ngày hôm sau chắc chắn chẳng còn ai đi xem nữa. Cô muốn bám sát nguyên tác ư? Cô nghĩ fan nguyên tác có sức mua lớn đến đâu? Hơn nữa, bản gốc cũng chỉ là một tiểu thuyết mạng, có giá trị gì đâu? Cô để tác giả tiểu thuyết mạng làm biên kịch, có tôn trọng nguyên tác cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.”

Lệ Tĩnh Vi đáp: "Nguyên tác có phong cách nhẹ nhàng vui vẻ riêng, không cần phải làm quá lên." Mấy người này không đọc thì tất nhiên không biết rồi.

Nhưng Ngô tổng không tranh luận với cô về vấn đề cụ thể mà chỉ nói: “Tiểu Lệ à, chú hơn cháu mấy chục tuổi, nhiều người kiêng kỵ thân phận đại tiểu thư của cháu nên không dám nói thật, nhưng chú vẫn phải nhắc cháu một câu. Mọi người cùng làm dự án này là để kiếm tiền, không phải để chơi đùa với cháu

đâu. Bây giờ đội biên kịch của thầy Dư đồng ý hỗ trợ miễn phí, cậu ấy cũng sẵn sàng nhận thêm đất diễn, sao lại không chấp nhận một điều kiện tốt như vậy? Cháu cũng biết thù lao của thầy Dư đắt thế nào rồi đấy. Phương án mà chị Lộ đề xuất được các nhà đầu tư ủng hộ hoàn toàn, giờ chỉ chờ ý kiến của cháu thôi."

Không phải các nhà đầu tư và phòng làm việc của Dư Mạc cố tình đối đầu với Lệ Tĩnh Vi, cũng không phải họ không sợ đắc tội với cô. Mà đơn giản là một bên muốn kiếm tiền, một bên muốn đóng vai kinh điển, ai cũng có lợi ích riêng, chẳng ai muốn lấy tiền của mình ra để cho đại tiểu thư chơi đùa cả.

Đứng từ góc độ của họ, thậm chí họ còn cảm thấy vị đại tiểu thư này có vấn đề về đầu óc, hoàn toàn không thể giao tiếp được.

Nghe xong lời của Ngô tổng, Lệ Tĩnh Vi không thể phủ nhận rằng ông ta nói có lý. Cô cũng hiểu ra tại sao rất nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình chuyển thể từ nguyên tác đều bị hủy hoại, bởi vì mọi người đều tin rằng làm vậy sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, nên nhất định phải làm vậy sao?

Lệ Tĩnh Vi nói: "Được rồi, Ngô tổng, tôi đã hiểu quan điểm của mọi người. Nếu các vị không tin tưởng dự án này, vậy xin hãy rút vốn, tôi sẽ tự đầu tư."

Lời nói thẳng thắn của cô khiến Ngô tổng sững lại một chút, nhưng sau đó lại có phần thở phào nhẹ nhõm, đáp:b"Được thôi, vậy chúng ta có thể tìm thời gian xử lý chuyện này."

Ông ta còn đùa để xoa dịu bầu không khí: "Đến lúc đó, đây là dự án của cháu, chú sẽ không can thiệp nữa đâu…"

"Vâng, tôi sẽ sắp xếp người liên hệ ngay." Lệ Tĩnh Vi dứt khoát cúp máy.

Cô hiểu rõ, thực ra Ngô tổng không nói dối, quả thực có rất nhiều người trong đội ngũ không tin tưởng vào dự án này.

Cô buồn bực nhìn về phía Cố Thầm, nói: “Hu hu, anh dâu, anh thật sự không muốn đóng phim này sao? Giờ em tự đầu tư, phải tự trả cát-xê rồi đây, nghĩ đến thù lao trên trời của Dư Mạc là thấy đau lòng…”

Nhìn dáng vẻ của cô, Cố Thầm đề nghị: "Hay là để anh đầu tư một chút?" Dù sao thì tiền tiêu vặt của Lệ tổng cũng chẳng có chỗ để xài.

Mắt Lệ Tĩnh Vi sáng lên một chút, hỏi:

“Vậy anh dâu định đầu tư bao nhiêu?”

Cố Thầm đáp: “5 triệu?”

Ánh mắt Lệ Tĩnh Vi lại tối xuống, lắc đầu: “Không được, hiệu ứng đặc biệt của loại phim này rất tốn kém, nếu em làm nhà đầu tư, phải chuẩn bị ít nhất 50 triệu. Em sẽ xem thử có thể rút tiền từ vài dự án đầu tư khác không…”

Cố Thầm suy nghĩ một chút rồi nói:“Vậy để anh hỏi anh trai em xin thêm tiền tiêu vặt.”

Lệ Tĩnh Vi lắc đầu: "Anh dâu, rất cảm ơn anh, nhưng thôi đi, để anh mở miệng xin tiền anh trai em, thật không tiện…" Tiền tiêu vặt? Có thể được bao nhiêu? Dù có thêm vài trăm nghìn cũng chỉ như muối bỏ bể.

Nhưng Cố Thầm lại thản nhiên lắc đầu: “Không sao đâu. Giờ chúng ta đi ăn tối, lát nữa tôi gọi điện cho anh trai em.”

Dù đầu bếp mới của Lệ tổng nấu ăn rất ngon, nhưng Lệ Tĩnh Vi vẫn ăn không nổi, chỉ mãi nghĩ về chuyện này.

Sau bữa tối khoảng 7 giờ, Cố Thầm lên ban công gọi cho Lệ Đình Khâm: "Lệ tổng, chào buổi sáng, anh vừa thức dậy à?" Có lẽ anh ấy đã đi tập thể dục rồi? Ở thế giới này một thời gian, bây giờ anh cũng cảm thấy tập luyện một mình khá nhàm chán.

Lệ Đình Khâm đáp: “Chào buổi tối, A Thầm. Tôi dậy được một lúc rồi.”

Có lẽ vì đã gọi hai lần trước, lần này Cố Thầm không còn ngại ngùng nữa, thậm chí còn có chút đùa giỡn: “Lệ tổng, tiền tiêu vặt của em lại không đủ nữa rồi. Hay là… tăng lên 50 triệu nhé?”

Lệ Đình Khâm đáp ngay: “Được.”

Nụ cười trên môi Cố Thầm càng sâu, cậu hỏi tiếp: "Lệ tổng, anh không hỏi tôi muốn làm gì với số tiền đó sao?" Một tháng này, tổng cộng chắc sắp lên tới 610 triệu rồi nhỉ?

Nhưng Lệ Đình Khâm chỉ nói: “A Thầm, em là bạn đời của tôi, tôi tin tưởng em.”

Cố Thầm không đùa nữa, nói thẳng: “Thực ra tôi muốn đầu tư vào phim của em gái anh. Anh cứ bảo trợ lý Trần chuyển thẳng vào tài khoản của cô ấy, tránh mất hai lần phí giao dịch.”

Lệ Đình Khâm im lặng một chút, sau đó nghiêm túc nói: “A Thầm … khi nào em mới chịu nghĩ cho chính mình đây? Em không cần phải lo lắng cho Tĩnh Vi như vậy. Nó là người trưởng thành, còn lớn hơn em mấy tuổi. Em nên dùng tiền cho bản thân, thử tìm thứ gì đó mình thích…”

Cố Thầm: "…" Lệ tổng, thật ra tôi đang nghĩ cho bản thân mình đấy.

Nhưng… đúng là cậu không biết mình còn thích gì nữa, từ lâu đã không còn đam mê gì rồi…

Bỗng nhiên, Lệ Đình Khâm đề nghị: "Hay là em qua nước A đi? Chúng ta sống cùng nhau? Bên này có nhiều vị trí phù hợp với em lắm..."

Cố Thầm lập tức kéo tâm trí trở lại, vội nói: “Không đâu, Lệ tổng. Bay qua nước A lâu lắm, mà giờ tôi cũng không muốn đi làm nữa.”

Lệ Đình Khâm thở dài: “Được rồi, A Thầm, tôi tôn trọng quyết định của em.”

Bên kia, Lệ Tĩnh Vi không lâu sau đã nhận được thông báo chuyển khoản 50 triệu, lập tức sững sờ: “Ai vừa chuyển 50 triệu cho em vậy?”

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Chắc là trợ lý Trần.”

Lệ Tĩnh Vi bỗng như hiểu ra chuyện gì đó, trừng mắt nhìn Cố Thầm, kinh ngạc thốt lên: “Anh dâu! Đây... không lẽ là tiền tiêu vặt của anh?”

Cố Thầm gật đầu: “Ừ, đầu tư cho em.”

Dù Lệ Tĩnh Vi đã rất trưởng thành, lúc này vẫn phải thốt lên kinh ngạc: “Anh dâu! Sao tiền tiêu vặt của anh lại tận 50 triệu?”

Chương 32: Cung nghênh Tôn Thượng! Tôn Thượng, thỉnh!

Tuy nhiên, Cố Thầm vẫn nói: “Vẫn là thôi đi.”

Vừa nói, cậu vừa tìm kiếm thông tin: “Vị Dư Mạc này mới 30 tuổi đã giành được ba giải thưởng danh giá, có vẻ là một diễn viên xuất sắc, chắc cũng xứng đáng với 5 triệu đấy? Chẳng phải có diễn viên nào đó còn nhận thù lao 2,08 triệu một ngày sao? Dư Mạc ít nhất cũng có giải thưởng chứng minh thực lực của mình.”

Bị Dư Mạc hành hạ mấy ngày, tiến độ không thể đẩy lên được, Lệ Tĩnh Vi gần như phát khóc: “Không… Anh dâu, anh không hiểu nỗi khổ của em đâu…” Diễn xuất quá đà, diễn kiểu nhân vật này cũng dễ bị lố lăng, nhân vật đó vốn là một mỹ nhân lạnh lùng, không giận mà uy!

Cố Thầm nghiêm túc đề nghị: “Vậy hay là tìm một diễn viên khác phù hợp hơn?”

“Không ai hợp hơn anh dâu đâu…”

Lệ Tĩnh Vi khoát tay, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì: “Không phải là vì ông nội không cho chúng ta xuất đầu lộ diện đấy chứ?”

Cố Thầm vẫn giải thích giúp ông cụ, mỉm cười: “Thật sự không phải do ông cụ, chỉ là bản thân anh không có hứng thú thôi.”

Lệ Tĩnh Vi suy nghĩ một chút, mặc dù trong mắt cô, anh dâu là người phù hợp nhất với nhân vật, nhưng để anh dâu đóng phim cũng không ổn lắm. Một mặt, điều đó khiến anh dâu phải chịu áp lực từ ông nội, mặt khác, anh dâu đã bỏ tiền ra đầu tư, lại còn bắt anh ấy đóng phim, cô cũng thấy mình thật không biết xấu hổ.

Vì thế, cô thở dài nói: "Thôi được rồi, cứ tạm chấp nhận vậy, biết đâu Ảnh đế Dư lại đột nhiên khai sáng thì sao? Dù sao bây giờ anh dâu là nhà đầu tư, anh ta muốn sửa kịch bản cũng không được nữa, nhất định phải nghe em." Ngoài anh dâu ra, tìm ai khác cũng không thể hợp hơn Dư Mạc.

Cố Thầm gật đầu: "Được, những chuyện này Tĩnh Vi cứ quyết định là được."

Lệ Tĩnh Vi nói: "Được, cảm ơn anh dâu đã đầu tư."

Nhưng cô vẫn không che giấu được sự mất mát trong ánh mắt. Cô nhớ đến những gì Ngô tổng nói hôm nay về vấn đề chia rẽ trong đoàn đội, nhớ đến việc các nhà đầu tư không ủng hộ, nhớ đến xu hướng các bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng bị chỉnh sửa đến biến chất trong giới điện ảnh… Cô không nhịn được mà than thở: "Haiz, anh dâu, em chỉ muốn làm một bộ phim thật tốt, sao mà khó thế chứ?"

Nhưng cô chỉ cảm thán vậy thôi, chứ không phải là kiểu người "không ăn thịt thì sao hiểu được thịt ngon". Cô rất rõ tại sao mọi chuyện lại như vậy, mọi người đều chỉ muốn kiếm tiền mà thôi.

Chính vì ai cũng thế, nên phim tệ mới tràn lan, cải biên lệch lạc trở thành điều bình thường, còn những tác phẩm chuyển thể xuất sắc lại trở thành ngoại lệ.

"Khi ông nội không ủng hộ em làm đạo diễn, mà em vẫn quyết tâm theo đuổi, đó là vì em thực sự yêu công việc này, em muốn làm ra những tác phẩm hay."

Lệ Tĩnh Vi suy nghĩ một chút, dường như đã thông suốt hơn: "Vậy nên dù em hiểu Ngô tổng và những người khác, nhưng em không thể làm giống họ được. Ngành này cần có người có tâm huyết. Mà em thì không thiếu tiền, đây là trách nhiệm mà em có thể gánh vác."

Chỉ là… Ảnh đế Dư à, anh cũng đâu thiếu tiền, chẳng lẽ không thể đừng tự biên tự diễn thêm đất diễn cho mình sao… Đúng là khiến người ta đau đầu.

Dù Cố Thầm đã mất đi đam mê của mình, nhưng khi thấy người khác vẫn còn giữ được ngọn lửa đó, cậu cũng cảm thấy vui vẻ, động viên: "Như vậy là tốt mà, cố lên nhé, anh và anh trai em sẽ hỗ trợ em về mặt tài chính."

Lệ Tĩnh Vi: "Được QAQ, cảm ơn anh dâu."

Vì trời đã muộn, tối nay Lệ Tĩnh Vi nghỉ lại ở phòng khách của biệt thự, cả hai người cũng về phòng của mình.

Nhưng khi trở về phòng khách, Lệ Tĩnh Vi vẫn đang vất vả trao đổi với Lương Lộ.

Bên phía Dư Mạc vẫn chưa từ bỏ ý định sửa kịch bản, thậm chí còn gửi cho cô bản đề xuất chỉnh sửa kịch bản ban đầu.

Lệ Tĩnh Vi vừa xem, suýt nữa thì tối sầm mặt mũi. Cái gọi là "nam chính trung tâm" của anh ta chính là cướp sạch những phân cảnh ấn tượng của nam nữ chính, chuyển toàn bộ tình tiết quan trọng sang cho nhân vật Tiên Tôn, biến nam nữ chính thành nhân vật phụ mờ nhạt. Mà chẳng lẽ họ không nghĩ xem những tình tiết này có phù hợp với tính cách của Tiên Tôn không? Nhưng trong giới giải trí hiện tại, đây cũng không phải chuyện hiếm gặp, phim có nhiều tuyến nhân vật bị biến thành phim xoay quanh một nam chính duy nhất, phim tình cảm cũng biến thành phim về một nam chính, thậm chí cả phim nữ cường cũng bị xoay chuyển theo hướng đó.

Lệ Tĩnh Vi lập tức gọi điện thoại lại: “Chị Lộ, chị chưa nghe tin sao? Ngô tổng và họ đã quyết định rút vốn rồi, nên bây giờ bộ phim này do tôi toàn quyền đầu tư. Chuyện chỉnh sửa kịch bản chị không cần nghĩ đến nữa, chỉ phiền Dư tiên sinh hãy tập trung nghiên cứu kịch bản, diễn thật tốt ba phân đoạn của mình là được.”

Lương Lộ khó chịu nói: “Tiểu thư Lệ, tôi nói cô có biết phân biệt tốt xấu không vậy? Dư tiên sinh nhận 5 triệu cát-xê, còn sẵn sàng diễn thêm vài cảnh giúp cô, cô nghĩ chúng tôi đang hại cô sao? Cố tình chống đối cô à? Cuối cùng thì ai mới là người gánh doanh thu phòng vé, cô không biết sao? Cô nghĩ hai diễn viên mới đó có thể đảm bảo doanh thu được à?”

Lệ Tĩnh Vi nói: “Không có ý đó, với tư cách đạo diễn, tôi chỉ muốn làm theo ý mình. Hơn nữa, chị Lộ à, chị cũng đừng nói cao thượng quá, bây giờ tác phẩm đang hot, chuyện diễn viên lợi dụng nhân vật để tăng đất diễn chẳng lẽ còn ít sao?”

Lương Lộ cười lạnh: “Được thôi, cả đoàn phim này đều đang theo hầu hạ đại tiểu thư cô phải không? Bây giờ cô đã toàn quyền đầu tư, vậy cô cứ một mình mà chơi đi. Tự mà lo liệu.”

Lệ Tĩnh Vi lạnh lùng nói: “Nhớ sắp xếp đến sớm để bàn chuyện huỷ hợp đồng.”

Cô dứt khoát cúp máy, nhún vai. Được thôi, tuyển lại diễn viên mới, còn tiết kiệm được một khoản nữa.

Mà một nhân vật nổi bật như vậy lại bị gây chuyện đến mức phải hủy hợp đồng, phía studio của Dư Mạc cũng không thể không để lộ chút tin tức ra ngoài.

[Nghe nói một diễn viên họ D từng đạt ba giải vàng sắp hủy hợp đồng với đoàn phim của một đạo diễn trẻ…]

[Cậu chỉ còn thiếu điều nói thẳng tên Dư Mạc ra nữa thôi.]

[Hả??? Tôi rất mong chờ thầy Dư vào vai Tạ Tĩnh Uyên! Hơn nữa, thầy ấy còn là người được bình chọn cao nhất cho vai này mà! Sao lại đột ngột hủy hợp đồng vậy?]

[??? Tôi đã làm rất nhiều video cắt ghép của thầy Dư trên một nền tảng nào đó, giờ cậu bảo tôi rằng thầy ấy không diễn nữa? Sụp đổ luôn!!!]

[Rốt cuộc là vì lý do gì? Đoàn phim điên rồi hay ekip của thầy Dư điên rồi? Một vai hay như vậy mà lại không diễn???]

[Bạn tôi làm việc trong đoàn phim nói rằng do vị đạo diễn trẻ đó quá kém… thích dùng diễn viên mới, lại nhất quyết bắt người khác phải nghe lời mình. Mọi người cũng biết diễn xuất của thầy Dư rồi đó, làm sao có thể không áp đảo diễn viên mới được? Kết quả là nữ đạo diễn kia cứ luôn gây khó dễ cho thầy Dư, bắt thầy ấy phải kìm lại diễn xuất để phù hợp với trình độ của diễn viên mới. Thầy Dư rất thích diễn xuất hết mình, cậu nói xem, làm vậy có tức không?]

[Cái gì mà đạo diễn trẻ chứ? Không phải nói cô ta là tiểu thư nhà giàu vào giới giải trí để chơi sao? Mấy giải thưởng dành cho đạo diễn mới mà cô ta nhận được trước đây, chắc cũng là do gia đình bỏ tiền ra vận động mà có thôi. Một nữ đạo diễn mới hơn hai mươi tuổi thì có trình độ gì chứ?]

[Diễn xuất của thầy Dư mạnh mẽ như vậy, không để cho diễn viên mới học theo thì thôi, lại còn bắt thầy ấy phải hạ thấp trình độ xuống ngang với cái đoàn phim rác rưởi đó, đúng là cười chết mất. Đạo diễn này cũng quá kém rồi, không có năng lực thì đừng làm đạo diễn nữa có được không?]

[Nghe nói thầy Dư rất chuyên nghiệp, ở phim trường bị tiểu thư đó mắng không biết bao nhiêu lần mà vẫn kiên trì quay lại từng cảnh một…]

Một fan nguyên tác yếu ớt lên tiếng: [Nói thật lòng… tôi thấy Dư Mạc cũng không hợp với vai Tạ Tĩnh Uyên lắm… Tôi còn không biết lúc đầu ai đã bầu chọn cho thầy ấy nữa…]

Nhưng ngay lập tức bị fan của Dư Mạc mắng lại: [Fan nguyên tác đừng có bám fame thầy Dư nữa, truyện mạng của mấy người mà không có thầy Dư tham gia thì tôi còn chẳng biết Tạ Tĩnh Uyên là ai ấy.]

[Ai bảo fan nguyên tác mấy người bầu cho thầy Dư? Bọn tôi còn không muốn thầy ấy vào cái đoàn phim này chịu khổ đâu.]

Không thể cãi lại, fan nguyên tác đành dồn hết tức giận lên Lệ Tĩnh Vi: [Không hiểu nổi nhà đầu tư nghĩ gì mà lại mời một tiểu thư con nhà giàu vào làm đạo diễn?]

[Tiểu thư này ở phim trường phát bệnh công chúa, đuổi thầy Dư đi rồi thì ai diễn đây? Trong giới còn ai phù hợp hơn thầy ấy không?]

[Có thể đổi đạo diễn đi mà giữ lại thầy Dư không? Tôi thực sự không muốn xem một bộ phim cổ trang toàn trai xấu đâu, hu hu hu…]

[Hu hu hu tiểu thư, nếu cô không tìm được một diễn viên còn đẹp hơn để đóng vai Tạ Tĩnh Uyên, tôi sẽ làm anti-fan của cô cả đời đấy!]

Về kết quả cuối cùng của vụ hủy hợp đồng, mặc dù Lương Lộ không cố ý đẩy mạnh chuyện này, nhưng bây giờ nhìn lại, cô ta lại cảm thấy khá hài lòng. Một mặt, điều này tạo ra hiệu ứng khiến fan tiếc nuối; mặt khác, vì mỗi fan nguyên tác đều có cách hiểu riêng về nhân vật, nên dù có diễn cũng sẽ có người không hài lòng. Còn không diễn, thì ngay cả fan nguyên tác cũng cảm thấy Dư Mạc là "ánh trăng sáng" trong lòng họ, rốt cuộc, thứ không thể có được mới là thứ tốt nhất. Vậy cứ để tiểu thư kia tự chơi một mình đi.

Lệ Tĩnh Vi cả đêm mất ngủ, nằm trong phòng khách suy nghĩ về vấn đề diễn viên. Sáng hôm sau, vừa thức dậy, trợ lý đã gửi cho cô hướng đi của dư luận tối qua, khiến cô nhíu chặt mày.

Phim trường đông người, tin tức bị lộ ra ngoài cũng không có gì lạ, nhưng đối phương rõ ràng đang đứng trên lập trường của Dư Mạc để nói chuyện, lại còn cố ý bóp méo sự thật. Chỉ là, không biết phía sau có bàn tay của Lương Lộ hay không.

Cô lập tức sai trợ lý điều tra và xử lý vụ việc, đồng thời liên hệ với Lương Lộ để nhanh chóng đưa ra thông báo giải thích rằng hai bên đã huỷ hợp đồng trong hòa bình. Dù Lương Lộ có suy nghĩ gì trong lòng thì ít nhất trên bề mặt vẫn phải duy trì thái độ hợp tác, "hợp tác vui vẻ, chia tay trong hòa bình."

Nhưng chuyện thông báo là một chuyện, còn fan của Dư Mạc và fan nguyên tác có tin hay không lại là chuyện khác.

Vậy nên lúc này, điều cô nghĩ đến nhiều nhất vẫn là tìm một diễn viên phù hợp nhất để thay thế Dư Mạc trong vai Tiên Tôn Tạ Tĩnh Uyên. Nếu không có một diễn viên đủ sức thuyết phục, thì dù có giải thích thế nào, mọi người cũng không tin, và cô vẫn sẽ bị chỉ trích.

Trong lúc ăn sáng, Lệ Tĩnh Vi ngồi đối diện với Cố Thầm, nhìn cậu mà lòng đau như cắt. Trời ơi trời ơi… một người đẹp như tiên như anh dâu cô đang ở ngay trước mặt, mà lại không thể diễn…

Cô vô thức nuốt xuống miếng cháo nhạt nhẽo, nói: "Anh dâu, cho em một cơ hội nữa đi… thật sự không muốn thử sao? Vị ảnh đế họ Dư kia đã rút khỏi đoàn rồi… Em thật sự không tìm được ai phù hợp hơn nữa… Nếu anh không diễn, em sẽ hối tiếc cả đời mất…"

Cố Thầm dịu dàng hỏi lại: "Vị thầy Dư đó rút khỏi đoàn nhanh vậy à?"

"Đúng vậy..."

Lệ Tĩnh Vi nghe giọng điệu ôn hòa của Cố Thầm, bỗng có cảm giác như đang đối diện với trưởng bối, vô thức mang theo giọng điệu làm nũng và cầu xin: “Hu hu hu anh dâu, em phải làm sao bây giờ... Em cảm giác em thật sự không tìm được ai hợp hơn nữa... Hay là anh giúp em một chút đi, chỉ quay trong ba ngày thôi, chỉ là vai khách mời nhỏ thôi, rất nhanh mà!”

Chuyện bị mắng trên mạng, cô thực sự có chút buồn... Nếu không tìm được diễn viên còn thuyết phục hơn Dư Mạc, cô sẽ còn bị chê cười không biết đến bao giờ...

Thấy cô sắp khóc, Cố Thầm hỏi: "Chắc chắn chỉ quay ba ngày chứ?" Dù sao đoàn phim đóng quân trên núi lâu như vậy, người đến người đi cũng ảnh hưởng đến việc cậu lên núi rèn luyện sức khoẻ.

Mắt Lệ Tĩnh Vi sáng lên, chắp tay khẩn cầu: “Thật đó! Anh dâu tin em đi! Cầu xin anh, cứu em với...”

Cố Thầm thở dài: “Được rồi, nhưng chỉ là vai khách mời thôi, không được tiết lộ thân phận của anh.”

Lệ Tĩnh Vi lập tức nhảy dựng lên, kích động hét to: “A!!! Anh dâu, em yêu anh! Cảm ơn anh dâu!!!”

Mọi người trong đoàn phim giấu mặt: “....”

Đạo diễn Lệ chúng tôi biết cô đã muốn lên sân khấu diễn từ lâu rồi, nhưng thật sự không cần phải khoa trương như vậy đâu... Làm thế này chúng tôi ngại không dám nhận quen cô luôn đó...

Thế nhưng, khi họ nhìn rõ gương mặt của Cố Thầm: “!!!”

Trời ơi! Đạo diễn Lệ thực sự đã mời được thần tiên hạ phàm rồi sao!!! Đây là diễn viên thần thánh được khai quật từ đâu vậy!!!

Cố Thầm, người cứ nghĩ mình chỉ đến để đóng vai khách mời: "…" Thật sự không cần phản ứng như vậy đâu, thật đấy.

—

Chương 33: Liệu y có phải tiên tôn tiền kiếp không?

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Cố Thầm vẫn vươn tay nhận lấy thanh kiếm.

Ngay khi tất cả đều cho rằng, với bầu không khí "Tôn Thượng tiếp kiếm" thế này, kiểu gì cũng phải có một màn kiếm vũ bá đạo giết sạch tứ phương—

Cố Thầm lại thản nhiên cất kiếm đi, chậm rãi hỏi: "Phòng hóa trang ở đâu?" Trình diễn ngay tại chỗ thì thôi miễn đi.

Lệ Tĩnh Vi: "…" Haiz, thất vọng quá, cảnh tượng nghênh đón Tân Tôn Thượng này cô đã tưởng tượng từ lâu rồi đấy.

Thoát khỏi cơn nghiện diễn xuất, Lệ Tĩnh Vi nhanh chóng quay lại trạng thái làm việc, chỉ đạo: "Tiểu Vương, dẫn thầy Cố đến phòng hóa trang làm tạo hình." Cô đã cam kết sẽ không làm lộ thân phận của chị dâu.

“Cả tổ sản xuất điều chỉnh lại lịch quay ngoại cảnh này, cố gắng hoàn thành cảnh quay của Tạ Tĩnh Uyên trong hôm nay.”

Sau đó, cô nhét kịch bản của Tạ Tĩnh Uyên vào tay Cố Thầm: “Thầy Cố, trong lúc hóa trang có thể tranh thủ xem trước. Đến lúc quay, tôi sẽ hướng dẫn cách diễn.”

"Được." Cố Thầm cầm kịch bản lên, cảm giác nó khá mỏng, lượng phân cảnh cũng không nhiều.

Trường quay bận rộn, Lệ Tĩnh Vi cũng không quá để ý đến Cố Thầm, chỉ lo bố trí công việc rồi lập tức chạy đi đạo diễn cảnh quay của nam nữ chính.

Nhưng mọi người trong đoàn vẫn chưa hết bàng hoàng. Trợ lý quay phim liên tục liếc về phía phòng hóa trang dựng tạm, không nhịn được mà hạ giọng hỏi: “Đạo diễn Lệ, thầy Cố này có phải là người hôm qua múa kiếm trên đỉnh núi không?”

Lệ Tĩnh Vi mỉm cười gật đầu: “Phải.”

Trợ lý quay phim che miệng kinh ngạc: "Trời ạ, làm sao chị mời được vậy? Người mới à? Hay là diễn viên đóng thế từ đâu tới?" Hôm qua xem video đã cảm nhận được phong thái và khí chất hoàn mỹ của Cố Thầm, nhưng khi tận mắt thấy người thật, lại không ngờ diện mạo cũng hoàn hảo đến vậy. Trạng thái này hoàn toàn đè bẹp Dư Mạc ba mươi tuổi luôn rồi!

Lệ Tĩnh Vi khiêm tốn đáp: “Thầy Cố là người ngoài ngành, chỉ đến đóng vai khách mời để cứu nguy thôi. Nếu lát nữa diễn không tốt, mọi người thông cảm một chút.”

Phó đạo diễn nghe vậy, chen vào một câu ngắn gọn: “Làm tốt lắm.”

Trường quay chắc chắn có fan của Dư Mạc. Đêm qua, tin tức bị lộ ra ngoài, fan bị dắt mũi kích động, chỉ trích đạo diễn cố tình chèn ép, khiến phó đạo diễn cũng thấy khó xử, bởi vì anh ta vốn dĩ cũng cảm thấy Dư Mạc diễn không đạt, bị NG nhiều lần. Giờ đạo diễn Lệ nhanh chóng giải quyết hoàn hảo vấn đề diễn viên, tâm trạng anh ta cũng dễ chịu hơn hẳn.

Lệ Tĩnh Vi hiểu rõ tình hình, chỉ nói đơn giản: “Không sao, chuyện hôm qua tôi đã cho người điều tra rồi.”

Dứt lời, cô ngẩng lên, vỗ tay: “Nào nào nào, mọi người bắt đầu làm việc thôi!”

Trong phòng hóa trang, Cố Thầm lật xem kịch bản. Nhân vật tiên tôn được cả tu chân giới tôn kính này tên là Tạ Tĩnh Uyên, được mệnh danh là người mạnh nhất dưới ngưỡng phi thăng. Những nhân vật kiệt xuất cùng thời với y đều đã ngã xuống, chỉ còn y cô độc vạn cổ, cho đến khi nhận một đồ đệ vô dụng, suốt ngày trêu chọc phá phách.

Phân cảnh của y đúng là không nhiều, nhưng cũng không chỉ có "ba cảnh quay," mà là ba bối cảnh khác nhau.

Cảnh đầu tiên là nội cảnh, diễn ra trong Tiên điện của y, nơi y chỉ điểm cho nam chính. Cảnh này kéo dài khá lâu, phải hướng dẫn hơn mười lần, mỗi lần chỉ nói một hai câu nhưng vẫn phải thể hiện được sự khai sáng cho nam chính.

Cảnh thứ hai chính là ngoại cảnh ở đây, một cảnh đánh nhau. Vì y là người mạnh nhất dưới ngưỡng phi thăng nên cảnh võ thuật rất nặng, độ khó cực cao. Để tiện cho diễn viên, kịch bản đã cắt nhỏ động tác thành nhiều đoạn.

Cố Thầm đặc biệt chú ý đến phân cảnh hành động sắp quay, vừa xem vừa dùng bút ghi chú lại.

Tạo hình sư đội xong mũ giả cho cậu, rồi bắt đầu hóa trang: "Thầy Cố, phiền thầy nhắm mắt lại." Anh ta đã từng trang điểm cho rất nhiều ngôi sao, liếc thấy kịch bản của Cố Thầm, cảm thấy hơi lạ, ghi chú của thầy Cố chẳng khác gì của diễn viên chuyên nghiệp. Không lẽ cũng xuất thân từ trường chính quy?

Việc tạo hình kéo dài hơn bốn mươi phút, Cố Thầm bắt đầu thấy hơi chán. Hóa trang xong, cậu cầm kịch bản đã đánh dấu ra ngoài, cảm thấy nên sớm giải quyết chuyện này cho xong.

“Đạo diễn Lệ." Cố Thầm vừa cất tiếng, Lệ Tĩnh Vi quay đầu lại liền khựng người.

Ban nãy cô gọi Cố Thầm là "Tạ Tĩnh Uyên bản gốc" cũng có chút ý thuyết phục, dù sao cổ trang và hiện đại vẫn có khác biệt, trong lòng cô cũng lo lắng không biết Cố Thầm có hợp với tạo hình này không.

Nhưng bây giờ nhìn thấy, cô lập tức có một cảm giác, dường như Cố Thầm không thuộc về thế giới thực.

Người trước mặt vận bạch y, đầu đội cao quan, dải áo rộng thướt tha. Bộ trang phục của Tạ Tĩnh Uyên như thể được may riêng cho cậu, hoàn toàn toát lên khí chất tiên tôn. Cậu có hàng mày dài sắc nét, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh nhạt, phong thái ung dung mà vẫn phảng phất tiên khí phiêu diêu. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành đường cong hờ hững, khiến người ta cảm thấy khó lòng tiếp cận.

Quả thật là bản thân nhân vật bước ra từ sách!

Tác giả kiêm biên kịch có mặt tại trường quay, lúc trước nghe người khác khen còn chưa có cảm giác gì, nhưng giờ tận mắt chứng kiến cũng không khỏi che miệng, Không lẽ Tạ Tĩnh Uyên từ trong sách bước ra thật sao!

"Khụ khụ."

Mất một lúc, Lệ Tĩnh Vi mới hoàn hồn, hắng giọng hai tiếng: “Thầy Cố, mời thầy theo thầy võ sư Từ học động tác, tiện thể nghe họ hướng dẫn cách sử dụng dây cáp treo.”

Khí chất và phong thái đã hoàn toàn khớp, nhưng cô vẫn hơi lo. Người chưa từng tập luyện thường khó kiểm soát tốt dây cáp, nếu anh dâu không quen, chẳng lẽ phải dành thời gian tập luyện sao? Điều đó không thực tế lắm.

"Được." Dưới ánh mắt hơi lo lắng của Lệ Tĩnh Vi, Cố Thầm bình thản đồng ý.

Cậu hỏi đạo diễn võ thuật: “Thầy Từ, tôi cần làm gì?”

Võ sư Từ đã xem Cố Thầm múa kiếm hôm qua, là dân chuyên nên anh ta còn kích động hơn người khác, xoa tay nói: “Sau khi thấy thầy múa kiếm, tôi cảm thấy những động tác tôi thiết kế đều là múa rìu qua mắt thợ. Thầy có thể lồng ghép chiêu thức hôm qua vào không? Nếu cần phí bản quyền, tôi nghĩ Lệ đạo sẽ không tiếc đâu.”

Thấy đối phương đã nói vậy, Cố Thầm không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp đề xuất: “Có thể quay một cảnh liền mạch không?”

"Hả?"

Võ sư Từ sững sờ, chưa hình dung ra nổi: “Làm sao mà quay liền mạch được? Khó lắm đấy.”

Cảnh này có rất nhiều động tác phức tạp kết hợp với dây cáp, vốn dĩ để phù hợp với Dư Mạc, họ đã chia nhỏ thành nhiều đoạn, cuối cùng vẫn phải đắn đo xem có cần đóng thế không.

Cố Thầm đưa ghi chú của mình ra: “Thế này, rồi kết nối thế này…”

"Chuyện này…"

Dù đã thấy cậu múa kiếm, lúc này võ sư Từ vẫn phải dùng ánh mắt kính nể lẫn chấn động nhìn cậu, nuốt nước bọt, giơ ngón cái lên: “Thầy… đúng là một cao thủ, dám thử thách bản thân.”

Anh ta dè dặt gợi ý: "Hay là thầy thử treo dây cáp trước xem sao?" Thật sự, đây không phải chuyện người thường có thể làm nổi.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của chỉ đạo võ thuật, Cố Thầm cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, thản nhiên đáp: “Được.”

Chỉ đạo võ thuật và giáo viên điều khiển dây cáp cùng nhau giúp Cố Thầm mặc thiết bị, vừa thao tác vừa giải thích: “Lát nữa anh sẽ phải làm thế này...”

Anh ta nói rất cẩn thận, Cố Thầm cũng lặng lẽ lắng nghe. Đến khi nói xong, thấy Cố Thầm chẳng nói một lời, vị chỉ đạo võ thuật có chút lo lắng, hỏi: “Anh... đã hiểu chưa? Có gì thắc mắc không?”

Cố Thầm đáp: “Bắt đầu đi.”

Người điều khiển dây cáp nói: “Vậy chúng ta thử trước nhé, anh cẩn thận.”

Lời vừa dứt, họ lập tức thấy Cố Thầm thản nhiên bay thẳng lên không trung. Hai vị giáo viên cùng lúc kêu lên một tiếng "WTF". Còn chưa kịp hoàn hồn, Cố Thầm đã nhẹ nhàng lướt đi trong không trung rồi trở lại như thể chuyện này chẳng có gì to tát.

Cố Thầm hỏi: “Thầy Từ, có thể quay được chưa?”

Chỉ đạo võ thuật nhìn Cố Thầm bình thản thử dây cáp, trong lòng đã không còn chút nghi ngờ nào, không nhịn được mà nói: “Chỉ cần anh làm được như vậy, phương án này hoàn toàn không có vấn đề. Hơn nữa, điều này còn giúp chúng tôi tiết kiệm không ít công sức. Một lát nữa đợi các đạo diễn đến, chúng ta sẽ thảo luận chi tiết hơn.”

Hai cảnh quay của nam nữ chính đã xong, lại là cùng một bối cảnh. Đáng lẽ theo kế hoạch thì bây giờ đến lượt Dư Mạc diễn, nhưng vì vấn đề cá nhân nên cảnh quay của hắn không nằm trong lịch trình hôm nay. Nay mọi chuyện đã thay đổi, tiến độ được đẩy lên, các phó đạo diễn đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu không, tiến độ trễ quá xa sẽ rất khó xử lý.

Thế là họ cùng nhau thảo luận về cảnh quay của Cố Thầm. Nhưng lần này, chẳng ai phản đối ý kiến của cậu. Dĩ nhiên, điều

kiện tiên quyết là cậu có thể hoàn thành cảnh quay chỉ trong một lần.

Lệ Tĩnh Vi cùng các đạo diễn liên tục bàn bạc với Cố Thầm và chỉ đạo võ thuật về động tác, vị trí đứng, sự phối hợp với diễn viên quần chúng... Dù "một cảnh quay duy nhất" không thực tế, nhưng cuối cùng họ cũng xác định phương án quay trong ba cảnh.

Hai cảnh đầu diễn ra suôn sẻ. Cảnh cuối là phân đoạn chiến đấu quan trọng nhất, Lệ Tĩnh Vi liên tục nhắc nhở: “An toàn vẫn là ưu tiên hàng đầu.”

Hành động của diễn viên quần chúng và vai phụ vốn đã được tập dượt từ trước, nên không quá khó khăn. Bây giờ, tất cả chỉ còn trông chờ vào Cố Thầm.

Đây là phân cảnh kinh điển khi Tạ Tĩnh Uyên, đệ nhất chiến lực tiên môn, tung hoành thiên hạ. Rất nhiều máy quay đã được đặt xung quanh. Lệ Tĩnh Vi tập trung theo dõi màn hình giám sát, rồi hô lớn: “Ba, hai, một... Action!”

Chỉ thấy Cố Thầm nhẹ nhàng nhún chân từ đỉnh núi, dưới sự hỗ trợ của dây cáp, cậu như đang bước đi trên không trung.

Từ góc nhìn bên dưới, bầu trời hôm nay nhiều mây, mặt trời bị che khuất phần lớn, chỉ để lộ vài tia sáng xuyên qua kẽ mây. Trong khi đó, dưới chân núi là cảnh tượng "ma quân áp sát". Nhìn từ xa, anh tựa như từ trời giáng thế, toàn thân bạch y thanh thoát, gió thổi khiến vạt áo khẽ tung bay, càng làm nổi bật dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Ánh mắt cậu thản nhiên, dáng vẻ nhẹ nhàng, nhưng khí thế khi cầm kiếm lại tạo ra áp lực vô hình, khiến người ta cảm thấy đây chính là cường giả đệ nhất, kẻ có thể trấn áp thiên hạ.

Lệ Tĩnh Vi nhìn Cố Thầm tự do bay lượn trên không, lòng không khỏi xúc động. Đây chính là cảm giác cô muốn! Một cường giả chân chính không cần lúc nào cũng ra vẻ. Tạ Tĩnh Uyên thực sự nên mang phong thái như thế này, bình thản như đang dạo chơi, diệt ma quỷ chỉ bằng một cái phất tay.

Trong khi Lệ Tĩnh Vi đang đắm chìm trong cảnh quay, các nhân viên lại bị chấn động theo một cách khác.

A a a!!! Người này thực sự biết bay sao? Thật sự có thể bay như vậy? Không cần dừng lại à? Làm sao có người có thể bay một cách tao nhã thế này? Đây thật sự là sức mạnh của con người sao? Chẳng lẽ đây không phải thần tiên giáng trần à?

Chỉ đạo võ thuật thì căng thẳng quan sát các diễn viên quần chúng và vai phụ, sợ có ai phối hợp sai. Nhìn thấy một diễn viên lóng ngóng, hắn thoáng hoảng hốt. Nhưng ngay giây tiếp theo, Cố Thầm không hề có dấu hiệu ngập ngừng mà ngay lập tức ứng biến? Kiếm pháp của cậu dường như tùy cơ ứng biến theo động tác của đối phương? Kiếm pháp này, trôi chảy đến mức không giống đang diễn chút nào?

Thực sự, cảnh đại chiến này không còn giống như đang quay phim nữa... mà là Tạ Tĩnh Uyên thật sự đang trấn áp quần hùng!

Thế là toàn trường chìm trong trạng thái ngơ ngẩn, chăm chú nhìn Cố Thầm bay qua bay lại.

Giáo viên điều khiển dây cáp lẩm bẩm: “Tôi nghĩ… điều cần lo lắng không phải là vấn đề an toàn, mà là lỡ như dây cáp không giữ được... liệu Cố Thầm có bay mất luôn không?”

Lệ Tĩnh Vi còn chưa kịp hoàn hồn, Cố Thầm đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, xoay kiếm một vòng, đặt kiếm sau lưng rồi quay đầu nhìn thẳng vào ống kính.

Nhìn cảnh quay trên màn hình giám sát, ánh mắt thản nhiên nhưng lại bá khí của Cố Thầm khiến Lệ Tĩnh Vi rùng mình. Giây phút ấy, cô cảm thấy mình thực sự bị một cường giả tiên môn nhìn thấu. Cái gọi là "uy áp" trong tiểu thuyết, hóa ra là có thật! Đừng nói kiếp trước của Cố Thầm thực sự là tiên môn chí tôn đấy nhé?

Lệ Tĩnh Vi hoàn hồn, lập tức hô: “Cắt!”

Cô đứng dậy, bước đến trước mặt Cố Thầm, hít sâu một hơi rồi hỏi: "Cố Thầm, trước đây anh thật sự chưa từng đóng phim sao?" Cái khí chất này, cô từng gặp qua bao nhiêu diễn viên cũng chưa ai sánh bằng.

Cố Thầm mỉm cười: “Có lẽ là đã từng chăng.”

Sau đó, cậu đưa kiếm lại cho cô, nói: “Đạo diễn Lệ, đã quay xong rồi. Có cần quay lại không? Hay có cảnh nào cần bổ sung không?”

Mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, nhưng vẫn còn ngơ ngẩn: “Vậy là… xong rồi sao? Nhanh vậy?”

“Các cậu có phải đã quen với tiến độ của Dư Mạc không? Quay xong nhanh vậy mà còn không hài lòng?”

“Hu hu hu, tôi không muốn kết thúc đâu! Cố Thầm tuyệt đẹp! Như thần tiên giáng thế! Có thể thêm cảnh không? Cho thêm mấy phân đoạn chiến đấu nữa đi!”

Lệ Tĩnh Vi cùng các đạo diễn xem lại đoạn phim vừa quay, tìm kiếm bất kỳ lỗi nhỏ nào. Dù có nhiều diễn viên quần chúng, nhưng đáng kinh ngạc là... kiếm pháp thần bí của Cố Thầm thậm chí còn có thể cứu vãn cả những sơ hở của họ. Dù là động tác thiết kế sẵn hay không, cậu đều có thể tiếp tục mượt mà.

Thêm vào đó, lúc cậu xuất hiện đúng thời điểm ánh sáng xuyên qua mây, tạo hiệu ứng ánh sáng hoàn mỹ. Nếu quay lại, chưa chắc đã có thể tái hiện điều kiện ánh sáng tốt như vậy.

Vốn Lệ Tĩnh Vi chỉ nhờ Cố Thầm đến giúp một vai khách mời. Lúc này, cô thực sự không dám đề nghị quay lại lần nữa.

Các đạo diễn nhìn nhau: "Thế là... xong thật à?" Có gì đó không chân thực lắm?

Thực sự chỉ có thể xem thần tiên diễn hai phút thôi sao? Muốn thêm cảnh quá! Nhưng vừa từ chối thêm cảnh cho Dư Mạc, giờ lại muốn thêm cảnh cho Cố Thầm, e là không hợp lý...

Một đạo diễn mở lời: “Cố Thầm, liệu có thể—”

Cố Thầm gật đầu: "Vậy thì kết thúc thôi.

Chương 34: Tên, tuổi, danh tính đều không rõ.

Lệ Tĩnh Vi đầu tiên báo cảnh sát xử lý nhân viên đoàn phim tung tin bậy bạ ra ngoài, đồng thời yêu cầu Lương Lộ xử lý người trong studio của Dư Mạc đã để lộ thông tin.

Bề ngoài, Lương Lộ vẫn tỏ ra vô cùng hợp tác, thậm chí còn xin lỗi Lệ Tĩnh Vi vì đã không quản lý tốt nhân viên của mình và thực hiện biện pháp sa thải. Cuối cùng, cô ta và Lệ Tĩnh Vi thống nhất tuyên bố rằng do lịch trình của Dư Mạc bị trùng, để tránh làm chậm tiến độ đoàn phim, hai bên đã đồng thuận chấm dứt hợp đồng.

Lương Lộ biết rằng studio của cô ta đã có một món hời. Ban đầu, cô ta còn lo tiểu thư nhà họ Lệ bị cư dân mạng chỉ trích sẽ mất bình tĩnh, tung tin nhắn trò chuyện hay làm mấy trò bẩn thỉu như lộ kịch bản. Cô ta đã chuẩn bị sẵn phương án đối phó, dù gì thì nhân viên đoàn phim cũng không phải do cô ta giật dây. Giờ cả hai bên đã đưa ra tuyên bố chung, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra tiểu thư vẫn là người biết giữ thể diện.

Ai ngờ sau khi đoàn phim đăng thông báo, Lệ Tĩnh Vi còn đăng thêm một bài viết trên Weibo cá nhân với giọng điệu "hòa nhã, chân thành", nhìn qua đúng là rất có phong thái của người tử tế.

[Lịch trình của thầy Dư bị trùng, không thể tham gia bộ phim này, đó là sự tiếc nuối của toàn bộ đoàn làm phim. Trước đây, chúng tôi đã luôn làm việc với đội ngũ biên kịch của thầy Dư để

điều chỉnh kịch bản. Giờ đây, tâm huyết của các biên kịch đành đổ sông đổ bể, không thể mang đến một cốt truyện xuất sắc hơn cho khán giả, tôi cũng vô cùng lấy làm tiếc.

Thật ra, tìm một diễn viên phù hợp với vai diễn này hơn thầy Dư là chuyện vô cùng khó khăn. Giống như fan của thầy Dư đã nói, trong giới không còn ai có thể sánh ngang với thầy Dư nữa, nên áp lực của tôi cũng rất lớn, sợ làm phụ lòng mong đợi của mọi người.

Cuối cùng, vì hạn chế về năng lực và mối quan hệ cá nhân, tôi đành phải mời một vị thầy ẩn cư trên núi xuống đóng vài cảnh. Thầy ấy chỉ là người ngoài ngành, so với diễn viên chuyên nghiệp như thầy Dư thì còn thua kém rất nhiều. Mong mọi người lượng thứ. Chắp tay cầu xin.jpg**]

Thông báo vừa ra, những người đầu tiên có mặt trên chiến trường là fan của Dư Mạc.

[Wow? Cuối cùng tiểu thư cũng quỳ xuống xin lỗi rồi à? Sớm xin lỗi thì có phải xong chuyện rồi không?]

[Eemm... Từ thầy Dư xuống một "người ngoài ngành", khác biệt lớn quá đấy. Tôi thật sự rất thất vọng.]

[Fan nguyên tác chắc buồn chết đi được nhỉ? Đừng lo, cả đời này thầy Dư cũng không thèm đóng cái phim chuyển thể rác rưởi này đâu, hê hê.]

Nhưng ngay sau đó, fan nguyên tác lại thấy có gì đó không ổn.

[Khoan đã, chẳng phải biên kịch của bộ phim này chính là tác giả nguyên tác sao? Thế nào lại thành "tâm huyết của đội ngũ biên kịch của thầy Dư"?]

[Không đúng, cảnh quay của Tiên Tôn ít thế này, lôi đâu ra biên kịch riêng? Đừng nói là thầy Dư định thêm cảnh nhé?]

[Vẫn chưa hiểu à? Những bộ phim trước của Dư Mạc, lần nào mà chẳng có biên kịch riêng để thêm cảnh? Chỉ là trước đây anh ta đã là nam chính rồi nên không ai nói gì thôi.]

Lương Lộ nhìn bài đăng này, cảm giác khó chịu không nói nên lời. Lệ tiểu thư có nói, nhưng lại không nói thẳng. Nếu cô ta tung tin nhắn ra, vẫn có thể nói đó chỉ là quá trình thảo luận kịch bản, vì thực tế họ chỉ gửi bản thảo nháp, còn lại đều nói chuyện qua điện thoại. Đây chưa phải kịch bản chính thức, nhưng với cách nói mập mờ này, cô ta cũng không tiện chủ động lên tiếng phản bác.

Chỉ có điều, chuyện này vẫn chưa phải vấn đề lớn. Việc Lệ Tĩnh Vi không tìm được diễn viên thích hợp hơn vẫn là một điểm yếu dễ bị công kích.

[Haizz, thêm cảnh thì thêm cảnh đi, dù sao người ngoài ngành cũng chênh lệch quá lớn, tôi thà để thầy Dư diễn còn hơn.]

Nhưng ngay sau đó, đoàn phim lập tức tung một đoạn hậu trường với giọng điệu khiêm tốn của Lệ Tĩnh Vi.

[Hậu trường của Tôn Thượng mới, mọi người hãy thông cảm nhé. Video]

Nhân lúc dư luận đang dậy sóng, lượt xem video tăng vọt. Nhưng phải mất hai phút, bình luận mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

[Người ngoài ngành???]

[Người???]

[Hiệu ứng? Photoshop? Video giả???]

Quản lý tài khoản của đoàn phim còn nhấn mạnh trả lời một bình luận.

[Thầy của chúng tôi là người thật nhé, quay một lần không cắt ghép, không hiệu ứng, không chỉnh sửa. Mọi người cứ kiểm chứng thoải mái.]

Video toàn cảnh trông quả thực vô cùng chấn động. Cảnh núi non trùng điệp hùng vĩ làm nền, vách đá cheo leo làm điểm tựa, một người áo trắng cầm kiếm, thân hình phiêu dật. Dù đang "bay", từng động tác vung tay vung kiếm vẫn toát ra uy thế mạnh mẽ, thần thái khi lướt đi trên không cũng không hề hỗn loạn. Dường như, người này chính là vị Tiên Tôn được cả tiên môn tôn kính, băng thanh ngọc khiết, mạnh mẽ tuyệt trần.

Đáng sợ hơn, cậu đã bay suốt hai phút!

Toàn bộ video là cảnh quay từ xa, gần như không nhìn rõ khuôn mặt của cậu. Chỉ khi bay đến gần vị trí máy quay hơn một chút, tà áo trắng phiêu diêu lướt qua, để lộ một góc nghiêng lạnh lùng, khiến người ta không khỏi say mê, trí tưởng tượng bay xa.

[Woc? Đây là "Tung Vân Thê*" của Võ Đang thời hiện đại sao?]

[Tôi đã kiểm tra rồi, toàn bộ video thực sự không hề có dấu vết chỉnh sửa hay cắt ghép. Nói cách khác, vị này thực sự đã bay trên trời lâu như vậy...]

[Hu hu hu, làm sao anh ấy có thể vừa cường vừa mỹ đến thế, lại còn bình thản như không khi đang bay trên trời? Tôi tuyên bố, đây chính là bản thể của Tạ Tĩnh Uyên! Đoàn phim các người tìm được một Tạ Tĩnh Uyên hoàn hảo như vậy, thế mà lại còn khiêm tốn? Nếu là tôi, tôi sẽ cho cả thế giới biết ngay lập tức!]

Ngay cả tác giả nguyên tác cũng đã chia sẻ lại video và bình luận.

[Xin chào mọi người, tôi đã kéo Tạ Tĩnh Uyên ra khỏi trang sách rồi đây.]

Việc diễn viên có khớp với nhân vật gốc hay không vốn là chuyện ý kiến mỗi người một khác. Dù có chọn một nam diễn viên danh tiếng còn lớn hơn Dư Mạc, cũng sẽ gây tranh cãi, thậm chí fan hai bên còn có thể cãi nhau kịch liệt. Nhưng hiện tại, pha võ thuật và "khinh công" trong video lại là điều không một nam diễn viên nào trong giới có thể làm được, hoặc đúng hơn, các fan nguyên tác đang nghi ngờ liệu có con người nào có thể thực sự làm được điều này không. Sự chấn động này là vô cùng trực quan.

[Để tôi nghĩ xem, trong giới có diễn viên đóng thế nào có thể vừa bay được như vậy, vừa giữ được khí chất tiên phong đạo cốt không?]

[Trong vòng một phút, tôi muốn biết toàn bộ thông tin về vị thần tiên này!]

[Khoan đã, không phải đạo diễn Lệ nói cô ấy mời một người tu hành trong núi sao? Người này không thực sự biết bay đấy chứ?]

[Đậu xanh! Tôi cũng thấy vậy! Cảm giác cứ như chỉ cần tháo dây cáp là anh ấy có thể tự bay lên vậy!]

[Tôi nghi ngờ... Dây cáp chỉ là đạo cụ để che giấu việc anh ấy thực sự biết bay mà thôi. Không phải nói long mạch vẫn có một số môn phái ẩn thế sao...]

Thấy dân mạng ngày càng suy diễn quá đà, Lệ Tĩnh Vi sợ video bị báo cáo nên vội vàng đính chính.

[Mọi người phải tin vào khoa học, những động tác nguy hiểm, xin đừng bắt chước nhé.]

Nhưng cư dân mạng không hề tin.

[Đạo trưởng nói: Phải tin vào khoa học, thế gian làm gì có khinh công? Sau đó, nhẹ nhàng vung tay áo và bay đi luôn đúng

không?]

[Đạo diễn, cô mở to mắt nhìn video này đi, rồi vẫn nói được câu "tin vào khoa học" à?]

[Thật sự là người tu hành trong núi sao?]

Lệ Tĩnh Vi trả lời.

[Đúng vậy, nhưng thật sự không biết khinh công đâu.]

Dù sao anh dâu cũng sống trong núi quanh năm tu thân dưỡng tính, danh xứng với thực là một người tu hành. Nói thế này thì ông nội chắc sẽ không liên tưởng đến anh ấy đâu nhỉ?

Cư dân mạng tiếp tục hỏi.

[Ngọn núi nào? Môn phái nào? Tôi có thể đến bái sư học nghệ không? Giờ nhập môn làm ngoại môn đệ tử còn kịp không?]

Lệ Tĩnh Vi lập tức im lặng, không trả lời nữa. Họ lại đi hỏi tài khoản chính thức của đoàn phim, nhận được câu trả lời.

[Xin lỗi, không tiện tiết lộ.]

[Vậy cho tôi biết tên của thầy ấy được không?]

Tài khoản chính thức vẫn lặp lại.

[Xin lỗi, không tiện tiết lộ.]

Nếu thật sự là một diễn viên, bình thường đáng lẽ đoàn phim phải nhanh chóng công khai danh tính và tài khoản cá nhân để tạo hiệu ứng bùng nổ chứ? Dù có muốn tạo sự bí ẩn để thu hút chú ý, thì cũng không phải làm theo cách này, một chút thông tin cá nhân cũng không hé lộ. Đợi khi drama của Dư Mạc lắng xuống, ai còn quan tâm thầy ấy là ai nữa? Chính vì đoàn phim càng không nói, mọi người càng thấy kỳ lạ.

[Mẹ ơi, chẳng lẽ đoàn phim thực sự mời được một người tu đạo sao?]

[Lúc đầu tôi còn nghĩ đạo diễn phải mời ai để không gây tranh cãi, ai ngờ cô ấy mở ra một con đường mới, mời hẳn một vị thần tiên hạ phàm?]

[Đạo diễn: 《Hạn chế về nhân mạch》—một bước đi thẳng lên thiên đình.]

[Tôi có một câu hỏi, vị này rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Nhìn gương mặt thì nói hai mươi cũng không sai, nhưng ánh mắt ung dung mà kiêu ngạo như đang nhìn xuống chúng sinh này, chẳng lẽ đã 500 tuổi rồi?]

Đoàn phim: [Xin lỗi, không tiện tiết lộ.]

Fan nguyên tác: [...Đoàn phim tôi không hỏi các người! Ai bảo các người trả lời hả! Các người chỉ biết mỗi câu này thôi à! Không thể nói gì khác được sao?]

Đoàn phim: [Cảm ơn sự quan tâm của mọi người, xin nhắc lại một lần nữa, đoàn phim sẽ không công khai tên tuổi, thân phận hay bất kỳ thông tin cá nhân nào của vị này. Xin hãy tin vào khoa học và phản hồi lý trí!]

[Mấy người đúng là nói câu khác thật đấy... Nhưng tôi muốn nghe không phải là cái này a a a a a! Mấy người không thể nói cho tôi biết anh ấy là ai sao!]

[Tên tuổi không rõ, thân phận bí ẩn? Thật thần bí...]

[Nhưng mà, chẳng phải Tiên Môn Cộng Tôn của chúng ta chính là phải thần bí, mạnh mẽ như thế thì mới có khí chất sao? Thật đấy, vị này chính là bản thể của Tạ Tĩnh Uyên!]

[Từ ảnh đế xuống vô danh x, từ phàm nhân hóa thần tiên √. Đại tiểu thư có nhân mạch kéo dài tận giới Tu chân, đạo diễn, tôi yêu cô!]

Còn nhân viên đoàn phim bị báo cảnh sát thì sao? Vào đến đồn, thấy đoàn phim thực sự nghiêm túc, bản thân còn bị dính vào tội tiết lộ thông tin và phỉ báng, hắn ta lập tức quỳ gối xin tha, khai ra toàn bộ sự thật và công khai xin lỗi.

Dư Mạc có bị đạo diễn liên tục hô "cắt" trên phim trường không? Có. Nhưng không phải do Lệ Tĩnh Vi cố ý nhắm vào anh ta, mà thực sự là diễn xuất chưa đạt yêu cầu, làm chậm tiến độ quay phim. Ngay cả vài phó đạo diễn cũng không hài lòng, không chỉ một mình Lệ Tĩnh Vi kêu "cắt".

Sự thật rất khách quan, nhưng fan của Dư Mạc vẫn không chịu tin.

[Diễn xuất của Dư Mạc mà lại kéo chậm tiến độ? Nếu không phải đạo diễn cố ý gây khó dễ, tôi không tin!]

Bây giờ, những fan nguyên tác vốn im lặng đã có thể phản bác lại.

[Tôi đã muốn nói từ lâu nhưng không dám mở miệng. Mấy video ghép cảnh nhân vật võ hiệp mà Dư Mạc từng đóng đều là khi anh ta mới mười mấy tuổi. Khi đó đúng là rất có tiên khí. Nhưng mấy năm nay, anh ta càng ngày càng "tự tin", nhìn mà phát ngấy…]

[Đúng đấy… diễn xuất của Dư Mạc ngày càng gượng gạo, cứ như đàn ông chỉ cần thấy mình đẹp trai thì sẽ…]

[Giải thưởng cũng đã nhận từ nhiều năm trước rồi, mấy năm nay không chịu rèn luyện diễn xuất mà suốt ngày chỉ lo tiếp thị hình tượng đẹp trai, định đi theo con đường lưu lượng sao? Tiền từ fandom dễ kiếm hơn à?]

Đoàn phim cũng chẳng cần tung video NG (cảnh quay hỏng) của Dư Mạc ở phim trường làm gì. Trước đây khi Dư Mạc nhận vai, đoàn phim và studio của anh ta cũng đã chủ động tung hậu trường cảnh anh ta treo dây cáp thử vai để tạo hiệu ứng. Lúc đó xem thì không thấy gì, ai nấy đều phối hợp khen đẹp trai, thần tiên này nọ.

Nhưng bây giờ có người ghép hai video lại để so sánh thì…

[A… Nếu chỉ xem video của vị thầy thần bí kia, sẽ nghĩ anh ấy là thần tiên. Nhưng khi so sánh như thế này… đây đúng là tuyệt thế thần tiên! Còn thầy Dư là gì? Chú vịt con xấu xí vụng về à?]

[Thảm không nỡ nhìn… Tôi còn chẳng dám xem tiếp, Dư Mạc trông thật ngốc nghếch. Đây là đã được cắt ghép thành nhiều cảnh rồi đấy.]

[Mọi người quá đáng thật đấy, sao lại so sánh phàm nhân với thần tiên? Cứ mang cảnh đánh đấm của bất kỳ nam diễn viên nào ra mà đặt cạnh thì cũng thua thảm thôi… che mặt.jpg]

[Tôi đã thử xem video của Dư Mạc cùng với các nam diễn viên khác, và thấy Dư Mạc vẫn còn ổn. Điều này cho thấy tiêu chuẩn của chúng ta đối với diễn viên nam thấp đến mức nào? Đừng nói so sánh như thế sẽ kéo thầy thần bí vào thị phi, chúng ta thậm chí còn chưa biết tên anh ấy, khóc mất thôi.]

Mọi người giờ mới tỉnh ngộ, quay lại nhìn bài đăng trên Weibo của Lệ Tĩnh Vi, mới nhận ra đây chẳng phải lời xin lỗi gì cả, mà đúng là điển hình của "troll đỉnh cao".

Nào là "không thể để kịch bản hay như thế bị chôn vùi", nào là "trong giới này sẽ không có nam diễn viên nào so được với thầy Dư"…

[Ha ha ha, đại tiểu thư đúng là cao thủ mỉa mai mà.]

[Thật đấy, so với thầy thần bí thì không phải Dư Mạc NG thì ai NG?]

[Nếu thêm đất diễn mà bắt tôi xem Dư Mạc diễn đống này, thì thôi biến đi cho rồi.]

[Hu hu hu, đại tiểu thư, cô không cho Dư Mạc thêm đất diễn là đúng rồi, nhưng mà nói thật đi, có thể cho thầy thần bí thêm chút đất diễn được không?]

Lương Lộ vốn chỉ định mượn sức dư luận để kiếm chút lợi thế, biến Dư Mạc thành "ánh trăng sáng" trong lòng fan nguyên tác, chứ không hề muốn đắc tội với vị đại tiểu thư này quá mức. Dù gì thì những cư dân mạng ngu muội và nhân viên đoàn phim rò rỉ tin tức cũng không phải do cô ta điều khiển. Nhưng không ngờ Lệ Tĩnh Vi lại tìm được một người như vậy, khiến Dư Mạc thua cuộc toàn diện đến mức thảm hại.

Đang nghiến răng tức tối thì Dư Mạc gọi điện đến, nói: “Chị Lộ, chị bảo studio đăng một tuyên bố đi, nói là do quản lý tự ý quyết định, cũng có chút hiểu lầm trong giao tiếp với đạo diễn Lệ...”

Giữa quản lý và nghệ sĩ là mối quan hệ chung vận mệnh. Khi có vấn đề, đổ lỗi cho đội ngũ, còn nghệ sĩ thì ung dung đứng ngoài, vốn là chiêu trò thường thấy. Nhưng mỗi khi có chuyện, Dư Mạc đều gọi điện kiểu này, khiến lòng Lương Lộ không khỏi lạnh đi. Trước đây, chính vì yêu cầu của Dư Mạc mà cô ta đã phải nhiều lần đàm phán với Lệ Tĩnh Vi, đến mức đắc tội với đại tiểu thư này.

Nhưng cô ta vẫn nghiến răng, nói: “Tôi biết rồi.”

Đương nhiên Lệ Tĩnh Vi không chấp nhận kiểu kết thúc để Lương Lộ gánh tội thay, còn Dư Mạc thì lẩn tránh. Nhưng cô cũng không có hứng tranh chấp với họ nữa. Tuy nhà họ Lệ không kinh doanh trong giới giải trí, nhưng lại rất rành về thuế vụ. Cô nói: "Xem thử nhóm nào trong văn phòng luật còn thời

gian rảnh, nhờ họ điều tra vấn đề thuế của studio Dư Mạc giúp tôi." Sau đó, cô giao cho trợ lý theo dõi tiếp.

Mấy ngày trôi qua, cảnh quay ở núi Tùng Hạc đã hoàn thành. Đoàn phim chuẩn bị quay nội cảnh ở phim trường ở thành phố D. Thực ra vẫn còn một số cảnh ngoại cảnh, nhưng ban đầu vì Dư Mạc làm chậm tiến độ nên mới phải quay trước cảnh núi Tùng Hạc. Giờ quay lại lịch trình bình thường, nên cần mời Cố Thầm đến phim trường ở thành phố D để hoàn tất hai cảnh quay còn lại.

Lệ Tĩnh Vi khó khăn lắm mới mời được "anh dâu" đến, bây giờ chỉ nghĩ đến việc sắp xếp lịch trình sao cho ổn thỏa.

Khách sạn mà đoàn phim ở tại thành phố D đã được đặt từ trước, là một khách sạn tầm trung khá ổn, phù hợp cho đoàn làm phim lớn. Lệ Tĩnh Vi cũng ở đó, nhưng cô cảm thấy để "anh dâu" ở đó thì không được. Đây là khách sạn mà nhiều đoàn phim thích đặt, không chỉ gần như kín phòng, mà còn đông người, không tiện cho "anh dâu".

Vì là cô dẫn "anh dâu" ra ngoài, nên cô phải đảm bảo mọi thứ đều thoải mái và chu đáo. Cuối cùng, cô chọn khách sạn có điều kiện tốt nhất trong phim trường thành phố D, nơi nhiều ngôi sao hạng A thường lưu trú khi đóng phim.

Chủ khách sạn này họ Mục, trước đây nhà họ Mục từng náo loạn vì con riêng lớn hơn con chính thất, gây ra không ít sóng gió. May mà con trai chính thất cũng khá giỏi giang, giờ được giao quản lý khách sạn.

Lệ Tĩnh Vi hỏi thăm bạn bè, lấy được số điện thoại và WeChat của Mục Vân Đình – tiểu Mục tổng, rồi tự mình gọi điện xác nhận việc đặt phòng cho Cố Thầm.

Khi nhận được thông tin của vị khách thần bí này, Mục Vân Đình hơi sững người: Cố Thầm? Chẳng phải đây là tên của "Cố

tiên sinh" sao? Gần đây anh ta bận tiếp quản sản nghiệp gia đình nên không quan tâm đến chuyện trong giới giải trí, cũng không biết Cố Thẩm đã nhận một vai khách mời. Đối với danh xưng "thầy thần bí", anh ta lại càng không có khái niệm.

Anh ta thoáng suy nghĩ: Bạn đời của "Cố tiên sinh" họ Lệ... chẳng lẽ chính là vị đại tiểu thư này? Nếu vậy thì cũng hợp đấy, nhưng sao lại thấy thiếu đi chút thần bí nhỉ?

Anh ta thăm dò: “Tiểu thư Lệ, vị Cố tiên sinh này là khách của cô sao?”

Lệ Tĩnh Vi nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, Mục tổng, Cố tiên sinh là khách VIP của tôi.”

Mục Vân Đình thoáng trầm tư, khách VIP, nghe có vẻ không giống quan hệ thân thích?

Lệ Tĩnh Vi suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chưa yên tâm, bèn dặn dò: “Thế này, những phòng đã đặt trước thì tôi không can thiệp, tôi không muốn làm khó anh. Nhưng xin anh đảm bảo quyền riêng tư và an toàn cho Cố tiên sinh, phục vụ cũng phải thật chu đáo. Chi phí không thành vấn đề, tôi sẽ để trợ lý đến thanh toán sau.”

Nghe nói lần trước "anh dâu" tham gia chương trình nào đó, bị ông nội cho người đưa về dự tiệc đón cháu trai cả từ nước ngoài. Lần này tuyệt đối không thể để ông phát hiện rồi lại "bắt cóc" về nữa.

Mục Vân Đình đáp: "Được, vậy tôi sẽ để thư ký trực tiếp xử lý thủ tục, dùng dịch vụ kín đáo nhất." Anh ta nheo mắt, xem ra địa vị của "Cố tiên sinh" trong giới kinh doanh thực sự không tầm thường. Ngay cả đại tiểu thư nhà họ Lệ cũng gọi là khách VIP, còn đích thân gọi điện xác nhận. Vậy chẳng phải "Cố tiên sinh" còn ở tầng cao hơn cả nhà họ Lệ sao?

Đúng là vẫn mạnh mẽ và thần bí như anh ta tưởng tượng…

Trên mạng, có người thảo luận về danh tính của vị thần tiên thần bí này, vì thế nhu cầu tin tức cũng gia tăng. Hơn nữa, bên phía Dư Mạc đang bùng nổ vụ bê bối thuế, dân mạng đã ăn dưa* mấy ngày liền, khiến độ hot của nhân vật Tạ Tĩnh Uyên càng tăng vọt. Do đó, các phóng viên giải trí đã nhắm chặt đoàn làm phim, chờ đợi khi đoàn quay lại phim trường trong thành phố để săn tin, hy vọng có thể chụp được người thầy bí ẩn kia và tìm hiểu danh tính của cậu.

Ngày đầu tiên đoàn phim trở lại phim trường, khu vực xung quanh khách sạn nơi đoàn trú ngụ đã bị các phóng viên vây kín, ai nấy đều cầm theo máy ảnh dài ngắn để rình rập.

Thế nhưng, họ lại hoàn toàn uổng công vô ích. Sau khi quét mắt khắp toàn bộ đoàn phim, họ không tìm thấy bất kỳ ai có nét tương đồng dù chỉ một chút.

Có người thắc mắc: “Chẳng lẽ vì chưa trang điểm nên trông khác biệt?”

“Không đúng, người này có khí chất đặc biệt, đâu thể chỉ vì không trang điểm mà thay đổi đến mức này.”

“Nhưng theo kịch bản, nhân vật này có cảnh quay ở phim trường mà? Chẳng lẽ anh ta không đến quay?”

Họ tiếp tục chờ đợi, cho đến khi thấy Lệ Tĩnh Vi lái xe rời khỏi khách sạn của đoàn phim. Ngay lập tức, họ vội vã bám theo.

Sau đó, họ chứng kiến cô lái xe đến một trong những khách sạn cao cấp nhất trong thành phố.

“Chẳng lẽ đại tiểu thư quá kén chọn, không chịu được chỗ kia nên tự ra ngoài ở riêng?”

“Không phải, cô ấy đang đỗ xe trong bãi đậu, hình như đang đợi ai đó?”

“Trong đoàn phim, ai có thể khiến cô ấy phải đợi? Không đúng lắm đâu…”

Thế nhưng, họ không thể quan sát lâu, bởi nhân viên khách sạn nhanh chóng ra mặt giải tán đám đông. Vì Lệ Tĩnh Vi đã đề nghị, hơn nữa, vị "Cố tiên sinh" này còn là ân nhân của Mục Vân Đình, nên dù không có mặt ở khách sạn lúc này, Mục Vân Đình vẫn lập tức nâng mức an ninh lên cao nhất.

Các phóng viên theo dõi bị buộc phải rời xa khu vực, nhưng họ vẫn cố gắng dùng thiết bị chụp ảnh từ xa để quan sát. Cuối cùng, họ thấy một chiếc xe sang trọng nhưng khiêm tốn chạy vào bãi đỗ ngoài trời của khách sạn. Lệ tiểu thư đích thân mở cửa xe, mời một chàng trai trẻ mặc đồ thường ngày bước ra. Nhưng do khoảng cách quá xa và chỉ thấy bóng lưng, họ không thể chụp được chi tiết nào rõ ràng.

Các phóng viên nhìn nhau đầy kinh ngạc, hạ giọng bàn tán: “Chẳng lẽ đây chính là vị thầy thần bí kia? Nhìn khí chất thì có vẻ giống lắm, tư thế đứng cũng rất khó để bắt chước.”

“Nhưng cái quy cách tiếp đón này… rốt cuộc là nhân vật cỡ nào?”

Khi người nọ bước vào khách sạn, đội ngũ an ninh cũng rút lui. Lúc này, các phóng viên mới quyết tâm phải tìm cách vào bên trong chụp ảnh. Họ nghĩ, dù phải bỏ ra một khoản tiền lớn để đặt phòng cũng đáng giá.

Vì vậy, họ chờ thêm một lúc rồi giấu thiết bị vào hành lý, giả vờ là khách thông thường để bước vào sảnh chính của khách sạn. Khi đến quầy lễ tân, họ bình tĩnh xuất trình thẻ ngân hàng và chứng minh nhân dân.

“Xin chào, tôi muốn đặt một phòng.”

Nhân viên lễ tân đã làm việc lâu năm tại thành phố D, đã quen mặt một số phóng viên giải trí. Biết hôm nay có khách quý của ông chủ, cô lập tức cẩn trọng, nói: “Xin quý khách vui lòng chờ một chút, tôi cần gọi điện xác nhận tình trạng phòng trống.”

Quản lý tiền sảnh nhanh chóng vào phòng làm việc phía sau để báo cáo tình hình với Mục Vân Đình.

Mục Vân Đình, nhờ có sự hỗ trợ của Kỷ Chi Hi và "sự giúp đỡ" của Cố Thầm, hiện tại đã nắm trong tay một phần quyền kiểm soát sản nghiệp gia đình. Nghe vậy, anh ta quyết đoán nói: “Thông báo ra ngoài rằng hôm nay khách sạn đã bị bao trọn, tạm thời không tiếp nhận khách mới, đồng thời không cho người lạ vào trong.”

Khách sạn này vốn phục vụ tầng lớp cao cấp, hơn nữa, mùa xuân là mùa thấp điểm, đến tối nay cũng không có ngôi sao lớn nào đặt phòng, phần lớn phòng đều đang trống. Nếu đã vậy, thà tuyên bố "bao trọn" để tránh phiền phức do đám phóng viên gây ra.

“Vâng, Mục tổng.”

Quản lý tiền sảnh quay lại quầy lễ tân, thông báo: “Xin lỗi hai vị, hôm nay khách sạn đã được khách hàng bao trọn, tạm thời không tiếp nhận khách mới.”

Hai phóng viên giật mình, vội vàng hỏi: “Chúng tôi có thể biết vị khách nào đã bao trọn khách sạn không?”

Nhân viên lễ tân vẫn giữ nụ cười lễ phép: “Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ.”

Quản lý tiền sảnh tiếp lời: “Hơn nữa, để đảm bảo sự riêng tư và thuận tiện cho khách bao trọn khách sạn, hôm nay chúng tôi

tạm thời không mở cửa cho khách bên ngoài. Mong quý khách thông cảm và lựa chọn khách sạn khác.”

Hai phóng viên chỉ đành bị "lịch sự" tiễn ra ngoài.

Sau khi ra khỏi khách sạn, họ vô cùng sốc, run rẩy tay nhắn tin báo tin tức về tòa soạn.

[Hôm nay, vị thầy thần bí đóng vai Tạ Tĩnh Uyên đã xuất hiện tại phim trường thành phố D. Khu vực xung quanh bị dọn sạch, đại tiểu thư Lệ đích thân đến đón với thái độ vô cùng kính trọng. Một khách sạn cao cấp tại thành phố D đã bị bao trọn, không ai được ra vào. Vậy rốt cuộc… vị thầy thần bí này là ai?]

(*"Ăn dưa" là một thuật ngữ internet Trung Quốc, ám chỉ việc hóng hớt, theo dõi tin đồn và drama.)

*Tung Vân Thê (縱雲梯) là một thuật ngữ trong võ thuật Trung Hoa, thường được dùng để chỉ một kỹ năng khinh công đặc biệt. Cụm từ này có thể hiểu theo nghĩa đen là "thang mây dọc", ám chỉ khả năng bay lượn, di chuyển nhẹ nhàng như cưỡi trên mây.

Ý nghĩa trong võ thuật

Trong các tiểu thuyết võ hiệp, Tung Vân Thê thường là một tuyệt kỹ khinh công giúp cao thủ có thể:

• Di chuyển linh hoạt trên không, nhảy lên tường, nóc nhà, hoặc thậm chí lướt đi như bay.

• Tung người lên cao, leo tường, trèo vách đá mà không cần công cụ hỗ trợ.

• Hạ xuống một cách nhẹ nhàng, dù rơi từ độ cao lớn cũng có thể tiếp đất mà không tổn thương.

Kỹ thuật này gợi nhớ đến hình ảnh các cao thủ võ lâm trong phim kiếm hiệp có thể nhảy vọt lên mái nhà, lướt trên mặt nước hoặc bay từ cây này sang cây khác.

Chương 35: Giới trẻ thời nay sao lại suy nghĩ bẩn thỉu như vậy?

Ban đầu khi video bị rò rỉ, mặc dù có rất nhiều suy đoán và thảo luận, nhưng phần lớn chỉ là trò đùa, cũng không ít người nhân cơ hội này để dìm Dư Mạc. Tuy nhiên, vẫn có nhiều người tỏ ra hoài nghi về chuyện này.

Mọi người sẽ không dễ dàng tin rằng chỉ qua một đoạn video ngắn mà đây là một vị thần tiên hay cao nhân ẩn thế. Suy đoán hợp lý hơn là người này có khả năng là một diễn viên đóng thế.

Thế nhưng, khi đám săn tin lần theo dấu vết để tìm hiểu, họ lại tiết lộ một tin tức chấn động…

[Tôi lập tức gọi điện đến khách sạn đó để hỏi! Họ thật sự nói rằng đã có người bao trọn nơi này! Trời ạ! Bao trọn một ngày chắc phải tốn hàng triệu mất? Tôi chỉ muốn nói rằng đại tiểu thư thật sự quá giàu có…]

[Trời ơi, lần này tôi thực sự tin rồi… Rốt cuộc chẳng ai lại bỏ ra số tiền lớn như thế chỉ vì một diễn viên đóng thế đâu, đúng không?]

[Vị thầy bí ẩn này lại có thể khiến đại tiểu thư kính cẩn đến mức đó, rốt cuộc thân phận của người này là gì? Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi…]

Từ trước đến nay nhà họ Lệ luôn rất kín tiếng. Nếu không phải vì vụ lùm xùm lần này với Dư Mạc, e rằng cư dân mạng cũng

chẳng mấy ai biết đến vị đại tiểu thư nhà họ Lệ. Trong mắt dân mạng, nhà họ Lệ đã là một trong những hào môn bí ẩn bậc nhất rồi. Họ biết rằng nhà họ Lệ rất quyền thế, nhưng muốn tìm hiểu chi tiết thì lại là chuyện vô cùng khó khăn.

Vậy mà bây giờ, nhân vật này còn là một tồn tại ở đẳng cấp cao hơn cả nhà họ Lệ. Cư dân mạng muốn tưởng tượng cũng không có đủ tư liệu, thế nên những suy đoán đủ kiểu bắt đầu lan tràn.

[Thậm chí tôi không dám tưởng tượng người này rốt cuộc lợi hại đến mức nào...]

[Đại tiểu thư thực sự vì muốn vả mặt Dư Mạc mà đích thân mời một nhân vật tầm cỡ này xuất núi sao? Đại tiểu thư, cô thực sự... Tôi khóc mất.]

[Tôi chỉ đùa rằng đây là một tu sĩ, ai mà ngờ lại thành sự thật chứ? Cười ra nước mắt.]

[Dư Mạc, nói thật đi, anh chọc giận đại tiểu thư làm gì cơ chứ?]

[Nhưng mà, cũng phải cảm ơn thầy Dư nhé~ Nếu không có anh tự làm bậy, làm sao kí.ch th.ích đại tiểu thư vận cấp quan hệ đỉnh cấp, mời vị này xuất hiện để chúng tôi có cơ hội được chứng kiến?]

[Trong tiểu thuyết chẳng phải đã viết rồi sao? Những vị cao nhân ẩn thế này một khi xuống núi, đều là hàng loạt nhà tài phiệt đến bái phỏng mà còn bị từ chối ngoài cửa.]

[Đúng vậy, những gia tộc lớn như nhà họ Lệ chắc chắn có quan hệ tốt với giới huyền môn để đảm bảo vận thế hưng thịnh đời đời. Nghe nói nhiều gia tộc khi đưa ra quyết định trọng đại đều phải hỏi qua vị tiên sư mà họ cung phụng.]

Sau đó, bình luận này bị hệ thống xóa do liên quan đến mê tín phong kiến.

Khi cư dân mạng càng suy đoán viển vông hơn, số bình luận bị xóa cũng ngày càng nhiều…

[WTF… Có phải có thế lực thần bí nào đó đang ngăn cản chúng ta thảo luận về chuyện này không…? Bình luận bị xóa hàng loạt luôn…]

[Nói thật chứ, blogger đi chụp lén vị lão sư này rồi đăng tin để câu view, thực sự không có vấn đề gì chứ? Dù chỉ là một bóng lưng từ xa…]

[Chụp đi! Mau chụp cho tôi! Cầu xin được thấy mặt chính diện hu hu! Rốt cuộc có người nào vừa thần tiên vừa bí ẩn mạnh mẽ đến vậy sao?]

Nhưng đám săn tin khi đọc những bình luận này lại cảm thấy sợ hãi.

[Chụp cái gì mà chụp?! Đừng nói nữa, tôi sợ rồi! Tôi có cảm giác nếu tiếp tục đăng những thứ này, sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra…]

Lần này, Lệ Tĩnh Vi đã rút kinh nghiệm từ vụ lần trước khi Chung Thịnh đưa Cố Thầm lên hot search. Để tránh việc ông nội phát hiện thân phận anh dâu mình, cô đã cử trợ lý theo sát mọi động tĩnh để kịp thời kiểm soát dư luận.

Nửa tiếng sau khi phát hiện bài đăng của paparazzi chỉ có một bức ảnh bóng lưng, trợ lý có chút sốt ruột, cảm thấy đã hơi muộn. Cô lập tức liên hệ với hai tay săn ảnh kia, yêu cầu xóa bỏ ảnh chụp và tất cả những bài viết liên quan, thái độ cực kỳ cứng rắn.

Thậm chí, cô còn mời cả đội pháp lý vào cuộc, lấy những vấn đề pháp luật liên quan đến các bài đăng trước đó của tay săn ảnh làm lý do để gây áp lực.

Khi tay săn ảnh nhận được cuộc gọi thì hoảng hốt đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Mỗi lần đăng tin, không phải chưa từng có người liên hệ yêu cầu xóa bài, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một bên cứng rắn đến vậy, mở miệng là dọa tống hắn vào tù luôn.

Vốn dĩ hắn đã cảm thấy bất an, bây giờ bị đối phương dọa cho một trận, lập tức có cảm giác chẳng khác nào lời nguyền ứng nghiệm. Không chút do dự, hắn xóa sạch tất cả bài viết trên Weibo, thậm chí vứt luôn tài khoản mà chuồn đi. Dù sao hắn cũng có nhiều tài khoản khác để dùng.

Cư dân mạng đang háo hức hóng hớt, đang đưa ra vô số giả thuyết, vậy mà chỉ trong vòng nửa tiếng, tay săn ảnh không chỉ xóa sạch bài đăng, mà ngay cả tài khoản cũng biến mất.

[??? Chuyện gì vậy...]

[Hắn vừa nói cảm thấy có chuyện chẳng lành, lập tức có chuyện thật luôn... Đáng sợ quá!]

[Trời ơi... Không lẽ thực sự có thế lực thần bí nào đó sao...?]

Dù bức ảnh chỉ được lan truyền trong nửa tiếng, nhưng nó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng những người đã xem qua, đặc biệt là những ai từng theo dõi chương trình 《Lớp học tình yêu》.

[Ơ? Sao tôi lại cảm thấy bóng lưng này trông giống Cố tiên sinh quá vậy?]

[Đến lúc lôi ra kiệt tác 4 phút 52 giây của tôi rồi! Mau mau mau! Nhìn xem! Giống y chang luôn!]

[Emm... Tôi xem video của các cậu rồi, nhưng sao các cậu lại có thể khẳng định chỉ dựa vào một bóng lưng từ xa và một góc

nghiêng mà nói đó là Cố tiên sinh? Các cậu quên là Cố tiên sinh chưa từng lộ mặt à?]

[Đừng thấy một đại lão bí ẩn thì bảo đó là Cố tiên sinh nhà các cậu. Một vị doanh nhân tinh thông âm nhạc, trò chơi, trà đạo mà còn biết bay? Trên đời này không thể có chuyện hoang đường đến vậy đâu...]

[Cố tiên sinh nhà các cậu đúng là có phong thái của một đại lão thương nghiệp, nhưng vẫn là con người. Còn vị thầy này thì lại mang dáng vẻ của một vị tiên nhân, thậm chí không chắc còn là phàm nhân nữa không.]

[Cố tiên sinh nhà các cậu có thể lên hot search, có thể bàn luận. Còn thầy của chúng tôi, bây giờ chỉ cần đăng một bài thảo luận cũng sẽ bị 404 ngay lập tức.]

[Cố tiên sinh nhà các cậu đã kết hôn rồi, còn thầy của chúng tôi nhìn qua chính là kiểu người thoát tục, không vướng bụi trần.]

[Thầy thần bí của chúng tôi chắc chắn thần bí hơn Cố tiên sinh nhà các cậu rất nhiều!!!]

Fan của Cố tiên sinh ban đầu còn đang vui sướng vì "phát hiện kinh thiên động địa" của mình, nhưng đọc đến đây thì có hơi bực. Thế nhưng, ngẫm lại kỹ thì... hình như cũng có lý?

Doanh nhân thì chắc sẽ không đi đóng phim nhỉ?

Nhưng bị xem nhẹ như vậy, fan Cố tiên sinh cũng chẳng vui vẻ gì, lập tức phản kích.

[Rõ ràng là Cố tiên sinh nhà chúng tôi còn chưa từng lộ mặt, so với vị lão sư thần bí chỉ mới lộ nửa gương mặt kia thì còn thần bí hơn nhiều nhé!!!]

.

Sau sự cố với tay săn ảnh, dù tình hình đã được kiểm soát, Lệ Tĩnh Vi vẫn báo lại với Lệ Đình Khâm.

“Anh, em quên chưa nói với anh! Lần trước anh dâu không chỉ đầu tư vào bộ phim của em, mà còn nhận lời cameo một vai nữa. Anh đừng để bụng nhé~”

Nhưng anh trai cô từ trước đến nay luôn là người có tu dưỡng, rất tôn trọng quyết định của người khác. Dù bản thân không thích, anh cũng sẽ không can thiệp vào quyết định của anh dâu.

Giọng điệu của Lệ Đình Khâm khá ủng hộ: “Vậy sao? Nghe cũng hay đấy.” Trước đó anh có đề xuất vài vị trí công việc cho A Thầm, không phải ép cậu phải đi làm, mà chỉ muốn cậu tìm được điều gì đó hứng thú. Giờ A Thầm sẵn lòng đi đóng phim khách mời, vậy cũng tốt.

“Là vai gì vậy? Anh có thể biết không?”

Lệ Tĩnh Vi đáp: “Hậu trường đã được tiết lộ rồi, không có gì cần giấu cả. Đây là một bộ phim tiên hiệp, anh dâu đóng vai một vị tiên tôn tên là Tạ Tĩnh Uyên, rất hợp với khí chất của anh ấy.”

“Tạ Tĩnh Uyên…” Lệ Đình Khâm ghi nhớ cái tên này.

Lệ Tĩnh Vi tiếp tục: “Còn một chuyện nữa, phiền anh giúp em kiểm soát dư luận một chút nhé~ Hậu trường chỉ để lộ nửa gương mặt của anh dâu, em cũng không tiết lộ thông tin cá nhân gì cả. Ông nội không quan tâm mấy chuyện này, chắc vẫn chưa biết đâu. Chúng ta cứ quay xong trước đã! Chờ mọi chuyện lắng xuống rồi tính, tránh để ông xen vào!”

“Hóa ra là vì chuyện này à?” Lệ Đình Khâm bật cười,

“Được, anh biết rồi.”

Kết thúc cuộc gọi với Lệ Tĩnh Vi, anh nghĩ có lẽ ngày mai nên về nước một chuyến. Lần trước anh đã dự tính điều chỉnh lịch trình để về, đúng lúc hai ngày tới cũng không có công việc quan trọng.

Anh giơ tay ra hiệu cho thư ký Từ lại gần: "Sắp xếp lại lịch trình, để tôi về nước sớm hơn. Ngày mai tôi sẽ bay."

…

Nhờ sự sắp xếp chu toàn của Lệ Tĩnh Vi, Cố Thầm được nghỉ ngơi rất thoải mái trong khách sạn, không ai làm phiền, dịch vụ cũng cực kỳ chu đáo. Đến đây đóng khách mời hai ngày cũng không ảnh hưởng gì đến cậu.

Sau khi thức dậy, cậu như thường lệ luyện một bài kiếm pháp trong khu vườn lộ thiên của phòng suite. Giờ cậu đã chuyển sang kiểu rèn luyện này, nên cũng cần duy trì mỗi ngày.

Gần tám giờ, tài xế mà Lệ Tĩnh Vi sắp xếp đã đến đón cậu đến phim trường.

Bên này, Lệ Tĩnh Vi từ sớm đã dặn dò mọi người kỹ càng: "Mọi người, lát nữa thấy thầy Cố, xin đừng bàn tán, đừng chụp hình, cũng đừng tiết lộ thông tin ra ngoài. Nếu thấy tay săn ảnh nào khả nghi quanh đây, lập tức báo cho trợ lý Kha, được chứ?" Hôm qua đã bị chụp lén từ xa, hôm nay nhất định phải đề phòng.

"Nếu có ai tiết lộ ảnh cá nhân của thầy Cố ra ngoài, tôi chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm."

Mọi người đồng loạt gật đầu: "Rõ rồi, đạo diễn Lệ!"

Gần đây đã có nhiều bài học, từ vụ Dư Mạc bị lật thuyền đến việc một nhân viên bịa đặt tin đồn bị tống vào đồn cảnh sát. Ai cũng e dè hơn trong chuyện này. Huống hồ, đạo diễn Lệ đối xử với mọi người rất tốt, không ai muốn làm trái ý cô.

Chỉ là, hôm qua ai cũng hóng hớt trên mạng, ai cũng tò mò về thân phận của thầy Cố. Giờ đạo diễn Lệ vẫn có thái độ này… vậy thì, có lẽ rất nhiều giả thuyết trên mạng là thật? Nhất là bọn họ đã tận mắt thấy thầy Cố múa kiếm như tiên nhân trên đỉnh núi. Dù không dám chắc chuyện tu tiên, nhưng người này chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

…

Khi Cố Thầm đến phim trường, cậu nhận ra ánh mắt của mọi người dành cho mình đầy kính nể, thậm chí có chút e dè. Không còn sự ồn ào líu ríu như lần trước, cũng không ai chủ động bắt chuyện với cậu. Điều này làm cậu thấy hài lòng đôi chút, xem ra Tĩnh Vi đã điều chỉnh được bầu không khí trường quay, ít nhất sẽ không còn làm cậu nhức đầu.

Dù chỉ đóng khách mời, nhưng Tĩnh Vi sắp xếp rất chu đáo.

Cậu đã xem trước kịch bản, hôm nay sẽ quay nội cảnh trong một cung điện thuộc phim trường.

Cung điện này được dựng lên rất hoành tráng, thuộc một trong những bối cảnh lớn nhất ở đây. Sau khi đoàn phim bày trí thêm, nơi này càng toát lên vẻ thần thánh và tiên khí. Đây chính là "Vô Trần điện" của Tạ Tĩnh Uyên, vị tiên tôn được các tiên môn tôn kính trong phim.

Trong bầu không khí im lặng, Cố Thầm hoàn thành khâu hóa trang, sau đó khoác lên mình bộ trường bào trắng, chậm rãi bước vào Vô Trần điện.

Hôm qua Dư Mạc cũng mặc trường bào trắng thêu hoa văn vàng khi quay ở đây, nhưng vì Dư Mạc NG quá nhiều lần, Lệ Tĩnh Vi cảm thấy bộ đồ ấy đã bị làm bẩn cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Dù sao cũng thiết kế nhiều bộ cho Tạ Tĩnh Uyên, cô đổi sang một bộ trường bào trắng thêu hoa văn bạc. Không giống với bộ đồ bay bổng dành cho cảnh đánh võ, trang phục này thiên về vẻ

đoan trang, tôn lên dáng người thẳng tắp và khí chất tao nhã của Cố Thầm.

Khi cậu chậm rãi bước qua chính điện rộng lớn, vạt áo dài thướt tha quét nhẹ phía sau, cả phim trường như nín thở, quá áp đảo! Cảm giác như tiên tôn thật sự hạ thế! Mọi người nhìn cậu ngồi xuống bậc thềm trên cùng, lòng thầm nghĩ: cứ thế mà đăng cơ luôn đi cũng được đấy…

Cố Thầm ngồi xuống bảo tọa, hơi nghiêng người, chống khuỷu tay lên tay vịn, ngón tay thon dài đỡ lấy cằm, thần thái ung dung mà có phần lãnh đạm: “Bắt đầu đi, không phải các ngươi muốn nghị sự sao?”

Đây đúng là lời thoại trong kịch bản, các tiên môn tề tựu tại đây để nghị sự, còn Tạ Tĩnh Uyên ngồi ở vị trí cao nhất, làm nền phía sau. Nhưng trong khung cảnh này, cứ như thể một đế vương có uy quyền tuyệt đối đang tựa lưng trên ngai, hờ hững ra lệnh cho quần thần bắt đầu triều hội.

Mọi thứ sẵn sàng, các diễn viên vào vai các tiên môn lần lượt bước vào, yên vị vào chỗ của mình.

Cố Thầm ngồi phía sau cảm thấy cũng ổn, dù sao cậu không có thoại, chỉ làm nền là chính. Hơn nữa, so với những người phải đứng nghiêm túc, cậu là người duy nhất có thể ngồi thoải mái. Thi thoảng, cậu nhấc mí mắt nhìn họ, đầu ngón tay gõ nhẹ lên cằm, như thể chẳng hề bận tâm họ đang bàn bạc chuyện gì.

Thế nhưng, những diễn viên kia lại không thể làm lơ sự hiện diện của cậu. Họ đang diễn thoại, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc về phía bóng dáng trên ngai, thậm chí có người vô thức ngoái đầu nhìn.

Rõ ràng chỉ đang đọc lời kịch, nhưng khi bắt gặp ánh mắt thờ ơ mà áp đảo của Cố Thầm, ai nấy đều giật mình, có chút chột dạ, cứ như tâm tư của họ đã bị ánh mắt ấy nhìn thấu.

“Cắt!”

Lệ Tĩnh Vi bất ngờ hài lòng: “Rất tốt! Cảnh này rất tốt! Lâu rồi mới thấy một cảnh diễn tập thể mà ai cũng nhập tâm đến vậy!”

“Á?” Một diễn viên vẫn chưa lấy lại trạng thái, có chút ngơ ngác, xấu hổ và áy náy nói: “Xin lỗi đạo diễn, vừa rồi tôi chỉ mải chú ý đến thầy Cố… có phải đã làm chậm tiến độ của mọi người không?”

Lệ Tĩnh Vi hơi ngạc nhiên: “Không đâu, mọi người đều thể hiện rất tốt sự kiêng dè và tâm tư khác nhau dành cho tiên tôn.”

Diễn viên kia theo bản năng nói: “Không phải đâu, đạo diễn Lệ, lúc nãy tôi vẫn chưa thực sự nhập vai, chỉ là bị ánh mắt của thầy Cố dẫn dắt… vậy thôi?” Nói đến đây, anh ta dần nhận ra điều gì đó. Một diễn viên giỏi có thể đưa bạn diễn vào trạng thái diễn xuất cùng mình, lẽ nào thầy Cố cũng…

Nghĩ vậy, anh ta không nhịn được quay đầu nhìn về phía Cố Thầm, người vẫn đang thản nhiên dựa vào thánh tọa.

Thấy đối phương nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, Cố Thầm dù không hiểu anh ta đang thắc mắc điều gì, nhưng vẫn lịch sự mỉm cười gật đầu.

Diễn viên kia: “!!!” Nhất định là như vậy rồi!!!

Nghe thấy nhắc đến Cố Thầm, Lệ Tĩnh Vi cũng gật đầu tán thành: “Ồ, đúng vậy! Trạng thái của thầy Cố là chuẩn nhất!”

Mọi người đều diễn rất tốt, nhưng anh dâu lại càng xuất sắc hơn. Ngồi đó không nói lời nào, nhưng lại là bài kiểm tra diễn xuất khó nhất. Tạ Tĩnh Uyên là người mạnh nhất trong tiên môn, vậy phải thể hiện sự uy nghiêm ấy như thế nào mà không cần lời thoại? Điều này thực sự rất khó. Khi Dư Mạc diễn vai này

đã làm quá đà, thành ra vừa kệch cỡm vừa mất đi tiên khí, còn phá hỏng cả hình tượng nhân vật.

Nhưng anh dâu chỉ cần ngồi đó, lại có thể khiến mọi người đều phải nể phục, khiến ai muốn bàn luận chuyện tiên môn cũng phải dè chừng sự tồn tại của vị tiên tôn này.

Tiếp theo, các cảnh quay của Cố Thầm đều diễn ra trong chính điện, nhưng là ở tòa điện bên cạnh. So với sự nguy nga tráng lệ của đại điện, nơi này mang phong thái thanh nhã hơn nhiều.

Cố Thầm ngồi xuống trong điện, đây là cảnh cậu diễn cùng nam chính, phải quay hơn chục lần, vì có nhiều giai đoạn khác nhau nên các cảnh liên quan được quay chung. Dù thời lượng mỗi cảnh không dài, nhưng cảm xúc trong từng đoạn lại có sự thay đổi rõ rệt.

Ánh mắt của nam chính nhìn cậu lúc nào cũng đầy sự tôn sùng. Khi cậu nói lời trách mắng trong kịch bản, ánh mắt cậu ta lại chân thành lộ ra sự hổ thẹn. Khi được cậu khen ngợi, cậu ta vui mừng thấy rõ… Cậu thanh niên này thực sự nhập vai rất tốt.

Lệ Tĩnh Vi quay liên tục vài đoạn mà không cần hô cắt, không nhịn được mà hỏi nam chính: “Tiểu Tề này, sao lần này ánh mắt cậu nhìn sư tôn lại chuẩn đến vậy?” Mặc dù cậu ta rất nghe lời, nhưng khi diễn cùng Dư Mạc, cô vẫn phải hướng dẫn cả buổi trời, ánh mắt mới tạm coi là đạt yêu cầu.

Nam chính lại thật lòng đáp: “Đạo diễn Lệ, từ nhỏ tôi đã có một giấc mộng võ hiệp, vì thế mới thử vai nhân vật này. Thầy Cố có thể thực sự dạy tôi kiếm pháp được không? Tôi thực sự rất muốn học…” Một người mạnh mẽ như thầy Cố, đương nhiên đáng để kính trọng từ tận đáy lòng!

Lệ Tĩnh Vi: “…” Tôi kêu cậu quay phim, chứ đâu bảo cậu bắt đầu mơ mộng?

“Khụ khụ, Tiểu Tề, cậu cứ quay phim trước đi.” Quay xong rồi hãy để giấc mộng vỡ nát, nếu không cậu ta nhập vai quá sâu, sợ rằng bộ phim này quay không nổi mất.

Nhưng anh dâu thì khác, dù chưa từng đóng phim, nhưng cảnh nào cũng hoàn hảo không chút sai sót. Từ sự bình thản và uy nghiêm trong đại điện đến sự bao dung xen lẫn bất đắc dĩ khi đối diện với đệ tử… lần nào cũng hoàn mỹ. Đây chính là hiệu ứng khi mời tiên tôn giáng trần sao?

Cố Thầm thực sự cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Bao nhiêu cảnh, cậu chỉ có ngồi đó, hoặc đổi tư thế ngồi, rồi nhìn nam chính lặp đi lặp lại, ra vào mấy lượt, thay một bộ đồ rồi lại tiếp tục ra vào… Không bất đắc dĩ sao được?

Nhưng dù sao cậu cũng chỉ đến để khách mời, có thể chỉ ngồi đó quay vài cảnh như thế đã là rất tốt rồi. Thôi thì cùng nam chính đối thoại vài câu, bao dung với cậu ta vậy.

Hôm nay đối với Cố Thầm mà nói, lịch quay thực sự rất nhẹ nhàng, chỉ còn một cảnh cuối vào ngày mai là hoàn thành.

Cảnh này sẽ tập trung khắc họa một khía cạnh khác mà không ai hay biết của Tạ Tĩnh Uyên – một sự cô độc kéo dài suốt vạn năm. Kẻ địch của y, bằng hữu của y, những người đồng hành với y… tất cả đều đã ngã xuống. Chỉ còn lại một mình y, trường sinh bất tử, cùng tồn tại với tiển môn. Nhưng chính vì sự cô độc ấy mà y không thể thấu tỏ tình cảm thế tục, cũng không thể phi thăng.

Cảnh cuối cùng chính là Tạ Tĩnh Uyên một mình tu luyện trong tẩm điện, nhưng không thể đột phá mà phun ra máu, sau đó hoài niệm về những cố nhân đã khuất.

Cố Thầm đặt kịch bản xuống, cảm thấy đã nắm bắt được tinh thần của nhân vật. Xem ra lần khách mời này sắp kết thúc rồi.

Sau khi Lệ Đình Khâm sắp xếp xong công việc lên máy bay trở về nước. Lúc này, anh mới có thời gian tìm hiểu thông tin về vị tiên tôn Tạ Tĩnh Uyên mà A Thầm đang đóng.

Anh tra cứu cái tên "Tạ Tĩnh Uyên" và thấy rằng nhân vật này được mô tả là cao thượng, thanh lãnh vô trần, mạnh mẽ và thần bí… Là một tồn tại mà cả tu chân giới đều tôn kính và ngưỡng vọng. Đây là một vai diễn rất chính diện và huyền bí, vì vậy có rất nhiều người hâm mộ yêu thích nhân vật này. Lệ Đình Khâm cảm thấy A Thầm đóng vai này cũng khá phù hợp, một vài phương diện đúng là có nét tương đồng với A Thầm.

Nhưng khi lướt xuống dưới, anh dần cảm thấy có gì đó không ổn, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại…

Những bình luận như "Thật muốn nhốt tôn thượng vào mật thất mà hành hạ ngài ấy hì hì hì", "Nếu tiên tôn cao cao tại thượng mất đi lý trí chắc chắn sẽ tuyệt mỹ lắm", "Trói tiên tôn lại trong Vô Trần điện, không cho xuống giường", "A a a! Trạng thái bị thương của tiên tôn là vô địch nhất, tưởng tượng đôi môi mỏng lạnh lẽo nhuốm máu của tôn thượng, hì hì muốn hôn quá"…

Hình như còn có một số truyện đồng nhân dán nhãn chữ H dày đặc. Anh tiện tay nhấp vào một cái, lập tức đập vào mắt là toàn bộ các bộ phận cơ thể con người…

"Khụ khụ." Lệ Đình Khâm vội vàng đóng trình duyệt, chân mày càng nhíu chặt hơn. Sao giới trẻ thời nay lại suy nghĩ bẩn thỉu như vậy? Một nhân vật đáng kính như tiên tôn trong sách, thế mà toàn là những suy nghĩ bất kính và xúc phạm thế này?

Chương 36: Anh không dám tiếp tục bất kính với A Thầm như thế nữa.

Cảnh quay cuối cùng là cảnh đêm. Đúng lúc tối nay bầu trời trong vắt, không một gợn mây, một vầng trăng tròn treo cao. Lệ Tĩnh Vi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thời tiết cũng không làm chậm tiến độ. Anh dâu quay xong tối nay là có thể về rồi.

Khung cảnh bên ngoài điện được bố trí vô cùng đẹp mắt. Một cây lê giả khổng lồ đứng sừng sững, tán cây phản chiếu ánh trăng sáng, cành cây trĩu đầy hoa trắng tinh khôi. Giữa những bóng hoa lay động, gương mặt lạnh lùng của Tạ Tĩnh Uyên thấp thoáng hiện ra.

Đêm nay, vị tiên nhân áo trắng sẽ múa kiếm dưới ánh trăng, nhưng lòng vẫn vướng bận trần thế, không thể phi thăng. Cuối cùng, tâm mạch rối loạn, thổ huyết vì thương tiếc cố nhân.

Chuyên viên hóa trang đang chỉnh lại tà áo cho Cố Thầm, còn Lệ Tĩnh Vi thì giảng giải về phân đoạn sắp quay: “Thầy Cố, lát nữa khi múa kiếm, thầy có thể thể hiện một chút cảm giác cô độc không? Nhưng đừng quá lộ liễu, vì Tạ Tĩnh Uyên vốn là người không dễ bộc lộ cảm xúc. Sự cô độc của y chỉ có thể để người ta thoáng thấy qua kiếm pháp, chứ không nên thể hiện quá rõ trên gương mặt.”

Cô dừng lại một chút, rồi cười khẽ: “Haizz, tôi biết cách diễn đạt này hơi huyền ảo. Nhưng đó là hiệu quả lý tưởng nhất. Nếu thầy không làm được cũng không sao, cứ múa một bài kiếm mạnh mẽ và đẹp mắt là được.”

Cố Thầm không bày tỏ ý kiến gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu: “Tôi sẽ cố thử.”

Vì Lệ Tĩnh Vi đã yêu cầu, Cố Thầm liền tìm trong ký ức một bộ kiếm pháp phù hợp. Đây là bộ kiếm do một cao thủ tuyệt thế sáng tạo ra sau cả đời độc cô cầu bại, nhưng lại không còn đối thủ nào để chiến đấu. Kiếm pháp này mạnh mẽ nhưng thấm đẫm nỗi cô đơn.

Lệ Tĩnh Vi kiểm tra lại từng vị trí một lần nữa: “Tăng chỉnh quạt gió đi, gió mạnh quá, cần tự nhiên hơn… Thầy Cố, thầy đứng chếch sang phải khoảng 15 độ, góc này ánh trăng sẽ rọi xuống hoàn hảo hơn…”

Xác nhận xong xuôi, cô liếc sang chiếc ghế được đặt sẵn trong góc. Sao anh trai cô vẫn chưa tới?

Lệ Đình Khâm nói sẽ đến thăm đoàn phim, tất nhiên trợ lý của anh đã sắp xếp thời gian quay của Cố Thầm một cách kỹ càng để tránh lãng phí thời gian của ông chủ. Chiếc ghế khiêm tốn đặt trong góc chính là do trợ lý của Lệ Tĩnh Vi chuẩn bị cho Lệ Đình Khâm. Đơn giản, kín đáo, nhưng góc nhìn lại rất tốt.

Nhưng nếu anh trai chưa đến, cô cũng không để chuyện đó ảnh hưởng đến tiến trình công việc. Cầm bộ đàm lên, cô ra lệnh: “Tất cả bộ phận sẵn sàng… Action!”

Quạt gió thổi ra cơn gió đêm “tự nhiên”, làm tà áo trắng của Cố Thầm phấp phới. Dưới ánh trăng và bên những bông lê trắng, khung cảnh trở nên tĩnh lặng và mỹ lệ.

Nhưng ngay khi Cố Thầm xuất kiếm, Lệ Tĩnh Vi lập tức bị cuốn hút.

Kiếm pháp thật sắc bén!

Như một tia sáng phá vỡ màn đêm, kiếm chiêu vừa rộng mở vừa dứt khoát, mạnh mẽ không chút do dự. Sự cương mãnh của kiếm pháp và sự mềm mại của đêm trăng hòa quyện, tạo thành một vẻ đẹp hài hòa.

Lệ Tĩnh Vi nhìn đến mê mẩn, ngay cả nhịp thở cũng chậm lại. Đến khi nào Lệ Đình Khâm ngồi xuống phía sau, cô cũng chẳng hay.

Cố Thầm quá mạnh. Không, phải nói là, Tạ Tĩnh Uyên quá mạnh. Một bộ kiếm pháp đầy sức thuyết phục như vậy, thực sự khắc họa được sự vô địch tuyệt đỉnh, sự tối cao của tiên giới.

Nhưng dù có tung hoành thiên hạ, cũng không còn ai đối chiến cùng. Lệ Tĩnh Vi chưa kịp nhìn lâu, thì "xoạt" một tiếng, thanh kiếm sắc bén đã tra vào vỏ, dứt khoát và gọn gàng. Màn múa kiếm đẹp đẽ và mạnh mẽ dưới trăng đã kết thúc.

Không gian tĩnh lặng.

Vị tiên nhân áo trắng đứng yên, kiếm trong tay, ánh trăng trải dài trên bờ vai, chỉ còn hoa rơi lặng lẽ.

Đột nhiên, Lệ Tĩnh Vi bừng tỉnh, thì ra đây chính là nỗi cô độc của kẻ mạnh.

Trong khi cô đang chìm trong cảm xúc, Lệ Đình Khâm cũng lặng lẽ nhìn Cố Thầm. Khi múa kiếm, ánh mắt Cố Thầm rất chuyên chú, ánh trăng thanh khiết phủ lên khuôn mặt cậu, tạo ra một vẻ đẹp vừa thánh khiết vừa lạnh lùng. Kiếm pháp sắc bén khiến người ta trực tiếp cảm nhận được sức mạnh của cậu, đến mức không thể sinh ra chút tâm tư khinh nhờn nào.

Nhưng… cô độc.

Cố Thầm thực sự rất cô độc. Có lẽ, đây là lỗi của anh.

“Cắt!”

Lệ Tĩnh Vi hít sâu một hơi, hoàn hồn từ cơn chấn động.

“Trời ơi… Thầy Cố, thầy chưa từng đóng phim, mà lại diễn đạt hoàn hảo như vậy! Từng điểm huyền diệu đều đạt tới mức hoàn mỹ!”

Lệ Đình Khâm ngồi dựa trên ghế, bắt chéo chân, liếc mắt nhìn em gái. Không phải Lệ Tĩnh Vi nổi tiếng nghiêm khắc trên phim trường sao? Sao đối với Cố Thầm lại có bộ dáng này? Nhưng cô nói không sai, màn trình diễn của Cố Thầm thực sự quá hoàn hảo.

Anh không ngờ Cố Thầm lại biết múa kiếm. Khi du học, anh từng cùng bạn bè cưỡi ngựa, đấu kiếm, trong đó có không ít vận động viên chuyên nghiệp. Nhưng trong tất cả những người anh từng gặp, không ai có thể hoàn mỹ như Cố Thầm.

Thế nhưng, với nhiều tài năng và sở trường như vậy, Cố Thầm lại bị chôn vùi bao lâu nay. Điều đó chứng minh rằng, ba gia đình kia đã ngó lơ cậu đến mức nào. Lệ Đình Khâm khẽ nhíu mày, cảm thấy mỗi lần chứng kiến cảnh này, bản thân lại phải suy nghĩ về trách nhiệm của mình.

Cố Thầm cũng nhìn thấy Lệ Đình Khâm, hơi nhướn mày, mỉm cười nhạt.

Dưới ánh trăng sáng, giữa những bóng hoa lay động, vị tiên tôn bạch y xưa nay luôn lạnh lùng kiệm lời, bỗng nở một nụ cười thoáng qua.

Lệ Đình Khâm khẽ sững lại. Anh biết Cố Thầm rất đẹp, nhưng không ngờ rằng, dưới lớp hóa trang và trong không gian này, chỉ một nụ cười mờ nhạt cũng đủ khiến người ta rung động đến tâm can.

Sau lưng anh, một nhân viên đoàn phim lẩm bẩm như mất hồn: "Mẹ ơi, con yêu rồi…"

Lệ Đình Khâm ngoảnh lại liếc một cái, nhân viên kia lập tức giật bắn người vì khí thế đáng sợ.

Lệ Tĩnh Vi thấy ánh mắt của anh trai, cố nhịn cười, lặng lẽ quay đi, không nhìn Cố Thầm nữa. Cô khẽ nói với Lệ Đình Khâm: "Anh, có muốn qua nói chuyện với thầy Cố không?"

Nhưng dù cô đã tránh sang một bên, ánh mắt của anh trai vẫn không mấy hòa nhã. Chợt nhận ra điều gì đó, cô lập tức dời vị trí.

Ồ, thì ra cô đứng chắn mất tầm nhìn của anh ấy rồi!

Hồi tiệc tối Gia Thụ về nước, anh trai cô còn không đến. Bây giờ vừa hay Cố Thầm quay phim, anh lập tức xuất hiện. Xem ra, sức hấp dẫn của "anh dâu" vẫn lớn hơn mà.

Lệ Đình Khâm thản nhiên đáp: "Không cần, em cứ tiếp tục quay. Anh chỉ ở đây xem thôi, không làm phiền."

Anh liếc đồng hồ, nhắc nhở: "Quay nhanh lên, trước mười giờ tối thầy Cố phải nghỉ ngơi."

Lệ Tĩnh Vi thầm tặc lưỡi, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc gật đầu: "Vâng, Lệ tổng, tôi sẽ tiếp tục quay ngay."

Giờ cũng đã chín giờ rồi, anh trai cô thật sự vì vợ mà chèn ép đạo diễn đấy nhỉ.

Tiếp theo là cảnh Cố Thầm ngồi thiền trong điện. Nhân viên đoàn phim nhanh chóng điều chỉnh ánh sáng, tìm được góc quay đẹp nhất, ánh trăng vừa vặn chiếu qua song cửa.

Cố Thầm khẽ cúi mắt, nhắm lại, hàng mày giãn ra, dưới ánh trăng, cả người dường như được phủ lên một tầng ánh sáng mờ ảo, khiến Lệ Đình Khâm càng cảm nhận được sự thánh khiết và cao quý, cảm giác không thể khinh nhờn.

Thế nhưng, mới quay được vài chục giây, Lệ Tĩnh Vi đã hô "Cắt!" rồi nói: “Nào, giúp Cố lão sư đặt túi máu vào miệng.”

"Cả chuyên viên trang điểm nữa, đến dặm lại cho Cố lão sư, làm cho môi nhợt nhạt hơn một chút." Bởi vì dù có tu luyện thì môi cũng không thể tái nhợt ngay từ đầu, lớp trang điểm sẽ không đúng, nên cảnh này được chia làm hai phần để quay.

Trong lúc chờ chuẩn bị, Lệ Tĩnh Vi tiếp tục giải thích: “Thầy Cố lát nữa anh cứ tiếp tục ngồi thiền nhắm mắt một chút, rồi từ từ biểu hiện trạng thái khí tức hỗn loạn, mang theo chút đau đớn. Sau đó nhẹ nhàng cắn rách túi máu, để máu chảy ra chỉ một chút, nhuộm đỏ cánh môi... Với sức mạnh của Tôn Thượng, ngay cả việc thổ huyết cũng phải có mỹ cảm, anh hiểu chứ?”

Nhưng đằng sau Lệ Tĩnh Vi, Lệ Đình Khâm lại khẽ nhíu mày. Đôi môi nhợt nhạt vương máu của Tiên Tôn sao...? Hình ảnh này khiến anh vô thức nhớ đến một số nội dung không mấy hài hòa mà mình từng lướt qua. Tĩnh Vi quay cảnh này rốt cuộc là để thể hiện hình tượng nhân vật ra sao?

Lệ Tĩnh Vi không hiểu tại sao, bản thân đang nói thì bỗng cảm thấy như có gai trên lưng. Quay đầu lại, cô bắt gặp ánh mắt của anh trai mình, lập tức thắc mắc: Gì đây? Một cảnh phim kinh điển đẹp đến vậy mà sao anh lại có biểu cảm như thể gánh cả thế giới trên vai thế kia? Không mong đợi chút nào à?

Dù vậy, ánh mắt của Lệ Đình Khâm cũng không ảnh hưởng đến tiến trình quay phim của cô. Khi mọi thứ đã sẵn sàng, cô lập tức hô: “Action!”

Chỉ thấy Cố Thầm ngồi thiền, hơi thở vốn ổn định dần trở nên gấp gáp, một vệt máu đỏ thẫm chậm rãi tràn ra từ khóe môi nhợt nhạt và lạnh giá. Cậu khẽ ho một tiếng, rồi chậm rãi mở mắt. Nhưng đôi mắt vốn luôn bình thản ấy, giờ lại ẩn chứa một cảm xúc khó tả.

Lệ Đình Khâm đứng ngoài trường quay, đối diện với ánh mắt đó, khoảnh khắc ấy, anh chợt thấy trong đôi mắt ấy không chỉ có cô đơn và đau khổ của Tạ Tĩnh Uyên, mà dường như... còn là của Cố Thầm.

Nhưng như mặt biển rộng lớn, cơn sóng cuộn trào chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc, sau đó lại lập tức trở về tĩnh lặng.

"Cắt! Hoàn hảo!"

Lệ Tĩnh Vi xúc động nói: “Tôn Thượng là người nội liễm, nên dù là lúc yếu đuối nhất, cảm xúc bi thương cũng chỉ thoáng qua chứ không lộ liễu. Thầy Cố, xem ra dù chỉ là một vai khách mời ngắn ngủi, anh vẫn đã nghiên cứu rất kỹ về nhân vật này...”

Cố Thầm đáp: "...Cảnh này đối với tôi thực sự khá khó." Dù sao thì cuộc sống hiện tại của cậu rất viên mãn, muốn tìm chút cảm giác đau thương cũng không dễ dàng.

“Thầy Cố khiêm tốn quá rồi!" Lệ Tĩnh Vi vui vẻ, hưng phấn như hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại.

“Thầy Cố, thật sự rất cảm ơn anh đã giúp tôi trong ba ngày qua, như thể cứu tôi khỏi biển lửa vậy. Giờ thì quay xong rồi, chúng ta...”

Phía sau, Lệ Đình Khâm nhẹ giọng nhắc: “Chín giờ rưỡi rồi.”

Lệ Tĩnh Vi khựng lại: “... Chỉ là trường hợp đặc biệt, muộn một hôm cũng đâu có sao...”

Cố Thầm lại bị câu nói này nhắc nhở, lên tiếng: “Đúng là đã chín rưỡi rồi. Giờ quay về nghỉ ngơi có lẽ cũng hơi muộn.”

Hai người họ đồng thanh nói cùng một điều, Lệ Tĩnh Vi lập tức hiểu ra điều gì đó!

Cô vội vàng thay đổi giọng điệu, gấp gáp ra lệnh: “Chuyên viên trang điểm! Nhanh đến giúp thầy Cố tháo tóc giả đi!”

Sau đó, cô quay sang Lệ Đình Khâm và Cố Thầm, nở nụ cười bảo đảm: “Nhanh thôi, rất nhanh!”

Tóc giả nhanh chóng được tháo xuống, chuyên viên trang điểm cũng sơ lược tẩy trang cho Cố Thầm. Lệ Tĩnh Vi lại nói: “Thế này đi, nếu thầy Cố đang vội về, anh có thể mặc luôn phục trang về rồi thay đồ sau, dù sao cảnh quay của nhân vật này cũng đã hoàn tất, mang về làm kỷ niệm cũng được mà...”

Cố Thầm gật đầu: "Vậy đi thôi." Nếu thay đồ tại đây rồi về lại cởi ra tắm rồi lại thay đồ khác, thật sự quá mất thời gian.

Lệ Đình Khâm nói: “Vậy đi thôi.”

Hai người rời khỏi phim trường. Vì một người có đeo nhẫn cưới, một người thì không, nên không ai liên tưởng họ là bạn đời của nhau. Những người trong đoàn chỉ nghĩ rằng vị tổng tài mặc vest kia, giống như tin đồn trên mạng, là đến gặp mặt "thầy Cố thần bí".

Lên xe, họ ngồi cạnh nhau trên ghế sau. Lệ Đình Khâm nhìn sang Cố Thầm, thấy trên môi cậu vẫn còn một vệt máu giả chưa lau sạch. Anh lấy một tờ khăn giấy, nói: “Ở đây chưa sạch này.”

Vì vết máu nằm hơi sâu bên trong môi, chuyên viên trang điểm không tiện lau nên còn sót lại.

Trong khoang xe tối mờ, Lệ Đình Khâm vươn tay, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau cho cậu.

Nhìn đôi môi mỏng lạnh lùng còn vương vết máu, Lệ Đình Khâm bỗng nhớ lại đoạn văn mà mình vô tình đọc được ngày hôm qua—

"Ngón tay hắn lướt qua vết máu nơi khóe môi của Tạ Tĩnh Uyên, rồi ấn nhẹ vào đôi môi mỏng đang khẽ hé mở, cảm nhận được hơi ấm nơi môi răng, hắn..."

Lệ Đình Khâm lập tức ngăn chặn dòng suy nghĩ hỗn loạn của mình. Anh đang nghĩ gì vậy? Những từ ngữ dơ bẩn đó thật sự có sức ảnh hưởng quá lớn.

Anh dời ánh mắt, nhíu mày đưa khăn giấy cho Cố Thầm: "A Thầm, em tự lau tiếp đi."

Cố Thầm nhướng mày một chút, nhận lấy khăn giấy, cũng không nói gì, tự mình lau sạch môi.

Lần trước vì có paparazzi phát hiện khách sạn của Mục thị, nên để đảm bảo an toàn, trợ lý Trần đã sắp xếp một phòng tổng thống ở một khách sạn cao cấp khác.

Vào phòng, Lệ Đình Khâm vừa cởi áo vest, vừa nói: "Trợ Lý Trần đã đưa hàng lý của em tới rồi."

Anh cởi cà vạt, tháo khuy tay áo, xắn ống tay áo lên, lấy áo choàng lụa đưa cho Cố Thầm.

Cố Thầm đang cởi bộ cổ trang phức tạp. Sau khi bỏ chiếc áo khoác ngoài thêu hoa văn bạc tinh xảo, rồi cởi lớp áo lót bên trong, chỉ còn lại một chiếc áo giao lĩnh màu trắng. Lệ Đình Khâm liếc mắt nhìn, liền thấy hai đường xương quai xanh xinh đẹp.

Hình như không muốn mặc bộ này vào phòng tắm, Cố Thầm lại tiếp tục cởi chiếc áo cuối cùng. Vì luôn duy trì tập luyện, cậu có một lớp cơ bụng mỏng, không quá vạm vỡ nhưng đường nét cực kỳ đẹp mắt.

“Lệ tổng, giúp tôi cất bộ đồ này đi.”

Lệ Đình Khâm nuốt khan, đáp: “Được.”

Cố Thầm là kiểu người lạnh lùng, cũng giống như Tiên Tôn Tạ Tĩnh Uyên, làn da cậu trắng lạnh, toàn thân mang cảm giác thanh lãnh vô cùng. Vì vậy, trên mạng mới có người viết thế này —

“Hắn giữ lấy eo y, thấp giọng nói: “Sư tôn, người trông thật lạnh lùng, da thịt cũng lạnh như vậy, không biết... có thể ấm lên không?””

Nghĩ đến đây, Lệ Đình Khâm lập tức dời tầm mắt, không dám tiếp tục bất kính với Cố Thầm. Đúng là những dòng chữ đó có hiệu ứng tẩy não thật đáng sợ.

Anh kiềm chế, nói: “A Thầm, xin lỗi, tôi vào trước nhé?”

Cố Thầm hơi ngạc nhiên: “Chúng ta đều là đàn ông, có gì mà xin lỗi?”

"Huống hồ…”

Cố Thầm đeo lại chiếc nhẫn cưới bạc trên ngón áp út: “Chẳng phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?”

Chương 37: Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao?

Nghe thấy câu nói này của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm vốn dĩ đang lịch sự dời mắt đi lại nhìn về phía cậu. Chỉ thấy trong đôi mắt xinh đẹp của chàng thanh niên kia chứa đựng ý cười nhàn nhạt, chẳng rõ câu nói ấy là vô tình hay hữu ý.

Nhận ra điều này, Lệ Đình Khâm ngược lại cảm thấy rất thú vị, cũng mỉm cười một chút, không còn tránh né ánh mắt nữa, thuận tay chỉnh lại y phục của Cố Thầm rồi nói: “Đúng là không tính là mạo phạm, nhưng tôi nghĩ… Em cũng chưa thực sự chuẩn bị sẵn sàng để trở thành bạn đời của tôi, đúng không?”

Nghe vậy, Cố Thầm hơi nhướng mày. Với tầm cỡ như Lệ tổng, đâu phải dạng người ngây thơ đến mức ngại ngùng không dám nhìn, chỉ đơn giản là một sự tôn trọng theo bản năng mà thôi.

Lệ Đình Khâm cũng rất thấu hiểu, bình thản nói: “Không còn sớm nữa, A Thầm đi tắm trước đi. Chẳng phải em muốn nghỉ sớm sao?”

Sinh ra trong một gia đình như vậy, Lệ Đình Khâm đã đối mặt với vô số cám dỗ, cũng không thiếu những cảnh ăn chơi trác táng trong giới, những mối quan hệ tình ái đầy d.ục v.ọng và phóng túng… Nhưng để duy trì một mối quan hệ lành mạnh, bền vững thì lại rất khó. Và hiện tại, anh có đủ kiên nhẫn.

"Đúng vậy, đi tắm trước thôi." Cố Thầm tùy ý chọn một căn phòng.

Đợi Cố Thầm vào trong, Lệ Đình Khâm mới gọi trợ lý Trần vào, dặn dò: “Giặt sạch bộ quần áo nay rồi gửi về biệt thự Tùng Hạc, bảo quản thật tốt.”

Nhưng chợt nhớ ra trong mấy fanfic kỳ quái kia, có người còn viết chuyện dùng quần áo của Tạ Tĩnh Uyên làm những việc không hay ho gì, anh lại bổ sung: “Ngày mai liên hệ với Tĩnh Vi, lấy lại toàn bộ quần áo mà Cố tiên sinh đã mặc, đưa hết về biệt thự.”

Quần áo A Thầm đã mặc qua, một món cũng không thể để lại trong đoàn phim.

"Dạ rõ. Ngài cũng nên nghỉ sớm đi ạ." Sau khi dặn dò xong, Lệ Đình Khâm cũng vào một phòng khác nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Cố Thầm dậy lúc 6:30, nhưng khi ra khỏi phòng thì phát hiện Lệ Đình Khâm đã ngồi trước bàn dài làm việc.

Trên bàn đặt một chiếc laptop, có vẻ như anh đang tham gia một cuộc họp trực tuyến. Mười ngón tay đan hờ trước mặt, thỉnh thoảng mới nói vài câu mang tính quyết định.

Thấy Cố Thầm đi ra, Lệ Đình Khâm thản nhiên nói: “Hôm nay đến đây thôi. Tôi còn có việc khác, chuyện gì không quyết được thì tìm phó tổng của các anh.”

Kết thúc cuộc họp, anh đứng dậy, nhìn Cố Thầm và nói: “Không phải em muốn cùng tập luyện sao? Đi thôi.”

Cố Thầm lại cười nhẹ: “Tôi đổi mục tiêu tập luyện thành luyện kiếm rồi, vậy nên chúng ta tách ra nhé? Tập xong rồi cùng ăn sáng.”

“Được.”

Lệ Đình Khâm vẫn không có biểu cảm gì, nhưng lại nói thêm: “Cậu biết đấu kiếm không? Biệt thự ở thành phố H có thể cải tạo thành phòng đấu kiếm, lần sau có thể cùng luyện tập.”

"Cả chuyện này mà Lệ tổng cũng biết sao?"

Cố Thầm gật đầu: “Cũng được.”

Dù sao một mình múa kiếm mà không có đối thủ, thiếu cảm giác đối kháng, cũng rất nhàm chán.

"Hẹn gặp lại sau." Lệ Đình Khâm không nói gì thêm, quay người đi vào phòng gym.

Cố Thầm luyện kiếm xong, trở về nghỉ ngơi một lúc, rồi ra ngoài và thấy bàn ăn đã được bày đầy món ăn dưỡng sinh.

Bỗng dưng hôm nay cậu có cảm giác… như thể cậu và Lệ Đình Khâm đã đổi vị trí cho nhau vậy.

Bữa sáng rất hợp khẩu vị của Cố Thầm, bao gồm các món mà cậu từng hài lòng khi ăn ở biệt thự, ở nhà cũ, hay tại khách sạn. Nhưng Lệ Đình Khâm không nhắc đến bữa sáng mà chỉ nói: “A Thầm, ăn trước đi. Lát nữa có kế hoạch gì không?”

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm thong dong ngồi đối diện, chậm rãi dùng bữa:“Hôm nay chúng ta về thôi.”

Lệ Đình Khâm dễ dàng đồng ý: “Được, ở đây đúng là có quá nhiều người nhòm ngó.”

Hai người họ có vẻ nhàn nhã, nhưng lúc này, vài vị tổng giám đốc của các tập đoàn lớn lại đang hối hả chạy đến phim trường.

Tin tức về việc hôm qua Lệ Đình Khâm đến thăm Tĩnh Vi trên phim trường không hề bị bưng bít hoàn toàn. Những kẻ muốn

gặp anh lập tức nhạy bén nắm bắt cơ hội, vội vã đặt chuyến bay sớm nhất trong đêm, giờ này đã có mặt tại phim trường.

“Nhanh lên, không biết Lệ tổng đã rời đi chưa…”

“Lệ tổng ở khách sạn nào? Có tin tức gì chưa?”

Cùng lúc đó, những paparazzi theo dõi phim trường cũng nhận ra khách sạn thuộc tập đoàn Mục thị đã mở đặt phòng trở lại!

Tính toán một chút, nếu vai của Tạ Tĩnh Uyên không bị ai đó liên tục NG kéo dài tiến độ như Dư Mạc, thì đúng là hôm qua đã có thể quay xong.

Giờ xem ra, quả nhiên là đã đóng máy rồi. Nghĩa là vị "thầy thần bí" kia sắp rời khỏi phim trường!

Không chụp được bây giờ thì chẳng còn cơ hội nào nữa!

Paparazzi nhanh chóng hành động, muốn theo dõi xem vị "thầy thần bí" ấy rời đi bằng cách nào.

Nhưng họ lại phát hiện hôm nay phim trường có vẻ khác lạ, xung quanh xuất hiện rất nhiều siêu xe sang trọng, mà đám trợ lý mặc vest kia cũng đang tìm kiếm điều gì đó.

Chuyện gì đây?

Những tay săn ảnh tự tin rằng mình luôn nắm bắt tin tức sớm nhất, lúc này lại đột nhiên sững sờ, sao mấy người này còn nhạy hơn cả bọn họ?

Dù vậy, họ vẫn tiện tay chụp lại hình ảnh những chiếc xe sang lướt qua. Và bất ngờ, có một chiếc chưa kịp đóng cửa sổ.

"Ê, nhìn này! Đó có phải lão Triệu không?" Vì vị Triệu tổng này cũng có ngành kinh doanh liên quan đến giải trí nên họ lập tức nhận ra.

“Chẳng lẽ… giống như lời đồn trên mạng, bọn họ đều đến gặp vị kia sao?”

Trong làng giải trí, người ta rất tin vào mấy chuyện này. Bọn họ biết có không ít ngôi sao lớn nuôi tiểu quỷ, thế nên tin có người tìm "thầy” cũng chẳng có gì lạ.

“Vậy mau lên! Bám sát đi!”

Nghĩ đến đây, nhóm paparazzi lại phấn khởi hẳn lên.

Nhưng chỉ một lát sau, có vẻ như đám trợ lý đã tìm ra manh mối. Các siêu xe lập tức khởi động, đa số đều đi về một khách sạn cao cấp khác trong phim trường.

Họ cảm thấy hôm nay may mắn bất thường. Những khách sạn lớn ở đây vốn luôn đề phòng paparazzi, nhưng các siêu xe thì chắc chắn không bị cản lại. Chỉ cần bám theo, kiểu gì cũng có thể chụp được gì đó.

Những chiếc xe này thuận lợi đi vào khu vườn rộng lớn của khách sạn. Bị chặn bên ngoài, đám paparazzi chỉ còn cách giương máy ảnh, chờ đợi cơ hội.

Lúc này, trong bãi đỗ xe khách sạn, Triệu tổng kéo cửa kính xe lên, nhận một cuộc gọi rồi tức giận mắng: “Lương Lộ! Dư Mạc đã mất trí, cô cũng mất trí theo à? Nếu không phải cô nghe lời hắn, cố ý chiếm lợi từ đại tiểu thư, thì tôi có bị điều tra thuế má thế này không?”

“Đừng tưởng không trực tiếp ra tay thì sẽ không đắc tội người ta! Bây giờ Lệ tổng đã về nước, e rằng chính là để chống lưng cho em gái. Cô chịu nổi cơn giận của Lệ tổng sao? Tôi cũng không chịu nổi! Giờ tôi chỉ còn cách dày mặt đến đây xin lỗi trực tiếp!”

Rất nhanh chóng, họ đã bị nhân viên an ninh lịch sự nhưng cứng rắn ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe lao đi trong

làn bụi mờ.

Đám săn tin từ xa chụp ảnh mà đờ đẫn cả người…

Người đó thật sự không gặp bất cứ ai? Ngay cả xuống xe một chút để nể mặt cũng không có? Những vị tổng giám đốc này dù gì cũng là nhân vật có tiếng tăm, vậy mà tất cả đều bị chặn lại, không thể đến gần?

Bình luận trên mạng nói sao nhỉ?

[Chẳng phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao? Mấy vị đại lão ẩn thế mỗi khi xuất sơn, đều có cả đám nhà giàu tìm đến bái kiến nhưng lại bị từ chối ngoài cửa.]

Đúng là… chuẩn xác thật.

Ơ? Khoan đã? Người ta cứ thế rời đi? Lại ẩn thân lần nữa à? Vậy bọn họ còn có thể tìm được tung tích của vị này ở đâu? Giờ mà đuổi theo xe thì có kịp không?!

…

Quả nhiên, Cố Thầm cùng Lệ Đình Khâm đã trở về biệt thự Tùng Hạc để "ẩn thế" lần nữa.

Buổi tối Nhưng Lệ Đình Khâm phải đi ngay, cũng chỉ tiện đường đưa cậu về.

Cố Thầm nghĩ, ở một góc độ nào đó, Lệ tổng đúng là người tràn đầy tinh lực. Có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, mỗi tháng chuyển khoản cho cậu 61 triệu tệ, lại còn tranh thủ từng phút từng giây, ngồi máy bay 12 tiếng về nước để ở bên người "vợ" trên danh nghĩa này.

Cậu hỏi: “Lệ tổng, anh như vậy có quá vất vả không?”

Lệ Đình Khâm không thấy có gì, chỉ nói: “Cũng ổn, hơn một tháng nữa mọi chuyện bên đó xong xuôi, tôi sẽ có thể về nước.”

Hai người mỗi người tự thu dọn đồ của mình, sau đó Lệ Đình Khâm trông thấy Cố Thầm xách thanh kiếm tinh xảo của mình, đi vào phòng chứa đồ rồi đặt nó lên giá?

Lệ Đình Khâm: "Sao lại biến phòng chứa đồ thành nơi đặt đồ yêu thích?" Dù anh không thường ở đây, nhưng cũng biết bố cục của biệt thự này, căn phòng nhỏ đó vốn để chứa đồ mà?

Dì Trương đang dọn dẹp cũng sửng sốt, phòng chứa đồ? Không phải đâu, trước đây chính vì vị trí và hướng phòng phù hợp, nhiệt độ và độ ẩm vừa phải nên mới dùng để cất đồ. Cố tiên sinh đã nói kiếm không thể bị rỉ sét, vậy để đây là hợp lý nhất.

Dì Trương lập tức giải thích: “Lệ tiên sinh, đây là căn phòng tôi đã chọn cẩn thận nhất trong biệt thự này, còn đặc biệt cho người sửa sang lại, lắp hệ thống kiểm soát nhiệt độ và độ ẩm...”

Thế nhưng, Lệ Đình Khâm lại không đồng ý: “Nếu xét đến nhiệt độ và độ ẩm, phòng của tôi là thích hợp nhất.”

Biệt thự này vốn được thiết kế để phục vụ chủ nhân nghỉ ngơi, tất cả đều dành cho một người sử dụng, nên phòng ở của chủ nhân chiếm hơn nửa khu biệt thự, trang bị đầy đủ mọi thứ. Ngoài ra chỉ có hai phòng khách cùng các khu chức năng thông thường, làm gì có chỗ nào tốt hơn?

Dì Trương cũng biết tất cả tiện nghi tốt nhất đều tập trung trong phòng chủ, đành phải nói: “Tôi sao dám tự ý thay đổi phòng của ngài chứ...”

Lệ Đình Khâm hiểu tâm lý của người khác, không nói gì thêm, chỉ xách hành lý của Cố Thầm lên lầu.

Rồi anh lại trông thấy Cố Thầm mở cửa phòng khách.

Lệ Đình Khâm: "..." Được rồi, chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Nói cách khác, A Thầm thậm chí còn không có chỗ để đặt đồ yêu thích.

Anh lên tiếng: “A Thầm, qua đây đi.”

Anh cầm hành lý của Cố Thầm, mở cửa phòng mình. Bên trong có phòng ngủ, phòng thay đồ, bồn tắm, phòng chiếu phim, phòng chứa đồ... mọi thứ đều đầy đủ.

Họ bước vào phòng thay đồ, Cố Thầm thấy toàn bộ trang phục mà cậu mặc khi đóng vai Tạ Tĩnh Uyên đã được đưa về, treo ngay ngắn ở vị trí nổi bật nhất trong phòng thay đồ…

Còn cái tủ này, là loại cửa kính có đèn chiếu sáng nữa chứ…

Cố Thầm: "..." Lệ tổng đang tính làm gì đây?

Lệ Đình Khâm nhìn lại bố cục trong phòng, sắp xếp: “Khu vực phụ kiện của phòng thay đồ có thể thông với phòng bên cạnh, dùng để đặt những thứ em thích. Khi đó, trang phục cũng có thể chuyển sang đó, còn bên này để đồ mặc hằng ngày của em.”

Cố Thầm: "..." Lệ tổng sẽ không nghĩ rằng bộ cosplay này là thứ cậu thích nhất đấy chứ?

Nhưng cậu cũng không giải thích gì, chỉ mỉm cười, nói: “Đợi chút, Lệ tổng, tôi đâu có nói là tôi muốn dọn qua đây.”

Giọng điệu của Lệ Đình Khâm mang theo sự không thể từ chối: “Tôi muốn em chia sẻ không gian này với tôi.”

“Huống hồ...”

Ánh mắt anh rơi xuống chiếc nhẫn cưới trên tay Cố Thầm, ánh nhìn rõ ràng: “Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao?”

Chương 38: Thần thánh của giới 404.

Họ đã quay trở lại khu vực phòng ngủ. Nhìn chiếc giường đôi gọn gàng, sạch sẽ nhưng đã lâu không có ai ngủ, ý của Lệ Đình Khâm thế nào thì không cần nói cũng hiểu.

Cố Thầm nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, ngắm phong cảnh: "Nơi này khá rộng rãi..." Cậu khẽ dừng lại một chút.

Lệ Đình Khâm chỉ nhìn chàng trai trước mặt, người mang dáng vẻ ung dung, điềm tĩnh, mỉm cười nói: “...Cũng tạm thôi.”

“Dù sao thì, tôi cũng đã quen ngủ trên giường của Lệ tổng rồi.”

Cố Thầm đưa mu bàn tay trái lướt qua lớp vải lụa mềm mại của ga giường, chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út để lại một dấu hằn rõ rệt.

Lệ Đình Khâm cụp mắt, quan sát động tác của cậu, trầm giọng hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Sau đó, anh nhận ra Cố Thầm hơi nhếch khóe môi, đáp lại: “Ở căn nhà cũ, có thể xem như tôi cũng đã chia sẻ không gian của Lệ tổng rồi, đúng không?”

Nghe thấy câu trả lời này, yết hầu của Lệ Đình Khâm vô thức chuyển động.

Hoàn toàn khác với tình trạng bị bỏ trống lâu ngày của biệt thự này, căn phòng trong nhà cũ là nơi anh đã sống suốt thời niên

thiếu, riêng tư hơn nhiều. Nhưng khi Cố Thầm ở đó, thật ra cậu đã ngủ trên giường của Lệ Đình Khâm không ít đêm rồi…

Chỉ có điều, chính anh lại quên mất mình đã kết hôn. Đôi mắt Lệ Đình Khâm trầm xuống, nói: “Vậy thì tốt.”

“Nệm giường của tôi đều được đặt làm riêng theo thói quen của tôi. Nếu em không thích, tôi sẽ gọi công ty đến làm lại một cái khác.”

Cố Thầm lắc đầu: “Không cần đâu, thật ra nệm của Lệ tổng đã rất thoải mái rồi, tôi ngủ quen rồi.”

Lệ Đình Khâm khẽ hít vào một hơi. Đêm nay anh sẽ ra nước ngoài, vì vậy anh quyết định không tiếp tục chủ đề này nữa, giọng nói trở lại vẻ bình thản: "Thế thì tốt. A Thầm, sau này mỗi tối khi tôi gọi video, tôi mong sẽ thấy em trên chiếc giường này." =))))

Cố Thầm nhướng mày nhẹ, đáp: “Được thôi.”

Từ phim trường ở thành phố D bay đến thành phố H rồi lên núi cũng đã khá muộn, Lệ Đình Khâm không thể nán lại lâu hơn. Dù sao, việc xuống núi cũng cần thời gian.

Nhưng trước khi đi, anh vẫn sắp xếp cho Cố Thầm 5 triệu tệ "tiền tiêu vặt", nói: “A Thầm, cầm lấy mà làm chuyện mình thích, đừng tiêu vào những thứ khác nữa.”

Dù tháng trước anh đã chuyển khoản 61 triệu tệ, nhưng Lệ Đình Khâm biết rất rõ, Cố Thầm chưa bao giờ thực sự xem số tiền đó là tiền tiêu vặt. Phần lớn trong 50 triệu đó là để giúp em gái anh đầu tư, mà đối với gia đình Lệ Đình Khâm, chuyện này chẳng khác gì chuyển tiền từ túi trái sang túi phải.

Điều duy nhất có chút thú vị là Cố Thầm đã bỏ ra mấy trăm nghìn để rèn vài thanh kiếm, nhưng chẳng có chỗ đặt, đành

phải để tạm trong phòng chứa đồ.

“A Thầm, chỉ cần em thích, biến cả biệt thự này thành một kho vũ khí cũng chẳng sao.”

Cố Thầm: "..." Có lẽ vẫn nên giải thích một chút.

Cậu thở dài: “Lệ tổng, tôi thực sự không thích sưu tầm mấy thứ đó, chỉ cần dùng tốt là được.”

Trong mắt cậu, đồ vật chỉ cần đáp ứng công năng là đủ, giống như chiếc đồng hồ thể thao cậu đang đeo, dù chỉ vài trăm tệ nhưng miễn là có đủ chức năng cậu cần, vậy là đủ rồi. Bảy thanh kiếm đủ loại cũng đã đáp ứng nhu cầu, làm thêm nữa thì thành kho vũ khí thật mất.

Vậy nên… hình như cậu cũng chẳng có thứ gì đặc biệt yêu thích?

Cố Thầm cười nói: "Mấy thứ đó, chắc còn không thú vị bằng việc đấu kiếm với anh." Đối với cậu, trải nghiệm cuộc sống quan trọng hơn sở hữu vật chất.

Lệ Đình Khâm dường như đã hiểu ra điều gì đó, khẽ gật đầu: “Được, A Thầm, chờ tôi về nước, chắc cũng không lâu đâu.”

Lệ Đình Khâm xuất ngoại, còn Cố Thầm lại trở về cuộc sống nhàn nhã, có quy củ của mình.

Nhưng trên mạng lúc này lại đang bùng nổ.

[Chỉ thế thôi á? Chỉ có vậy mà các người còn dám tự nhận mình là paparazzi? Đúng là càng ngày càng vô dụng mà a a a a a.]

[Lần trước còn chụp được cái bóng lưng, lần này thì chỉ còn lại cái xe đen thui là sao?]

[Fan còn chạy theo xe nữa hả? Nguy hiểm quá đấy!]

Paparazzi: "..." Không, rốt cuộc các người có thể tập trung vào trọng điểm được không?!

Nhưng hắn ta cũng không tiện gọi thẳng tên mấy vị tổng tài kia, đành giữ thể diện, chỉ lặng lẽ chia sẻ lại bài đăng kia với dòng chú thích.

[Lần trước tôi còn không tin, nên lần này đặc biệt đến tận nơi xác nhận.]

[WTF?! Tôi đã nghi ngờ tại sao fan của "thầy thần bí" lại toàn người lớn tuổi, rồi tôi phóng to ảnh lên xem... Đám xe sang này là có ý gì đây?]

[!!! Thật sự là giới nhà giàu đến bái kiến tiên sư à?!]

[Mấy người làm fan đúng là quá khó khăn rồi, có biết là nhận diện mấy ông già này khó đến mức nào không?!]

[Tổng giám đốc Triệu, tổng giám đốc Tôn, tổng giám đốc Chu... Không cần cảm ơn ~]

[Trời ạ! Tôi vừa tra thử, mấy người này đủ sức ngồi xuống mở một hội nghị thương mại ngay tại chỗ luôn đấy, vậy mà nhân vật chính lại không thèm gặp ai?]

[Cũng đủ để chứng minh vị tiểu thư kia có sức ảnh hưởng thế nào!]

[Mấy ông già chạy theo xe trông buồn cười chết mất ha ha ha.]

“Giám đốc Triệu, có paparazzi chụp được cảnh ngài đến phim trường, đăng lên mạng và gây ra một số hiểu lầm, nói ngài đến để bái kiến một vị tiên sư?”

Vì ngành kinh doanh có liên quan đến giới giải trí, nên đội quan hệ công chúng của Triệu tổng nhanh chóng nắm bắt dư luận.

“Có cần làm rõ không ạ?”

Triệu tổng liếc nhìn màn hình điện thoại mà trợ lý đưa qua, biểu cảm giống hệt một ông chú trên tàu điện ngầm nhìn điện thoại. Ông ta nhét điện thoại lại vào tay trợ lý, bực bội nói.

“Làm rõ cái gì mà làm rõ? Chẳng lẽ để cả nước biết tôi đến để xin lỗi Lệ Đình Khâm sao? Đúng là mất hết mặt mũi mà!”

Trợ lý nói: “Vâng, vậy cứ để cư dân mạng nghĩ rằng ngài đến bái phỏng tiên sư sao?”

Trợ lý chờ đợi chỉ thị tiếp theo, nhìn màn hình điện thoại vẫn đang phát lại cảnh ông chủ chạy bộ, khiến ông ta tức giận quát lên: “Như vậy không mất mặt à? Còn không mau xóa sạch cho tôi?”

Trợ lý gật đầu: “Rõ, Triệu Tổng.”

Triệu Tổng ôm ngực thở dài: “Haiz, dạo này đúng là vận đen đeo bám, có lẽ nên đi tìm cao nhân xem quẻ một phen…”

Trợ lý suy đoán: “Triệu Tổng, tôi chỉ đang nghĩ… có khi nào vị mà tiểu thư nhà họ Lệ mời đến thực sự là cao nhân không? Chính vì vậy mà nhà họ Lệ luôn hưng thịnh?”

“Với lại, tôi cảm thấy chuyện trong giới giải trí của Lệ tiểu thư chắc chắn không đến mức khiến Lệ Tổng phải gác lại công việc ở nước ngoài mà vội vàng trở về như vậy. Hẳn phải có lý do quan trọng hơn.”

“Ngài xem, rõ ràng chúng ta thấy trợ lý Trần ở trên xe, nhưng cánh săn tin lại bảo đó là xe của vị tiên sinh thần bí kia. Điều này chỉ có thể chứng tỏ rằng, Lệ Tổng thực sự đến gặp vị tiên sư ấy, thậm chí còn lên xe của người đó.”

Triệu Tổng nghe phân tích mà sững người, cuối cùng cũng ghép nối được các manh mối, gật gù: “Nghe cũng có lý đấy… Vậy vị thần bí kia ở đâu? Chúng ta cũng có thể đi bái phỏng mà…”

Trợ lý thở dài: “Chẳng phải sáng nay chúng ta đã không đuổi kịp xe sao?”

Triệu Tổng: "…" Vậy nói nhiều thế để làm gì!

“Xóa xóa xóa! Mau xóa sạch cho tôi!”

Không chỉ Triệu Tổng, Tôn Tổng và Chu Tổng cũng đồng loạt xóa bài…

Họ chẳng muốn giải thích gì thêm, dù sao thì bị đồn là đến gặp tiên sư vẫn dễ nghe hơn là đi xin lỗi Lệ Tổng, nên cách tốt nhất là xóa sạch dấu vết.

Thế là, cư dân mạng phát hiện lần này "thế lực thần bí" còn đáng sợ hơn lần trước, mọi cuộc thảo luận liên quan đều biến mất hàng loạt, ảnh và video cũng bị gỡ sạch…

[Trời ạ… Vị tiên sư này đúng là thần thánh của giới 404…]

Nhưng trước khi bỏ chạy, cánh săn tin vẫn để lại một tin nhắn: [Nghe nói phân cảnh của Tạ Tĩnh Uyên đã đóng máy rồi, có lẽ vị ấy lại sắp về ẩn cư…]

[A a a không muốn đâu! Chẳng lẽ tiên nhân chỉ hạ phàm mấy phút rồi biến mất sao?]

[Thế nên toàn bộ dư luận bỗng chốc yên lặng, quy mô xóa bài hàng loạt chỉ để tiễn vị tiên sinh ấy trở về ẩn cư? Cái mức độ chống lưng này, thật đáng kinh ngạc…]

[Làm tôi nhớ đến Cố tiên sinh của tôi, hồi Cố tiên sinh biến mất cũng y như thế này, đi đâu cũng không ai dám nhắc đến…]

[!!! Các người không thấy được Cố tiên sinh là chuyện của các người, đừng có nguyền rủa bọn tôi chứ!!!]

[Hê hê, ít nhất chúng tôi còn có một điều tốt hơn các bạn, đó là bộ phim của tiểu thư Lệ sớm muộn gì cũng sẽ ra rạp, vẫn còn cơ hội được gặp lại người ấy trên màn ảnh rộng~ Đến lúc đó sẽ biết vị ấy lợi hại đến mức nào~]

[Hu hu vậy chỉ có thể mong chờ bộ phim thôi…]

[Mong chờ phim ra mắt!]

Vì hành động xóa bài kịp thời, truyền thuyết về vị tiên sư thần bí đã không lan truyền đến Lệ Gia Thụ - ông chủ đang bận rộn khởi nghiệp và chăm chỉ làm việc.

Những năm gần đây, do chính phủ ngày càng chú trọng đến bảo vệ môi trường, nhóm nghiên cứu mà Lệ Gia Thụ đưa từ nước ngoài về lại nắm giữ công nghệ cốt lõi trong lĩnh vực này, vì thế công ty mới thành lập của cậu ta đang có xu hướng phát triển rất tốt.

Đang trong mùa tuyển dụng mùa xuân, công ty non trẻ này cũng mở ra một số vị trí để tuyển nhân viên. Vì quy mô chưa lớn, Lệ Gia Thụ đích thân tham gia vòng phỏng vấn cuối cùng.

Sau khi phỏng vấn vài người nhưng chưa ưng ý, cậu ta vừa cầm cốc nước lên uống thì thấy Vân Chu bước vào, lập tức bị sặc: “Khụ khụ khụ! Cậu là Tiểu Vân? Cậu đi nhầm chỗ rồi à?”

Vân Chu nghiêm túc trả lời: “Không nhầm đâu, tôi đã qua vòng một và vòng hai rồi.”

Lệ Gia Thụ ngạc nhiên: “Không, ý tôi là… sao cậu lại đến đây? Cậu không vào làm ở công ty gia đình à?”

Vân Chu vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc: “Ồ, nhà tôi sắp phá sản rồi, tôi vừa tốt nghiệp, tham gia tuyển dụng mùa xuân tìm việc có gì sai?”

Lệ Gia Thụ: "…" Có gì đó sai sai, nhưng không tiện hỏi thẳng người ta tại sao gia đình lại phá sản ngay tại đây.

Vân Chu nói: “Lệ Tổng, mau bắt đầu phỏng vấn đi, tôi nghĩ hồ sơ của tôi không đến nỗi bị các anh từ chối đâu.”

Lệ Gia Thụ run lên khi nghe gọi "Lệ Tổng", nhưng vẫn bình tĩnh chỉnh lại giọng nói, tiếp tục đặt câu hỏi.

Vân Chu quả thực rất xuất sắc, trả lời trôi chảy tất cả các câu hỏi chuyên môn.

Phỏng vấn xong, Lệ Gia Thụ nói: “Được rồi, Vân tiên sinh, vui lòng chờ thông báo của chúng tôi.”

Vân Chu nhìn chằm chằm cậu ta: “Khoan đã, chẳng lẽ tôi không được nhận? Công ty các cậu có quy tắc ngầm gì à?”

Lệ Gia Thụ: “…”

Cậu ta đứng dậy: “Mọi người tiếp tục phỏng vấn, tôi ra ngoài một lát.”

Dẫn Vân Chu vào phòng làm việc riêng, Lệ Gia Thụ hỏi: “Nói đi, cậu có chuyện gì?”

Vân Chu ngượng ngùng đi thẳng vào vấn đề: “Lệ Tổng, anh có hứng thú kết thông gia với nhà họ Vân không?”

So với việc kết thân với Lệ Đình Khâm mà không quen biết, cậu ta vẫn thấy Lệ Gia Thụ – bạn học tiểu học, bạn bè trên mạng xã hội dễ tiếp cận hơn.

Bên kia có một "Lệ Tổng" đã kết hôn, nhưng ở đây vẫn còn một "Lệ Tổng" khác mà.

Lệ Gia Thụ hoảng sợ lùi ba bước. Thứ nhất, nghe gọi "Lệ Tổng" khiến cậu ta sởn gai ốc. Thứ hai, bạn học tiểu học tìm đến xin việc lại còn đòi liên hôn. Thứ ba, bạn học này lại là đàn ông!

Lệ Gia Thụ nói: “Tôi không phải là gay! Còn nữa, đừng gọi tôi là 'Lệ Tổng' nữa, gọi tôi là sếp Lệ, Nhị thiếu, Tiểu Gia, Tiểu Thụ gì cũng được!”

Vân Chu lập tức thất vọng: “Được thôi, hóa ra anh không phải gay, tiếc thật. Tôi không nên quấy rầy trai thẳng, thật đáng chết.”

Cậu ta nghĩ ngợi, rồi chớp mắt nói: “Nhưng mà… trong nhà anh có ai cần kết hôn không?”

Lệ Gia Thụ cạn lời: “… Rốt cuộc nhà họ Vân xảy ra chuyện gì mà cậu phát rồ đến mức này?”

Vân Chu đáp: “Có khi nào là tôi vừa gặp đã yêu trai đẹp không? Anh trai anh, anh dâuạn, còn có anh nữa… Nhưng tôi vẫn giữ vững đạo đức cao thượng mà từ bỏ rồi.”

Lệ Gia Thụ: "…" Gì mà anh trai rồi anh dâu mình? Sao có cảm giác người này từng làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đó nhỉ?

Vân Chu chớp mắt mong chờ: “Sếp Lệ, anh có 5 triệu không?”

Lệ Gia Thụ càng thêm khó hiểu: “5 triệu mà cũng khiến cậu phải rao bán thân sao?”

Vân Chu mừng rỡ: “Vậy là anh có?”

Lệ Gia Thụ đáp: “Tất nhiên là… không có.”

“Tiền tôi đều đổ hết vào công ty mới rồi, bây giờ tôi đang âm tài sản đây.”

Vân Chu thở dài: “Đấy, nhà tôi cũng thế. Bao năm nay cứ dốc vốn vào nghiên cứu phát triển, nhưng chưa có thành quả nào, đầu tư quá nhiều tiền, đến mức giờ ngân hàng không cho vay nữa, cổ đông cũng không còn tin tưởng, xung quanh thì đã vay khắp nơi rồi…”

“Bây giờ chỉ còn mình tôi tin bố mẹ, nhưng bố lại gửi tôi đi làm nghiên cứu, tôi chẳng hiểu gì về giới kinh doanh, giờ cũng không biết phải làm sao…”

Lệ Gia Thụ nhíu mày. Mẹ của Vân Chu xuất thân từ giới khoa học, chính nhờ bằng sáng chế của bà mà công ty này trụ vững đến nay. Với tình hình hiện tại, bà ấy hẳn phải hiểu rõ chứ? Hay là bà ấy tin chắc rằng nghiên cứu của mình nhất định sẽ cho ra kết quả?

Vân Chu nhún vai, thở dài: “Thế nên vay 5 triệu cũng khó lắm, bây giờ chỉ trông chờ xem có nhà đầu tư nào có con mắt tinh đời mà đầu tư một chút không…”

Chương 39: Đừng nhắn tin cho anh dâu sau 9 giờ.

5 triệu, quả thật Lệ Gia Thụ không có, nhưng vừa nghe thấy con số 5 triệu, Lệ Gia Thụ lập tức liên tưởng đến điều khiến cậu ta từng kinh ngạc, tiền tiêu vặt của anh dâu cậu ta. Một tháng 5 triệu, cứ như tiền không còn là tiền nữa.

Tuy nhiên, vì quan hệ thân sơ gần xa, tất nhiên cậu ta không thể nhắc đến chuyện tiền tiêu vặt của anh dâu trước mặt Vân Chu.

Thay vào đó, cậu ta nói: “Bạn học Tiểu Vân à, thế thì tôi không rõ có nhà đầu tư nào tinh mắt chưa, cố lên nhé!”

Trong ấn tượng thời thơ ấu của cậu ta, dì Vân là một nhà nghiên cứu xuất sắc, thời đó bà từ bỏ mức lương cao ở một viện nghiên cứu nước ngoài để kiên quyết trở về nước.

Nhưng sau khi về nước, do ngành nghề liên quan còn phát triển chậm, quan niệm của bà có phần đi trước thời đại, nên đối tác của bà không mấy lạc quan. Cuối cùng, chú Minh đã dốc hết gia sản để ủng hộ nghiên cứu của bà, và chính nhờ đó mà họ đạt được bước đột phá. Sau này, chú Minh cũng trở thành chồng của bà.

Lệ Gia Thụ biết chuyện này là vì từ nhỏ ông nội đã có ý đào tạo cậu tabtheo hướng đó, nên cậu ta cũng hiểu tình hình gia đình Vân Chu.

Thế nhưng bây giờ nhìn vào tình cảnh nhà họ Vân,cậu ta không rõ là dì Vân sắc bén năm xưa đã trở nên cố chấp cực đoan, hay là bà thực sự nhìn thấy tiềm năng trong dự án này, sẵn sàng một lần nữa dốc hết gia sản để làm ra kết quả như trước đây.

Không ngờ, sau khi nghe Lệ Gia Thụ từ chối, Vân Chu không hề thất vọng ngay mà lập tức nhét tập hồ sơ trong tay vào tay cậu ta: "Sếp Lệ, có đầu tư hay không thì cứ xem qua bản kế hoạch đã."

Lệ Gia Thụ: "... Tôi còn tưởng cậu cầm theo sơ yếu lý lịch, hóa ra là có chuẩn bị trước rồi à."

Cậu ta cầm tập hồ sơ, định đặt lên bàn làm việc: "Nếu có thời gian tôi sẽ xem." Theo như ông nội dạy, quá trình phát triển của nhà họ Vân cũng có thể xem như một ví dụ học tập.

Thế nhưng Vân Chu vẫn tiếp tục năn nỉ: "Sếp Lệ, nhị thiếu, Tiểu Gia, Tiểu Thụ... anh xem ngay bây giờ đi, chi phí in mấy chục tệ lận đó, lát nữa tôi còn phải mang đi gặp nhà đầu tư khác."

Lệ Gia Thụ: "..." Cậu này đúng là biết được đà mà lấn tới mà.

Nhưng thấy cậu ta đến cả chi phí in cũng tiếc, Lệ Gia Thụ đành mở tài liệu ra xem ngay trước mặt cậu ta. Dù gì thì cậu ta cũng là ông chủ, mấy thứ này cậu ta vẫn đọc hiểu được. Vừa đọc, cậu ta lập tức bị thu hút.

Luận chứng tính khả thi thực sự rất có lý, nhưng hướng nghiên cứu dường như hơi dàn trải? Thứ này có tiềm năng lớn, nhưng chu kỳ hoàn vốn đầu tư thì...

Đọc xong phần chính, cậu ta bỗng ngẩng đầu lên nhìn Vân Chu: "5 triệu?"

Vân Chu gật đầu: "Đúng vậy."

Lệ Gia Thụ mỉm cười: “Tôi thấy nhà cậu tiêu 5 triệu một tháng đấy.” Mà thứ có thể tiêu 5 triệu một tháng, chỉ có thể là tiền tiêu vặt của anh dâu cậu ta thôi.

Vân Chu gật đầu: “Đúng vậy, tôi vay trước 5 triệu. Dù sao nếu tôi hỏi vay cậu 50 triệu, anh cũng đâu có đúng không?”

Cậu ta cảm thán: “Vậy nên kế sách tối ưu là tìm một đại gia kết thông gia, nhà họ đầu tư, nhà tôi nghiên cứu, đôi bên cùng có lợi biết bao...”

Lệ Gia Thụ bỗng ngộ ra, thì ra tư duy của bạn học Tiểu Vân chính là học từ bố mẹ cậu ta.

Cậu ta nói: “50 triệu không có, 5 triệu cũng không, nhưng lý do căn bản là dự án này tuy có tính khả thi, nhưng hướng đi vẫn chưa thực sự rõ ràng. Tôi đề nghị các cậu tự loại bỏ hai hướng trước khi kêu gọi đầu tư, có lẽ sẽ dễ hơn.”

Thật lòng mà nói, cậu ta cũng có chút động lòng. Dì Vân quả thật là người có tầm nhìn xa trông rộng, nhưng những thứ bà nghiên cứu luôn quá mức tiên phong. Khách quan mà nói, không biết đến khi nào mới có thể thu hồi vốn.

Vân Chu hiếm khi cau mày, nghiêm túc nói: “Không đâu, theo thái độ nghiêm cẩn mà nói, cả ba hướng này đều có khả năng. Tài liệu này chỉ là bản tóm tắt, tôi sẽ gửi báo cáo chi tiết vào email cho anh xem nhé?”

Lệ Gia Thụ vừa rồi xem tài liệu đã hơi đau đầu, nghe nói còn có báo cáo chi tiết thì lập tức hoảng hốt, vội nhét lại tập hồ sơ cho Vân Chu: “Bạn học Tiểu Vân, mau đi gặp nhà đầu tư tiếp theo đi, cố lên! Mỗi nhà đầu tư 5 triệu, mười nhà là có 50 triệu rồi!”

Vân Chu ôm hồ sơ, u oán nhìn cậu ta, thở dài: “Anh Gia Thụ, có phải anh không hiểu đúng không? Chúng ta tốt nghiệp cùng

một tiểu học, vậy mà sau khi tốt nghiệp đại học đã có khoảng cách lớn thế này rồi... Thôi, tôi đi đây, anh cũng cố lên nhé."

Lệ Gia Thụ: "???... Đợi đã! Cậu nói gì cơ!"

Nhưng Vân Chu đã sải bước rời đi, không hề ngoảnh lại.

Lệ Gia Thụ không ngờ rằng, sau khi bị người bạn tiểu học ngốc nghếch này khinh bỉ, tối hôm đó vẫn nhận được email của cậu ta, ba tập tài liệu PDF khổng lồ…

Ngay sau đó, cậu ta nhận được tin nhắn WeChat của Vân Chu: [Anh Gia Thụ, hồi nhỏ anh thông minh nhất. Giờ anh nói xem nên loại bỏ hai hướng nào đi?]

Lệ Gia Thụ: "…" Nếu cậu ta mà biết, thì có khi cậu ta còn giỏi hơn dì Vân, tự mình làm chủ nhà họ Vân rồi.

Hơn nữa, trước khi nghiên cứu ra kết quả, hỏi chuyên gia cũng không có câu trả lời.

Cậu ta thực sự tức đến mức muốn lên cơn đau tim.

Cố Thầm lúc này đang ngâm mình trong bể tắm của phòng ở Lệ Đình Khâm. Không gian này đúng là đẳng cấp nhất, hai mặt là cửa kính sát đất trong suốt, phía trên cũng là mái kính.

Kính một chiều bảo vệ sự riêng tư của chủ nhân, vừa tắm vừa có thể nhìn thấy những cành lá xanh mướt của đầu hạ bên ngoài cửa sổ, ngẩng đầu lại là dải ngân hà rực rỡ giữa núi rừng, chưa bị ô nhiễm ánh sáng.

Thân tâm Cố Thầm hoàn toàn thư thái và thoải mái. đây mới thực sự là cảm giác nghỉ dưỡng trong núi.

Tắm xong, 9:40 tối, cậu mặc áo ngủ lụa, trở về giường nửa nằm, đệm và chăn đều cực kỳ thoải mái. Cậu tựa vào tủ đầu giường,

bấm gọi video cho Lệ Đình Khâm.

Lệ Đình Khâm nhận cuộc gọi video khi đang họp, nhưng giờ này gọi đến, anh đoán ngay là Cố Thầm. 9:40 tối giờ nội địa, chắc hẳn cậu đã nằm trên giường, chuẩn bị đi ngủ?

Lệ Đình Khâm cầm lấy chiếc điện thoại đang rung, đứng dậy nói: “Mọi người nghỉ ngơi 20 phút đi.”

Những người giữ chức vụ phó và trung tầng trong phòng họp đều có chút kinh ngạc. Ai cũng biết Lệ tổng luôn tràn đầy năng lượng trong công việc, các cuộc họp và sắp xếp công việc của anh cũng luôn ngắn gọn, không bao giờ kéo dài thời gian. Nếu có cuộc gọi công việc trong lúc họp, anh sẽ nhận ngay tại chỗ, gần như chưa từng có trường hợp dừng họp 20 phút để nghe điện thoại.

Nhưng mà… được nghỉ 20 phút cũng không tệ.

Lệ Đình Khâm ra khỏi phòng họp rồi mới nhận cuộc gọi video của Cố Thầm. Ngay lập tức, hình ảnh đầu tiên anh thấy là thanh niên nọ đang mặc bộ đồ ngủ lụa cổ chéo màu xanh đậm, dựa vào đầu giường mà anh quen thuộc.

Khóe môi cậu hơi nhếch lên thành nụ cười, dù chưa gội đầu nhưng có vẻ vừa tắm xong, vài lọn tóc bên tai vẫn còn hơi ướt. Chiếc áo ngủ để lộ hai xương quai xanh trắng lạnh và chút đường nét của lồng ngực.

"Lệ tổng?"

Thấy Lệ Đình Khâm mãi không nói gì, Cố Thầm thoải mái bắt chéo chân trên giường, trêu đùa: “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của anh rồi, nhưng gọi vào giờ này có làm ảnh hưởng đến công việc của anh không?” Bên kia vẫn còn là 9 giờ 40 sáng, Lệ tổng vẫn đang ăn mặc chỉnh tề trong bộ vest mà.

Trợ lý Trần đứng bên cạnh nghe vậy, sững người trong giây lát rồi vội vàng mở cửa văn phòng cho tổng giám đốc, sau đó khéo léo lui ra ngoài đóng cửa lại. Không lẽ mọi người trong cuộc họp vừa rồi đều đang là nhân vật phụ trong màn kịch này?

Lệ Đình Khâm trầm giọng nói: "Không sao, thiếu tôi thì công việc vẫn chạy thôi. Em… ở nhà có quen không?"

Cố Thầm đáp: "Rất tốt, bồn tắm của anh cũng rất dễ dùng, rất thoải mái, phong cảnh cũng đẹp…"

Yết hầu Lệ Đình Khâm lại chuyển động, anh nói: "Trên kệ còn có một số viên tắm và muối tắm, lần sau tắm em có thể thử."

Cố Thầm tỏ vẻ ngạc nhiên: "Ồ? Vậy sao? Tôi thường dùng loại của hãng XXX, thấy cũng khá ổn, anh ở bên đó có thể thử xem."

Ánh mắt Lệ Đình Khâm thoáng u tối, đáp: "Được."

Đúng lúc này, khi Cố Thầm vẫn đang trò chuyện đầy hứng thú với Lệ Đình Khâm, tin nhắn WeChat của cậu liên tục bật lên.

Lệ Gia Thụ: [Anh dâu, anh dâu! Cứu mạng!]

[Anh có thể giống như lần trước thuyết phục ông nội và cô tư, bịa ra gì đó để dẹp vụ này giúp em không?]

[File PDF]

[Anh chỉ cần nói vài câu, bảo hướng nghiên cứu này không khả thi là được rồi.]

[Em đọc cái này mà chả bịa nổi câu nào cho ra hồn! Thậm chí còn cảm thấy mình đã học suốt 18 năm vô ích rồi = =]

[Em thực sự sợ mình mở miệng là lộ luôn mình là thằng ngốc.]

Lệ Đình Khâm đang trò chuyện vui vẻ với Cố Thầm thì thấy cậu ta bỗng dưng im lặng, có vẻ như đang xem gì đó?

Anh hỏi: “A Thầm? Sao vậy?”

Cố Thầm đáp: “Em trai anh đang nhắn tin cho tôi.”

Lệ Đình Khâm nhíu mày: “Nó nhắn cho em vào giờ này?”

Cố Thầm cười nói: “Nó bảo nó là thằng ngốc gì đó… Không biết đã gặp phải chuyện gì.”

Nhưng Cố Thầm không bận tâm nữa mà tiếp tục trò chuyện với Lệ Đình Khâm: “Dù sao cũng không thú vị bằng nói chuyện với Lệ tổng anh… Chúng ta tiếp tục đi…”

“A Thầm…” Lệ Đình Khâm vừa định nói gì đó, nhưng tin nhắn từ Lệ Gia Thụ bên kia vẫn tiếp tục hiện lên.

[Haiz, thôi vậy, em cũng không hiểu, có khi anh dâu cũng không hiểu đâu. Cái này toàn thuật ngữ chuyên ngành, bịa bừa chắc không lừa nổi ai. Nãy em nói bậy thôi, anh dâu cứ kệ em đi.]

[Hay anh dâu cho em vay 5 triệu đi, em đem cho thằng bạn em để nó thôi đi, coi như đầu tư tình bạn.]

[Anh dâu, em viết giấy nợ cho anh nhé, sau này em kiếm được tiền sẽ trả. Hoặc em bán hai chiếc xe trả anh cũng được?]

Cố Thầm nói với Lệ Đình Khâm: “Lệ tổng, chờ chút, tôi xử lý chuyện này rồi gọi lại sau.”

Cậu ta nhìn đồng hồ, 9 giờ 48 phút, rồi lại đổi ý.

“Mà thôi, muộn rồi, mai chúng ta nói chuyện tiếp.”

Lệ Đình Khâm không can thiệp vào chuyện của cậu, chỉ nói: “Được, ngủ ngon, A Thầm.”

Cố Thầm đáp: “Vậy tôi không làm phiền Lệ tổng họp nữa.”

Cúp cuộc gọi video, Cố Thầm mở khung trò chuyện với Lệ Gia Thụ, thấy cậu ta lải nhải một đống tin nhắn, còn có một tệp PDF.

Ban đầu là muốn mình nói vài câu để bác bỏ dự án này? Sau đó lại thấy không đáng tin, chuyển sang vay tiền?

Cố Thầm mở ra xem thử, thấy nội dung có chút quen thuộc, hóa ra là một trong những hướng nghiên cứu sai lầm mà cậu từng gặp phải ở một thế giới khác.

Nhìn đồng hồ, 9 giờ 50.

Thôi được rồi, cậu không muốn ngày mai khi gọi cho Lệ tổng lại gặp phải chuyện này nữa.

Cố Thầm lấy sổ ghi chú ở đầu giường, nhanh chóng viết tay một đoạn công thức, nội dung khá sơ lược, nhưng người làm tài liệu này rất chuyên nghiệp, nhìn mấy điểm mấu chốt chắc sẽ hiểu ngay.

Cậu ta chụp ảnh lại, gửi cho Lệ Gia Thụ.

[Xong, không được, hướng nghiên cứu này có thể bỏ.]

[Sau này đừng nhắn tin cho tôi sau 9 giờ tối nữa.]

Nhìn đồng hồ, 9 giờ 59.

Cố Thầm lại bổ sung thêm một câu: [Bây giờ cũng đừng nhắn lại.]

Xong xuôi, nằm xuống, đi ngủ.

Lệ Gia Thụ nhận được bức ảnh thì ngơ ngác. Cậu ta nhớ anh dâu mình học tài chính mà? Sao lại viết được công thức "không nể mặt họ hàng" này? Hay là chép từ đâu đó trên mạng? Hình như

không phải, vì nhìn kỹ thì cái này khớp với tài liệu trong file PDF một cách đáng sợ.

Lệ Gia Thụ đầy bụng thắc mắc, nhưng anh dâu đã bảo không được nhắn lại, chẳng phải bắt mình thức trắng đêm vì tò mò sao?

Cậu ta nhìn đồng hồ: 21:59:59. Nghe nói anh dâu ngủ lúc 10 giờ, liệu có thể kịp cứu vãn tình hình không?

Nhưng còn chưa kịp bấm gọi, cậu ta đã nhận được cuộc gọi từ anh trai, giọng điệu nghe rõ ràng không vui: “Sau 9 giờ tối đừng nhắn tin cho anh dâu của em nữa.”

Lệ Gia Thụ: “?”

Sao anh trai lại biết cậu ta vừa nhắn tin với anh dâu? Hơn nữa, tại sao cũng nói giống y hệt anh dâu, đều là không được sau 9 giờ tối?

Lệ Đình Khâm nghe Lệ Gia Thụ không phản ứng, giọng điệu dịu lại: “Em sẽ làm phiền anh dâu nghỉ ngơi.”

Lệ Gia Thụ bối rối: “Nhông phải 10 giờ anh dâu mới ngủ sao?”

Lệ Đình Khâm không trả lời câu hỏi đó, giọng bỗng trở nên nguy hiểm: “Xem ra sau này em không cần nhắn tin cho anh dâu nữa rồi…”

Cuối cùng Lệ Gia Thụ cũng bừng tỉnh: “!!! Chẳng lẽ vừa rồi hai người đang… Ồ ồ ồ! Thì ra dù cách nhau 12 múi giờ cũng có thể ngày nào cũng gọi video…”

Lệ Đình Khâm dứt khoát cúp máy.

“… Liên lạc?” Lệ Gia Thụ nói nốt hai chữ cuối cùng, nghe tiếng tút tút từ điện thoại, lại càng hoang mang.

“Sao lại cúp ngang thế? Chẳng lẽ em biết hai người buổi tối phải gọi nhau cả tiếng thì phạm tội à… Trời ạ, nói chuyện lâu dữ vậy?”

Ánh mắt cậu ta quay lại bức ảnh Cố Thầm gửi, do dự một lúc.

Đúng lúc này, Vân Chu lại nhắn tin đến: [Anh Gia Thụ, muộn vậy rồi, em chuẩn bị đi ngủ đây. Anh nghiên cứu đến đâu rồi?]

Lệ Gia Thụ: “…”

Sao ai cũng ngủ lúc 10 giờ thế này?

Cậu ta nhìn chằm chằm câu [Xong, không được, hướng nghiên cứu này có thể bỏ.], bỗng cảm nhận được một sức mạnh huyền bí vừa tối giản vừa cực ngầu.

Thôi kệ đi, thử xem sao.

Thế là cậu ta lạnh lùng chuyển tiếp bức ảnh cho Vân Chu, rồi gõ: [Xong, không được, hướng nghiên cứu này có thể bỏ.]

Nhưng Vân Chu mãi vẫn không trả lời. Lệ Gia Thụ bắt đầu cảm thấy tối nay có lẽ cậu sẽ mất ngủ…

Mãi lâu sau, Vân Chu mới nhắn lại một câu: [Không được, tôi phải đem cho mẹ xem đã.]

—

Chương 40: Đừng nhắn tin cho anh dâu trước 9 giờ.

Lệ Gia Thụ u oán nhìn chằm chằm câu nói của Vân Chu. Gì mà đem cho mẹ xem? Tối nay rốt cuộc còn ngủ hay không?

Thế là cậu ta nhắn lại: [Chúng ta tốt nghiệp cùng một trường tiểu học, không ngờ sau khi tốt nghiệp đại học lại có khoảng cách lớn đến vậy. Tôi chỉ gửi cho cậu một trang giấy thôi mà cậu còn phải đưa mẹ xem sao?]

Chậc chậc, lần này đúng là khoe mẽ thành công rồi. Vẫn là anh dâu lợi hại nhất!

Nhưng Vân Chu lại đáp: [Được rồi, thế này thì đã rõ, chắc chắn thứ này không phải do anh viết. Trong một trang giấy này bỏ qua vô số bước suy luận và diễn giải, hoàn toàn không phải chuyện chỉ gói gọn trong một trang. Tôi đoán là anh còn chưa hiểu nổi logic cơ bản bên trong. Nói đi, anh nhờ vị đại lão nào trong viện nghiên cứu giúp vậy?]

Hả? Hả hả??? Lệ Gia Thụ choáng váng. Cậu ta chỉ bảo anh dâu tùy tiện bịa vài câu thôi, thế mà lại thành ra thế này? Nếu bây giờ còn tin rằng anh dâu tự viết, chi bằng tin rằng anh dâu là Tần Thủy Hoàng luôn cho rồi.

Vân Chu thấy Lệ Gia Thụ không trả lời, lại tiếp tục: [Anh Gia Thụ à, xin lỗi nhé, buổi chiều em chỉ đùa thôi. Giờ em vạch trần rồi, anh cũng không cần thấy xấu hổ đâu. Anh nghĩ xem, ngay cả

nhóm nghiên cứu của mẹ em còn chưa có kết quả với dự án này, anh không hiểu cũng là chuyện bình thường thôi mà.]

[Thế nên, thật ra anh nên tự hào vì quen biết một đại lão trong giới học thuật. Để giúp anh chứng minh hướng nghiên cứu này sai, người đó chắc đã bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, có lẽ cả đêm qua đều phải làm thêm giờ. Nhà em còn chưa có mối quan hệ nào tầm cỡ thế này đâu.]

Lệ Gia Thụ càng thêm bối rối: "..."

Nói người đó là anh dâu á? Cả đêm qua làm thêm giờ? Không phải cả đêm gọi video yêu xa với anh trai tôi à???

Vân Chu nói một hồi, cuối cùng cũng lộ ra mục đích: [Anh Gia Thụ đẹp trai tốt bụng thích giúp đỡ người khác ơi~ Anh có thể cho em biết, anh đã nhờ vị đại lão nào trong viện nghiên cứu vậy? Em có thể đến gặp không? Em vẫn còn một số thắc mắc về hướng nghiên cứu này, muốn hỏi vị giáo sư ấy chút...]

Lệ Gia Thụ bắt đầu nghi ngờ cuộc đời. Cậu ta trả lời: [Bạn học Tiểu Vân, tạm thời không thể nói cho cậu biết được, tôi phải hỏi ý kiến vị giáo sư đó trước đã.]

Dù sao anh dâu học tài chính, mà thứ này lại là một vấn đề học thuật hóc búa, chắc chắn không thể do anh dâu nghĩ ra. Nếu cậu ta nhận bừa, lỡ đến lúc đó làm anh dâu khó xử thì sao? Vẫn là nên hỏi rõ xem sao.

Vân Chu lập tức đáp lại: [Đáng ghét! Tối nay rốt cuộc anh có để tôi ngủ không hả!!!]

Lệ Gia Thụ cười hả hê. Chậc chậc, kẻ khiến người khác mất ngủ, cuối cùng cũng sẽ mất ngủ thôi.

Vân Chu: [Thôi vậy, đợi mẹ tôi xác minh đã rồi tính.]

Kết thúc cuộc trò chuyện với Vân Chu, Lệ Gia Thụ cảm thấy đại thắng lợi, mở lại khung chat với Cố Thầm. Thế rồi cậu ta lại thấy tin nhắn anh dâu nhắn tối qua bảo đừng nhắn nữa.

Nụ cười trên mặt Lệ Gia Thụ lập tức biến mất: "..."

A a a, giờ tôi mà không biết chân tướng thì tối nay cũng mất ngủ mất thôi!!!

Lệ Gia Thụ trằn trọc cả đêm, chỉ chờ trời sáng để hỏi Cố Thầm. Nghe nói anh dâu dậy lúc 6 giờ sáng, vậy chắc cũng không còn phải đợi lâu nữa.

Sáu giờ sáng hôm sau, đồng hồ sinh học tốt giúp Cố Thầm tỉnh giấc đúng giờ. Ngủ đủ tám tiếng, tinh thần cậu rất tốt, tâm trạng cũng vui vẻ.

Vừa kéo rèm cửa sổ, cậu đã nhận được cuộc gọi video từ Lệ Đình Khâm: "A Thầm, chào buổi sáng."

Cố Thầm cầm điện thoại, nhắm mắt lại phơi nắng một lúc bên cửa sổ sát đất, rồi mới mở mắt ra. Ngoài cửa sổ, sắc xanh mơn mởn trải dài. Giọng cậu nhẹ nhàng: "Lệ tổng, chào buổi chiều."

Lệ Đình Khâm không ngờ, vừa kết nối video đã được chứng kiến cảnh đẹp thế này, chàng trai nhắm mắt, nét mặt thư thái, ánh sáng sớm mai chiếu rọi lên gương mặt cậu.

Lệ Đình Khâm hỏi: "A Thầm, lát nữa định lên núi tập luyện à?"

Nếu mình ở trong nước, chắc hai người họ sẽ cùng nhau lên núi nhỉ.

Cố Thầm đáp: "Ừm, rửa mặt, thay đồ trước đã."

Không biết nghĩ đến điều gì, khóe môi cậu hơi nhếch lên, bông đùa: "Lệ tổng có cần tôi đặt điện thoại một bên rồi vừa làm vừa

trò chuyện không?”

Vừa dứt lời, tin nhắn của Lệ Gia Thụ lại tới tấp kéo đến: [Anh dâu!!! Mau mau mau nói cho em biết! Chuyện tối qua! Sao anh làm được vậy!]

[Anh dâu! Em không biết câu trả lời, ăn ngủ không yên đây huhu...]

[Anh dâu, rốt cuộc anh hỏi vị đại lão nào, hay thực ra anh học song bằng?]

Cố Thầm: “...”

Bầu không khí vừa rồi dường như tan biến không còn dấu vết.

Lệ Đình Khâm lại hỏi: “Sao vậy, A Thầm?”

Cố Thầm thắc mắc: “Hôm nay Gia Thụ dậy sớm thế à?”

Lúc còn ở nhà cũ, đâu có thế này.

Lệ Đình Khâm: “Hửm? Nó lại nhắn cho em lúc 6 giờ sáng à?”

Cố Thầm: “Haiz, thôi được rồi, tôi giải thích cho nó trước đã, lát nữa phải đi tập, sợ không kịp. Tối nay chúng ta nói chuyện tiếp nhé.”

Lệ Đình Khâm: “... Được, em đi đi.”

Lệ Gia Thụ đã ôm cục tò mò suốt cả đêm, mãi mà vẫn chưa nhận được hồi âm từ Cố Thầm. Ngược lại, cậu ta lại nhận được cuộc gọi từ Lệ Đình Khâm.

“Gia Thụ, hôm nay em dậy sớm thế?”

Hả? Anh trai có lắp camera theo dõi mình à?

Lệ Gia Thụ lẩm bẩm: “Anh, có khi nào… thật ra là em còn chưa ngủ?”

Lệ Đình Khâm cau mày: “Sau này trước 9 giờ đừng nhắn tin cho anh dâu nữa.”

Chờ từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng chỉ để nhắn tin cho A Thầm?

Lệ Gia Thụ càng thêm hoang mang: “Anh, tại sao em vừa nhắn tin cho anh dâu xong là anh biết ngay? Hơn nữa, sáng nay anh và anh dâu rốt cuộc đang làm gì mà từ 6 giờ đến 9 giờ mới xong?”

Lệ Đình Khâm không thèm trả lời câu hỏi ngu ngốc đó.

Lệ Gia Thụ lại hỏi: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy anh nói xem khi nào em mới có thể nhắn tin cho anh dâu?”

Lệ Đình Khâm đáp “tốt nhất là đừng" rồi cúp máy.

Lệ Gia Thụ: “Hả???”

Anh dâu là vợ anh thì giỏi lắm à!!!

Cúp máy xong, Lệ Gia Thụ thấy tin nhắn trả lời của Cố Thầm: [Tôi tùy tiện bịa thôi.]

Lệ Gia Thụ lập tức đáp lại: [Anh nghĩ em sẽ tin sao?! Em đã nhờ người trong ngành xem qua rồi, anh dâu, anh cứ thừa nhận đi.]

Cố Thầm: [Chẳng phải cậu bảo tôi bịa bừa vài câu sao? Tờ giấy đó tôi chỉ tiện tay tìm trên mạng một số công thức liên quan rồi chép vào thôi, cậu chắc không nói với ai rằng tôi bịa linh tinh đấy chứ?]

Lệ Gia Thụ: [Đương nhiên là không, nhưng anh dâu anh đừng giả bộ nữa…]

Cố Thầm đáp: [Được rồi, không thì tốt, tôi tin cậu cũng không đi nói bậy với người khác đâu. Tôi đi tập thể dục đây.]

Lệ Gia Thụ: [???]

[Anh dâu? QAQ]

[Anh dâu!!!]

Lệ Gia Thụ hít sâu một hơi, lúc này Vân Chu gửi tới một "tin vui": [Anh Gia Thụ! Mẹ em dẫn đội nhóm xác minh suốt cả đêm! Hướng nghiên cứu này thực sự là sai lầm! Trời ơi, vị giáo sư này quá lợi hại! Chỉ dùng một trang giấy chứa công thức tinh gọn mà thể hiện được chuỗi logic mạnh mẽ thế này, ngay cả mẹ em cũng phải tán thưởng...]

[Anh Gia Thụ, anh đã hỏi được danh tính vị giáo sư đó chưa? Em muốn theo học tiến sĩ dưới trướng ông ấy, có được không?]

Lệ Gia Thụ thầm nghĩ, cậu còn muốn học tiến sĩ dưới trướng anh dâu tôi à? Cậu mơ đẹp lắm! Giờ tôi còn chẳng nhắn tin nổi cho anh dâu đây này.

Nhưng giờ nên nói sao đây? Chuyện lần trước anh dâu tùy tiện nói bừa trước mặt cô tư thì còn được, nhưng lần này liên quan đến giới học thuật, anh dâu không thể nói hươu nói vượn lừa người được...

Hửm? Cô tư? Lão tiên sinh họ Cố?

Lệ Gia Thụ bỗng nhiên thông suốt, nhanh chóng gõ tin nhắn: [Tiểu Vân, cậu đã từng nghe qua lão tiên sinh họ Cố chưa?]

Vân Chu vắt óc suy nghĩ về những người liên quan đến nhà họ Lệ, hình như vụ ly hôn của cô thứ tư nhà họ Lệ là ồn ào nhất gần đây, trong đó có một vị cố nhân của lão gia nhà họ Lệ, gọi là lão tiên sinh họ Cố, đứng phía sau thao túng mọi chuyện?

Vân Chu đáp: [Anh nói là… vị tiên sinh họ Cố đã giúp cô Mặc Dung sáng suốt trong vụ ly hôn kia?]

Lệ Gia Thụ bắt đầu bịa chuyện: [Đúng rồi, dòng họ Cố của lão tiên sinh rất thần bí, ít khi xuất thế. Ngài ấy có một hậu bối, chính là Cố tiên sinh, hay còn gọi là giáo sư Cố, rất giỏi trong lĩnh vực này. Hôm qua cậu nhờ tôi giúp, tôi không có cách nào khác, đành phải nhờ giáo sư Cố chỉ điểm một chút. Nhưng người nhà họ Cố không quan tâm đến danh lợi bên ngoài, cũng không thích bị bàn tán, có lẽ giáo sư Cố không muốn lộ danh tính đâu, nên cậu đừng hỏi tôi nữa, tôi cũng rất khó xử.]

Vân Chu: [Hả… Giáo sư Cố thực sự nghĩ vậy sao? Nhưng ông ấy đã giúp bọn tôi giải quyết một vấn đề lớn như vậy, tôi nghĩ ít nhất cũng nên đưa ông ấy 5 triệu tạ ơn. Anh có thể giúp tôi liên hệ và chuyển khoản không?]

Lệ Gia Thụ: [Để tôi hỏi xem ông ấy có cần không. Nhưng nghe nói nhà cậu đang nợ ngân hàng tận hai trăm triệu? Đợi có thành quả rồi hãy nói chuyện thù lao đi.]

Vân Chu lại nhắn: [Vậy em có thể mạo muội nhờ giáo sư Cố xem giúp hai hướng nghiên cứu khác không? Mỗi hướng 5 triệu, hơn nữa chúng em muốn mời ông ấy góp vốn kỹ thuật, chiếm 10% cổ phần, được không?]

Lệ Gia Thụ: [Tôi phải hỏi trước đã.]

Cậu chụp màn hình đoạn hội thoại với Vân Chu gửi cho Cố Thẩm, nhắn kèm: [Anh dâu anh dâu! Anh nhìn đi, chỉ tùy tiện bịa một trang giấy mà kiếm ngay 5 triệu! Có hứng thú viết thêm hai trang nữa kiếm chục triệu không?!]

Cậu ta còn gửi hai tập tin PDF khác, trong lòng cảm thấy hối hận, hôm qua sao không gửi cả ba tập luôn chứ?

Cố Thầm tập thể dục xong, nhìn lướt qua tin nhắn, thấy Lệ Gia Thụ gửi cả đống tin, cảm thấy chuyện này không thể cứ tiếp diễn mãi. Cậu mở hai tập tin ra xem, rồi trả lời: [Không có hứng thú.] Hai hướng này cậu chưa nghiên cứu qua, không thể tiện tay bịa ra vài trang giấy được. Dù có nghiên cứu cũng không khó, nhưng bây giờ đầu óc cậu đã cạn kiệt rồi.

Cố Thầm tiếp lời: [Hay là thực hiện phương án thứ hai hôm qua của cậu đi, tôi cho cậu vay 5 triệu, cậu đi dỗ dành bạn cậu đi.]

Lệ Gia Thụ: [Giờ 5 triệu cũng không dỗ được nữa rồi, hu hu, nhà họ mỗi tháng tiêu hết 5 triệu, em nghi nếu em không nói ra, cậu ta sẽ cứ bám riết lấy em mất… Anh dâu, giờ chỉ có anh mới cứu được em thoát khỏi sự đeo bám đáng sợ của Nam Đồng (gay) thôi, huhu.]

Cố Thầm: [Tôi và anh trai cậu đều là nam đó :)]

Sau đó nói tiếp: [Đúng lúc, mỗi tháng anh trai cậu phải gửi 5 triệu cho tôi tiêu, mà tôi thì không tiêu hết, vậy tôi đầu tư vào dự án này đi.]

Dù chưa nghiên cứu hai hướng kia, nhưng nhìn sơ qua tài liệu, cả hai đều có khả năng thành công, dự án này rất tiềm năng. Sau này kiếm được tiền, cũng giúp Lệ Đình Khâm không cần gửi tiền tiêu vặt cho cậu nữa, mỗi tháng 5 triệu, sống trên núi thực sự tiêu không hết.

Lệ Gia Thụ: [!!!] Cái này là người nói sao? Cái gì mà mỗi tháng bắt buộc phải tiêu hết 5 triệu?

Nhưng anh dâu là thần nhân, nếu đọc tài liệu xong vẫn đánh giá cao dự án, thì chắc chắn nó có triển vọng. Thậm chí anh dâu còn có thể tiện tay viết một trang giấy mà hủy cả một hướng nghiên cứu cơ mà.

Thế nên cậu ta hỏi: [Anh dâu, anh thật sự thấy dự án này khả thi à? Bên ngoài có rất nhiều người bi quan về nó đó.]

Cố Thầm: [Cũng được, không cần bi quan quá, có thể cả hai hướng đều khả thi.]

Lệ Gia Thụ nhận được câu trả lời chắc chắn, nhắn ngay: [OK! Em báo lại ngay đây!] Chỉ mong đừng làm phiền cậu ta nữa!

Cố Thầm: [Nhưng hợp đồng và đàm phán cổ phần các thứ giao cho cậu xử lý, tối nay đừng làm phiền tôi nữa.]

Lệ Gia Thụ: [QAQ...]

Tại sao người khác làm trung gian thì kiếm lời, còn cậu ta thì thành trung gian nhưng lại phải làm việc chứ?!

"Mẹ!"

Vân Chu vì chưa kịp thay quần áo nên không vào trong mà chỉ vỗ vào cửa kính phòng thí nghiệm, lớn tiếng nói: "Giáo sư Cố rất đánh giá cao dự án này! Còn đầu tư 5 triệu mỗi tháng nữa!"

Cậu vừa hô lên như vậy, cả tòa nhà gần như đều nghe thấy. Vân Tú mở cửa phòng thí nghiệm, hỏi: "Chu Chu, con nói gì cơ?"

Vân Chu lập tức đưa điện thoại cho mẹ xem, nói: "Mẹ mau nhìn đi, giáo sư Cố nói cả hai hướng đều khả thi, còn đầu tư tiền, mỗi tháng 5 triệu, mọi vấn đề đều được giải quyết rồi."

Vân Tú tiện tay chuyển bức ảnh trong điện thoại Vân Chu sang máy mình, rồi gửi vào nhóm, nói: "Mọi người xem đi, trình độ của giáo sư Cố, chắc hôm qua ai nhìn thấy bản thảo viết tay của thầy cũng đã cảm nhận được. Bây giờ thầy ấy tin tưởng dự án này có tiềm năng, còn tự bỏ vốn đầu tư."

Mọi người đến bước này đã kiệt sức, giờ phút này cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ sự việc lại xoay chuyển bất ngờ như vậy, ai nấy đều cảm thán: "A, cuối cùng cũng… Vậy thì chúng ta cứ tiếp tục làm thử xem… Có sự đầu tư này, tôi cảm thấy mình có thể gắng gượng thêm một tháng nữa!"

"Còn gì thuyết phục hơn việc người ta tự bỏ tiền ra chứ? Tôi tin rồi…"

Trong lòng Vân Tú cũng nhẹ nhõm hẳn. Thật ra, niềm tin của cả đội đã lung lay từ lâu, tối qua suýt nữa đã tan rã, may mà có cơn mưa đúng lúc từ giáo sư Cố…

Bà nói: "Được rồi, mọi người đã thức trắng đêm, mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta họp lại để sắp xếp kế hoạch."

Tiễn đội ngũ rời đi, bà mới quay sang hỏi Vân Chu: "Chu Chu, con có biết giáo sư Cố đang công tác ở đâu không? Mẹ nhất định phải đến gặp thầy ấy trực tiếp."

Vân Chu: "…" Lại phải lặp lại lời bịa đặt của Lệ Gia Thụ sao? Cậu ta cảm thấy lời bịa đặt này hơi quá mức rồi đấy?

"Ờm, mẹ, thật ra thì…"

…

Vị "giáo sư Cố" trong truyền thuyết tối nay cuối cùng cũng có một buổi ngâm mình yên tĩnh mà không bị ai quấy rầy. Cậu nhìn giá để đồ trong phòng tắm, trên đó có mấy loại viên tắm và muối tắm mà Lệ Đình Khâm từng nhắc tới, cậu tỉ mỉ chọn lựa.

Có rất nhiều nhãn hiệu khác nhau, Cố Thầm ngửi thử mùi hương, phát hiện một loại có hương thơm rất quen thuộc, hình như đã từng ngửi thấy trên người Lệ Đình Khâm.

Được rồi, cứ chọn cái này. Cậu ném viên tắm vào bồn, cả phòng tắm lập tức tràn ngập hương thơm quen thuộc đó.

Ngâm bồn xong, Cố Thầm nằm lên giường, rồi gọi video cho Lệ Đình Khâm.

Hôm nay Lệ Đình Khâm đang ở văn phòng, anh nói: "A Thầm, chúc em buổi tối tốt lành."

Cố Thầm dựa vào đầu giường, tùy tiện trò chuyện: "Ừm, chuyện bên Gia Thụ chắc là giải quyết xong rồi."

"Vậy thì tốt."

Lệ Đình Khâm chuyển chủ đề, nói: "Hôm qua tôi đã dùng thử nhãn hiệu mà em giới thiệu, cảm giác cũng không tệ."

"Thế à?"

Khóe môi Cố Thầm khẽ nhếch lên, nói: "Tối nay em cũng ngâm bồn, dùng loại xxx này, là thương hiệu mà anh hay dùng phải không?"

Lệ Đình Khâm cười hỏi: "A Thầm, sao em biết?"

Cố Thầm nói: "Lúc chọn, em thấy mùi hương rất quen nên dùng thử."

"Bây giờ dùng xong rồi, hình như hai chúng ta đều có cùng một mùi hương rồi."

Chương 41: Giáo sư Cố hiện đang nghiên cứu trong một ngọn núi sâu

Lệ Đình Khâm nghe vậy, ánh mắt sâu thẳm, nhưng anh cũng không vạch trần điều gì.

Anh gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, nhưng trên mặt lại mỉm cười: “Không giống nhau đâu, là đổi ngược lại rồi, bây giờ tôi đang dùng loại em hay dùng.”

Hiện tại chưa thể về nước, nói gì cũng vô ích, anh và A Thầm cũng chỉ có thể giữ liên lạc bằng một cuộc gọi video cố định sáng tối.

Lệ Đình Khâm suy nghĩ một lúc, ngón tay chợt dừng lại, bỗng nói: “Đúng rồi, A Thầm, em biết chơi cờ vây không?”

Cố Thầm đáp: “Biết một chút, nhưng không giỏi.”

Lệ Đình Khâm nói: “Trước đây tôi từng viết một chương trình nhỏ, khi nào rảnh chúng ta có thể chơi thử.”

Ánh mắt Cố Thầm lóe lên vẻ hứng thú, không từ chối: “Được.”

Lệ Đình Khâm nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của cậu, nói: “Vậy tôi gửi cho em.”

Trong mục tin nhắn của Cố Thầm hiện lên một chương trình nhỏ, cậu mở ra xem thử, giao diện rất đơn giản, không có gì khác ngoài hai nhân vật pixel đang đánh cờ.

Bên cậu là quân đen đi trước, cậu cũng không suy nghĩ nhiều, tùy ý chạm vào màn hình, đặt xuống quân cờ đầu tiên.

Lệ Đình Khâm nhìn vị trí cậu đi, đúng là mang phong cách nhàn nhã tùy hứng của A Thầm, thế là anh cũng tùy tiện đặt xuống một quân trắng, nói: "Được rồi, A Thầm, khi nào rảnh em có thể đi hai nước, bên anh sẽ nhận được thông báo."

Lệ Đình Khâm quan sát phong cách đánh cờ của Cố Thầm, mà Cố Thầm cũng đang nhìn anh. Thấy cậu có vẻ suy tư, Lệ Đình Khâm bèn nói: "Nhưng mà A Thầm này, trước khi ngủ không nên suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi sớm đi, tôi còn phải xử lý công việc, ngủ ngon nhé."

Cố Thầm chọc vào nhân vật pixel đối diện, khẽ cười nói: "Được, anh đi đi."

Kết thúc cuộc gọi, Lệ Đình Khâm đứng dậy: "Đi thôi, đến xem tình hình nhà máy."

Thư ký Từ đi theo, đồng thời sắp xếp phương tiện và người đi cùng.

Trên đường, thư ký Từ báo cáo: "Gần đây xung quanh nhà máy xuất hiện nhiều kẻ lang thang dò xét, chúng ta đã ở đây hai tháng, e rằng các thế lực khác bắt đầu tò mò về những gì chúng ta đang làm…"

"Đừng manh động, cứ giữ nguyên kế hoạch."

Giọng điệu Lệ Đình Khâm vẫn bình thản, nhưng ánh mắt lạnh lẽo: "Nhưng nếu có kẻ đột nhập, không loại trừ khả năng nhân viên an ninh nổ súng tự vệ."

Đến nơi, anh đích thân kiểm tra tiến độ từng khâu, nghe báo cáo từ người phụ trách, rồi nói: "Còn một tháng nữa, đẩy tiến độ lên

trước một tuần, sắp xếp công việc theo trình tự ngược, hoàn thành sớm thì rời đi sớm."

Trong nhà máy này, không chỉ sản xuất sản phẩm của Lệ thị mà còn xử lý một số máy móc đã hư hỏng, bị loại bỏ từ nước A, liên quan đến một số công nghệ cốt lõi. Các nhà nghiên cứu và kỹ sư đang tiến hành khôi phục và tái cấu trúc để phục vụ nghiên cứu.

Dù những thiết bị này đã được xử lý trước khi loại bỏ, nhưng vẫn còn một số phần có giá trị. Nếu vận chuyển về nước, chắc chắn sẽ khiến nước A nghi ngờ và không thể qua hải quan. Vì vậy, họ chỉ có thể đóng quân tại chỗ, tranh thủ từng giây từng phút.

Sắp xếp xong công việc ở đây, Lệ Đình Khâm lại đến kiểm tra các ngành kinh doanh khác của nhà họ Lệ. Thật ra, anh không cần phải giám sát sát sao mảng này, nhưng ngay sau khi kết hôn không lâu, người phụ trách bên nước A đã báo cáo rằng họ vừa mua lại một công ty phá sản và vô tình phát hiện một số thứ quan trọng, khiến anh phải vội vàng rời khỏi A Thầm để đến đây ngay lập tức.

Tuy nhiên, bây giờ anh yêu cầu đẩy nhanh tiến độ không chỉ vì A Thầm, mà còn vì sự an toàn của tất cả mọi người. Dĩ nhiên, nếu có thể về nước sớm, đó sẽ là kết quả tốt nhất.

…

Cuối cùng Cố Trọng Mậu cũng không nhịn được nữa. Khi thư ký và Cố Khảng báo cáo rằng họ liên tục không thể liên lạc được với Cố Thầm, ông đích thân gọi điện cho cậu, nhưng âm báo vẫn là: "Xin lỗi, người quý khách gọi hiện không tiện nghe máy, vui lòng gọi lại sau…"

Cố Trọng Mậu cau mày hỏi: "A Khảng, chuyện này là sao?"

Cố Khảng giải thích: “Cha, con và thư ký Trần cũng gọi nhưng vẫn như vậy. E rằng Tiểu Thầm đã chặn hết số của chúng ta rồi, kể cả đổi số gọi đi cũng không được. Có lẽ cậu ấy còn cài đặt danh sách trắng.” Mà người nhà họ Cố, chắc chắn không có ai nằm trong danh sách đó.

Cố Trọng Mậu hừ lạnh, đặt điện thoại xuống: “Thật là giỏi nhỉ, cứng cáp rồi. Ta gả nó cho Lệ Đình Khâm thì có tác dụng gì?”

Cố Khảng nói khách quan: “Cha, theo những gì con điều tra được, phía nhà họ Lệ đều tuyên bố rằng Tiểu Thầm đang dưỡng bệnh tại biệt viện trên núi. Nhưng cũng có một khả năng khác, nhà hô Lệ nghi ngờ động cơ của chúng ta nên đã giam lỏng nó trong núi. Điều đó cũng giải thích vì sao chúng ta không thể nào gọi được cho nó. Con đã liên hệ với Thích Tư Dật, bên đó cũng nói không liên lạc được.”

Cố Trọng Mậu trầm ngâm: “Cho dù nó ở trên núi, chỉ cần tự do hoạt động thì sớm muộn gì cũng phải xuống núi. Con là anh trai nó, con đến đó thăm, tiện thể thuê vài thám tử tư theo dõi xem nó có động tĩnh gì không.”

Cố Khảng gật đầu: “Vâng, thưa cha.”

Cố Trọng Mậu cười nhạt, trong mắt có chút khinh thường và không cam lòng: “Ngoài chuyện hợp tác ra, nhà họ Lệ không để chúng ta chiếm chút lợi ích nào… Xem ra con trai ta gả qua đó chỉ để trang trí mà thôi.”

Cố Khảng tự mình lái xe đến chân núi. Ngọn núi này là khu nghiên cứu sinh thái của Lệ Đình Khâm, phía dưới có hàng rào và cổng sắt, không dễ ra vào.

Gã ngẩng đầu nhìn dãy núi trước mặt. Vì được phục hồi sinh thái, địa hình nơi này rất phức tạp, rừng cây rậm rạp, nhìn một lượt không thể thấy bất kỳ công trình nào ẩn bên trong. Trong

một khu vực như vậy, nếu không có xe, e rằng muốn rời đi cũng không dễ.

Dưới chân núi, bảo vệ chặn xe của họ lại và hỏi lý do đến đây.

Cố Khảng nói: “Chào anh, em trai tôi là Cố tiên sinh đang sống trong biệt viện trên núi, tôi đến thăm em ấy.”

Nhưng bảo vệ hỏi lại: “Anh đã gọi điện hẹn trước chưa? Tôi không nhận được thông báo từ biệt viện rằng hôm nay có khách đến thăm.”

Cố Khảng đưa cho bảo vệ một điếu thuốc, vẻ mặt tự nhiên: “Tôi đến bất ngờ, có lẽ em trai tôi không cầm điện thoại nên không nhận được cuộc gọi.”

Bảo vệ phẩy tay từ chối nhận thuốc lá, nói: “Vậy anh chờ một chút, tôi phải gọi điện hỏi.”

Cố Khảng nhìn bảo vệ quay đi gọi điện, chưa đầy một phút sau đã quay lại, nói: “Xin lỗi anh, Cố tiên sinh nói không gặp. Anh có thể thử gọi điện cho cậu ấy lần nữa.”

Cố Khảng nhíu mày, truy hỏi: “Anh có nói với cậu ấy tôi là ai không? Em trai tôi không đưa ra lý do từ chối sao?”

Bảo vệ liếc anh một cái, giọng điệu lạnh nhạt: “Không.”

“Được thôi, cảm ơn anh. Vậy lần sau tôi sẽ hẹn trước rồi đến.” Cố Khảng trầm ngâm, cũng không tiếp tục làm khó dễ, quay người lên xe trở về.

Trên đường về, gã ngồi ghế sau, nói với trợ lý: “Cậu có nhận ra không? Bảo vệ đó chỉ gọi điện khoảng ba mươi giây, trừ thời gian anh ta nói chuyện, phía đầu dây bên kia chỉ mất vài giây trả lời. Cậu nghĩ anh ta thực sự gọi được không?”

Trợ lý đáp: “Hình như chỉ làm động tác giả rồi lập tức từ chối chúng ta. Thực tế, có thể anh ta chưa từng gọi thật.”

Cố Khảng nhắm mắt nghỉ ngơi, chuyến đi xa đến vùng rìa thành phố khiến gã hơi mệt mỏi: “Vậy thì cứ để thám tử tư theo dõi. Nếu nó không bị giam lỏng, sớm muộn gì cũng sẽ xuống núi.” Nếu thật sự bị nhốt, thì con cờ này coi như vô dụng rồi.

Dưới chân núi, bảo vệ gãi đầu nhìn điện thoại: “Cố tiên sinh là người lịch sự nhã nhặn, vậy mà lần này chỉ nói đúng hai chữ ‘không gặp’? Xem ra hai người đó chắc chắn đã đắc tội ngài ấy rồi…”

Các thám tử tư canh giữ gần cổng sắt nhiều ngày liền, nhưng không hề thấy Cố Thẩm ra vào, thậm chí không có bất kỳ chiếc xe nào đáng nghi đi qua.

Khi nhận được báo cáo ban đầu, Cố Khảng càng thấy kỳ lạ. Trong thời đại này, lại có một người sống sờ sờ mà như bốc hơi khỏi thế gian, không để lại chút dấu vết nào?

Nhưng hiện tại, họ vẫn đang trong giai đoạn hợp tác với nhà họ Lệ, chẳng thể nào vì Cố Thẩm mà làm căng với họ được. Gã nói với Cố Trọng Mậu: “Cha, e là phải để cha gọi cho ông cụ Lệ thăm dò rồi.”

Cố Trọng Mậu suy nghĩ: “Ông cụ Lệ là người cổ hủ, trước nay không thích hậu bối xuất đầu lộ diện. Hình như lần trước, Tiểu Thẩm bị trợ thủ của ông ta ép rời khỏi chương trình truyền hình, từ đó không còn xuất hiện nữa. Có lẽ chuyện nó bị giữ trên núi cũng liên quan đến ông ta.”

Dù đã đoán được phần nào, Cố Trọng Mậu vẫn gọi điện cho ông cụ Lệ: “Lão gia, lâu rồi không hỏi thăm ngài, sức khỏe vẫn tốt chứ?”

Ông cụ Lệ không thích quanh co, dứt khoát nói: “Tốt. Có chuyện gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi.”

Cố Trọng Mậu cười: “À, thật ra cũng không có chuyện gì. Chỉ là thấy Gia Thụ đã có sự nghiệp, con trai út nhà tôi cũng bắt đầu vào công ty, tôi nghĩ Tiểu Thẩm nhút nhát quá, hy vọng bên ngài có thể khuyên bảo nó, để nó ra ngoài rèn luyện một chút.”

Nhắc đến chuyện này, ông cụ Lệ lập tức hứng thú: “Tôi cũng mong nó ra ngoài rèn luyện! Lần trước tôi bảo nó tiếp quản công ty Hoa An, nó còn không chịu. Hay là cậu khuyên giúp tôi đi?”

Nghe ông cụ nhắc đến Hoa An, lòng Cố Trọng Mậu chợt trùng xuống. Chẳng lẽ ngay cả những tin nhắn trợ lý gửi cho Cố Thẩm trước đây cũng bị ông ta biết? Ông không dám nhắc thêm chuyện để Cố Thẩm ra ngoài, chỉ nói: “Thằng nhóc đó có bản lĩnh gì đâu mà nhận Hoa An, vẫn nên ở bên cạnh ông học hỏi thêm đã.”

Ông cụ Lệ nói: “Đừng vậy chứ, nhất định phải khuyên nó, ít nhất cũng phải chịu ra ngoài.”

Cố Trọng Mậu: “Thằng bé không do tôi nuôi lớn, nó không thân với tôi, e rằng tôi không khuyên nổi… Lão gia, tôi có việc gấp, lần sau sẽ đến thăm ngài…”

Ông cụ Lệ: “…”

Cúp máy, Cố Trọng Mậu nhíu chặt mày: “Ngay cả ông cụ Lệ cũng cố ý nhấn mạnh chuyện Tiểu Thẩm ra ngoài, rất bất thường. Hơn nữa, ông ta còn nhắc đến Hoa An, e rằng đã đoán được ý đồ của chúng ta… Thôi đi, con cờ Tiểu Thẩm coi như bỏ rồi, cứ để nó sống trên núi đi, tạm thời đừng điều tra nữa.”

•

Lệ Gia Thụ vừa xử lý hợp đồng đầu tư và thỏa thuận cổ phần giữa Cố Thầm và nhà họ Vân, vừa giải quyết công việc riêng của mình. Cảm giác đó quả thật khiến cậu ta như bay bổng trên chín tầng mây.

Nhờ có mối quan hệ với Cố Thầm, người nhà họ Vân rất dễ nói chuyện, quá trình đàm phán cổ phần diễn ra suôn sẻ. Đây cũng là dự án lớn đầu tiên mà cậu ta xử lý từ khi bước vào thương trường. Với sự chỉ dẫn tận tình từng bước một của chú Minh, mọi việc cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành.

Còn về công việc của cậu ta, cậu ta vừa mua lại một công ty thu gom và vận chuyển rác thải, cần tiến hành tái cấu trúc. Nhờ kinh nghiệm đã tích lũy được, việc này đối với cậu ta dễ dàng hơn rất nhiều. Nghĩ lại thì, hóa ra việc anh dâu để cậu ta xử lý chuyện của nhà họ Vân cũng có lý lắm chứ? Người như anh dâu quả nhiên nhìn xa trông rộng.

Khi cơ cấu tổ chức và hệ thống vận hành công ty của cậu ta ngày càng hoàn thiện, cậu ta cảm thấy mình đã sẵn sàng để cạnh tranh giành quyền nhượng bộ xử lý rác thải đô thị của thành phố H. Để chuẩn bị tài liệu liên quan, cậu ta gần như phải làm việc đến chóng mặt vì tăng ca liên tục.

Trong khi đó, bên ngoài, đối thủ cạnh tranh của nhà họ Vân vẫn đang chờ tin tức nhà họ Vân phá sản để chia chác tài sản và nhân lực của họ. Nhưng đợi mãi, đợi mãi… vẫn chẳng có động tĩnh gì?

Thật ra, nhà họ Vân là một doanh nghiệp lâu đời, có nền tảng vững chắc. Mặc dù họ liên tục tụt dốc sau khi các bằng sáng chế hết hạn, nhưng hệ thống sản xuất của họ vẫn hoàn chỉnh. Dự án nghiên cứu mới của nhà họ Vân không phải là không có giá trị, chỉ là chu kỳ thu hồi vốn quá dài. Hơn nữa, ai nấy đều đang chờ thời cơ ra tay, muốn đẩy họ xuống vực rồi mới vào chia phần.

Nhưng một gia tộc đã nợ nần chồng chất như vậy, sao vẫn có thể trụ vững để tiếp tục nghiên cứu?

Người nhà họ Vân không hé răng nửa lời, nhưng bên ngoài lại bỏ ra số tiền lớn để thăm dò tin tức về phòng thí nghiệm. Cuối cùng, họ nghe được về một "giáo sư Cố" bí ẩn, người đã giúp họ giải quyết một vấn đề nan giải, thậm chí còn đầu tư một khoản tiền khổng lồ vào dự án.

Tuy nhiên, danh tính cụ thể của "giáo sư Cố" này vẫn hoàn toàn là một ẩn số.

Ban đầu, mục tiêu của họ là lôi kéo thành viên trong nhóm nghiên cứu của Vân Tú. Nhưng giờ đây, xem ra tất cả những người đó cộng lại cũng không giá trị bằng "giáo sư Cố" này.

“Nhanh chóng điều tra thêm! Nhất định phải tìm ra thân phận của vị giáo sư này. Nhìn tình hình hiện tại, nhà họ Vân vẫn chưa có được ông ta. Nếu chúng ta có thể ra tay trước, mời được ông ta làm cố vấn, thì sẽ chiếm thế thượng phong!”

Thứ nhà họ Vân đang nghiên cứu chính là mà bọn họ cũng muốn. Nhưng khác với nhà họ Vân, họ không cố chấp đến mức đầu tư toàn bộ tài sản, mà chỉ muốn thu hoạch kết quả ngay lập tức.

Sau nhiều lần dò la, dựa vào tần suất Lệ Gia Thụ tiếp xúc và đàm phán với nhà họ Vân, họ đoán rằng có thể cậu ta ta biết hoặc thậm chí là có tin tức về vị "giáo sư Cố" này.

Sau nhiều vòng tìm kiếm, cuối cùng có người đến gặp trực tiếp Lệ Gia Thụ. Người được cử đến cũng không phải hạng tầm thường, nhưng Lệ Gia Thụ đang bận rộn đến mức phát bực, đầu óc quay cuồng vì công việc, nên tiện miệng đáp: “Giáo sư Cố hiện đang nghiên cứu thực vật nguyên sinh trong một ngọn núi sâu, không có hứng thú với mấy chuyện này đâu. Đừng hỏi nữa.”

Lệ Gia Thụ vốn không thích nói dối, lời cậu ta nói hoàn toàn là sự thật. Chẳng phải anh trai cậu ta đang làm dự án phục hồi sinh thái ở núi Tùng Hạc, nuôi trồng cả đống thực vật quý hiếm đó sao?

“Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không liên lạc được với anh ấy. Anh ấy bận rộn với những việc vô cùng quan trọng. Ngay cả các trưởng bối trong nhà tôi cũng không cho phép tôi quấy rầy anh ấy.”

"Ồ..."

Người kia như ngộ ra điều gì, quay về liền dặn dò: “Đi tìm hiểu ở những nơi như Thần Nông Giá gì đó, xem có nhóm nghiên cứu nào của một vị giáo sư họ Cố đã vào núi không.”

Lệ Gia Thụ trong tình trạng mơ màng vì công việc đã tiễn hết đám người này đi. Đến khi cuối cùng cũng đóng tập hồ sơ lại, cậu ta phấn khích thốt lên: “Trời ạ! Cuối cùng bản thầu của tôi cũng hoàn thành rồi!”

Chương 42: Lệ Gia Thụ trúng thầu.

“Gia Thụ, cậu thật sự muốn tham gia đấu thầu dự án này sao?”

Tại một buổi tiệc rượu, Cố Hằng tình cờ gặp Lệ Gia Thụ, người đang trò chuyện với các chú bác để học hỏi kinh nghiệm.

Lệ Gia Thụ cầm ly rượu vang trong tay, quay đầu nhìn hắn với vẻ mặt mơ hồ: “Dự án gì? Sao tôi không biết?”

Cố Hằng vỗ nhẹ vai Lệ Gia Thụ, ra hiệu cho cậu ta đến góc phòng ngồi xuống ghế sô pha, rồi hạ giọng nói: “Cậu định tham gia đấu thầu dự án xử lý rác thải tái chế của thành phố H. Tin tức đã lan ra rồi. Haiz, trong giới này là vậy đấy, chuyện gì cũng truyền đi rất nhanh.”

Mặc dù Lệ Gia Thụ không có ý định công khai chuyện này, nhưng ai có mắt đều có thể đoán được lý do công ty của cậu ta tăng ca gần đây. Cậu ta vắt chân, cười nhạt: “Hằng thiếu có cao kiến gì không?”

“Ừm…”

Hình như Cố Hằng đang thật lòng quan tâm: “Tôi chỉ hơi lo cho cậu… bước này có phải hơi quá lớn không? Đây là quyền kinh doanh độc quyền của cả thành phố H đấy.”

Lệ Gia Thụ tỏ vẻ thờ ơ, nói đầy tùy ý: “Tôi cũng đâu mong giành được. Công ty tôi mới thành lập không lâu, tham gia những dự án lớn thế này cũng là để rèn luyện.”

Bề ngoài cậu ta có vẻ thoải mái, nhưng trong lòng lại không vui. Đúng là cậu ta tham gia để học hỏi, chưa từng nghĩ một công ty khởi nghiệp như mình có thể trúng thầu dự án này. Ban đầu, cậu ta cũng không cảm thấy áp lực gì, chỉ làm hết sức mình. Nhưng một khi tin tức lan ra, thì lại là chuyện khác. Những kẻ như Cố Hằng chắc hẳn đã cười thầm trong lòng, cho rằng cậu ta không biết tự lượng sức.

“Cũng đúng, rèn luyện một chút cũng tốt…”

Cố Hằng phụ họa, rõ ràng cũng không tin Lệ Gia Thụ có thể thành công. Hắn tiếp tục: “Tôi có một dự án rất hợp cho cậu thực tập.”

“Nhà máy hóa chất của tôi mỗi tháng thải ra hàng nghìn tấn rác thải nguy hại. Nghe nói giá xử lý rác sinh hoạt thông thường bên ngoài là 80 tệ một tấn. Tôi giao cho công ty cậu xử lý, 200 tệ một tấn, thế nào?”

“Được thôi.”

Lệ Gia Thụ cười “lịch sự” với Cố Hằng, nói: “Anh cứ xử lý hóa chất vô hại trước đi, rồi tôi nhận.” Mẹ nó, rác thải nhà bếp còn phải 280 tệ một tấn, vậy mà rác thải công nghiệp lại muốn đẩy sang cậu ta với giá 200 tệ?

Cố Hằng lúng túng: “Đã xử lý hóa chất vô hại rồi thì còn gọi gì là rác thải nguy hại nữa?”

Hắn nhanh chóng thở dài: “Gia Thụ, dù đây chỉ là một dự án nhỏ, nhưng cậu cũng đừng quá viển vông. Ít nhất mỗi tháng cũng có thể mang về cho công ty cậu vài trăm nghìn lợi nhuận đấy.”

Lệ Gia Thụ nói: “Hằng thiếu, anh đúng là giống y hệt cha mình.” Cùng một phong cách áp đặt.

Lệ Gia Thụ đứng dậy: “Công ty tôi là công ty xử lý tài nguyên tái chế, không phải công ty thu gom rác. Rác nhà anh, tôi không nhận được. Tất nhiên, nếu anh đến công ty tôi xin việc, tôi cũng không nhận. Xin lỗi, tôi đi trước.”

Cố Hằng: “Cậu…” Ý cậu ta là hắn là rác rưởi sao? Người nhà họ Lệ được dạy dỗ thế này à?

Cố Hằng nhất thời không nói nên lời, Lệ Gia Thụ đã đi mất. Hắn chỉ có thể cười lạnh một tiếng, nói: “Để xem công ty rác rưởi của cậu ta có đấu thầu ra cái gì hay ho không.”

Mặc dù nhà họ Cố và nhà họ Lệ đã liên hôn, nhưng mới chỉ hơn hai tháng trôi qua, người nhà họ Lệ đã ngày càng xem nhẹ bọn họ.

Vậy rốt cuộc Cố Thầm gả qua đó có tác dụng gì? Xinh đẹp như vậy mà còn không giữ nổi trái tim một người đàn ông, để Lệ Đình Khâm đi nước ngoài chỉ sau vài ngày tân hôn! Giờ đến cả Lệ Gia Thụ cũng dám nói móc hắn.

Điện thoại của Lệ Đình Khâm hiện lên một thông báo: [Người bạn đời của bạn lại vừa gieo một quân cờ tình yêu lên trái tim bạn rồi đó~]

Lệ Đình Khâm: “?”

Chương trình nhỏ này đúng là anh tiện tay làm ra, nhưng phần nội dung lại do một nữ nhân viên chuyên viết kịch bản của công ty game trực thuộc tập đoàn biên soạn. Sao lại thành ra thế này?

Anh định bảo người ta chỉnh sửa lại, nhưng chợt nghĩ đến A Thầm, lại thấy cũng thú vị, thôi cứ để vậy đi.

Lệ Đình Khâm mở chương trình, bắt đầu chơi cờ với Cố Thầm.

Cứ như vậy, cả hai tranh thủ thời gian rảnh, thi thoảng đặt vài quân cờ. Chẳng mấy ngày sau, bàn cờ đã gần như kín chỗ.

Càng chơi với Cố Thầm, Lệ Đình Khâm càng cảm thấy có gì đó vi diệu.

Phong cách đánh cờ của A Thầm hoàn toàn khác với vẻ ngoài nhàn nhã, lười biếng của cậu. Nước đi của cậu liên tục thăm dò, lại mang chút sắc bén tấn công. Nhiều chỗ có những nước cờ bất ngờ, như có linh tính, vô cùng thú vị, khiến người ta rung động.

Khi những quân đen từng bước thử nghiệm và tiến công, quân trắng trên bàn cờ dần rơi vào thế yếu.

Lúc này, chương trình bật lên một dòng nhắc nhở: [Trái tim của bạn không chứa nổi nhiều quân cờ như vậy đâu, mau ăn bớt đi nào~]

Dòng thông báo đột ngột xuất hiện khiến Lệ Đình Khâm bật cười khẽ. Câu nhắc nhở này thật thú vị.

Đã vậy, thì đến lúc thu lưới rồi. Anh đặt một quân trắng xuống, cục diện bắt đầu đảo ngược.

Cố Thầm cũng cảm thấy khá thú vị. Lệ Đình Khâm đúng là người rất kiên nhẫn, đánh cờ cũng từng bước dụ địch vào sâu, giống hệt phong thái lễ độ, có giáo dưỡng của anh. Nhưng bản chất lại vô cùng cứng rắn, ẩn nhẫn chờ thời, chỉ để đến khoảnh khắc cuối cùng sẽ gài bẫy và bắt gọn đối thủ.

Giống như bây giờ, thế cờ quân trắng đã hình thành, quân đen từng bước xâm nhập đã vô thức rơi vào bẫy. Lệ Đình Khâm chỉ cần thêm vài nước, là có thể nuốt trọn một mảng lớn quân đen.

Cố Thầm không vùng vẫy, cũng chẳng cố cứu vãn cục diện. Cậu tùy ý đi vài nước nữa, quân đen nhanh chóng thất bại.

Màn hình điện thoại của Lệ Đình Khâm hiện lên thông báo: [Bạn đã chiếm lĩnh trái tim của người yêu rồi nhé~]

Cùng lúc đó, điện thoại của Cố Thầm cũng báo:

[Người yêu của bạn đã lấp đầy trái tim bạn~]

Cố Thầm bật cười, gửi tin nhắn thoại cho Lệ Đình Khâm: “Lệ tổng, chương trình nhỏ của anh thú vị thật đấy.”

Lệ Đình Khâm ho khẽ một tiếng, hiếm khi cảm thấy ngại ngùng: “A Thầm, chương trình là tôi làm, nhưng nội dung không phải tôi viết.”

Anh nhanh chóng chuyển đề tài, bàn về ván cờ: “A Thầm, ván này cậu thua rồi. Nhưng thực ra tôi đã cố tình đặt bẫy…”

Cố Thầm cười mà như không: “Vậy Lệ tổng làm sao biết, quân đen không phải cố tình để quân trắng ăn?”

Lệ Đình Khâm khựng lại, chợt bật cười: “Được, A Thầm, tôi hiểu rồi.”

Kết thúc cuộc trò chuyện với Cố Thầm, Lệ Đình Khâm gọi trợ lý Trần đến: “Cậu sắp xếp kiến trúc sư và đội thi công trong nước giúp tôi. Tôi cần cải tạo lại biệt thự thường trú ở thành phố H.”

“Mua lại khu vực xung quanh, mở rộng hồ nhân tạo trong sân. Cảnh quan và hồ nước trong vườn đều phải mời chuyên gia thiết kế. Tham khảo phong cách của biệt thự Tùng Hạc, làm cho tao nhã một chút.”

Đến lúc trở về, anh muốn có một nơi để cùng A Thầm tản bộ.

“Xây thêm một khu đấu kiếm, hoàn thiện hơn các thiết bị trong bể bơi và phòng tập thể hình.” Chỗ tập luyện cũng phải đầy đủ.

“Phòng ngủ của tôi mở rộng thêm phòng thay đồ, làm thêm hai không gian nữa để A Thầm cất đồ.” Đồ A Thầm thích cũng phải có chỗ đặt.

“Mấy ngày tới bảo kiến trúc sư hoàn thành bản thiết kế để tôi xem. Tôi muốn mọi thứ phải cải tạo xong trước khi tôi về nước.”

Trợ lý Trần gật đầu: “Rõ rồi.”

Anh thầm nghĩ: Lẽ nào tuần trăng mật của Lệ tổng và Cố tiên sinh đến muộn vậy? Đã kết hôn hai, ba tháng rồi, có lẽ yêu xa càng khiến người ta mong nhớ hơn.

Lệ Đình Khâm sắp xếp đâu vào đấy, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bèn nhắn cho Cố Thầm: [A Thầm này, tôi quên chưa hỏi, em thích hoa gì?]

Lúc này, Cố Thầm đang tựa lưng trên ghế dài trong sân biệt thự đọc sách. Nghe thấy tiếng thông báo tin nhắn của Lệ Đình Khâm, cậu đặt sách xuống, cầm điện thoại lên, nghiêng người ra sau. Chiếc ghế khẽ lún xuống theo tư thế của cậu.

Cậu đáp: [Không đặc biệt thích loài hoa nào cả.]

Nhưng khi hạ điện thoại khỏi tầm mắt, từ góc nhìn này, cậu lại thấy những dây tử đằng leo đầy trên tường viện, bung nở như một thác hoa tím rực rỡ.

Cậu tiện tay chụp một bức ảnh, gửi cho Lệ Đình Khâm: [Dây tử đằng trên tường trông cũng đẹp đấy.]

Lệ Đình Khâm đáp: [Được.]

Người nhà họ Cố theo dõi động tĩnh của nhà họ Lệ mà ngơ ngác.

Lệ Đình Khâm đang ở nước ngoài, sao đột nhiên lại rầm rộ cải tạo một căn biệt thự trong nước? Nội thất sửa sang thì thôi đi,

nhưng lại còn mở rộng diện tích, đào hồ nhân tạo?

Chẳng lẽ sắp về nước? Nhưng Lệ Đình Khâm vốn là người sống kín tiếng, chưa từng có kiểu làm rầm rộ thế này.

Mãi đến khi họ tận mắt thấy những cây tử đằng cổ thụ khổng lồ được chở đến bằng xe tải và rơ-moóc, hoa nở rợp như một thác tím được trồng vào sân biệt thự, còn có chuyên gia cảnh quan đến tạo dáng cho những dây leo…

Lúc này họ mới bừng tỉnh.

Đây chẳng phải là "Ngựa chạy bụi hồng phi tử cười, nào ai hay bởi vải thiều tươi" sao!

Rầm rộ đào hồ, lặn lội đưa tử đằng cổ thụ về tận nơi, chắc chắn chỉ để khiến ai đó vui vẻ.

Cố Hằng lắc đầu than thở: "Xong rồi, chắc Lệ Đình Khâm đã tìm được tình mới ở nước ngoài rồi, căn biệt thự này chắc là sửa sang để đón người mới. Vậy thì… e là Cố Thẩm sẽ thành kẻ điên bị nhốt trên núi mất thôi."

"Hồi đó chỉ vì Cố Thẩm có gương mặt đẹp, cha mới đưa nó về nhà. Ai ngờ Lệ Đình Khâm lại thay lòng nhanh như thế. Tôi thật sự không hiểu vì sao ngay từ đầu cậu ta lại đồng ý cưới Cố Thẩm."

Cố Khảng cau mày: "Có lẽ chỉ là cưới về làm vật trang trí, để trấn an chúng ta thôi. Không ngờ nhà họ Lệ lại nhân cơ hội hợp tác mà xâm nhập thị trường phía Nam nhanh đến vậy, giờ đã "qua cầu rút ván", không thèm để nhà họ Cố vào mắt nữa…"

Cố Hằng không muốn tiếp tục chủ đề mất hứng này, bèn hỏi: "À đúng rồi, anh có nghe về gia tộc Cố bí ẩn kia không? Nghe nói ông cụ Cố và lão gia nhà họ Lệ có quan hệ riêng, còn giáo sư Cố kia là một bậc thầy trong giới học thuật. Nếu chúng ta tìm được

họ, nhờ họ kiểm tra tông phả, biết đâu tổ tiên chúng ta là một nhà, dù sao cũng cùng họ Cố."

Cố Khảng suy tư: "Cũng có lý. Nếu kết nối được với gia tộc đó, sẽ là lợi thế lớn cho nhà ta. Dù không phải cùng tông, chỉ cần có lợi ích chung, chúng ta vẫn có thể liên kết với họ."

Càng nghĩ, Cố Khảng càng thấy việc này khả thi, bèn dặn thư ký: "Hãy điều tra kỹ về gia tộc Cố đó."

Trước khi tham gia đấu thầu, dù không ôm nhiều hy vọng, nhưng Lệ Gia Thụ vẫn dốc toàn lực chuẩn bị, bởi chỉ có vậy mới đạt được mục đích rèn luyện bản thân.

Nhưng những kẻ như Cố Hằng chẳng buồn quan tâm cậu ta có thật sự muốn học hỏi hay không. Bọn họ chỉ đợi vị nhị thiếu gia nhà họ Lệ, kẻ "tham vọng viển vông", ngã sấp mặt.

Vì thế, dù giữ tâm lý khá vững, nhưng Lệ Gia Thụ vẫn có chút hồi hộp. Trước khi xuất phát, cậu ta lượn quanh nhà quấy rầy từng người một: "Ông nội! Cháu sắp đi đấu thầu rồi!"

"Chị! Em sắp đi đấu thầu rồi!"

…

Đến chỗ Cố Thầm, lời cậu ta càng nhiều hơn: "Anh dâu! Em sắp đi đấu thầu rồi!"

"Em luôn cảm thấy lời anh dâu rất kỳ diệu, có thể tùy tiện nói vài câu chúc phúc cho em không!"

Cố Thầm thuận miệng nói: "Cố lên, cậu làm được mà."

Lệ Gia Thụ lập tức phản đối: "Không không không, không phải kiểu này, anh dâu phải nói có nội dung cụ thể cơ."

Cố Thầm đáp: “Thật ra tôi thấy với một công ty mới như cậu, khả năng thành công không cao, nhưng nhỡ đâu người ta lại đang muốn tìm một cái mới thì sao, cứ thử xem, cố lên.”

Lệ Gia Thụ lập tức phấn khởi: “Được rồi, cảm ơn anh dâu! Đủ rồi! Đợi em về sẽ báo cáo cảm nhận sau quá trình rèn luyện!”

Cố Thầm: “... Không cần đâu.”

Chương 43: Công việc tăng ca đầu tiên của người về hưu.

Sau khi tốt nghiệp và vào nhà họ Cố để rèn luyện, Cố Hằng được Cố Trọng Mậu sắp xếp phụ trách mảng nhà máy hóa chất. Tuy nhiên, do quốc gia ngày càng coi trọng bảo vệ môi trường sinh thái và phát triển kinh tế cũng phải chú ý đến hiệu quả sinh thái, ngành công nghiệp hóa chất của nhà họ Cố mỗi năm một sa sút.

Ví dụ như chất thải của nhà máy, trước đây có thể tự xử lý sơ bộ rồi thải ra ngoài, nhưng hiện tại, với tiêu chuẩn thải ngày càng khắt khe, chi phí xử lý chất thải vô hại cũng tăng cao. Tự xử lý thì tốn kém, nên hiện tại Cố Hằng đang vất vả tìm một công ty chuyên xử lý rác thải vô hại.

Hắn tìm đến Lệ Gia Thụ trước, nhưng bị từ chối thẳng thừng. Các công ty khác mà hắn hỏi giá cũng báo ra mức không lý tưởng.

Trong quá trình hỏi giá, khi trò chuyện với một giám đốc của công ty xử lý rác thải, vị Vương tổng này thở dài: “Giờ tiêu chuẩn cao hơn, thanh tra môi trường giám sát chặt chẽ, làm ăn thật chẳng dễ dàng… Hơn nữa, hôm qua mở thầu, quyền kinh doanh độc quyền rơi vào tay Môi Trường Hoàn Vũ rồi. Trong giai đoạn chuyển tiếp hai năm, chúng tôi cũng phải dần rút khỏi thị trường thành phố H.”

Cố Hằng giật mình: “Cái gì?! Hôm qua Môi Trường Hoàn Vũ trúng thầu sao?” Đó chẳng phải là công ty môi trường của Lệ Gia

Thụ ư? Hắ. mải lo chuyện nhà máy hóa chất, căn bản không nghĩ đến việc Lệ Gia Thụ có thể trúng thầu, nên cũng chẳng để ý kết quả đấu thầu. Vậy mà bây giờ Vương tổng lại nói Lệ Gia Thụ đã thắng thầu?! Sao có thể chứ?!

Thấy phản ứng của Cố Hằng quá lớn, Vương tổng hỏi: "Có chuyện gì sao?" Thật ra hôm qua ông ta cũng xem phần trình bày của Môi Trường Hoàn Vũ. Dù là một công ty khá mới, nhưng công nghệ xử lý rác vô hại và tái chế tài nguyên của họ thật sự vượt xa các đối thủ.

Cố Hằng cảm thấy không cam lòng. Lệ Gia Thụ cũng chỉ trạc tuổi hắn, một công ty khởi nghiệp, không biết dựa vào gia thế hay thủ đoạn gì lại có thể giành được dự án kinh doanh độc quyền này.

Cố Hằng nói: "Vương tổng, ông không biết rồi. Ông chủ trẻ của Môi Trường Hoàn Vũ, Lệ Gia Thụ, là người nhà họ Lệ, tôi cũng quen. Cậu ta vừa du học từ nước E về, chỉ là một kẻ dựa vào gia thế mà thôi. Anh trai cậu ta chính là Lệ Đình Khâm danh tiếng lẫy lừng, giờ cũng không biết đang làm gì ở nước A. Ông nói xem, một dự án kinh doanh độc quyền của chính phủ mà lại giao cho một công ty có gia đình mang yếu tố nước ngoài như vậy, thật sự ổn sao? Những dự án thế này chẳng lẽ không cần điều tra lý lịch à?"

Vương tổng trầm ngâm. Dù ông ta cũng không cam lòng vì đấu thầu thất bại, nhưng chiến thắng của Môi Trường Hoàn Vũ cũng không phải không có lý do. Hơn nữa, dù có loại được Lệ Gia Thụ, cũng chưa chắc đến lượt công ty ông ta giành được dự án. Những doanh nghiệp lạc hậu như họ bị loại khỏi thị trường là điều tất yếu.

Thấy sắc mặt Vương tổng có vẻ dao động, Cố Hằng lại nói: "Loại bỏ tư cách trúng thầu của nhà họ Lệ đúng là rất khó, nhưng sắp tới chẳng phải sẽ có đàm phán rút lui, sáp nhập và ký thỏa

thuận bồi thường rút lui sao? Tôi nghĩ ông hoàn toàn có thể liên kết với các công ty khác để giành được mức giá hợp lý hơn trong giai đoạn đàm phán."

Không cần Cố Hằng nhắc nhở, các công ty bị buộc rời khỏi thị trường đều nghĩ như vậy. Vương tổng thấy Cố Hằng chủ động "tạo điều kiện" thì cũng vui vẻ nhận lấy, cười nói: "Cố tổng còn biết tin gì khác không?"

…

Rời khỏi công ty kia, sắc mặt đố kỵ của Cố Hằng mới dịu đi đôi chút. Hắn lạnh lùng cười: "Trúng thầu là một chuyện, nhưng trong giai đoạn chuyển tiếp dài như thế, làm được hay không lại là chuyện khác. Một tên non nớt, căn bản không thể làm nổi."

…

Lệ Gia Thụ giành được dự án này khiến tất cả đều bất ngờ. Ngành xử lý rác trong lĩnh vực môi trường tuy không đáng kể so với quy mô của nhà họ Lệ, nhưng Lệ Gia Thụ mới chỉ tốt nghiệp thạc sĩ được vài tháng, mới hơn hai mươi tuổi, vậy mà đã có thể sánh ngang với người anh cả lừng lẫy năm xưa.

Ngay cả cụ ông nhà họ Lệ cũng rất bất ngờ, đích thân gọi điện khen ngợi, dặn dò cậu ta cố gắng làm tốt.

Tuy tính cách Lệ Gia Thụ có phần tùy hứng, nhưng dù sao cũng tốt nghiệp trường danh tiếng, lại được chính cụ ông nhà họ Lệ đích thân đào tạo. Việc cậu ta đánh bại nhiều đối thủ để trúng thầu đã đủ chứng minh thực lực. Điều này khiến những kẻ từng chờ xem cậu ta thất bại phải câm nín. Trong giới trẻ, cậu ta lập tức trở thành ngôi sao sáng, là "con nhà người ta" trong mắt các bậc phụ huynh.

Thế nhưng, cậu ta lại cảm thấy áp lực hơn bao giờ hết. Sau khi ăn mừng với Cố Thẩm, cậu ta lập tức lao đầu vào làm việc điên

cuồng, vì sắp tới chính là vòng đàm phán hợp nhất đầu tiên.

Trong thời gian ngắn ngủi, Lệ Gia Thụ cố gắng thu thập thông tin về hơn hai mươi công ty, tìm hiểu tình hình của từng bên để chuẩn bị đối phó với các vấn đề có thể phát sinh.

Mỗi ngày trôi qua đều trong tình trạng quay cuồng, cảm giác thời gian không bao giờ đủ, tài liệu đọc mãi không hết. Nhưng cậu ta vẫn tràn đầy nhiệt huyết làm thêm giờ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ta tham gia một cuộc đàm phán như vậy. Sắp được gặp mặt hơn hai mươi đối thủ bại trận, nghĩ thôi cũng thấy hào hứng!

Nhưng chưa kịp bắt đầu đàm phán, rắc rối đã ùn ùn kéo tới: hôm nay bị tố cáo chỉ tiêu xử lý không đạt chuẩn, ngày mai bị một ông chủ doanh nghiệp hẹn "trò chuyện", hôm sau có công ty yêu cầu bồi thường rút lui 200 triệu, trong khi tổng giá trị công ty đó chỉ 80 triệu…

Các cuộc hẹn trò chuyện đều bị cậu ta từ chối, chờ báo cáo đánh giá của bên thứ ba. Các đơn tố cáo thì ngày ngày phải khắc phục, sửa chữa. May mà tiêu chuẩn công ty cậu ta rất nghiêm ngặt, nên những lỗi bị bắt đều là vấn đề nhỏ.

Chưa kịp nghiên cứu kỹ các công ty này để đối phó, cậu ta đã bận tối mắt tối mũi xử lý từng đợt công kích. Mỗi ngày đều khiến cậu ta cảm thấy tê liệt, công việc này, thực sự làm không xuể!

Cuối cùng, cuộc đàm phán đầu tiên cũng đến. Nhưng Lệ Gia Thụ chẳng còn chút tự tin nào. Cậu ta biết mình chưa tìm hiểu đủ về các công ty này, thời gian thực sự quá eo hẹp…

Hơn nữa, cậu ta hoàn toàn đánh giá thấp sự quyết tâm và thủ đoạn của đối thủ. Trước đây cậu ta là nhị thiếu gia nhà họ Lệ, ai cũng tâng bốc. Nhưng trên thương trường, vì lợi ích, chẳng ai sợ

đắc tội với nhà họ Lệ, dù sao họ cũng sắp bị "giải tán", đương nhiên ai cũng muốn giành phần lợi lớn nhất.

Vì thế, cuộc đàm phán đầu tiên biến thành một cái chợ hỗn loạn, mà trung tâm của cái chợ ấy, chính là Lệ Gia Thụ đang ngơ ngác chịu trận.

Vậy là, cậy ta bị "hạ đo ván" ngay trong trận đấu đầu tiên.

Tuy nhiên, Lệ Đình Khâm vẫn nhận cuộc gọi, nhưng đầu dây bên kia có vẻ khá ồn ào. Sau khi nghe xong lời cầu cứu của Lệ Gia Thụ, anh nói: "Gia Thụ, bên anh còn chuyện gấp, ba ngày sau cũng chưa chắc về nước được. Em tìm một chuyên gia đàm phán đi."

Lệ Gia Thụ vội nói: "Anh, không phải em chưa thử. Em thực sự đã nghĩ hết mọi cách, nhưng thời gian quá gấp, ngay cả những chuyên gia đàm phán có tiếng cũng không muốn nhận."

Lệ Đình Khâm trầm giọng an ủi: "Đừng quá lo lắng. Thời gian chuyển đổi là hai năm, không cần vội trong nhất thời. Dù lần này không đàm phán thành công, vẫn sẽ có cơ hội. Nếu thật sự không ổn, em có thể nhờ ông nội ra mặt. Anh còn có việc phải xử lý, không nói thêm được. Dù sao đi nữa, thất bại cũng không sao, đừng ép bản thân quá."

Lệ Gia Thụ cúp máy, thở dài một hơi. Một dự án nhỏ thế này mà để ông nội ra tay thì cũng quá phô trương. Nhờ các phó tổng trong tập đoàn giúp đỡ? Nhưng trong thời gian ngắn họ chưa chắc đã nắm rõ tình hình, chưa chắc hiệu quả tốt hơn tự mình làm.

Haiz, bây giờ muốn giải quyết vấn đề này, chắc chỉ còn cách trông chờ vào ma thuật thôi.

Khoan đã! Ma thuật! Nếu trên đời này có ai thật sự biết dùng ma thuật, thì đó chỉ có thể là anh dâu của cậu ta!

Ma thuật của anh dâu ngay cả vấn đề nghiên cứu khoa học còn giải quyết được, không biết lần này có thể thuyết phục hơn hai mươi công ty kia không?

Hết cách rồi, đành coi ngựa chết như ngựa sống. Dù sao để anh dâu ra đó nói linh tinh vài câu cũng còn hơn là để cậu ta ra đó làm trò cười!

Nói làm là làm, Lệ Gia Thụ bảo tài xế lái xe thẳng đến núi Tùng Hạc.

Vì làm việc quá sức và thiếu ngủ, cậu ta ngủ gục ngay trên xe. Khi đến biệt thự, tài xế thấy cậu ta ngủ say quá cũng không nỡ đánh thức, để cậu ta chợp mắt thêm vài phút.

Lúc hoàng hôn, Cố Thầm đang mặc đồ ở nhà, cắt tỉa cây trong sân, bỗng thấy xe của Lệ Gia Thụ đỗ bên ngoài một lúc lâu mà không có động tĩnh gì. Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Tài xế cũng cảm thấy chuyện của ông chủ quan trọng, nên đành đánh thức cậu ta dậy. Lệ Gia Thụ vừa mở mắt đã thấy trời gần tối, vội vàng bật dậy, mơ màng lảo đảo chạy vào sân: “Anh dâu! Cứu mạng!”

Làm việc quá sức trong thời gian dài khiến giọng cậu ta khàn đặc, quầng thâm mắt nặng trịch, sắc mặt tái nhợt, bước đi loạng choạng. Cố Thầm nhìn mà suýt giật mình, trông chẳng khác nào ma quỷ.

Ngay cả Cố Thầm cũng hơi ngạc nhiên: “Gia Thụ, cậu… có phải yêu công việc quá rồi không?” Cậu chỉ muốn để thằng nhóc này tăng ca một chút, chứ đâu có bảo nó làm tới mức này. Mọi chuyện đều phải có chừng mực chứ.

Lệ Gia Thụ suýt vấp ngã ngay trước mặt Cố Thầm, vội níu lấy cành cây bên cạnh để đứng vững, thều thào: “Đúng vậy, em yêu

công việc này, nhưng bây giờ em không thể tự xoay sở nổi nữa, hu hu."

Cố Thầm nhìn đám lá cây vừa bị cậu ta bấu nát bét: "..."

Cậu thở dài: "Ngồi xuống trước đi."

Lệ Gia Thụ đáng thương kéo tay áo cậu, năn nỉ: "Anh dâu, anh giúp em nói bừa vài câu đi, thuyết phục bọn họ giúp em?"

Cố Thầm: "Bọn họ?"

Lệ Gia Thụ yếu ớt đáp: "Chính là hai mươi mấy công ty đang đàm phán với em..."

Cố Thầm mỉm cười: "Chuyện này không phải chỉ cần nói bừa vài câu là xong đâu, phải ngồi xuống đàm phán với họ suốt hai năm đấy."

Lệ Gia Thụ lập tức xua tay: "Không! Không phải hai năm! Chỉ cần giúp em lần này thôi! Ba ngày sau là cuộc đàm phán lần thứ hai! Chỉ cần có một phương án sơ bộ đủ sức thuyết phục là được!"

Cậu ta thành khẩn tự kiểm điểm: "Chủ yếu là lần đầu em thua thảm quá, bị người ta nghi ngờ, nên lần này rất quan trọng. Nếu không, em thật sự có thể bị hủy tư cách trúng thầu... Nhưng em chỉ có trình độ thế này, dù có tăng ca đến chết cũng không thể thuyết phục họ..."

"Anh dâu ơi, em cảm thấy tính cách mị lực của anh có thể thu phục phần lớn doanh nghiệp đấy..."

Cố Thầm chân thành đề nghị: "Lời khuyên của tôi là... bỏ đi, làm việc này suốt hai năm trời vừa cực cho cậu, vừa cực cho tôi. Với trí tuệ và nhiệt huyết của cậu, làm gì chẳng được."

Lệ Gia Thụ kiên quyết: “Không được! Nếu em bỏ cuộc, thì rác ở thành phố H sẽ do người khác xử lý. Ví dụ như biệt thự của anh và anh em, bể nước mà anh em xây dẫn nước từ con sông ngoại thành. Nếu sau này không có tiêu chuẩn xử lý cao của em, hồ của hai người sẽ bốc mùi đấy! Anh thử tưởng tượng xem, còn có thể đi dạo lãng mạn không?”

Cố Thầm: “Khụ khụ.” Nghe thật đáng sợ… Mà từ bao giờ Lệ Đình Khâm bắt đầu xây hồ rồi?

“Cho nên, sự nghiệp bảo vệ môi trường của thành phố H không thể thiếu em! Tình yêu của anh cũng không thể thiếu em! Cuộc sống tươi đẹp của anh cũng không thể thiếu em thu gom rác thải!”

Cố Thầm nhìn cậu ta hào hứng bày tỏ niềm đam mê mãnh liệt với việc thu gom rác, chợt cảm thấy cũng khá có lý. Dù sao việc cậu ta làm cũng có ích cho xã hội.

Lệ Gia Thụ tiếp tục thuyết phục: “Hơn nữa, em không thể lùi bước! Càng bị họ tố cáo, càng bị họ kéo xuống, em càng không thể để họ hả hê! Nếu em thất bại, không biết có bao nhiêu người sẽ nghĩ những cáo buộc đó là thật.”

“Sao mà buồn cười quá vậy, họ còn nói chồng anh cấu kết với thế lực nước ngoài nữa kìa! Có tin nổi không?”

Cố Thầm cũng cảm thấy buồn cười, khẽ mỉm cười. Lệ tổng nghiêm túc như vậy, mà cũng có thể bị vu khống thế này sao?

Lệ Gia Thụ tha thiết cầu xin, hai tay chắp lại: “Cho nên, vì sinh mệnh đang bùng cháy của em, vì môi trường sống của anh, vì danh tiếng của chồng anh, anh hãy dùng ma thuật giúp em đi!”

Khách quan mà nói, chuyện này đúng là ngoài khả năng của Lệ Gia Thụ.

Cố Thầm thở dài, nói: “Nhưng mà… không có ma thuật.”

Lệ Gia Thụ: “Hả?”

Cố Thầm đặt kéo cắt tỉa xuống: “Thế nên, đi thôi. Tăng ca nào.”

Lần đầu tiên trong đời một người về hưu phải làm thêm giờ… không thể giữ nổi nữa rồi.

Chương 44: Ba bước kì diệu của anh dâu.

Tùy tiện thu dọn vài bộ quần áo, Cố Thầm lên xe của Lệ Gia Thụ.

Lệ Gia Thụ ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu nhìn về phía Cố Thầm đang ngồi ở hàng ghế sau. Chỉ thấy Cố Thầm vẫn mặc một bộ đồ thể thao rộng rãi, thoải mái, nhưng khí chất bình thản, ung dung của cậu lại khiến Lệ Gia Thụ có cảm giác mình giống như thư ký riêng của anh dâu.

Không đúng, thư ký riêng ít nhất cũng là một quản lý cấp cao, quá tinh anh rồi. Mình chỉ có thể xem như một trợ lý ngốc nghếch mà thôi.

Cậu ta mở miệng hỏi: "Anh dâu, bây giờ chúng ta đi thẳng đến công ty sao? Anh đã ăn tối chưa?" Hiện tại trời đã tối đen.

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Đến nhà cậu.”

Lệ Gia Thụ ngập ngừng: “Hả? Chẳng phải chúng ta đi làm thêm sao?”

Cố Thầm nói: “Làm, nhưng làm ở nhà cậu. Làm xong thì có thể ngủ luôn.”

Lệ Gia Thụ lại tiếp tục: “Hả? Tối nay chúng ta còn có thời gian ngủ sao?”

Cố Thầm đáp: “Đúng vậy, cố gắng ngủ trước 10 giờ rưỡi.”

Lệ Gia Thụ nhìn đồng hồ: "..." Bây giờ đã hơn 7 giờ, đường đi mất một tiếng, nghĩa là hôm nay chỉ còn hai tiếng làm thêm...

Cố Thầm bổ sung: “Để tránh lãng phí thời gian, tôi khuyên cậu gọi trợ lý mang tài liệu đến trước.”

Lệ Gia Thụ vội lấy điện thoại ra: "Được, được, em sắp xếp ngay!" Nghe Cố Thầm mở miệng căn dặn, cậu ta cảm thấy mình đúng là một trợ lý tổng giám đốc vụng về, phải để sếp nhắc nhở mới nhớ ra. Phải lập tức vào trạng thái làm việc, phục vụ thật tốt Cố tổng!

Sau khi gọi điện xong, Cố Thầm nói: “Gia Thụ, nói trước nhé, tôi chỉ giúp cậu trong ba ngày này thôi, và không được để lộ thân phận của tôi với bên ngoài.”

Lệ Gia Thụ gật đầu cam đoan: “Anh dâu yên tâm, em hiểu mà!”

Cho đến bây giờ, anh dâu đã ra tay giúp giải quyết không ít vấn đề, thậm chí còn giải được cả bài toán học thuật. Thật ra Lệ Gia Thụ không thực sự nghĩ rằng Cố Thầm có "ma thuật" siêu nhiên gì. "Ma thuật" chỉ là cách nói đùa của cậu ta, nhưng cậu ta thực sự cảm thấy Cố Thầm có rất nhiều năng lực, còn có những câu chuyện không ai biết đến.

Chỉ là, vì anh dâu luôn giữ kín, cậu ta cũng làm bộ không biết gì. Nếu anh dâu không muốn tiết lộ, vậy cứ phối hợp với anh ấy thôi.

Một giờ sau, họ đến nơi Lệ Gia Thụ ở khi đi làm. Lệ Gia Thụ với tư cách một trợ lý tận tụy, lập tức bước lên giúp xách hành lý, nói: “Cố tổng, mời đi lối này.”

"..." Cố Thầm liếc cậu ta một cái, không nói gì thêm, chỉ theo cậu ta lên lầu.

Vừa bước vào căn hộ của Lệ Gia Thụ, bàn ăn trong phòng bếp đã chất đầy tài liệu như một ngọn núi nhỏ.

Nhưng Cố Thầm không vội ngồi xuống xem ngay mà thoải mái ngồi lên ghế sô pha, chờ Lệ Gia Thụ mang hành lý vào phòng khách. Sau đó anh nói: “Gia Thụ, trước tiên hãy tóm tắt tình hình cơ bản đi.”

Lệ Gia Thụ lúc này thực sự có cảm giác đang báo cáo công việc với cấp trên. Cậu ta ngồi xuống ghế bên cạnh, hơi căng thẳng, nói: “À... anh dâu...”

Nhìn ánh mắt của Cố Thầm, Lệ Gia Thụ lập tức đổi giọng: "Cố tổng, chuyện là thế này..." Càng nói, cậu ta càng cảm thấy kỹ năng báo cáo của mình quá kém…

Nghe xong, Cố Thầm không bình luận gì, chỉ khẽ "ừm" một tiếng, rồi giơ tay nói: “Mang tài liệu giới thiệu cơ bản của các công ty kia qua đây.”

Lệ Gia Thụ lập tức ôm đến hơn hai mươi tệp tài liệu, chồng lên gần cao bằng người, cảm thán: “Anh dâu, đừng nói hai tiếng, cả một ngày cũng chỉ đủ xem hết đống tài liệu cơ bản này, còn có những tài liệu chi tiết hơn nữa kìa.”

Cố Thầm tùy ý mở một hộp, nói: “Không cần thiết.”

Mỗi quyển tài liệu cậu chỉ xem qua phần giới thiệu chính, lật vài trang rồi chuyển sang quyển tiếp theo. Chưa đầy nửa tiếng, cậu đã "xem hết" hơn hai mươi tệp.

Sau đó, cậu lại nói: “Tài liệu liên quan đến cáo buộc cậu bị tố cáo đâu?”

Lệ Gia Thụ lại ôm thêm một chồng cao ngang nửa người, thở dài: “Anh dâu không biết đâu, hễ bị tố cáo là công ty em phải làm một đống báo cáo chỉnh đốn...”

Cố Thầm nói: “Xem báo cáo chỉnh đốn của cậu là đủ.”

Ngoại trừ các tài liệu và phụ lục liên quan, mỗi lần báo cáo chỉnh đốn chỉ dài vài trang. Chưa đầy nửa tiếng, Cố Thầm lại "xem hết".

Dù nhìn qua trông có vẻ cậu chỉ lật dở sơ sơ, nhưng Lệ Gia Thụ vẫn cảm thấy có gì đó kỳ diệu, bèn hỏi: "Anh dâu, anh nhìn ra điều gì chưa?" Đã 9 giờ rưỡi rồi.

Cố Thầm đặt tài liệu xuống, điềm nhiên nói: “Nhìn ra công ty cậu thực sự có tiêu chuẩn cao nhất nhì trong thành phố.”

Lệ Gia Thụ gật đầu đồng tình: “Đương nhiên là cao nhất rồi! Không có lý nào tôi lại trúng thầu mà không có lý do chính đáng.”

"Vậy thì."

Cố Thầm nói: “Cứ chỉnh đốn lại theo yêu cầu, ngày mai nộp báo cáo chỉnh đốn, thái độ thành khẩn một chút.”

“Nhân tiện, hãy đề nghị với bên A của cậu rằng có thể tổ chức một đợt thanh tra chuyên đề về bảo vệ môi trường tại thành phố H, thúc đẩy nâng cấp tiêu chuẩn xử lý rác thải của thành phố. Cứ lấy công ty của cậu làm hình mẫu đi.”

Chỉ với một câu nói, Cố Thầm đã vạch ra một kế hoạch đầy đủ. Lệ Gia Thụ mất vài giây mới tiêu hóa hết ý trong đó, rồi hỏi: “Anh dâu, nhưng chính quyền có nghe lời em không? Hơn nữa, nếu biến công ty mình thành hình mẫu, chẳng phải sẽ càng phiền phức hơn sao?”

Cố Thầm nâng tách sứ lên, đứng dậy: “Có quá nhiều đơn tố cáo như vậy, cậu nghĩ bên A của cậu không phải viết báo cáo giải trình, làm công văn báo cáo lên cấp trên à? Rất có khả năng họ cũng đang phải tăng ca cùng cậu đấy.”

“Bọn họ cũng cần có việc để làm.”

Hình như Lệ Gia Thụ đã hiểu ra đôi chút. Công ty cậu ta là doanh nghiệp được chính quyền chọn làm đơn vị nhượng quyền đặc biệt, những công ty khác cứ liên tục tố cáo cậu ta, chẳng phải cũng là đang vả vào mặt chính quyền hay sao?

Còn về chuyện trở thành hình mẫu? Bây giờ cậu ta đã bị tố cáo đến mức thủng lỗ chỗ rồi, đã có quá nhiều người chú ý đến, còn sợ cái danh "hình mẫu" nữa sao? Công ty cậu ta vốn không có vấn đề lớn, còn những doanh nghiệp khác, trình độ chênh lệch thế nào, có theo kịp tiêu chuẩn này không thì lại là chuyện khác.

Lệ Gia Thụ ngẫm nghĩ một chút rồi tán thưởng: “A, anh dâu, anh thật sự...”

Cố Thầm nâng tách trà đi vào phòng khách, thản nhiên nói: “Được rồi, tôi đi ngủ đây…”

Nụ cười của Lệ Gia Thụ còn chưa kịp nở hết, lập tức nghẹn lại, anh dâu chỉ mới làm việc hơn một tiếng mà đã muốn cải cách văn hóa làm thêm giờ rồi sao!

Nhưng dù sao thì cậu ta cũng là ông chủ, vẫn phải tiếp tục làm việc. Lệ Gia Thụ thở dài, ngồi xuống xem tài liệu tiếp. Cố lên!

Sáng hôm sau, Lệ Gia Thụ hẹn gặp đại diện bên A, mang theo báo cáo chỉnh sửa và đi thẳng đến phòng họp.

Sau khi báo cáo lại các vấn đề tồn đọng, Lệ Gia Thụ đưa ra những đề xuất như lời Cố Thầm nói. Không ngờ bên A lại rất nghiêm túc tiếp nhận!

Họ thậm chí còn rất tán thưởng thái độ chủ động nhận trách nhiệm, không ngại kiểm tra của cậu ta. Dù sao thì việc công ty Hoàn Vũ bị tố cáo cũng là một dạng thách thức đến uy tín của chính quyền.

Mặt khác, chính quyền chọn Hoàn Vũ là vì họ muốn thúc đẩy tiêu chuẩn cao trong ngành xử lý môi trường. Những doanh nghiệp khác gây khó dễ, về bản chất là đang chống đối chính sách. Sự việc bị báo cáo lên quá nhiều, họ cũng phải trình lên cấp trên, viết báo cáo giải trình. Giờ thì đến lúc làm cho những doanh nghiệp đó bận rộn rồi.

Khi chiến dịch thanh tra chuyên đề bắt đầu, các doanh nghiệp khác lập tức rơi vào cảnh tự kiểm tra, hoặc cuống cuồng che giấu vấn đề. Đội kiểm tra còn yêu cầu họ lấy Hoàn Vũ làm tiêu chuẩn đối chiếu, một chuyện không thể thực hiện ngay lập tức! Thế là, họ chẳng còn thời gian mà đối đầu với Lệ Gia Thụ nữa.

Lệ Gia Thụ cảm thấy lượng công việc của mình giảm đi đáng kể. Đây chính là bước đầu tiên trong "ma thuật" của anh dâu - "tìm đồng minh"!

Ngày thứ hai, Cố Thầm vẫn duy trì nếp sinh hoạt, tập thể dục, ăn sáng thong thả, sau đó mới từ tốn xem tài liệu.

Lệ Gia Thụ thì nóng ruột: "Rồi sao nữa anh dâu? Mấy tập đoàn lớn kia vẫn còn cầm cự, họ bắt đầu đến thương lượng với em rồi…"

Cố Thầm mỉm cười: "Lại có chuyện tốt vậy sao?"

Ngón tay cậu gõ nhẹ lên bản đồ phân bố doanh nghiệp trong thành phố H: "Lần lượt gặp Thông Hải, Nghệ Khang, Chính Minh, GH, Phong Đạt. Không cần che giấu hành tung của cậu, cứ công khai đi gặp họ. Mỗi cuộc đàm phán kéo dài ít nhất một tiếng, nhưng đừng đồng ý bất cứ điều kiện nào."

Lệ Gia Thụ rất quen thuộc với quy mô, phạm vi kinh doanh của các doanh nghiệp này. Thông Hải, Nghệ Khang, Chính Minh đang cạnh tranh khốc liệt tại khu A, còn GH và Phong Đạt lại đối đầu nhau ở khu công nghệ cao.

Vì họ đều là những tập đoàn mạnh và đáp ứng tiêu chuẩn mới, không ngoài dự đoán, ít nhất hai trong số họ sẽ bị Hoàn Vũ thâu tóm. Năm chọn hai, nếu khéo léo kíc.h thíc.h mâu thuẫn giữa họ, không sớm thì muộn cũng sẽ có một trận nội chiến.

Thì ra đây chính là bước thứ hai trong "ma thuật" của anh dâu - "chia rẽ đối thủ"!

Hôm đó, Lệ Gia Thụ liên tiếp tham gia năm cuộc họp, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Đấu trí với những đối thủ này khiến cậu ta nói đến khô cả miệng, nhưng càng về sau, thái độ của các doanh nghiệp cậu ta gặp lại càng tốt hơn, ai cũng sợ đối thủ của mình đạt thỏa thuận trước sao?

Buổi tối về nhà, Cố Thầm không hề đọc thêm tài liệu mà hỏi thẳng: "Phương án của cậu làm đến đâu rồi?"

Lệ Gia Thụ đáp: "Đã có nhiều phiên bản khác nhau, đều dựa trên đánh giá thị trường sơ bộ. Nhưng vấn đề chính là chẳng có công ty nào chịu chấp nhận."

Cố Thầm lướt qua bản kế hoạch, thấy khung sườn đã đầy đủ, bèn nói: "Được rồi, cứ dùng bản này. Bên A chỉ cần thấy cậu đang làm việc là đủ. Nhưng phải xác định rõ tinh thần cốt lõi: doanh nghiệp nào được sáp nhập sẽ do Hoàn Vũ lựa chọn, còn doanh nghiệp nào rút lui sẽ được công ty đánh giá độc lập thẩm định giá trị."

"Còn những doanh nghiệp lạc hậu, chưa kịp nâng cấp công nghệ..."

Cố Thầm chỉ tay lên bản đồ, khoanh tròn hơn mười công ty: "Cho họ hai năm. Khi thành phố H áp dụng tiêu chuẩn mới, bao nhiêu doanh nghiệp bị đào thải thì cứ để thị trường quyết định. Nếu họ có đến tìm cậu, cậu cũng không cần quan tâm? giờ người cần lo lắng là họ, không phải cậu."

Lệ Gia Thụ nhìn danh sách các công ty bị loại, bỗng cảm thấy mình đúng là ngốc. Hóa ra lần trước trong "chợ trời", ít nhất có mười "bà cô" mà cậu ta hoàn toàn không cần để ý đến.

Cố Thầm đặt bút xuống, nhấp một ngụm trà: "Xong rồi. Ngày mai cậu đi khảo sát một số công ty thẩm định tài sản. Chắc hẳn các doanh nghiệp khác cũng đang lo lắng không biết ai sẽ là bên định giá cho họ."

Lệ Gia Thụ lập tức giác ngộ, đây chính là bước thứ ba trong "ma thuật" của anh dâu - "chuyển hướng mâu thuẫn"!

Cố Thầm thản nhiên nói: "Có lẽ mai không cần làm thêm giờ nữa."

Lệ Gia Thụ cảm thán nhìn anh dâu vẫn giữ nguyên phong thái ung dung. Cậu ta than khóc: "Nhưng em vẫn phải tăng ca mà, anh dâu!"

Cố Thầm: "Ừm, vậy cố lên."

Lệ Gia Thụ nói: "Ngày kia là vòng đàm phán thứ hai rồi, ngày mai anh dâu có thể xem lại tài liệu một chút, chúng ta chuẩn bị thật kỹ, đến lúc đó trên bàn đàm phán hạ gục bọn họ không còn manh giáp."

Cố Thầm vẫn bình tĩnh đáp: "Ừ, được thôi."

Chớp mắt đã đến ngày hẹn. Sáng sớm, Lệ Gia Thụ đã ăn mặc chỉnh tề trong bộ vest sang trọng, nhưng khi nhìn thấy Cố Thầm vẫn mặc bộ đồ ở nhà bằng lụa, cậu ta không khỏi thắc mắc: "Anh dâu, anh vẫn chưa thay đồ sao? Nhanh mặc vest vào đi, đảm bảo khí thế áp đảo!"

Cố Thầm thản nhiên nói: "Cậu là ông chủ, tôi chỉ là trợ lý của cậu, chắc không có quy định bắt buộc tôi phải mặc đồ công sở đâu nhỉ?"

Lệ Gia Thụ cảm thấy nhận thức của mình có chút lung lay. Khí chất, phong thái của anh dâu thế này mà lại chỉ là trợ lý? Nếu bản thân mặc vest, còn anh dâu mặc đồ thoải mái thế kia, chẳng khác nào cậu ta bị dìm thành một nhân viên bán bảo hiểm.

Lệ Gia Thụ lập tức phản đối: “Không được không được! Hôm nay anh dâu phải là nhân vật chính, em chỉ là trợ lý nhỏ bé của anh thôi!”

Cậu nhanh chóng gọi trợ lý đến: “Mau đi mua một bộ vest theo số đo của Cố tổng!”

Cố Thầm lắc đầu: “Tôi có chứng sạch sẽ, quần áo chưa giặt thì thôi bỏ đi…”

Lệ Gia Thụ nhíu mày. Giờ đi mua vẫn còn sớm, nhưng mua xong rồi giặt, sấy khô, ủi thẳng thì chắc chắn không kịp.

Cậu ta suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Anh dâu, hay anh mặc tạm đồ của em trước đi? Em có nhiều lắm, dù hơi chật một chút nhưng vẫn có thể tạm mặc được.”

Cố Thầm lại thản nhiên nói: “Gia Thụ, tôi không mặc đồ của người khác đâu.”

Lệ Gia Thụ vò đầu bứt tai. Đúng là bảo anh dâu mặc đồ của mình thì có hơi kỳ quặc, hơn nữa cũng chẳng hợp với khí chất của anh dâu. Đây là đi bàn chuyện làm ăn, phải đường hoàng một chút, mặc một bộ vest không vừa vặn thì quá mất phong độ! Cũng trách cậu ta, không chuẩn bị sẵn một bộ vest cao cấp từ trước.

Đang trăn trở, bỗng nhiên Lệ Gia Thụ sực nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi! Anh dâu, chờ em một chút!”

“Khoan đã…” Cố Thầm còn chưa kịp ngăn lại.

“Để em tìm xem!” Lệ Gia Thụ chạy vào phòng, rất nhanh sau đó lấy ra một bộ vest được bảo quản cẩn thận, sạch sẽ ngay ngắn treo trên mắc áo.

Cố Thầm nhìn thoáng qua, vừa định từ chối thì bất chợt khựng lại. Bộ vest mang phong cách rõ ràng của Lệ Đình Khâm… Là của Lệ tổng?

“Hả? Đây là đồ của anh trai em mà?”

Lệ Gia Thụ ngây thơ nói: “Anh dâu với anh ấy còn ngủ chung một giường rồi, sao lại còn kén chọn chuyện này nữa?”

Cố Thầm thầm nghĩ, mình và Lệ Đình Khâm còn chưa từng ngủ chung đâu, nhưng cũng chẳng muốn giải thích với cậu em trai này.

Anh thở dài: “Thôi được rồi, không còn thời gian nữa, mặc vào rồi đi thôi.” Dù sao ngày nào cũng đã ngủ trên giường của Lệ tổng, chẳng lẽ ngay cả bộ đồ cũng không dám mặc, vậy chẳng phải quá kiểu cách sao?

Lệ Gia Thụ: “…?” Chuyện gì khiến anh dâu thay đổi nhanh vậy?

Cố Thầm mặc bộ vest của Lệ Đình Khâm vào, Lệ Gia Thụ lập tức cảm thấy như bị nghẹt thở trong giây lát. Khí thế của anh dâu vốn đã mạnh, giờ lại cộng thêm hiệu ứng PTSD từ đồ của anh trai cậu, đúng là trạng thái nhân đôi buff, đứng đó thôi cũng toát ra phong thái của một đại lão thương trường.

Cố Thầm nhìn mình trong gương, cảm thấy vẫn hơi giống bản thân quá, bèn hỏi: “Có phụ kiện nào không?”

Lệ Gia Thụ lục tìm trong phòng, lấy ra một chiếc kính gọng vàng: “Anh dâu, cái này em chưa từng đeo, kính không độ.” Trước đây cậu ta từng mơ tưởng mình sẽ trở thành tinh anh thương giới, mua đủ loại phụ kiện. Kết quả là chỉ đeo thử một

chiếc rồi nhận ra mình hợp với hình tượng “trai ngố” hơn, còn lại đều xếp xó. Thôi thì đem ra dùng luôn.

Cố Thầm đeo kính vào, Lệ Gia Thụ lập tức trầm trồ, đúng đúng đúng! Chính là cảm giác này! Đây là kiểu "học giả gian xảo" thượng thừa!

Lệ Gia Thụ tiếp tục đưa đồng hồ và khuy măng sét: “Trước đây anh trai em ở đây vài ngày, mấy thứ này đều là đồ anh ấy để quên.”

Cuối cùng, Cố Thầm cũng hoàn thành một set đồ hoàn chỉnh. Lệ Gia Thụ hít sâu một hơi, đúng là khí thế đã đủ để san bằng bàn đàm phán rồi!

…

Lệ Gia Thụ chọn chiếc xe cao cấp nhất của mình, còn chủ động ngồi ghế phụ. Khi đến bãi đỗ xe dưới tòa nhà tổ chức đàm phán, cậu ta đích thân xuống xe mở cửa, cung kính nói: “Cố tổng, mời.”

Cậu xách tài liệu, trợ lý mang laptop, một trái một phải đi theo sau Cố Thầm.

Trên đường, những giám đốc của các công ty khác đang đến dần, khi nhìn thấy đoàn người của Cố Thầm, họ không khỏi nhíu mày bàn tán: “Đây là chuyên gia đàm phán mà Hoàn Vũ mới mời về? Nhìn có vẻ không tầm thường nhỉ?”

“Vậy là mấy ngày qua Hoàn Vũ bày ra hàng loạt động thái lớn như vậy, đều do người này đứng sau sao?”

Do Cố Thầm từ nhỏ đã sống trong trường nội trú, chưa từng xuất hiện trong các sự kiện của nhà họ Cố hay nhà họ Thích, nên trong giới kinh doanh không ai nhận ra cậu. Hiện tại, tất cả

chỉ xem cậu như một gương mặt xa lạ nhưng đầy khí thế, nghĩ rằng đây là một chuyên gia mà Lệ Gia Thụ mời về.

Khi đoàn của Cố Thầm bước vào hội trường và ngồi xuống vị trí của Hoàn Vũ, cả khán phòng bỗng chốc im phăng phắc. Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía cậu, biểu cảm mỗi người một khác.

Lệ Gia Thụ: "…?" Chợ rau đâu? Chợ rau đâu? Lần trước các người không phải như thế này! Sao vừa thấy anh dâu, ai cũng im re hết vậy?

—

Chương 45: Anh dâu vừa "diệt gọn" 13 doanh nghiệp chỉ trong nháy mắt...?

Cố Thầm đặt tay trái đeo đồng hồ và nhẫn cưới lên tập tài liệu trước mặt, ánh mắt lướt qua toàn bộ hội trường một cách thờ ơ. Tất cả đại diện tham dự đã cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt từ đối thủ.

Trong vòng đàm phán đầu tiên, ánh mắt của Lệ Gia Thụ là ánh mắt của một người trẻ tuổi, tràn đầy sức sống và sự nhiệt huyết, nhưng vẫn mang theo sự căng thẳng và thiếu chắc chắn của những người mới bước vào thương trường. Chính vì còn trẻ, cậu ta quá coi trọng mọi thứ.

Thế nhưng, người này, mặc dù bề ngoài trông vẫn rất trẻ lại toát lên vẻ điềm nhiên, từng cử chỉ đều ung dung và thong thả. Ánh mắt cậu có chút hờ hững, tư thế thoải mái, như thể chỉ đến đây để tham dự một buổi họp ngắn thông thường.

Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần dựa vào khí thế, họ cũng chưa đến mức phải kiêng dè như vậy. Chỉ là, trong ba ngày ngắn ngủi vừa qua, những hành động của Hoàn Vũ nhanh như cơn gió lốc, từng bước đi đều vô cùng chuẩn xác.

Ngày thứ nhất, họ nhờ chính phủ đứng ra bảo chứng, lấy chính mình làm tiêu chuẩn, vừa rửa sạch được những nghi ngờ đối với bản thân, vừa khiến các doanh nghiệp khác rơi vào thế bị động, giáng cho toàn bộ đối thủ một đòn phủ đầu mạnh mẽ, khiến bây giờ không ai dám tùy tiện manh động.

Ngày thứ hai, họ tiến hành đàm phán liên tục với năm doanh nghiệp lớn, khiến những doanh nghiệp còn đang do dự cũng bắt đầu hoang mang, đồng thời làm dấy lên sự nghi kỵ giữa các đối thủ cạnh tranh.

Ngày thứ ba, họ liên tục làm việc với bảy công ty thẩm định tài sản, gần như bao trùm hết các đối tác của toàn bộ doanh nghiệp trong khu vực. Điều này khiến nhiều người bắt đầu hoảng loạn, còn ai dám giở trò trong khâu thẩm định tài sản nữa đây?

Những chiêu thức này về lý thuyết không khó để nghĩ ra, nhưng để có thể trong vòng ba ngày ngắn ngủi đánh trúng điểm yếu của toàn bộ thị trường, vừa chèn ép, vừa tấn công, biến Hoàn Vũ từ thế bị động thành chủ động, từ yếu thế trở nên mạnh mẽ, điều này thực sự khiến người ta kinh hãi.

Sau nhiều ngày đối đầu, mọi người đều đã hiểu rõ về Lệ Gia Thụ. Dù cậu ta là người trực tiếp ra mặt đàm phán và khảo sát, nhưng chẳng ai tin rằng những nước cờ này là do cậu ta bày ra.

Đằng sau những động thái của Hoàn Vũ, chắc chắn có một cao nhân đứng sau điều khiển cục diện.

Hiện tại, nhìn cách Lệ Gia Thụ tỏ rõ thái độ cung kính với người này, thân phận của vị cao nhân đó đã không cần nói cũng hiểu.

Những tác động vô hình trong ba ngày qua, khi đối diện với người thật lúc này, đã hóa thành áp lực hữu hình.

Sự im lặng này chính là biểu hiện của sự kiêng dè, dường như đối thủ đã nắm rõ mọi động thái của họ, thậm chí còn có thể kiểm soát cả tâm lý của họ, trong khi họ lại hoàn toàn xa lạ với đối phương.

Vậy nên, không ai muốn mạo hiểm lên tiếng trước, tất cả đều đang chờ đợi người khác phát ngôn trước để thăm dò.

Bầu không khí căng thẳng kéo dài suốt một phút, cuối cùng Lệ Gia Thụ phá vỡ sự im lặng, mở lời giới thiệu: “Khụ khụ, các vị đại diện, đây là Cố tổng, người sẽ đại diện Hoàn Vũ tham gia đàm phán hôm nay.”

“Chào Cố tổng.”

“Hân hạnh, hân hạnh.”

Mọi người lên tiếng đáp lại, chào hỏi xã giao một lượt, nhưng trong lòng thì đều đang tự hỏi: Rốt cuộc vị Cố tổng mà Lệ Gia Thụ mời đến giúp đỡ này là lãnh đạo cấp cao của công ty nào?

Cuối cùng, phiên đàm phán cũng chính thức bắt đầu. Những doanh nghiệp có hệ thống trang thiết bị và ngành công nghiệp lạc hậu nhất là những người mất bình tĩnh trước.

Ở vòng đàm phán đầu tiên, họ đã liên kết lại để gây sức ép lên Lệ Gia Thụ, đưa ra hàng loạt yêu cầu vô lý, ép cậu ta đến mức cứng họng, không phản bác được câu nào. Chính nhờ đòn phủ đầu này, họ đã chiếm được ưu thế tâm lý trong lần đàm phán trước.

Bước vào vòng thứ hai, mặc dù đối thủ đã thay đổi, nhưng họ vẫn áp dụng lại chiến lược này, liên tục dồn ép Hoàn Vũ cho đến khi đạt được thỏa hiệp.

Chẳng bao lâu sau, hội trường lại biến thành một cái “chợ”.

Trong lòng Lệ Gia Thụ rùng mình: ghê thật, vẫn là cái mùi vị quen thuộc. Nhưng hôm nay cậu ta không cần phải trả lời nữa! Thật là nhẹ nhõm quá đi!

Trong khi đó, những doanh nghiệp lớn thực sự có tiếng nói trên bàn đàm phán lại không vội hành động.

Chiếc cốc trên bàn là loại cốc sứ truyền thống có nắp, trên thân cốc còn in hình những cành trúc đen bằng mực. Cố Thầm nhấc cốc lên, chậm rãi quan sát hoa văn trên đó, rồi thong thả nhấp một ngụm trà.

Những đại diện của nhóm doanh nghiệp nhỏ kém chuyên môn vừa phát biểu, vừa để ý phản ứng từ phía Hoàn Vũ. Nhưng thái độ của Cố Thầm quá hờ hững, khiến họ thậm chí không biết cậu có đang lắng nghe hay không.

Một đại diện không nhịn được nhắc nhở: "Cố tổng, xin hãy nghiêm túc lắng nghe nguyện vọng của chúng tôi."

Cố Thầm thản nhiên đáp: "Ừm."

Người nhắc nhở lập tức á khẩu, nhắc thì đã nhắc rồi, mà đối phương cũng đã trả lời rồi, vậy cũng chẳng có gì để nói thêm nữa.

Ban đầu, những người đang hùng hổ phát biểu còn rất khí thế, nhưng càng nói, giọng họ càng nhỏ lại. Lúc đầu, khi có nhiều người cùng lên tiếng, họ còn thấy không sao. Nhưng giờ đây, khi chỉ còn lẻ loi vài người phát biểu, họ mới nhận ra những yêu cầu của mình thật vô lý. Cứ nhắc đi nhắc lại mãi cũng thấy chán nản…

Một số đại diện biết nhìn tình hình đã bắt đầu ngồi xuống. Còn lại hai, ba người vẫn cố nói tiếp, nhưng bầu không khí trong phòng càng lúc càng yên lặng.

Họ nhìn quanh, những người khác thì đang uống trà, đang xem tài liệu, dường như chẳng ai quan tâm đến họ nữa.

Chỉ có một số ít còn đang để ý, đặc biệt là đại diện của các tập đoàn lớn như Thông Hải, Nghệ Khang, Chính Minh, GH, Phong Đạt, thậm chí những người này đã bắt đầu nhíu mày.

Cuối cùng, trong bầu không khí nặng nề, chẳng còn ai nói gì nữa, tất cả đều ngồi xuống. Hội trường lại rơi vào im lặng.

Lúc này, Cố Thầm mới đặt cốc trà xuống, chậm rãi nói: “Gia Thụ, phát tài liệu cho mọi người đi.”

Mọi người đều có biểu cảm khác nhau.

Dù gì thì Lệ Gia Thụ cũng là nhị thiếu gia nhà họ Lệ, trên thương trường, vì lợi ích mà đối đầu với cậu ta là chuyện bình thường, nhưng ngoài đời ai cũng phải dành cho cậu ta sự tôn trọng nhất định.

Vậy mà bây giờ lại có người sai bảo cậu ta như một trợ lý chạy việc? Vị Cố tổng này quả thực không tầm thường.

Thế nhưng, Lệ Gia Thụ lại vô cùng ngoan ngoãn nghe theo, thậm chí còn có vẻ vui vẻ vì được sai bảo. Cậu ta nhanh nhẹn phát tài liệu với vẻ mặt rạng rỡ.

Khiến đám đại diện cũng phải nhận tài liệu một cách kính cẩn.

Các đại diện vừa lên tiếng gay gắt cầm lấy bản đề án, định tìm những nội dung liên quan đến mình để dựa vào đó phản biện, tìm cách đối phó với Hoàn Vũ một cách hợp lý và có căn cứ hơn.

Nhưng họ lật tới lật lui, xem từng trang một cách cẩn thận, mà vẫn chẳng tìm thấy nội dung nào liên quan đến lợi ích của mình.

Cuối cùng, khi lật đến trang cuối cùng, họ mới thấy một dòng chữ đáng thương nằm ở cuối.

Mục 10: Các vấn đề khác

Các doanh nghiệp không được đề cập trong đề án này sẽ tiếp tục hoạt động bình thường. Ba tháng trước khi giai đoạn chuyển

tiếp kết thúc, sẽ có một phương án riêng được đưa ra.

13 doanh nghiệp bị xếp vào nhóm "các vấn đề khác": "..."

Mặt các đại diện này lập tức tái xanh. Điều họ mong muốn là có thêm lợi ích, chứ không phải bị Hoàn Vũ gạt sang một bên!

Một đại diện không nhịn được mà lên tiếng ngay: "Cố tổng, mục 10 này có ý gì?"

Cố Thầm bình thản trả lời: "Nếu mọi người vẫn còn nghi ngại về kế hoạch hợp nhất toàn khu vực, vậy thì hiện tại cứ giữ nguyên trạng thái như cũ. Trong giai đoạn chuyển tiếp, Hoàn Vũ sẽ không can thiệp vào hoạt động kinh doanh bình thường của 13 doanh nghiệp này."

Cậu chỉ đơn giản nhắc lại đúng những gì đã ghi trong đề án, nhưng các đại diện nghe vào thì lập tức cảm thấy bất ổn! Ý của Hoàn Vũ thực sự là như vậy sao?!

Lập tức có người phản đối kịch liệt: "Tôi kiên quyết phản đối đề án này! Không được! Tuyệt đối không được!"

Cố Thầm nói: "Xin lỗi, vì lần này phương án không đề cập đến nội dung liên quan với các công ty các vị, nên mọi người không cần tham gia bỏ phiếu. Nếu các vị chỉ định đến dự thính tại hội nghị, hay là muốn rời đi, đều có thể tự do quyết định."

Cậu vẫn ung dung, nhàn nhã tựa vào ghế, nhấp một ngụm trà, như thể vấn đề của 13 doanh nghiệp này đã được giải quyết xong, chỉ còn chờ họ tự động rời đi.

Một đại diện đứng phắt dậy, kích động nói: "Anh nói không bàn thì là không bàn à?! Anh có quyền quyết định sao?"

"Hôm nay chúng tôi đến đây là để đạt được một thỏa thuận! Các anh phải đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho chúng tôi!"

Nhưng Cố Thầm vẫn không hề dao động.

Lệ Gia Thụ thấy mấy kẻ này nói lý lẽ không thông, bắt đầu lớn tiếng quấy nhiễu, định lên tiếng phản bác.

Nhưng đại biểu của Thông Hải đã lên tiếng trước, mang theo chút không kiên nhẫn: "Được rồi, lúc đầu chẳng phải các anh luôn miệng nói không muốn bị hợp nhất sao? Giờ người ta để các anh tự do phát triển, còn có gì không hài lòng nữa?"

"Chuyện của các anh giờ còn liên quan gì đến người ta? Liên quan gì đến chúng tôi? Liên quan gì đến nội dung sắp bàn bạc? Được rồi, đừng làm loạn nữa, đừng làm mất thời gian của mọi người."

Đại diện của Chính Minh cũng nhìn đồng hồ, trầm giọng nói: "Đúng vậy. Các anh cứ đưa ra những yêu cầu vô lý và không có giá trị thực tế, làm tốn gần một tiếng đồng hồ của chúng tôi rồi."

Các tập đoàn lớn chẳng hề quan tâm đến lợi ích của nhóm doanh nghiệp này. Hơn nữa, giai đoạn mặc cả để gây áp lực đã qua, giờ là lúc đàm phán các điều khoản thực chất. Nhóm này quả thực không biết điều.

Người phản đối gay gắt nhất tức đến mức ngực phập phồng, ban đầu mục tiêu của họ là ép Hoàn Vũ nhượng bộ rồi mới bàn đến chuyện lợi ích. Trước đây ai cũng làm vậy, sao bây giờ lại bị coi là yêu cầu vô nghĩa chứ?!

Đại diện GH càng thẳng thắn: "Xin mời những người không liên quan rời khỏi phòng họp."

Đại diện của Phong Đạt cũng gật đầu: "Đúng vậy, xin mời những người cần rời thì rời đi."

Lệ Gia Thụ kinh ngạc liếc nhìn Cố Thầm, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh ấy sao?

Cố Thầm cũng liếc lại Lệ Gia Thụ, ánh mắt hàm ý sâu xa.

Lệ Gia Thụ: "?" Gì vậy? Ý này là sao?

Đột nhiên, cậu bừng tỉnh ngộ, liếc nhìn mọi người rồi lên tiếng: “Hả? Vậy chắc không cần tôi gọi bảo vệ chứ?”

Cố Thầm vốn đang lật tài liệu, nghe vậy liền bật cười.

Lệ Gia Thụ: !!!

Tuyệt quá! Cậu thông minh quá! Cậu ta vừa được anh dâu khen thưởng đấy sao?! Nụ cười của anh dâu thật sự… cậu ta không biết diễn tả thế nào, nhưng rõ ràng là kiểu "mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát"!!

Nói đến mức này rồi, 13 doanh nghiệp đó không còn cách nào khác, đành lần lượt đứng dậy, tức giận rời khỏi phòng họp.

Mặc dù lời ép buộc không phải do Cố Thầm trực tiếp nói ra, thậm chí từ đầu đến cuối cậu cũng không nói mấy câu, nhưng lúc rời đi, họ đều không nhịn được mà liếc nhìn cậu một cái thật sâu, ghi nhớ vị "Cố tổng" này.

Lệ Gia Thụ nhìn phòng họp đột nhiên vơi đi một nửa, không khỏi cảm thán.

Má ơi… Anh dâu vừa "diệt gọn" 13 doanh nghiệp chỉ trong nháy mắt…

Chương 46: Đây chính là ma thuật đỉnh cấp của anh dâu!!!

Mặc dù hơn một nửa đại diện tại hội trường đã rời đi, nhưng những người còn lại vẫn chưa ai lên tiếng trước. Một mặt, họ không biết Lệ Gia Thụ đã nói gì với đối phương. Mặt khác, không ai muốn để lộ con bài tẩy của mình quá sớm. Nếu bây giờ họ tranh luận trước mặt vị Cố tổng này, chẳng phải lại để Hoàn Vũ chiếm thế thượng phong sao?

Nhìn thoáng qua Cố Thầm vẫn đang lật tài liệu một cách hờ hững, Lệ Gia Thụ kịp thời lên tiếng: "Ừm... nếu hôm nay mọi người chưa chuẩn bị xong, muốn để lần sau bàn tiếp thì có thể đăng ký vào quy trình thẩm định tài sản trước..."

Thế nhưng, lời cậu ta còn chưa dứt thì đã có người mở miệng: "Cố tổng, Lệ tổng, các doanh nghiệp chúng tôi tuy cùng ngành nghề, nhưng định hướng kinh doanh và lợi thế cạnh tranh lại khác nhau, rất khó để so sánh ngang hàng. Có thể nói, việc chọn lọc ưu tú như trong phương án đề xuất là phi thực tế."

Lời này so với 13 doanh nghiệp lên tiếng lúc trước rõ ràng khéo léo hơn nhiều. Đã ngồi vào bàn đàm phán, anh ta tạm thời sẽ không công kích đối thủ vì lợi ích cá nhân, mà coi những doanh nghiệp còn lại như một cộng đồng lợi ích chung.

Lệ Gia Thụ cũng nghiêm túc suy nghĩ. Không thể phủ nhận, đây chính là một trong những khó khăn thực tế nhất khi thực hiện hợp nhất toàn khu vực. Bản thân cậu ta khi xây dựng phương án cũng khó tìm ra một cách thỏa mãn tất cả các bên.

Rốt cuộc, chẳng lẽ chỉ chọn một vài điểm tốt từ mỗi doanh nghiệp, rồi vứt bỏ phần còn lại? Ngay cả mấy bà cô đi chợ cũng phải để họ chọn từng nắm rau, ai lại chịu để người khác loại bỏ bớt phần mình chứ?

Cố Thầm dừng tay lật tài liệu, ngước mắt lên, thản nhiên nói: "Vậy có thể phiền mọi người giới thiệu về thế mạnh của mình không?"

Dường như cậu chỉ thuận miệng hỏi một câu trong lúc xem tài liệu. Nhưng các đại diện tại hiện trường lập tức biến sắc. Đây vốn là điều họ đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi Cố Thầm chủ động đề xuất, bỗng nhiên họ có cảm giác như đấm vào bông.

Không chỉ vậy, thay vì cảm thấy nhẹ nhõm, bọn họ lại bất giác cảnh giác, liệu trong chuyện này có cạm bẫy nào không?

Lệ Gia Thụ chỉ cảm thấy bầu không khí nặng nề đến đáng sợ. Rõ ràng anh dâu chỉ nói vài câu, nhưng đã khiến những người này kiêng dè đến mức không ai dám lên tiếng trước. Cuối cùng, vẫn phải để cậu ta làm người dẫn dắt.

Lệ Gia Thụ nói: "Vậy thì cứ theo thứ tự chỗ ngồi, bắt đầu từ Thông Hải đi."

Phải nói rằng, thứ tự chỗ ngồi sắp xếp rất có lý. Sau khi Thông Hải phát biểu trước, nhiều đại diện phía sau bắt đầu cân nhắc xem có nên cắt bớt phần trình bày của mình không. Dù sao, so với Thông Hải, có nhiều mặt họ thực sự không thể sánh bằng, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa. Ngược lại, những lĩnh vực mà Thông Hải không đề cập thì có thể nhấn mạnh hơn.

Lệ Gia Thụ tiếp tục: "Tiếp theo, Chính Minh."

Chính Minh có hướng kinh doanh khác với Thông Hải, lợi thế cũng nằm ở một khía cạnh khác. Vậy nên, sau khi nghe xong,

những người phía sau lại tiếp tục điều chỉnh nội dung của mình.

Cứ thế từng người lần lượt trình bày, những đại diện phía dưới vừa nghe vừa ghi chép lia lịa. Càng về sau, phần phát biểu càng ngắn gọn và tập trung vào điểm mạnh cốt lõi của doanh nghiệp. Cuối cùng, sau khi 11 công ty hoàn thành, chỉ mất vỏn vẹn 40 phút.

Các đại diện có mặt: "..."

Lẽ nào thứ tự phát biểu này cũng nằm trong sự sắp đặt của Cố tổng?

Đại diện Thông Hải nói: "Nếu Cố tổng đã lắng nghe cẩn thận, hẳn cũng nhận ra rằng mỗi doanh nghiệp tại thành phố H đều có thế mạnh riêng và giá trị tồn tại của mình. Dù có thúc đẩy hợp nhất toàn khu vực, cũng không nên để xảy ra tình trạng loại bỏ bất kỳ doanh nghiệp nào."

Lời này khá khách quan, khiến các đại diện phía bên A cũng gật đầu đồng tình. Nếu thực hiện hợp nhất một cách thô bạo, không chỉ lãng phí tài nguyên công nghiệp mà còn làm mất lòng giới doanh nhân.

Cố Thầm gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Sau đó, cậu bắt đầu chậm rãi lật lại tài liệu trong tay, từ trang đầu tiên:n"Theo báo cáo kiểm tra thực thi pháp luật gần đây..."

"Thông Hải có tình trạng chôn lấp rác thải hạn chế tại bãi rác ngoại ô phía Bắc, xử lý nước rỉ rác không đạt tiêu chuẩn. Trong khi đó, thành phố đang dần chuyển đổi phương thức xử lý rác thải từ thô sơ sang hiện đại, bãi rác ngoại ô này thực chất có thể dần bị loại bỏ... Hơn nữa, hệ thống thu gom và vận chuyển của Thông Hải còn tồn tại..."

Đại diện Thông Hải tái mặt.

“Phong Đạt, trạm trung chuyển rác thải sinh hoạt ở phía tây thành phố của các anh thường xuyên bị xử phạt hành chính vì vận hành không đúng quy định. Trạm này có công suất 500 tấn/ngày, nhưng theo dữ liệu do phía A cung cấp, lượng rác thải sinh hoạt phát sinh tại khu vực đó đã vượt quá khả năng xử lý của nó...”

Đại diện Phong Đạt tái mặt.

“Nhà máy đốt rác phát điện của Nghệ Khang, từ khi xây dựng năm 2006 đến nay chưa từng nâng cấp cải tạo thiết bị. Lượng khí thải và tro bay luôn ở mức sát tiêu chuẩn, thậm chí nhiều lần vượt quá ngưỡng, làm gia tăng ô nhiễm không khí của thành phố...”

Đại diện Nghệ Khang tái mặt.

“GH...”

…

Lệ Gia Thụ không ngừng kêu thầm ở trong lòng: chết tiệt!

Thì ra ngay từ buổi tối đầu tiên anh dâu đến tăng ca, khi anh dâu đề nghị thực hiện kiểm tra chấp pháp chuyên nghiệp, đã sớm đặt bẫy từ lúc đó. Không ngờ thứ này ngoài việc tạo áp lực ban đầu, còn có thể dùng theo cách này!

Vấn đề của các doanh nghiệp, điểm yếu của họ, thậm chí cậu không cần tốn công điều tra. Phía A đã giúp thu thập rõ ràng, đầy đủ, còn được chứng thực chính thức. Đám doanh nghiệp này dù muốn chối cũng không thể, mà còn phải nghiêm túc nhận lỗi với thái độ thành khẩn.

Vậy nên bây giờ, khi anh dâu nói ra những điều này, không ai có thể phản bác nổi.

Chẳng lẽ hôm nay anh dâu định "san bằng" cả đám bọn họ sao?!

Thật sự là đại sát tứ phương!!!

Khi Cố Thầm liên tục chỉ ra vấn đề của các doanh nghiệp có mặt, đại diện bên A lại liên tục gật đầu. Những ưu thế mà các doanh nghiệp vừa nêu, họ công nhận, nhưng những nhược điểm mà Cố Thầm chỉ ra, họ càng công nhận hơn.

Là bên A, đương nhiên họ muốn "giữ lại những gì mình cần và loại bỏ những gì không cần."

Cố Thầm lật tài liệu trong tay một cách chậm rãi. Ban nãy, các doanh nghiệp này còn tò mò không biết vị Cố tổng này đang xem gì mà chẳng thèm nghe ai phát biểu. Còn bây giờ… Đừng lật nữa! Đừng lật nữa! Làm ơn đừng lật nữa!!!

Những tài liệu này không phải là không thể tra cứu, nhưng việc mang ra dùng ngay tại đây, đối mặt với tất cả mọi người, quả thực là quá sắc bén. Ai nấy đều cảm thấy như ngồi trên đống lửa, mà lại chẳng thể phản bác Hoàn Vũ được, bởi công ty đó đã bị tố cáo liên tục và đã tiến hành cải tổ nhiều lần, thực sự không còn vấn đề lớn gì nữa.

Dù Cố Thầm đã liệt kê hàng loạt vấn đề, nhưng lời lẽ của cậu vẫn rất ngắn gọn, kèm theo hai câu phân tích nhắm vào trọng tâm. Toàn bộ phần phát biểu của cậu chỉ mất 20 phút, vậy mà mọi người lại cảm thấy như đã trải qua 20 phút dài nhất trong đời… Đặc biệt là khi bị ánh mắt của đại diện bên A dán chặt vào.

Khi giọng nói lãnh đạm và bình tĩnh của Cố Thầm cất lên lần cuối, tất cả mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Đại diện Thông Hải vội vàng tìm lại sự tự tin, lên tiếng: "Nếu Cố tổng đã đến dự cuộc đàm phán, chắc hẳn không phải chỉ để chúng ta công kích

lẫn nhau nhỉ? Chúng ta đến đây với thái độ hợp tác đôi bên cùng có lợi, không phải để nghe Cố tổng lật bàn chứ?"

Câu chất vấn này rất có trình độ, bởi lẽ Cố Thầm đã nói quá nhiều mà vẫn chưa đưa ra một phương án khả thi nào. "Chúng tôi đều sẵn sàng nhượng bộ, vậy mà Cố tổng vẫn chỉ trích không thôi."

Nhưng Cố Thầm lại gật đầu, đáp: "Phương án thì có, nhưng đúng là Thông Hải cần phải nhượng bộ một chút."

Đại diện Thông Hải lập tức cảm thấy lạnh sống lưng: "…" Người này thật đáng sợ, chẳng lẽ mọi câu nói của mình đều nằm trong tính toán của anh ta sao?!

Chỉ nghe thấy Cố Thầm chậm rãi nói: "Bãi rác chôn lấp ở vùng ngoại ô phía Bắc của Thông Hải có thể dần dần bị loại bỏ. Về xử lý rác thải khu vực phía Bắc, có thể giao cho trạm trung chuyển tái chế rác sinh hoạt mà Nghệ Khang xây dựng hai năm trước xử lý trước, rồi chuyển đến nhà máy đốt rác phát điện kiểu mới của Chính Minh để xử lý."

Đại diện Nghệ Khang và Chính Minh lập tức mừng rỡ. Vậy mà Hoàn Vũ còn giúp họ chia phần từ Thông Hải sao?

Đại diện Thông Hải không thể nhịn nổi nữa, lập tức nói: "Cậu nói bỏ là bỏ được sao?"

Cố Thầm nghiêng đầu nhìn về phía đại diện bên A: "Theo các quy định quản lý mới của thành phố và phương án bảo vệ môi trường, cũng như quy hoạch đô thị trong tương lai, bãi rác này đúng là cần phải loại bỏ, đúng không?"

Đại diện bên A gật đầu, nhấn mạnh với mọi người: "Đúng vậy, trong tương lai, thành phố chúng ta buộc phải thay đổi phương thức xử lý rác thải thô sơ."

Đại diện Thông Hải nghẹn lời: "…" Má nó, cậu ta đang cầm trong tay Thượng Phương bảo kiếm* đấy à?!

(*Thượng Phương bảo kiếm: Thanh kiếm do hoàng đế ban, tượng trưng cho quyền lực tối cao.)

Nghệ Khang vốn đang mừng rỡ, nhưng khi nghe đại diện bên A nói vậy, ngay lập tức có linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Cố Thầm nói tiếp: "Còn về nhà máy đốt rác phát điện của Nghệ Khang, sau khi loại bỏ, sẽ do Chính Minh tiếp quản."

Nghệ Khang suy nghĩ một chút, thấy rằng phần mới xây của mình vốn chưa đủ nguồn cung rác thải, còn phần cũ thì đúng là cần cải tạo hoặc loại bỏ. Nhìn theo hướng này, tiếp nhận cái mới, bỏ cái cũ, có vẻ như vẫn lời?

Chính Minh thấy mình vừa nhận rác từ Thông Hải, lại nhận thêm rác từ Nghệ Khang, càng thêm phấn khởi. Nhưng ngay sau đó, Cố Thầm liền chỉ vào anh ta: "Chính Minh…"

Cố Thầm vừa mở miệng đã chặt bỏ hai lĩnh vực yếu kém của Chính Minh, nhưng ngẫm lại, dù sao cũng đã tiếp nhận rác từ hai công ty kia rồi. Chuyên tâm vào lĩnh vực đốt rác phát điện có vẻ còn có lợi hơn trong việc chuyên môn hóa ngành nghề? Cũng giúp giảm chi phí quản lý? Hình như vẫn lời?

Ngay sau đó, Cố Thầm lại quay sang Thông Hải, đem phần bị cắt của Chính Minh nhét lại cho họ.

Đại diện Thông Hải ban đầu còn đang nghẹn khuất, nhưng kết quả lại có bước ngoặt bất ngờ. Nghĩ lại, bị cắt mất một phần nhưng lại nhận về hai phần, hình như vẫn lời?

Cố Thầm chậm rãi phân tích từng mục, sắp xếp lại toàn bộ 11 doanh nghiệp có mặt. Lúc này, tất cả mới ngộ ra, hóa ra từ đầu

đến giờ, khi Cố Thầm vừa nói về ưu thế vừa chỉ ra nhược điểm, chính là để dẫn đến bước này!

Sau khi nghe cậu nói xong, không hiểu sao, tất cả doanh nghiệp đều có cảm giác mình đã kiếm được chút lợi ích? Khách quan mà nói, họ chẳng thể phản bác được gì, bởi Cố Thầm thực sự đã cân nhắc đến lợi ích của từng bên. Nếu còn cố gắng đòi hỏi, chẳng những thiếu thành ý mà còn chẳng hợp lý chút nào.

Nhìn chàng trai trẻ đeo kính gọng vàng trước mặt, vẫn giữ dáng vẻ thư thái, ung dung, tất cả mọi người càng thêm kiêng dè và dò xét. Tư duy logic này, bố cục đàm phán này… quá đáng sợ…

Đại diện bên A liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn Cố Thầm đầy tán thưởng. Loại bỏ những cơ sở cũ kỹ, không còn phù hợp với sự phát triển của xã hội hiện đại, thay thế bằng trung tâm xử lý rác sinh hoạt theo hướng phân loại, vô hại hóa, tài nguyên hóa… tối ưu năng suất, nâng cấp hệ thống ngành nghề, đây chính là mục tiêu mà thành phố H muốn đạt được thông qua quá trình hợp nhất toàn bộ khu vực.

Dù đây mới chỉ là một phần nhỏ, nhưng để xây dựng một hệ thống xử lý rác thải đồng bộ, tiêu chuẩn cao và hiệu quả, thành phố H vẫn còn một chặng đường dài phía trước. Tuy nhiên, thời gian hợp nhất kéo dài đến hai năm, và ngay trong tháng đầu tiên đã đạt được một kết quả mang tính "đa thắng" như thế này, ngay cả ông cũng chưa chắc đã làm được.

Vị Cố tổng trẻ tuổi này, dù xét về diện mạo khí chất, phong thái cử chỉ, hay về kiến thức, tố chất cá nhân, thậm chí là trí tuệ và thủ đoạn… bất kỳ phương diện nào cũng đều là đỉnh cao. Đã lâu lắm rồi, ông chưa gặp được một người trẻ tuổi xuất sắc đến vậy…

Lệ Gia Thụ lại nhìn quanh một vòng, như một nhân viên quèn đang thấp thỏm chờ lãnh đạo quyết định xem có được tan làm hay không.

Sau khi xác định không ai định lên tiếng nữa, cậu ta cố gắng đè nén sự kích động, ổn định giọng nói: “Nếu mọi người đã đạt được thống nhất ban đầu, vậy cuộc đàm phán hôm nay đến đây kết thúc. Tôi sẽ tổng hợp phương án được đề xuất hôm nay và gửi lại cho mọi người.”

Giọng cậu hơi run một chút, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nói ra hai từ cuối cùng: “Tan họp.”

Lệ Gia Thụ: !!!

Aaaaa! Cuối cùng cũng kết thúc rồi! Thật sung sướng!!!

Cậu ta có cảm giác như vừa vượt qua một kì đại khảo sát đáng sợ, sự biết ơn và ngưỡng mộ dành cho Cố Thẩm lúc này không gì có thể sánh được.

Trời ơi! Anh dâu rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?! Sao có thể làm cho tất cả mọi người đều hài lòng, 11 doanh nghiệp hài lòng, bên A hài lòng, Hoàn Vũ cũng hài lòng, gần như tất cả mọi người đều bị anh dâu thuyết phục!

Đây chính là ma thuật đỉnh cấp của anh dâu!!!

Chương 47: “A Thầm, em… sao lại mặc đồ của tôi?”

“Cố tổng… chúng ta…”

Lệ Gia Thụ vừa quay đầu đã nắm chặt tay Cố Thầm, vì quá kích động mà cả mặt lẫn tay cậu ta đều nóng bừng, suýt nữa thì rơm rớm nước mắt.

Nắm lấy tay trái của Cố Thầm, cảm giác có chút mát lạnh… Ồ, trên đó còn đeo chiếc Patek Philippe của anh trai cậu ta nữa.

Cố Thầm chỉ nhàn nhạt liếc xuống bàn tay bị nắm, khiến Lệ Gia Thụ giật mình vội vàng buông ra. Cậu ta đã tận mắt chứng kiến dáng vẻ anh dâu mình tung hoành ngang dọc, mà ánh mắt này… lại càng trở nên áp đảo hơn.

Thấy cậu ta đã rút tay về, Cố Thầm không nhanh không chậm thu dọn tài liệu trước mặt rồi đưa lại cho cậu ta, thản nhiên nói: “Tan làm đúng giờ đi.”

Hả? Anh dâu, chúng ta thắng rồi mà sao anh chẳng chút kích động nào vậy? Anh vừa làm nên chuyện động trời thế này, chẳng lẽ không đáng để bày tỏ cảm xúc một chút sao?

Thấy Cố Thầm đã chỉnh trang lại áo vest và đứng dậy, Lệ Gia Thụ vội vàng thu dọn tài liệu.

Lúc này, mười một đại diện doanh nghiệp bước đến chào hỏi Cố Thầm. Nhìn thấy dáng vẻ lúng túng, bận rộn của Lệ Gia Thụ khi

đi theo sau Cố tổng, họ lập tức ngầm hiểu ra… Vậy thì chẳng cần phải chào hỏi Lệ tổng nữa nhỉ?

Họ đồng loạt nói với Cố Thầm.

“Cố tổng.”

“Cố tổng, chào ngài.”

“Cố tổng, xin hãy nán lại một chút.”

Lệ Gia Thụ vừa ngẩng đầu đã thấy anh dâu mình bị vây kín, không chỉ có 11 vị đại diện kia, mà còn có trợ lý, cố vấn của họ, khiến lối ra khỏi phòng họp chật kín không kẽ hở. A a a! Đây chính là hậu quả của việc không tan làm đúng giờ sao?!

Hôm nay, đích thân Tạ tổng của GH đến dự. Ông ta lập tức mở lời: “Được gặp Cố tổng hôm nay, quả thực phong thái của ngài khiến người ta tâm phục khẩu phục. Không biết hiện tại Cố tổng đang đảm nhiệm vị trí nào?”

Người như Cố tổng hẳn là tay chơi đỉnh cấp trong lĩnh vực tài chính gì đó rồi. Với một ngành nghề ngoài rìa như xử lý rác thải, đúng là bị nghiền nát hoàn toàn.

Dù kết quả hôm nay khiến họ hài lòng, nhưng… liệu có phải chính Cố tổng cũng đã đoán trước rồi không?

Thấy lối ra bị chặn cứng, Cố Thầm âm thầm thở dài một hơi, lạnh nhạt đáp: “Tôi đã nghỉ ngơi rồi.”

Tạ tổng nhẹ nhõm hẳn, mỉm cười gật đầu: “Thì ra Cố tổng đã đạt đến tự do tài chính.” Với năng lực cấp bậc này, việc nắm giữ cổ phần của một tập đoàn lớn rồi về hưu cũng chẳng có gì lạ. Ông ta chỉ sợ Cố tổng vẫn còn đang cầm trịch một tập đoàn nào đó, đến mức họ cũng chẳng có tư cách mời chào.

Cố Thầm thuận miệng đáp: “Cũng coi như vậy.” Lệ tổng hàng tháng gửi năm triệu, quả thực tài chính rất tự do.

Tạ tổng tiếp lời: “Vậy Cố tổng có hứng thú đảm nhiệm vị trí cố vấn cấp cao cho công ty chúng tôi không? Thời gian linh hoạt, gần như không có áp lực công việc…” Mời về làm quản lý cấp cao thì chắc là mơ tưởng rồi, nhưng làm cố vấn thì có thể thử xem sao?

Lệ Gia Thụ thấy vậy thì lườm một cái, ngay trước mặt cậu ta mà còn muốn cướp anh dâu cậu ta sao? Không tính để cậu ta vào mắt luôn đúng không? Bọn họ có biết cậu ta đã phải dùng cái ao đó để uy hiếp thì anh dâu mới miễn cưỡng ra tay ba ngày không?! Còn dám mơ tưởng mời anh dâu làm cố vấn ư?

Lệ Gia Thụ lập tức nở một nụ cười “thánh thiện”, nói: “Dựa vào giao tình giữa nhà họ Lệ và nhà họ Cố, tôi mới miễn cưỡng mời được Cố tổng giúp đỡ, đồng ý đến thành phố H làm cố vấn cho Hoàn Vũ trong ba ngày. Lịch trình của Cố tổng rất bận, mong mọi người đừng làm phiền.”

Nghe vậy, mọi người đều trầm ngâm suy nghĩ, nhà họ Cố? Nhà họ Cố? Là họ nhà Cố Trọng Mậu sao? Chắc chắn không phải.

Cố Trọng Mậu lúc nào cũng chỉ biết đến lợi ích của mình, hận không thể chiếm trọn mọi ưu đãi. Người nhà họ Cố đó tuyệt đối không thể nào có khả năng đàm phán tạo ra kết quả đôi bên cùng thắng như thế này, cũng chẳng thể có sức hút khiến mọi người tâm phục khẩu phục đến vậy.

Lệ Gia Thụ nhân cơ hội cùng trợ lý chen vào tách đám đông chắn trước Cố Thầm ra: “Xin nhường đường, xin mọi người nhường đường.” Haiz, sức hấp dẫn của anh dâu đúng là quá mạnh mẽ, một phòng họp thôi mà lại có cảm giác như sao lớn xuất hiện vậy.

Thấy Cố Thầm sắp rời đi, mọi người mới hoàn hồn. Nhưng họ đều là những nhân vật có địa vị, không thể làm chuyện kéo giữ người ta lại, đành lục tục đưa danh thiếp ra: "Cố tổng, nếu có hứng thú, xin cứ liên hệ với tôi."

Cố Thầm không nhận, bình thản bước đi. Mọi người không còn cách nào khác, chỉ có thể nhét danh thiếp vào túi áo vest của Lệ Gia Thụ.

Lệ Gia Thụ: "???!!!" Các người thật sự không xem tôi ra gì đúng không?!

Cố Thầm rời đi, trong phòng họp vẫn còn vang vọng những suy nghĩ, nhà Cố này, rốt cuộc là ở đâu? Tiếc là khi nãy không mặt dày hỏi thẳng tên của Cố tổng, giờ nghĩ lại, cho dù bị xem là bất lịch sự cũng đáng để liều một phen!

Không còn cách nào khác, họ đành lặng lẽ bắt đầu điều tra.

Khổ nỗi ngành này vốn không có nhiều thông tin, đến khi hỏi thăm ra ngoài, họ mới phát hiện… nhà họ Cố có giao tình sâu đậm với nhà Lệ đã sớm lặng lẽ truyền khắp giới thượng lưu.

Trước đó, đã có một cụ ông nhà họ Cố cùng cụ ông nhà họ Lệ uống trà, chỉ điểm giúp vị tiểu thư thứ tư của nhánh hai nhà họ Lệ khai sáng con đường. Sau đó, một vị giáo sư họ Cố trong giới nghiên cứu Đại Ngưu lại giúp Vân gia giải quyết một bài toán hóc búa. Hình như vị Cố tổng trẻ tuổi, tài năng xuất chúng này chính là hậu bối của gia tộc thần bí ấy.

Mọi người không khỏi cảm thán, gia tộc này, đúng là nhân tài xuất chúng…

Nhưng, phong cách của ngà họ Cố lại rất bí ẩn, hình như người trong gia tộc hiếm khi ra mặt. Ngay cả Lệ Gia Thụ cũng nói rằng mình dựa vào giao tình mới mời được Cố tổng làm cố vấn ba ngày. Vậy thì… bọn họ thực sự có cơ hội ư?

Nhưng mà, xét đến con mắt tinh tường của Cố tổng đối với lĩnh vực bảo vệ môi trường của thành phố H…bọn họ thật sự rất cần một người như vậy chỉ điểm mà! Thôi kệ! Mất mặt thì mất mặt, cứ thử đi!

—

Cuối cùng cũng bảo vệ được Cố Thầm đến bãi đỗ xe, Lệ Gia Thụ ngồi vào ghế phụ lái, lập tức móc ra hơn chục tấm danh thiếp trong túi áo, vứt hết vào thùng rác nhỏ trong xe.

Hừm, thoải mái rồi. Cuối cùng cũng có thể yên tĩnh tận hưởng cảm giác chiến thắng khi được anh dâu gánh team!

Cố Thầm nói: “Trực tiếp về biệt thự đi.”

Lệ Gia Thụ lập tức gật đầu nhiệt tình: “Được được, anh dâu vất vả ba ngày nay rồi! Em đưa anh về ngay đây.”

Xe bắt đầu lăn bánh ổn định, cuối cùng Lệ Gia Thụ cũng có thể bày tỏ cảm xúc của mình: “Anh dâu à, tất cả những gì anh thể hiện ra bên ngoài… có phải chỉ là để che giấu thân phận thật sự của anh không…”

Cố Thầm còn tưởng cậu ta sắp nói gì quan trọng, ai ngờ cậu ta tiếp tục: “Thật ra anh tốt nghiệp từ một trường danh tiếng hàng đầu thế giới phải không? Là giáo sư nào dạy anh thế? Có thể viết giúp em một bức thư giới thiệu không? Bây giờ em đi đăng ký học thêm một bằng thạc sĩ nữa để nâng cao bản thân vẫn còn kịp không?”

Cố Thầm: “…”

Cậu bắt đầu ứng phó cho qua chuyện: “Cậu đoán xem.”

Lệ Gia Thụ tiếp tục: “Anh dâu này, anh có biết “Hoàn Vũ”’có nghĩa là gì không?”

Cố Thầm: "... Vũ trụ."

Lệ Gia Thụ siết tay thành nắm đấm, gật đầu: "Đúng đúng! Mục tiêu cuối cùng của em là sau này vươn ra vũ trụ thu gom rác ngoài không gian! Thành phố, tỉnh, quốc gia, em sẽ từng bước từng bước vươn tới tận vũ trụ!"

Cố Thầm: "..."

Lệ Gia Thụ lại tiếp tục: "Anh dâu ơi—"

Cố Thầm đúng lúc cắt ngang: "Tôi hơi mệt."

Lệ Gia Thụ lập tức quay đầu nhìn Cố Thầm, ơ? Anh dâu cũng biết mệt sao? Rõ ràng từ đầu đến giờ vẫn ung dung vô cùng mà?

Sau đó, cậu ta thấy Cố Thầm mỉm cười với mình: "Gia Thụ, tôi cảm thấy hôm nay tôi nói còn nhiều hơn cả số lời tôi từng nói trong đời." Chỉ mới đến đây hơn hai tháng, nhưng hôm nay số câu cậu nói ra còn nhiều hơn tổng số câu của cả hai tháng qua. Vậy nên, nhóc con à, tha cho anh dâu cậu đi.

Lệ Gia Thụ vẫn còn chút EQ, dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ để hiểu ý. Cậu ta lập tức làm động tác kéo khóa miệng, nói: "Được được, anh dâu, em không nói nữa, anh nghỉ ngơi đi, đến nơi em gọi anh."

Aaaaa nhưng mà, không có ai để chia sẻ niềm vui này, cậu ta sắp nghẹn chết mất!

Cậu ta mở điện thoại, định tìm người chia sẻ một chút, kết quả vừa mở ra đã thấy vô số tin nhắn WeChat, toàn là những người muốn hỏi thăm tin tức về "Cố tổng". Ngay cả hộp thư email cũng không ngừng hiện thông báo tin mới...

Lệ Gia Thụ lập tức cảm thấy nghẹt thở, bọn họ không có cách nào liên hệ với anh dâu, nhưng lại biết cách liên hệ với cậu ta!

Trong công việc, số điện thoại, WeChat, email của cậu ta đều bị lộ sạch…

Lệ Gia Thụ: "…" Tất cả các người đều là bại tướng dưới tay anh dâu, vậy mà còn mặt mũi đến đào góc tường sao?

Thế là, không những không tìm được ai để chia sẻ niềm vui, mà đám người này còn liên tục quấy rối cậu ta, tước đoạt niềm vui của cậu ta! Trời cao có còn công lý không vậy?!

Đúng lúc này, điện thoại của Lệ Đình Khâm gọi tới, Lệ Gia Thụ không hiểu sao bỗng dưng căng thẳng, hạ giọng nói: "Anh dâu, anh dâu, là anh trai em gọi tới." Cậu ta lén lút đưa anh dâu ra ngoài làm chuyện này, còn thu hút một đống người muốn đào góc tường, anh cậu ta mà biết thì chắc sẽ có ý kiến lắm đây.

Cố Thầm đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng khi nghe thấy vậy thì mở mắt ra, vẻ mặt vẫn không thay đổi mấy, chỉ thản nhiên nói: "Vậy thì đừng để Lệ tổng biết vội." Hiện tại, với tình trạng tài sản chung giữa hai vợ chồng, nếu để Lệ tổng biết rồi giới thiệu công việc cho mình, thì cậu cũng khó lòng từ chối. Một chiếc bình hoa an tĩnh như cậu, sao có thể biết làm những việc này? Giải thích ra cũng phiền phức. Tất nhiên, nếu Lệ tổng tự phát hiện thì cũng chẳng sao, vậy là đỡ phải giải thích nữa.

Lệ Gia Thụ nhận điện thoại: "Alo, anh, giờ này bên đó không phải là nửa đêm sao? Sao anh lại gọi qua vậy?"

Lệ Đình Khâm nói: "Anh về nước để xử lý một số việc quan trọng, bây giờ đã xong rồi. Bên em sao rồi, đàm phán kết thúc chưa? Có cần anh giúp gì không?"

Lệ Gia Thụ: "!!!" Anh cậu ta lặng lẽ về nước từ bao giờ vậy? Rốt cuộc là vì chuyện quan trọng gì?

Lệ Gia Thụ ho khẽ: "Khụ khụ, anh, đàm phán đã kết thúc thuận lợi rồi, không có vấn đề gì đâu, anh cứ lo việc của mình đi, đừng

lo cho em."

Lệ Đình Khâm hơi nghi ngờ: "Kết thúc sớm vậy à?"

Lệ Gia Thụ: "Đúng đúng, mấy đại diện doanh nghiệp đó rất dễ nói chuyện mà." Dưới khí thế của anh dâu, ai dám không dễ nói chuyện? Tất nhiên là thuận lợi đàm phán xong sớm rồi.

Lệ Đình Khâm đã nghe Lệ Gia Thụ kể về tình hình trước đó, đương nhiên không tin mấy doanh nghiệp đó dễ nói chuyện, nhưng cậu ta đã nói vậy thì anh cũng không truy hỏi thêm, chỉ nói: "Vậy thì tốt. Vậy anh không qua gặp em nữa, có gì cứ gọi cho anh. Anh về biệt thự trước để thăm anh dâu em."

Lệ Gia Thụ lập tức quay đầu nhìn Cố Thầm: "!!!" Nhưng mà anh dâu còn đang ngồi ở hàng ghế sau xe em mà!

Lệ Gia Thụ cố giữ bình tĩnh, nói: "Được rồi, vậy anh cứ làm việc của anh đi, em cúp máy trước đây."

Lệ Đình Khâm: "Ừm."

Cúp điện thoại, Lệ Gia Thụ lo lắng: "Anh dâu, phải làm sao đây? Anh em nói sẽ đến biệt thự tìm anh, mà chúng ta còn chạy cả tiếng nữa mới về tới! Không biết ai sẽ đến nơi trước nữa."

Cố Thầm thản nhiên: "Cậu căng thẳng cái gì? Nếu đến muộn thì cứ để Lệ tổng đợi một chút."

Lệ Gia Thụ cảm thán: "Không, anh dâu không hiểu rồi…" Anh đến muộn thì không sao, nhưng em cảm giác em thì có sao đấy!

Lần trước anh em còn cấm nhắn tin sau 9 giờ tối, hỏi khi nào thì nhắn được, anh ấy còn bảo tốt nhất là đừng nhắn! Giờ em lại kéo anh dâu đi mất ba ngày, còn bắt anh làm việc khó nhằn đau đầu như thế này, cảm giác như đôi chân mình sắp gặp nguy hiểm rồi đây.

Lệ Gia Thụ muốn giục tài xế lái nhanh hơn, nhưng lại lo lắng về sự an toàn của anh dâu, chỉ dám bảo tài xế chạy nhanh một chút xíu.

Cậu ta sốt ruột vô cùng, rồi quyết định giả bộ hỏi thăm tình hình, bèn gọi lại cho Lệ Đình Khâm: "Anh, anh đến đâu rồi? Em cũng xong việc rồi, đang định về gặp anh dâu."

Nhưng Lệ Đình Khâm không trả lời câu hỏi của cậu ta, ngược lại hỏi: "Em đến thăm anh dâu làm gì? Anh thấy không cần thiết. Chuyện tích hợp toàn khu không phải rất quan trọng sao? Em lo làm tốt công việc của mình trước đi."

Không phải anh muốn hạn chế giao tiếp của A Thầm, chỉ là lần trước anh đã thấy A Thầm bị Gia Thụ làm ồn đến đau đầu rồi. Tốt nhất là không để Gia Thụ chạy đến quấy rầy cậu nữa. Người nhà họ Lệ, nên có chút chừng mực.

Lệ Gia Thụ: "…" Cứu mạng với! Sao cậu ta có cảm giác mình tự đào hố chôn mình thế này?!

Cố Thầm ngồi bên cạnh nghe xong, bật cười.

Nghe thấy tiếng cười khẽ của Cố Thầm, Lệ Gia Thụ vội vàng che micro, quay đầu lại nói: "Anh, em không nói với anh nữa, em là người trưởng thành rồi, em tự sắp xếp thời gian của mình được."

Cậu ta cảm thấy hoang mang vô cùng… Không lẽ bản thân cũng là một phần trong trò chơi của hai người họ sao!

Cuối cùng cũng lên đến con đường núi quanh co của núi Tùng Hạc, Lệ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm. Được rồi, được rồi, xem ra cậu ta đã đi trước anh trai một bước. Chỉ cần đưa anh dâu về trước, vậy thì có thể nói là mình đến thăm anh dâu, hoàn hảo!

Thế nhưng, khi cậu ta nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy ngay dưới con đường núi một chút, có chiếc xe của anh trai. Chỉ còn vài khúc cua nữa thôi là đuổi kịp rồi!

Có điều, trên đường núi, cậu ta cũng không dám giục tài xế tăng tốc, chỉ có thể chờ đợi trong bình thản. Ừm, cứ để anh dâu xuống xe trước, vào trong rồi mình ngồi lại trên xe giả bộ một chút, vẫn còn có thể cứu vãn.

Cuối cùng cũng đến bãi đỗ xe của biệt quán, cậu ta nói: "Anh dâu, anh xuống xe vào trong trước đi, em sẽ vào sau."

Cố Thầm gật đầu, xuống xe rồi đi vào trong.

Lệ Gia Thụ đợi khoảng hai phút, nhìn thấy xe anh trai xuất hiện trong tầm mắt, lúc này mới xuống xe, bước vào. Nhưng khi vừa đi đến cửa phòng khách, cậu ta đã nhìn thấy anh dâu mình đang ung dung ngồi uống nước trên sô pha.

Lệ Gia Thụ hoảng hốt: "Aaaa anh dâu, sao anh còn chưa lên lầu thay đồ?! Nhanh lên nhanh lên, bây giờ vẫn còn kịp mà!"

Cố Thầm thản nhiên nói: "Tại sao phải thay đồ?"

Anh mỉm cười, nói tiếp: "Khá khát, uống chút nước thôi."

Lệ Gia Thụ hoàn toàn bỏ cuộc: "…" Được rồi, anh dâu, hôm nay anh nói nhiều như vậy, đúng là cũng khát thật.

Lúc này, Lệ Đình Khâm đã bước vào, lướt qua Lệ Gia Thụ vẫn đang ngẩn ngơ đứng ở cửa, nhìn thấy Cố Thầm bên trong.

Chỉ trong khoảnh khắc, anh lập tức nhận ra sự khác biệt trong cách ăn mặc của Cố Thầm. Người thanh niên trước mặt đeo kính gọng vàng, mặc vest chỉnh tề, từng chi tiết đều hoàn mỹ và tinh tế. Nhưng dáng vẻ thì vẫn mang theo sự lười biếng và thong dong mà anh quen thuộc.

Lệ Gia Thụ cũng cảm thấy anh dâu mình sau khi tan làm thì khí chất thay đổi hoàn toàn. Lúc trước là một bậc thầy mưu lược với khí thế mạnh mẽ, chấn áp bốn phương, thế mà vừa về đến nhà lại trở về dáng vẻ lười nhác quen thuộc.

Lệ Đình Khâm liếc nhìn Lệ Gia Thụ, lần này cậu ta rất có EQ, lập tức hiểu ý, lập tức chuồn ra ngoài ngay. Được thôi, được thôi, cuối cùng tôi cũng không còn là một phần trong trò chơi của hai người nữa!

Lệ Đình Khâm bước vài bước về phía trước, đến bên cạnh Cố Thầm.

Cố Thầm đặt cốc nước xuống, khẽ cười: “Lệ tổng về nước, sao không báo trước với tôi?”

Bộ trang phục của Cố Thầm có khác biệt, nhưng quần áo thì Lệ Đình Khâm lại rất quen thuộc. Anh do dự một chút, giọng hơi khàn: “A Thầm, em… sao lại mặc đồ của tôi?”

Chương 48: Chuyện hợp pháp.

Bị Lệ Đình Khâm, người đột ngột trở về nhà, trực tiếp hỏi như vậy, Cố Thầm cũng không hề che giấu, thái độ rất tự nhiên. Cậu lười biếng tựa cằm lên bàn tay đặt hờ trên tay vịn, thản nhiên nói: “Muốn mặc vest, nên tiện tay lấy thử thôi.”

Lệ Đình Khâm ngồi xuống bên cạnh Cố Thầm, cẩn thận quan sát một chút, yết hầu bất giác trượt lên xuống, rồi nói: “Tôi nhớ… đây là bộ tôi để quên ở chỗ Gia Thụ đúng không?”

Tất cả quần áo và phụ kiện của anh đều được chuẩn bị theo bộ. Bộ này là từ trước khi kết hôn với A Thầm, lần đó ở tạm căn hộ của Gia Thụ một đêm, thay ra rồi quên không mang đi. Anh vẫn còn nhớ bởi vì đồng hồ và khuy măng sét của bộ này rất quen thuộc.

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Phải, ở biệt thự này tôi chỉ mang theo đồ thường ngày và quần áo ở nhà, không có vest. Vừa hay Gia Thụ tìm được bộ này, tôi thử một chút, cũng khá vừa vặn.”

Lệ Đình Khâm nắm lấy tay Cố Thầm, kéo đến gần để nhìn cổ tay cậu, rồi hỏi: “Chẳng phải em nói không thích đeo đồng hồ sao?” Chiếc đồng hồ này trước kia anh thường đeo, nhưng khi đeo trên tay A Thầm, dường như lại càng tôn lên vẻ thanh nhã và quý phái của cậu hơn.

Cố Thầm khẽ cười: “Thử quần áo thì tất nhiên phải thử cả bộ.”

Cậu như chợt nhớ ra điều gì,giơ tay định tháo đồng hồ xuống: “Nhưng… tôi thật sự không thích đeo, vẫn là vòng đeo tay thể

thao hợp với tôi hơn.”

Thế nhưng, Lệ Đình Khâm đột nhiên nắm lấy tay cậu, giữ lại động tác cởi đồng hồ. Khoảng cách giữa hai người theo đó mà càng thu hẹp. Nhưng bản thân Cố Thầm vốn đang lười biếng tựa vào sô pha, còn Lệ Đình Khâm lại hơi nghiêng người về phía trước, tạo ra một tư thế tựa như đang nửa ép cậu lên sô pha vậy.

Ban đầu, Lệ Đình Khâm muốn nhìn thẳng vào mắt Cố Thầm, nhưng ánh mắt lại không kìm được mà lướt qua nơi khác. Vì đang đeo cà vạt nên cúc áo sơ mi được cài kín đến tận cổ, càng làm nổi bật lên yết hầu gợi cảm của A Thầm, mang theo một vẻ cấm dục và lạnh lùng.

Lệ Đình Khâm dời ánh mắt đi, lần này mới nhìn thẳng vào đôi mắt sau gọng kính vàng của cậu, trầm giọng hỏi: “A Thầm, thật sự chỉ là thử một chút thôi sao?” Vì anh về nước đột xuất, A Thầm đương nhiên không thể cố ý mặc bộ này để anh thấy được. Nếu hôm nay anh không tình cờ bắt gặp, có lẽ cậu sẽ mặc nó một mình trong nhà, cũng chẳng ai biết đến.

Cố Thầm chớp mắt, khóe môi cong lên, hỏi ngược lại: “Lệ tổng nghĩ sao?”

Khoảng cách quá gần khiến cậu có thể ngửi thấy mùi hương từ sữa tắm mà mình từng giới thiệu cho Lệ Đình Khâm. Ừm, mùi hương mình thích, quả nhiên vẫn là trên người người khác thì ngửi mới thơm.

Cùng lúc đó, Lệ Đình Khâm cũng ngửi thấy hương bạc hà nhàn nhạt từ sản phẩm chăm sóc cá nhân giống hệt mình. Kết hợp với bộ vest và phụ kiện của anh, cảm giác như cả người A Thầm đều đang bị bao bọc trong khí tức của anh vậy. Nhận thức này khiến cổ họng anh có chút khô khốc.

Nhưng anh kiềm chế lại những suy nghĩ vẩn vơ, chợt thoáng đăm chiêu, chẳng lẽ A Thầm… vẫn còn quá cô đơn sao?

Có điều lần này Lệ Đình Khâm lại hiểu lầm rồi. Phòng khách của Lệ Gia Thụ vốn được chuẩn bị cho Lệ Đình Khâm, đương nhiên trợ lý sẽ sắp xếp sẵn các vật dụng cá nhân mà anh quen dùng. Vậy nên Cố Thầm không phải cố tình dùng sữa tắm của anh mỗi ngày.

Lệ Đình Khâm nói: "Tôi nghĩ…" Nhìn vào đôi mắt lấp lánh ý cười của Cố Thầm, anh khẽ cau mày trầm tư. Dần dần hiểu rõ tính cách của cậu hơn, anh biết chuyện này không thể đơn giản quy cho sự cô đơn được. Nhưng A Thầm không hề biết anh sẽ về nước, vậy nên tất cả… chỉ có thể là trùng hợp.

Anh chợt nhớ lại ván cờ—

"Sao Lệ tổng biết được, quân đen không phải cố ý để quân trắng ăn mất?"

Rồi anh nói: "Tôi nghĩ, tôi không nên tùy tiện suy đoán suy nghĩ và hành động của em. Nhưng nếu em muốn thử vest, hoàn toàn có thể gọi nhà thiết kế đến tận nơi. Có mấy thương hiệu vẫn thường xuyên may đồ đặt riêng cho tôi, cứ để họ làm vài bộ cho em là được, không nhất thiết phải mặc đồ của tôi."

Cố Thầm khẽ nhướng mày. Lệ tổng đang dùng chiêu lùi để tiến sao? Cậu cười như không cười, nói: "Nhưng thực ra, đây cũng được coi là tài sản chung của vợ chồng, chắc Lệ tổng không để ý đâu nhỉ?" Một người nghiêm túc như Lệ tổng, thật sự rất thú vị.

Lệ Đình Khâm thoáng khựng lại. Đương nhiên anh không để ý, thậm chí còn cảm thấy bộ vest này nên được giữ lại như một bộ trang phục biểu tượng. Nhưng quân đen từng bước thăm dò, dù anh có kiên nhẫn đến đâu, cũng không phải thánh nhân.

Thế là, Cố Thầm chỉ thấy Lệ Đình Khâm bỗng nhiên lại nghiêng người về phía trước, khoảng cách giữa hai người gần như chạm đến đầu mũi, chỉ cách một lớp kính mắt.

Lệ Đình Khâm thấp giọng nói: “Nếu đã vậy…”

Anh đưa tay tháo xuống cặp kính viền vàng đầy vẻ cấm dục và tao nhã kia.

Cố Thầm đối diện anh ở khoảng cách gần như vậy, ánh mắt vẫn hờ hững như cũ: “Hửm?”

Lệ Đình Khâm lại tiến thêm một chút, gần như chạm vào đôi môi mỏng của cậu, giọng nói trầm thấp: “A Thầm, như thế này… em có để ý không?”

“Hả… Lệ tổng anh…”

Hơi thở của hai người hòa vào nhau, cuối cùng cũng khiến nhịp thở của Cố Thầm loạn mất hai giây. Sao đột nhiên Lệ tổng lại…

Đương nhiên cậu biết Lệ Đình Khâm đang ám chỉ điều gì. Nhưng nếu lúc này mà lùi bước, thì chẳng phải mọi hành động trước đó của mình đều biến thành "trình kém mà ham hố" sao?

Thế nên, Cố Thầm vốn đang lười biếng tựa người trên ghế, liền thử ngồi thẳng dậy để giành lại thế chủ động.

Thế nhưng, ngôn ngữ cơ thể của cậu dường như đã vô tình đưa ra câu trả lời. Lệ Đình Khâm không tiếp tục thử thăm dò nữa, mà trực tiếp vươn tay giữ lấy gáy cậu.

Cố Thầm: “Ưm…” Hóa ra khi Lệ tổng gấp gáp, cũng sẽ biết "cắn người" đấy.

Cậu vô thức duỗi chân ra, không cẩn thận làm đổ ly nước thủy tinh trên bàn trà. Chiếc ly rơi xuống đất, vang lên một tiếng "choang" giòn tan.

Cuối cùng Cố Thầm cũng hoàn hồn từ khoảnh khắc thất thần, cậu đẩy nhẹ vai Lệ Đình Khâm, một lần nữa cố gắng giành lại

quyền chủ động.

Hình như đây là lần đầu tiên của cả hai, nên đều có chút vụng về, nhưng dù vậy, vẫn có thể xem như một cuộc giao đấu, vẫn có thể là cuộc giành giật lãnh thổ giữa hai kẻ mạnh.

Vì thế, trên bàn trà lại có thêm một bộ ấm chén Thanh Hoa bị quét rơi xuống đất.

Nghe thấy những âm thanh không ngừng phát ra bên trong, Lệ Gia Thụ đang ngồi chờ bên ngoài giật bắn mình từng đợt. Sao lại kịch liệt thế này? Đồ đạc rơi vỡ mà không hề có dấu hiệu dừng lại luôn?

Mãi đến khi cả hai đều th.ở d.ốc, Lệ Đình Khâm mới chậm rãi buông tay. Cố Thầm cảm thấy dán vào nhau như vậy thật sự quá nóng nên đẩy anh ra, sau đó lại lười biếng tựa vào đầu ghế sô pha. Cậu đã sống qua bao nhiêu thế giới mà chưa từng hôn ai, không ngờ cảm giác này lại khá kíc.h thí.ch.

Dù hai người đã tách ra, nhưng Lệ Đình Khâm vẫn nắm lấy tay trái của Cố Thầm, vu.ốt ve chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của cậu, thấp giọng nói: “Chuyện hợp pháp thế này, chắc A Thầm không để ý chứ?”

Anh đã muốn làm thế từ rất lâu rồi.

Lệ Đình Khâm nhìn chăm chú vào cậu, phát hiện đôi tai luôn mang vẻ lạnh nhạt của A Thầm cuối cùng cũng nhiễm một chút đỏ nhạt, trông rất đáng yêu.

Cố Thầm dùng đầu ngón tay lau khóe môi còn hơi ướt, đáp: “Không để ý.”

Cậu lại liếc sang Lệ Đình Khâm. Người đàn ông này xưa nay luôn có chừng mực, nhưng lúc này đã để lộ ra bản tính mạnh mẽ được giấu dưới lớp vỏ giáo dưỡng hoàn hảo. Bản chất vẫn là kẻ

quyết đoán, nói một là một trên thương trường. Ừm… Lệ tổng nghiêm túc như vậy, lúc không nghiêm túc cũng khá thú vị đấy.

Cố Thầm vốn đã thấy nóng. Cậu quen mặc quần áo rộng rãi thoải mái, nên bây giờ cảm thấy cà vạt và sơ mi quá gò bó, cậu đưa tay giật cà vạt ra, tiện tay ném sang bên cạnh.

Ánh mắt của Lệ Đình Khâm nhìn theo động tác đó, càng trở nên sâu thẳm.

Cố Thầm nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt anh, lập tức cảnh báo: "Đừng, Lệ tổng, lần này tôi thật sự không cố ý quyến rũ anh đâu, cà vạt thắt chặt quá thôi."

Lệ Đình Khâm không nói gì, chỉ nhặt lại chiếc cà vạt bị vứt sang sô pha, chỉnh lại cẩn thận rồi nói: "Đừng ném lung tung, bộ này cần được giữ gìn."

Nghĩ đến đống trang phục biểu diễn vẫn còn treo trong phòng thay đồ, Cố Thầm: "…" Hình như Lệ tổng lật kèo rồi nhỉ?

Nhưng nghĩ đến đây, cậu lại thoải mái nằm xuống lần nữa. Dù sao thì chủ động cũng mệt, có người sẵn sàng chủ động thì cứ để người ta làm thôi, cũng tốt.

Cố Thầm nằm thư giãn một lúc lâu mới nhận ra đã gần một giờ chiều mà họ vẫn chưa ăn trưa. Cậu nói: "Được rồi, Lệ tổng, đến giờ ăn rồi."

Sau đó, cậu mới nhớ đến Lệ Gia Thụ bị bỏ quên bên ngoài, nói thêm: "Lệ tổng, ra hỏi Gia Thụ có muốn vào ăn không."

Lệ Gia Thụ ở bên ngoài rối rắm vô cùng. Động tĩnh vừa rồi dữ dội như vậy, có khi nào còn chưa xong không? Nếu mình đợi, chẳng lẽ phải đợi đến tối luôn?

Nhưng nếu không đợi, thì anh trai vẫn chưa lên tiếng bảo đi được, liệu mình có thể tự ý rời đi không? Anh trai đang bận chuyện quan trọng, mà mình lại không thể xông vào đòi một câu trả lời chắc chắn.

Tình trạng lửng lơ thế này, thật sự quá đau khổ!

Nhưng may mà chỉ bị giày vò hơn mười phút, Lệ Gia Thụ đã thấy anh trai bước ra ngoài. Cậu ta lập tức reo lên với vẻ mừng rỡ: “Anh! Mọi chuyện xong nhanh vậy sao?”

Lệ Đình Khâm: “…”

Tài xế ngồi trong xe đợi cùng cậu ta: “…” Cái gì mà vui mừng vậy chứ?

“Nhị thiếu gia, cậu mà có thể thốt ra mấy lời thiếu EQ thế này cũng không dễ dàng gì đâu. Nhìn xem, đại thiếu gia người ta vẫn ăn mặc chỉnh tề đấy.”

Lệ Đình Khâm mở miệng: "Nói đi, cậu lén lút dẫn anh dâu làm gì rồi?" Những lời A Thầm nói lúc nãy, anh thực sự không tin lắm. Việc đột nhiên mặc bộ đồ này, chắc chắn phải có nguyên do khác.

Tuy nhiên, bầu không khí giữa anh và A Thầm lúc này không thích hợp để truy hỏi chuyện đó. Cố ý cho người điều tra A Thầm thì lại càng không hay. Vậy nên, chỉ còn cách hỏi cậu em trai đáng yêu của mình thôi.

Trong lòng Lệ Gia Thụ giật thót nhưng không vội trả lời. Đầu óc cậu ta xoay chuyển rất nhanh, nếu anh dâu đã nói hết với anh trai, thì sao anh còn phải ra đây hỏi cậu ta?

Vậy tức là anh trai vẫn chưa biết chuyện này. Nhưng nếu bây giờ cậu ta luống cuống thừa nhận, chẳng phải sẽ tự khai ra hết sao?

May mà cậu ta kịp phanh lại đúng lúc, suýt thì sụp đổ. Cậu ta cười hề hề: “Anh, anh đang nói gì thế? Anh còn cấm em nhắn tin cho anh dâu nữa là, làm sao em lén đưa anh ấy đi được chứ? Anh nghĩ nhiều quá rồi đó! Em chỉ đến sớm hơn anh có ba, bốn phút thôi mà.”

Lệ Đình Khâm bình tĩnh hỏi: “Thật sao? Thế bộ đồ lần trước anh để quên chỗ em là sao?”

Dưới ánh mắt đầy áp lực của anh trai, Lệ Gia Thụ nhanh chóng bịa chuyện: “Chính vì bộ đồ đó mà em mới đến đây đấy! Sáng nay em tìm thấy nó ở nhà nên bảo trợ lý mang đến. Nhưng khi em xong việc quay về căn hộ, mới phát hiện trợ lý quên không gửi đồng hồ kèm theo. Hôm nay em tiện đường nên mang qua luôn.”

Nếu không nhìn thấy ánh mắt láo liên của Lệ Gia Thụ, thì câu chuyện này nghe cũng hợp lý đấy.

Lệ Đình Khâm biết có vấn đề, nhưng đã gần một giờ trưa, mà A Thầm vẫn còn đang chờ ăn cơm bên trong, nên anh cũng không muốn mất thời gian truy hỏi đến cùng.

Anh chỉ hỏi: “Gia Thụ, sắp một giờ rồi, em có muốn ở lại ăn trưa không?”

Thấy anh trai không nhắc đến chuyện kia nữa, Lệ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm, thức thời đáp: “Thôi ạ, em chỉ đến đưa đồng hồ thôi. Em có hẹn rồi, không làm phiền hai người đâu.”

Tài xế chờ nãy giờ, cảm thấy cuối cùng cũng có thể nổ máy được rồi. Nhị thiếu gia cuối cùng cũng có chút EQ!

Lệ Đình Khâm gật đầu: “Ừ, đi đi.”

Lệ Gia Thụ: "..." Giữa trưa mà anh trai còn không thèm giữ khách xã giao một câu nào luôn? Cậu ta đói quá, hay là vẫn

nên…

"Anh bảo dì Trương làm vài cái sandwich cho em mang đi ăn trên đường.”

Lệ Đình Khâm lập tức chặn đứng ý định của cậu ta rồi nhắc nhở: “Nhưng lần sau đừng bịa lý do đưa đồng hồ nữa, không may đâu.”

Lệ Gia Thụ giật mình, không hiểu nổi: “Hả?”

Tài xế: "..." Đúng vậy, chẳng khác nào "đưa đồng hồ" (tặng đồng hồ = phát tang), đúng là thiếu EQ vẫn hoàn thiếu EQ.

Lệ Đình Khâm thản nhiên nói: “…Cậu có thể đi rồi.”

Lệ Gia Thụ vui vẻ lên xe: “Ồ ồ ồ! Vâng, anh!”

Sau khi tiễn cậu em trai đi, Lệ Đình Khâm quay vào trong nhà. Cố Thầm ngước mắt nhìn anh, hỏi: “Sao đi lâu thế? Gia Thụ có ở lại ăn trưa không?”

Lệ Đình Khâm đáp: "Nó bảo có hẹn, đi rồi.”

Chương 49: Một gia tộc danh giá- Cố gia.

Cố Thầm gật đầu nói: "Được thôi, vậy chúng ta ăn cơm đi." Cuối cùng thì Gia Thụ cũng biết điều một lần, nãy giờ cậu bị làm phiền đến mức đau đầu, giờ có thể yên tĩnh nghỉ ngơi bên Lệ tổng rồi.

Cậu lại quay sang nói với Lệ Đình Khâm: “Giờ có làm món khác cũng không kịp, tôi bảo đầu bếp Hứa làm lẩu, anh ăn quen chứ?”

Vì mấy người họ trở về mà không báo trước, đầu bếp Hứa, người được Lệ Đình Khâm đặc biệt mời đến nấu ăn cho Cố Thầm, dù tay nghề xuất sắc, nhưng cũng không thể chuẩn bị những món cầu kỳ ngay lập tức.

"Lần trước chẳng phải đã nói đợi tôi về rồi ăn lẩu sao?"

Lệ Đình Khâm tiện tay kéo ghế cho Cố Thầm rồi ngồi xuống đối diện: “Nhưng mà, A Thầm, em đã kết thúc chế độ ăn dưỡng sinh chưa?”

Vừa nói, ánh mắt anh lại không kìm được mà nhìn về phía Cố Thầm. Anh chợt nhớ đến cảm giác khi hai người chạm vào nhau trên sô pha, đường nét cơ bụng săn chắc mà anh cảm nhận được.

Thời tiết đầu hè ngày một nóng hơn, Cố Thầm đã cởi áo khoác vest, chỉ còn mặc một chiếc sơ mi trắng của Lệ Đình Khâm. Chiếc sơ mi hơi ôm người, có thể dễ dàng nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh của cậu. Dù có tập luyện có cơ bụng đi chăng nữa, thì chắc chắn cũng chỉ là một lớp cơ mỏng với đường nét đẹp

mắt. Cổ áo sơ mi mở hai cúc, để lộ cần cổ thon dài và xương quai xanh rõ ràng.

Lệ Đình Khâm kiềm chế ánh mắt của mình. Phải công nhận rằng, Cố Thầm thực sự duy trì vóc dáng và sức khỏe rất hoàn hảo, dáng vẻ tao nhã, khí chất như tùng như ngọc.

Cố Thầm đáp: "Không hẳn là kết thúc, tôi vẫn duy trì chế độ ăn uống lành mạnh, nhưng khi nào thích hợp ăn lẩu thì vẫn nên ăn chứ." Làm việc liên tục ba ngày, hôm nay lại tốn bao nhiêu nước bọt, giờ thực sự rất cần một bữa lẩu để bù lại năng lượng.

Dù thời gian gấp gáp, nhưng biệt thự dự trữ đầy đủ nguyên liệu, đầu bếp Hứa cũng không làm phụ lòng mức lương cao của mình. Nồi lẩu cay dùng nước cốt mỡ bò xào trực tiếp, bỏ thêm thảo quả, thì là, lá nguyệt quế, vừa cay vừa tê lại thơm nồng. Nồi lẩu trắng vì không có nước hầm xương nên không làm lẩu nấm, mà thay bằng nồi lẩu cà chua xào tươi, còn có cả bò viên tự làm, ngửi thôi đã thấy chua ngọt kí.ch t.hích vị giác.

Ở bên ngoài, Lệ Gia Thụ ngửi thấy mùi lẩu cay xào tươi từ bếp lan ra, liên tục nuốt nước miếng. Rồi cậu ta nhận được một giỏ sandwich do dì Trương mang đến.

Lệ Gia Thụ: “= = Cảm ơn dì Trương.”

Mùi lẩu này sắp hành hạ cậu ta phát điên rồi! Cậu ta vội vàng giục tài xế: “Đi đi đi, mau đi thôi!”

Chiếc xe cuối cùng cũng rời biệt thự, chạy xuống chân núi. Lệ Gia Thụ cảm thấy đói không chịu nổi, tức giận cắn một miếng sandwich để lót dạ, suýt nữa thì nghẹn chết. Cậu ta uống vội ngụm nước: "Khụ khụ khụ!" Sao trên đời lại có người có thể làm món sandwich đơn giản đến vậy mà vẫn dở tệ như thế chứ!

Cậu ta cảm thán: "Không phải nói đầu bếp Hứa trong biệt thự là hậu duệ của ngự trù sao? Sao không phải ông ấy làm sandwich

cho chúng ta ăn chứ?" Không ăn được lẩu, ăn một cái sandwich của ngự trù cũng còn đỡ. Không phải cậu chê dì Trương, nhưng bảo người dọn dẹp nhà cửa làm sandwich, thực sự không đúng chuyên môn chút nào.

Tài xế: "…" Nhị thiếu gia, vậy cậu đoán xem vì sao lại như thế?

Lệ Gia Thụ nghĩ một lát, anh dâu còn ở nhà tổ mà ông nội còn chưa được ăn, vậy cậu ta không được ăn cũng coi như cân bằng.

Nhưng mà, mùi lẩu lúc nãy thực sự làm cậu ta thèm đến phát điên. Cậu nói: “Haizz, đi thôi chú Hứa, xuống núi ăn lẩu!”

Tài xế Hứa lại từ chối: “Nhị thiếu gia, tôi không đi đâu, tôi về nhà ăn cơm, vợ tôi đã để phần sẵn rồi.”

Lệ Gia Thụ: "…" Đúng là có vợ thì giỏi lắm sao!!!

Có lẽ là nhìn thấy biểu cảm quá mức cạn lời của Lệ Gia Thụ qua gương chiếu hậu, tài xế Hứa chân thành đề nghị: “Cậu đi ăn lẩu Haidilao đi, họ còn có thể đặt một con búp bê ngồi đối diện để bầu bạn với cậu nữa.”

Lệ Gia Thụ: "…" Được lắm, được lắm! Có vợ thì giỏi lắm!

Tạm biệt!

Những viên bò viên tròn trịa liên tục nổi lên từ nồi lẩu cà chua, Lệ Đình Khâm múc hai muỗng nước lẩu và hai viên bò viên cho Cố Thầm rồi hỏi: “Em có ăn hành lá và rau mùi không?”

Cố Thầm tận hưởng sự chăm sóc của Lệ tổng, đáp: “Ăn hết.”

Lệ Đình Khâm đặt bát canh trước mặt Cố Thầm. Bát sứ trắng làm nổi bật màu sắc món ăn, mà khi đang đói lại ngửi thấy hương vị chua ngọt này thì đúng là kí.ch th.ích vị giác vô cùng.

Cố Thầm dùng thìa khuấy nhẹ hai cái, rồi nhấp vài ngụm canh. Phải công nhận rằng, ở cạnh Lệ tổng đúng là rất dễ chịu.

Nhìn chén nước chấm vừng mà Lệ Đình Khâm pha, Cố Thầm lắc đầu cảm thán: “Lệ tổng đúng là người phương Bắc, ăn lẩu thì chấm dầu mè mới là tinh túy.”

"May mà đầu bếp Hứa chuẩn bị cả hai loại." Lệ Đình Khâm chỉ cảm thấy hai người cần ăn cơm cùng nhau nhiều hơn, mới có thể hiểu rõ sở thích ăn uống của đối phương.

Lệ Đình Khâm thả nấm vào trước, sau đó trụng thêm ít thịt. Vài chục giây sau, anh gắp miếng bò và sách bò lên, đặt vào bát của Cố Thầm.

Lệ tổng chu đáo như vậy, Cố Thầm cũng vươn tay gắp một miếng thịt bò cho anh để đáp lại.

Nồi lẩu sôi ùng ục, thức ăn cay nóng kết hợp với rượu dâu tằm và mâm xôi mà Cố Thầm tự tay hái trên núi vào mùa xuân, khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái.

Nhà ăn cũng được thiết kế rất trang nhã, bên cạnh bàn ăn là cửa sổ sát đất, nhìn ra khu vườn xanh ngát, ngoài rặng trúc thì còn có một cây anh đào cao lớn. Những cánh hoa trắng đã bắt đầu rơi, trên cành cũng nhú lên những chồi xanh non. Thêm một, hai tháng nữa, những quả anh đào sẽ chín đỏ.

Ngồi đối diện A Thầm như thế này, ăn lẩu, uống rượu, cảm nhận sự yên tĩnh và thư thả của núi rừng, ngắm hoa rơi, cuộc sống ngoài công việc, đáng lẽ ra phải như thế này.

Chẳng trách A Thầm lại thích sống ở đây đến vậy.

Cố Thầm vừa chậm rãi ăn lẩu, vừa trò chuyện với Lệ Đình Khâm: “Lệ tổng, lần này anh vội vã về nước như vậy, có chuyện quan trọng gì sao?”

Lệ Đình Khâm nói: “Đúng là có một việc quan trọng cần phối hợp với quốc gia, nhưng chuyện này vẫn chưa hoàn thành, có thể sẽ có chút nguy hiểm.”

Lệ Đình Khâm không phải kiểu người gặp nguy hiểm thì giấu giếm bạn đời để tránh họ lo lắng. Chính vì có nguy hiểm nên anh càng phải nói rõ, để mọi người có sự chuẩn bị. Chịu trách nhiệm với bản thân cũng là chịu trách nhiệm với sự an toàn của bạn đời.

“Nội dung cụ thể của chuyện này khá chuyên môn, tôi sẽ không nói kỹ với em. Nhưng dạo này em cũng cần chú ý an toàn. Mặc dù không có nhiều người biết về mối quan hệ của chúng ta, nhưng vẫn nên đề phòng.”

Xem ra Lệ tổng đang làm chuyện lớn ở nước A? Cố Thầm gật đầu, nói: "Biết rồi." Lệ tổng có thể nói rõ ràng như vậy thực sự rất tốt. Dù sao thì với trạng thái hiện tại, cậu không thể nào chấp nhận việc phải đoán mò những lời mập mờ được.

Nói xong chuyện này, Lệ Đình Khâm cũng không muốn tiếp tục phá hỏng bầu không khí bèn nói: “Chờ xử lý xong chuyện này, tôi sẽ thường trú trong nước. Đến lúc đó chúng ta dọn đến biệt thự ở ngoại ô sống nhé, cuối tuần thì về biệt quán nghỉ ngơi, em thấy sao?”

Lệ Đình Khâm lại bổ sung: “Nơi đó là chỗ ở chính của tôi ở trong nước, đã mở rộng thêm hồ nước và tạo cảnh quan, ngoại trừ không có núi để leo thì về cơ bản cũng giống với môi trường sống hiện tại của em.”

Cố Thầm hiểu ra, e rằng đây không chỉ là biệt thự, mà có khi là cả một lâm viên. Lệ tổng đúng là... rất hiểu cậu.

Lệ Đình Khâm đã nói đến mức này, Cố Thầm cũng chẳng có lý do gì để từ chối, đáp: “Được.”

Sau đó, cậu nhận thấy khóe môi Lệ Đình Khâm khẽ cong lên một chút.

Cố Thầm: "..." Hình như cậu dần nhận ra rồi, trước đây Lệ tổng từng bước sa vào cái bẫy của cậu, nhưng bây giờ, chính cậu cũng từng bước rơi vào cái bẫy của Lệ tổng. Lệ tổng đúng là một thợ săn kiên nhẫn, không lộ chút sơ hở nào.

Lệ Đình Khâm thấy Cố Thầm nhận ra nhưng ánh mắt anh cũng không hề che giấu suy nghĩ của mình.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, có một sự giao tranh ngầm cuồn cuộn, nhưng nhiều hơn là một cảm giác vi diệu khó nói rõ.

Ăn xong lẩu, Lệ Đình Khâm vốn định cùng Cố Thầm đi dạo tiêu thực, rồi tranh thủ ngủ trưa, nhưng chưa được mấy phút thì điện thoại anh reo lên.

Sau khi nghe máy, sắc mặt anh trở nên nghiêm túc, nói: “Xin lỗi, A Thầm, bên kia có chút vấn đề, anh cần phải qua xử lý ngay, hôm nay không thể ở lại với em được.”

Cố Thầm nói: “Không sao, xử lý xong sớm thì về nước sớm, anh đi đi.”

Lệ Đình Khâm nói: “Được, chờ anh về, chúng ta sẽ —”

Cố Thầm kịp thời ngắt lời: "Ừ, được." Flag không thể cứ thế mà dựng lung tung được.

Cậu nhớ lại nguyên tác mà mình đã quên gần hết, hình như trong đó không nhắc gì đến việc này. Nhưng nếu nguyên tác không có đoạn Tiểu Đỗ nhảy ra cười cợt, thì có lẽ mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Đương nhiên, nếu không thuận lợi... thì cũng nhất định phải thuận lợi.

Trợ lý Trần và tài xế đang ăn cơm cùng đầu bếp Hứa và quản gia Trương ở phòng nhỏ bên bếp. Lệ Đình Khâm nói: “Đi thôi, Tiểu Trần, sắp xếp ngay, lập tức bay đến nước A.”

Đoàn người nhanh chóng lên xe xuống núi. Trên xe, Lệ Đình Khâm lại dặn dò: “Tăng cường an ninh quanh Cố tiên sinh.”

Giờ đây, Lệ Đình Khâm cũng không còn ý định khuyên Cố Thầm ra ngoài làm việc nữa. Những tổn thương trong quá khứ cần có thời gian để chữa lành. Nếu bây giờ A Thầm khao khát một cuộc sống bình yên nhàn nhã, thì anh sẽ bảo vệ cậu. Chờ khi về nước, chỉ cần A Thầm có thể bình yên bên cạnh mình là được.

Động tĩnh từ lần trở về nước ngắn ngủi của Lệ Đình Khâm, giới thương mại thành phố H hoàn toàn không hay biết.

Từ sau vòng đàm phán thứ hai, vì đã thống nhất lập trường sơ bộ và e dè "Cố tổng", thái độ của các doanh nghiệp này lập tức xoay chuyển 180 độ. Việc hợp tác với họ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, kế hoạch hợp nhất toàn diện cũng bắt đầu triển khai ổn định.

Trái lại, 13 công ty bị loại bỏ thì sốt ruột không thôi, liên tục hẹn gặp Lệ Gia Thụ để đàm phán lại, thậm chí còn không ngừng hạ giá. Giờ đây, tâm thế của họ đã thay đổi, trước đây là liên kết lại để gây áp lực với Lệ Gia Thụ, còn bây giờ thì tan rã thành từng mảnh, chỉ mong trước khi bị loại bỏ hoàn toàn có thể kiếm được chút gì đó.

Bên phía Cố gia, họ vẫn đang điều tra về "nhà họ Cố thần bí" kia, nhưng sau bao lâu vẫn không tìm được chút manh mối nào về Cố lão tiên sinh hay giáo sư Cố. Vậy mà giờ đây, "ngà họ Cố" này lại xuất hiện thêm một "Cố tổng" trẻ tuổi.

Thế hệ thứ ba của nhà này, ai cũng có người xuất chúng, chứng tỏ gia tộc này toàn thiên tài, cách họ bồi dưỡng hậu duệ cũng vô cùng thành công.

Đây chính là điều mà Cố Trọng Mậu hằng ao ước. Ông ta luôn muốn biến nhà họ Cố thành một danh gia vọng tộc có truyền thừa như nhà họ Lệ. Vì vậy, ông ta đã cưới ba người vợ có học thức cao, sinh bốn người con trai, đồng thời tiến hành "giáo dục tinh anh" nghiêm khắc. Cuối cùng, ngoại trừ "phế vật" Cố Thẩm do Thích Nhã Quân sinh ra, những người con còn lại đều có chút tài năng.

Thế nhưng, so với "nhà họ Cố thần bí" kia, những đứa con của ông ta chỉ có thể gọi là khá giỏi, nhưng lại thiếu thiên phú, chẳng thể nào sánh được.

Giờ thì không còn cách nào khác. Nếu muốn trong đời mình đưa nhà họ Cố trở thành danh môn vọng tộc, có lẽ chỉ có thể tìm đến "nhà họ Cố thần bí" kia để nhận họ hàng mà thôi.

Cố Trọng Mậu thở dài: “A Khảng, điều tra tiếp đi. Cố lão tiên sinh chỉ có người của nhà họ Lệ từng gặp, giáo sư Cố lại bận rộn nghiên cứu nên chưa từng lộ diện, nhưng vị 'Cố tổng' trẻ tuổi này đã xuất hiện trước bao nhiêu người trong hội nghị đàm phán. Hẳn là dễ tìm hơn.”

Cố Khảng gật đầu: “Vâng, thưa cha.”

Trước đây, Cố lão gia và giáo sư Cố vì không cùng thế hệ nên Cố Khảng cũng không có cảm giác gì. Nhưng khi vị Tiểu Cố tổng này xuất hiện, một người cùng thế hệ với gã, cha gã lại hết lời ca ngợi, thậm chí còn có ý xem thường gã. Điều này khiến Cố Khảng cảm thấy chua xót, bởi từ trước đến nay, gã luôn muốn trở thành người con xuất sắc nhất trong mắt cha mình.

Rời khỏi văn phòng của Cố Trọng Mâu, Cố Khảng tìm đến Cố Hằng, nói: “A Hằng, anh nhớ lần trước em đã đi khảo sát khá nhiều doanh nghiệp xử lý rác thải. Lần này Lệ Gia Thụ đã mời vị Tiểu Cố tổng kia xuất sơn để tham gia đàm phán cũng về lĩnh vực này. Những ông chủ mà em từng tiếp xúc có lẽ đã gặp qua

cậu ta, em đi hỏi thăm thử xem có thể tìm hiểu được thân phận của người này không."

"Được thôi, anh, em sẽ cố gắng." Cố Hằng ngoài mặt đồng ý nhưng trong lòng lại thấy lo lắng.

Lần trước, vì bị cảm xúc ghen tị làm mờ lý trí, hắn đã "bày mưu" để Vương tổng tố cáo tập đoàn Lệ thị. Trong vòng đàm phán đầu tiên, quả thật Lệ Gia Thụ đã bị giáng một đòn cảnh cáo. Nhưng đến vòng đàm phán thứ hai, Lệ Gia Thụ lại mời vị Tiểu Cố tổng này đến, lập tức đè bẹp cả 13 doanh nghiệp, bao gồm cả công ty của Vương tổng, khiến họ thất bại thảm hại. Giờ đây, Cố Hằng không rõ thái độ của Vương tổng sẽ ra sao.

Nhưng vì người anh khác mẹ của mình cũng có tính cách độc đoán như cha, hắn chỉ có thể liều mình liên lạc với Vương tổng để hỏi thăm.

Khi Vương tổng nhận được cuộc gọi và nghe rõ ý đồ của Cố Hằng, thái độ của ông ta trở nên lạnh nhạt: "Hằng thiếu gia, ban đầu chúng tôi có thể ngồi lại đàm phán với Hoàn Vũ một cách ổn thỏa, nhưng chính cậu đã kích động tôi. Kết quả, chúng tôi lại đắc tội với Nhị thiếu gia nhà họ Lệ, buộc cậu ta phải mời một nhân vật lợi hại ra tay, khiến chúng tôi thua thảm. Bây giờ Hoàn Vũ và 11 công ty khác đều hưởng lợi, còn chúng tôi thì không biết phải xoay sở ra sao."

Cố Hằng vội vàng giải thích: "Chính vì vậy tôi mới muốn tìm hiểu thêm về vị Tiểu Cố tổng kia để giúp ngài nghĩ cách đối phó với họ."

"Đối phó? Cậu vẫn chưa hiểu cục diện sao?" Vương tổng đã bị sức ép của vị Cố Tổng kia đè bẹp đến mức tâm phục khẩu phục, cũng nhận ra rõ ràng thực lực của đối phương. Ngay cả khi 13 công ty liên kết lại cũng không làm gì được, huống hồ là đấu đơn lẻ?

“Bây giờ chúng tôi chỉ nghĩ đến cách “chặt đuôi” để bảo toàn lợi ích mà thôi.”

“Về phần ảnh chụp mà cậu hỏi, tất cả tài liệu của cuộc họp đàm phán đều là tài liệu nội bộ của từng doanh nghiệp, tạm thời không được công khai.”

Thật ra, đây vốn dĩ chỉ là một buổi tọa đàm nội bộ trong ngành, không có báo chí đưa tin. Hội trường lúc đó có hơn hai mươi doanh nghiệp tham dự, có lẽ sẽ có người chụp ảnh, nhưng ai nấy đều là các ông chủ hoặc lãnh đạo cấp cao, cho dù có ảnh cũng không ai rảnh rỗi mà đăng tải lên nền tảng công cộng.

Cố Hằng hiểu rõ rằng nếu không có mối quan hệ tốt, người ta cũng chẳng dễ dàng cung cấp ảnh chụp cho mình. Nhưng nếu đã có ảnh, dù có phải tốn chút công sức, hắn cũng sẽ tìm cách lấy được.

Cố Hằng cười làm lành: “Vương tổng, chúng ta có quan hệ tốt như vậy mà… Chuyện trước đây là tôi suy nghĩ chưa thấu đáo, tôi xin lỗi ngài. Giờ tôi chỉ muốn xem một tấm ảnh thôi, ngài cũng đừng nghĩ nhiều…”

“Quan hệ tốt? Chúng ta chỉ có một mối quan hệ duy nhất là: tôi không muốn lỗ vốn khi thu nhận rác thải độc hại từ nhà cậu.”

Vương tổng ngắt lời hắn rồi mỉa mai nói: “Cậu và vị Cố tổng kia đều mang họ Cố, mà sao khoảng cách lại lớn đến vậy…”

Sau đó, ông ta dứt khoát cúp máy.

Cố Hằng: “Alo? Alo?! Vương tổng?”

Chương 50: Lời mời.

Môi Trường Hoàn Vũ đang từng bước thúc đẩy dự án này, khiến những nội dung bị tố cáo sai sự thật tự sụp đổ. Nhưng có một điều vẫn khiến một số người nghi ngờ —-

Lệ Đình Khâm đã ở nước A gần ba tháng rồi mà vẫn chưa về nước. Theo lý mà nói, dù Lệ thị muốn mở rộng thị trường nước ngoài, anh cũng cần phải ra nước ngoài xử lý một số việc. Nhưng gốc rễ của Lệ thị vẫn ở trong nước, hoàn toàn không cần thiết phải túc trực ở đó 24/7, chỉ cần cử một giám đốc điều hành xuất sắc sang đó toàn quyền phụ trách là được.

Vậy mà Lệ tổng vẫn còn ở lại nước A, rốt cuộc đang làm gì? Chẳng nghe nói nhà họ Lệ có thành tựu gì ở đó cả?

Chẳng lẽ lời tố cáo kia cũng có chút căn cứ, không phải vô căn cứ hay sao?

Lúc này, Lệ Đình Khâm vừa mới đến nơi, đang ở trong "nhà máy" nghe thư ký Từ và người phụ trách báo cáo tình hình.

Người phụ trách nhà máy nói: “Tối qua, chúng tôi phát hiện hai nhóm người cố gắng xâm nhập, nhưng vì họ đều ở vòng ngoài, chắc là chưa nhìn thấy gì cụ thể. Chúng tôi cố ý không bắt được họ, cứ để họ chạy thoát.”

Anh ta giải thích: “Tôi chủ yếu cân nhắc đến điểm này, nếu bắt họ, chúng ta chắc chắn phải báo cảnh sát. Một khi cảnh sát đến nhà máy kiểm tra tình hình, chúng ta sẽ bị trói buộc.”

Thư ký Từ bổ sung: “Nhưng dù hai nhóm đó có chạy thoát, thì chuyện xảy ra cũng không thể không ai biết. Dù chúng ta không báo cảnh sát, nhưng e là vẫn sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Các bộ phận của những cỗ máy đó xử lý gần xong chưa?” Vì trước đó anh đã yêu cầu đẩy nhanh tiến độ, nên hiện tại nghiên cứu đã gần kết thúc, những cỗ máy phục vụ nghiên cứu cũng dần được xử lý từng phần mỗi ngày theo tiến độ hoàn thành.

Thư ký Từ đáp: “Ở đây chủ yếu chỉ còn lại tài liệu nghiên cứu, vẫn còn một số dấu vết cần được xóa bỏ. Nhưng nếu quá nhiều nhân viên rời đi, có lẽ sẽ gây chú ý.”

Lệ Đình Khâm nói: “Chuyển dự án nghiên cứu khác của chúng ta đến đây. Các nhà khoa học và kỹ sư ở đây sẽ thay phiên làm việc, xen kẽ với nhóm của dự án kia.”

Thư ký Từ cau mày: “Nhưng dự án tự nghiên cứu kia của chúng ta cũng rất quan trọng, cũng cần bảo mật. Làm thế có đáng không?”

Lệ Đình Khâm quả quyết: “Nếu bọn họ đã muốn điều tra, thì phải để họ tìm thấy thứ gì đó, nếu không, họ sẽ không chịu từ bỏ. Sau khi hoàn tất việc rút lui, nếu còn kẻ nào cố tình xâm nhập, cậu cứ báo cảnh sát.”

Tài liệu trong phòng nghiên cứu đã được sao lưu vào nhiều ổ cứng và chia thành nhiều phần để nhân viên mang về nước. Họ lên xe đến các thành phố khác nhau, rồi từ các sân bay khác nhau phân tán trở về nước mang theo tài liệu…

Nhìn thấy nhân viên liên quan đến dự án trong nhà máy ngày một ít đi, thư ký Từ hỏi: “Lệ tổng, hay là ngài về nước trước đi? Mọi thứ đã sắp xếp xong, nhưng vẫn có rủi ro nhất định.”

“Tôi sẽ là người rời đi sau cùng. Nếu tôi đi trước, e là sẽ không đè được bọn họ.”

Lệ Đình Khâm nắm lấy lan can, cúi xuống nhìn nhà máy. Ở đó giờ đã được thay thế bằng nhóm nghiên cứu khác: “Hơn nữa, bây giờ mọi thứ ở đây đều hợp pháp, sợ gì chứ?”

Thư ký Từ đáp: “Được thôi.”

Anh ta lấy ra một khẩu súng bán tự động nhỏ gọn đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Lệ Đình Khâm: “Ngài nhớ cẩn thận.”

Khẩu súng rất nhỏ, tiện mang theo bên người. Lệ Đình Khâm cầm lên, tùy ý nghịch một chút rồi nói: “Lâu rồi không luyện bắn, mong là chưa ngượng tay.”

Những ngày gần đây, những kẻ theo dõi quanh nhà máy vẫn thấy nhân viên đi làm như bình thường, dòng người ra vào dường như không giảm bớt. Hằng ngày họ vẫn có thể thấy một vài gương mặt quen thuộc, không có thay đổi gì rõ ràng. Thêm vào đó, Lệ Đình Khâm và đội ngũ của anh vẫn chưa rời đi, khiến họ dần mất cảnh giác.

Nhưng mấy ngày sau, họ chợt nhận ra có gì đó không ổn. Những gương mặt kia ngày càng trở nên xa lạ, đến cuối cùng, họ không còn nhận ra ai nữa?

Do phòng nghiên cứu được ẩn giấu trong nhà máy, lượng người ra vào cũng khá lớn, khiến họ không thể theo dõi từng người. Đến khi nhận ra có điều bất thường, họ lập tức tìm kiếm những người đáng chú ý để theo dõi. Nhưng khi hỏi thăm những người xung quanh, mới phát hiện ra mấy người đó đã mất tích từ một hai ngày trước rồi?

Hình như chuyện lớn xảy ra!

Đêm hôm đó, vài kẻ “say rượu” xông vào nhà máy. Chúng bị bắt ngay tại chỗ nhưng vẫn không ngừng la hét, như thể muốn làm lớn chuyện hơn nữa.

Thư ký Từ nhận được báo cáo từ người phụ trách nhà máy, ngẩng đầu nhìn Lệ Đình Khâm rồi nói: “Tới rồi.”

Lệ Đình Khâm liếc đồng hồ, một giờ sáng, thật là không tốt cho sức khỏe. Anh nói: “Vậy đi thôi.”

Rất nhanh, họ đến nhà máy.

Mấy kẻ "say rượu" bị nhân viên an ninh khống chế, bị đè xuống đất, miệng không ngừng chửi rủa. Thấy nhóm của Lệ Đình Khâm toàn là người Hoa, chúng càng tức giận, gào lên: “FUCK! Đây là nhà máy của bọn người Hoa à? Đám người Hoa chúng mày là cái đám ****...”

Nghe những lời này, sắc mặt Lệ Đình Khâm không thay đổi. Anh bình tĩnh rút súng ra, bắn hai phát lên trời.

Lũ "say rượu" sững lại một giây, sau đó vẫn tiếp tục chửi bới. Theo lời kẻ thuê chúng, anh chắc chắn không dám báo cảnh sát, cũng không dám bắn chết chúng ngay tại chỗ. Nếu chúng mất tích ở đây, sẽ có nhiều người đến điều tra hơn.

Nhưng Lệ Đình Khâm trực tiếp nhét nòng súng nóng bỏng vào miệng tên kia, chặn lời hắn: “Báo cảnh sát.”

Tên "say rượu" không hiểu Lệ Đình Khâm nói gì bằng tiếng Trung, nhưng thấy thư ký bên cạnh gọi điện và báo cảnh sát, hắn không thể tin nổi.

Sao có thể thế được?! Chẳng lẽ kẻ thuê hắn đã lừa hắn?

Lệ Đình Khâm kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống trước mặt chúng, chậm rãi nói: “Tối nay, mời các luật sư làm thêm giờ đi.

Một số tập đoàn ở nước A luôn tìm cách xâm phạm bí mật thương mại của nhà họ Lệ, chúng ta cần bảo vệ quyền lợi của mình."

[...]

Trong nước, Cố Thầm phát hiện không liên lạc được với Lệ Đình Khâm. Nhưng nhớ đến những gì anh đã nói trước đó, cậu không quá lo lắng.

Trái lại, chú Đặng đến tận nơi đưa tin: "Cố tiên sinh không cần lo, mọi chuyện đều trong kế hoạch của đại thiếu gia."

"Biết rồi." Cố Thầm gật đầu, lựa chọn tin tưởng Lệ tổng.

Chú Đặng thấy Cố Thầm bình tĩnh như vậy, cũng không rõ trong lòng cậu đang nghĩ gì, bèn chuyển đề tài:

"Nhưng mà, bên Ý Viên đã cải tạo xong rồi. Đại thiếu tạm thời không thể nghiệm thu, hay là cậu qua đó kiểm tra một chút, xem có gì cần điều chỉnh không?" Theo lời đại thiếu gia, tìm chút việc khác cho Cố tiên sinh làm, có lẽ sẽ giúp ngài ấy bớt lo lắng hơn.

Cố Thầm nhướng mày: "Ý Viên?"

Chú Đặng giải thích: "Ồ, đây là nơi ở chính của đại thiếu ở thành phố H. Giờ đổi tên thành Ý Viên rồi, tức là chữ 'Ý' trong 'tùy ý', 'ý tình' và 'như ý'..."

Cố Thầm nói: "Cái tên này cũng khá hay đấy. Vậy đi thôi, đến xem thử." Dù sao cậu cũng đã hứa với Lệ tổng, đợi anh về nước thì sẽ chuyển đến đó.

Hiện tại, Lệ Đình Khâm đã tăng cường an ninh, mỗi khi Cố Thầm ra ngoài, ngoài vệ sĩ trên xe, còn có hai chiếc xe khác âm thầm hộ tống phía trước và phía sau. Nhưng đây cũng chỉ là

biện pháp phòng ngừa, chuyện ở nước ngoài không ảnh hưởng gì đến trong nước.

Khi đến Ý Viên, còn chưa bước vào, Cố Thầm đã thấy những chùm hoa tử đằng buông rủ trên tường tựa như thác nước. Lệ tổng từng hỏi cậu thích loài hoa nào, khi đó cậu tiện tay gửi một bức ảnh, hóa ra lại được tái hiện ở đây.

Khu vườn do nhà thiết kế cảnh quan hàng đầu trong nước thực hiện, lúc này đang đi cùng Cố Thầm để giới thiệu về quá trình cải tạo.

Bước vào bên trong, quả thật mỗi bước đi đều có một cảnh sắc riêng. Trong khuôn viên còn có hồ nước lớn mà Lệ tổng muốn xây, bên trong trồng sen. Hiện tại, những búp sen non vừa mới nhú khỏi mặt nước, kết hợp với cầu nhỏ suối chảy, tạo nên một phong cảnh hữu tình. Đúng như lời Lệ tổng nói, nơi này chẳng khác nào đang sống giữa thiên nhiên.

Vừa đi vừa xem, Cố Thầm cũng thảo luận với nhà thiết kế về một số điểm cần điều chỉnh. Gác lại chuyện Lệ tổng chưa về, cậu lại có cảm giác như một cặp vợ chồng mới cưới đang sửa sang lại nhà mới vậy.

Ý Viên quá rộng lớn, Cố Thầm đi một lúc cũng cảm thấy hơi mệt, bèn ngồi xuống cùng nhà thiết kế uống trà, vừa nghỉ ngơi vừa bàn bạc tiếp.

Lúc này, Lệ Gia Thụ lại gọi điện thoại tới, nói: “Anh dâu, lần này em thật sự không cố ý làm phiền đâu! Còn nửa tháng nữa là đến sinh nhật 80 tuổi của chú hai họ rồi, chúng ta đều phải có mặt. Nhưng em gọi cho anh trai mà không liên lạc được, đoán là anh ấy lại đang bay trên trời rồi. Thế nên em chỉ có thể gọi cho anh để nhắc nhở thôi. Nếu lúc đó anh ấy bận không về nước được, thì chỉ có anh đi thay thôi.”

Cố Thầm đáp: “Chắc nửa tháng nữa anh em sẽ về.”

Lệ Gia Thụ thở phào: “Vậy thì tốt. Thiệp mời bên nhị phòng nói cũng không liên hệ được với trợ lý Trần, họ không biết anh đang ở biệt thự nên đã gửi thiệp đến văn phòng hội đồng quản trị tập đoàn. Anh muốn em bảo họ gửi thẳng đến biệt thự không, hay thế nào?”

Cố Thầm cũng không để tâm lắm, thuận miệng đáp: “Bây giờ tôi đang ở trong thành phố, lát nữa xong việc sẽ tiện đường ghé tập đoàn lấy.”

Lệ Gia Thụ ngạc nhiên: “Anh dâu vào thành phố mà không nói với em! Chờ chút, lát nữa chúng ta đi ăn lẩu…”

“Gia Thụ à, anh dâu còn có việc.” Rồi Cố Thầm cúp máy.

“… đi.”

Lệ Gia Thụ nghe tiếng tút tút trong điện thoại: “…Haiz.”

Chương 51: Tòa nhà tập đoàn này, hôm nay là định nuốt người luôn hay sao?

Dù Lệ Đình Khâm có một đội ngũ luật sư hùng hậu, nhưng đây là lãnh thổ của nước A. Đối thủ của anh có cùng đẳng cấp, thậm chí còn mạnh hơn, nên tập đoàn Lệ thị vẫn không thể tránh khỏi sự đối xử bất công. Với tư cách là người nước ngoài, dù đã nộp tiền bảo lãnh, anh vẫn có thể bị tạm giam trong 48 giờ.

Lệ Đình Khâm bắt chéo chân, ngồi trên chiếc ghế lạnh lẽo trong đồn cảnh sát, vẻ mặt bình tĩnh, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào. Anh không trả lời bất cứ câu hỏi nào, mọi thứ đều do luật sư lo liệu.

Còn đội ngũ luật sư và các giám đốc cấp cao thì đang ra sức "cản trở" cảnh sát, dường như đang tìm mọi cách để che giấu tình hình của nhà máy.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, có người quan sát tình hình bên trong và nói: “Cậu nghĩ bây giờ trong lòng Lệ có hoảng loạn không? Đội ngũ của anh ta càng viện dẫn đủ mọi điều khoản để biện hộ, càng chứng tỏ nhà máy của anh ta có vấn đề.”

“Mau tìm bằng chứng trước đã, nếu không, đội ngũ của anh ta sẽ cáo buộc chúng ta làm sai quy trình.”

Các tập đoàn này tin chắc rằng trong nhà máy sẽ có bằng chứng, chỉ cần vào kiểm tra là có thể đưa ra cáo buộc trong vòng 48 giờ và buộc tội Lệ thị.

Dưới áp lực từ nhiều phía, nỗ lực chống đỡ của đội ngũ Lệ Đình Khâm không có tác dụng. Chuyên gia tư vấn của cảnh sát, dù biết rằng có thể vi phạm quy trình, vẫn tiến vào phòng thí nghiệm của nhà máy để kiểm tra.

“Nếu tìm thấy vấn đề, chúng ta có thể mời Bộ An ninh Quốc gia can thiệp. Đến lúc đó, đối phó với một doanh nghiệp Hoa quốc, vi phạm quy trình cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Các doanh nghiệp Hoa quốc khác họ không thèm để mắt tới, nhưng Lệ Đình Khâm lại khiến họ cảm thấy bị đe dọa. Nếu có thể dùng chuyện này để trừng phạt Lệ thị, thì chẳng còn gì tốt hơn.

Do liên quan đến chuyên môn, trong đội ngũ chuyên gia tư vấn tất nhiên có người của các tập đoàn này. Họ bắt đầu kiểm tra tài liệu trong phòng thí nghiệm, rồi không khỏi kinh ngạc: “Không ngờ nghiên cứu của họ đã tiến xa đến mức này?”

“Trời ạ! Các nhà nghiên cứu Hoa quốc này đúng là thiên tài! Thành quả này đã vượt xa cả ngành rồi!”

“Tại sao ở đây chỉ có kết quả? Họ đã làm thế nào? Tài liệu cốt lõi đâu? Mau tìm đi!”

Nghe những lời đầy kích động này, cảnh sát bắt đầu thấy không ổn. Những chuyên gia này rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì? Lẽ nào phòng thí nghiệm của Lệ thị không phải đang nghiên cứu những thiết bị tinh vi mà A quốc đã loại bỏ, hay đánh cắp công nghệ bí mật của họ?

Nhìn vào nội dung nghiên cứu ở đây, chẳng có điểm nào giống với những gì họ tưởng tượng. Ngược lại, hình như còn liên quan đến lĩnh vực kinh doanh của một số tập đoàn lớn.

Họ biết rằng Lệ thị đến nước A để mở rộng thị trường, cạnh tranh trực tiếp với các tập đoàn bản địa bằng giá thành rẻ và lợi

thế công nghệ. Cũng chính vì lý do này mà họ bị nhằm vào. Nhưng bây giờ xem ra, những tập đoàn này chẳng khác nào đang cố gắng cướp lấy bí mật nghiên cứu của người ta?

Dù đã bị mua chuộc, nhưng họ cũng không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu đá này. Nếu không tìm được chứng cứ, mà ngược lại còn làm rò rỉ bí mật nghiên cứu của Lệ thị, họ sẽ rất bị động.

Thế nên họ lập tức ngăn cản các chuyên gia tiếp tục đào sâu vào tài liệu, cắt ngang: "Đến lúc quay về rồi. Tình hình thế nào?"

Các chuyên gia lắc đầu: "Đây đúng là công nghệ cốt lõi mà Lệ thị đang phát triển, nhưng không liên quan đến những gì mà nguồn tin của chúng ta đã báo cáo."

"Chẳng lẽ chúng ta đã điều tra nhầm nhà máy? Phải kiểm tra toàn bộ các phòng thí nghiệm và nhà máy của Lệ thị!"

Cảnh sát lại nói: "Chúng ta không có lý do nào để tiếp tục kiểm tra các cơ sở khác của Lệ thị, thời gian cũng không còn đủ nữa."

Đến lúc này, những người phụ trách tập đoàn mới nhớ lại những thay đổi nhân sự nhỏ nhặt nhưng liên tục trong nhà máy suốt thời gian qua. Cuối cùng, họ cũng phản ứng kịp: "Khốn kiếp! Lệ vẫn còn ở đây... chỉ để khiến chúng ta lơ là! Có khi toàn bộ đội ngũ của anh ta đã về nước rồi!"

"Có thể họ đã bắt đầu dọn dẹp từ rất sớm, dù chúng ta có tìm thế nào cũng không thấy được bất cứ thứ gì có giá trị!"

Nghe tin từ chuyên gia, một người khác tiếp lời: "Không, thực ra thứ anh ta để lại đây cũng rất có giá trị… Dù sao thì đó cũng là công nghệ của Hoa quốc, chúng ta cứ lấy đi, coi như dữ liệu của phòng thí nghiệm bị rò rỉ."

Nhưng có người lại nhận ra đây có thể là một cái bẫy tinh vi: "Nhưng bây giờ Lệ đã khiến tất cả mọi người tin rằng chúng ta hợp tác với nhau để cướp đoạt bí mật thương mại của anh ta..."

"Nếu trong 48 giờ tới chúng ta không tìm ra chứng cứ, chúng ta sẽ rất bị động. Toàn bộ hành động lần này đều không thể giải thích được."

"Không thể nhờ Bộ An ninh Quốc gia can thiệp sao?"

"Nếu không có bằng chứng thực tế, họ cũng sẽ chỉ cho rằng chúng ta đang nhắm vào bí mật thương mại của Lệ thị."

Họ nhìn Lệ Đình Khâm, người vẫn ngồi thẳng lưng trong đồn cảnh sát suốt một ngày trời, dáng vẻ điềm tĩnh, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu của anh. Còn chưa đầy 24 giờ nữa là phải thả anh ra rồi.

Họ vẫn không cam tâm, tiếp tục suy nghĩ: "Nếu họ mang tài liệu nghiên cứu về nước, vậy thì để tiếp tục phát triển, chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Có thể là một nghiên cứu viên nào đó vô tình kết nối máy tính vào mạng internet, hoặc một chiếc USB từng cắm vào máy có kết nối mạng bị cắm vào máy tính bảo mật của họ... Chỉ cần một trong những tình huống đó xảy ra, với trình độ công nghệ của chúng ta, chắc chắn có thể lần ra."

Cuối cùng, họ quyết đoán ra lệnh: "Lập tức điều động kỹ sư mạng!"

"Với trình độ an ninh mạng lạc hậu của Hoa quốc, dù Lệ thị có là một tập đoàn lớn đến đâu, hệ thống nội bộ của họ cũng chỉ như sân sau của chúng ta mà thôi."

Bọn họ cười lạnh: "Còn Lệ bây giờ chỉ có thể ngồi đây thì có thể làm gì để đối phó chứ?"

Lệ Đình Khâm cầm cốc giấy dùng một lần, chậm rãi uống nước.

Mọi thứ đã được sắp xếp từ trước, bây giờ đối phó chính là… không đối phó. Dù không thể nhận được tin tức bên ngoài, anh cũng đoán được rằng họ không tìm ra gì cả, nên có thể sẽ chuyển sang tấn công từ phía mạng lưới.

Nhưng anh tin tưởng đội ngũ nghiên cứu của mình đã được huấn luyện bảo mật nghiêm ngặt, họ sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng để nước A nắm được sơ hở.

Còn về tổn thất do các cuộc tấn công mạng gây ra, đó chỉ có thể coi là sự hy sinh cần thiết. Mức độ hy sinh ra sao… thì còn phụ thuộc vào khả năng chống đỡ của những người ở lại.

…

Cố Thầm chậm rãi dạo quanh Ý Viên, điều chỉnh mọi thứ sao cho vừa ý. Lúc xong xuôi, mặt trời cũng đã ngả về tây.

Cậu ngồi lên xe, nhìn đồng hồ đã hơn 6 giờ rồi nói với chú Đặng: “Chú Đặng, hỏi xem văn phòng hội đồng quản trị tan làm chưa. Bảo họ gửi thiệp mời đến phòng trực ban đi, chúng ta còn phải đi một đoạn, tránh để họ phải chờ lâu.”

Chú Đặng chỉ cảm thấy Cố tiên sinh quá chu đáo, nhưng khi gọi điện thoại qua đó, người ta lại nói vẫn còn phải làm thêm giờ. Chú Đặng nói: “Cố tiên sinh, mấy thư ký này là bận rộn nhất, e rằng ngày nào cũng phải làm đến chín, mười giờ. Chúng ta đến vẫn kịp.”

Trong lòng Cố Thầm thầm thở dài một hơi. Lệ tổng về nước đi làm, chắc cũng có giờ giấc như thế này. Mười giờ, mình đã ngủ rồi, mà anh ấy mới tan làm.

Xe chậm rãi chạy đến tòa nhà tập đoàn Lệ thị. Khi đến bãi đỗ xe dưới tòa nhà, đã là bảy giờ tối. Một số tầng đèn đã tắt, cũng có nhân viên lục tục rời khỏi tòa nhà.

Chú Đặng nói: “Cố tiên sinh, ngài chờ một lát, thư ký Lâm sẽ mang thư mời xuống ngay.”

Tuy nhiên, chú Đặng nhìn dòng người tan ca đi ra suốt mấy phút vẫn không thấy thư ký Lâm đâu, cau mày gọi điện thoại lại: “Thư ký Lâm, sao cậu vẫn chưa xuống?”

Giọng thư ký Lâm vội vã: “Chú Đặng, xin lỗi, vừa rồi đột nhiên xảy ra chút vấn đề, chúng tôi cần xử lý gấp, chưa kịp liên lạc với chú. Hay là chú lên đây lấy nhé?” Lúc này, thư ký Lâm vẫn chưa nhận thức được vấn đề nghiêm trọng đến mức nào.

Chú Đặng có phần không vui. Cố tiên sinh đã chờ mấy phút rồi, để mình lên rồi xuống lại, e rằng mất thêm mười phút, quá tốn thời gian của Cố tiên sinh.

Nhưng nếu đã là chuyện khẩn cấp của tập đoàn, chú Đặng cũng đành nói: “Vậy cậu gọi ai đó mang xuống đi?”

Thư ký Lâm vội vã đáp: “Tầng tôi làm việc ai cũng đang bận… hơn nữa người tan ca đã về hết, gọi không được ai cả, không nói nữa…” Dường như tính nghiêm trọng của sự việc đang leo thang từng giây, giọng cậu ta càng lúc càng gấp, rồi cúp máy luôn.

Chú Đặng nghĩ lại thấy cũng đúng, tầng của văn phòng hội đồng quản trị toàn là người bận rộn, muốn tìm người thì phải xuống tận dưới gọi. Thay vì mất thời gian liên lạc, chi bằng tự mình lên lấy.

Ông nói: “Cố tiên sinh, ngài chờ thêm chút nữa, tôi lên lấy ngay.”

Cố Thầm mỉm cười gật đầu: “Không sao, chú Đặng, tôi rảnh rỗi, đợi một lát cũng chẳng vấn đề gì.”

Chú Đặng xuống xe, bước vào tòa nhà, nhấn thang máy. Khi cửa thang mở ra, những người bên trong vốn đang xuống tan ca lại

không ai bước ra, mà đồng loạt nhấn về tầng của mình.

Chú Đặng cảm thấy kỳ lạ, bước vào thang máy, nhấn tầng 26. Nhưng sau đó, lại có người vừa đến cửa thang máy đã lập tức chạy ngược vào trong, nhanh tay chặn cửa, tranh thủ thời gian chen vào.

Thang máy cứ thế đầy kín người, đến mức không thể nhét thêm mới bắt đầu đi lên. Người vừa chen vào thở hổn hển hỏi: “Sao đột nhiên lại thông báo quay lại làm việc? Có chuyện gì lớn à?”

Mọi người đều mù tịt: “Không biết nữa? Giờ này mà bị gọi tăng ca? Điên rồi à?”

Có người mở trang mạng nội bộ của tập đoàn xem thử có tin tức gì liên quan, nhưng phát hiện hệ thống đã sập, không tải được gì cả.

Có người đùa: “Không phải tất cả mọi người đều vào xem lý do tăng ca, làm sập hệ thống rồi chứ?”

Nhưng chú Đặng càng nghe càng cau mày. Đại thiếu gia không liên lạc được, còn tập đoàn thì dường như có chuyện nghiêm trọng đến mức phải gọi nhân viên quay lại làm việc.

Khi đến tầng 26, các nhân viên trong thang máy đã đi hết. Chú Đặng bước nhanh đến văn phòng hội đồng quản trị, nhưng tạm thời chẳng ai để ý đến ông. Tất cả nhân viên ở đó đều đang điên cuồng gọi điện thoại, liên tục đối chiếu tình hình, sắp xếp công việc.

“Lực lượng trực ban của bộ phận an ninh mạng không đủ! Không đủ! Hiểu ý tôi chứ?”

“Cơ chế xử lý khẩn cấp đã kích hoạt, nhưng hình nhưbchúng ta không phải đối thủ của bên kia!”

“Hiện tại chưa bị tấn công xuyên thủng, nhưng chuyện này không thể để nước đến chân mới nhảy! Nếu dữ liệu bị đánh cắp, thì đã bị đánh cắp rồi! Tôi đã gọi toàn bộ nhân viên bộ phận an ninh mạng quay về, anh cũng lập tức gọi nhân viên bộ phận anh về ngay đi!”

“Có thể xác định kẻ tấn công không?”

“Đối phương sử dụng nhiều thiết bị mạng để che giấu dấu vết, tạm thời chưa rõ, nhưng nghi ngờ là thế lực nước ngoài.”

“Lập tức liên hệ với cơ quan An ninh Quốc gia báo cáo tình hình, nhờ họ hỗ trợ.”

Phó tổng giám đốc Hứa, người đang chỉ huy tại chỗ, nhìn thấy chú Đặng, sắc mặt nghiêm trọng: “Chú Đặng, bên chú có liên lạc được với Lệ tổng không? Hiện tại, nhiều máy chủ quan trọng và thiết bị mạng của tập đoàn đang bị tấn công bởi những kẻ không rõ danh tính, mức độ nghiêm trọng vượt xa bất kỳ cuộc tấn công nào trước đây. Nếu Lệ tổng có thể họp từ xa để đưa ra quyết sách, tình hình sẽ tốt hơn nhiều.”

Chú Đặng nhìn quanh, thấy nhiều người ở đây quá, không tiện tiết lộ chuyện Lệ Tổng đang bị giữ tại nước A. Nói ra chỉ khiến lòng người hoang mang thêm.

Ông chỉ có thể đáp: “Lệ tổng còn công việc ở khu vực châu Âu, có lẽ đang trên máy bay.”

Phó tổng giám đốc Hứa suy nghĩ một chút, rồi nói: “Chú Đặng, đúng lúc chú ở đây, thế này đi, chú ở lại hỗ trợ điều phối công việc.”

Chú Đặng là cánh tay đắc lực của Lệ tổng, rất có ích trong việc điều động nhân sự và sắp xếp công việc. Đối phó với tấn công mạng đòi hỏi sự phản ứng tức thì. Đối phương cố tình tấn công vào giờ tan ca, bây giờ ngoài đội trực ban 24/7, những người

khác vẫn đang trên đường trở lại công ty, không đủ nhân lực để xử lý.

Chú Đặng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của tình hình, gật đầu: “Được.”

Cố Thầm ngồi trong xe chờ đợi thong thả, nhưng qua cửa sổ xe, cậu thấy các nhân viên tan ca lại lục tục quay trở vào tòa nhà, những tầng đã tắt đèn cũng lần lượt sáng trở lại.

Mà chú Đặng, từ lúc lên tòa nhà, mãi vẫn chưa thấy xuống.

Tòa nhà này, dường như đang hút hết tất cả mọi người quay lại.

Cố Thầm chống cằm. Xem ra, thật sự đã xảy ra chuyện lớn?

Ngay lúc đó, cậu nhận được điện thoại từ chú Đặng: “Cố tiên sinh, hay là để tài xế đưa ngài về trước? Tôi phải ở lại giúp họ xử lý việc khẩn cấp, hôm khác tôi mang thư mời qua cho ngài.”

Cố Thầm không ngờ chỉ tiện đường ghé qua lấy thư mời mà lại thành ra thế này, mọi người đều bị kéo vào tăng ca. Nhưng đã đến rồi, không cần phiền người khác chạy tới chạy lui nữa.

Cậu nói: “Không sao, tôi lên lấy rồi về luôn.”

Cúp máy, cậu quay sang tài xế nói: “Từ tiên sinh, phiền anh chờ tôi mười phút.”

Nói rồi, cậu cũng bước xuống xe, đi vào tòa nhà.

Tài xế Từ chờ mãi, nhưng hai mươi phút trôi qua, vẫn không thấy ai xuống.

“…”

Tòa nhà tập đoàn này, hôm nay là định nuốt người luôn hay sao?

Chương 52: Tôi chỉ là một người đi ngang qua lấy đồ.

Cố Thầm bước vào tòa nhà, lúc này những nhân viên phải quay lại làm việc đã gần như trở lại hết, chỉ còn lác đác một số người đang vội vã chạy vào.

Có lẽ chú Đặng đã báo trước với quầy lễ tân, nên khi thấy Cố Thầm, nhân viên lễ tân liền sáng mắt lên, nói: "Ngài là Cố tiên sinh phải không?"

Cố Thầm khẽ gật đầu.

Cô lễ tân bước tới quẹt thẻ mở cổng cho Cố Thầm, rồi nói: "Cố tiên sinh, tôi không thể rời khỏi chỗ này nên không thể đưa anh lên, anh cứ trực tiếp đi thang máy lên tầng 26, đến văn phòng của thư ký Lâm Trạch. Chú Đặng dặn là cứ đặt đồ lên bàn của thư ký Lâm."

Cố Thầm đáp: "Được rồi."

Cậu đi qua cổng kiểm soát, ung dung tiến về phía thang máy, ấn nút gọi rồi đứng yên chờ thang máy đi xuống. Cửa vừa mở, cậu bước vào, ngay sau đó, một thanh niên mặc áo hoodie xám vội vàng quẹt thẻ qua cổng, lao như tên bắn về phía thang máy, lách vào ngay trước khi cửa kịp đóng.

Người thanh niên bấm tầng 17, nhìn thấy Cố Thầm bấm tầng 26, thở hổn hển hỏi: "Anh bạn, không phải nói tập trung ở tầng 17 sao?" Lúc này, tòa nhà hầu như đã tan làm, không có người

ngoài vào nữa, chỉ có nhân viên mới có thể quẹt thẻ vào, nên cậu ta đương nhiên mặc định Cố Thầm cũng là nhân viên công ty.

Cố Thầm bình thản đáp: “Tôi lên tầng 26 lấy chút đồ.”

Người thanh niên gãi đầu, lẩm bẩm: “Ồ, giờ này bị gọi lên tổng bộ tăng ca, đúng là muốn làm người ta lú lẫn.” Trong tòa nhà này có hàng ngàn nhân viên, nhưng chỉ có kỹ sư an ninh mạng, nhân viên bảo trì máy chủ, một số người bên quan hệ công chúng và hành chính được triệu tập, ngoài ra còn có các nhân viên phụ trách bảo mật và duy trì hệ thống từ các chi nhánh cũng bị gọi về trực chiến. Vì thế, cậu thanh niên cảm thấy không nhận ra Cố Thầm cũng là chuyện bình thường.

Cố Thầm chỉ “Ừm” một tiếng.

Nhìn phong thái của Cố Thầm, người thanh niên cảm thấy cậu không giống dân IT, bèn hỏi: “Anh bạn, anh không phải bên PR chứ? PR đang họp ở tầng 21 đấy.”

Cố Thầm lắc đầu: “Không phải.”

“Anh bạn, anh bình tĩnh thật đấy.” Khi thang máy đến tầng 17, cậu thanh niên lại lao vọt ra ngoài như một mũi tên.

Qua cánh cửa thang máy mở, Cố Thầm có thể thấy khá nhiều người đã tập trung ở tầng này, ai nấy đều có vẻ vội vã.

Liếc nhìn tấm bảng hiệu: [Bộ phận An ninh Mạng], thì ra là có vấn đề về an ninh mạng sao?

Thang máy tiếp tục đi lên, đến tầng 26, Cố Thầm nhìn biển phòng, tìm được văn phòng của thư ký Lâm Trạch, và lấy phong thư đã được đặt sẵn trên bàn.

Trên bì thư ghi: [Kính gửi ngài Lệ Đình Khâm].

Áo mùa hè không có chỗ để cất thư mời, nên Cố Thầm cầm trên tay, chuẩn bị xuống tầng. Nhìn lướt qua phòng làm việc, tất cả máy tính đều trong trạng thái tắt.

Theo lý mà nói, trình độ an ninh mạng của Lệ thị nằm trong nhóm hàng đầu trong nước, vậy mà lần này lại phải ứng phó ở mức độ này, chứng tỏ sự cố lần này không nhỏ. Là thế lực nước ngoài sao? Vậy thì tăng ca đến khi nào mới xong đây? Đến khi nào Lệ tổng mới nghe máy được?

Mong là điện thoại sớm thông…

Cố Thầm bước vào thang máy, ấn nút tầng 17.

Vừa bước ra khỏi thang máy ở tầng 17, đi qua hành lang, đến trước phòng máy lớn nhất, Cố Thầm thấy trước từng dãy máy tính đều có người ngồi chật kín, tiếng gõ bàn phím lách cách không ngừng, ai nấy đều tập trung cao độ, cau mày suy nghĩ; ngoài hành lang, mọi người cũng gấp gáp qua lại, liên tục trao đổi công việc, cập nhật tiến độ thay đổi từng giây.

Cảm giác xa lạ mà quen thuộc này… Không khí căng thẳng của một ca tăng ca cao áp lập tức ập tới.

Haiz, đây chính là môi trường mà dân về hưu ghét nhất… Thôi thì kết thúc sớm chút, để mọi người còn được về nhà sớm.

Có lẽ cấp quản lý đã tạm dùng một văn phòng làm trung tâm chỉ huy, nên Cố Thầm chưa thấy chú Đặng đâu.

Ngược lại, cậu thanh niên mặc hoodie khi nãy lại thấy Cố Thầm trước, lập tức chạy đến kéo cậu lại, sốt sắng hỏi: “Anh bạn, anh vẫn còn mơ hồ cái gì vậy? Rốt cuộc anh ở bộ phận nào? Cấp trên của anh là ai? Chưa ai thông báo anh phải đi đâu à?”

Cố Thầm vẫn giữ thái độ ôn hòa, hỏi lại: “Không có. Cậu có thể nói cho tôi biết tình hình hiện tại không?”

Cậu thanh niên nhanh chóng giải thích: “Bây giờ chia làm bốn nhóm, một nhóm sửa lỗi, ở đằng kia; nhóm hai truy vết tấn công, ở chỗ đó; nhóm ba bảo trì hệ thống… Anh phụ trách phần nào thì đến đó, mau lên đi.”

Cố Thầm khẽ gật đầu: “Vậy tôi sẽ truy vết tấn công trước.”

Cậu thanh niên khó hiểu: “? Trước? Không phải chứ, anh rốt cuộc là người của nhóm nào?”

Cố Thầm liếc nhìn khu vực mà cậu ta chỉ, phát hiện đã hết chỗ trống, bèn hỏi: “Tôi đều làm được, còn chỗ nào không?”

Lúc này, cậu thanh niên cuối cùng cũng nhìn Cố Thầm với ánh mắt nghi ngờ: “… Anh không phải người phòng ban khác chạy sang tăng ca để trục lợi tiền tăng ca và thưởng gấp mười lần đấy chứ?” Người trước mặt này, dù có đẹp trai đến đâu, cũng không hề có chút dáng vẻ của một lập trình viên.

Cố Thầm khẽ cười, tùy tiện đáp: “Chế độ đãi ngộ không tệ đâu.”

Nhìn về phía cậu thanh niên vừa đi đến, quả nhiên ở đó vẫn còn vài chiếc máy tính trống.

Cố Thầm hỏi: “Người đến muộn sẽ ngồi đây sao? Khu này phụ trách phần nào?”

Cậu thanh niên lúng túng đáp: “… Là một số công việc hỗ trợ quan trọng nhưng không gấp.”

Cố Thầm từ tốn bước đến, ngồi xuống, lật úp thư mời lại đặt ở góc bàn, rút một tờ giấy ra lau chuột, thử bàn phím một chút.

Cậu thanh niên thấy hành động “chẳng chuyên nghiệp chút nào” lại còn có phần khó chịu này, bèn thốt lên: “… Anh cứ chậm rãi thế này… Đến lúc anh bắt tay vào làm, chắc chúng tôi cũng tan ca hết rồi.”

Cố Thầm bình thản đáp: “Ừ, bắt đầu thôi.”

Chàng trai áo hoodie giục: “Nhanh lên nào.” Dù kỹ thuật không được tốt lắm, chỉ đến để chờ lệnh và làm vài công việc hỗ trợ, nhưng cậu ta vẫn quyết tâm xứng đáng với tiền làm thêm hôm nay và lao vào làm việc.

Mặc dù đã lâu không chạm vào bàn phím, nhưng khi đầu ngón tay chạm vào, Cố Thầm như đánh thức một loại ký ức cơ bắp nào đó. Cậu nhanh chóng mở một số cửa sổ, gõ ra những đoạn mã với tốc độ đáng kinh ngạc.

Từng dòng dữ liệu chớp nhoáng phản chiếu trong mắt cậu, bên tai là những lời "chào hỏi lịch sự" của các nhân viên đang cùng chiến đấu, nhắm vào đám hacker không rõ lai lịch.

Chàng trai áo hoodie vừa gõ bàn phím lạch cạch vừa lẩm bẩm: “Đợt hacker này mạnh quá, đánh mãi mà còn chẳng biết đối phương là ai.”

Cố Thầm hờ hững đáp: “Máy chủ của bọn chúng ở Đông Nam Á.”

Anh chàng kia không để tâm lắm, bĩu môi: “Hả? Đừng nói là anh đoán Đông Nam Á chỉ vì bọn lừa đảo trên mạng hay đặt máy chủ ở đó nhé?” Dù sao thì cũng chẳng ai có thể chỉ vừa ngồi xuống vài phút đã lần ra máy chủ của đối phương được.

Cố Thầm cười nhạt: “Làm chuyện phạm pháp, tất nhiên phải đặt ở nước ngoài.” Vậy thì, thử xem ai đang đứng sau chuyện này.

Chàng trai áo hoodie lại thở dài: “Đừng nói đến truy vết ngược, giờ chúng ta còn bị đánh đến không kịp trở tay, bị xuyên thủng chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.”

Cố Thầm không đáp, tiếp tục lần theo dấu vết đối phương. Chẳng mấy chốc, cậu đã lặng lẽ xâm nhập vào máy tính của

chúng, suy nghĩ một chút rồi gửi một dòng tin nhắn: [Who are you?[]

Tại một tòa nhà ở Đông Nam Á, thuộc quyền kiểm soát của một tập đoàn nước A, những kẻ đang tập trung tấn công máy chủ của Lệ thị bỗng giật bắn mình khi thấy toàn bộ màn hình đồng loạt nhảy ra câu hỏi: [Who are you?]

Bọn họ toát mồ hôi lạnh, từ khi nào mà…

“Đừng sợ! Có vẻ đây là bên thứ ba, nhiệm vụ của chúng ta là lấy được tài liệu quan trọng, tiếp tục đi!”

“Chúng ta ở đây, hắn không thể tìm ra thân phận của chúng ta đâu…”

Thực vậy, bọn họ dùng máy chủ ở Đông Nam Á, không để lộ bất kỳ dấu vết nào liên quan đến nước A, không thể có chuyện bị lộ thân phận. Nhưng, lại có những khả năng nào khác?

Chuyện này không cần kỹ thuật, chỉ cần suy luận một chút là đoán được. Cố Thầm lấy điện thoại, tìm kiếm thông tin về việc Lệ Đình Khâm mở rộng thị trường ở nước A, đồng thời xem xét tình hình ngành nghề, tập đoàn tại địa phương…

Chàng trai áo hoodie thấy Cố Thầm mới làm việc một lúc đã nghịch điện thoại, tò mò quay sang hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Chào hỏi đối phương.”

Nhìn thấy dòng [Who are you?] trên màn hình, anh chàng áo hoodie bật cười: “Anh lịch sự quá đấy.”

Không nghĩ ngợi gì nhiều, cậu ta gõ ngay lên bàn phím của Cố Thầm, liên tục gửi tin nhắn [Fuck you!] hơn hai mươi lần: “Xong rồi, tôi biết đối thủ đáng ghét lắm, giúp anh chửi cho hả giận, đừng nghịch nữa, làm việc tiếp đi.”

Nhưng, chính vì hai mươi tin nhắn đó, màn hình của đám hacker bên kia bị spam liên tục dòng [Fuck you![], dày đặc hơn hai mươi lần.

Bọn chúng: "..." Kẻ ra tay lần này thật sự có chút… quá đáng!

Lúc này, Cố Thầm đã tra cứu xong thông tin, bắt đầu đoán từng cái tên n

[Mr. Smith?]

[Evans?]

[…]

Nhìn thấy những cái tên này, đối phương lập tức căng thẳng, hắn đang đoán từng cái tên một?

Mọi người đều cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang kiểm soát tất cả. Đối thủ bí ẩn này đáng sợ đến mức dường như chỉ tiện tay mà ra tay, còn bọn họ thì chẳng thể hiểu nổi bất kỳ nước đi nào của hắn, thậm chí không tìm được cách phản công.

Áp lực của hắn đối với họ, cũng giống như áp lực mà họ đặt lên những doanh nghiệp Hoa Quốc.

Bên trong tầng 17, tiếng la hét vang lên không ngừng: “Nhanh lên! Đối phương giảm cường độ tấn công rồi, mau sửa lỗ hổng!”

Cố Thầm không mong đợi đối phương trả lời, nhưng thấy áp lực giảm xuống, cậu biết thời cơ phản công đã đến.

Cậu xoay cổ tay, đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, những dòng mã xuất hiện liên tục trên màn hình.

Chàng trai áo hoodie lập tức nhận ra tốc độ của Cố Thầm bỗng dưng tăng lên đáng kể, nếu bàn phím là vũ khí, thì tốc độ nhanh

nhẹn và ưu nhã này đủ để nghiền nát đối thủ. Đáng tiếc… đây là đấu trí, không phải thi đấu tốc độ tay.

Cố Thầm không muốn nán lại trong môi trường toàn tiếng gõ phím này quá lâu, nên cậu quyết định kết thúc nhanh gọn.

Tình thế đảo ngược ngay lập tức, đối phương liên tiếp thất bại, thậm chí còn không thể kháng cự.

Bên trong tầng 17, ai cũng cảm thấy sự thay đổi rõ rệt: "Chuyện gì xảy ra vậy? Có ai đang thao tác à?"

"Ai làm đấy? Lên tiếng đi?"

"Mau, đây là cơ hội tốt! Mọi người hỗ trợ nhanh lên!"

Tất cả đều ngó nghiêng xung quanh, chàng trai áo hoodie cũng hiếu kỳ nhìn quanh: "Ai mà giỏi thế? Chắc là mấy kỹ sư trưởng của tổng bộ rồi."

Cố Thầm không nói gì, mà trực tiếp đánh bại hoàn toàn đối thủ. Nhân tiện, cậu cũng lấy đi một số tài liệu về các hoạt động phạm tội trên mạng của bọn chúng. Những thứ này có thể giúp cảnh sát mạng tiến hành điều tra xuyên quốc gia, dù không tìm ra kẻ đứng sau, thì ít nhất cũng phá hủy được một ổ tội phạm.

Chàng trai áo hoodie nhìn một lúc vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, quay đầu lại thì thấy Cố Thầm vẫn đang gõ bàn phím, bèn hỏi: "Này, anh không nghe họ nói à? Hình như có một cao thủ…"

Ánh mắt cậu ta vô thức dừng lại trên màn hình của Cố Thầm, và ngay lập tức sững sờ. Cậu ta không thể hiểu hết những đoạn mã kia, nhưng chỉ nhìn thôi cũng thấy đơn giản mà tinh tế, có cảm giác như biến lập trình thành một loại nghệ thuật.

Cậu ta lập tức ghé sát vào, kinh ngạc thốt lên: “Đậu má… đây là cái gì thế này…”

Lúc này, Cố Thầm đã lấy một tờ giấy, chậm rãi lau tay.

Ngay sau đó, trên màn hình của anh xuất hiện một dòng tin nhắn tiếng Anh: [Cut me some slack!]

Chàng trai áo hoodie trố mắt, đám hacker kia đang cầu xin tha mạng à???

Bây giờ cậu ta mới bừng tỉnh, nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra, lập cập hỏi: “Anh… rốt cuộc là ai…?”

Cố Thầm ném giấy vào thùng rác, bình thản đáp: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là một người đi ngang qua lấy đồ.”

Chương 53: Chồng tôi đi làm mỗi ngày cũng là để kiếm tiền cho tôi.

Cố Thầm đứng dậy nói: "Đi thôi, tan làm được rồi." Cậu lại rút một tờ giấy lau tay. Ở đây không có khăn ướt sát khuẩn, thật muốn đi rửa tay quá… Giờ cậu thậm chí còn không muốn dùng đôi tay này để cầm tấm thiệp mời đặt ở góc bàn nữa.

Chàng trai mặc áo hoodie vẫn đang chìm trong cơn sốc tột độ, không thể tiêu hóa nổi lượng thông tin khổng lồ này.

Bất chợt, cậu ta nhớ lại khi nãy thấy Cố Thầm ngồi xuống lau chuột, bản thân mình còn tưởng cậu là dân không chuyên, rồi nói “anh cứ chậm rãi thế này… đến lúc anh bắt đầu làm việc, chắc chúng tôi cũng tan làm hết rồi”.

Thật đúng là một lời tiên đoán theo góc nhìn khác… Người ta chỉ hơi động tay vào làm, thế mà cả đội thực sự được tan làm luôn…

Chỉ có thể nói… quá đỉnh!!!

Như thể cuối cùng cũng tải xong dữ liệu, chàng trai mặc hoodie kích động hỏi: “Đại ca, làm sao mà một mình anh có thể nhẹ nhàng đánh bại đám hacker đó thế? Anh là kỹ sư trưởng ở tổng bộ đúng không? Đại ca, anh…”

Nhưng cậu ta nhận ra, vị đại ca này không trả lời mình, trên mặt cũng không có vẻ phấn khích vì thắng lợi hay vui sướng vì chiến thắng…

Mà chỉ đang nhìn chằm chằm vào tay mình với một biểu cảm không sao tả nổi… như thể… đôi tay này không thể dùng được nữa.

Chàng trai mặc hoodie lại nhìn sang bàn phím và chuột đang bóng dầu bên cạnh, rùng mình một cái. Ôi trời ạ!!! Đại ca hiếm hoi ra tay một lần, vậy mà phải chịu nỗi oan khuất lớn thế này sao!

Cố Thầm thở dài, lại ném tờ giấy đã vò vào thùng rác, cuối cùng vẫn quyết định vươn tay cầm lấy tấm thiệp mời rồi rời đi.

…

Mà bên kia, khi biết vấn đề đã được giải quyết, Phó Tổng giám đốc Hứa lại vô cùng hoang mang.

Ban đầu bọn họ đã mở không biết bao nhiêu cuộc họp khẩn cấp, chuẩn bị sẵn tinh thần rằng tình hình rất nghiêm trọng, chắc chắn sẽ có tổn thất. Họ lập kế hoạch ứng phó, tập trung vào phòng thủ, chấp nhận thức đêm tăng ca, còn dự kiến sẽ có một trận chiến kéo dài 48 tiếng, huy động rất nhiều nhân viên từ các chi nhánh về trực chiến, thay ca luân phiên để cầm cự với đối phương.

Vì thế, họ còn quyết định trả gấp mười lần tiền tăng ca cho nhân viên khẩn cấp. Nếu thực sự đạt được thắng lợi, dù cơ hội mong manh, còn có tiền thưởng cực cao.

Vậy mà… trong khi các lãnh đạo cấp cao và cố vấn kỹ thuật suy nghĩ đến nổ tung não, mất đến nửa tiếng để lập kế hoạch đối phó… thì nhân viên chỉ vừa bắt đầu tăng ca, hai mươi phút sau đã thắng lợi toàn diện???

Phó Tổng Hứa cảm thấy mình có nằm mơ giữa ban ngày cũng không thể nhanh như thế được.

Các cố vấn kỹ thuật cũng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Họ còn đang chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ, đối đầu trực diện, thế mà bỗng nhiên có người giống như trong vạn quân lấy đầu tướng địch, chỉ một chiêu đã đánh bại kẻ địch vốn dĩ không thể bị đánh bại?

Kỹ sư trưởng phấn khích nói: “Hứa tổng, mau mau mau, tìm cho ra người này đi! Tôi sẵn sàng nhường luôn vị trí kỹ sư trưởng cho cậu ta! Tôi nhất định phải biết cậu ta làm thế nào!"

Phó Tổng Hứa vò đầu suy nghĩ, chẳng lẽ trong công ty thực sự có một thiên tài tuyệt thế ẩn mình?

Ông cất giọng hỏi lớn: “Tối nay ai là người góp công lớn nhất? Ngoài tiền tăng ca, công ty quyết định trao 90% tiền thưởng cho người đó! Tôi tin các đồng nghiệp sẽ không có ý kiến gì. Vị đồng nghiệp này có thể bước ra chia sẻ kinh nghiệm với mọi người không?”

Nhưng không ai lên tiếng.

Ông đành đi từng khu vực quan trọng, tìm từng người một. Đây đều là những nhân tài kỹ thuật hàng đầu của công ty, có khả năng lớn nhất… Thế nhưng lần lượt hỏi qua hết, vẫn không có ai nhận, thậm chí chẳng có ai dám giả mạo!

90% tiền thưởng, tổng cộng 9 triệu, vậy mà không có một ai dám đứng ra nhận lấy. Kết quả này thực sự quá đáng kinh ngạc, đến mức ngay cả giả vờ cũng không làm nổi.

Cuối cùng, Phó Tổng Hứa đi đến khu vực bên rìa nhất, đây là khu vực hỗ trợ, không mấy quan trọng, đều là nhân viên từ các chi nhánh điều đến, chỗ ngồi cũng không kín hết, chắc không còn hy vọng gì nữa…

Chàng trai mặc hoodie thấy Cố Thầm vừa ném tờ giấy vào thùng rác, sắp cầm đồ rời đi, lập tức hô: “Đại ca! Chờ chút! Tôi có

thể bái anh làm sư phụ không?”

Phó Tổng Giám đốc Hứa quay đầu nhìn sang, thấy hai gương mặt xa lạ, trong đó có một người khí chất rất nổi bật, có lẽ là nhân viên từ chi nhánh? Nhưng đây là khu vực khá xa trung tâm, chắc khi nãy ông hỏi, họ không nghe thấy, vẫn nên qua hỏi một tiếng.

Chàng trai mặc hoodie vừa nói vừa lục tìm trong túi áo, miệng lẩm bẩm: “Lễ bái sư của tôi chính là…”

Lúc này, Phó Tổng Giám đốc Hứa đã bước tới, hỏi: "Vị đồng nghiệp này, xin hỏi…" Ông vô tình nhìn thấy màn hình máy tính của Cố Thầm, lập tức trừng mắt kinh ngạc. Dù là Phó Tổng Giám đốc tập đoàn, nhưng ông vẫn có chút hiểu biết về kỹ thuật…

Đây là… chẳng lẽ chính là…

Ông lập tức chen lên một bước, nói: “Vị đồng nghiệp này…”

Chàng trai mặc hoodie cảm thấy mình đang ở thời khắc quan trọng nhất của lễ bái sư, bỗng dưng lại bị người khác chen vào, bènbđẩy Phó Tổng Giám đốc Hứa ra, cau mày nói: “Vị đồng nghiệp này làm ơn tránh ra một chút! Tôi có chuyện quan trọng hơn!”

Nhưng đám cố vấn kỹ thuật phía sau Phó Tổng Giám đốc Hứa cũng đã thấy màn hình máy tính, mấy người lập tức lao lên trước, đẩy chàng trai mặc hoodie ra ngoài, nói: “Vị đồng nghiệp trẻ, làm ơn tránh ra một chút! Chúng tôi có chuyện quan trọng hơn!”

Chàng trai mặc hoodie cầm hai gói khăn ướt sát khuẩn vừa lôi ra, lẻ loi đứng ngoài rìa: "…" Cậu ta nghi ngờ trong mắt đại ca, chuyện quan trọng hơn vẫn là cái này.

Người quá đông, khiến tấm thiệp mời đặt ở góc bàn bị va rơi xuống đất.

Phó Tổng Giám đốc Hứa nhất thời không để ý đến, kích động bắt tay Cố Thầm, nói: "Vị đồng nghiệp này, trận thắng áp đảo vừa rồi chính là do cậu làm đúng không? Quá xuất sắc!"

Cố Thầm không kịp phản ứng, lại một lần nữa bị vây chặt, cảm thấy… trên núi vẫn tốt hơn. Cậu đáp: "… Cảm ơn, quá khen rồi, thực ra cũng khá nhàm chán."

Ánh mắt anh lướt qua đám đông… Ủa? Khi nãy chàng trai mặc hoodie kia đang cầm khăn ướt sát khuẩn sao?

Phó tổng giám đốc Hứa tươi cười hưởng ứng: "Đúng đúng, thực sự rất nhàm chán, vì đối thủ hoàn toàn không có khả năng phản kháng mà."

Ông vội hỏi tiếp: "Cậu thuộc bộ phận nào? Sao lại ngồi ở đây? Có hứng thú về tổng bộ đảm nhiệm chức Giám đốc An ninh Mạng không? Còn về tiền thưởng, tổng mức thưởng đêm nay là 10 triệu, chúng tôi quyết định trao cho cậu 90%, để cảm ơn đóng góp của cậu cho công tác an ninh mạng của tập đoàn…"

Cố Thầm thở dài: "Không cần đâu, dù sao… chồng tôi đi làm mỗi ngày cũng là để kiếm tiền cho tôi."

Một tháng 5 triệu đã khó tiêu hết rồi.

"Hả?" Phó tổng Hứa nhất thời không hiểu câu này lắm. Đây là 9 triệu tiền thưởng, còn chức vụ CISO ở tổng bộ cũng có mức lương gần 10 triệu mỗi năm. Ở nhà chờ chồng đi làm kiếm tiền, vậy thì kiếm được bao nhiêu chứ? Có thể ổn định kiếm hơn 20 triệu một năm sao? Dù là phó tổng tập đoàn, lương ông cũng chưa đến mức đó.

Cố Thầm nói: “Xin lỗi, phiền ông tránh sang bên, đồ của tôi rơi rồi.”

Nói xong, cậu nghiêng người định nhặt tấm thiệp mời rơi xuống.

Phó Tổng Giám đốc Hứa lúc này mới chú ý đến phong bì trên sàn, vội nói: “Xin lỗi, để tôi, để tôi.”

Ông nhanh chóng nhặt phong bì lên giúp Cố Thầm.

Vì phong bì rơi xuống úp mặt, chỉ thấy mặt sau, nên khi nhặt lên, ông lật lại rồi phủi bụi giúp Cố Thầm, sau đó…

Nhìn thấy dòng chữ trên mặt trước—

“Kính gửi ngài Lệ Đình Khâm”

Phó Tổng Giám đốc Hứa: “???!!!”

Trước đó ông đã nghe nói có một tấm thiệp mời gửi đến thư ký Lâm, rồi quản gia Đặng lại nói hôm nay người nhà của Lệ tổng sẽ đến lấy… vậy nên…

Ông nuốt nước bọt, ngơ ngác hỏi: “Đây là…”

Cố Thầm vươn tay nhận lại thiệp mời, mỉm cười: “Chồng tôi.”

Phó Tổng Giám đốc Hứa: “…”

Hôm nay ông đã bị sốc quá nhiều lần, giờ có cảm giác đầu óc quay cuồng, không phân biệt nổi phương hướng nữa. Ông gượng gạo cười gượng gạo: “…Ha ha, đúng là… kiếm được nhiều thật…”

Lệ tổng, ngài kết hôn mà không phát kẹo mừng. Ngài có một người vợ lợi hại như vậy mà không khoe cho cả tập đoàn biết? Lệ tổng, ngài có vấn đề gì không đấy!

Cố Thầm gật đầu: “Cũng tạm.”

Cậu nói tiếp: “Tôi còn có việc quan trọng, không làm phiền mọi người nữa.”

Cố Thầm định rời khỏi đám đông, còn phó Tổng Giám đốc Hứa thì cố gắng níu kéo trong tiếc nuối:

“Thưa ngài… nhưng chúng tôi muốn xin ngài bớt chút thời gian…”

…

Lệ Gia Thụ không ngờ rằng, sau khi tăng ca ở cái công ty nhỏ tồi tàn của mình, giờ lại phải chạy đi tăng ca cho tập đoàn. Cậu ta cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hối hận vì đã lập ra cái flag sai lầm đó. Nhưng biết sao được, bây giờ cậu ta là người duy nhất của nhà họ Lệ có mặt ở thành phố H.

Cậu ta đã vội vã chạy đến, nhưng vẫn chậm mất một chút. Lúc gấp gáp lao lên tầng 17, chưa kịp hỏi han tình hình, đã nghe các nhân viên tăng ca ở tầng này bàn tán rằng chuyện đã được một nhân viên siêu giỏi nào đó giải quyết rồi?

Lệ Gia Thụ im lặng.

Cuộc tấn công này có kéo dài nổi một tiếng không? Mà đã giải quyết xong rồi à? Xem ra cũng chẳng nghiêm trọng lắm.

Nếu thông báo cho cậu ta muộn thêm chút nữa, chắc vết thương cũng tự lành luôn rồi nhỉ? Gọi nhiều người đến thế làm gì? Đúng là bày vẽ tốn công vô ích.

Nhưng đã đến rồi, cậu ta vẫn phải chào hỏi phó Tổng Giám đốc Hứa một tiếng.

Khi đến phòng làm việc tạm thời, lại không thấy phó Tổng Giám đốc Hứa đâu, cậu ta đành tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng, khi đến tận phòng máy ở khu trong cùng, cậu thấy phó Tổng Giám đốc Hứa, thấy rất nhiều lãnh đạo cấp cao của tập đoàn, và còn thấy một… bóng dáng quen thuộc?!

Lệ Gia Thụ: "…?"

Anh dâu???!!!

Sao anh dâu lại xuất hiện ở đây???

Không đúng, không đúng. Theo một định luật nào đó mà cậu ta đã tổng kết được, nếu ngay cả anh dâu, người chỉ thích ẩn cư trên núi, cũng xuất hiện ở đây, thì chắc chắn tập đoàn đã gặp phải đại họa đến mức trời sập luôn rồi!

Mà nhân viên siêu đẳng họ nói đến, chắc chắn chính là anh dâu, người đã giải quyết vấn đề chỉ trong vài chục phút.

Nhưng… rốt cuộc là nghiêm trọng đến mức nào… mới có thể khiến anh dâu chịu thiệt mà xuất hiện trong môi trường tăng ca đông đúc thế này? Phải biết rằng, trước đây cậu ta có đi xin anh dâu giúp đỡ, cậu cũng không chịu đến công ty mình, mà chỉ đồng ý làm việc ở nhà, nơi mà mình phải dâng lên đồ ăn ngon, chỗ ở tốt, phục vụ tận tình suốt ba ngày… Vậy mà hôm nay anh dâu lại chấp nhận nỗi ấm ức này!

"Sao…" Nhưng nhìn thấy xung quanh có quá nhiều người, Lệ Gia Thụ theo bản năng cảm thấy không thể gọi vậy.

Thế nhưng, anh dâu ơi anh dâu, em đã bịa hết danh xưng nào là ông cụ Cố, giáo sư Cố, tiểu Cố tổng… Giờ còn có thể bịa được cái gì đây? Dùng đi dùng lại sẽ bị lộ mất đó! Anh dâu, mấy cái thân phận giả của anh thực sự khiến người ta đau đầu mà!

Lệ Gia Thụ thở dài, tiến lên, chen đám đông ra, lớn tiếng nói: “Đừng… đừng lãng phí thời gian của Tổng công trình sư Cố nữa!”

Mọi người: “?”

“!”

“Thì ra là Tổng công trình sư Cố, hân hạnh hân hạnh.”

“Nhị thiếu gia cũng quen biết Tổng công trình sư Cố à?”

Dù Phó tổng Hứa đã thấy tấm thiệp mời kia, nhưng giờ cũng bắt đầu nghi ngờ liệu Cố tiên sinh có phải là tổng công trình sư của một doanh nghiệp công nghệ cao nào đó không. Nhưng… vẫn cảm thấy có gì đó không ổn?

Lúc này, nhóm cán bộ và kỹ thuật viên từ Cục An ninh Quốc gia mà họ mời đến đã tới. Nghe nói lãnh đạo tập đoàn đều đang ở đây, họ lập tức tiến vào, hỏi: “Nghe nói đã giải quyết bước đầu rồi, tình hình hiện tại ra sao? Chúng tôi đã xác định đây là một cuộc tấn công từ nước ngoài. Có gây tổn thất gì hoặc rò rỉ thông tin quan trọng không?”

Phó tổng Hứa bắt tay với họ, nói: “Chủ nhiệm Trình, tình trạng thiệt hại cụ thể bên tôi vẫn đang kiểm tra và thống kê. Nhưng về tình hình tác chiến mạng, chúng tôi cũng không rõ lắm, tất cả đều do Tổng công trình sư Cố xử lý.”

Cố Thầm thấy họ, chủ động lên tiếng: “Chủ nhiệm Trình, có thể mời anh ra ngoài nói chuyện riêng một chút không?”

Chủ nhiệm Trình, dựa trên tình hình giám sát trước đó, đã có đánh giá sơ bộ về năng lực của nhóm hacker này. Vậy nên, khi biết có một cao thủ trong nước có thể dễ dàng ứng phó, anh ta rất tôn trọng, niềm nở đáp:n“Tổng công trình sư Cố, mời ngài.”

Phó tổng Hứa tìm một phòng họp nhỏ cho họ và đóng cửa lại.

Lệ Gia Thụ nhìn thái độ nhiệt tình của Chủ nhiệm Trình, có chút trầm ngâm.

Thật ra, từ lâu cậu ta đã nghi ngờ… nhưng chưa bao giờ dám chắc chắn…

Bởi vì theo hồ sơ chính thức, "Cố Thầm" là đứa con không được coi trọng của nhà họ Cố và nhà họ Thích, lại còn sống trong trường nội trú suốt nhiều năm, gần như chẳng ai gặp qua. Ngay cả người nhà cũng không hiểu rõ về cậu.

Thành tích học tập? Một trường đại học bình thường, ngành tài chính, điểm số cũng chỉ trung bình, không có bất kỳ kinh nghiệm làm việc nào.

Nhưng những gì anh dâu thể hiện ra ngoài thì lại khác xa hoàn toàn, đỉnh cao học thuật, thương trường lão luyện, hacker vô song…

Lệ Gia Thụ dù có giả ngu đến đâu, cũng không thể tiếp tục tự lừa mình rằng đây là "phép màu của anh dâu" được nữa.

Chương 54: Anh dâu, thực ra anh không phải là Cố Thầm của nhà họ Cố, đúng không?

“Chủ nhiệm Trình , mời ngài ngồi.”

"Tổng công trình sư Cố, ngài khách sáo quá." Trình tổng ngồi xuống, quan sát người đối diện là Cố Thầm.

Thường thì những nhân tài công nghệ hàng đầu đều có tính khí khá kỳ quặc, nhưng không ngờ vị tổng công trình sư trẻ tuổi này lại cư xử nhã nhặn, phong thái điềm đạm và đầy khí chất... hơn nữa, trông còn có chút quen mắt?

Cố Thầm thuận miệng nói: “Chủ nhiệm Trình, tôi đã gửi toàn bộ thông tin về tổ chức tội phạm mạng này đến hòm thư báo cáo của bên ngài và Cục quản lý không gian mạng. Nếu có cơ hội, có thể tiến hành hợp tác thực thi pháp luật xuyên quốc gia.”

Chủ nhiệm Trình ngẩn ra. Vị tổng công trình sư trẻ này chỉ nhẹ nhàng đề cập, vậy mà mọi việc đã được xử lý gọn ghẽ rồi? Ngay cả thông tin về tổ chức tội phạm cũng đã thu thập đầy đủ? Phải biết rằng các tổ chức tội phạm mạng xuyên quốc gia đều có vô số lớp bảo vệ, rất khó để lần ra dấu vết.

Thế mà tổng công trình sư Cố không chỉ làm được, còn thể hiện như thể đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Trình tổng lập tức bắt tay Cố Thầm, nhiệt tình nói: “Thật sự rất cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài đã đóng góp cho an ninh mạng quốc

gia! Chúng tôi cũng có thiết lập hệ thống khen thưởng và giấy chứng nhận cá nhân...”

"Không cần khách sáo, đó là điều nên làm." Cố Thầm nhanh chóng khép lại chủ đề này.

Cậu đi thẳng vào vấn đề: “Chủ nhiệm Trình, tôi mạo muội hỏi một chút, cuộc tấn công mạng quy mô lớn vào tập đoàn tối nay có liên quan đến sự việc của Lệ tiên sinh tại nước A không? Và... có phải một số thế lực ở nước A đang tìm kiếm thông tin quan trọng nào đó? Thông tin này có ảnh hưởng đến cục diện của Lệ tiên sinh tại nước A không?”

Dựa trên phương thức tấn công mà cậu quan sát được, hình như mục tiêu của bọn họ không phải phá hoại hệ thống của tập đoàn để gây tổn thất mà là đang cố gắng tìm kiếm một loại dữ liệu nào đó, hơn nữa, cực kỳ cấp bách.

Chủ nhiệm Trình không ngờ tổng công trình sư Cố lại trực tiếp chạm đến vấn đề cốt lõi như vậy, nhưng ông đáp: “Xin lỗi, tổng công trình sư Cố, chuyện này liên quan đến bí mật quốc gia, tôi không thể tiết lộ.”

Cố Thầm gật đầu tỏ ý hiểu, rồi hỏi tiếp: "Vậy thì, thông tin này chưa bị rò rỉ chứ?" Thật ra bộ phận an ninh mạng của tập đoàn rất có năng lực, trước khi cậu đến đây, họ đã cố thủ rất tốt, không để xảy ra bất kỳ vụ rò rỉ dữ liệu nào. Nhưng ở các khâu khác, cậu không rõ tình hình thế nào.

Chủ nhiệm Trình trả lời chắc chắn: “Không có rò rỉ.”

Nhìn thái độ kiên định của chủ nhiệm Trình, Cố Thầm dường như đã hiểu ra dữ liệu này hiện đang ở đâu. Cậu nói: “Nếu vấn đề cốt lõi nhất không cần phải lo lắng nữa, vậy thì tôi có thể lấy tư cách là bạn đời của Lệ tiên sinh để yêu cầu các ngài hỗ trợ và phối hợp không?”

Nghe vậy, chủ nhiệm Trình lại sững sờ. Vị giám đốc trẻ tuổi xuất sắc này hóa ra chính là bạn đời của đồng chí Lệ? Bởi vì quá ấn tượng với tài năng của Cố Thầm, trước đó ông không hề nghĩ theo hướng này.

Bất giác, chủ nhiệm Trình rút điện thoại ra, tìm lại bức ảnh mà ngài Lệ đã cung cấp trước đây. Khi đồng chí Tiểu Lệ khẩn cấp về nước để phối hợp với bọn họ, anh từng yêu cầu họ bảo vệ bạn đời của mình – Cố Thầm. Nhưng chuyện này do một bộ phận khác phụ trách, nên chủ nhiệm Trình cũng chưa xem kỹ bức ảnh trước đó.

Bây giờ ông cầm điện thoại lên, so sánh với người trước mặt... Đúng là cậu! Nhưng phải thừa nhận rằng, ảnh chụp không thể nào lột tả hết thần thái của người thật.

Chủ nhiệm Trình bỗng trở nên nhiệt tình hơn hẳn. Ông nghĩ rằng Cố Thầm lo lắng cho Lệ Đình Khâm bèn nghiêm túc giải thích: "Về tình hình của Lệ tiên sinh ở nước ngoài, ngài ấy đã bàn bạc với chúng tôi, tạm thời yêu cầu chúng tôi không can thiệp. Chúng tôi cũng đồng ý với quan điểm này, bởi vì nếu nhà nước trực tiếp can thiệp sẽ làm chính quyền nước A cảnh giác. Lệ tiên sinh hy vọng rằng bề ngoài, vụ việc này chỉ dừng lại ở mức cạnh tranh thương mại ác tính do tâm lý bài xích doanh nghiệp nước ngoài."

"Nhưng ngài yên tâm, chúng tôi cũng đã có những sắp xếp ở đó để ứng phó với các tình huống bất ngờ, đảm bảo an toàn cho Lệ tiên sinh."

Cố Thầm lắc đầu: "Cảm ơn Chủ nhiệm Trình, nhưng điều tôi lo lắng không phải chuyện này."

Chủ nhiệm Trình nhìn thấy Cố Thầm khẽ mỉm cười: "Thật trùng hợp, tôi cũng hy vọng chuyện này chỉ dừng lại ở mức cạnh tranh thương mại ác tính. Nhưng tôi cần sự ủng hộ và hậu thuẫn từ phía các vị."

Trình tổng hỏi: “Cụ thể là gì?”

…

Lệ Gia Thụ nhìn thấy Cố Thầm mở cửa phòng họp nhưng không định bước ra. Có vẻ họ đã bàn bạc xong và chuẩn bị triển khai bước tiếp theo.

Quả nhiên, cậu nghe thấy Cố Thầm nói với mình: “Gia Thụ, tôi cần sắp xếp một số việc, có thể mời Hứa phó tổng vào đây không?”

Trong số rất nhiều quản lý cấp cao ở đây, ai nấy đều có chút khó hiểu. Dù Cố Thầm có giỏi về công nghệ đến đâu, cũng không có nghĩa là cậu có năng lực quản lý. Chuyện này không đến lượt cậu đưa ra chỉ đạo.

Ngay cả Hứa phó tổng, dù đã biết Cố Thầm là bạn đời của Lệ tổng, cũng cảm thấy cậu không thể thay mặt Lệ tổng điều hành tập đoàn.

Nhưng Chủ nhiệm Trình lo lắng rằng với tư cách là một chuyên gia công nghệ, Cố Thầm có thể không dễ sai khiến được họ, nên cũng lên tiếng: “Hứa phó tổng, phiền ngài vào trong thảo luận một chút. Có một số vấn đề cần phối hợp.”

Ngay cả chủ nhiệm Trình cũng đã đứng ra bảo đảm? Lệ Gia Thụ càng nhìn càng thấy giữa Cố Thầm và chủ nhiệm Trình không giống như vừa mới quen biết.

Hơn nữa, từ trước đến nay, Cố Thầm là người rất hưởng thụ cuộc sống, chủ động đi sắp xếp công việc từ bao giờ vậy? Dù cậu ta nhờ vả bao nhiêu lần cũng không được! Hôm nay lại tự nguyện ra mặt, chẳng lẽ đây mới là công việc thật sự của anh dâu?

Lệ Gia Thụ thì thầm với Hứa phó tổng: “Nhanh lên, Hứa phó tổng, anh dâu tôi đã lên tiếng, ông nhất định phải ghi nhớ từng câu từng chữ! Anh dâu tôi rất ít khi mở miệng, nhưng một khi đã nói ra, thì chắc chắn là tuyệt chiêu.”

"Lần trước tôi nhờ anh ấy giải quyết vấn đề đàm phán hợp nhất công ty, cái tên 'Tiểu Cố tổng' đã lan truyền khắp nơi rồi, chắc hẳn ông từng nghe qua chứ?" Nói xong, cậu ta lập tức đẩy Hứa phó tổng vào trong phòng họp.

Hứa phó tổng bị nhồi nhét quá nhiều thông tin bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đẩy vào trong. Sau đó, ông nhìn thấy Cố Thầm và chủ nhiệm Trình đang thảo luận vô cùng ăn ý. Ông ngồi xuống ghế bên cạnh, trong lòng có chút do dự.

Lần trước, vụ hợp nhất công ty xử lý chất thải của Lệ Gia Thụ đã được nhóm quản lý cấp cao của tập đoàn phân tích. Dù chỉ là một chuyện nhỏ đối với tập đoàn Lệ thị, nhưng nó liên quan đến việc điều phối nhiều lợi ích khác nhau, gần như không thể khiến tất cả các bên hài lòng.

Vậy mà cuối cùng, "tiểu Cố tổng" đã giải quyết gọn ghẽ. Các quản lý cấp cao còn khen ngợi tài năng và khả năng thuyết phục của người này.

Không ngờ… "tiểu Cố tổng" giờ lại đang ngồi ngay trước mặt ông!

Thật sự có người vừa sở hữu kỹ thuật mạng hàng đầu, vừa có năng lực quản lý mạnh mẽ đến vậy sao?

Thấy Hứa phó tổng đã trấn tĩnh lại, Cố Thầm mới nói ngắn gọn: “Hứa phó tổng, chúng ta cần tuyên bố ra bên ngoài rằng tập đoàn Lệ thị bị tấn công, tài liệu nghiên cứu quan trọng đã bị rò rỉ, đồng thời lên án mạnh mẽ hành vi cạnh tranh không lành mạnh do tội phạm và một số “đối tác thân thiện” ở nước ngoài thao túng, đồng thời bảo lưu quyền truy cứu trách nhiệm.”

Hứa phó tổng: "?" Tài liệu không phải vẫn an toàn sao? Hơn nữa chẳng phải bọn họ đã toàn thắng rồi à? Cố tiên sinh vừa mới nói chuyện với Trình tổng những gì? Sao bản thân có cảm giác như đã bỏ lỡ cả trăm tập vậy?

Hứa phó tổng cau mày suy nghĩ, thực ra, việc Lệ tổng thường trú ở nước ngoài trong ba tháng qua đã khiến ông hoài nghi. Nay tập đoàn bị hacker nước ngoài tấn công, lại khiến ông liên tưởng đến việc không thể liên lạc với Lệ tổng. Với vị trí phó tổng, ông không hề ngu ngốc, suy nghĩ một hồi thì dần hiểu ra vài điều... Nhưng do thiếu thông tin mấu chốt, ông vẫn chưa thể xâu chuỗi toàn bộ sự việc lại với nhau.

Chủ nhiệm Trình lên tiếng: "Đúng vậy, chúng tôi sẽ phối hợp với các anh để xác nhận hành vi tội phạm đánh cắp tài liệu." Dù sao thực tế đúng là đã có hành vi này, chỉ là khác biệt giữa việc đã thành công hay chưa mà thôi.

Tuy vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Cố Thầm, nhưng thấy chủ nhiệm Trình cũng lên tiếng, trực giác của Hứa phó tổng cảm thấy không có vấn đề gì, ông đập mạnh tay vào lòng bàn tay, quyết đoán nói: "Được, tôi sẽ bảo bộ phận quan hệ công chúng thảo bản thông cáo ngay lập tức." Dù đúng hay sai, trong trường hợp này, tốc độ là yếu tố quyết định. Việc này cần phải được đưa ra nhanh chóng, nắm bắt dư luận đầu tiên.

Chủ nhiệm Trình gật đầu: “Phải kịp thời.”

Hứa phó tổng vốn có năng lực quyết đoán và thực thi rất mạnh, cộng thêm đội ngũ thư ký và PR xuất sắc, chỉ trong vòng mười phút, thông cáo đã được phát đi.

Thông cáo không chỉ khơi dậy sự phẫn nộ, lên án mạnh mẽ hành vi cạnh tranh không lành mạnh của một số doanh nghiệp, mà còn tuyên bố Lệ thị đã chiến thắng trong cuộc chiến mạng lần này, trấn an người dùng. Tuy nhiên, thông cáo cũng nhấn mạnh rằng tài liệu nghiên cứu quan trọng của tập đoàn đã bị

đánh cắp, nếu trong tương lai xuất hiện các thành quả nghiên cứu tương tự trên tay các đối thủ, Lệ Thị sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Ngay sau đó, các cơ quan nhà nước cũng đưa ra thông cáo về vụ tấn công mạng ác ý này, đồng thời bày tỏ nghi ngờ về môi trường kinh doanh tại nước A, cho rằng một số quốc gia đang thực thi chủ nghĩa bảo hộ thương mại, dung túng cho các doanh nghiệp địa phương đàn áp các công ty nước ngoài có sức cạnh tranh.

Lúc này, Smith - người phụ trách một tập đoàn tài phiệt ở nước A - vừa nhận được tin nhóm hacker thất bại, đang còn hoài nghi về năng lực an ninh mạng của doanh nghiệp Hoa quốc, thì lại nghe tin tức này.

Hắn chất vấn nhóm hacker: "Nói đi, dữ liệu các người lấy được đâu? Các người muốn bao nhiêu tiền?" Hắn không tin rằng Lệ thị thật sự đã thắng, cho rằng đây chỉ là kiểu "cứng miệng" thường thấy của người Hoa quốc, còn tài liệu bị rò rỉ mới là sự thật.

Hiện tại, phía chính phủ Hoa quốc đã gây áp lực, nếu không thể đưa ra bằng chứng mạnh mẽ chứng minh Lệ Đình Khâm có tội, bọn họ cũng không thể chống đỡ nổi áp lực từ cấp quốc gia.

Tuy nhiên, nhóm hacker đã bị Cố Thầm đánh bại hoàn toàn, ngay cả chứng cứ phạm tội của chính mình còn nằm trong tay đối phương, làm gì có chuyện lấy được tài liệu của Lệ thị: "Chúng tôi thực sự không lấy được gì cả, hơn nữa, chúng tôi phải chạy rồi." Nghe nói Hoa quốc sắp tiến hành thực thi pháp luật xuyên quốc gia, hiện tại toàn bộ thông tin của bọn họ đã bị hacker đối phương nắm giữ, không trốn ngay thì không kịp mất.

"???"

Smith nghe xong, điện thoại đã bị cúp ngang, tức giận chửi thề: “Shit!”

Hắn đang đòi dữ liệu từ hacker, cảnh sát cũng đang đòi dữ liệu từ hắn, tình hình vốn đã không đúng quy trình. Giờ đây, ngay cả cảnh sát cũng không thể chịu nổi áp lực nữa.

Smith nói: “Chẳng phải vẫn còn tám tiếng nữa mới hết 48 giờ sao?”

Nhưng viên cảnh sát phụ trách lại đáp: “Không được, nếu các anh không thể lập tức cung cấp chứng cứ, chúng tôi sẽ phải thả Lệ ngay. Không phải các anh nói hacker đã lấy được tài liệu quan trọng của Lệ thị sao? Hãy nộp trực tiếp cho chúng tôi đi.”

Smith lúng túng: “Dữ liệu thì có, nhưng tôi vẫn chưa lấy được, hãy chờ thêm chút nữa.”

Nhưng cảnh sát bắt đầu nghi ngờ. Lệ thị tuyên bố bị rò rỉ tài liệu, bọn họ tin là thật, vì họ vẫn luôn đánh giá thấp năng lực an ninh mạng của doanh nghiệp Hoa quốc. Do đó, họ tin rằng tài liệu nghiên cứu của Lệ thị chắc chắn đã rơi vào tay tập đoàn này, nhưng nay bọn họ lại không chịu giao nộp... Kết hợp với hành vi lén lút xâm nhập nhà máy nghiên cứu của Lệ thị trước đó, cảnh sát không thể không nghi ngờ rằng, mục đích thực sự của bọn họ chính là đánh cắp kết quả nghiên cứu quan trọng này.

Viên cảnh sát phụ trách nói: “Dữ liệu đó thực chất là tài liệu nghiên cứu của phòng thí nghiệm Lệ thị đúng không? Cảnh sát chúng tôi không phải là công cụ phục vụ cạnh tranh thương mại của các anh. Bây giờ, chúng tôi phải thả Lệ ngay lập tức.”

Smith: "???" Hắn thực sự không có tài liệu của Lệ thị! Nhưng viên cảnh sát đã dứt khoát cúp máy.

"Shit!" Hắn lại chửi thề, tức giận ném điện thoại vào tường.

Giờ thì hắn thực sự có trăm cái miệng cũng không thể biện hộ, e rằng cả thế giới đều nghĩ hắn đã đánh cắp tài liệu của Lệ thị, lại còn dùng thủ đoạn cạnh tranh ác ý để hãm hại Lệ Đình Khâm khiến anh bị giam giữ.

Hắn phải thừa nhận, Lệ Đình Khâm là một người giỏi mưu lược và thâm sâu khó lường. Nhà máy mà anh bố trí từ trước đã đánh lừa được bọn họ, khiến cảnh sát tìm kiếm vô ích, cuối cùng chỉ có thể giam giữ anh trong 48 giờ. Điều này đã khiến hắn phải gấp rút hợp tác với các tập đoàn khác, sử dụng tấn công mạng để cưỡng ép tìm chứng cứ.

Nhưng phản ứng của Lệ thị thì sao? Giải thích thế nào đây? Hiện tại Lệ Đình Khâm vẫn còn trong sở cảnh sát, không thể liên lạc với bên ngoài. Anh không thể biết được rằng máy chủ của tập đoàn đã bị tấn công, càng không thể sắp xếp ứng phó từ trước.

Nước đi này thực sự quá quan trọng, lật ngược thế cờ, định nghĩa toàn bộ sự kiện thành một vụ cạnh tranh thương mại ác ý, khiến bọn họ hoàn toàn rơi vào thế bị động. Và người này còn ở ngay trong Hoa quốc, không giống như Lệ Đình Khâm, người có thể hiểu rõ tình hình bên này, vậy mà vẫn có thể đưa ra quyết định chính xác trong hoàn cảnh như vậy, quá chuẩn xác, quá đáng sợ.

Rốt cuộc, ai đang điều hành Lệ thị trong nước? Người này có năng lực và tầm nhìn ngang ngửa, thậm chí còn vượt xa cả Lệ. Với nội ứng ngoại hợp thế này, e rằng không thể ngăn cản được đà phát triển của Lệ thị nữa…

Đáng chết! Đám thuộc hạ của hắn đều là lũ vô dụng!

Sau 40 giờ, dưới lời xin lỗi từ phía cảnh sát, cuối cùng Lệ Đình Khâm cũng bước ra khỏi đồn. Sau đó, đội ngũ luật sư đã thay mặt anh và đội ngũ lãnh đạo chi nhánh Lệ thị tại nước A nộp đơn kiện về việc họ bị giam giữ bất hợp pháp suốt 40 giờ.

Lệ Đình Khâm lên chiếc xe đến đón mình, xoa xoa huyệt thái dương. Cơ thể anh rất mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn ổn.

Việc cảnh sát thả anh sớm không nằm ngoài dự liệu của anh, chỉ là anh cảm thấy trong tình huống thông tin chưa đầy đủ, cách ứng phó của trong nước vẫn vô cùng xuất sắc.

Vì trong nước cũng không thiếu các thế lực nước ngoài, nên trước đó anh không hề sắp xếp trước cách ứng phó, bởi một khi tin tức bị lộ, vấn đề anh gặp phải sẽ không chỉ là 48 giờ tạm giữ, mà thậm chí cả một số nhà nghiên cứu chưa kịp về nước cũng có thể bị liên lụy.

Anh và thư ký Từ đều bị giữ lại, bây giờ không ai báo cáo chi tiết với anh, chỉ có thể tự mình tìm hiểu tình hình ngay tại chỗ.

Sau khi nắm sơ qua cục diện hiện tại, cuối cùng Lệ Đình Khâm cũng cảm thấy bất ngờ. Không chỉ đánh bại được cả nhóm hacker nước ngoài, mà cách ứng phó này… gần như trùng khớp với suy nghĩ của anh… Đây chính là phương án mà anh dự định thực hiện sau khi được thả, vậy mà trong nước đã ra tay trước anh một bước.

Cảm giác này quá vi diệu, như một sự ăn ý không lời nhưng đánh thẳng vào tâm trí!

Anh gọi một cuộc điện thoại cho Hứa phó tổng.

"Lệ tổng! Tốt quá rồi! Tôi nhớ ngài muốn chết!" Hứa phó tổng nhận được cuộc gọi từ Lệ Đình Khâm mà suýt rơi nước mắt. Dù sao thì Lệ tổng đã mất liên lạc gần hai ngày nay, ông sớm đã nghi ngờ có chuyện xảy ra ở nước A. Thấy Cố tiên sinh, bạn đời của Lệ tổng, vẫn còn đứng bên cạnh, ông lập tức đổi giọng: “Hu hu hu! Nhớ ngài về chủ trì công việc!”

Lệ Đình Khâm nghe giọng điệu kích động của Hứa phó tổng, bình thản nói: "Hứa tổng, cách ứng phó trong nước lần này làm

rất tốt, nhờ vậy mà vấn đề bên tôi cũng được giải quyết trước thời hạn. Là vị đồng nghiệp nào đã đưa ra quyết định vậy?" Với hiểu biết của anh về Hứa phó tổng, chuyện này không giống phong cách của ông.

Ánh mắt Hứa phó tổng lập tức chuyển sang Cố Thầm, sững sờ. Phương án đối phó mà Cố tiên sinh đưa ra chưa đầy nửa tiếng trước ư? Khi ấy bản thân ông còn chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng vẫn quyết định thực hiện, không ngờ lại có thể xoay chuyển cục diện của Lệ tổng bên kia trong chớp mắt? Ngay cả Lệ tổng cũng khen là rất tốt?

Trời ạ... Ông thực sự tâm phục khẩu phục. Giờ thì ông tin chắc rằng Cố tiên sinh chính là vị "Tiểu Cố tổng" huyền thoại trong những cuộc đàm phán hợp nhất, người khiến tất cả mọi người đều phải tâm phục khẩu phục.

Quả thực là "tính toán trong trướng, quyết thắng ngàn dặm" không sai mà…

Biết rằng đầu dây bên kia là Lệ Đình Khâm, lại thấy ánh mắt Hứa phó tổng nhìn mình, Cố Thầm giơ ngón trỏ lên môi làm động tác "suỵt".

Hôm nay cậu đã tăng ca suốt, có lẽ ngày mai Lệ tổng sẽ về nước. Nếu bây giờ biết được từ Hứa tổng thì mất vui rồi.

Lệ Đình Khâm thấy đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, liền nhắc: “Hứa tổng?”

Hứa phó tổng nhìn động tác của Cố Thầm: "..." Không chịu nổi, chẳng lẽ ông cũng là một phần trong trò chơi của hai vợ chồng nhà này à?

Hứa phó tổng nói: “Chủ nhiệm Trình của bên Cục an ninh mạng quốc gia đã đến, thảo luận với chúng tôi một chút rồi đưa ra vài sắp xếp.”

Nghe nói là chủ nhiệm Trình, Lệ Đình Khâm cũng không ngạc nhiên, nhưng lại có chút thất vọng khó hiểu, đáp: “Thì ra là vậy, đó cũng chính là bước tiếp theo tôi định làm. Không ngờ lại trùng hợp với chủ nhiệm Trình.”

Hứa phó tổng: "Khụ khụ, đúng là trùng hợp thật." Phải phải phải, hai vợ chồng nhà này đúng là ăn ý ghê.

Lệ Đình Khâm lại nói: “Hứa tổng, nếu không có vấn đề gì gấp cần giải quyết thì tôi cúp máy trước, tôi cần gọi cho bạn đời để báo bình an.”

Hứa phó tổng theo phản xạ nói: "Cố... à, bạn đời của ngài vẫn chưa biết chuyện này sao?" Rõ ràng ông vừa nhìn thấy "Cố tiên sinh", "Tổng công trình sư Cố", "Tiểu Cố tổng" đứng ngay trước mặt mà?

Lệ Đình Khâm nói: “Đúng vậy, vì một số yêu cầu bảo mật, tôi chưa báo với em ấy. Tôi cúp máy trước, sẽ liên hệ sau.”

Hứa phó tổng: "..." Cố tiên sinh thật sự không biết gì sao??? Hoàn toàn không biết gì??? Thế chẳng phải hôm nay ngài ấy chỉ đến đây để lấy thư mời thôi à? Rồi tình cờ gặp chuyện này nên tiện tay giải quyết luôn sao?

Lúc này, sự chấn động và kính phục của Hứa phó tổng đối với Cố Thầm đã đạt đến mức khó mà diễn tả thành lời.

Phải biết rằng, khi Cố tiên sinh đề xuất phương án này, bản thân ông còn có cảm giác như đã bỏ lỡ cả trăm tập phim. Ấy thế mà Cố tiên sinh lại có thể, trong tình trạng thiếu hụt thông tin, nắm bắt chính xác mấu chốt vấn đề, ngay lập tức đồng điệu với suy nghĩ của Lệ tổng. Sự phán đoán sắc bén, tầm nhìn hàng đầu, khả năng quyết định và sự tự tin nắm chắc chiến thắng này... Ông cảm thấy, thậm chí đã gần như vượt qua cả Lệ tổng rồi…

Bên này, Cố Thầm nhận được điện thoại từ Lệ Đình Khâm, đối phương nói thẳng: “A Thầm, tôi không sao, mai tôi sẽ về nhà.”

Cố Thầm khẽ cười, đáp: “Được, tôi chờ anh về. Tôi đã đi xem Ý viên rồi, đợi anh về là có thể chuẩn bị dọn nhà.”

Trong lòng Lệ Đình Khâm tràn đầy dịu dàng, nói: "Ừ." Dù anh đã sắp xếp người bảo vệ A Thầm chu đáo, nhưng việc để cậu một mình trong nước lo lắng suốt thời gian qua đã là quá đủ. Giờ phút này, bất cứ lời hứa hẹn nào qua điện thoại cũng đều sáo rỗng. Việc quan trọng nhất chính là mau chóng trở về nhà, tự mình xin lỗi và an ủi A Thầm.

Hứa phó tổng nhìn sắc mặt Cố Thầm, lại đoán giọng điệu của Lệ tổng, rồi ôm trán quay mặt đi. Hai người đàn ông mạnh mẽ kết hôn với nhau, hóa ra là thế này à? Đáng sợ…

Chờ đến khi Cố Thầm cúp máy, Hứa phó tổng vội nói: “Cố tiên sinh, chuyện hôm nay ở tập đoàn cứ để ngài quyết định, tôi sẽ chịu trách nhiệm thi hành.”

Cố Thầm nói: “Thật ra cũng không còn gì nữa. Tôi đến lấy thư mời mà đã chậm trễ quá lâu rồi, tài xế vẫn đang đợi dưới tầng, tôi nên về thôi.”

Hứa phó tổng đáp: “Cần chứ, vẫn cần. Tôi tin vào quyết định của ngài.”

Cố Thầm nhướng mày: “Được thôi, vậy tôi sắp xếp một chút.”

"Những đồng nghiệp làm thêm ca tối nay, ngoài nhân viên trực ban và nhân viên bảo trì của bộ phận an ninh mạng, còn lại đều có thể tan làm." Lúc nãy cậu đã tiện tay tăng cường hệ thống phòng thủ, đề phòng đối phương quay lại. Vậy thì tối nay mọi người cũng không cần thức đêm nữa, ca làm này kết thúc ở đây thôi.

Hứa phó tổng đã nói đến mức này rồi, nghe Cố Thầm nói vậy, ông lập tức truyền đạt xuống dưới.

Mọi người lập tức reo hò, ca làm này kết thúc nhanh quá đi! Nhưng nghĩ lại, lương tăng ca gấp mười lần... liệu có thể xin ở lại làm thêm chút nữa không nhỉ?

Nhưng ngay sau đó, Cố Thầm lại nói: "Tiền thưởng tối nay chia đều cho tất cả nhân viên tăng ca đi."

Hứa phó tổng vừa truyền đạt lại, cả phòng lập tức bùng nổ tiếng hoan hô. 10 triệu chia đều cho mấy trăm người làm thêm, mỗi người cũng được hơn 10 nghìn! Ca làm này quá đáng giá rồi!

Cố Thầm cười nhẹ: "Được rồi, tan làm thôi."

Lệ Gia Thụ nhìn Cố Thầm mà thầm nghĩ: anh dâu chắc hẳn từng là người nắm quyền lớn, ngày nào cũng chỉ tay năm ngón ra lệnh. Lần trước khiến mình trông như trợ lý nhỏ, hôm nay lại biến Hứa phó tổng thành thái giám truyền lệnh...chậc chậc.

Bước ra khỏi khu vực phòng họp nhỏ, cuối cùng Cố Thầm cũng nhớ ra mình vẫn còn một chiếc khăn ướt chưa lấy. Cậu quay lại tìm chàng trai mặc áo hoodie xám lúc trước. Người này vẫn đang ngồi đó, tay cầm khăn ướt, ánh mắt lơ đãng như đang chìm vào cõi mộng. Bên cạnh cậu ta là nhóm kỹ sư của tổng bộ cùng các chuyên gia kỹ thuật do chủ nhiệm Trình đưa tới, họ đang nghiên cứu chiếc máy tính mà Cố Thầm đã sử dụng.

Phó tổng Hứa đi theo Cố Thầm, nghĩ rằng cậu sắp quay lại để tiếp tục thao tác gì đó xuất thần, hoặc ít nhất cũng sẽ giao phó một số chỉ đạo quan trọng cho các chuyên gia.

Nhóm chuyên gia cũng đồng loạt quay sang nhìn Cố Thầm, ánh mắt đầy chờ mong, như thể cậu đang nắm giữ bí mật vô giá nào đó.

Kết quả, Cố Thầm lại chỉ gọi người thanh niên mặc hoodie: “Vị bằng hữu này, có thể…”

Chưa kịp nói xong, người thanh niên đã nhanh chóng đưa khăn ra, vẻ mặt đầy kích động: “Đại lão! Tôi biết ngay là anh đang tìm cái này! Đại lão, chuyện bái sư vừa nãy…”

Cố Thầm nhận lấy khăn, thản nhiên đáp: “Cảm ơn cậu vì chiếc khăn, nhưng chuyện bái sư thì thôi đi.” Khi ánh mắt cậu vô tình lướt qua bộ bàn phím và chuột đã lên lớp bóng nhẫy, cậu lập tức quay mặt đi, cảm thấy cả đời này mình không muốn động vào bàn phím lần nào nữa.

Vừa lau tay, cậu vừa quay sang nói với phó tổng Hứa: “Thưởng thêm cho đồng nghiệp này một chút, cậu ấy cũng góp sức không ít. Tôi về trước đây.”

Nhóm chuyên gia kỹ thuật nghe vậy thì mắt sáng rực, hóa ra cậu nhân viên này cũng tham gia hỗ trợ Cố tổng công trong cuộc chiến? Vậy chẳng phải họ có thể hỏi cậu ta về những đoạn mã xuất sắc đó sao? Vì nhìn Cố tổng công thế nào cũng không giống kiểu người sẽ trả lời mấy câu hỏi này.

Họ lập tức quay sang chàng trai áo hoodie, háo hức hỏi: “Đồng nghiệp, vừa rồi cậu đã làm những gì trong cuộc đối kháng? Có thể chia sẻ với chúng tôi không?”

Chàng trai áo hoodie ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng Cố Thầm, gãi đầu: “Chắc là… chửi đối phương hơn hai mươi câu ‘fuck you’?”

Nhóm chuyên gia kỹ thuật: “???” Hả?

Lúc này, Lệ Gia Thụ cũng bước nhanh theo Cố Thầm, chuẩn bị rời đi cùng cậu.

Nhưng khi cả hai chưa kịp đến thang máy, chủ nhiệm Trình đã gọi giật lại: “Cố tiên sinh, xin dừng bước.”

Lệ Gia Thụ lập tức dựng thẳng tai lên, tò mò muốn nghe họ nói gì.

Trước đó, đội ngũ kỹ thuật đã kiểm tra toàn bộ tình hình và báo cáo lại với chủ nhiệm Trình. Ông càng hiểu rõ hơn về tài năng thiên tài của Cố Thầm trong lĩnh vực công nghệ, cộng thêm sự mưu lược xuất chúng, ông thực sự cảm thấy đây là nhân tài hiếm có trong cả nước.

Cố Thầm hỏi: “Ngài có chuyện gì muốn nói?”

Chủ nhiệm Trình đáp: “Cố tiên sinh, tôi biết có lẽ cậu sẽ từ chối, nhưng tôi vẫn muốn mạo muội hỏi một câu, cậu có hứng thú về làm việc cho bên chúng tôi không?”

Cố Thầm nhẹ nhàng từ chối: “Chủ nhiệm Trình, xin lỗi, mặc dù đó là công việc cống hiến cho quốc gia, nhưng tôi đã nghỉ hưu rồi, không muốn tham gia những việc này nữa.”

Lý do "nghỉ hưu" nghe có vẻ vô lý, Trình chủ nhiệm Trình lại cảm nhận được sự từ chối dứt khoát từ cậu. Ông gật đầu, tỏ ý hiểu, còn vỗ vai cậu: “Aiz, những cơ quan như chúng tôi… đúng là…” Những công việc như thế này thường phải giữ bí mật ngay cả với gia đình, lại hay vắng nhà, nếu ai đang có cuộc sống gia đình hạnh phúc, chắc chắn sẽ không muốn dính vào.

Nhưng ông lại nói tiếp: “Có điều… nếu đất nước gặp phải cuộc tấn công tương tự, tôi vẫn mong cậu có thể hỗ trợ về mặt kỹ thuật.”

Cố Thầm gật đầu: “Đương nhiên, nghĩa vụ không thể chối từ.”

Chủ nhiệm Trình cười: “Vậy thì tốt, tôi không làm mất thời gian của cậu nữa.”

Lệ Gia Thụ đứng bên cạnh, nghe đến đây thì trong lòng thầm thốt lên: “Mẹ nó!”

Sau khi chào tạm biệt nhóm người kia, Cố Thầm cuối cùng cũng xuống lầu, Lệ Gia Thụ nhanh chóng đuổi theo, cùng cậu vào thang máy.

Trên đường đi, Lệ Gia Thụ nói: “Anh dâu à, lát nữa để em đưa anh về núi đi.”

Cố Thầm đáp: “Không cần, chú Từ vẫn đang đợi dưới lầu, chắc đã đợi lâu lắm rồi.”

Chú Đặng vì không hiểu gì về công nghệ nên đã lên tầng khác để phối hợp xử lý các vấn đề hành chính. Giờ đây, vấn đề kỹ thuật đã giải quyết xong, nhưng vẫn còn rất nhiều hậu quả cần dọn dẹp. Thêm vào đó, nhà chú vốn ở trong thành phố, nên chú chỉ nhắn tin cho Cố Thầm, nói rằng sẽ không về cùng.

Lệ Gia Thụ vẫn kiên trì: “Anh dâu à, chú Từ đợi lâu vậy cũng vất vả rồi, để em đưa anh về đi.”

Nhìn biểu cảm đầy mong muốn được nói chuyện của Lệ Gia Thụ, Cố Thầm cảm thấy nếu không để cậu ta nói ra thì chắc cậu ta sẽ nghẹn chết mất, bèn nói: “Được thôi.” Dù sao phần lớn thời gian cậu ra tay, Lệ Gia Thụ đều ở ngay đó, phát hiện ra điều gì cũng không có gì lạ.

Dưới lầu, chú Từ chờ mãi, nhìn người trong tòa nhà vào hết đợt này đến đợt khác mà không thấy ai ra, cảm giác như mình sắp hóa đá. Nhưng thấy ai nấy đều bận rộn, ông cũng không tiện chủ động gọi điện làm phiền Cố tiên sinh.

Hơn một tiếng sau, cuối cùng ông cũng thấy người bước ra khỏi tòa nhà. Ông mừng rỡ xuống xe mở cửa: “Cố tiên sinh, ngài…”

Nhưng Cố Thầm chưa kịp nói gì, Lệ Gia Thụ đã chen vào: “Chú Từ, báo tin vui cho chú đây, chú có thể tan ca về nghỉ ngơi rồi, cháu sẽ đưa anh dâu về núi!”

Chú Từ: “…” Nhị thiếu, cậu làm người vậy sao?

Sau khi tiễn chú Từ về, Cố Thầm ngồi vào xe của Lệ Gia Thụ. Lệ Gia Thụ lập tức kéo kín cửa xe, khóa cửa, lái đến một chỗ vắng người, rồi hạ giọng:

“Anh dâu, thực ra anh không phải là Cố Thầm của nhà họ Cố, đúng không?”

Cố Thầm không bất ngờ khi cậu ta hỏi vậy, chỉ bình tĩnh nói: “Tên tôi là Cố Thầm.”

Lệ Gia Thụ nghe vậy, lập tức hiểu ra, anh dâu không trực tiếp trả lời, vậy có nghĩa là… đúng rồi! Cậu ta đoán trúng rồi!

Lệ Gia Thụ cảm thấy tim mình đập mạnh hơn, nuốt nước bọt rồi hỏi tiếp: “Anh dâu, vậy thân phận thực sự của anh có phải rất lợi hại, lại còn là một bí mật phải giữ kín không?”

Cố Thầm đáp: “Quả thật phải giữ bí mật, tôi không thể nói. Cậu đoán thử xem?” Những chuyện quá khứ, do quy tắc của thế giới này, cậu không thể nhắc tới, nhưng cậu cũng tò mò muốn xem thử Lệ Gia Thụ sẽ đoán thế nào.

Lệ Gia Thụ căng thẳng nắm chặt vô lăng. Nếu đúng là bí mật thì… cậu ta phải nói ra suy đoán của mình thôi!

“Anh dâu… anh có phải là bà xã do quốc gia phái tới cho anh trai em… à không, là đặc vụ được phái đến để bảo vệ anh trai em không?”

Càng nghĩ, cậu ta càng thấy có lý. Liên hôn giữa nhà họ Lệ và nhà họ Cố chỉ là một lớp vỏ bọc, hơn nữa còn không công khai.

Sau khi anh dâu và anh trai cậu ta kết hôn, anh trai cậu ta lập tức ra nước ngoài làm nhiệm vụ bí mật nào đó, thời gian hoàn toàn trùng khớp. Mà anh dâu dù ngày thường rất rảnh rỗi, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại lập tức ra tay. Lần này chẳng phải cũng là hợp tác với bộ phận an ninh quốc gia, giúp anh trai cậu ta thoát khỏi nguy hiểm trong chớp mắt sao?

Hơn nữa, chuyện anh dâu ra mặt giúp cậu ta giải quyết vấn đề đàm phán, cũng giống như chính phủ đang thúc đẩy sự thống nhất và đạt được kết quả tốt. Đây chẳng phải cũng là làm việc vì nước sao?

Quả thật là một suy đoán thú vị. Cố Thầm bật cười: “Không phải đâu, nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác thì cũng đúng, tôi vốn là người của một cơ quan nào đó, sau khi nghỉ hưu thì nơi đó đã ‘phân phát’ anh trai cậu cho tôi làm bạn đời.”

Lệ Gia Thụ bỗng nhiên ngộ ra! Đúng rồi!

Vừa nãy anh dâu cũng nói với chủ nhiệm Trình rằng anh ấy đã nghỉ hưu. Vậy thì chắc chắn anh dâu từng là một đại lão cấp đỉnh của một cơ quan đặc biệt nào đó của quốc gia, ví dụ như X cục chẳng hạn. Sau khi hoàn thành vô số nhiệm vụ, cuối cùng anh dâu được phép về hưu. Mà đúng lúc này, bên phía anh trai cậu ta cũng cần một đại lão hỗ trợ, thế là anh trai cậu ta được “phân” cho anh dâu như một nhiệm vụ nghỉ hưu!

Mọi chuyện đều hợp lý đến kỳ lạ!

Nhưng điều khiến cậu ta cảm thấy không công bằng nhất là —-

Anh trai cậu ta rốt cuộc có tài đức gì mà lại may mắn đến thế, được ghép đôi với một nhân vật cấp thần như anh dâu?!

Chương 55: Chào em, Cố tiên sinh, làm quen lại từ đầu nhé (1)

Cố Thầm nói xong, phát hiện Lệ Gia Thụ im lặng rất lâu.

Nhìn nghiêng gương mặt cậu ta từ phía sau, ban đầu trông có vẻ kích động như vừa ngộ ra điều gì, cứ tưởng cậu ta sắp rút ra kết luận từ lời mình nói, nhưng lát sau lại tỏ ra bất bình…

Cuối cùng, Cố Thầm nghe thấy cậu ta thở dài một hơi, tiếc nuối nói: “Anh dâu, anh thật đáng thương quá đi. Cực khổ rèn luyện bao nhiêu bản lĩnh như vậy, đến lúc về hưu rồi mà còn bị ép gả cho một người đàn ông. Vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, anh công thành lui thân, chẳng phải sẽ thành người tái hôn à?”

Dù Cố Thầm đã chuẩn bị tâm lý cho những lời mà Lệ Gia Thụ có thể thốt ra, nhưng đến lúc này vẫn cảm thấy khó hiểu không thể diễn tả thành lời: “…Hả?”

Cậu cố gắng uyển chuyển nói: "Dù là do phân phối, nhưng thật ra anh trai cậu cũng không tệ đâu." Lệ Gia Thụ lớn đến ngần này mà chưa bị Lệ tổng đánh gãy chân, đúng là kỳ tích.

Thế nhưng Lệ Gia Thụ lại chân thành thở dài lần nữa: "Haiz, anh dâu, thật ra là nhà họ Lệ đã làm lỡ dở anh rồi." Dù anh trai cậu ta cũng có cống hiến cho đất nước, nhưng chỉ đưa cho anh dâu chút tiền tiêu vặt, hoàn toàn không xứng với sự hy sinh của anh ấy. Chỉ có thể nói, nhà nước đã ưu ái nhà họ Lệ quá mức rồi.

"Anh dâu, anh thật sự quá mức vị tha… Nhà họ Lệ chẳng biết phải làm gì để báo đáp anh nữa." Anh dâu luôn xem tiền như cỏ rác, tiền vốn dĩ thuộc về anh ấy, nhưng chẳng phải đầu tư vào nghiên cứu thì cũng chia lại cho nhân viên của Lệ thị. Cậu ta thực sự không hiểu nổi, với nhiệm vụ nghỉ hưu này, rốt cuộc anh dâu có được lợi gì không?

Cố Thầm: "…" Cậu bỏ cuộc rồi, cảm thấy bộ não của đứa trẻ này không thể cứu vãn nổi nữa.

Thế là Cố Thầm cũng thở dài, mỉm cười với giọng điệu đầy yêu thương: "Gia Thụ, anh dâu khuyên cậu nên nói những lời này với anh trai em, xem thử anh ấy sẽ phản ứng thế nào." Hôm nay nói nhiều quá rồi, không muốn nói nữa, cứ để Lệ tổng tự giải thích đi.

Lệ Gia Thụ lập tức quay đầu, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt như vừa lĩnh hội điều gì: “Anh dâu, em hiểu rồi!”

Thật ra, một người có bản lĩnh như anh dâu mà cả ngày nhàn rỗi ở nhà họ Lệ, rõ ràng là vì nhiệm vụ này, đúng là lãng phí nhân tài. Chắc hẳn anh ấy cũng cảm thấy tiếc nuối khi chí lớn không thể phát huy, nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, anh ấy không thể tự mình nói ra, vậy thì chỉ có mình thay anh ấy lên tiếng thôi.

Cố Thầm đỡ trán, thở dài: "Thôi bỏ đi, Gia Thụ, đừng nói gì thì hơn." Đến lúc đó xe cấp cứu hú còi đến thì ồn ào lắm.

Lệ Gia Thụ lại đầy tự tin: “Không không không, anh dâu, anh phải tin em.”

Hơn nữa, tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, đến giờ cậu vẫn còn kích động, lại nói: "Trễ thế này rồi mà anh dâu vẫn chưa ăn cơm, hay là chúng ta đi ăn lẩu rồi từ từ nói tiếp?" Anh dâu thật sự quá ngầu! Cậu ta còn rất nhiều điều muốn tìm hiểu!

Nhưng Cố Thầm đáp: “Muộn thế này rồi, anh cần về sớm để ăn chút gì thanh đạm rồi đi ngủ. Nên Gia Thụ, bây giờ lái xe đưa anh về núi đi.”

Lệ Gia Thụ: “…”

…

Phần lớn nhân viên bình thường đều đã tan làm, nhưng Phó tổng Hứa vẫn đang xử lý các công việc hậu kỳ của vụ việc này. Mãi đến rạng sáng, ông mới về đến nhà, vô thức sờ lên mái tóc vốn đã không còn nhiều của mình, rồi phát hiện… lại rụng thêm một mớ nữa!

Ông cảm thấy thật đau đầu. Ba tháng Lệ tổng xuất ngoại, ông phải quán xuyến công việc trong nước, vắt óc suy nghĩ, tăng ca suốt ngày. Nhưng ông chỉ có năng lực phụ tá, chứ không có tài lãnh đạo, đúng là khiến người ta stress đến hói đầu mà…

Lệ tổng với Cố tiên sinh thì ở đó mà âu yếm gọi điện, Cố tiên sinh còn có thể sớm về nhà tiếp tục âu yếm với Lệ tổng, còn ông chỉ có thể nửa đêm về nhà nhìn thấy vợ đã ngủ say.

Trời biết ông mong Lệ tổng tuyển một giám đốc điều hành mới đến nhường nào. Ông không muốn làm nữa đâu.

Lệ tổng cứ thế mãi không về nhà thế này, hay là khỏi làm luôn đi?

Mau tìm một người có năng lực đến thay có được không?

…

Lệ Đình Khâm dẫn theo đội ngũ của mình, lặng lẽ gây ra một sự kiện lớn như vậy ở nước ngoài. Dù cuối cùng mọi chuyện đều ổn thỏa, nhưng khi người nhà họ Lệ biết được tình hình cụ thể, vẫn không khỏi kinh hãi.

Tuy ông cụ Lệ cảm thấy anh xử lý không tồi, nhưng ông đã lớn tuổi, trái tim già cả này thực sự không chịu nổi nếu chuyện như vậy xảy ra thêm hai lần nữa. Thế là ông lập tức ra lệnh cho Lệ Đình Khâm phải đảm bảo an toàn và về nước ngay lập tức. Chỉ cần anh còn ở nước ngoài thêm một giây, gia đình sẽ lo lắng thêm một giây.

Tuy nhiên, hậu quả của chuyện này vẫn còn. Lệ thị tuyên bố với bên ngoài rằng dữ liệu nghiên cứu bị rò rỉ, không tránh khỏi tạo ra ảnh hưởng tiêu cực trên dư luận. Dù đã nhanh chóng đối phó với cuộc tấn công của hacker, nhưng các cổ đông vẫn lo ngại dự án nghiên cứu này có thể bị đối thủ cạnh tranh giành trước.

Dù gì thì đây cũng là hậu quả từ lựa chọn của Lệ Đình Khâm, nên khi về nước, anh quyết định hạ cánh tại thành phố H trước, quay lại tập đoàn để giải quyết vấn đề.

Ông cụ Lệ chờ ở biệt thự cũ tại thành phố A, còn Lệ Tĩnh Vi lập tức gác lại mọi công việc, sắp xếp thời gian đến H. Bộ phim cô quay trước đó đã bước vào giai đoạn hậu kỳ, không còn bận rộn như trước.

Ngay cả cha mẹ Lệ, đang ở châu Âu, khi nghe tin cũng lập tức đặt vé máy bay trong đêm, vội vã trở về thành phố H.

Ngoài xã hội, khi tin tức Lệ Đình Khâm được cảnh sát nước A thả ra, rồi đội ngũ luật sư của anh khởi kiện cảnh sát, lúc này dư luận mới hay biết về sự việc qua báo chí.

Cố Trọng Mậu nhìn tờ báo, nói: “Lệ Đình Khâm lại âm thầm gây ra chuyện lớn thế này sao? Đám tài phiệt nước A này, ngoài mặt thì hô hào quyền sở hữu tư nhân là bất khả xâm phạm, hô hào công bằng và chính nghĩa, nhưng khi đối phó với doanh nghiệp nước ngoài như chúng ta thì thủ đoạn nào cũng dám sử dụng.”

"Lệ Đình Khâm vẫn còn trẻ, quá hiếu thắng. Dù Lệ thị có năng lực cạnh tranh đến đâu, nhưng bộc lộ quá rõ trên địa bàn của

người khác, chẳng phải sẽ bị các tập đoàn địa phương đồng loạt công kích sao?"

Ông ta ngẩng đầu nhìn Cố Khảng, nói: “A Khảng, đây cũng là một bài học rất có giá trị, con có thể rút kinh nghiệm từ sai lầm của Lệ Đình Khâm.”

Cố Khảng gật đầu: “Vâng, thưa cha. Hơn nữa, dù Lệ Đình Khâm đã được thả và có thể về nước, nhưng một phần dữ liệu nghiên cứu của Lệ thị đã bị rò rỉ. Dù có bắt được hacker thì tổn thất cũng không thể khắc phục được. E rằng anh ta sẽ khó ăn nói với các cổ đông.”

"Đúng vậy." Nhưng nhắc đến chuyện này, Cố Trọng Mậu lại có chút tiếc nuối.

"Thật đáng tiếc khi Lệ Đình Khâm không bị giam giữ vài tháng. Nếu cậu ta bị giữ lâu ở nước A, Lệ thị chắc chắn sẽ rơi vào cảnh rắn mất đầu. Khi đó, em trai con, với tư cách là bạn đời hợp pháp của cậu ta, có lẽ sẽ có cơ hội…Bây giờ xem ra, e là em trai con vẫn chỉ có thể bị nhà họ Lệ giam trên núi, không thể ra ngoài.”

Cố Khảng suy nghĩ một chút, đề nghị: “Lần này Lệ Đình Khâm gây ra chuyện như vậy, Lệ Hồng Anh và bà Lương Thanh chắc chắn sẽ về nước để thăm con trai họ. Ông cụ Lệ không xử lý chuyện của Tiểu Thầm, chi bằng chúng ta nói chuyện với bố mẹ của Lệ Đình Khâm? Nhân tiện củng cố quan hệ thông gia với họ.”

“Mấy năm nay nhà chúng ta cũng đã bắt đầu xuống dốc, bây giờ nhà họ Lệ chỉ xem chúng ta là một đối tác bình thường ở thị trường phía Nam. Gả Tiểu Thầm qua đó chẳng hề mang lại giá trị liên hôn nào. Bây giờ chúng ta phải nhấn mạnh lại mối quan hệ thông gia thân thiết này với ông Lệ Hồng Anh và bà Lương Thanh.”

Cố Trọng Mậu gật đầu: “Đúng vậy, đến lúc đó, ta nhất định sẽ đích thân đến thăm họ.”

Sau khi sắp xếp xong chuyện này, Cố Trọng Mậu quay sang hỏi Cố Hằng: “A Hằng, chuyện của vị Tiểu Cố tổng kia con điều tra đến đâu rồi?”

Sắc mặt Cố Hằng có chút khó coi. Dò hỏi thông tin cá nhân hay lấy một tấm ảnh vốn không phải chuyện khó, nhưng các doanh nghiệp trong lĩnh vực môi trường lúc dễ thì rất dễ nói chuyện, nhưng khi đến thời điểm quan trọng, họ lại không nể mặt chút nào. Nếu để cha và anh trai ra mặt nói chuyện với các ông chủ đó, chắc chắn họ sẽ giúp đỡ, nhưng đồng thời cha cũng sẽ nghi ngờ năng lực của mình.

Vì vậy, Cố Hằng nói: “Cha, Tổng giám đốc Trương của Thế Lực đã đồng ý gửi ảnh chụp tại hội nghị cho con. Tin rằng chẳng mấy chốc là có thể tra ra vị tiểu Cố tổng kia là ai.”

Thực tế, có một số doanh nghiệp đồng ý cung cấp ảnh, nhưng điều kiện là hắn phải ký hợp đồng xử lý rác thải độc hại với giá cao. Trước đây chính hắn đã ép giá bọn họ, bây giờ lại bị họ quay ngược lại chèn ép. Nhưng xem ra, để kịp thời lấy được ảnh, e là hắn phải chọn một bên để ký hợp đồng rồi.

Cố Trọng Mậu nói: “Được, phải tìm ra người này càng sớm càng tốt, như vậy mới có thể sắp xếp thời gian gặp mặt vị tiểu Cố tổng này.”

Nhưng mà, nghe nói hôm qua vấn đề tấn công mạng của Lệ thị là do một vị tổng công trình sư họ Cố giải quyết? Chẳng lẽ lại là người của cái nhà họ Cố thần bí kia? Gia tộc đó thật sự sản sinh ra nhân tài nhiều đến mức khiến người ta ghen tị…

Khi Lệ Hồng Anh và Lương Thanh trở về thành phố H, Lệ Đình Khâm vẫn chưa về nước. Hai vợ chồng họ nghĩ cũng đúng, dù đã thoát khỏi tình trạng bị giam giữ, nhưng chuyện bên nước A

vẫn cần thu dọn tàn cục, chắc chắn không thể nào về nhanh như hai người rảnh rỗi như họ, vừa nghe tin đã lập tức bay về nước.

Nhưng không lâu sau khi họ xuống máy bay, họ đã nhận được cuộc gọi từ ông thông gia Cố Trọng Mậu, mời họ dùng bữa để đón gió tẩy trần.

Thật ra, họ không hề quen thân với Cố Trọng Mậu, thậm chí là với cả nhà họ Cố. Họ chỉ từng ăn một bữa cơm cùng ông ta vào dịp Lệ Đình Khâm và Cố Thẩm kết hôn. Nhưng dù sao con trai họ cũng đã cưới nhị công tử nhà người ta, về mặt lễ nghi, lời mời của thông gia vẫn nên nhận.

Để duy trì tốt quan hệ thông gia này, Cố Trọng Mậu đã bỏ ra số tiền lớn, trực tiếp bao trọn một nhà hàng cao cấp. Tiền không phải vấn đề, quan trọng là thể hiện đẳng cấp của ông ta. Dù sao, những nhà hàng theo chế độ đặt trước như thế này thường không nhận bao trọn gói.

Cố Trọng Mậu dẫn theo hai người con trai xuất sắc của mình đến nhà hàng từ rất sớm, nghiêm chỉnh chờ đợi. Họ phát hiện ngay cả ông chủ nhà hàng cũng ra tận nơi chờ cùng họ, dịch vụ của nhà hàng này cũng không tệ.

Thế nhưng, khi Lệ Hồng Anh và Lương Thanh vừa đến, ông chủ nhà hàng lại nhanh chân đón trước, nói: “Hồng Anh tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Lệ Hồng Anh cũng niềm nở ôm lấy ông chủ: “Lão Ngô! Không ngờ bữa đầu tiên sau khi về nước lại là ăn ở chỗ ông, không tệ không tệ.”

“…?”

Mất đi tiên cơ, Cố Trọng Mậu đành lúng túng chen vào: “Hai vị thông gia, cũng đã lâu không gặp rồi.”

Ông chủ Ngô cười nói: “Vị Cố tiên sinh này nói muốn bao trọn nhà hàng để mời hai người, tôi lập tức đồng ý ngay! Tôi còn mong anh nợ tôi thêm vài ân tình, rồi vẽ thêm cho tôi vài bức tranh đấy!”

Lão Ngô lại nhiệt tình giới thiệu với Cố Trọng Mậu: “Cố tiên sinh, ông xem, bức tranh treo trên tường kia chính là bút tích của Hồng Anh tiên sinh.”

Cố Trọng Mậu: “…” Hai vợ chồng này lại có thể có danh tiếng lớn như vậy?

Ông ta biết con trai lớn và con dâu lớn của ông cụ Lệ, một người là họa sĩ vô dụng, một người là vận động viên bắn cung cũng vô dụng, chẳng có chút thiên phú kinh doanh nào. Trước đây, ông cụ Lệ định về hưu, bảo hai vợ chồng họ đến làm việc một thời gian, suýt chút nữa đã khiến Lệ thị phá sản. Mãi đến khi xuất hiện thiên tài kiệt xuất Lệ Đình Khâm, Lệ thị mới một lần nữa huy hoàng trở lại.

“Không tệ, tài hoa của Hồng Anh tiên sinh quả thực hiếm có trong thời đại này.”

Cố Trọng Mậu nhìn bức tranh nhưng cũng chẳng hiểu gì, chỉ phụ họa vài câu rồi nói: “ Hồng Anh tiên sinh, Lương nữ sĩ, hai người xem… chúng ta vào bàn ngồi luôn chứ?”

Lệ Hồng Anh ăn mặc giản dị, trong khi Lương Thanh lại toát ra vẻ cương nghị. Bà chủ động hơn khi trò chuyện, hơi nâng cằm, dứt khoát nói: “Được, ngồi đi.”

Lệ Hồng Anh kéo ghế cho Lương Thanh ngồi xuống, Cố Trọng Mậu thấy vậy, có chút không hài lòng. Đối phương dù sao cũng là thông gia, ông ta không thể nói gì, nhưng ở nhà họ Cố, chuyện đàn ông bàn bạc mà có phụ nữ ngồi cùng là điều không thể chấp nhận.

Hai bên ngồi xuống, vừa ăn vừa có vài câu xã giao. Cố Trọng Mậu trò chuyện khách sáo với Lệ Hồng Anh, còn Lương Thanh thì chỉ lo ăn, không hề tham gia vào cuộc đối thoại.

Sau khi thể hiện sự quan tâm và lo lắng về tình hình của Lệ Đình Khâm, giúp tâm trạng của hai vợ chồng họ dịu lại, Cố Trọng Mậu đi thẳng vào vấn đề: "Haiz, nói ra cũng lạ, từ khi Tiểu Thầm gả qua đó, chúng tôi không còn liên lạc được với nó nữa. Không thể gặp mặt, cũng không thể gọi điện thoại."

"Chúng tôi dò hỏi khắp nơi mới biết, Tiểu Thầm đã chuyển đến sống một mình trên núi Tùng Hạc ở ngoại ô. Nhưng ngay cả khi A Khảng muốn lên thăm em nó, cũng bị bảo vệ dưới chân núi ngăn lại…" Cố Trọng Mậu lắc đầu thở dài, tỏ ra như thật sự lo lắng cho con trai.

Lương Thanh nhíu mày nhìn ông ta, nhất thời không hiểu Cố Trọng Mậu rốt cuộc định nói gì.

Cố Trọng Mậu tiếp tục: "Nghe nói gần đây Đình Khâm đang tu sửa khu vườn trên vùng ngoại ô. Thanh niên mà, thích cái mới lạ bên ngoài cũng là điều bình thường… Nhưng dù sao đi nữa, Tiểu Thầm cũng là người mà Đình Khâm cưới hỏi đàng hoàng vào nhà họ Lệ. Nếu Đình Khâm không thích, để nó ở nhà như một món đồ trang trí cũng được. Thằng bé này tính cách trầm lặng, rất ngoan ngoãn, sẽ không can thiệp vào chuyện bên ngoài của Đình Khâm đâu. Dù sao thì, cuộc hôn nhân giữa Tiểu Thầm và Đình Khâm cũng tượng trưng cho mối quan hệ hợp tác giữa hai nhà chúng ta…"

Cố Trọng Mậu cảm thấy mình đã nói đủ uyển chuyển, chuẩn bị chuyển sang bàn về hợp tác sau này.

Thế nhưng, Lương Thanh lại thẳng thắn ngắt lời: "Ý ông là Đình Khâm vì có người mới bên ngoài nên nhốt Tiểu Thầm lên núi? Thôi khỏi nói nữa, con trai tôi mà dám ngoại tình, chúng tôi đánh gãy chân nó trước."

Cố Trọng Mậu suýt bị nghẹn không thở nổi. Đây là chuyện của nhà họ Lệ, một người đàn bà họ Lương như bà có tư cách gì lên tiếng?

Ông ta nhìn về phía Lệ Hồng Anh như muốn cầu cứu, nhưng Lệ Hồng Anh chỉ bình thản nói: "Đúng vậy, chị Thanh nói đúng."

Cố Trọng Mậu: "..."

Lương Thanh liếc ông ta một cái, trong lòng bắt đầu nghi ngờ. Chuyện trong nhà không thể để người ngoài can thiệp. Chỉ vài câu của Cố Trọng Mậu, sao bọn họ có thể dễ dàng tin tưởng?

Lúc trước, khi nhà họ Lệ mở rộng thị trường phía Nam, đúng là có hợp tác sâu với nhà họ Cố. Nhưng theo quan điểm của bọn họ, liên hôn không phải điều cần thiết. Hai vợ chồng họ đến giờ vẫn không hiểu vì sao Đình Khâm lại cưới Tiểu Thầm. Nhưng vì không am hiểu chuyện kinh doanh, họ chọn cách tôn trọng và ủng hộ quyết định của con trai cả.

Sau đó, họ chỉ tổ chức một bữa tiệc đơn giản để tuyên bố kết hôn, rồi không lâu sau, Đình Khâm ra nước ngoài. Còn Tiểu Thầm, nếu đúng như Cố Trọng Mậu nói, đã chuyển lên núi sống, vậy chắc chắn có ẩn tình gì đó.

Mắt thấy mới là thật.

Lương Thanh đặt đũa xuống, nói: "Nếu vậy, bữa cơm hôm nay dừng ở đây đi. Chúng tôi phải lên núi thăm Tiểu Thầm. Cố tiên sinh, thất lễ rồi."

Cố Trọng Mậu sững người, ông ta còn chưa đi vào trọng tâm mà! Ông ta vội nhìn sang Lệ Hồng Anh, nhưng đối phương chỉ gật đầu: "Đúng vậy, chị Thanh nói đúng, chúng tôi đi ngay."

Hai vợ chồng này không phải người trong giới kinh doanh, không nể mặt chính là không nể mặt. Cố Trọng Mậu nhìn theo

bóng lưng họ rời đi, trong lòng có chút khó hiểu.

Loại đàn ông sợ vợ như Lệ Hồng Anh sao có thể dạy dỗ ra một đứa con như Lệ Đình Khâm, nhốt Cố Thầm rồi lại còn định tìm người mới?

Haiz, nếu Lệ Đình Khâm cũng sợ vợ như Lệ Hồng Anh thì tốt rồi. Khi đó, nhà họ Lệ chẳng phải sẽ nằm gọn trong tay nhà họ Cố sao?

Chương 56: Chào em, Cố tiên sinh, làm quen lại từ đầu nhé (2)

Việc cha mẹ Lệ Đình Khâm trở về nước không làm Cố Thầm ngạc nhiên, nhưng việc họ đến gặp mình trước lại khiến cậu hơi bất ngờ.

Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải gặp, Cố Thầm cũng không cảm thấy khó xử, cậu lấy ra loại trà ngon nhất rồi tự tay pha để tiếp đãi họ.

Lệ Hồng Anh nhìn động tác lưu loát, tự nhiên của cậu, lại thấy biểu cảm bình tĩnh trên gương mặt ấy, nói: "Tiểu Thầm, để cha làm cho. Dù sao cũng đột ngột đến làm phiền, sao có thể để con phải vất vả thế này."

Giới trẻ biết pha trà như vậy không còn nhiều nữa.

Cố Thầm đáp: "Không sao." Dù sao cậu cũng định tự pha để uống.

Lệ Hồng Anh nhấp một ngụm trà do Cố Thầm pha, lập tức biết cậu thật sự có hiểu biết về trà đạo.

Khi ánh mắt ông lướt qua bức tường treo đầy tranh thủy mặc trong biệt viện, ông lập tức bị cuốn hút…

"Tiểu Thầm, bức tranh này là của vị danh sư nào…" Ông vừa định hỏi thì nhìn thấy chữ ký phía dưới, Cố Thầm?!

Ông sững lại: "Đừng nói là… con tự vẽ đấy nhé?!"

Cố Thầm gật đầu: “Chỉ là mấy bức vẽ lúc rảnh rỗi thôi.”

Lệ Hồng Anh lập tức kinh ngạc, đây là tranh do chính tay Cố Thầm vẽ sao?! Trời ạ! Cậu còn trẻ như vậy mà trình độ đã vượt xa ông một cách nhẹ nhàng rồi???

Lệ Hồng Anh phấn khích nói: “Tiểu Thầm, hay là con vẽ thêm mấy bức nữa đi! Cha sẽ ủng hộ con mở triển lãm tranh, con còn bức nào khác không…”

Lương Thanh từ bên ngoài bước vào, thấy Lệ Hồng Anh đang nắm chặt tay Cố Thầm, không biết đang nói gì mà trông có vẻ rất kích động. Bà lên tiếng: “Hồng Anh, anh đang làm gì vậy?”

Dĩ nhiên, bà biết con trai tìm được một người bạn đời vừa ý không dễ dàng. Nhưng chồng bà cũng không phải kiểu người dễ kích động thế này. Sao lại như biến thành người khác khi đứng trước mặt Cố Thầm thế?

Lệ Hồng Anh ho nhẹ một tiếng, nói: “À… anh chỉ muốn bàn luận với Tiểu Thầm một chút về hội họa…”

Lương Thanh đặt cây cung vừa lấy từ cốp xe xuống, rồi nói: “Hay là thử cái này trước đi. Tiểu Thầm, mẹ nghe Tĩnh Vi nói con còn biết kiếm thuật, mẹ nghĩ các môn thể thao này đều có điểm tương đồng. Con có muốn thử không?”

Cố Thầm đáp: “Con không giỏi lắm, nhưng có thể thử.”

Dù sao họ cũng đang chờ Lệ Đình Khâm về, cứ ngồi chờ mãi cũng chán, chơi bắn cung một chút cũng không sao.

Hai người tùy ý tìm một bia ngắm trong sân. Lương Thanh hỏi: “Tiểu Thầm, có cần mẹ hướng dẫn không…”

Chưa nói hết câu, bà đã thấy Cố Thầm giơ tay, giương cung, kéo dây, rồi nhẹ nhàng bắn một mũi tên ra, một phát trúng hồng

tâm.

“Ơ…”

Lương Thanh chớp mắt, rồi cười khẽ: “Quả nhiên, các môn thể thao này đúng là thông nhau nhỉ…”

Sau đó, bà lại thấy Cố Thầm tiếp tục giương cung, từng mũi tên bay ra chuẩn xác tuyệt đối, phát nào cũng trúng tâm.

Lương Thanh sững người vài giây, tư thế của Cố Thầm tuy khá tùy ý, không hẳn chuẩn mực, nhưng về cảm giác mà nói… cậu đã vượt qua cả một vận động viên chuyên nghiệp như bà.

Cuối cùng, bà hoàn hồn, kích động nói: “Tiểu Thầm! Con đúng là một cung thủ bẩm sinh! Có hứng thú đi theo mẹ thi đấu chuyên nghiệp không?”

Cố Thầm nhẹ nhàng đặt cung xuống, lắc đầu nói: “Xin lỗi, tạm thời con chưa có ý định này, nhưng làm sở thích thì vẫn có thể.”

Lương Thanh gật đầu: “Sớm đã nghe nói Tiểu Thầm rất yêu thích thể thao, xem ra con thực sự có thiên phú trong lĩnh vực này…”

Bà đã chuyển sang làm huấn luyện viên, một người có tiềm năng hay không, bà chỉ cần nhìn là biết ngay.

Lệ Hồng Anh, người đứng ngoài quan sát, cười nói: “Chị Thanh, sao ngay cả chị cũng phấn khích như vậy?”

Càng tiếp xúc với Cố Thầm, họ càng hài lòng, chỉ cảm thấy con trai mình rốt cuộc đã cưới về một thiên tài cỡ nào đây?

Từ trước đến nay, Đình Khâm vẫn luôn mong muốn tìm một người bạn đời có cùng nhịp bước với mình, vì thế mà độc thân đến tận 28 tuổi. Bây giờ cuối cùng cũng tìm được Cố Thầm,

đúng là không gì quý giá hơn. Hai người bọn họ thật sự quá xứng đôi.

Về phần những nghi ngờ mà Cố Trọng Mậu từng nhắc đến, họ cũng có chút băn khoăn. Dù sao con trai họ cũng mới kết hôn đã phải ra nước ngoài, còn Cố Thầm thì quả thật sống một mình trong núi.

Tuy nhiên, họ không phải kiểu người thích đoán mò, nên trực tiếp hỏi: "Tiểu Thầm, sao con lại sống một mình trên núi? Không thấy cô đơn sao?"

Cố Thầm đáp: "Cũng ổn ạ, sống một mình vẫn rất thoải mái. Nhưng đợi Đình Khâm về nước, bọn con sẽ chuyển về Ý Viên sống."

Lương Thanh gật đầu: "Vậy thì tốt. Haizz, chỉ là mấy tháng qua Đình Khâm vì lo công việc mà để con phải chịu ấm ức rồi."

Bây giờ xác nhận không có chuyện âm mưu gì như Cố Trọng Mậu nghi ngờ, bà cũng yên tâm hơn.

Cố Thầm khẽ cười: "Không sao đâu ạ."

Càng tiếp xúc, họ càng thấy tinh cách của Cố Thầm quá tốt.

Nhưng ngay lúc đó, họ nhận được cuộc gọi từ Lệ Gia Thụ: "Cha mẹ, hai người đang ở đâu vậy? Anh con vừa về nước, nhưng lại đến thẳng tập đoàn. Con chuẩn bị qua đó đón anh ấy, còn cha mẹ thì sao?"

Lương Thanh đáp: "Đình Khâm xử lý xong công việc là sẽ về biệt viện thăm Tiểu Thầm chứ gì? Bọn mẹ đang ở đây với Tiểu Thầm, đợi nó về luôn. Haizz, tụi mẹ thì không sao, chỉ là nó để Tiểu Thầm thiệt thòi quá rồi."

Đến mức ngay cả bên thông gia cũng nảy sinh những nghi ngờ khó tin thế này.

Đình Khâm khó khăn lắm mới tìm được một người như Tiểu Thầm, nhất định phải biết trân trọng.

“Vâng, vâng, haizz… Anh con đúng là…”

Ngay cả cha mẹ cũng nghĩ vậy… Lệ Gia Thụ nghe xong càng thêm quyết tâm: “Không sao, lát nữa con đi đón anh ấy, nhất định phải nói chuyện này cho rõ ràng.”

Lệ Đình Khâm vội vã trở về nước, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã lập tức đến tập đoàn xử lý công việc. Xong sớm thì có thể về biệt viện gặp A Thầm sớm hơn.

Thực ra, về vấn đề “rò rỉ tài liệu”, các cổ đông trong tập đoàn cũng không quá phẫn nộ. Dù nội dung cụ thể bị bảo mật, họ vẫn hiểu rằng chuyện này có liên quan đến sự an toàn của Đình Khâm và đội ngũ của anh.

Lệ Đình Khâm nắm quyền khi tuổi còn trẻ, những thành tựu đạt được trong suốt những năm qua ai cũng thấy rõ. Mặc dù dữ liệu bị lộ liên quan đến một số nghiên cứu quan trọng, nhưng so với sự an nguy của đội ngũ lãnh đạo tập đoàn, vẫn là mạng người quan trọng hơn.

Mọi người đều mong muốn các đồng nghiệp đến nước A mở rộng thị trường,!dù là Lệ Đình Khâm, các quản lý cấp cao, nhân viên nghiên cứu hay nhân viên bình thường đều có thể bình an trở về.

Vậy nên khi Lệ Đình Khâm dẫn mọi người quay về, cả tập đoàn đều tràn ngập không khí hân hoan.

Sau khi tiếp nhận sự chào đón và quan tâm từ mọi người, anh cũng chân thành gửi lời xin lỗi và cảm ơn đến những người đã vất vả làm việc ở trong nước.

Sau đó, anh tổ chức cuộc họp, sắp xếp công việc cần thiết và đưa ra lời giải thích về vụ việc.

Thực ra, tài liệu còn sót lại trong phòng thí nghiệm chỉ là một số kết quả thử nghiệm sơ bộ, không có phần cốt lõi nhất. Dù đối phương có xem được, cũng rất khó để sao chép lại.

Hơn nữa, bọn họ cũng không dám công khai nghiên cứu theo hướng này. Nếu thực sự cho ra kết quả gì đó liên quan, chẳng khác nào tự đứng trước toàn thế giới mà tuyên bố: "Tôi chính là kẻ trộm." Họ chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự truy cứu và kiện tụng từ tập đoàn Lệ thị.

Sắp xếp xong mọi việc cần làm, Lệ Đình Khâm nói với mọi người: "Xin lỗi mọi người, hôm nay tôi phải tan làm sớm. Tôi cần về nhà báo bình an với gia đình."

Mọi người đều cười hiểu ý: "Ha ha ha, hiểu rồi! Lệ tổng mau về đi! Ông cụ, cha mẹ anh, đại tiểu thư, nhị thiếu chắc đều mong lắm rồi."

Tin tức vợ chồng Lệ Hồng Anh và Lệ Tĩnh Vi vội vã đến biệt thự, ai cũng đã nghe nói.

Lệ Đình Khâm khẽ cười: "Vậy thì nhờ mọi người vất vả thêm chút."

Thực ra, còn một người khác nữa đang đợi anh ở nhà.

Lúc anh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, phó tổng Hứa, người vẫn do dự mãi, cuối cùng cũng gõ cửa bước vào.

"Lệ tổng, tôi có chuyện muốn bàn với anh."

Lệ Đình Khâm hỏi: “Chuyện gì? Quan trọng lắm sao? Bạn đời của tôi còn đang chờ ở nhà.”

Phó tổng Hứa đóng cửa lại, hạ quyết tâm.

Đúng vậy, vợ ông cũng đang chờ ở nhà, tóc ông không thể rụng thêm được nữa.

Phó tổng Hứa nghiêm túc nói: “Vâng, đây thực sự là chuyện quan trọng.”

Ông cẩn thận mở lời: “Chuyện là… sau này ngài có thể sẽ còn ra nước ngoài đúng không?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Trước mắt tôi sẽ ổn định trong nước, nhưng tương lai thì không thể loại trừ khả năng này.”

Ít nhất trong hai năm tới, anh muốn ở lại trong nước với A Thầm.

Phó tổng Hứa tiếp tục: “Vậy thì… khi ngài ra nước ngoài, ai sẽ chịu trách nhiệm điều hành trong nước?”

Lệ Đình Khâm nói: “Tôi sẽ không đi quá lâu. Nếu có, thì nhờ ông tạm thời thay tôi. Tôi tin vào năng lực của ông.”

Phó tổng Hứa lập tức phản ứng: “Không, không, không! Tôi đề xuất thế này, hoặc là ngài từ bỏ vị trí CEO (mắ), để Cố tiên sinh đảm nhiệm. Như vậy, khi ngài ra nước ngoài, ở nhà đã có Cố tiên sinh lo liệu, đảm bảo vô cùng đáng tin cậy. Hoặc là ngài tiếp tục làm CEO, còn tôi từ chức phó tổng, để Cố tiên sinh thay tôi giữ chức vụ này. Như vậy, nếu ngài rời đi, Cố tiên sinh vẫn có thể trực tiếp điều hành công việc…”

Lệ Đình Khâm nhất thời không hiểu, hỏi: “Cố tiên sinh nào?” Trong khoảng thời gian anh vắng mặt, “Cố tiên sinh” đã trở thành một danh từ chỉ định rồi sao?

Phó tổng Hứa ngẩn ra, nói: “Cố tiên sinh, chẳng phải là bạn đời của ngài sao?”

Lệ Đình Khâm: “…?” A Thầm? Anh từng mời A Thầm đảm nhiệm chức vụ CEO của công ty con, nhưng đột nhiên Phó tổng Hứa lại muốn mời A Thầm trực tiếp đảm nhận vị trí CEO của tập đoàn? Hơn nữa, quan hệ hôn nhân giữa anh và A Thầm vẫn chưa được công bố, vậy Phó tổng Hứa biết A Thầm bằng cách nào?

Phó tổng Hứa như chợt nhận ra điều gì đó, tiếp tục nói: “Lệ tổng, đừng giả vờ nữa, ngài và Cố tiên sinh, hai người mạnh mẽ như vậy đã kết hôn rồi, vậy mà còn giấu giếm không nói với mọi người? Tôi nói cho ngài biết, ngài nhất định phải bù kẹo cưới cho tôi…”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Phó tổng Hứa, vì sao anh lại nói vậy?” Dù sao, trên người A Thầm vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn mà anh chưa kịp khám phá…

Phó tổng Hứa cảm thấy bất lực, mệt mỏi nói: “… Được rồi, hai vợ chồng ngài muốn chơi trò tình thú thì về nhà mà chơi, tôi già rồi, tóc rụng nhiều, không đủ sức theo hai người. Dù sao thì, ý kiến của tôi cũng đã đưa ra, những chuyện khác, ngài tự về hỏi vợ mình đi.” Chuyện hôm qua, ông còn chưa hé răng đâu, cứ để hai vợ chồng họ về nhà chơi trò đoán xem sao.

Nhìn theo bóng lưng Phó tổng Hứa đóng cửa văn phòng lại, Lệ Đình Khâm: “…”

Nhưng mang theo nghi hoặc này, anh trầm ngâm suy nghĩ, mọi chuyện bắt đầu từ đâu?

Anh lập tức nhắn tin cho Lệ Tĩnh Vi: “Tĩnh Vi, có thể gửi cho anh một bản ghi hình cảnh A Thầm từng tham gia đóng phim không?”

Lệ Tĩnh Vi trả lời ngay lập tức: “Tất nhiên là được!” Cảnh quay của Cố Thầm, cô đã đích thân giám sát chỉnh sửa, từng khung hình đều được cắt ghép hoàn mỹ, cô cảm thấy chỉ với vài phút ngắn ngủi này, cũng có thể giữ lại làm bảo vật gia truyền rồi.

“Nhưng mà anh à, anh vừa từ nơi nguy hiểm trở về, câu đầu tiên nói với em lại là muốn xin video của anh dâu? Có phải là vừa trải qua nguy hiểm, anh mới nhận ra sự quý giá của tình yêu không?”

“Ừm.” Lệ Đình Khâm cố giữ bình tĩnh chờ đợi.

Trong lúc chờ video được tải lên, Lệ Tĩnh Vi lại xem lại một lần nữa, xem xong vẫn không khỏi kích động, cảm thán: “Anh, em nói thật, trong giới giải trí không thể tìm được nhân vật nào thần tiên như anh dâu, trên mạng cũng chẳng có ai thay thế được. Nhưng mà đã kết hôn với anh, ông nội chắc chắn sẽ không cho ra mặt trong giới nữa, thật sự là đáng tiếc quá... Nói thật nhé, anh đúng là đã cản trở con đường tiến quân vào làng giải trí của anh dâu đấy.”

Lệ Đình Khâm: “...”

Sau một khoảng thời gian “dài đằng đẵng”, cuối cùng anh cũng nhận được video.

Ngón tay dừng lại trên màn hình khẽ run lên. Trên điện thoại, đoạn phim đã được chỉnh sửa và xử lý hiệu ứng sơ bộ, càng làm nổi bật dáng vẻ thần thái, khí chất phi phàm của A Thầm, phong thái và cốt cách của cậu, hóa ra ngay từ thời điểm đó đã không thể che giấu được…

Lệ Đình Khâm càng thêm nôn nóng bước xuống lầu, nhưng dưới lầu không chỉ có tài xế chờ anh, mà còn có cả Lệ Gia Thụ. Vừa nhìn thấy anh, Lệ Gia Thụ lập tức kích động nói: “Anh! Anh không sao thật tốt quá rồi!”

Lệ Gia Thụ chạy vội tới, lại cẩn thận quan sát xem anh có bị thương hay không, rồi nói: “Anh, đi thôi, em đưa anh đến biệt thự, cha mẹ đã đến đó rồi.”

“Em đưa anh đi?”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu ta, nói: “Nói đi, em lại có chuyện gì?”

“Anh không thể để em quan tâm anh một chút rồi mới nói chính sự sao?”

Lệ Gia Thụ mở cửa xe cho anh, nói: “Lệ tổng, mời lên xe.”

Lệ Đình Khâm lên xe, nhưng vẫn nói: “Anh còn có chút chuyện, không ngồi xe em được, có gì nói nhanh đi.”

“Em biết rồi, anh muốn ngồi một mình trong xe để gọi điện cho anh dâu đúng không? Không muốn em làm bóng đèn chứ gì?”

Lệ Gia Thụ kéo cửa kính lên, thần bí nói: “Nhưng chuyện em sắp nói, chính là liên quan đến anh dâu.”

Cuối cùng Lệ Đình Khâm cũng có chút hứng thú, ngẩng lên nhìn Lệ Gia Thụ. Anh biết, lần trước A Thầm mặc quần áo của mình, Gia Thụ lại bất ngờ xuất hiện ở biệt quán, chắc chắn cậu ta đang che giấu chuyện gì đó liên quan đến A Thầm. Xem ra, bây giờ cậu ta chịu nói ra rồi.

Lệ Gia Thụ phải chuẩn bị tâm lý một lúc lâu, cuối cùng mới mở miệng nói câu đầu tiên: “Anh, anh dâu là đặc vụ quốc gia được sắp xếp đến bên anh...”

“...?”

Ngay câu đầu tiên đã khiến Lệ Đình Khâm cảm thấy không đáng tin, lập tức cắt ngang: “Gia Thụ, đợi đã, em nói gì?”

Lệ Gia Thụ bị cắt ngang, lại phải chuẩn bị tâm lý một lúc, rồi mới nói: "Đặc vụ, đặc vụ đấy! Trước khi anh sang nước A thực hiện nhiệm vụ quốc gia, quốc gia đã sắp xếp cho anh dâu thay thế Cố Thầm của nhà họ Cố, kết hôn với anh để bảo vệ anh. Đừng tưởng em không biết!"

Lệ Đình Khâm: "..." Nghe thấy lý do hoang đường như vậy, anh ngược lại rơi vào trầm tư. Phải có chuyện gì đó vô cùng quan trọng đã xảy ra, mới khiến Gia Thụ có suy đoán này. Thay thế Cố Thầm ban đầu sao…

Anh nói: "Em còn biết gì nữa, nói tiếp đi."

Lệ Gia Thụ cảm thán: "Haizz, chính là lần đàm phán hợp nhất lần trước, là anh dâu ra tay giúp em đàm phán, còn vụ tấn công tập đoàn, cũng là anh dâu giải quyết, anh dâu thực sự quá lợi hại, không chỉ viết mã giỏi, còn có thể trong nháy mắt hạ gục hacker, hôm qua còn bày mưu lập kế, chỉ một chiêu đã cứu được anh..." Giờ nghĩ lại, cậu ta vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Lệ Đình Khâm rốt cuộc cũng nổi lên sóng gió trong lòng. Hóa ra, sự phối hợp ăn ý hoàn mỹ ngày hôm qua, chính là do A Thầm thực hiện.

Anh sớm đã cảm thấy A Thầm không giống với Cố Thầm ban đầu, chỉ nghĩ rằng sau khi kết hôn, cậu thoát khỏi môi trường tồi tệ, mới bộc lộ tính cách thật sự. Nhưng bây giờ xem ra…

Dù là màn đàm phán khiến mọi người tâm phục, hay kỹ năng lập trình đánh bại hacker trong thời gian ngắn, hay khả năng bày mưu tính kế từ xa mà vẫn hợp tác ăn ý với anh... tất cả đều hoàn toàn trái ngược với lời đồn rằng nhị thiếu nhà họ Cố là người hướng nội, cực kỳ sợ xã giao và rất thực dụng. Đây không phải là những kỹ năng mà người đó có thể nắm vững.

Nhưng mà, đây chính là người mà anh thích. Biết những điều này, dường như anh càng hiểu rõ sự cuốn hút của A Thầm

hơn…

Lệ Đình Khâm giữ giọng nói bình tĩnh, hỏi: “Những chuyện này anh biết rồi, vậy em muốn nói gì?”

Lệ Gia Thụ thở dài: “Em nói rồi mà, anh được cử ra nước ngoài làm nhiệm vụ, chắc chắn đã biết chuyện này từ lâu, thế mà còn giấu em, làm em cứ ngu ngơ tưởng rằng là phép màu của anh dâu… Đúng là, chỉ có quốc gia mới có thể đào tạo ra nhân tài đỉnh cao như vậy…”

Lệ Đình Khâm ngắt lời: “Nói vào trọng điểm.” Anh còn chờ về nhà gặp A Thầm.

Nghe vậy, Lệ Gia Thụ lại xây dựng lại tâm lý, cuối cùng yếu ớt nói: “Anh, nhiệm vụ giải ngũ của anh dâu lại bị sắp xếp thành kết hôn với anh, vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chẳng phải anh dâu sẽ là ‘tái hôn’ sao? Hơn nữa, với năng lực của anh ấy, sau khi rời khỏi tổ chức, chắc chắn sẽ muốn dùng tài năng để gây dựng sự nghiệp lớn. Bao nhiêu quan chức còn từ chức để khởi nghiệp kia kìa…”

“Vậy nên nếu sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh dâu muốn ly hôn với anh, anh cũng đừng níu kéo. Anh dâu đã làm quá nhiều cho nhà họ Lệ rồi, chúng ta không thể lấy đạo đức ra ép buộc anh ấy… Anh ấy nên ra ngoài lập nghiệp, xây dựng đế chế thương mại của riêng mình!”

Lệ Đình Khâm: "…?" Tốt lắm.

Lệ Gia Thụ đợi mãi không thấy phản hồi, có chút hoảng, vội nói: “Anh? Anh! Sao anh không nói gì?”

Lệ Đình Khâm không giận mà còn bật cười, chậm rãi đáp: "Nhưng tôi và A Thầm nên làm gì thì đều đã làm rồi, e rằng cậu ấy không thể trả hàng lại đâu." Anh không tin A Thầm là đặc

công gì cả, nhưng người cũng đã hôn rồi, bất kể cậu là ai, còn giấu bao nhiêu bí mật, anh đều không thể buông tay.

Lệ Gia Thụ nghe vậy, lập tức kinh hãi đến mức muốn nhảy dựng lên: “A a a! Anh! Sao anh có thể nhân lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay chứ! Sao anh có thể lấy việc công giải quyết việc tư! Anh đây là xâm phạm nhân viên công vụ đấy!”

Nhưng Lệ Đình Khâm chẳng buồn để ý đến cậu ta, trực tiếp mở cửa xe, lạnh nhạt nói: "Tôi phải về gặp anh dâu cậu, lần sau anh em ta lại bàn tiếp." Rồi giúp Lệ Gia Thụ đóng cửa xe lại.

Vừa lên xe của mình, anh lập tức bảo tài xế lái thẳng đến núi Tùng Hạc. Ngồi ở ghế sau, anh trầm tư một lúc, rồi bắt đầu tìm kiếm từ khóa "Cố tiên sinh" trên mạng, quả nhiên thấy vô số nội dung liên quan.

Thực ra, mọi chuyện đã bắt đầu từ sớm hơn rất nhiều.

A Thầm biết trà đạo, thích thể thao, am hiểu âm nhạc, chơi điện tử giỏi, giúp người tìm việc kết nối cơ hội... Cậu có vô số kỹ năng, từ lâu đã khiến mọi người kinh ngạc trước sự mạnh mẽ và bí ẩn của "Cố tiên sinh".

Vậy mà anh lại là kẻ trong cuộc u mê, ngay từ đầu đã bị định kiến che mắt, cho rằng A Thầm là một người yếu đuối cần được chăm sóc. Dù phát hiện cậu có nhiều điểm khác biệt so với ấn tượng ban đầu, anh cũng chưa từng nghĩ rằng đây có thể là một người hoàn toàn khác.

Nhưng giờ nghĩ lại… Khi đó, câu nói của Cố Thầm thực chất mang ý nghĩa này.

Cũng giống như lúc trước, thật ra A Thầm đã từng nhắc nhở anh, khi bảo anh gọi cậu là "Cố tiên sinh".

Mặt trời ngả bóng về tây, xe cuối cùng cũng dừng lại trước cửa biệt thự Tùng Hạc.

Lệ Đình Khâm đi vào, ngược sáng nhìn thấy bóng dáng Cố Thầm nằm trên ghế xích đu, trong ánh chiều tà vàng rực. Khoảnh khắc đó, anh bỗng có một cảm giác xa lạ và không chân thực, như thể đây là lần đầu tiên anh thực sự nhận thức về con người cậu.

Lẽ ra giờ này đã đến bữa tối, nhưng vì Lệ Đình Khâm chưa về, Cố Thầm bèn ngồi ngoài sân chờ, tiện tay cầm một cuốn sách đọc. Nhưng đọc được một lúc, cậu lại thấy chán, liền úp sách lên mặt, nằm dài trên ghế tận hưởng ánh chiều tà ấm áp.

Nằm một lúc, cậu chợt nhớ ra, tháng này Lệ tổng bận công tác ở nước ngoài, hình như vẫn chưa chuyển 5 triệu tiền tiêu vặt cho cậu. Không biết bên nhà họ Vân còn ngân sách nghiên cứu không, chỉ đành chờ Lệ tổng về rồi tính sau.

Thế nhưng, chưa kịp suy nghĩ xong, cậu đã cảm nhận được có người lấy cuốn sách khỏi mặt mình.

Sau đó, cậu thấy Lệ Đình Khâm đứng ngược sáng, bóng dáng anh phủ trong sắc đỏ rực của hoàng hôn, đưa tay về phía cậu, nhẹ giọng nói: “Chào em, Cố tiên sinh, làm quen lại từ đầu nhé.”

Cố Thầm lười biếng vươn tay, đặt vào bàn tay anh, mỉm cười: “Lệ tổng, tiền tiêu vặt tháng này của tôi sao vẫn chưa chuyển?”

Chương 57: Anh mình... thật sự chẳng ra gì...

Lời nói mang chút đùa cợt của Cố Thầm khiến bầu không khí giữa hai người ngay lập tức trở nên thư giãn hơn.

Ánh hoàng hôn dịu dàng trải xuống, rắc từng mảnh vàng óng khắp nơi.

Vì phải di chuyển đường dài và bận rộn suốt nhiều ngày liền, giọng Lệ Đình Khâm mang theo chút khàn khàn mệt mỏi, anh đáp: “Là anh quên mất, vậy tháng này nhân đôi có được không?”

Bị ánh mặt trời chói mắt, Cố Thầm nhắm mắt lại, tựa người vào ghế xích đu, để chiếc ghế ngả ra sau, giúp bản thân nằm thoải mái hơn. Cậu nói: “Thôi bỏ đi, tiêu không hết, thế này là đủ tốt rồi.”

Nắm lấy tay Cố Thầm, lắng nghe giọng điệu lười biếng ấy, Lệ Đình Khâm bỗng có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Người vẫn là người mà anh yêu thích, không sai. Nhưng khi nhìn cậu bằng một góc độ hoàn toàn mới, anh lại lần nữa cảm nhận được sức hút khó diễn tả và sự bí ẩn trên người cậu.

Anh cứ thế đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn đường nét trên gương mặt Cố Thầm. Ánh hoàng hôn phủ xuống, chiếu rọi từng đường nét, đến cả hàng lông mi dày cũng hiện lên rõ ràng…

Thế nhưng, Cố Thầm đột nhiên kéo anh xuống một chút, bất ngờ mở mắt ra, hỏi: “Sao thế? Bỗng nhiên không nhận ra em à?”

Ánh mắt Lệ Đình Khâm chạm thẳng vào đôi mắt trong trẻo kia. Anh khẽ lắc đầu cười: "Không phải." Suy nghĩ của anh không nhảy vọt như Lệ Gia Thụ, tất nhiên cũng không cho rằng A Thầm là đặc công thế thân của nhị thiếu nhà họ Cố.

Cố Thầm mỉm cười như có như không: "Vậy Lệ tổng đoán được gì rồi?" Cậu đối diện với ánh mắt anh, thản nhiên và tự nhiên, như đang chờ câu trả lời của anh.

Lệ Đình Khâm trầm tư: “Thì ra... A Thầm muốn anh đoán sao...”

Nhưng anh lại không nói ra bất kỳ suy đoán nào, chỉ mỉm cười nhẹ nhõm, giọng điệu bình tĩnh: "Nhưng anh nghĩ, chuyện này không quan trọng. Dù có chút khác biệt, điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến anh, suy nghĩ của anh cũng sẽ không thay đổi." Trong từng lời nói đều thể hiện sự tự tin vào con mắt nhìn người của mình.

Dù sao, sự hiểu biết của anh về A Thầm cũng được đúc kết từ ba tháng qua.

Từ việc ban đầu, cậu tổ chức màn trình diễn máy bay không người lái dành tặng cặp đôi tham gia chương trình, đến việc kết nối nhiều doanh nghiệp giúp sinh viên ngành học ít phổ biến tìm được cơ hội việc làm, hay giúp tuyển thủ giải nghệ quay trở lại thi đấu... tất cả những gì cậu làm đều mang lại lợi ích cho người khác, có ý nghĩa với xã hội.

Đối với nhà họ Lệ, cậu thay thế Tĩnh Vi xử lý tình huống nguy cấp, giúp Gia Thụ đàm phán, đến tận bây giờ còn ra tay cứu tập đoàn khỏi vụ tấn công của hacker... Miệng nói muốn nghỉ ngơi, nhưng đến thời khắc quan trọng, cậu vẫn luôn mềm lòng, ra tay giúp đỡ tất cả mọi người. Anh không cần nghi ngờ bất kỳ động cơ nào của A Thầm cả.

"Vậy à..." Nhìn biểu cảm của Lệ Đình Khâm, Cố Thầm dường như nghĩ đến chuyện gì thú vị, cậu ngồi thẳng dậy, khiến chiếc ghế

xích đu cũng theo đó nghiêng lên.

Khóe môi cậu hơi cong lên, mang theo chút thích thú: “Lệ tổng, anh ghé sát lại chút đi.”

"Hửm?" Lệ Đình Khâm cúi người xuống, tưởng rằng Cố Thầm muốn nói nhỏ gì đó với mình.

Cố Thầm nhìn góc nghiêng của anh khi lại gần, khẽ nói bên tai: “Quay sang nhìn em.”

Lệ Đình Khâm xoay mặt lại, hai người đối diện trực tiếp, dường như mọi cảm xúc đều bị ánh mắt đối phương phơi bày trọn vẹn.

Cố Thầm nói: “Cúi đầu.”

Lệ Đình Khâm theo phản xạ cúi xuống: “A Thầm, em muốn…”

Khoảng cách vẫn còn một chút, nhưng Cố Thầm cũng lười đứng dậy, trực tiếp vươn tay ôm lấy cổ Lệ Đình Khâm, kéo anh xuống, hôn lên môi anh.

Lệ Đình Khâm sững sờ trong giây lát.

Nhưng chỉ là một cái chạm nhẹ rồi dừng lại, Cố Thầm nhanh chóng buông anh ra, mỉm cười hỏi: “Có gì khác không?”

Dường như trên môi vẫn còn lưu lại hơi ấm ẩm ướt, Lệ Đình Khâm dần dần lấy lại tinh thần, anh hiểu ý của Cố Thầm. Cậu đang hỏi, nụ hôn này có gì khác với lần trước không.

Vậy có gì khác sao? Thật ra chẳng có gì khác cả. A Thầm vẫn là A Thầm, tính cách mà anh đã quen thuộc trong quá trình chung sống không hề thay đổi, cách hai người ở bên nhau cũng không thay đổi.

Bắt gặp ánh mắt Cố Thầm, Lệ Đình Khâm cuối cùng cũng hiểu ra, dù giờ đây cậu có nhiều thân phận bày ra trước mặt anh đi

nữa, thì có gì quan trọng chứ?

Anh khẽ bật cười, nói: “Vẫn có chút khác đấy.”

Cố Thầm nhướng mày: “Gì cơ?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Thử rồi sẽ biết.”

Anh lập tức giữ chặt tay Cố Thầm đặt lên lưng ghế, cúi người xuống, khiến chiếc ghế xích đu lại tiếp tục ngả về sau…

Cố Thầm: “Ưm…”

Ngay từ đầu, cậu đã chọn một tư thế sai lầm, để người khác bao trùm lên mình, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Vậy nên, cậu chỉ giãy giụa vài cái rồi phát hiện không thể thoát ra, thế là dứt khoát từ bỏ, thả lỏng cơ thể mà tận hưởng nụ hôn này.

Nhưng Lệ Đình Khâm lại không định buông tha cậu. Nụ hôn này mang theo sự chiếm đoạt mạnh mẽ, như muốn để từng tấc da thịt cậu nhuốm đậm hơi thở của mình.

Chiếc ghế xích đu rung lắc dữ dội…

Vài phút sau, cuối cùng Lệ Đình Khâm cũng buông cậu ra, nhưng đầu mũi hai người vẫn chạm vào nhau, đôi môi gần như vẫn sát kề, hơi thở hòa quyện vào nhau, tràn đầy sự vấn vít. Anh khẽ nói: “A Thầm cảm thấy có gì khác không?”

Đầu lưỡi Cố Thầm tê rần, khóe miệng giật giật, nói: "Có lẽ là Lệ tổng bỗng dưng đổi giống loài thành chó rồi đấy." Cậu cảm nhận rõ sự xâm lược và áp đảo đột ngột của anh.

Lệ Đình Khâm bật cười, ánh mắt thăm dò: “Nếu em không định rời đi, vậy lần sau chúng ta có thể thử phong cách khác.”

Cố Thầm cũng khẽ cười: “Em đã nằm ở đây rồi, chẳng phải sao?"

…

Lệ Gia Thụ thực ra đã đuổi theo xe anh trai lên núi, nhưng bản năng nhạy bén nói với cậu ta rằng - không thể theo vào.

Vừa rồi, cậu ta có linh cảm mãnh liệt rằng anh trai rất muốn đánh mình. Nếu không vì vội trở về trên núi, e rằng chân mình đã bị đánh gãy rồi.

Vậy nên cậu cố ý chạy xe chậm lại, đến muộn vài phút, còn lê lết ngoài cổng, định bụng đợi đến lúc cả nhà sum vầy ấm áp rồi mới vào.

Nhưng đợi một lúc, cậu không nhịn được tò mò ngó vào trong rồi liền nhìn thấy… chiếc ghế xích đu đang điên cuồng lay động???

A a a!!! Anh trai cậu đúng là chẳng coi ai ra gì!!!

Nhiệm vụ công việc đã hoàn thành rồi, vậy mà vẫn còn dám làm vậy với anh dâu! Quá đáng lắm luôn!!!

Có nên vào khuyên can không? Không được, tâm lý cậu ta đã sụp đổ mất rồi hu hu…

Thế là cậu ta, kẻ "có nhà không thể về", ngồi thẫn thờ ở bậc cửa, buồn bã ngước nhìn hoàng hôn.

“Haiz, anh dâu ơi, em cứu không nổi anh rồi… Haiz, anh dâu ơi, nhà họbLệ chúng em có lỗi với anh…”

Đến khi cảm giác sắp bị muỗi hút sạch máu, cuối cùng cậu ta cũng thấy Lệ Tĩnh Vi, bèn hạ giọng gọi: "Chị… chị!" Cậu ta vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho cô lại đây.

Lệ Tĩnh Vi vốn định lén đi vòng qua vườn để vào cửa sau, chẳng hề muốn ngồi đây làm mồi cho muỗi, hỏi: “…Làm gì?”

Lệ Gia Thụ không nhịn được nữa, cảm thán: “Anh mình… thật sự chẳng ra gì…”

Lệ Tĩnh Vi: "…" Vì sao lại nói vậy?

Lệ Gia Thụ lại nói: “Anh mình… thật có lỗi với anh dâu…”

Lệ Tĩnh Vi: "…" Cũng đúng, một người như anh dâu mà cưới phải anh trai cô, đúng là phí hoài tài năng.

Lệ Gia Thụ: “Anh mình…”

Lệ Tĩnh Vi: “Dừng! Chị vào đây.”

Lệ Gia Thụ: “Chị vào từ đâu?”

Lệ Tĩnh Vi: “Cửa sau.”

Lệ Gia Thụ, người vừa ngồi làm mồi cho muỗi nãy giờ, lập tức sững sờ: “Có cửa sau?!”

Lệ Tĩnh Vi mỉm cười: “Vườn sau còn có một cánh cửa nữa mà, đồ ngốc. Chị nhìn ra rồi, anh và anh dâu chưa từng cho em vào cửa chính, đúng không?”

Cô vỗ vai Lệ Gia Thụ: “Nhưng mà, chị cảm thấy, họ không cho em vào nhà, thực sự là có lý do đấy.”

Lệ Gia Thụ: "..." Ai nói cậu ta chưa từng vào?! Chẳng qua là vừa bước vào một giây, anh trai cậu ta đã đuổi ra ngoài ngay thôi mà!

Lệ Hồng Anh và Lương Thanh đang ở trong bếp giúp đầu bếp Hứa chuẩn bị bữa tối. Dù ai người không tham gia vào chuyện kinh doanh của gia tộc nhưng lại là những người có gu sống tinh tế, mỗi người đều có sở trường riêng trong chuyện bếp núc, hôm nay cũng định trổ tài một chút.

Thật ra, hai vợ chồng họ cũng đã nghe thấy tiếng xe bên ngoài lúc nãy, nhưng đều ngầm hiểu với nhau mà không đi ra. Dù sao thì Tiểu Thầm đã cố ý nằm ngoài hiên đợi Đình Khâm, họ cũng nên để không gian cho hai đứa.

Trong lúc nấu ăn, hai người vừa trò chuyện: “Haiz, với tài hoa của Tiểu Thầm, vậy mà bị gia đình xem như công cụ liên hôn rồi gả cho Đình Khâm, đúng là mai một.”

Lệ Hoằng Anh tiếc nuối nói: “Đúng thế, Tiểu Thầm văn có bút mực tranh họa, võ có cung kiếm, mới ngoài hai mươi mà lại quanh quẩn trên núi chờ Đình Khâm, đợi suốt ba tháng trời.”

Lương Thanh dù không ưa vẻ giả tạo của Cố Trọng Mậu, nhưng bà lại là người biết lý lẽ, nghiêm túc tự hỏi: “Chuyện này không thể trách nhà họ Cố trách móc chúng ta. Nếu là em, em cũng giận. Thực sự là Đình Khâm đã làm lỡ dở người ta. Bây giờ Đình Khâm trở về rồi, về quan niệm hôn nhân và gia đình, chúng ta phải chỉnh đốn lại nó một chút...”

Lệ Gia Thụ không ngờ vừa vào cửa cùng Lệ Tĩnh Vi đã nghe cha mẹ nói về chuyện này, lập tức cảm thấy mình tìm được tri kỷ, vội nói: “Cha mẹ cũng thấy anh con có lỗi với anh dâu đúng không!"

Do trước đây du học ở châu Âu, cậu ta thường gặp vợ chồng Lệ Hồng Anh nên cũng không cảm thấy nhớ nhung gì lắm. Giờ gặp lại họ, cậu ta chỉ có một suy nghĩ - cuối cùng cũng có người trị được anh cậu ta rồi!

Lương Thanh gõ nhẹ vào đầu Lệ Gia Thụ, nói: “Nói năng kiểu gì vậy? Chúng ta chỉ cảm thấy anh dâu con rất có tài, kết hôn sớm như thế thật đáng tiếc thôi.”

Lệ Gia Thụ càng cảm thấy bố mẹ mình đúng là tri âm, vội gật đầu: “Đúng đúng đúng! Anh dâu lợi hại như vậy, bị hôn nhân sắp đặt làm lỡ dở mất rồi.”

Lệ Tĩnh Vi ban đầu chỉ thấy hơi đáng tiếc, nhưng nghe cả nhà nói vậy, cô cũng bắt đầu thấy tiếc nuối, thở dài: “Đúng là có chút mai một...”

Hiếm khi cả nhà lại cùng chung quan điểm như vậy. Lệ Hồng Anh, người đang đeo tạp dề, cầm xẻng nấu ăn, nói: “Yên tâm đi, cha sẽ đích thân làm gương, dạy cho anh con cách cư xử làm sao cho ra dáng chồng.”

Đến khi thức ăn được dọn lên, Lương Thanh mới ra mở cửa, cất giọng: “Món ăn xong rồi, Tiểu Thầm, Đình Khâm, vào ăn cơm đi.”

Lệ Đình Khâm lúc này mới giật mình nhận ra trời đã tối, anh kéo Cố Thầm đứng dậy, nói: “Đi thôi, A Thầm, ăn cơm nào.”

Vừa bước vào nhà, Cố Thầm lập tức cảm nhận được sự nhiệt tình của bốn thành viên nhà họ Lệ.

Theo lẽ thường, Lệ Đình Khâm vừa từ nước ngoài trở về, gia đình anh đáng lẽ nên quan tâm anh hơn mới đúng. Cho dù đã thông báo bình an qua điện thoại và video rồi, nhưng dù gì cũng là người thân, lẽ ra họ phải gần gũi với anh hơn chứ?

Nhưng không…

Lệ Gia Thụ kéo ghế cho Cố Thầm, nhìn đôi môi hơi sưng của cậu mà không dám nhìn thẳng, lắp bắp: “Anh dâu, anh ngồi đi... vất vả cho anh rồi...”

Lệ Tĩnh Vi xới cơm cho Cố Thầm, nói: “Anh dâu, anh phải nhẫn nhịn anh em nhiều rồi...”

Lương Thanh múc canh cho Cố Thầm, dịu dàng nói: “Tiểu Thầm, uống chút canh trước cho ấm bụng nào.”

Lệ Hồng Anh chỉ vào một chiếc nồi đồng trên bàn, giới thiệu: “Món gà om dầu trong nồi đồng này là cha học được từ ông chủ Ngô của Thực Cẩm Trai. Tiểu Thầm là người miền Nam, chắc sẽ thích khẩu vị này?”

Cố Thầm thực sự rất thích món này, gật đầu đáp: “Cảm ơn, con rất thích.”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu, âm thầm ghi nhớ.

"Mẹ con thích ăn chân gà lắm..."

Nhưng Lệ Hồng Anh lại gắp thức ăn cho Lương Thanh, rồi nhắc nhở: “Đình Khâm, con không định gắp đồ ăn cho Tiểu Thầm sao?”

Lệ Đình Khâm nghe vậy, tự nhiên hỏi: "A Thầm, em thích ăn gì?" Giờ thật sự nên từ từ tìm hiểu rồi.

Không ngờ, trên bàn ăn, ngoài Cố Thầm ra, cả bốn người còn lại đều lộ ra vẻ mặt khó tả.

Ngay cả vợ thích ăn gì cũng phải hỏi ngay lúc này?

Lệ Hồng Anh lắc đầu, thở dài cảm thán: "Đình Khâm à, sao con chẳng giống ch chút nào vậy..." Nhưng trong giọng điệu lại có chút đắc ý.

Lệ Đình Khâm: "…?"

Lệ Gia Thụ cúi đầu ăn cơm, cố nhịn cười.

Năm đó, ngày nào ông nội cũng nói với người anh trai thiên tài của cậu ta rằng: "Đình Khâm, may mà con chẳng giống cha con chút nào, nếu không thì nhà họ Lệ ta coi như xong đời…"

Bây giờ, cha cậu ta lại có thể tìm lại thể diện ở chỗ này! Đúng là quả báo đến lúc nào, ai mà đoán được!

Bữa cơm diễn ra trong không khí vô cùng "hòa thuận vui vẻ".

Lệ Hồng Anh và Lương Thanh, với tư cách là những người từng trải và bậc cha mẹ, thực ra đều nhận ra rằng con trai họ vẫn chưa hiểu rõ Tiểu Thầm. Giữa hai người đó, đúng là vẫn còn một đoạn đường phải đi.

Sau bữa ăn, họ cũng rất biết ý, để lại không gian riêng cho hai đứa. Trước khi rời đi, Lệ Hoằng Anh vỗ vai Lệ Đình Khâm, nói: "Con trai, hôn nhân sắp đặt thực sự dễ khiến hai bên thiếu hiểu biết về nhau. Nhưng nếu con thích Tiểu Thầm, thì hãy dũng cảm theo đuổi. Đương nhiên, trong quá trình ấy cũng phải tôn trọng đối phương."

Lệ Đình Khâm đáp: "Con hiểu rồi, cha."

Lệ Gia Thụ nghe thấy cha mình nói vậy, cảm thấy đúng là người từng trải hiểu chuyện. Đúng rồi, mặc dù anh cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ, anh dâu có thể sẽ rời đi, nhưng anh cậu ta vẫn có thể theo đuổi lại mà!

Thấy Lệ Gia Thụ cũng bắt đầu gật gù, không biết lại nghĩ tới chuyện gì, Lệ Đình Khâm liếc cậu ta một cái. Đợi tiễn cha mẹ và em gái xong, anh đặc biệt gọi Lệ Gia Thụ, người đang định lên xe, lại.

Anh nói: “Gia Thụ, đã lâu rồi hai anh em mình chưa trò chuyện nghiêm túc.”

Lệ Gia Thụ lập tức thấy da đầu tê dại, nói: “Anh, không phải anh còn phải đi theo đuổi anh dâu sao? Đừng lãng phí thời gian tâm sự với cái bóng đèn như em chứ!”

Lệ Đình Khâm đáp: “Yên tâm, sẽ không lâu đâu.”

Lệ Gia Thụ: "..." Sao tự dưng thấy đáng sợ thế này?

Lệ Đình Khâm mở lời trước: “Chuyện liên quan đến thân phận của anh dâu, sau này em đừng nhắc tới với bất kỳ ai nữa.”

Gia Thụ biết quá nhiều chuyện về A Thầm. Nếu để lộ ra ngoài, không tránh khỏi việc bị kẻ có ý đồ lợi dụng.

Giống như nhà họ Cố, họ Thích, họ Trình, luôn muốn lợi dụng A Thầm vậy. Những kẻ đó tâm thuật bất chính, không đơn giản như Gia Thụ. Nếu để họ biết quá nhiều, có lẽ sẽ gây nguy hiểm cho A Thầm.

Lệ Gia Thụ gật đầu như gà mổ thóc, vô cùng đồng tình: “Tất nhiên rồi, chuyện này như bí mật quốc gia ấy, sao em dám nói lung tung! Nhất là đám khốn nhà họ Cố, nếu biết được chắc chắn sẽ giở trò. Chỉ là vì anh đi làm nhiệm vụ nên em mới bàn với anh thôi.”

Lệ Đình Khâm cũng hiểu, tính cách Lệ Gia Thụ tuy có phần tùy tiện, nhưng là do chính anh nhìn cậu ta trưởng thành, cậu ta vẫn rất rạch ròi trong những chuyện quan trọng, không đến mức tiết lộ với người ngoài. Nếu có chuyện không kìm được, thì cũng chỉ đến làm phiền người nhà mà thôi.

Sau khi nhấn mạnh điểm này, Lệ Đình Khâm tiếp tục: “Dạo này em tăng ca suốt, chắc bận lắm nhỉ?”

Lệ Gia Thụ đáp: "Đúng vậy." Hử? Xem ra anh cậu ta không định đánh cậu? Còn bắt đầu quan tâm cậu ta nữa?

Lệ Đình Khâm nói: “Vậy thế này đi, anh sẽ thuê một quản lý chuyên nghiệp giúp em quản lý công ty, còn em vào tập đoàn để rèn luyện, theo phó tổng Hứa học hỏi. Dù sao, ông ấy cũng lớn tuổi rồi, cần một người kế nhiệm.”

“Tiện thể giúp anh san sẻ bớt công việc. Dù gì, anh cũng nợ anh dâu em rất nhiều, cần dành ra nhiều thời gian hơn để bù đắp cho em ấy.”

Lệ Gia Thụ: "…”

Cậu kinh hãi: “A a a! Anh! Đây là lấy việc công trả thù riêng đấy! Em thật sự không thích tăng ca mà!!!”

Lệ Đình Khâm quay sang nói với trợ lý Trần: “Được rồi, trợ lý Trần, đưa tiểu Lệ tổng về nhà đi.”

Lệ Gia Thụ bị nhét thẳng vào xe: "…" Hu hu hu, bây giờ anh trai đã gọi cậu ta là "tiểu Lệ tổng" rồi, có thể tưởng tượng ra tương lai cậu ta sẽ rụng bao nhiêu tóc…

Hồi đó tại sao cậu ta lại lỡ miệng nói mình thích tăng ca cơ chứ!!!

Cuối cùng cũng tiễn hết mọi người đi. Dì Trương, đầu bếp Hứa và tài xế đều về khu nhà phụ nghỉ ngơi, biệt quán này chỉ còn lại Lệ Đình Khâm và Cố Thầm.

Lệ Đình Khâm chợt nhớ ra, mỗi lần anh về nước đều vội vã, ba tháng nay vẫn chưa từng ngủ lại biệt quán. Hôm nay là lần đầu tiên từ khi A Thầm chuyển vào đây.

Hôm nay đông người, ăn xong lại bị trì hoãn một lúc nên cũng đã muộn. Cố Thầm không đi dạo như thường lệ, chỉ hoạt động nhẹ nhàng một chút rồi nói: "Lệ tổng, đã hơn chín giờ rồi, chúng ta rửa mặt rồi nghỉ ngơi thôi. Anh muốn tắm trước hay em trước?" Giọng điệu có vẻ không hề ngại ngùng chút nào.

Lúc này Lệ Đình Khâm mới nhận ra, biệt quán này không chỉ có một phòng tắm, nhưng lần trước anh đã yêu cầu A Thầm ngủ chung một phòng với mình. Nếu giờ anh lại rời khỏi phòng để sang nơi khác tắm, thì yêu cầu đó còn có ý nghĩa gì?

Nhưng nếu đã ở chung một phòng rồi mà còn nhất quyết phải thay nhau tắm, thì dường như cũng quá mức gượng ép…

Lệ Đình Khâm theo bản năng quay đi chỗ khác, nói: “A Thầm, em tắm trước đi.”

Cố Thầm khẽ cười, gật đầu đáp: “Được thôi.”

Chương 58: Cùng nằm nghỉ một lát.

Cố Thầm đã quen với việc ngâm mình trong bồn tắm, tối nay cũng không thay đổi thói quen của mình. Cậu thả lỏng người trong làn nước ấm, qua tấm cửa sổ sát đất một chiều lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh đêm tĩnh mịch.

Mặt trăng nhô lên từ hướng đông, vẽ nên những đường nét uốn lượn của dãy núi trùng điệp nơi chân trời, quả thực là xa sơn như đới*.

*"Xa sơn như đới" (遐山如带) là một câu mang tính hình tượng trong văn chương cổ điển Trung Hoa.

Cả câu có thể hiểu là "Núi non trải dài như một dải lụa" hoặc "Núi xa như dải đai". Đây là cách miêu tả phong cảnh thiên nhiên, thường gặp trong thơ văn cổ, gợi lên hình ảnh những dãy núi trùng điệp kéo dài như một dải lụa mềm mại vắt ngang trời.

Đêm trăng như thế này, nếu có hứng thú, thật ra cũng nên nhâm nhi vài chén rượu.

Nhưng hôm nay cậu lại kết thúc việc ngâm mình sớm, khoác áo choàng tắm bước ra ngoài, nhìn Lệ Đình Khâm đang xử lý công việc trong lúc chờ đợi rồi nói: “Đi thôi, Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm lại cảm thấy thời gian trôi qua đã khá lâu. Anh ngẩng đầu nhìn Cố Thầm, mái tóc vẫn còn ướt sũng, khẽ nói: “A Thầm, để anh sấy tóc cho em trước đã.”

“Đã sắp mười giờ rồi, để tối nay chúng ta có thể ngủ đúng giờ, Lệ tổng vẫn nên đi tắm trước đi.” Cố Thầm lấy máy sấy ra, bắt đầu tự sấy tóc.

Lệ Đình Khâm cũng không ép buộc, chỉ đáp lại một tiếng: “Được.”

Vừa bước vào phòng tắm, dù nước trong bồn đã xả hết, anh vẫn có thể cảm nhận hơi ấm còn sót lại, quẩn quanh trong hương thơm của viên tắm, thậm chí… vẫn là mùi hương mà Cố Thầm hay dùng.

Nhưng Lệ Đình Khâm chỉ liếc nhìn bồn tắm một cái, rồi kiềm chế mà dời tầm mắt, lựa chọn tắm vòi sen.

Cố Thầm vừa sấy tóc xong chưa được hai phút đã thấy Lệ Đình Khâm lau tóc bước ra. Cậu ngẩng đầu hỏi: “Nhanh vậy sao?”

“Ừ.” Lệ Đình Khâm ngồi xuống mép giường.

Cố Thầm hỏi: “Cần em giúp anh sấy tóc không?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Không cần, chẳng phải đã mười giờ rồi à? A Thầm, em ngủ trước đi.”

Thế là Cố Thầm đưa máy sấy cho anh, ngáp một cái đầy lười biếng: “Được rồi, em ngủ đây.”

Nhìn cổ tay trắng nõn trước mắt, Lệ Đình Khâm nắm lấy, nhận lấy máy sấy rồi tiện thể đặt nó xuống. Nhân cơ hội đó, anh trở tay đè Cố Thầm xuống giường, cúi đầu trao cho nhau một nụ hôn sâu.

Những giọt nước còn vương trên tóc nhỏ xuống mặt Cố Thầm, chảy dọc xuống cổ, xương quai xanh… Làn da vừa tắm xong vẫn còn âm ấm, khi bị những giọt nước lạnh kích thích, theo phản xạ rùng mình một chút.

Lệ Đình Khâm nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước trên người cậu. Cố Thầm có nước da trắng lạnh nhạt, còn da của Lệ Đình Khâm lại hơi thiên về màu mật ong. Khi anh lau đi từng giọt nước, dưới ánh mắt là sự đối lập màu da rõ rệt giữa hai người.

Nhìn ánh mắt Lệ Đình Khâm ngày càng thâm trầm, Cố Thầm nắm lấy tay anh, ngăn lại động tác, mỉm cười nói: "Lệ tổng, nếu anh không buông em ra, tóc anh càng nhỏ nước xuống, thế nào cũng không lau khô được đâu."

Lệ Đình Khâm buông tay, thấp giọng nói: "A Thầm, đây là nụ hôn chúc ngủ ngon, ngủ đi."

Nói rồi, anh ngồi dậy, quay lưng lại với Cố Thầm, bắt đầu sấy tóc.

Cố Thầm nằm trên giường, nghiêng người chống đầu nhìn bóng lưng anh, luôn cảm thấy cơ thể của Lệ tổng có chút căng thẳng.

Nhưng nhân phẩm của Lệ tổng vẫn rất đáng tin cậy. Cậu hạ tay xuống, chui đầu vào gối, lắng nghe tiếng máy sấy vang lên trong đêm. Một lát sau, tiếng máy sấy cũng ngừng lại, căn phòng lại trở về tĩnh lặng. Chiếc chăn mỏng đầu hạ khẽ xê dịch, bên cạnh cậu xuất hiện một nguồn nhiệt độ khác.

Cố Thầm vẫn chưa quen với việc chung giường với người khác, nhưng có lẽ vì cả hai luôn dùng chung đồ tắm gội nên cậu rất quen thuộc với mùi hương này. Cũng vì vậy mà cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, cậu phát hiện mình đã bị Lệ Đình Khâm ôm vào trong lòng, hai cơ thể dán chặt vào nhau.

Mà quần áo ngủ đầu hạ lại mỏng nhẹ, khiến cậu có thể cảm nhận rõ ràng đường nét cơ bắp của đối phương, cùng với… một hiện tượng sinh lý bình thường.

Nhưng có lẽ vì những ngày qua di chuyển vất vả, Lệ Đình Khâm vẫn chưa thức dậy. Cố Thầm cũng nghĩ anh lúc nào cũng xoay vòng làm việc suốt 24 giờ quả thực không dễ dàng gì, nên không đánh thức, chỉ thoải mái nằm trong lòng anh, thả lỏng một lúc.

Thế nhưng, cảm giác đó quá rõ ràng, muốn bỏ qua cũng không được… Mà càng để ý, cậu lại càng ngại không dám cử động.

Khụ, ngày nào Lệ tổng cũng tăng ca, vậy mà vẫn tràn trề sức sống như thế… cũng đúng là hiếm thấy.

Giữa đầu hạ, hai người nằm sát nhau thế này vẫn có chút nóng. Cố Thầm cảm thấy càng lúc càng oi bức, cuối cùng không chịu nổi nữa, thử nhẹ nhàng gỡ tay Lệ Đình Khâm đang ôm lấy eo mình ra.

Nhưng vừa mới cử động, Lệ Đình Khâm đã tỉnh.

Lệ Đình Khâm chậm rãi mở mắt, cảm nhận ánh nắng len qua khe rèm cửa, rồi hỏi: “A Thầm, mấy giờ rồi?”

Cố Thầm cũng không nhìn đồng hồ, chỉ lười biếng đáp bâng quơ: “Chắc sắp tám giờ rồi.”

Nghe vậy, Lệ Đình Khâm lập tức tỉnh táo, hỏi: “Trễ vậy sao? A Thầm, chẳng phải em muốn dậy sớm tập thể dục…”

Cố Thầm lại nói: “Không sao, cứ nằm thêm một lát đi.” Thật ra nếu không có việc gì, buổi sáng cứ thế nằm không như vậy cũng khá thư thả.

Lúc này, Lệ Đình Khâm mới nhận ra sự khác thường của cơ thể mình. Mà hai người còn dán sát vào nhau như vậy, chắc chắn A Thầm cũng cảm nhận được… Hầu kết của anh khẽ trượt lên xuống.

Lần đầu tiên Lệ Đình Khâm cảm thấy có chút lúng túng. Anh thử làm như không có chuyện gì mà buông Cố Thầm ra, nhưng động tác lại vô tình chạm vào người cậu, rồi phát hiện ra - A Thầm cũng…

Cố Thầm khẽ run lên vì bị chạm vào, nhưng lại thản nhiên nói: "Không sao, đối với hai người đàn ông khỏe mạnh hơn hai chục tuổi mà nói, đây là hiện tượng bình thường." Nếu Lệ tổng không có thì chỉ có thể nói là do thức khuya quá độ mà thôi.

Lệ Đình Khâm nhất thời không biết nói gì: "Khụ khụ…"

Cố Thầm tiếp tục tựa đầu lên cánh tay rắn chắc của anh, điềm nhiên bảo: "Cứ nằm thêm chút nữa đi, lát nữa là hết thôi."

Lệ Đình Khâm: "…A Thầm, em chắc chứ?" Nằm thế này mà muốn nhanh chóng trở lại bình thường, e là không dễ dàng đâu.

Nhưng dù sao cũng đã nằm rất lâu, cả hai vẫn tận hưởng một buổi sáng thư thái và chậm rãi.

Sau khi chậm rãi rời giường, hai người lại cùng nhau thong thả ăn sáng.

Cố Thầm nói: "Hai ngày nữa có phải chuẩn bị dọn nhà không?"

Lệ Đình Khâm đáp: "Đúng là nên chuẩn bị rồi. Ngày thường ở Ý Viên, cuối tuần thì lên núi, thế nào?"

Cố Thầm nói: "Được, khu vườn đó xây khá ổn, ở lâu dài cũng được, không cần phải chạy tới chạy lui hoài."

Lệ Đình Khâm nói: "Nghe em quyết định đi, anh theo lịch của em."

Bây giờ anh thật sự không còn khuyên A Thầm ra ngoài làm việc nữa, vì đã hiểu được rằng Cố Thầm thật sự muốn nghỉ ngơi.

Sáng nay, bầu không khí thư thả và ung dung này thậm chí còn khiến anh nghĩ đến việc sớm nghỉ hưu để tận hưởng cuộc sống cùng A Thầm.

Cố Thầm gật đầu: "Được."

Hai người bắt đầu chuẩn bị việc dọn nhà một cách chậm rãi. Nhưng vì cả hai nơi đều đã đầy đủ mọi thứ, nên không có gì cần chuyển đi. Chỉ cần dọn dẹp Ý Viên cho sạch sẽ, trang bị thêm những thứ cần thiết, sau đó dọn đến ở là được.

Thế là họ cứ thế thong thả mà phung phí cả một buổi sáng.

Nhưng Cố Hằng thì không được nhàn nhã như vậy.

Sáng sớm, hắn đã đến Môi Trường Thế Lực Môi, ngồi chờ trong phòng khách để đợi Trương tổng bàn về chuyện "ký hợp đồng."

Tận gần trưa, Trương tổng mới "có thời gian" gặp hắn. Khi nhìn thấy con số trên hợp đồng, sắc mặt Cố Hằng vặn vẹo một chút, nhưng lại liếc thấy phong bì đựng ảnh trong tay Trương tổng, hắn đành nhẫn nhịn.

Trương tổng nhìn biểu cảm của hắn, đặt phong bì bên cạnh hợp đồng rồi nói: "Hằng thiếu, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta ký hợp đồng chứ?"

Dù gì ông ta cũng chẳng cần kiêng dè nhà họ Cố nữa, vì hai năm nữa công ty này cũng sẽ bị thâu tóm. Nếu không tranh thủ kiếm một khoản ngay lúc này, thì còn đợi đến khi nào?

Cố Hằng nghiến răng nói: "Được, ký thì ký."

Dù sao cũng chỉ là thêm hai mươi vạn tiền phí xử lý rác mỗi tháng mà thôi. Hợp đồng kéo dài hai năm, trong khoảng thời gian này, hắn có thể lấy tiền tiêu vặt của mình để bù vào, rồi xoay sở thêm từ những nguồn khác, chắc là sẽ ổn.

Sau khi ký hợp đồng, hắn lập tức mở phong bì lấy ảnh ra xem. Nhưng vì ảnh chụp toàn cảnh hội nghị, không có cận cảnh nên người trong ảnh trông khá nhỏ. Nhìn thoáng qua, ngoài Lệ Gia Thụ ra, hắn chẳng nhận ra được mấy ai.

Hắn xem một lúc, đành phải cầm ảnh hỏi Trương tổng: "Trương tổng, trong này ai là Tiểu Cố tổng?"

Trương tổng chỉ cho hắn xem: "Người bên cạnh Lệ tổng chính là cậu ấy."

Cố Hằng chăm chú nhìn thanh niên mặc vest chỉn chu, đeo kính gọng vàng bên cạnh Lệ Gia Thụ. Khí chất đúng là không tầm thường, nhưng mà… sao trông có chút quen mắt?

Hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm đó, giám đốc Trương vẫn còn cảm thấy khiếp sợ, cảm khái nói: "Đừng nhìn người ta trẻ tuổi mà coi thường, cậu ấy rất lợi hại đấy. Các ông chủ của Thông Hải, GH đều muốn mời cậu ấy về làm cố vấn."

"Hằng thiếu, cậu tìm tiểu Cố tổng là có chuyện gì vậy?"

Nói đến đây, Trương tổng thật sự tò mò. Dù gì, Cố Hằng vì muốn có ảnh của tiểu Cố tổng mà sẵn sàng chấp nhận ký hợp đồng bất lợi như vậy, hẳn là có nguyên nhân sâu xa nào đó.

Nhưng Cố Hằng dù có nhìn mãi cũng không thể nhớ ra đã gặp người này ở đâu.

Có điều, khí chất của người này đúng là quá mạnh. Chỉ cần nhìn tấm ảnh chụp từ xa cũng có thể cảm nhận được phong thái áp đảo quần hùng, lời đồn quả thật có mấy phần đáng tin.

Có lẽ… cậu ta thật sự là nhân tài trong giới doanh nghiệp? Mình đã từng thấy trong một buổi tiệc xã giao nào đó?

Cố Hằng không tiện nói thẳng về chuyện liên tông*, nhưng cũng muốn chuẩn bị trước cho kế hoạch sau này, bèn mập mờ đáp:

“Vị tiểu Cố tổng này có lẽ là họ hàng xa của nhà tôi. Trước đây mất liên lạc đã lâu, gần đây mới nghe tin tức, nên cha tôi bảo tôi đi tìm xem thế nào.”

(*Liên tông: Kết thân thông qua hôn nhân giữa các gia tộc.)

Trương tổng âm thầm bĩu môi, trong lòng có chút khinh thường. Nhà họ Cố đúng là không biết xấu hổ, thấy ai họ Cố cũng nhận là họ hàng sao? Với phong cách làm việc của Cố gia, nếu trong gia tộc thực sự có một nhân vật tài giỏi như "tiểu Cố tổng", chẳng lẽ lại không phô trương cho thiên hạ biết? Cần gì phải bỏ số tiền lớn chỉ để tìm một bức ảnh?

Vì vậy, Trương tổng nói: "Thì ra là vậy! Vậy Hằng thiếu, cậu có biết tên của tiểu Cố tổng không? Nói thật, hôm đó ai cũng muốn biết, nhưng tiểu Cố tổng thực sự quá thần bí." Nếu có thể moi được tên của tiểu Cố tổng từ Cố Hằng, thì cũng coi như thu hoạch được một tin tức đáng giá.

Cố Hằng cười giả lả: "À... không tiện tiết lộ." Nếu hắn biết, còn cần phải tốn công tìm ảnh làm gì?

"Vậy sao." Trương tổng càng thêm chắc chắn rằng Cố gia hoàn toàn không quen biết gì tiểu Cố tổng, chỉ đơn giản là muốn kết thân mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trương tổng cũng không còn hứng thú nữa, thái độ lạnh hẳn đi, trực tiếp đứng dậy nói: “Vậy cậu cứ tự nhiên, tôi còn việc, không tiếp được nữa.”

...

Cố Hằng nhìn ảnh mà không nhận ra được gì, tìm trên mạng cũng chẳng có thông tin, hỏi thăm đám công ty môi trường lại

càng mù tịt. Rốt cuộc phải tra thế nào đây?

Không còn cách nào khác, Cố Hằng đành mang ảnh về nhà. Hắn phô-tô vài bản, đưa cho Cố Trọng Mậu và Cố Khảng mỗi người một tấm, rồi nói: “Cha, anh cả, ảnh thì con tìm được rồi, nhưng con cứ cảm thấy tiểu Cố tổng này rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó.”

Cố Trọng Mậu và Cố Khảng nhìn vào bức ảnh, nhìn chằm chằm vào người được khoanh tròn, lập tức có chung một cảm giác - quen mắt, thực sự rất quen, nhưng nếu bảo họ nghĩ xem đã gặp người nào có khí chất như vậy ở đâu, thì lại chẳng nhớ ra nổi.

Cố Trọng Mậu nói: “Khuôn mặt này đúng là rất quen, nhưng khí chất này... Trong giới này, hình như ta chưa từng gặp ai có khí thế như vậy. Nếu ta từng gặp, thì không thể nào không nhớ được.”

Cố Khảng cũng đồng tình: "Đúng vậy, khí chất phi phàm thế này, chỉ cần từng gặp qua, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc." Có lẽ là giống ai đó chăng...?

Giống ai? Cố Khảng lại quan sát kỹ hơn, bỗng có một suy nghĩ hoang đường, gã nói: “Cha... cha có thấy người này trông rất giống Tiểu Thẩm không?”

"Giống lắm sao?" Cố Trọng Mậu và Cố Hằng lập tức chăm chú nhìn lại.

Cố Trọng Mậu nói: “Hình như... có hơi giống?”

Nhưng giọng điệu ông ta có chút khó hiểu. Trong ấn tượng của ông ta, Cố Thẩm lúc nào cũng rụt rè, cúi đầu, thu vai lại, còn về dung mạo thực sự thế nào... ông ta chợt nhận ra mình không nhớ nổi?

Dù sao thì lúc nhỏ, Cố Thẩm luôn học nội trú, ông ta chưa từng đến thăm. Khi cậu học đại học ở nơi khác, ông ta cũng chưa từng gặp. Mãi đến khi hợp tác với nhà họ Lệ, ông ta mới tìm một đứa con để liên hôn. Nhưng đám con trong nhà đều xuất sắc, ông ta không nỡ gả cho đàn ông, thế nên mới gọi Cố Thẩm về.

Nếu nói từng gặp thì có lẽ chỉ có hai lần, một lần là khi đón Cố Thẩm về, một lần là khi cậu kết hôn với Lệ Đình Khâm. Còn lại, ông ta toàn ra lệnh qua điện thoại, vốn chẳng có hứng thú nói chuyện trực tiếp với đứa con này. Tổng cộng gặp hai lần, giờ đã ba tháng không gặp, ông ta cảm thấy mình không nhớ rõ cũng là bình thường.

Vì thế, Cố Trọng Mậu lạnh lùng hỏi Cố Khảng và Cố Hằng: “Các con là anh em ruột của nó, đến mặt mũi nó thế nào cũng không nhận ra sao?”

Nhưng Cố Khảng và Cố Hằng cũng chẳng khá hơn, cả hai đều chỉ gặp Cố Thẩm có hai lần, cảm giác cũng giống Cố Trọng Mậu, nếu người trong ảnh vẫn mang dáng vẻ rụt rè, không có chút tồn tại nào, thì có lẽ họ còn dám đoán đây là Cố Thẩm. Nhưng bây giờ, khí thế của người này lại áp đảo toàn hội trường, bọn họ thực sự không dám nhận.

Cố Kháng đề nghị: “Hay là tìm ảnh của Tiểu Thẩm để so sánh?”

Cố Trọng Mậu lạnh lùng đáp: "Vậy còn không mau đi tìm?" Việc người trong ảnh có thể là Cố Thẩm khiến ông ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng Cố Khảng và Cố Hằng tìm khắp nơi cũng chẳng thấy ảnh của Cố Thẩm. Hơn nữa, Cố Thẩm không lớn lên trong nhà họ Cố, nên cũng không có khả năng để lại ảnh chụp ở đây.

Lần đầu tiên, Cố Khảng cảm thấy thật nực cười, một người từ trước đến nay chẳng ai quan tâm, giờ muốn tìm bằng chứng về sự tồn tại của cậu lại khó đến vậy sao?

Cố Khảng không ngờ rằng, dù đã có bức ảnh trong tay, nhưng vấn đề "người trong ảnh là ai?" vẫn trở thành một bí ẩn trong lòng họ. Gọi điện cho Cố Thầm thì không liên lạc được, cứ lơ lửng thế này thật là khó chịu.

Nhưng rất nhanh, tin tức được lan truyền, Lệ tổng đã dốc tiền xây dựng Ý Viên, cuối cùng cũng dọn vào ở.

Tạm thời chưa xác định được danh tính của "tiểu Cố tổng", vậy thì ít nhất họ cũng có thể xác nhận chuyện này trước.

Đường đường chính chính chuyển vào sống, người làm kẻ hầu ra ra vào vào, Lệ tổng đâu có giấu diếm gì, kiểu gì cũng sẽ có tin tức về người sống cùng hắn.

Và rồi, họ biết được người đó chính là bạn đời hợp pháp của Lệ tổng - "Cố tiên sinh".

Cố Khảng: "???" Gì đây? Lại nói đến tên em trai Cố Thầm của gã sao? Thế trước giờ tên đó ở lì trên núi làm gì, sống cùng người rừng à?

Mang tâm trạng vừa sốc vừa khó hiểu, Cố Khảng đoán: “Có khi nào Lệ Đình Khâm mê muội đến mức mất hết lý trí, lúc ra nước ngoài thì giấu Tiểu Thầm trên núi, về nước mới đón xuống?”

“Còn chuyện bức ảnh ở hội trường... Tôi không tin một cử nhân tài chính chưa từng đi làm như Cố Thầm lại có thể đàm phán gì. Có khi nào Lệ Đình Khâm nuông chiều quá mức, cố tình để cậu ta tham gia mấy hội nghị để rèn luyện, còn tạo thanh thế?”

“Còn cái danh 'tiểu Cố tổng' mà người ngoài thổi phồng... Chẳng qua là vì Cố Thầm mang họ Cố, có thể liên tưởng đến gia tộc thần bí nào đó thôi. Đám doanh nghiệp này cứ nói như vậy, còn tốt hơn để thiên hạ thấy họ bị một tên ngốc như Lệ Gia Thụ đánh bại.”

"Còn chuyện bức ảnh này..."

Cố Khảng cầm bản hợp đồng cấp dưới mang về, ném thẳng vào mặt Cố Hằng, giận dữ nói: “Đồ ngu! Đương nhiên là bọn họ bày trò để lừa tiền mày rồi!”

___

Chương 59: Vậy rốt cuộc là đấu kiếm thật hay đấu kiếm giả đây?

Tin tức Lệ Đình Khâm sau khi về nước liền cùng bạn đời dọn vào Ý Viên lập tức thu hút sự chú ý của giới xã giao thành phố H.

Trong ấn tượng của người ngoài, Lệ Đình Khâm nắm quyền từ khi còn trẻ, tác phong quyết liệt, nhưng suốt nhiều năm không gần gũi nam nữ sắc. Đến năm 28 tuổi, bên cạnh anh chưa từng xuất hiện ai, vậy mà bây giờ đột nhiên đã có bạn đời? Đây là giấu kín nhiều năm hay là "lửa cũ bùng lên" mà kết hôn chớp nhoáng?

Xét đến việc anh bỏ công tu sửa Ý Viên, mời những nhà thiết kế và nghệ nhân hàng đầu, lại còn dày công sưu tầm cây cối hoa cỏ quý giá, có thể thấy vị bạn đời họ Cố này chắc chắn có vị trí đặc biệt trong lòng anh.

Nghe những lời đồn này, Cố Trọng Mậu rốt cuộc cảm thấy cuộc hôn nhân này không uổng phí.

Lúc trước, tại sao ông ta còn muốn âm thầm hợp tác với nhà họ Lệ để giấu kín tin tức này chứ? Suốt ba tháng qua, gà họ Lệ luôn công tư phân minh, chẳng hề dành chút hời nào cho thông gia. Vậy thì bây giờ, chuyện này cũng nên được công khai rồi.

Có điều, nói thẳng ra thì mất giá quá, tốt nhất nên để lộ "vô tình" trong vài dịp xã giao thì hơn.

Ngay khi Lệ Hồng Anh và Lương Thanh vừa về nước, họ lập tức nhận được vô số lời mời tham gia tiệc tối, đấu giá và hoạt động từ thiện. Dù không can dự vào giới kinh doanh, nhưng cả hai từ lâu đã là nhân vật nổi bật trên bàn tiệc xã giao. Tranh của Lệ Hồng Anh luôn được săn đón, còn Lương Thanh thì tận tâm với các hoạt động từ thiện.

Tối nay, họ cũng dự định tham gia một sự kiện từ thiện. Theo thông lệ, họ thích đưa con trai út theo cùng. Vừa hay Lệ Gia Thụ mới chập chững bước vào thương trường, đây cũng là dịp tốt để làm quen thêm nhiều người.

Thế nhưng, Lệ Gia Thụ trong bộ vest chỉnh tề đứng phía sau, nhìn Lương Thanh trang điểm, khoát tay thở dài: “Mẹ, con không đi đâu. Sau này hai người cũng đừng dẫn con đi nữa. Dù gì con cũng đang làm hai công việc, ngày nào cũng tăng ca, haiz...”

Vừa cài trâm cài áo, Lương Thanh vừa nói: "Lại bóng gió về anh con đấy à?" Con trai lớn thì trưởng thành sớm, con gái thứ thì độc lập, đến lượt con trai út, họ mới có thời gian đưa theo bên mình, thành ra rất muốn nuôi nó hoạt bát một chút. Nhưng mà... hình như hơi quá đà rồi? Không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là mỗi lần về nhà cũ thì dễ bị đánh.

Lương Thanh lại nói tiếp: “Nhưng mà, anh con cũng nên nghỉ ngơi, ở nhà bầu bạn với anh dâu con. Bây giờ đang là thời điểm quan trọng để theo đuổi vợ, con cũng phải góp sức chứ, đúng không Gia Thụ?”

Lệ Gia Thụ: "..." Hóa ra "góp sức" của cậu ta chính là tăng ca à…

"Haiz, được thôi."

Giãy giụa thất bại, Lệ Gia Thụ nghiêm túc nói: “Mẹ, thật ra con có chuyện nghiêm túc muốn bàn với mẹ đây.”

“Giờ tin anh con kết hôn đã lan ra ngoài rồi, chắc chắn sẽ có nhiều người dò hỏi về việc này. Mẹ tuyệt đối không được tiết lộ thông tin cá nhân hay xuất thân của anh dâu đâu đấy...”

Anh trai nói rất đúng, anh dâu khó khăn lắm mới rút khỏi tổ chức đặc thù, quá khứ của anh ấy tuyệt đối không thể để lộ ra từ nhà họ Lệ. Nếu không, sẽ bị kẻ có dã tâm lợi dụng, gây nguy hiểm cho anh dâu.

Lương Thanh hơi khó hiểu: “Ý con là sao? Lần trước cha của Tiểu Thầm còn dẫn người nhà đến mời mẹ và ba con dùng bữa, chỉ là... thái độ của họ hơi kỳ lạ.”

Lệ Gia Thụ lập tức nói: “Dĩ nhiên là kỳ lạ rồi! Anh dâu con đâu phải con ruột của Cố Trọng Mậu!”

"Hả?" Lương Thanh cảm giác như vừa nghe được tin giật gân. Bà biết mẹ của Tiểu Thầm, Tịch Nhã Quân đã ly hôn với Cố Trọng Mậu, hình như Tiểu Thầm cũng sống với mẹ từ nhỏ. Chẳng lẽ...?

Lệ Gia Thụ nói tiếp: “Mẹ nghĩ xem, một nhà họ Cố đầy mưu mô như thế, sao có thể sinh ra một nhân vật thần tiên như anh dâu con được? Hơn nữa, anh ấy còn không phải con ruột của ông ta, vậy mà ông ta lại tìm mẹ để kết thân, chắc chắn là có âm mưu.”

Lương Thanh gật đầu chắc nịch: "Đúng vậy." Hôm đó ánh mắt của Cố Trọng Mậu quả thực không bình thường.

"Còn nữa, mẹ nhất định phải biết chuyện này."

Lệ Gia Thụ cau mày bổ sung: “Trước đây công ty con từng bị người ta ác ý tố cáo, còn có kẻ vu khống con và anh trai thông đồng với thế lực nước ngoài.”

“Bây giờ có một ông chủ công ty đến tìm con, tiết lộ rằng chuyện này có thể do con trai Cố Trọng Mậu, Cố Hằng, đứng sau giật

dây. Không biết bọn họ đang có âm mưu gì, mẹ nhớ để tâm một chút."

Thật sao? Đình Khâm liều sống liều chết ở nước ngoài, vậy mà nhà họ Cố còn dám vu khống nó? Lương Thanh cười lạnh: "Mẹ biết rồi, con yên tâm đi."

Đêm nay, một quỹ từ thiện tổ chức dạ tiệc gây quỹ giúp đỡ trẻ em nghèo vùng núi. Điều bất ngờ là Cố Trọng Mậu – người gần như chưa từng tham gia dạ tiệc từ thiện – lại phá lệ góp mặt.

Phần mở màn vẫn là phiên đấu giá từ thiện như thường lệ. Khi các nhân vật tiếng tăm trong giới nhìn thấy Cố Trọng Mậu, ai nấy đều lộ vẻ bất ngờ. Người này... hôm nay chắc không phải đến giơ bảng đấu giá đấy chứ?

Thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Cố Trọng Mậu không chỉ liên tục giơ bảng mà còn chi ra hàng chục triệu, mua về tranh "Long Phụng Trình Tường", đồ sứ "Song Song Thành Đôi", vật trang trí "Hỷ Thượng Mi Chi" cùng vô số món đồ mang ý nghĩa cát tường khác. Ông ta còn cười tươi rói, mặt mày hớn hở, trông chẳng hề tiếc tiền chút nào?

Sao cảnh tượng này cứ như... nhà có đại hỉ, đến mức lão "két sắt sống" này cũng chịu rút tiền vậy?

Tại buổi đấu giá này, Cố Trọng Mậu đã trực tiếp chi ra số tiền đứng thứ ba toàn hội trường để ủng hộ hoạt động từ thiện. Ông ta vừa không lấn át hào quang của những nhân vật quan trọng trong buổi tiệc, lại còn thu hút được sự chú ý, có thể nói là rất có chừng mực.

Sau buổi đấu giá là tiệc rượu dành cho những nhà hoạt động từ thiện giao lưu.

Quả nhiên, có người tò mò hỏi: “Cố tổng, trông ngài dạo này khí sắc không tệ, gần đây có chuyện vui gì sao?”

Cố Trọng Mậu nâng ly rượu, chạm nhẹ với người nọ, khẽ nói: “Cũng không hẳn là chuyện vui gì, chẳng qua con trai tôi mới thành hôn không lâu, muốn mua thêm một số vật dụng mang ý nghĩa tốt lành, vợ chồng sum vầy thôi.”

Người kia lập tức kinh ngạc: "Con trai Cố tổng mới kết hôn? Là Hằng thiếu sao? Là thiên kim tiểu thư nhà nào vậy? Sao tôi chưa từng nghe nói?" Nhưng trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, Cố Trọng Mậu là kiểu người thế nào chứ? Ngay cả khi con trai trưởng mà ông ta coi trọng nhất, Cố Khảng, kết hôn cũng chưa từng làm đến mức này, làm sao có chuyện bỏ ra hàng chục triệu chỉ để mua sắm đồ dùng cho con trai mới cưới?

Cố Trọng Mậu nói: “Không phải A Hằng, là thằng hai nhà tôi. Nó vốn tính tình hướng nội, nên rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Chủ yếu là nó kết hôn với một người đàn ông, tôi không chủ động nhắc đến, nên ông không biết. Nhưng mà, chuyện nó kết hôn chắc mọi người cũng nghe qua rồi, chẳng phải gần đây các cậu đang bàn tán xôn xao chuyện Lệ tổng giấu người trong nhà đó sao?”

"Hã?" Người kia sững sờ, cảm thấy hoàn toàn không hiểu gì cả, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nhị thiếu nhà họ Cố chẳng phải vẫn luôn là Cố Hằng sao? Cố Trọng Mậu trước giờ chưa từng nhắc đến việc ông ta còn có một cậu con trai hướng nội nào cả.

Hơn nữa, kết hôn với Lệ tổng? Lệ Đình Khâm á? Con trai của Cố Trọng Mậu thì làm sao có thể xứng với anh được?

Cách đó không xa, Lương Thanh cũng đang trò chuyện với người khác về hoạt động từ thiện: “Việc phát triển thể thao thanh thiếu niên ở vùng núi là rất khả thi. Trẻ con ở đó thường xuyên chạy nhảy trên núi đồi, thể chất có ưu thế hơn hẳn, có thể tìm được rất nhiều mầm non tốt…”

Bạn thân của bà, Bành Ngọc Thư, nói: “Thực ra vấn đề lớn nhất vẫn là kinh phí. Khoản tiền quyên góp từ buổi đấu giá lần này vẫn nên ưu tiên sử dụng cho giáo dục bắt buộc, đó mới là vấn đề căn bản. Còn về phương diện thể thao, chúng ta có thể tìm cách huy động thêm một quỹ riêng biệt…”

Nhưng vì tin đồn gần đây, nhiều người quan tâm đến chuyện khác hơn. Có người cầm ly rượu, tao nhã bước tới: “Chị Thanh, sao Đình Khâm lại kết hôn nhanh vậy? Chúng tôi chẳng nghe thấy một chút tin tức nào cả… Cậu ấy có phải yêu đương cuồng nhiệt quá không, chưa bàn bạc với gia đình đã vội vã kết hôn chớp nhoáng rồi?”

Một quý bà khác cũng xen vào: “Lệ phu nhân, đột nhiên lại có một con dâu nam, bà có thấy hơi…”

Lương Thanh lạnh lùng liếc người gọi bà là "Lệ phu nhân", nói: “Không phải con dâu nam, hai người trẻ tuổi yêu nhau, kết thành bạn đời, đến miệng bà thì thành con dâu của tôi à?”

Bành Ngọc Thư lập tức kéo người kia sang một bên, cười nói: “Chị Thanh, xem ra… chị rất hài lòng với vị tiên sinh họ Cố này nhỉ?”

Lương Thanh khẽ cười: “Tôi hài lòng với bạn đời của con trai tôi. Nhưng đúng là hai đứa nó vẫn chưa tổ chức hôn lễ, chắc tình cảm vẫn chưa đến mức đó. Thật ra, cũng là nhà chúng tôi trèo

cao, bây giờ tôi thật sự lo lắng, sợ rằng Đình Khâm không đủ xuất sắc để xứng với người ta."

Mấy quý bà xung quanh nghe vậy, thoáng chốc đều ngỡ rằng Lương Thanh đang "khiêm tốn kiểu phô trương". Lệ Đình Khâm là nhân vật cỡ nào chứ? Khi xưa, những phu nhân nhà giàu ai nấy đều ghen tị với Lương Thanh vì bà sinh ra được một người con trai xuất sắc như vậy. Giờ đây, Lệ Đình Khâm đã là người nắm quyền thực sự của nhà họ Lệ, trở tay làm mưa, lật tay làm gió. Sau lưng có thể tán gẫu về anh, nhưng nếu gặp mặt trực tiếp, có lẽ ai cũng phải dè chừng vài phần.

Bành Ngọc Thư thật sự kinh ngạc, nói: "Trên đời này mà cũng có người khiến chị thật lòng cảm thấy Đình Khâm không xứng á? Rốt cuộc là công tử nhà nào vậy? Chị làm tôi tò mò quá rồi đấy."

Lương Thanh thở dài: "Haiz, thực ra nhà họ Cố còn chưa đồng ý chuyện này, tôi không tiện nói đâu."

Cái nhà họ Cố kia vẫn chưa đồng ý hôn sự của Lệ Đình Khâm và Cố tiên sinh sao? Bảo sao đến giờ vẫn chưa có hôn lễ… Những người có mặt suy tư. Xem ra vị Cố tiên sinh này thực sự không xuất thân từ một gia đình bình thường.

Một người phụ nữ khác khó hiểu hỏi: "Nhưng chẳng phải nghe nói Lệ tổng còn vung tiền sửa sang Ý Viên? Chẳng phải người ta đã dọn vào ở rồi sao?" Chuyện này làm ai cũng nghĩ Lệ tổng đang "kim ốc tàng kiều" một vị mỹ nhân.

Lương Thanh vẫn lắc đầu: "Môi trường của Ý Viên… thật ra cũng chỉ bình thường thôi. Nếu không phải vì chiều Đình Khâm, có lẽ tiểu Cố cũng không muốn chuyển đến ở đâu." Dù sao thì khu biệt thự vẫn có điều kiện tốt hơn Ý Viên nhiều. Không biết Tiểu Thẩm ở đó có hài lòng không.

Người phụ nữ kia sững sờ: "Ý Viên mà vẫn chỉ bình thường?"

Đừng nói đến diện tích rộng lớn của khu vườn, những đình đài lầu các bên trong đều do các nhà thiết kế hàng đầu thực hiện, còn có vô số cây cối, hoa cỏ quý giá. Trước đó họ còn đoán rằng bạn đời của Lệ tổng hẳn phải là người có gu thưởng thức cao, vậy mà giờ theo lời Lương Thanh, nơi này trong mắt Cố tiên sinh cũng chỉ là bình thường? Vậy vị Cố tiên sinh này rốt cuộc xuất thân từ danh gia vọng tộc nào? Từng sống trong điều kiện ưu việt ra sao?

Các quý bà hiếu kỳ thở dài: "Cái nhà họ Cố đó, rốt cuộc là…"

Lúc này, Cố Trọng Mậu nhìn thấy Lương Thanh, hơi ngạc nhiên và vui vẻ nói: "Thông gia, không ngờ lại gặp bà ở đây?"

Những người xung quanh đều bất ngờ. Cố tiên sinh kia cũng họ Cố, lẽ nào chính là Cố gia của Cố Trọng Mậu? Nhưng nhìn thế nào cũng không giống… Sự tò mò của mọi người đã bị Lương Thanh khơi dậy, nhưng nếu sự thật là vậy, thì quả thật quá gây thất vọng.

Nhưng Lương Thanh lại cau mày, hỏi: "Ông là…?"

Cố Trọng Mậu có linh cảm không hay, nhưng con trai ông ta đã cưới về nhà họ Lệ, nhà họ Lệ muốn chối cũng không được. Ông ta tiếp tục nói: "Lệ phu nhân, bà sao lại không nhận ra tôi? Mấy hôm trước chúng ta còn cùng nhau ăn cơm mà."

Nghe Cố Trọng Mậu gọi Lương Thanh là "Lệ phu nhân", Bành Ngọc Thư lập tức hiểu rằng hai người này căn bản không quen thân. Bà ta biết ngay mà, người có thể khiến Lương Thanh thốt lên rằng ngay cả Đình Khâm cũng không xứng, làm sao có thể là con trai của Cố Trọng Mậu được.

Lương Thanh lạnh nhạt nói: "Tôi thực sự không quen ông."

Bành Ngọc Thư bồi thêm một câu: "Chị Thanh không tham gia giới kinh doanh, chắc không biết Cố tổng đây."

“Ồ, thì ra là Cố tổng.”

Lương Thanh gật đầu, không hài lòng nói: “Sao ông lại nhận bừa thân thích thế? Chỉ cần họ Cố là con trai ông sao?”

Cố Trọng Mậu thực sự chấn động. Ông ta hoàn toàn không ngờ rằng Lương Thanh có thể thẳng thừng trở mặt như vậy. Ông ta khó hiểu: “Lệ phu nhân, Cố Thầm đang ở nhà bà, chẳng lẽ còn giả được sao?”

Mọi người xung quanh xôn xao: “Hả? Cố Trọng Mậu có một đứa con trai tên là Cố Thầm? Sao tôi chưa từng nghe nói?”

“Chắc là không có. Ba đứa con trai của ông ta, ông ta vẫn luôn tự hào lắm. Nếu còn một người xuất sắc đến mức khiến chị Thanh khen ngợi, sao ông ta chưa bao giờ nhắc đến?”

“Dạo này nhà họ Cố đang xuống dốc, có khi nào đang muốn bám vào nhà họ Lệ không? Nhưng thủ đoạn này thực sự quá ngu ngốc. Chính ông ta cũng nói, loại lời nói dối này dễ bị vạch trần nhất.”

Lương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta. Bà có dáng người cao ráo, cơ thể lại khoẻ mạnh nhờ tập luyện thường xuyên, nên khi nhìn người khác luôn có một loại khí thế áp đảo. Bà khẽ cười, chắc nịch nói: “Ông chắc chắn đây là con trai ông?”

Cố Trọng Mậu nheo mắt, hỏi: “Lệ phu nhân, bà có ý gì?”

Thấy vẻ do dự trên mặt Cố Trọng Mậu, mọi người cũng ngầm hiểu. Nếu đến việc mình có con trai hay không mà còn không chắc chắn, thì rõ ràng là không phải rồi.

Cố Trọng Mậu cảm thấy hôm nay thật sự hoang đường đến cực điểm, ngay cả con trai ruột của mình cũng có thể bị người ta trắng trợn phủ nhận, thế mà đám phụ nữ trước mắt này, tóc dài

nhưng tầm nhìn ngắn, lại tin vào những lời hoang đường của Lương Thanh?

Nhưng ông ta cảm thấy, tranh luận với đám phụ nữ này chẳng có ý nghĩa gì, càng làm ầm lên thì càng mất thể diện, chẳng khác nào ông ta đang tự chạy đến nài nỉ vậy.

Ông ta tỏ vẻ "rộng rãi" mà nói: “Lệ phu nhân, bà là phụ nữ, tôi không so đo với bà. Nhưng chuyện liên hôn giữa nhà họ Cố và nhà họ Lệ là sự thật rành rành, vấn đề hợp tác vẫn nên để người có quyền quyết định trong nhà bà lên tiếng thì hơn.”

Lương Thanh cười lạnh: “Vậy thì tôi đây rửa mắt mong chờ.”

Bữa tiệc tối nay, dù xảy ra chuyện hoang đường như vậy, nhưng tin tức về bạn đời của Lệ Đình Khâm – tiên sinh họ Cố, cũng nhờ đó mà lan truyền rộng rãi. Người này rốt cuộc là ai, lại có thể khiến Lương Thanh nói thẳng rằng ngay cả Lệ tổng cũng không xứng, khiến Cố Trọng Mậu phát điên mà nhất quyết nhận là con trai mình?

Mọi người đều thấy hoang mang, gần đây trong giới này, sao bỗng dưng lại có nhiều nhân vật mang họ Cố lợi hại đến thế?

Mấy ngày nay, Lệ Đình Khâm đang nghỉ phép, hai người họ chuyển đến Ý Viên.

Trùng hợp thay, Lệ Đình Khâm mới xây xong một phòng đấu kiếm, Cố Thầm buổi sáng không luyện kiếm nữa, mà cùng anh đấu kiếm, coi như rèn luyện thân thể.

Sáng sớm thức dậy, quản gia Lý đã chuẩn bị sẵn trang phục và thiết bị đầy đủ, kiếm cũng có trọng kiếm, kiếm liễu, bội kiếm các

loại.

Cố Thầm lướt tay qua từng chuôi kiếm một, hỏi: “Lệ tổng chơi loại nào?”

Lệ Đình Khâm nhướn mày: “Xem A Thầm thích cái nào đã.”

Cố Thầm chọn một thanh kiếm liễu* vừa tay.

*Mục tiêu của kiếm liễu là thân người, không bao gồm chân tay. Kiếm liễu có một bộ phận bảo vệ tay hình tròn để bảo vệ tay khỏi những cú đâm trực tiếp. Do bàn tay không phải là mục tiêu được tính điểm ở nội dung này nên bộ phận bảo vệ đơn thuần chỉ để bảo đảm an toàn.

Cả hai mặc đồ đấu kiếm, một tay ôm mặt nạ bảo hộ, một tay cầm kiếm đối diện nhau. Cố Thầm nhìn Lệ Đình Khâm, mỉm cười: “Lễ nghi của đấu kiếm đúng là nhiều thật, nhưng rất hợp với kiểu người như anh.”

Họ thực hiện lễ nghi mở màn, đồng thời nâng kiếm lên, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời rồi hướng về đối phương. Khi kiếm chạm nhau, phát ra một tiếng vang trong trẻo, ánh mắt hai người cũng giao nhau dọc theo thân kiếm mảnh mai.

Mũi kiếm hạ xuống đất, kết thúc nghi thức, Lệ Đình Khâm nói: "Cũng rất hợp với em." Nếu nói Cố Thầm khi múa kiếm là một vị tiên phiêu dật, thì khi mặc trang phục đấu kiếm, lại là sự tao nhã thuần túy.

Đeo mặt nạ bảo hộ vào, ánh nhìn chưa từng rời đi của cả hai cũng trở nên mờ ảo sau lớp mặt nạ.

Lệ Đình Khâm cảm nhận rõ ràng, khí chất ung dung của Cố Thầm đột nhiên thay đổi, trở nên sắc bén trong chớp mắt. Hiện

giờ, góc nhìn của anh cũng khác hẳn lúc thưởng thức Cố Thầm trên màn ảnh, bây giờ anh là đối thủ, đương nhiên sẽ cảm nhận được áp lực từ người kia.

Đây mới là Cố Thầm chân thực sao? Lệ Đình Khâm cảm nhận một sức hút khó diễn tả bằng lời.

Lúc này, ẩn sau lớp mặt nạ của Cố Thầm là biểu cảm gì đây?

Lệ Đình Khâm khẽ cười, giơ tay tấn công, nếu muốn hiểu rõ A Thầm, vậy thì bắt đầu từ việc làm đối thủ đi.

Cố Thầm cũng có chút bất ngờ, không ngờ Lệ tổng, một người luôn có giáo dưỡng, giữ chừng mực và kiềm chế, lại có thể kiếm sắc bén như vậy, tràn đầy ý đồ tấn công và thăm dò, nhất thời có thể so kè với cậu từng chiêu một.

Sau lớp mặt nạ, biểu cảm của Cố Thầm thoáng lộ ra chút thỏa mãn, quả nhiên, rèn luyện thể chất vẫn phải có hai người mới thú vị.

Trợ lý Trần vội vã đến Ý Viên vào buổi sáng, hỏi quản gia Lý: “Chú Lý, Lệ tổng và Cố tiên sinh đâu rồi?”

Quản gia Lý thuận miệng đáp: “Ồ, họ đang đấu kiếm.”

Trợ lý Trần: "?" Sao lại có thể nói chuyện này một cách tự nhiên thế chứ?

"Giờ này..."

Anh ta nhìn đồng hồ, chưa đến tám giờ sáng: “Ừm, giờ này cũng bình thường, vậy tôi chiều quay lại tìm Cố tiên sinh vậy.”

Quản gia Lý nói: “Chiều cậu đến làm gì? Họ đang đấu kiếm, cậu cứ vào đợi là được.”

Trợ lý Trần: “Hả?”

Quản gia Lý như chợt nhận ra gì đó, có chút bất lực nói: “Cậu trẻ à, đầu óc cậu rốt cuộc đang nghĩ đi đâu vậy, họ thật sự đang đấu kiếm! Đi đi, ngay bên kia phòng tập đó!”

Trợ lý Trần: “…Được rồi.”

Sau một trận đấu, Lệ Đình Khâm tháo mặt nạ bảo hộ ra, vừa hay nhìn thấy Cố Thầm cũng vừa tháo mặt nạ xuống. Anh hơi sững lại, lúc này biểu cảm trên gương mặt Cố Thầm vẫn chưa tan đi, như thể lộ ra con người đầy khí phách ẩn sau vẻ ung dung hằng ngày.

Cố Thầm nhìn về phía Lệ Đình Khâm, thì ra Lệ tổng vào lúc này, lại sắc bén và tràn đầy sức tấn công như vậy.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Không hẹn mà cùng quăng mặt nạ bảo hộ và kiếm sang một bên, Lệ Đình Khâm đẩy Cố Thầm vào tường, nhưng Cố Thầm cũng nghĩ giống vậy, lập tức xoay người đè ngược lại.

Một nụ hôn, nhưng lại mãnh liệt đến bất ngờ.

Trợ lý Trần vừa bước vào phòng đấu kiếm, đập vào mắt là ——

Hai người đàn ông mặc đồ đấu kiếm, đang hôn nhau nồng nhiệt không rời.

Hơn nữa, động tác của họ không có chút e dè nào, như thể chuẩn bị mạnh mẽ dung hòa đối phương vào trong lòng.

Mà nói thật, hai người đàn ông khí chất mạnh mẽ như thế, lúc hôn nhau dữ dội lại đẹp đến kinh người.

Vậy rốt cuộc là đấu kiếm thật hay đấu kiếm giả đây?

Trợ lý Trần không một tiếng động lùi lại hai bước: "..."

Thôi, anh ta vẫn nên quay lại lúc chiều thì hơn, ít nhất lần này cũng làm đúng được một chuyện.

Chương 60: Tiểu Cố tổng chính là… anh dâu của cậu, đúng không?

Buổi chiều, khi trợ lý Trần đến, Lệ Đình Khâm đang cùng Cố Thầm uống trà trong đình.

Nơi đây là một cái đình nhỏ ba mặt giáp nước, một lối đi bằng ván gỗ kéo dài từ bờ vào. Tấm rèm trúc buông xuống che bớt ánh nắng chiều, những tia sáng lẻ loi len qua khe hở, xuyên qua làn khói lượn lờ từ lư hương.

Trợ lý Trần mang theo một số tài liệu, bước đến nói: “Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm mặc một chiếc sơ mi đen, tay áo xắn đến khuỷu tay, đang pha trà một cách thành thạo trước bàn trà. Anh ngẩng đầu lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Trợ lý Trần đáp: “Là chuyện liên quan đến Cố tiên sinh. Nhị thiếu nhờ tôi báo cáo lại với ngài ấy.”

Trợ lý Trần thấy Cố Thầm bắt chéo chân, tựa lưng thư thái, trên người là chiếc sơ mi trắng rộng rãi. Khuỷu tay cậu đặt trên lan can gỗ bóng mịn, ngón tay thon dài như ngọc cầm một ít thức ăn cho cá, thong thả rắc xuống nước. Cá chép trong hồ tranh nhau đớp mồi, tạo nên những tiếng nước xao động.

Khung cảnh một đen một trắng, hòa hợp lạ thường.

Cố Thầm đặt chén sứ men hoa sen đựng thức ăn cho cá xuống, dùng khăn ướt chậm rãi lau tay, nói: “Ừ, cậu nói đi.”

"Liên quan đến khoản đầu tư của ngài tại Khoa Học Kỹ Thuật Vân Thiên."

Trợ lý Trần mở tập tài liệu, đưa tới trước mặt Cố Thầm: “Hôm qua, phòng thí nghiệm nhà họ Vân đã hoàn thành nghiên cứu. Đây là phương án sản phẩm hậu kỳ mà họ trình lên nhị thiếu. Tôi đã xem qua, theo kế hoạch, chậm nhất cuối năm là có thể thu lợi nhuận. Ngoài ra, về thiết kế sản phẩm sau này, tiến sĩ Vân và Minh tổng hy vọng nhị thiếu có thể thay mặt hỏi ý kiến của ngài.”

Cố Thầm đặt khăn ướt xuống, đưa tay nhận lấy tập tài liệu, lật qua vài trang rồi nói: “Hệ thống của nhà họ Vân đã rất hoàn thiện, chắc không cần tôi khoa tay múa chân gì thêm.”

Lệ Đình Khâm nhìn dáng vẻ cậu cúi đầu xem tài liệu, trong lòng khẽ động.

Cố Thầm gấp tài liệu lại, ngẩng lên chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Lệ Đình Khâm, nhướng mày hỏi: “Lệ tổng nhìn đủ chưa?”

Lệ Đình Khâm bật cười: “Đây là lần đầu tiên anh thấy A Thầm làm việc.”

Cố Thầm nâng tập tài liệu đưa cho anh: “Vậy nội dung chi tiết thì để Lệ tổng xem đi. Với số tiền đầu tư hàng tỷ của anh, loại phương án này chắc chẳng đáng gì.”

Lệ Đình Khâm thấy Cố Thầm đã nhắc tới, cũng nhận lấy tài liệu: "Được, trà pha xong rồi, A Thầm uống trước đi." Sau đó, anh lau khô tay rồi mới nghiêm túc lật xem.

Cố Thầm nhấp một ngụm trà, nhận xét: "Tay nghề của Lệ tổng không tệ." Rồi cũng chống khuỷu tay lên tay vịn, chống cằm, lặng lẽ nhìn anh.

Lệ Đình Khâm xem tài liệu một lúc, còn cầm bút ghi chú vài điểm, rồi nói với trợ lý Trần: “Chuyển lời cho nhà họ Vân, mấy chỗ này nên tối ưu lại.”

"Vâng."

Trợ lý Trần thu tập tài liệu, lại đưa thêm vài văn kiện khác: “Những cái này cần ngài xét duyệt và ký tên.”

Trong lúc Lệ Đình Khâm xem tài liệu, trợ lý Trần nói với Cố Thầm: “Cố tiên sinh, bây giờ tin tức nhà họ Vân nghiên cứu thành công vừa lan ra, các nhà đầu tư thi nhau chen vào. Họ còn hỏi nếu ngài thấy bất tiện về tài chính, có thể không cần tiếp tục đầu tư 5 triệu mỗi tháng nữa.”

Nghe vậy, Cố Thầm bật cười nhẹ: “Không sao, Lệ tổng vừa chuyển cho tôi 10 triệu tháng này, cậu cứ giúp tôi chuyển tiếp cho họ đi.”

Trợ lý Trần: “Vâng.”

Lệ Đình Khâm nghe vậy, liếc nhìn Cố Thầm một cái, nhưng vì có trợ lý Trần ở đây nên không nói gì.

Sau khi xem xét và ký hết tài liệu, trợ lý Trần thu dọn xong, nói: "Lệ tổng, Cố tiên sinh, vậy tôi không quấy rầy nữa." Rồi theo lối ván gỗ rời khỏi.

Lệ Đình Khâm đứng dậy, rót thêm trà cho Cố Thầm: “Thì ra tiền tiêu vặt của A Thầm được dùng như thế này?”

"Không thì sao? Tiền nhiều như vậy, Lệ tổng mong em tiêu vào đâu đây?"

Cố Thầm uống trà anh pha, hỏi lại: “Nhưng mà, Lệ tổng mỗi tháng chuyển cho em nhiều tiền như thế, chẳng lẽ cũng không biết tiêu vào đâu?”

Lệ Đình Khâm cười khẽ: "Chẳng phải A Thầm từng nói, anh ngày ngày đi làm chỉ để kiếm tiền cho em à?" Thực ra, anh vốn không hứng thú với ăn chơi hưởng lạc, bao năm qua kiếm được tiền mà chưa từng tiêu đến. Giờ có thể chuyển cho Cố Thầm, hoặc dùng để tu sửa khu vườn, lại khiến anh cảm thấy khá thú vị.

Cố Thầm: "Khụ khụ." Được lắm, Lệ tổng, ngay cả mấy câu cậu lỡ miệng nói trong tòa nhà tập đoàn hôm đó cũng biết.

Thấy Cố Thầm uống hết chén trà, Lệ Đình Khâm rút chiếc chén khỏi tay cậu, ánh mắt thăm dò: “Còn chuyện nhà họ Vân… là do giáo sư Cố sao?”

"Ừm hừm." Hai người, một ngồi một đứng, Cố Thầm muốn nhìn anh phải ngẩng lên, cậu khẽ thở dài: “Chỉ có thể nói Gia Thụ quá giỏi bịa chuyện. Em chỉ muốn cậu ấy đừng làm phiền mình nữa thôi.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Là cái đêm em nói muốn dùng sữa tắm của anh?”

Cố Thầm cười như không cười: “Ừm.”

Từ góc độ này, ánh mắt Cố Thầm dừng trên ngực và bụng anh, cúc áo sơ mi đen của Lệ Đình Khâm đã mở hai chiếc. Cố Thầm đưa tay, tiện thể luồn qua cổ áo kéo anh xuống ngang tầm mắt mình, hỏi: “Lệ tổng còn muốn biết gì nữa không?”

Lệ Đình Khâm vòng tay ôm lấy eo cậu, đổi vị trí, biến thành mình ngồi, còn Cố Thầm ngồi trên đùi anh. Lệ Đình Khâm nói: “Không có gì, chỉ là tò mò không biết khi đó 'giáo sư Cố' đang nghĩ gì thôi.”

Cố Thầm cũng không giãy giụa, chỉ lười biếng tựa vào anh. Nhưng mà… hình như bên dưới có gì đó không đúng… Cố Thầm hỏi: “Hửm? Lệ tổng, định lực của anh có vẻ…”

Lệ Đình Khâm mặt không đổi sắc: “Không sao, A Thầm, chúng ta cứ ngồi một lúc thôi.”

Cố Thầm: "..." Ngồi một lúc? Nhưng là bao lâu?

Trợ lý Trần nhanh chóng rời khỏi hồ nhân tạo rộng lớn, nhưng khi nhìn lại từ xa, bóng dáng hai người trong đình dường như lại hòa vào nhau lần nữa.

Trợ lý Trần: "..." May mà anh ta đi nhanh.

Có vẻ như buổi chiều đến cũng không ổn... Lệ tổng nghỉ phép, có thể làm việc từ xa không nhỉ?

Lệ Đình Khâm và Cố Thầm chỉ đơn giản bàn bạc xong chuyện nhà họ Vân, nhưng sự thành công của nhóm nghiên cứu của Vân Tú lại khiến giới bên ngoài dậy sóng.

Phải biết rằng, hơn một tháng trước, đội ngũ của bà ấy suýt nữa thì tan rã, các đối thủ cạnh tranh cũng đang rình rập, chờ thời cơ chia cắt nhà họ Vân. Kết quả là, một vị "giáo sư Cố" đột nhiên xuất hiện, chỉ ra hướng đi cho nhà họ Vân và rót vốn đầu tư.

Tuy nhiên, vẫn còn hai hướng nghiên cứu chưa đạt được thành công, nên giới bên ngoài vẫn đang theo dõi. Dù sao thì đây cũng là một dự án đốt tiền mỗi ngày, thời gian ra kết quả sớm hay muộn đều rất quan trọng. Không ai có thể giống như giáo sư Cố, dốc lượng vốn khổng lồ để theo đuổi dự án.

Nhưng không ai ngờ rằng, thành quả lại đến nhanh đến vậy!

Hiện tại, triển vọng của dự án này không thể đo lường nổi, nhà họ Vân từ bờ vực phá sản lập tức xoay mình trở lại. Mà vị giáo sư Cố kia, người đã giúp họ vượt qua cơn khủng hoảng, tầm nhìn quả thực sắc bén.

Vừa góp vốn bằng công nghệ, vừa đầu tư tiền vào thời điểm cổ phiếu của Vân thị chạm đáy, chỉ trong vòng một tháng, tỷ suất lợi nhuận có thể nói là nghịch thiên! Giá trị tài sản cá nhân của vị giáo sư Cố này cũng lập tức tăng vọt lên hàng tỷ.

Tiền luôn chảy về nơi kiếm ra tiền. Các nhà đầu tư bên ngoài không chỉ điên cuồng liên hệ với nhà họ Vân, mà còn cố gắng tìm kiếm giáo sư Cố, hy vọng có thể thương lượng để mua lại một phần cổ phần. Dù sao thì một nhà nghiên cứu, chỉ cần lật tay một cái đã kiếm được ngần ấy tiền trong một tháng, cũng xem như quá đủ rồi.

Nhưng những người từng chạy đến khu bảo tồn thiên nhiên để hỏi thăm về giáo sư Cố không tìm thấy gì, bây giờ cũng chẳng thể tìm ra manh mối.

Vì vậy, cuối cùng họ tìm đến nơi khởi nguồn của mọi tin đồn…

Gần đây, Lệ Gia Thụ ngày nào cũng tăng ca, lại còn bị làm phiền suốt, thật sự cạn lời.

Nhưng người bạn trước mặt cậu ta cũng là do bề trên trong nhà cử đến, nên cậu ta vẫn trả lời: “Đừng tìm nữa, giáo sư Cố thuộc kiểu nhà nghiên cứu không màng thế sự, chuyện tiền bạc không dính dáng gì đến ngài ấy cả. Số tiền đầu tư này, cũng là tôi năn nỉ hậu bối nhà họ lấy tiền tiêu vặt ra mà góp vào thôi.”

Người kia truy hỏi: “Nhị thiếu, vậy cậu có liên hệ của hậu bối giáo sư Cố không?”

Lệ Gia Thụ cười khẩy: “Đừng mơ, tiểu Cố tổng hoàn toàn không thiếu tiền. Khi xưa các người không thèm để mắt đến dự án này,

tiểu Cố tổng có thể dễ dàng rút ra 5 triệu để nể mặt tôi, số tiền tiêu vặt này với anh ấy mà nói, có mất cũng chẳng đáng gì. Nên muốn anh ấy bán cổ phần nhà họ Vân cho các người? Đừng nghĩ đến chuyện đó."

"À..."

Người nọ vốn là đồng lứa với Lệ Gia Thụ, nghe vậy thì có hơi hoài nghi nhân sinh: "5 triệu tiền tiêu vặt... Nhị thiếu, anh trai cậu kiếm vài tỷ chỉ trong tích tắc, cũng đâu có cho cậu nhiều tiền tiêu vặt đến vậy...?" Gia đình gì đây, tiền tiêu vặt là 5 triệu?

Lệ Gia Thụ: "... Tôi cũng rất ghen tị, nhưng tôi không xứng QAQ." Anh trai cậu ta nếu kiếm tiền từng phút từng giây, thì tiền tiêu vặt đưa cho anh dâu chắc phải tính bằng tỷ mất thôi... Nhưng mà, đây là chuyện đương nhiên.

Người kia nghe cậu nói "nhà họ Cố" thì đau cả đầu, thở dài than thở: "Lại là tiểu Cố tổng? Rốt cuộc có bao nhiêu tiểu Cố tổng vậy? Trên đời này sao lắm người họ Cố thế? Nếu được thì nói tôi nghe thử, ông cụ Cố, giáo sư Cố, rồi mấy vị tiểu Cố tổng khắp nơi, rốt cuộc họ tên đầy đủ là gì?"

Lệ Gia Thụ: "..." Đúng vậy, những người này cùng tên cùng họ, đều tên là "Cố Thầm".

Chính cậu ta cũng thấy đau đầu, cậu ta còn chẳng biết được bao nhiêu chuyện, rốt cuộc là làm thế nào mà bịa ra cả cái gia phả này. Nhưng thân phận của anh dâu thì tuyệt đối không thể tiết lộ, cậu ta cũng chẳng biết phải nói gì cho phải.

Cuối cùng, cậu ta quyết định từ bỏ việc giải thích, nở nụ cười mơ hồ: "Cậu đoán xem."

Người bạn: "..." Cái biểu cảm này, thật sự rất đáng bị đánh.

Nhưng đột nhiên, linh cảm lóe lên trong đầu người bạn kia, cậu ta chỉ vào Lệ Gia Thụ: “Tôi biết rồi! Tôi đoán ra rồi! Chuyện này cũng đâu có khó đoán!”

Lệ Gia Thụ lập tức nhìn sang, vô cùng tự tin nói: "Không thể nào, cậu tuyệt đối đoán không ra." Dù gì gia phả nhà họ Cố đều do cậu ta bịa ra, trên gia phả toàn là mấy lời tào lao của cậu ta thôi mà.

Người bạn chắc chắn nói: “Tiểu Cố tổng chính là… anh dâu của cậu, đúng không?”

Lệ Gia Thụ lập tức trừng to mắt: "!!!" Gì vậy? Sao mà đoán trúng được?

Người bạn mang theo vài phần đắc ý: “Không phải dì Lương đã nói rồi sao? Vị bạn đời thần bí của Lệ tổng cũng họ Cố, lại còn xuất thân danh môn vọng tộc.”

“Vị tiểu Cố tổng trong truyền thuyết, người mà tôi cảm thấy cậu chẳng thể nào có được một người bạn lợi hại như vậy, thế nhưng anh ta vẫn ra tay giúp cậu đè bẹp đối thủ. Điều này chắc chắn có liên quan đến gia đình cậu.”

“Hơn nữa, trên đời làm gì có lắm tiểu Cố tổng đến thế? Ông cụ Cố, giáo sư Cố, rồi hậu bối của ông ấy là tiểu Cố tổng, chắc chắn là cùng một người. Vậy nên, anh dâu của cậu,!Cố tiên sinh, chắc chắn xuất thân từ nhà họ Cố này.”

“Haiz, cái nhà này đời nào cũng có nhân vật xuất chúng, quả thực xứng đáng là danh môn vọng tộc…”

“Hồi đó chúng ta còn thắc mắc, người như Lệ tổng sẽ tìm một người thế nào mới xứng đôi với anh ấy. Giờ thì mọi chuyện đều hợp lý cả rồi, một nhân vật như Cố tiên sinh, quả thực là phù hợp nhất với Lệ tổng! Không trách được cả dì Lương cũng vừa lòng đến mức bắt đầu khoe khoang rồi.”

Lệ Gia Thụ: "…" Giỏi ghê.

Cái người này rốt cuộc đã làm sao mà cầm "gia phả" do cậu ta bịa ra, rồi lại suy luận ra được kết luận như vậy chứ?

Chương 61: Bạn đời của Lệ tổng, Cố tiên sinh, xuất thân từ danh môn vọng tộc lừng lẫy, Cố gia

"Biểu cảm gì đây?"

Người bạn nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Lệ Gia Thụ, không nhịn được mà đắc ý nói: “Chẳng lẽ tôi đoán trúng rồi?”

Lệ Gia Thụ nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời thế nào. Thân phận của anh dâu không thể để lộ từ chỗ cậu ta được.

Ừm? Không thể lộ sao? Nhưng cũng có phải lộ đâu, anh dâu không phải con trai Cố Trọng Mậu, cũng chẳng phải đặc công gì, mà là xuất thân từ danh môn vọng tộc nhà họ Cố, hoàn hảo!

Người bạn tiếp tục nói: “Cậu không trả lời, chắc chắn là tôi đoán đúng rồi.”

Thế là Lệ Gia Thụ cứ tiếp tục im lặng, không thèm để ý đến cậu ta, đứng dậy đi rót cà phê.

Người bạn kia lẽo đẽo theo sau, nói: “Oa, một người lợi hại như vậy lại thực sự là anh dâu của cậu á? Cậu có biết bên ngoài đang nói thế nào không? Nhà đầu tư của nhà họ Vân nọ được ca tụng là 'bàn tay vàng'. Mà vị tiểu Cố tổng đã giúp cậu đàm phán, đến giờ các công ty săn đầu người vẫn đang truy tìm… Cuối cùng bọn họ lại là cùng một người. Năm đó, ngay cả khi Lệ tổng tiếp quản tập đoàn cũng không hoành tráng bằng anh dâu của cậu đâu.”

Cuối cùng Lệ Gia Thụ cũng lên tiếng, cậu ta thở dài: “Haizz, thật ra bây giờ vẫn chưa thể gọi là anh dâu.”

"Cuối cùng cậu cũng thừa nhận rồi!"

Người bạn kia lại nói: “Nhưng tại sao chứ? Không phải bên ngoài nói Lệ tổng đã kết hôn với Cố tiên sinh rồi sao?”

Lệ Gia Thụ nhún vai: "Kết hôn thì kết hôn rồi, nhưng… gia đình anh dâu vẫn chưa đồng ý." Cả quốc gia còn chưa đồng ý nữa là, vậy mà anh trai cậu ta đã dám làm gạo nấu thành cơm.

Người bạn kia kinh ngạc: “Lệ tổng chơi bài tiền trảm hậu tấu luôn à?”

Tuy Lệ Đình Khâm là anh trai của Lệ Gia Thụ, nhưng trong giới trẻ bọn họ, anh đã là một nhân vật truyền kỳ. Giờ nghe tin anh ấy làm chuyện này trong hôn nhân, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Lệ Gia Thụ gật đầu đầy ẩn ý, nói: “Đúng vậy, bây giờ tôi đang nghi ngờ liệu anh mình có bị gia đình anh dâu ám sát không nữa.”

Hồi trước chắc chắn anh dâu có rất nhiều bạn bè là đặc công, đến cả cảnh hành động trong phim của chị hai mà cậu còn diễn tốt đến vậy, đồng nghiệp cũ của anh dâu chắc chắn cũng lợi hại như thế. Anh trai cậu ta ngày nào cũng không chịu làm người tử tế, thật sự khiến cậu ta lo lắng cho tính mạng của anh.

Người bạn trợn mắt to hơn: “Nhà họ Cố bá đạo vậy sao?”

Lệ Gia Thụ lắc đầu, tiếp tục thở dài: “Haizz, không thể trách họ được, dù sao thì cũng là anh tôi theo đuổi trước mà.”

"Ồ~ hiểu rồi!"

Người bạn gật đầu tỏ vẻ đã thông suốt: “Vậy thì cũng giống như dì Lương nói thôi…”

Hai người này tuổi còn trẻ mà đều là những nhân vật xuất sắc đến mức người khác khó lòng sánh kịp, vốn không có chuyện ai xứng hay không xứng với ai. Nhưng vì Lệ tổng ra tay trước, cướp người từ nhà họ Cố, nên tất nhiên sẽ phải thấp hơn một bậc, ý là vậy đúng không? Thảo nào ngay cả dì Lương cũng phải mềm giọng.

Lệ Gia Thụ uống một ngụm cà phê lớn, ngồi xuống tiếp tục xem tài liệu, mất kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, mẹ tôi nói cái gì tôi cũng chẳng có thời gian nghe, suốt ngày tăng ca đây này. Nói chung, cứ lấy lời mẹ tôi làm chuẩn đi, đừng làm phiền tôi nữa!”

Người bạn vỗ vai cậu ta, nói: “Vậy mấy chuyện này tớ có thể nói ra ngoài không?”

Rồi còn cam đoan chắc nịch: “Cậu yên tâm, tôi vẫn đủ nghĩa khí, sau này tuyệt đối không để người khác đến quấy rầy cậu nữa. Ai có thắc mắc gì, tôi sẽ giúp cậu giải thích, được chứ?”

Lệ Gia Thụ không thèm ngẩng đầu lên, phất tay nói: “Tùy cậu muốn ra ngoài bịa gì thì bịa.”

Cậu ta thực sự không muốn nghĩ thêm nữa! Công việc này, ngày nào cũng vậy, làm mãi không hết, thật sự không làm hết nổi!

…

Mấy ngày nay, Lệ Gia Thụ tăng ca rất vui vẻ, vì cuối cùng cũng không ai đến quấy rầy cậu ta nữa.

Thế nhưng, bên ngoài thì đủ loại tin đồn hỗn loạn đã nổi lên khắp nơi.

Ban đầu, Lệ Đình Khâm rầm rộ tu dựng vườn tước, vì yêu mà kết hôn chớp nhoáng, "kim ốc tàng kiều", tiếp theo là Lương Thanh công khai bày tỏ sự hài lòng với vị tiểu Cố tiên sinh này; chưa kịp dừng lại, Cố Trọng Mậu bên nhà họ Cố lại tuyên bố với bên ngoài rằng đây là con trai ông ta.

Cuối cùng, nhị thiếu nhà họ Lệ đã vạch trần sự thật - bạn đời của Lệ tổng, Cố tiên sinh, xuất thân từ danh môn vọng tộc lừng lẫy, nhà họ Cố!

Khoản đầu tư của nhà họ Vân chính là do cậu thực hiện, đồng thời, cậu cũng chính là vị tiểu Cố tổng khiến các bên phải tâm phục khẩu phục trong các cuộc đàm phán.

Bảo sao, bảo sao chứ!

Bảo sao Lương Thanh lại hài lòng như vậy, bảo sao nhị thiếu nhà họ Lệ còn sợ Lệ tổng bị "ám sát".

Đây quả thực là một nhân vật kiệt xuất, có thể sánh ngang với Lệ tổng!

Nghe nói nhà họ Lệ và nhà họ Cố còn là thế giao? Lão gia nhà họ Lệ và lão tiên sinh nhà họ Cố còn là cố tri?

Thế mà một hậu bối xuất sắc như vậy lại bị Lệ tổng cướp về Ý Viên, ngay cả giấy kết hôn cũng lấy rồi, nhà họ Cố chắc tức đến nghiến răng nghiến lợi, muốn "ám sát" Lệ tổng cũng là chuyện dễ hiểu.

Bên này, Cố Trọng Mậu thực sự đã tức đến nghiến răng: “Hay, hay lắm. Nhà họ Lệ vì muốn cắt đứt quan hệ với chúng ta mà đến cả loại lời nói dối này cũng bịa ra được?”

Ông ta vốn không phải người dễ nổi giận, nhưng mấy ngày nay, ông ta thật sự không thể hiểu nổi thế đạo này nữa rồi, ngay cả

con trai ruột của mình mà cũng có thể biến thành không phải con ruột, quá hoang đường!

Cố Khảng cũng không hiểu nổi, một người sống sờ sờ ra đó, nhà họ Lệ làm sao dám bịa ra một lời nói dối trắng trợn như vậy? Con trai nhà ai thì chính là con trai nhà đó, chuyện này không thể nào làm giả được.

Gã nói: “Lệ Gia Thụ nói Tiểu Thầm dùng tiền tiêu vặt đầu tư vào nhà họ Vân, chắc là thật. Dù sao sau khi Tiểu Thầm tốt nghiệp cũng không có việc làm, không có nguồn thu nhập, có lẽ chỉ có thể dùng tiền tiêu vặt do nhà họ Lệ cho. Nhưng tiền tiêu vặt lên tới năm triệu mỗi tháng, con thấy cũng không khả thi lắm. Giải thích hợp lý nhất có lẽ là… nhà họ Lệ để Tiểu Thầm đứng tên hộ cổ phần của nhà họ Vân.”

“Nhà họ Lệ làm vậy là có mục đích gì? Chẳng lẽ… là để cắt đứt quan hệ với chúng ta, cố tình tạo cho Tiểu Thầm một thân phận giả?”

Suy nghĩ hồi lâu, Cố Trọng Mậu vẫn lắc đầu: “Nhưng chỉ một lần đàm phán, một lần đầu tư, chỉ với hai việc này thôi mà có thể khiến bên ngoài tin chắc rằng Cố tiên sinh tài hoa tuyệt thế sao? Chuyện này dễ bị vạch trần quá.”

Cố Khảng cũng cảm thấy trong chuyện này có điều mờ ám, nói: “Cha, cha có nhận ra một vấn đề không? Đó là có rất nhiều tin đồn bên ngoài, nhưng đến nay rất ít người thực sự nhìn thấy Tiểu Thầm. Từ sau khi Tiểu Thầm gả đi, chúng ta cũng chưa từng gặp lại nó, điều này thật sự quá kỳ lạ…”

“Bây giờ, con có chút nghi ngờ… tình yêu của Lệ Đình Khâm là giả, còn lợi dụng mới là thật.”

"Nếu chưa tận mắt gặp người, thì không thể nói chắc được điều gì."

Cố Trọng Mậu lắc đầu, nói: “Thế này đi, còn một tuần nữa là đến thọ yến tám mươi tuổi của tam lão gia nhà họ Lệ, đây cũng xem như một sự kiện lớn của họ. Chúng ta cứ xem Tiểu Thẩm có đi cùng Lệ Đình Khâm hay không.”

Cố Khảng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, chuyện này nhất định phải đối chất trực tiếp. Chỉ cần gặp mặt, Tiểu Thẩm không thể nào không nhận cha và anh em của mình, đến lúc đó, lời đồn sẽ tự sụp đổ.”

…

Tại một sảnh nhỏ trong Ý Viên, Lệ Đình Khâm ngồi tựa vào sô pha, đặt laptop trên đầu gối, đang tham gia một cuộc họp video.

Bên cạnh, mấy nhà thiết kế đến tận nơi đang vây quanh Cố Thẩm, lật giở các mẫu thiết kế, trao đổi với cậu để xác định phong cách mình muốn.

Cuộc họp tạm dừng, Lệ Đình Khâm ngước mắt hỏi: “A Thẩm, tuần sau là thọ yến của ông ba, em có muốn đi cùng anh không?”

Cố Thẩm nhớ lại tấm thiệp mời mà cậu đã "vất vả lắm" mới lấy được, khép lại cuốn album trên đùi, hỏi: “Lệ tổng đang hỏi ý kiến, hay là mong muốn?”

"Đương nhiên là mong muốn."

Lệ Đình Khâm trả lời dứt khoát: "Bên ngoài cũng cần hiểu rõ quan hệ của chúng ta." Gần đây, lời đồn bên ngoài quá nhiều.

Cố Thẩm nhướng mày: “Vậy nên Lệ tổng muốn tuyên bố chủ quyền?”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu đầy nghiêm túc, nói: “Cũng có thể xem là vậy. Nếu A Thẩm đồng ý.”

Cố Thầm cười cợt: “Được thôi, nghe nói bên ngoài còn đang đồn rằng anh không xứng với em?”

Lệ Đình Khâm không để tâm, chỉ cười khẽ: “Chẳng phải anh đang cố gắng đây sao?”

Sau khi nhận được câu trả lời của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm quay sang mấy nhà thiết kế, dặn dò: “Chuẩn bị thêm vài bộ lễ phục, trong đó có một bộ làm gấp, tuần sau cần có. Ngoài ra, trang phục thường ngày của năm nay, của tôi và Cố tiên sinh cũng phải đồng bộ…”

Cố Thầm "chậc" một tiếng, nói: “Thì ra hôm nay Lệ tổng đặc biệt mời người đến làm quần áo, là vì chờ lúc này sao? Bình thường em rất ít khi mặc âu phục, đồ thường ngày e là khó mà đồng bộ.”

Nhưng nhà thiết kế lại nói: “Cố tiên sinh, ngài yên tâm, dù là âu phục hay đồ thể thao, chúng tôi vẫn có thể thiết kế theo phong cách đồ đôi. Chúng tôi sẽ sử dụng cùng một bảng màu, đồng thời tạo sự kết nối qua phụ kiện, chẳng hạn như cà vạt của Lệ tổng sẽ phối hợp với họa tiết trên trang phục thể thao của ngài…”

Cố Thầm: "…" Lệ tổng định biến toàn bộ quần áo hàng ngày của họ thành đồ đôi sao?

Nhà thiết kế tiếp tục: “Chúng tôi đã nắm sơ bộ sở thích của ngài, bản phác thảo thiết kế sẽ sớm hoàn thành, đến lúc đó sẽ xin ý kiến của ngài. Giờ phiền ngài đứng lên, để chúng tôi đo số đo trước.”

Cố Thầm đứng dậy, nhà thiết kế cầm thước dây, định tiến hành đo.

Lệ Đình Khâm thấy đó là một nhà thiết kế nữ, bèn gập laptop lại, đứng lên nói: “Để tôi.”

Cố Thầm hơi nhướng mày, nhìn anh.

Sắc mặt Lệ Đình Khâm không đổi, vô cùng nghiêm túc đưa tay về phía nhà thiết kế, nghiêm chỉnh nói: “Để tôi đo, các cô ghi lại.”

Nhà thiết kế thoáng ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra, mỉm cười đưa thước dây cho anh: “Được rồi, ngài làm đi, ngài làm đi.”

Cố Thầm chẳng hề thấy ngại, tự nhiên giơ tay ra.

Lệ Đình Khâm đo rất cẩn thận, đầu ngón tay lướt qua cánh tay cậu, kéo thẳng thước dây, hơi thở phả nhẹ sau tai Cố Thầm, nói: “Sải tay 188, vai rộng 54.”

Thước dây quấn quanh cánh tay một vòng: “Chu vi bắp tay 32.”

Tiếp đến, anh vòng thước dây qua trước ngực, tựa như ôm lấy Cố Thầm từ phía sau, kéo thước thật chặt, rồi nói: “Vòng ngực 98.”

Cố Thầm nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Lệ tổng, dạo này chúng ta tập luyện có hiệu quả không?”

Vừa nghiêng đầu, môi cậu suýt chạm vào má Lệ Đình Khâm. Lệ Đình Khâm thoáng khựng lại, giọng trầm xuống: “Hoàn hảo rồi.”

Thước dây trượt xuống eo, siết lại, Lệ Đình Khâm lại nói: "Chỉ là… eo vẫn hơi nhỏ." Hóa ra khi ôm vào, dễ dàng đến vậy.

Tiếp tục kéo thước xuống dưới, Lệ Đình Khâm một lần nữa cảm nhận được tỷ lệ cơ thể hoàn mỹ của Cố Thầm, rồi nói: “Chiều dài chân 120.”

Anh tiếp tục, vòng thước qua giữa hai chân Cố Thầm, vừa định đọc số đo: “Vòng đùi…”

Cố Thầm cuối cùng cũng giữ tay anh lại, nắm lấy thước dây, tự mình đo vòng đùi và vòng hông, rồi báo cho nhà thiết kế: “Được rồi, mọi người về trước đi.”

"Vâng, Cố tiên sinh, chúng tôi sẽ liên hệ lại sau khi có bản thiết kế." Các nhà thiết kế cố nhịn cười, rời khỏi sảnh nhỏ. Hai người này, chỉ đo số đo thôi mà suýt chút nữa là hôn nhau luôn rồi!

Cố Thầm cười hỏi: “Lệ tổng, rốt cuộc là anh đo thật hay đo giả vậy?”

Lệ Đình Khâm nghiêm túc giải thích: “A Thầm, anh không có ý mạo phạm, chỉ là cảm thấy để cô ấy làm thì không tiện lắm.”

Nhưng anh cũng thẳng thắn thừa nhận: “Chỉ là… trong lúc đo, đúng là anh có một vài suy nghĩ không đứng đắn…”

"Được rồi."

Cố Thầm tỏ vẻ đã chấp nhận, gật đầu: “Lần sau Lệ tổng muốn sờ, thì chờ lúc ít người mà sờ?”

Lệ Đình Khâm: "Khụ khụ…" Anh thật sự không nghĩ theo hướng đó!

Chương 62: Cậu vẫn thích nằm yên chờ Lệ tổng hôn hơn.

Mặc dù phần lớn mọi người đã tin rằng Cố Thầm xuất thân từ nhà họnCố thần bí kia, nhưng Cố Trọng Mậu vẫn không chịu từ bỏ. Ông ta vẫn tung tin rằng Cố Thầm là con trai mình, rõ ràng là muốn làm rõ chuyện này với nhà họ Lệ.

Vì vậy, ông ta còn hẹn gặp Thích Nhã Quân, người vợ cũ đã ly hôn hơn hai mươi năm và chưa từng gặp lại của mình.

Trong phòng bao của một quán cà phê nào đó, Thích Nhã Quân nhìn Cố Trọng Mậu đối diện, không chút khách sáo nói: “Nhìn thấy ông là tôi thấy buồn nôn rồi, nói ngắn gọn đi. Ông hẹn tôi ra đây, chẳng lẽ là vì chuyện của Tiểu Cố?”

Năm đó, bà ta và Cố Trọng Mậu kết hôn vì lợi ích. Lúc đầu, ông ta còn có thể giả vờ ra dáng người chồng tốt, ngọt ngào dỗ dành bà ta, thậm chí hứa hẹn sẽ sắp xếp cho bà ta một vị trí thích hợp trong ban lãnh đạo của Cố thị. Nhưng chẳng bao lâu sau, bà ta có thai Cố Thầm và bắt đầu cảm nhận rõ những quy tắc phong kiến đến ghê tởm của nhà họ Cố. Bà ta cũng dần hiểu rằng sau khi sinh con, Cố Trọng Mậu chắc chắn sẽ không để bà ta đi làm.

Nhưng chưa đợi đến lúc sinh con, khi vẫn còn mang thai Cố Thầm, Cố Trọng Mậu đã ngoại tình. Tiểu tam đã mang thai Cố Hằng, chỉ chờ ngày danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Cố. Thích Nhã Quân biết mình phải tìm đường khác, nên mới tìm đến Trình gia, một gia tộc giàu có nhưng đứa con trai độc nhất

lại có sức khỏe yếu và nhờ đó thoát khỏi biển lửa mang tên nhà họ Cố.

Vậy thì, làm sao bà ta có thể không hận Cố Trọng Mậu cho được?

Cố Trọng Mậu cau mày khó chịu:b“Bà lại gọi nó là Tiểu Cố?” Điều này rõ ràng là cố ý chọc tức ông ta.

Thích Nhã Quân cười nhạt: “Ông nói Cố Thầm à? Tôi gọi nó như vậy từ nhỏ đến lớn rồi.” Nhìn dáng vẻ có chuyện muốn nhờ của Cố Trọng Mậu, bà ta đương nhiên vui vẻ thấy ông ta bị chặn họng.

Quả nhiên, Cố Trọng Mậu tỏ vẻ “rộng lượng”: “Thôi đi, hôm nay tôi không tranh luận chuyện này với bà.”

Ông ta gấp gáp vào vấn đề chính: “Bây giờ Tiểu Thầm bị đồn là hậu duệ của nhà họ Cố thần bí nào đó, chuyện này bà hẳn đã nghe rồi chứ? Bà là mẹ ruột của nó, cũng tận mắt nhìn nó lớn lên, nó vô dụng cỡ nào bà phải biết rõ. Chẳng lẽ bà tin mấy lời hoang đường như ‘bậc thầy đàm phán tích hợp’ hay ‘bàn tay vàng trong giới đầu tư’ là do nó làm ra?”

Thích Nhã Quân gật đầu đồng tình: “Dù sao cũng có gen của ông, đúng là không thông minh cho lắm. Tôi tất nhiên không tin Tiểu Cố có thể làm được những chuyện đó.” Thành thật mà nói, những tin đồn gần đây cũng khiến bà ta khó hiểu. Đứa trẻ nhút nhát, tầm thường, tự ti năm đó là Cố Thầm sao? Không thể nào!

Năm đó bà ta chấp nhận để Cố Trọng Mậu mang Cố Thầm về nuôi và gả nó vào nhà họ Lệ cũng vì muốn nhờ nó giúp mình tạo lợi ích từ Lệ thị. Dù sao thì từ nhỏ Cố Thầm cũng sống với bà ta, chưa từng gặp Cố Trọng Mậu, so với nhà họ Cố thì đương nhiên sẽ thân cận với Trình gia và Tịch gia hơn.

Nhưng sau khi kết hôn ba tháng, bà ta hoàn toàn mất liên lạc với Cố Thầm. Những chuyện bà ta giao cho cậu cũng chẳng hoàn thành. Bây giờ đột nhiên có tin tức, mà lại là kiểu tin tức kỳ quặc thế này… diễn biến sự việc cũng quá khó hiểu rồi?

Cố Trọng Mậu không để tâm đến lời châm chọc của bà ta, tiếp tục nói: "Cho nên, việc nhà họ Lệ trắng trợn bịa đặt như vậy thật nực cười. Ngay cả con trai chúng ta mà họ cũng có thể ngang nhiên phủ nhận."

Thích Nhã Quân cười lạnh phản bác: "Con trai chúng ta? Nói thật, tôi chưa bao giờ muốn đứa con này." Nhà họ Lệ là một chuyện, nhưng bất kể Cố Trọng Mậu đang mưu tính điều gì, bà ta cũng không để ông ta toại nguyện.

Lúc sinh con xong, bà đã lập tức ly hôn với Cố Trọng Mậu. Cố Thầm là con trai ông ta, đương nhiên bà ta không muốn nuôi. Nhưng bà ta không cần thì Cố Trọng Mậu cũng chẳng cần. Khi đó Cố Thầm còn đang bú sữa mẹ, nên chỉ có thể theo bà ta về Trình gia.

Vì đứa con nghiệt súc này, bà ta đã phải chịu đủ khổ sở ở Trình gia. Mãi đến một năm sau, khi bà sinh được Trình Tư Dật, cuộc sống mới bắt đầu thấm khá lên. Chỉ là lần sinh đó cũng làm tổn hại thân thể bà ta. Vì vậy, làm sao bà ta có thể không chán ghét Cố Thầm?

Mãi đến khi chồng bà ta qua đời, bà ta dần kiểm soát được Trình gia, sau đó tống Cố Thầm vào trường nội trú để khỏi phải nhìn thấy cậu. Khi không còn vướng bận, tâm trạng bà ta mới dần tốt lên.

Cố Trọng Mậu cố gắng kiềm chế cơn giận, tiếp tục thuyết phục: "Chúng ta có muốn hay không là chuyện khác, nhưng không thể để nhà họ Lệ ngang nhiên tước đoạt quyền lợi này. Ai biết được bọn họ biến Tiểu Thầm thành hậu duệ của nhà họ Cố thần bí kia là có âm mưu gì?"

Thực ra, ông ta vốn không muốn đứa con này. Năm đó, Thích Nhã Quân còn đang mang thai mà đã dám lén lút qua lại với tên bệnh tật nhà họ Trình. Ai biết đứa bé này có phải của ông ta không? Nhưng giờ đây Cố Thầm còn có giá trị, ông ta không thể để nhà họ Lệ lợi dụng.

Thích Nhã Quân cười nhạt: “Nói trắng ra, nhà họ Lệ chỉ muốn tránh xa ông thôi. Nếu là tôi, tôi cũng chẳng muốn dây dưa với loại người như ông. Ai muốn làm thông gia với ông chứ?”

Cố Trọng Mậu hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nhưng nếu cứ để nhà họ Lệ đạt được mục đích, Tiểu Thầm không thừa nhận cha mẹ ruột, thì không chỉ nhà họ Cố thiệt thòi, mà bà cũng chẳng được lợi lộc gì. Dù gì đó cũng là con trai bà, muốn chứng minh điều này hẳn không khó chứ?”

Thích Nhã Quân cười lạnh: “Vậy ông làm cha, chứng minh cũng đâu có gì khó?”

Bà ta cười khinh miệt: “Hai mươi năm không quan tâm con, giờ mới biết đến tôi sao?”

Cố Trọng Mậu cố gắng giữ bình tĩnh, nhượng bộ nói: “Tôi cầu xin bà, được chưa?” Trời biết ông ta muốn bóp chết người đàn bà này đến mức nào. Năm đó, ai cũng nói ông ta bị cắm sừng. Suốt bao năm qua, ông ta chưa từng nhắc đến Thích Nhã Quân và Cố Thầm, cũng chưa từng đi tìm họ. Mãi đến khi tất cả mọi người đã quên đôi mẹ con đó, cuộc sống của ông ta mới trở nên tốt đẹp hơn.

Thích Nhã Quân gật đầu: "Đương nhiên, con trai của tôi, tôi sẽ khiến nó nhận tôi là mẹ." Nhưng còn việc Cố Thầm có nhận Cố Trọng Mậu hay không, đó lại là chuyện khác.

Nếu nhà họ Lệ thật sự có ý định như vậy, thì càng hợp ý bà ta. Dù sao cũng đã nuôi con bao nhiêu năm, đương nhiên bà ta không muốn để Cố Trọng Mậu được chia phần. Nhà họ Lệ giúp

Cố Thầm thoát khỏi Cố Trọng Mậu, nhưng với tính cách luôn khao khát tình thương của Cố Thầm, cậu cũng không thể nào không nhận bà ta là mẹ.

Phải miễn cưỡng giao tiếp với Thích Nhã Quân khiến Cố Trọng Mậu cảm thấy khó chịu, nhưng nghe bà ta đồng ý, ông ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Được, vậy làm phiền bà rồi." Còn về việc sau này có trở mặt hay không, đó lại là chuyện khác.

Thích Nhã Quân nói: “Nhưng vấn đề là, bây giờ Tiểu Cố không có tin tức gì, tôi cũng chẳng liên lạc được với nó, thì có ích gì?”

Cố Trọng Mậu đáp: “Tuần sau là sinh nhật tám mươi của Lệ tam lão gia, tôi nghĩ Tiểu Thầm rất có thể sẽ xuất hiện. Nếu không, chúng ta lại nghĩ cách khác.”

…

Buổi chiều, trong thư phòng đôi được thiết kế đặc biệt tại Ý Viên, Lệ Đình Khâm và Cố Thầm bày bàn cờ ra, bắt đầu đánh cờ.

Lệ Đình Khâm đưa quân đen cho Cố Thầm, ngồi xuống tùy ý hỏi: “A Thầm, đã là phân định thắng bại, vậy có cược gì không?”

Cược? Bây giờ Cố Thầm chẳng thiếu gì, cũng chẳng nghĩ ra thứ gì muốn, đáp: “Những thứ em muốn chẳng phải Lệ tổng đều cho sao? Em thật sự không nghĩ ra. Nhưng đã là Lệ tổng nhắc tới, hẳn là anh có thứ muốn rồi?”

Lệ Đình Khâm nghiêm túc nói: “Vậy thì một nụ hôn đi.”

Cố Thầm tùy ý đặt một quân cờ xuống, bật cười: “Thế thì ai thắng ai thua cũng chẳng khác gì nhau? Hơn nữa, bình thường anh không phải muốn hôn là hôn sao?”

Lệ Đình Khâm ý vị sâu xa đáp: “Nhưng thắng được thì lại là một cảm giác khác.”

Hai người vừa chơi cờ, vừa bàn luận một số chuyện quan trọng.

Lệ Đình Khâm đặt một quân cờ trắng xuống: “Xem ra gần đây Cố Trọng Mậu có nhiều hành động lắm.”

Anh quan sát cách đi cờ của Cố Thầm, so với trước đây đã tùy ý hơn nhiều.

Bây giờ có thể đối diện chơi cờ thế này, chương trình cờ nhỏ đáng yêu trước đây cũng chỉ còn phủ bụi. Lệ Đình Khâm nhìn xuống, thấy Cố Thầm kẹp quân cờ đen giữa những ngón tay thon dài như ngọc, sắc đen và trắng đối lập rõ ràng, càng làm nổi bật làn da trắng trẻo, khí chất thanh nhã của cậu.

Cố Thầm đặt một quân cờ đen xuống, khẽ hừ một tiếng: “Hai mươi năm chẳng hề quan tâm, bây giờ lại đột nhiên sốt sắng.”

Cậu mỉm cười nhìn Lệ Đình Khâm: “Cũng là nhờ vào ‘sủng ái’ của Lệ tổng, dù sao thì Lệ tổng cũng là lửa tình bùng cháy, si mê cuồng nhiệt, vung tiền như nước, rầm rộ tạo thế… Cố Trọng Mậu nhìn thấy, chẳng phải càng muốn chia phần sao?”

Lệ Đình Khâm thản nhiên đáp: "Cũng không sai gì cả." Thích A Thầm, đâu cần phải che giấu.

"Về phần Cố Trọng Mậu…"

Ngón tay Lệ Đình Khâm cầm quân cờ trắng gõ nhẹ lên bàn cờ: “A Thầm muốn anh xử lý thế nào?”

Cố Thầm hỏi lại: "Không phải hai người vẫn còn hợp tác sao?" Cậu cũng không tìm hiểu kỹ, không rõ nhà họ Lệ và nhà họbCố hợp tác ở lĩnh vực nào.

Lệ Đình Khâm giải thích: “Có một số hợp tác thông thường. Năm nay Lệ thị mở rộng thị trường ở miền Nam, nhưng cơ sở sản xuất chính lại ở miền Bắc, tạm thời chưa thể mở rộng công

suất. Trong khi đó, nhà họ Cố có một chuỗi sản xuất hoàn chỉnh ở miền Nam, có thể hỗ trợ quá trình gia công sơ bộ giai đoạn đầu và giữa cho sản phẩm của Lệ thị, coi như một dạng tận dụng lợi thế địa lý. Đổi lại, khi nhà họ Cố tiến vào thị trường miền Bắc, nhà họ Lệ cũng cung cấp một số hợp tác về ngành nghề."

Cố Thầm nói: "Thế là được rồi, coi như đôi bên cùng có lợi, cũng là một cách tối ưu hóa tài nguyên."

Đây là một mối hợp tác thương mại bình đẳng và hợp lý. Nếu không phải nhà họ Cố, cũng có thể tìm nhà khác, chẳng cần đến mức phải kết thông gia. Cố Trọng Mậu muốn dựa vào danh phận thông gia của nhà họ Lệ để chiếm lợi, chỉ có thể nói là bản chất đầy toan tính, chỉ biết vụ lợi của ông ta.

Cố Thầm nghĩ một lúc, lại nói: "Nhưng em nhớ không lầm thì chuỗi sản xuất đó không phải là mảng chủ chốt của Cố thị?"

Trên bàn cờ, cậu nuốt trọn một mảng lớn quân trắng của Lệ Đình Khâm, Cố Thầm cầm quân cờ trắng nhặt lên, nhưng lại cảm thấy… có gì đó không đúng lắm? Lệ tổng đang cố tình nhường mình thắng? Cố Thầm khẽ nhếch môi, đây là muốn so xem ai diễn giỏi hơn sao?

Lệ Đình Khâm đáp: "Đúng vậy, vì thế Cố Trọng Mậu chưa thấy đủ, vẫn muốn có thêm lợi ích khác."

Cố Thầm bông đùa: "Vậy Lệ tổng có kỹ năng "trời lạnh rồi, Cố thị nên phá sản thôi" không?" Cố Trọng Mậu cứ nhảy nhót không ngừng thế này thật sự phiền quá, hơn nữa, từ góc độ của nguyên chủ mà nói, Cố Trọng Mậu cũng không đáng được hưởng kết cục tốt đẹp.

Lần đầu tiên nghe Cố Thầm nói như vậy, Lệ Đình Khâm thấy rất thú vị. Anh thật sự suy nghĩ về phương án khiến nhà họ Cố phá sản, rồi mới nói: "Chỉ cần thao tác khéo léo một chút, chắc là có thể."

"Nhưng nếu dễ dàng khiến ngà họ Cố phá sản, có thể sẽ khiến rất nhiều người mất việc."

Lệ Đình Khâm bổ sung: “Muốn làm tốt nhất, có lẽ cần A Thầm giúp anh một tay?”

Cố Thầm thuận miệng nói: “Chẳng lẽ ngay từ đầu, Lệ tổng không có ý định thu mua chuỗi sản xuất của Cố thị sao?”

Với nhà họ Cố kiểu này, Lệ tổng - một người ngoài mặt ôn hòa nhưng thực chất lạnh lùng - chẳng phải ngay từ đầu đã nên để Cố Trọng Mậu tự bước vào hố sao? Sau đó lại thờ ơ nhìn ông ta rơi vào bẫy, cuối cùng ra tay thu hoạch.

Lệ Đình Khâm mỉm cười đầy ẩn ý: “Quả thật có, nhưng cứ từ từ đã.”

Cố Thầm nhướng mày, quả nhiên. Cậu nói: “Vậy Lệ tổng đều đã tính toán hết rồi, còn kêu em giúp?”

Lệ Đình Khâm không che giấu: “Chỉ là cảm thấy làm việc cùng A Thầm sẽ rất thú vị.”

Cố Thầm không phủ nhận cũng chẳng đồng ý, chỉ nói: “Nhưng em không muốn làm thêm giờ đâu.”

Cậu cúi đầu nhìn bàn cờ, quân đen của mình bị quân trắng dụ dỗ tấn công, nhưng lại rơi vào bẫy, bị nuốt trọn một mảng lớn. Chậc, cuối cùng vẫn bước vào bẫy của Lệ tổng. Dù là đối phó Cố Trọng Mậu hay chơi cờ, Lệ tổng vẫn giữ nguyên phong cách thờ ơ nhìn người khác bước vào bẫy, dù là diễn kịch cũng chẳng hề thay đổi.

Cố Thầm ném quân cờ đen trở lại hộp cờ, nói: “Lệ tổng, anh thắng rồi.”

Lệ Đình Khâm nhìn bàn cờ, cũng thấy được vẻ mặt của Cố Thầm, hơi bất đắc dĩ nói: “A Thầm, bẫy của anh em không thể không nhìn ra.”

Cố Thầm nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười: "Lệ tổng, anh đặt cược như vậy, chẳng phải muốn em chủ động hôn anh sao?" Nhưng cuối cùng, Lệ tổng vẫn tính toán sai một bước rồi.

Bị Cố Thầm nhìn thấu tâm tư, Lệ Đình Khâm cũng không phủ nhận, chỉ thở dài: “Nhưng A Thầm vẫn để anh thắng.”

"Chẳng lẽ em không thể có cùng suy nghĩ với Lệ tổng sao?"

Cố Thầm thoải mái tựa vào ghế sô pha, dáng vẻ thư thái: “Tới đây đi, muốn hôn thì hôn đi.”

Dù sao thì, chủ động hôn người cũng rất mệt, cậu vẫn thích nằm yên chờ Lệ tổng hôn hơn.

Chương 63: Nếu Lệ tổng không ngại nỗ lực

Cố Trọng Mậu đã sắp xếp ổn thỏa bên phía Thích Nhã Quân, lại còn liên hệ với truyền thông, hy vọng đến lúc đó có thể chốt hạ mọi chuyện, công khai xác nhận thân phận của Cố Thầm trước mặt tất cả mọi người.

Tuy nhiên, sự việc đến nước này rồi, ông ta lại cảm thấy có chút sai lệch, liệu suy nghĩ của ông có bị dẫn đi chệch hướng không?

Ban đầu, ý định của ông ta là để Cố Thầm gả vào nhà họ Lệ, sau đó dùng thân phận bạn đời của người nắm quyền nhà họ Lệ để mang lại lợi ích cho nhà họ Cố. Nhưng bây giờ ông ta làm vậy, liệu có phải đang đắc tội với nhà họ Lệ không?

Thế nhưng, đến thời điểm này, ông ta đã cưỡi lưng hổ khó mà xuống được. Nhà họ Lệ lại ngang nhiên phủ nhận thân phận của Cố Thầm, ông ta cũng không thể nào bỏ mặc đứa con này mà buông tay chịu thua được.

Bất kể bên ngoài đồn đoán thế nào về thân phận bạn đời của Lệ Đình Khâm, bên phía Cố Thầm vẫn rất yên tĩnh. Cậu đã thiết lập danh sách trắng, những ai cần chặn đều đã chặn, WeChat cũng dọn dẹp sạch sẽ, người bình thường hoàn toàn không thể liên lạc được với cậu.

Nhưng cậu vẫn nhận được tin nhắn của Thẩm Nguyên: [Cố tiên sinh, Cố tiên sinh! Ngày mai là trận chung kết mùa xuân rồi, ngài có đến xem trực tiếp không?]

Cố Thầm trả lời: [Vào được chung kết rồi sao?] Cậu hơi ngẩn ra, ba tháng trôi qua, Thẩm Nguyên, người mà cậu tùy tiện tống đi đánh chuyên nghiệp, đã vào tới chung kết rồi?

Thẩm Nguyên đáp: [He he he đúng vậy! Tất cả là nhờ ngài đấy, nếu không có ngài gom chúng tôi lại một chỗ, nếu không có ngài mời đến đội ngũ huấn luyện đỉnh cao như vậy, nếu không có ngài mời chuyên gia phân tích dữ liệu hàng đầu… chúng tôi tuyệt đối không thể đi đến bước này!]

Câu lạc bộ WL tuy là một đội giàu có, nhưng do ông chủ không mấy coi trọng, nên gần như năm nào cũng chỉ dừng chân ở vòng loại trực tiếp. Họ chỉ cần được thi đấu đã thấy vui rồi, trước khi bắt đầu cũng chẳng ai nghĩ với đội hình này mà có thể tiến vào chung kết.

Thế nhưng, Cố tiên sinh lại đặc biệt nâng cấp toàn bộ đội ngũ vì bọn họ! Phải biết rằng, việc một đội tuyển có thể giành chiến thắng hay không, một nửa phụ thuộc vào tuyển thủ, một nửa phụ thuộc vào đội ngũ huấn luyện. Cố tiên sinh coi trọng họ như vậy, làm sao họ có thể không cảm động? Làm sao có thể không cố gắng?

Khoan đã… đội ngũ huấn luyện? Chuyên gia phân tích dữ liệu?

Cố Thầm tựa lưng vào đầu giường, ngước mắt nhìn về phía Lệ Đình Khâm vừa tắm xong bước ra, cất giọng hỏi: “Lệ tổng, anh sắp xếp đấy à?”

Những câu lạc bộ thể thao điện tử thế này vốn là hạng mục mà các tập đoàn lớn thường có, nhưng dưới trướng nhà họ Lệ, đội tuyển này xưa nay chưa từng được chú trọng, vậy mà đột nhiên lại lọt vào trận chung kết.

Lệ Đình Khâm đến bên giường, vòng tay ôm eo Cố Thầm, hỏi: “Sao thế em?”

“Thì ra là chuyện này.”

Nhìn vào giao diện trò chuyện của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm nói: “Đã là đội mà A Thầm đích thân lập nên, đương nhiên phải giành được thành tích, để không làm A Thầm mất mặt.”

Cố Thầm bật cười bất đắc dĩ: “Chuyện này em chỉ thuận miệng nói thôi, suýt nữa quên mất rồi.”

Cậu nhắn lại: [Tôi không đến xem trận đấu đâu, các cậu cố gắng lên nhé.]

Thẩm Nguyên đáp: [Ôi, Cố tiên sinh, tôi căng thẳng đến mất ngủ đây này.]

Cố tiên sinh có trình độ chơi game xuất sắc như vậy, liệu trước trận có điều gì cần dặn dò không?

Cố Thầm mở liên kết trận chung kết mà Thẩm Nguyên gửi đến, xem qua tình hình đối thủ của bọn họ, sau đó nhắn lại: [Yên tâm, các cậu đều là tuyển thủ từng đoạt cúp vô địch, có kinh nghiệm thi đấu lớn, chỉ cần vững vàng mà chơi, chắc chắn sẽ thắng.]

Thẩm Nguyên đáp: [Hu hu hu, ngài nói vậy là tôi yên tâm rồi. Nhưng tôi còn rất nhiều vé, còn em trai ngài thì sao? Cậu ta có đến không? Hình như đã lâu rồi chưa thấy cậu ta chơi game.]

Cố Thầm trả lời: [Ồ, dạo này nó đang tăng ca, chắc cũng không đến được.]

Nói thêm vài câu, Cố Thầm nhìn thấy đối phương vẫn đang nhập tin nhắn, lại liếc nhìn thời gian, không còn hứng thú trả lời nữa.

Haiz, đám trẻ ở độ tuổi này, dù có kinh nghiệm thi đấu cỡ nào, rốt cuộc vẫn là những người trẻ dễ căng thẳng mà thôi.

Lệ Đình Khâm nhìn biểu cảm của Cố Thầm, rút điện thoại từ tay cậu, ấn phím ghi âm, nói: “Tiểu Thẩm, Cố tiên sinh cần đi ngủ rồi, có vấn đề gì cứ tìm đội trưởng của cậu.”

Thẩm Nguyên nhìn thấy Cố Thầm hiếm khi gửi tin nhắn thoại, kích động mở ra nghe, nhưng vừa bật lên đã thấy là một giọng nam trầm thấp. Dù chỉ là một lời từ chối bình thường, nhưng áp lực tỏa ra lại mạnh mẽ, như thể không hài lòng với việc cậu ta quấy rầy Cố tiên sinh.

Cậu ta luống cuống đáp: [Được rồi, được rồi, Cố tiên sinh, xin lỗi vì đã làm phiền, ngài cứ ngủ đi ạ.]

Nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc. Giờ sắp 10 giờ tối rồi, vị tiên sinh kia vẫn còn ở bên Cố tiên sinh chuẩn bị đi ngủ? Chẳng lẽ, đây chính là bạn đời của Cố tiên sinh?!

Nhưng chẳng phải khi trước bạn đời của Cố tiên sinh đang ở nước ngoài sao? Hai người còn chẳng có tình cảm, đến cả WeChat cũng mới thêm. Vậy mà bây giờ tình cảm đã nóng lên đến mức có thể ngủ chung giường rồi ư?

Thẩm Nguyên chợt hiểu ra, ngay lập tức cảm thấy bị phát cẩu lương đầy mặt.

Lệ Đình Khâm lên giường, kéo Cố Thầm vào lòng, nói: “A Thầm cũng nghĩ như vậy chứ?”

"Đúng vậy, thật sự phải cảm ơn Lệ tổng rồi."

Cố Thầm đặt điện thoại sang một bên, khẽ cười: “Nhưng Lệ tổng cũng nghĩ thế, đúng không? Còn đặc biệt gửi tin nhắn thoại cho Thẩm Nguyên.”

Lệ Đình Khâm nói: “Dù sao cũng phải để người ta biết rằng, thời gian buổi tối của A Thầm là không thể bị quấy rầy.”

Cố Thầm kéo chăn, nằm xuống, nói: “Thực ra trước 10 giờ thì có quấy rầy hay không cũng thế thôi, chẳng phải cũng là đắp chăn ngủ sao?”

Lệ Đình Khâm ôm chặt Cố Thầm hơn, trầm giọng nói: “A Thầm, thật ra chuyện này phụ thuộc vào em.”

Cố Thầm ngáp một cái, nói: "Vậy thì Lệ tổng nói chậm mất rồi, giờ đã 10 giờ rồi, vẫn là ngủ thôi.”

…

Khi tin tức về bạn đời bí ẩn của Lệ tổng lan truyền ngày càng rộng trong giới hào môn, thì cuối cùng, các fan của chương trình thực tế hôn nhân《Lớp Học Bổ Túc Tình Yêu》cũng nghe được tin tức.

Bài đăng cũ từng suy đoán về thân phận thần bí của Cố tiên sinh bị đào lên: [Bạn đời thần bí của Lệ tổng là Cố tiên sinh? Bạn đời thần bí của Cố tiên sinh là Lệ tổng?]

[Đậu má!!! Các bằng hữu! Chuyện này có phải là trùng khớp một cách kỳ diệu không?!]

[Mấy người đang nói gì vậy? Sao tôi tự nhiên nghe không hiểu nữa? Đào lại bài này làm gì? Không phải chương trình này đã ngừng phát sóng từ lâu rồi sao? Cũng chẳng có tin tức gì về việc chiếu lại mà…]

Từ khi ông cụ Lệ xin nghỉ phép giúp Cố Thầm, các khách mời đã lần lượt rời khỏi chương trình. Người thì chia tay, người thì bận rộn công việc, người thì theo đuổi sự nghiệp thi đấu chuyên nghiệp, có người lại kế thừa sản nghiệp gia đình. Lịch trình của khách mời không thể sắp xếp lại, xem ra chẳng còn hy vọng phát sóng tiếp.

[Là tin tức về Cố tiên sinh!]

[Đậu xanh! Ký ức đã ngủ quên bỗng nhiên đánh úp tôi!]

[Gần đây trong giới hào môn đang đồn rằng bạn đời thần bí của Lệ tổng, người nắm quyền tập đoàn Lệ thị, họ Cố. Mà bạn đời của Cố tiên sinh không phải cũng họ Lệ sao?]

[Tôi vừa tìm kiếm thử, đúng là gia thế nhà họ Lệ rất khủng, khi Lệ tổng về nước trước đó cũng vô cùng rầm rộ. Đặt cạnh Cố tiên sinh… có vẻ cũng hợp nhỉ?]

[Để tôi phân tích sơ qua: Thứ nhất, trước đây khi Cố tiên sinh tham gia chương trình, từng nhắc đến việc Lệ tổng ở nước ngoài, chênh lệch múi giờ 12 tiếng. Mà Lệ tổng của Lệ thị trước đây cũng ở nước A, múi giờ hoàn toàn khớp!]

[Thứ hai, trước đây Cố tiên sinh từng giới thiệu CLB WL cho Thẩm Nguyên và các thành viên, mà WL lại thuộc tập đoàn Lệ thị, cũng trùng khớp!]

[Thứ ba, tôi đã dày công tìm hiểu tin tức trong giới kinh doanh, nghe nói có một cuộc đàm phán tái cấu trúc không công khai trong ngành. Công ty khởi nghiệp của Lệ thiếu gia, em trai Lệ tổng, gặp trở ngại trong đàm phán. Có một vị tiểu Cố tổng thay mặt tham dự, và bây giờ cả giới đều truyền tai nhau rằng vị tiểu Cố tổng có thể thuyết phục tất cả, mang lại lợi ích đôi bên, chính là bạn đời của Lệ tổng. Cũng khớp nốt!]

[Cảm giác như còn nhiều điểm khớp nữa! Mỗi chi tiết này đều chứng minh Cố tiên sinh và Lệ tổng của Lệ thị là một đôi! Chỉ là vì giới giải trí không quan tâm đến tin tức thương trường mà thôi, nếu không thì sao lại đến giờ mới phát hiện ra? Đám phóng viên giải trí thật vô dụng!]

[Đậu xanh! Hồi trước nghe Cố tiên sinh nói rằng cậu ấy và Lệ tổng là hôn nhân sắp đặt, tôi đã nghĩ ngay đến cặp đôi cường cường cưới trước yêu sau! Quả nhiên không sai!]

[A a a a hóa ra khi chúng ta không biết, Cố tiên sinh vẫn luôn là nhân vật làm mưa làm gió trong giới kinh doanh! Giờ mọi người mới đồn thổi rằng bạn đời của Lệ tổng là một nhà đầu tư có bàn tay vàng, MAX điểm mị lực nhân cách , nhưng tôi muốn nói, chúng ta đã sớm biết Cố tiên sinh không phải người bình thường rồi.]

[Lệ tổng cũng rất lợi hại! Tôi vừa tìm thử là một loạt tin tức tài chính. Hơn nữa, ngài ấy còn là người trẻ tuổi đã nắm quyền tập đoàn, chính là hình mẫu huyền thoại trong giới kinh doanh!]

[Hu hu hu, cặp cường cường này quá tuyệt vời, cắn ngon quá đi!]

[Khoan đã? Nhưng chẳng phải lúc trước Cố tiên sinh và Lệ tổng là hôn nhân không có tình cảm sao? Sao bây giờ lại lan truyền tin đồn Lệ tổng si mê, vì yêu mà tu sửa khu vườn, vừa về nước đã đưa người yêu vào biệt thự? Mà giọng điệu truyền ra đều là Lệ tổng theo đuổi Cố tiên sinh?]

[Ây dà, bạn ngốc à? Cố tiên sinh ưu tú như vậy, dù trong chương trình, ai cũng đều bị cậu ấy chinh phục. Lệ tổng và Cố tiên sinh ban đầu có thể không có tình cảm, nhưng nhìn một Cố tiên sinh như thế, làm sao mà không yêu được? Giờ tu sửa khu vườn cho Cố tiên sinh cũng là điều hiển nhiên thôi. Đây chẳng phải minh chứng rõ ràng cho việc họ cưới trước yêu sau sao?]

[Ăng nhăng nhăng! Không ngờ chương trình đã dừng phát sóng ba tháng rồi mà vẫn có thể khiến tui ăn đường thế này!]

[Hu hu Lệ tổng, cố mà "theo đuổi" Cố tiên sinh đi! Dù không có hậu kỳ giải trí, tôi cũng muốn thấy hai người cùng xuất hiện trên bìa tạp chí kinh doanh!]

[Trời ơi, chị em ơi, mở ra hướng đi mới đây! Ảnh bìa đôi trên tạp chí thương mại… Không dám tưởng tượng cảnh Cố tiên sinh và Lệ tổng cùng diện âu phục sẽ đỉnh thế nào, cảm giác sức chịu đựng của tui bùng nổ mất!]

Mọi người đang bàn luận sôi nổi về những thông tin rò rỉ trong giới kinh doanh, cuối cùng cũng có người tìm ra được manh mối quan trọng hơn.

[Đây rồi, bằng chứng xác thực đây! Tôi đã tìm được ảnh Lệ tổng khi về nước, phóng to và xử lý kỹ thuật, cuối cùng cũng làm rõ được chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của Lệ tổng. Nó giống hệt với chiếc nhẫn trên tay Cố tiên sinh trong chương trình! Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người đàn ông xuất sắc này thực sự là một cặp chồng chồng!]

[Aaa Lệ tổng cũng quá đẹp trai! Tôi đã nói rồi mà! Người mà Cố tiên sinh để mắt tới, tuyệt đối không phải người tầm thường!]

[Ngay cả ảnh của Lệ tổng cũng tìm ra rồi, vậy mà đến giờ chúng ta vẫn không biết Cố tiên sinh trông như thế nào, chỉ có thể ngồi đây mà "cắn đường" trong vô vọng…]

[+1, đến giờ vẫn chưa có lấy một bức ảnh chụp chung nào của hai người họ. Lệ tổng, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Anh kết hôn với một nhân vật như Cố tiên sinh, làm sao có thể kìm lòng mà không công khai tin vui chứ?]

[Cánh phóng viên giải trí thời nay cũng thật kém cỏi, người thì chúng tôi đã đào ra đến thế này rồi, mau sao chép "bài tập" này đi rồi nhanh chóng chụp một bức ảnh chung của hai người họ cho tôi nào!]

Khi tin tức về người bạn đời bí ẩn của Lệ Đình Khâm, Cố tiên sinh lan rộng, sự chú ý và suy đoán ngày càng gia tăng. Các phóng viên giải trí cũng đặc biệt quan tâm đến tin tức này. Tuy nhiên, vị Cố tiên sinh này thực sự quá mức thần bí, muốn chụp được một bức ảnh tin tức độc quyền cũng không phải chuyện dễ dàng.

…

Cố Thầm lại lần nữa thức dậy trong vòng tay Lệ Đình Khâm vào sáng sớm. Vừa mở mắt ra, cậu đã bắt gặp ánh nhìn thâm trầm của đối phương.

Dạo gần đây, Lệ Đình Khâm nghỉ ngơi ở nhà, giờ giấc sinh hoạt cũng trùng với Cố Thầm, đương nhiên cũng thức dậy sớm.

Cố Thầm hơi cử động, vẫn chạm phải bất thường trên người Lệ Đình Khâm. Cuối cùng, cậu không nhịn được mà thở dài: “Lệ tổng, anh cứ thế này mãi không ổn đâu, rất hại sức khỏe.”

Lệ Đình Khâm vẫn ôm lấy cậu, giọng điệu bình thản: “Không sao, nằm một lát là được.”

Cố Thầm suy nghĩ một chút. Giờ hai người đã ngủ chung giường, sáng nào thức dậy cũng mặt đối mặt, chắc là Lệ tổng cũng ngại tự giải quyết. Nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông tràn trề sinh lực, cứ nằm yên thế này mãi cũng không phải cách.

Cố Thầm nói: “Lệ tổng, hay là anh tự giải quyết đi? Em không ngại đâu.”

Thậm chí cậu còn có chút tò mò, không biết khi Lệ tổng không kiềm chế thì sẽ như thế nào.

Lệ Đình Khâm bất ngờ nghe ra chút hứng thú trong giọng điệu của cậu, anh dịch chân một chút, hỏi ngược lại: “Thế còn A Thầm? Em không cần giải quyết à?”

Cố Thầm thản nhiên đáp: "Em quen rồi, không sao, lười làm, nằm một chút là ổn." Bây giờ Lệ tổng ngay cả ngại ngùng cũng không có nữa rồi.

Sau đó, cậu nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Lệ Đình Khâm vang lên: “Vậy A Thầm muốn anh giúp em, hay là em giúp tôi?”

Cố Thầm: "Lệ tổng, anh..." Chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác sao?

Ngay sau đó, cậu bị Lệ Đình Khâm chặn môi lại. Đối phương chỉ chạm nhẹ một cái rồi buông ra, bình tĩnh nói: “Bây giờ mới hơn 6 giờ, vẫn còn sớm.”

Cố Thầm: "..." Nói thật, cậu còn chẳng muốn động tay, huống hồ là giúp Lệ Đình Khâm. Chuyện này quá phiền phức. Nhưng nếu để Lệ Đình Khâm giúp cậu... chuyện đó lại có vẻ quá… Lệ tổng hỏi thế này, đúng là thú vị thật.

Cậu chần chừ một chút, rồi nói: “Vậy... cùng nhau?”

Lệ Đình Khâm khẽ lắng giọng: “A Thầm, vậy để anh giúp em trước nhé?”

"Được thôi."

Nếu đã vậy, Cố Thầm cũng thoải mái chấp nhận, bật cười: “Lệ tổng không thấy phiền thì cứ làm đi.”

Một lát sau, nghe hơi thở của Cố Thầm bắt đầu rối loạn, nhìn vào đôi mắt đã chẳng còn bình tĩnh của cậu, Lệ Đình Khâm khẽ hôn lên khóe mắt đỏ ửng, nhẹ giọng hỏi: “A Thầm, còn chịu được không?”

Cố Thầm khẽ thở dài: “Lệ tổng quả nhiên đã độc thân suốt 28 năm mà...”

Lệ Đình Khâm lập tức hôn cậu sâu hơn, rồi thấp giọng nói: “Bây giờ cùng nhau, được không?”

Khi cảm nhận được động tác của đối phương, Cố Thầm mới hiểu, thì ra "cùng nhau" là có ý này.

Lệ Đình Khâm kéo tay cậu qua, cùng nắm lấy nhau, chiếc nhẫn cưới của hai người chạm vào nhau, hơi hơi lạnh. Ánh mắt họ giao nhau, càng thêm sâu thẳm. Chỉ là, Cố Thầm cảm thấy khi đặt cạnh nhau thế này, sự chênh lệch lại càng rõ ràng hơn...Lệ tổng, hóa ra anh lại có thiên phú đến vậy sao…

Đến cuối cùng, Cố Thầm chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, cậu có chút thất thần, rồi cuối cùng... cùng Lệ Đình Khâm chạm đến điểm kết thúc.

Lệ Đình Khâm vẫn nhẹ nhàng hôn cậu, cho đến khi cậu hoàn toàn lấy lại tinh thần, rồi rút mấy tờ khăn giấy lau tay cho cậu thật cẩn thận. Khóe môi mang theo chút thả lỏng, cũng thêm vài phần thân mật: “A Thầm, vất vả rồi.”

Cố Thầm uể oải nói: “Cũng tạm, tay nghề Lệ tổng không tệ.”

Lệ Đình Khâm ho nhẹ hai tiếng. Mới mấy ngày trước A Thầm còn khen anh pha trà giỏi, giờ lại khen cái này... đúng là khiến anh có chút…

Lệ Đình Khâm nói: “Dù sao cũng đã kết hôn rồi, không thể để A Thầm sáng nào cũng chỉ nằm như vậy được.”

Cố Thầm bật cười: “Đúng vậy, nhưng giờ lại nằm lâu hơn rồi.”

Những buổi tập thể dục buổi sáng mấy ngày nay hoàn toàn bị bỏ quên, nhưng có vẻ... cũng không tệ lắm?

Chương 64: Cố tiên sinh bị phạt.

Nhu cầu cần thiết đã được giải quyết, nhưng hai người vẫn lười biếng trên giường đến gần trưa mới chịu dậy.

Hiện tại, Lệ Đình Khâm không còn né tránh nữa, anh trực tiếp đứng dậy, khoác lên bộ đồ mặc ở nhà.

Cố Thầm chống một tay lên đầu, tựa vào giường, ánh mắt lướt qua cơ bụng săn chắc, đường nét eo hông mượt mà của Lệ Đình Khâm, rồi dừng lại ở ngực… nơi còn lưu lại dấu răng do mình để lại. Cậu thản nhiên đánh giá: “Đúng là đẹp thật.”

Lệ Đình Khâm thắt đai lưng, nhìn Cố Thầm đang lười biếng dựa vào giường. Làn da cậu vốn trắng lạnh, để lại dấu vết đỏ trông càng nổi bật hơn. Bấy giờ lại nằm giữa tấm ga giường lụa mềm mại, càng thêm…

Ánh mắt anh không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không đẹp bằng A Thầm.”

Cố Thầm bắt gặp ánh mắt anh, bình tĩnh nói: “Lệ tổng, nếu cứ nhìn nhau thế này nữa thì chắc khỏi cần ăn trưa luôn.”

Cuối cùng, cậu cũng lười biếng duỗi chân xuống giường, tùy tiện khoác áo.

Phòng tắm được thiết kế sẵn hai bồn rửa mặt đôi, hai người cùng nhau đánh răng.

Cố Thầm đánh răng xong, nhìn vào gương thấy vết đỏ trên cổ mình. Cậu chưa kịp nói gì, Lệ Đình Khâm đã đặt cốc súc miệng xuống, nhìn hình ảnh trong gương, hỏi: “Hai ngày nữa mặc sơ mi ra ngoài có bị ảnh hưởng không?”

Cố Thầm hất nước rửa mặt, thản nhiên đáp: “Lệ tổng mà không hôn thì sẽ không ảnh hưởng.”

Lệ Đình Khâm đang lau mặt, nghe vậy thì hơi dừng lại, sau đó nói: “Hôn chỗ khác thì cũng không ảnh hưởng nhỉ?”

Cố Thầm ném khăn mặt lại, đáp: “Lệ tổng đúng là biết suy nghĩ.”

Sau khi rửa mặt xong, cả hai vào phòng thay đồ. Lệ Đình Khâm mặc quần tây, nói: “Chiều nay không phải là trận chung kết của Tiểu Thẩm sao? Đội mà em chỉ định, có muốn xem livestream không?”

“Không xem.” Cố Thầm mặc áo sơ mi, áo của cậu chẳng có cái nào che được cổ, mặc sơ mi trắng càng làm vết đỏ nổi bật hơn, nhưng cậu cũng không mấy để ý.

“Xem cậu ta đâu có thú vị bằng xem Lệ tổng.”

Lệ Đình Khâm cài đồng hồ, nói: “Buổi tiệc tối hai ngày sau, có lẽ là cơ hội lớn nhất để Cố Trọng Mậu gặp em. Anh nghĩ dù không nhận được lời mời, chắc chắn ông ta vẫn sẽ đến. A Thầm muốn thế nào? Nếu không muốn gặp, ông ta sẽ không vào được.”

Cố Thầm vốn có thể cả ngày ở trong khu vườn mà không thấy chán, nếu không chủ động ra ngoài thì Cố Trọng Mậu có lẽ cả đời cũng chẳng có cơ hội gặp mặt con trai mình.

Cố Thầm nói: “Cứ để ông ta vào đi, nếu không gặp được, chắc chắn ông ta sẽ không cam tâm, mấy trò vặt của ông ta cũng sẽ không dừng lại. Nhưng đừng để ông ta quấy rầy ông bác ba của anh.”

Lệ Đình Khâm gật đầu: “Được, vậy chiều nay chúng ta làm gì?”

Cố Thầm đáp: “Câu cá đi.”

Lệ Đình Khâm đã thiết kế khu vườn này rất tốt, chỗ làm cảnh thì nuôi cá koi, còn chỗ hẻo lánh thì ngăn riêng để nuôi cá ăn được.

Buổi chiều, bên bờ hồ yên tĩnh được bao quanh bởi cây xanh, hai chiếc ghế dài được đặt ra, hai người buông cần câu, thong thả chờ cá cắn câu. Cố Thầm đặt một quyển sách lên đầu gối, trong khi Lệ Đình Khâm cẩn thận móc mồi vào lưỡi câu, chăm chú nhìn mặt hồ lấp lánh ánh nắng.

Cố Thầm đọc sách một lúc rồi gối đầu lên vai Lệ Đình Khâm, cùng anh nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, chán nản nói: “Lệ tổng, cá của anh nuôi kém quá, có vẻ tối nay chúng ta không được ăn rồi.”

Lệ Đình Khâm không mấy bận tâm: “Không ăn được thì thôi, dù sao em cũng không thích cá.”

Cố Thầm gật đầu: “Đúng vậy, anh cũng không thích, câu được cũng chẳng có tác dụng, cùng lắm là đưa cho Gia Thụ ăn.”

Hai người cứ thế ngồi câu cá một cách Phật hệ đến tận hoàng hôn, mà vẫn chưa câu được con nào. Trong khi đó, Thẩm Nguyên lại đang chiến đấu kịch liệt trong trận chung kết.

Bình luận viên hào hứng hét lên: “Hãy chúc mừng WL đã gỡ hòa! Trận đấu bước vào ván quyết định!”

Một trận BO7 kéo dài, hai đội cứ thế bám sát điểm số, khi đối thủ dẫn trước 3-2, các tuyển thủ trẻ tuổi đã bắt đầu phấn khích, nhưng Thẩm Nguyên cùng đồng đội vẫn giữ vững tâm lý, gỡ hòa 3-3.

Giờ là lúc phân thắng bại, như Cố tiên sinh đã nói, khi hai đội có thực lực tương đương, thứ quyết định cuối cùng chính là tâm lý.

Đối mặt với hàng nghìn khán giả, nghe tiếng reo hò vang dội, ở khoảnh khắc căng thẳng này, có lẽ một số tuyển thủ trẻ sẽ run tay.

Nhưng đáng tiếc, toàn bộ bọn họ đều là những người từng giành chức vô địch, đã trải qua không ít trận chung kết lớn. Lúc này họ cũng có chút kích động, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh và vững vàng.

Thẩm Nguyên xoay cổ tay, chỉ cần giành được chức vô địch này, cậu ấy sẽ hoàn thành bộ sưu tập danh hiệu Grand Slam.

Giai đoạn ban pick diễn ra, cả hai đội đều chọn được đội hình cân bằng, Thẩm Nguyên thở phào, chỉ cần ổn định, cơ hội chiến thắng đã nắm chắc một nửa.

Ngay từ phút đầu tiên, đối thủ có vẻ hơi nôn nóng. WL có kinh nghiệm giao tranh hơn, dù không giành được mạng đầu, nhưng đã làm đối phương mất máu nặng, thành công cướp được bùa xanh.

Sau đó, tận dụng lợi thế nhỏ này, WL bắt đầu lăn cầu tuyết. Trận đấu quyết định khiến cả hai đội đều thận trọng, không có điểm hạ gục nào trong suốt một thời gian dài, nhưng WL liên tục xâm nhập rừng đối thủ, mở rộng lợi thế.

Bề ngoài, trận đấu trông có vẻ yên tĩnh, nhưng mọi người đều nín thở theo dõi. WL thi đấu như nước chảy mây trôi, từng bước ép đối thủ về nhà chính.

Nhận thấy nếu không tìm cơ hội phản công thì có thể thua luôn trận đấu, đối thủ liều lĩnh mở giao tranh ở trụ nhà. Họ nhắm vào pháp sư sát thủ của Thẩm Nguyên, nhưng cậu ấy nhanh chóng dùng Đồng Hồ Cát né hết hiệu ứng khống chế và sát

thương, lập tức phản công, trúng ba người, đồng đội lao vào tiêu diệt từng mục tiêu.

Dòng bình luận trên màn hình tràn ngập sự phấn khích.

[Aaaaaa Tiểu Nguyên, pha này quá điên rồ rồi!!!]

[Đây mà là tốc độ tay của một tuyển thủ đã giải nghệ sao!!!]

Trận giao tranh thảm bại này đã khiến đối thủ của WL hoàn toàn suy sụp. Họ nhân đà chiến thắng, phá tan nhà chính của đối phương. Trong đợt giao tranh cuối cùng, đối thủ đã không còn sức chống đỡ, Thẩm Nguyên giành được bốn mạng, WL quét sạch đội hình đối phương, kết thúc trận đấu ngay tại đó!

Bình luận viên hét đến khàn cả giọng: “Hãy cùng chúc mừng WL! Họ đã giành chức vô địch giải Mùa Xuân!!!”

Cả sân vận động như bùng nổ, tiếng reo hò và hét vang lên như sóng thần.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử giải đấu có một đội hình toàn cựu vương trở lại và đoạt chức vô địch một lần nữa! Điều này chưa từng có tiền lệ!

Sau phần phát biểu chúc mừng kéo dài, dưới cơn mưa kim tuyến vàng rực rỡ, bình luận viên hào hứng giới thiệu tiểu sử của năm tuyển thủ: “Tiểu Nguyên cuối cùng đã hoàn thành bộ sưu tập danh hiệu của mình! Sau khi giành chức vô địch giải Mùa Thu và Cúp Thế Giới, giờ đây cậu ấy đã chính thức lên ngôi tại giải Mùa Xuân! Chính thức trở thành một tuyển thủ đạt Grand Slam trong lịch sử giải đấu!”

[Trời ơi aaaaa!!! Phát điên mất thôi!!! Tối nay có đến hai người trở thành Grand Slam rồi!!!]

[Rốt cuộc ai đã tập hợp năm người này lại và tạo thành đội hình này vậy! Quá mạnh đi mất!!! Thật sự là thiên tài!!!]

[Chuyện này thì phải hỏi @Cố tiên sinh rồi ha ha ha.]

Trên sân khấu, năm người cùng nâng cao chiếc cúp vô địch, lần lượt phát biểu cảm nghĩ. Đúng như dự đoán, họ đều nói: "Được đứng trên sân khấu này một lần nữa, trước hết chúng tôi muốn cảm ơn Cố tiên sinh…"

Những khán giả theo dõi trận chung kết không chỉ có fan của năm tuyển thủ này, nhưng nhìn vào cách họ liên tục nhắc đến cái tên đó, rất nhiều người thắc mắc:

[??? Cố tiên sinh là ai? Đây là meme mới của giới eSports sao?]

[Mời mọi người xem lại livestream của năm người này, ai cũng là fan cuồng của Cố tiên sinh ha ha ha! Mau đi học bổ sung, Tiểu Nguyên còn mang cả 'thế lực thần bí' về từ show hẹn hò nữa đấy~]

[Nhưng mà đừng cố gắng tìm hiểu danh tính của Cố tiên sinh, các bạn sẽ không tìm ra đâu ha ha ha.]

Sau khi giành chức vô địch, tối hôm đó, Thẩm Nguyên về lại phòng tập và mở livestream. Cậu ấy vẫn không ngừng ca ngợi: "Cố tiên sinh thật sự rất hiểu về game! Không chỉ là một doanh nhân thành đạt, mà còn là một thiên tài trong thế giới game nữa."

"Lần trước Cố tiên sinh giúp tôi đánh một trận, tôi đã đặc biệt xem lại replay để phân tích. Hiểu biết của anh ấy về game thực sự rất vượt trội, có thể nói là xuất sắc trong mọi lĩnh vực."

"Vậy nên khi anh ấy chọn chúng tôi để lập đội, chắc chắn là có tầm nhìn độc đáo. Không phải ngẫu nhiên đâu."

“Trên sân khấu tôi cũng đã nói, thực lực cá nhân của chúng tôi không còn thuộc top đầu nữa, việc giành chức vô địch không thể tách rời khỏi công sức của đội ngũ huấn luyện viên xuất sắc và các nhà phân tích dữ liệu, những người đã nghiên cứu meta cực kỳ kỹ lưỡng. Tôi đặc biệt cảm ơn họ.”

“Tất nhiên, tất cả những điều này đều là do Cố tiên sinh đã đặc biệt mời họ đến. Nếu không có sự tin tưởng của Cố tiên sinh, làm sao anh ấy có thể đầu tư nhiều nguồn lực như vậy cho chúng tôi?”

Lúc này, những fan đi tra cứu thông tin đã quay lại.

[Cố tiên sinh tuy rất bí ẩn, nhưng tìm hiểu về anh ấy cũng không khó lắm nhỉ~]

[Ông chủ tập đoàn sở hữu câu lạc bộ WL, chẳng phải là người yêu của Cố tiên sinh sao?]

Những fan chỉ tập trung theo dõi giải đấu mà không quan tâm đến chuyện ngoài lề: [???!!!]

Nhìn Thẩm Nguyên tiếp tục ca ngợi Cố tiên sinh trên livestream, fan hâm mộ đột nhiên có linh cảm không lành.

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm ăn tối xong, dạo bộ một lúc rồi về phòng. Cố Thầm đột nhiên nhớ ra trận chung kết, tiện tay mở liên kết Thẩm Nguyên gửi trước đó để xem kết quả.

Nhưng vừa bấm vào đã thấy ngay Thẩm Nguyên đang livestream, giọng nói đầy phấn khởi vang lên: “Cố tiên sinh thực sự đã vì chúng tôi mà mời những chuyên gia hàng đầu…”

“Cố tiên sinh nhìn xa trông rộng…”

“Cố tiên sinh đối xử với chúng tôi quá tốt rồi…”

Cố Thầm: “…”

Lệ Đình Khâm đang thay đồ mặc ở nhà, nghe thấy âm thanh đó, liếc mắt một cái rồi nói: “Có lẽ nên để Tiểu Thẩm biết rõ sự thật.”

Cố Thầm bật cười: "Vậy thì anh nói với cậu ấy đi." Ban đầu, cậu cũng chỉ muốn tìm cách để Lệ Gia Thụ và Thẩm Nguyên đừng làm phiền mình nữa thôi.

Lệ Đình Khâm gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý Trần: “Trợ lý Trần, làm phiền cậu tăng ca một chút. Nói rõ cho Thẩm Nguyên biết cách cậu đã sắp xếp mọi chuyện trước đây, chỉ cần trình bày sự thật là đủ, đồng thời động viên cậu ta một chút.”

"Vâng." Trợ lý Trần không biết vì sao Lệ tổng đột nhiên yêu cầu như vậy, nhưng cũng biết Thẩm Nguyên vừa mới giành chức vô địch. Dù sao, năm tuyển thủ này đều do anh ta sắp xếp theo chỉ thị của Lệ tổng.

Nhưng Lệ tổng lại nhắc đến chuyện này ngay lúc này, chẳng lẽ là do đã theo dõi trận chung kết? Trợ lý Trần lập tức mở livestream của Thẩm Nguyên, và ngay lập tức bị choáng ngợp bởi màn hình tràn ngập cái tên "Cố tiên sinh"…

Lúc đó, Thẩm Nguyên vẫn đang phấn khởi khen ngợi: “Cố tiên sinh thực sự quá có sức hút! Tôi không ngờ anh ấy còn hiểu cả ngành công nghiệp eSports…”

Trợ lý Trần: "…" Nhóc con, cậu có biết ai là người trả lương cho cậu không?

Nhưng anh ta không có số của Thẩm Nguyên, đành gọi cho quản lý của cậu ấy.

Sau đó, fan hâm mộ liền chứng kiến cảnh quản lý cầm điện thoại lao vào livestream một cách vội vàng: “Tiểu Nguyên! Có

cuộc gọi từ cấp cao của tập đoàn, đích danh gọi cho cậu! Tối nay cậu đánh hay lắm đấy…”

Thẩm Nguyên nhận điện thoại: “Alo, xin chào.”

Trợ lý Trần nói: “Chào Thẩm tiên sinh, tôi là trợ lý của Lệ tổng, họ Trần. Trước tiên, xin chúc mừng cậu đã giành chức vô địch giải Mùa Xuân. Lệ tổng cũng đã chuẩn bị tiền thưởng cho cậu.”

“Nhưng vẫn có một chuyện cần nói rõ với cậu. Khi trước, mọi việc liên quan đến câu lạc bộ đều do tôi sắp xếp theo yêu cầu của Lệ tổng. Lệ tổng hy vọng các cậu có thể làm rạng danh Cố tiên sinh, ngài ấy sẽ thường xuyên theo dõi thành tích của các cậu, hãy tiếp tục cố gắng nhé.”

Micro thu âm của buổi livestream cực kỳ rõ ràng, ghi lại từng câu từng chữ lời của trợ lý Trần.

Bình luận bùng nổ ngay lập tức.

[Ha ha ha, Tiểu Nguyên ca ngợi Cố tiên sinh suốt nửa tiếng, cuối cùng hiệu ứng chương trình lại bùng nổ thế này ~]

[Nhóc con, cậu gan lắm, trước mặt hàng triệu khán giả livestream mà khen một người đàn ông đã kết hôn suốt nửa tiếng, rồi cuối cùng phát hiện ra bạn đời của ngài ấy chính là ông chủ lớn nhất của cậu, ha ha ha!]

[Chắc chắn Lệ tổng ghen rồi, còn cử trợ lý đến nói rõ sự thật, lại còn nhấn mạnh sẽ theo dõi thành tích của cậu. Cười chết mất, chỉ hỏi cậu có sợ không thôi?]

[Tiểu Nguyên: Cố tiên sinh rất coi trọng bọn tôi, cảm động quá.

Lệ tổng với full trang bị: Đừng làm mất mặt vợ tôi.]

[Thổi phồng Cố tiên sinh suốt nửa tiếng, kết quả cuối cùng là - Lệ tổng chỉ không muốn để vợ mình mất mặt thôi, ha ha!]

[Ối trời, cặp đôi này trước đây không phải còn chẳng gặp nhau trên show hẹn hò sao? Sao giờ ngọt thế này?]

[Nói đi cũng phải nói lại, cặp này đúng là hiểu biết về eSports thật đấy. Cố tiên sinh có thể tập hợp năm người này lại, Lệ tổng lo toàn bộ những thứ còn lại, họ giành được chức vô địch cũng là có lý do cả.]

[Không có phóng viên nào phỏng vấn họ à? Nói thật, chiến thắng lần này là một kỳ tích hiếm thấy. Tầm nhìn của Cố tiên sinh đúng là quá xuất sắc.]

[Mau đi phỏng vấn đi chứ, cả giới đang bàn luận về Cố tiên sinh, nhưng tất cả đều chỉ là truyền thuyết, chẳng có chút thông tin cụ thể nào. Không định săn tin độc quyền à?]

Các phương tiện truyền thông trong giới eSports cũng bắt đầu để tâm đến chuyện này. Suy cho cùng, chính ý tưởng táo bạo của Cố tiên sinh đã tập hợp năm người này lại với nhau, đầu tư lớn để họ trở lại đấu trường, mới có được chiến thắng hôm nay. Nếu muốn viết về năm nhà vô địch này, chắc chắn không thể không nhắc đến Cố tiên sinh.

Nhưng muốn phỏng vấn Cố tiên sinh, thì phải tìm ở đâu đây? Các phóng viên lập tức nháo nhào đi tìm kiếm thông tin.

Hai ngày sau, vết hằn trên cổ Cố Thầm quả nhiên đã biến mất, nhưng… chỉ là chúng đã xuất hiện ở chỗ khác mà thôi.

Bộ đồ đặt may riêng cuối cùng cũng được giao đến, quả nhiên là đồ đôi với Lệ Đình Khâm, nhưng không quá lộ liễu. Chỉ là những đường thêu tinh tế, những điểm nhấn nhỏ tạo nên sự liên kết vi diệu giữa hai bộ trang phục.

Lệ Đình Khâm rõ ràng rất hài lòng với thiết kế này, anh cười nói: "Nào, A Thầm, để anh giúp em thay đồ."

Cố Thầm liếc anh một cái, bình thản nói: "Thay đồ thì thay đồ, đừng có giở trò, cũng không còn sớm nữa đâu. Dù gì cũng là thọ yến của ông bác ba của anh, đến trễ không hay."

Chương 65: Chuyến đi của Cố tiên sinh.

Lệ Đình Khâm cũng không có ý định làm gì, chỉ đơn thuần giúp Cố Thầm cài cúc áo sơ mi, nhưng ngón tay khó tránh khỏi chạm vào yết hầu của cậu. Ngón cái vô thức lướt nhẹ qua dấu vết mờ mờ trên đó.

Cố Thầm nắm lấy cổ tay anh, nói: “Chẳng lẽ Lệ tổng còn định kiểm tra xem dấu vết đã biến mất sạch chưa?”

Lệ Đình Khâm không hề che giấu, đáp: “Đúng là có kiểm tra một chút, không nhìn kỹ thì không thấy.”

Nói rồi, anh giúp cậu thắt cà vạt.

Cố Thầm khoác áo ngoài vào, khí chất lập tức thay đổi.

Lệ Đình Khâm chăm chú nhìn cậu. A Thầm hiếm khi mặc vest, lần đầu anh thấy, chính là khi cậu mặc đồ của anh. Khi đó, anh chỉ mãi suy đoán tại sao A Thầm lại ăn mặc như vậy mà quên mất khí chất vốn có của cậu. Đây là lần thứ hai anh nhìn thấy, cuối cùng cũng rõ ràng cảm nhận được khí thế điềm tĩnh, khéo léo tính toán trên người A Thầm.

Cố Thầm nhìn ánh mắt anh, hỏi: “Sao thế? Thấy một phiên bản giống mình à?”

Lệ Đình Khâm nắm tay thành quyền, đặt bên môi, bật cười: "Anh cảm thấy đề nghị của phó tổng Hứa không tệ, chi bằng A Thầm đến tập đoàn nhậm chức đi." Ngày kia kỳ nghỉ của anh kết thúc, anh sẽ trở lại tập đoàn làm việc. Nhìn thấy dáng vẻ này

của A Thầm, anh rấtbmong chờ viễn cảnh hai người kề vai tác chiến.

Cố Thầm nhướng mày: “Rồi anh có thể ngày nào cũng nhìn thấy em, đúng không?”

Lệ Đình Khâm cười: "Không chỉ là nhìn, anh nghĩ chúng ta sẽ có chung nhịp độ làm việc." Chỉ cần nhìn cách A Thầm xử lý công việc trong lần tạm thời nắm quyền trước đó, anh đã cảm nhận được sự ăn ý không cần lời nói, một kiểu thấu hiểu khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Cố Thầm cười nhẹ: "Chỉ cần lịch trình sinh hoạt trùng khớp đã là may lắm rồi." Cậu rất hoài nghi sau khi Lệ tổng quay lại làm việc, anh lại tiếp tục lao lực đến tổn hại sức khỏe.

Lệ Đình Khâm mở vài ngăn kéo, để lộ hàng loạt cặp khuy măng sét, kẹp cà vạt, đồng hồ đôi.

Cố Thầm ngạc nhiên: "Nhiều vậy sao?" Chỉ mới mấy ngày, Lệ tổng đã đặt làm hàng loạt phụ kiện theo cặp thế này?

Lệ Đình Khâm chọn một đôi khuy măng sét, cầm tay Cố Thầm đeo vào cho cậu, bình thản nói: “Thời gian gấp rút, chỉ kịp chuyển đến một phần.”

"Một phần…" Cố Thầm nhìn đống phụ kiện trước mắt, nghi ngờ không biết phòng quần áo mới sửa lại có cần mở rộng thêm không. Nhưng cậu cũng lười suy nghĩ, cứ để mặc anh làm. Chợt nhớ đến đống phục trang sân khấu bị Lệ tổng thu gom cùng bộ vest lần trước cậu mặc, Cố Thầm nghĩ: Lệ tổng có sở thích đặc biệt gì sao?

Anh lại lấy thêm một cặp đồng hồ đôi đeo vào tay cậu. Nhìn cảnh này, Cố Thầm thấy cũng chẳng sao cả, dù gì cũng không cần tự mình động tay.

Khi giúp Cố Thầm mặc lễ phục, Lệ Đình Khâm rất kiên nhẫn và tỉ mỉ, nhưng đến lượt bản thân, anh lại chỉnh trang gọn gàng trong chớp mắt.

Cố Thầm quan sát anh cài đồng hồ, từ động tác mạnh mẽ gọn gàng của anh, cậu nhận ra dáng vẻ quyết đoán của một thương nhân trên thương trường.

Hai bộ vest hôm nay đều có phong cách tương đồng, nhưng một bộ mang vẻ tinh tế lười biếng, còn bộ kia lại toát lên khí chất trầm ổn vững vàng, cũng phản ánh đúng trạng thái của hai người.

Lệ Đình Khâm nắm lấy tay Cố Thầm, nói: "A Thầm, đi thôi."

Họ lên xe, chiếc xe hơi rời khỏi Ý Viên, chầm chậm chạy về phía một trang viên của nhà họ Lệ.

…

"Nhanh lên, nhanh lên! Cố tiên sinh và Lệ tổng thật sự đã xuất hiện!"

Tại ngã rẽ không xa Ý Viên, cuối cùng đám phóng viên giải trí cũng chờ được động tĩnh.

Hai ngày nay, họ vắt óc tìm kiếm tin tức về Cố tiên sinh nhưng không tài nào lần ra manh mối. Hỏi Lệ thị thì công ty bảo rằng Cố tiên sinh không muốn bị làm phiền; hỏi về nhà họ Cố thần bí thì thậm chí ngay cả địa chỉ họ cũng không biết; còn an ninh của Ý Viên lại quá nghiêm ngặt, khiến họ không thể tiếp cận.

Mãi cho đến khi họ nhớ ra tin tức về lễ mừng thọ tám mươi tuổi của nhánh thứ ba nhà họ Lệ, chắc chắn đôi chồng chồng hợp pháp này sẽ tham dự! Nếu chụp được khoảnh khắc hai người cùng xuất hiện thì quá hoàn hảo!

Vì vậy, hôm nay họ phục kích gần Ý Viên chưa được bao lâu thì quả nhiên thấy xe của Lệ tổng chạy ra.

“Mau bám theo! Hôm nay tiệc thọ của Lệ lão gia tổ chức ở khu sơn trang phía nam thành phố, xem họ có đi về hướng đó không!”

Truyền thông trong giới eSports không nhạy bén bằng giới giải trí, họ chỉ muốn nhân cơ hội này làm một bài phỏng vấn độc quyền nhân dịp vô địch mà thôi. Nhưng tìm đủ mọi cách vẫn không có kênh nào để tiếp cận, đành phải hỏi thăm các đồng nghiệp ở lĩnh vực khác. Hôm qua còn chưa có tin gì, vậy mà hôm nay vừa hỏi thì đã nhận được câu trả lời: “Mau lên, mau lên! Đây là cơ hội hiếm có, hôm nay là tiệc mừng thọ của nhánh thứ ba nhà họ Lệ, chắc chắn Cố tiên sinh sẽ lộ diện.”

Vậy là truyền thông eSports, dù chẳng hiểu mô tê gì, cũng vội vàng bám theo.

Trên xe, Lệ Đình Khâm vừa thuận tay xử lý công việc mà trợ lý Trần mang đến, vừa nói: “Thật ra, việc Cố Trọng Mậu sốt ruột như vậy là vì dự án trọng điểm của nhà họ Cố trong hai năm qua gặp trục trặc. Ông ta rất cần một đồng minh mạnh mẽ để hỗ trợ, vì vậy mới có ý định liên hôn.”

Cố Thầm liếc nhìn xấp tài liệu dày bên cạnh anh, nói: “Nhưng anh chỉ hợp tác với ông ta theo kiểu đôi bên cùng có lợi, không hề ủng hộ dự án đó. Thế nhưng ông ta lại đặt kỳ vọng lớn vào anh. Có kỳ vọng thì sẽ có thất vọng.”

Lệ Đình Khâm cảm nhận được sự ăn ý không cần lời nói giữa hai người, khẽ cười: “Đúng vậy, nhà họ Cố đang tìm kiếm hướng phát triển mới, nhưng lại đi sai đường.”

Cố Thầm nói: “Vậy đây chính là cái bẫy của anh. Cố Trọng Mậu sẽ không từ bỏ dự án mới này, càng dấn sâu vào, cuối cùng có lẽ

ông ta sẽ phải bán lại chuỗi sản xuất mà anh muốn để lấy thêm vốn."

"Tất nhiên, hiện tại ông ta chủ yếu hy vọng có thể thông qua em để thuyết phục anh giúp đỡ."

Lệ Đình Khâm lắc đầu cười: "Nhưng thật ra, nếu có được sự giúp đỡ của A Thầm, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng."

Chỉ tiếc rằng, dù là nhà họ Cố, nhà họ Thích hay kể cả nhà họnTrình, bọn họ đều xem sự lạnh lùng vô tình là lý trí, xem sự ích kỷ là khôn ngoan, chưa bao giờ nghĩ đến Cố Thầm của ngày xưa. Bây giờ, làm sao có thể mong chờ cậu quay đầu lại nhìn bọn họ đây?

Cố Thầm ấn lên xấp tài liệu bên cạnh tay Lệ Đình Khâm, nói: "Vậy nên, Lệ tổng có thể phê duyệt nhanh hơn một chút được không? Nếu không thì tối nay sau khi dự tiệc xong, chúng ta khỏi cần ngủ nữa."

Lúc này, trợ lý Trần ở ghế trước lên tiếng: "Lệ tổng, hình như có người đang bám theo xe."

Lệ Đình Khâm nhàn nhạt nói: "Theo kế hoạch bảo vệ Cố tiên sinh mà xử lý."

Trợ lý Trần đáp: "Vâng."

Khi Lệ tổng ra nước ngoài, anh đã sắp xếp người bảo vệ Cố tiên sinh. Giờ dù Lệ tổng đã về nước, nhưng sự việc khi đó vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, nên vì lý do an toàn, đội ngũ này vẫn chưa được rút đi. Hiện tại, xung quanh xe của họ vẫn có xe hộ tống.

Thế là hai chiếc xe đi theo phía sau nhanh chóng lên trước, chặn đường đám săn tin.

Một phóng viên buột miệng chửi thề: “Đệt, ra ngoài mà trước sau đều có xe mở đường? Cái mức độ bảo vệ này?!”

Nhưng họ cũng không dám tiếp tục bám theo nữa.

Những nhân vật lớn trong giới kinh doanh không phải là người mà họ có thể tùy tiện đắc tội.

Trong khi đó, các nhóm truyền thông khác đã nhận được tin tức từ sớm, tập trung chờ đợi tại khu sơn trang.

Có nhóm thuộc lĩnh vực môi trường, muốn thực hiện một cuộc phỏng vấn chuyên sâu về phương hướng và kết quả của đợt đàm phán vừa qua, bởi đây là một dự án công ích được toàn xã hội quan tâm.

Có nhóm là truyền thông kinh doanh, muốn làm rõ sự thật xung quanh vụ tấn công mạng lớn mà tập đoàn Lệ thị gặp phải, nhất là khi có tin đồn rằng trong thời gian Lệ Đình Khâm bị giữ lại ở nước A, người ra quyết định trong tập đoàn chính là bạn đời của Lệ tổng.

Còn truyền thông học thuật thì đi theo nhà họ Vân.

Sau khi dự án của họ đạt được bước đột phá, giới học thuật đều tò mò về vị “giáo sư Cố” bí ẩn này. Mọi người đều mong có thể mời ông ấy viết vài bài luận văn để trình bày tư duy nghiên cứu của mình, bởi dù kết quả nghiên cứu đã có, nhưng quá trình vẫn là một điều khiến người ta không thể lý giải nổi.

Cùng lúc đó, Cố Trọng Mậu cũng mang theo quà mừng và một phóng viên cải trang thành trợ lý, hướng về sơn trang.

Ông ta không được mời, nhưng lễ mừng thọ 80 lần này của Lệ lão gia được tổ chức rất lớn, có nhiều doanh nhân tham dự. Việc lấy một tấm thiệp từ những người vắng mặt không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, ông ta không có ý định gây chuyện mất mặt trong buổi tiệc. Mục tiêu chính của ông ta là gặp Cố Thầm, hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra trong ba tháng qua, bởi việc mất liên lạc suốt thời gian dài như vậy quá kỳ lạ.

Chỉ cần làm rõ được, sau đó ông ta sẽ cùng Cố Thầm chúc thọ Lệ lão gia, để truyền thông chụp một bức ảnh, tất cả sẽ được giải quyết êm đẹp. Dù Lệ Đình Khâm không đầu tư, ông ta vẫn có thể lợi dụng mối quan hệ thông gia này để nhận được một số sự ủng hộ bên ngoài.

Còn về Thích Nhã Quân, đó là kế hoạch dự phòng. Nếu Cố Thầm "trèo lên cành cao" mà chối bỏ cha mẹ, vậy thì để người của Thích Nhã Quân gây chuyện. Một kẻ nhát gan, sĩ diện như Cố Thầm, muốn chối cũng không chối được.

Nhưng nếu Lệ Đình Khâm ngay cả một sự kiện chính thức như thế này cũng không dẫn Cố Thầm theo, vậy thì có nghĩa là anh không hề xem trọng cậu. Khi đó, ông ta cũng chẳng cần tốn công dây dưa nữa, cứ xem như đến đây để tặng quà, thắt chặt quan hệ với nhánh thứ ba nhà họ Lệ vậy.

Hôm nay, khung cảnh thực sự náo nhiệt. Nhánh thứ ba nhà họ Lệ tổ chức yến tiệc linh đình, cả khu sơn trang chật kín khách khứa tấp nập.

Phóng viên Vương giấu máy ảnh trong cặp công văn, lặng lẽ cúi đầu theo sau Cố Trọng Mậu, im lặng trà trộn vào trong.

Chỉ có điều, bên ngoài toàn là khách mời bình thường, còn những nhân vật thực sự quan trọng thì đều ở trong sảnh tiệc chính, nơi tiếp đãi vô cùng kín đáo.

Ngay lúc đó, phóng viên Vương nghe thấy nhân viên tiếp đón hướng dẫn: "Các phóng viên, mời đi lối này, chúng tôi đã chuẩn bị khu vực riêng dành cho truyền thông."

Anh ta suýt chút nữa bước theo bản năng, nhưng khi ngẩng đầu nhìn, lập tức hít vào một hơi lạnh. Chẳng phải nhánh thứ ba nhà họ Lệ thua xa nhánh hai sao? Vậy mà sinh nhật tám mươi tuổi của lão gia lại thu hút nhiều phóng viên đến thế? Ai nấy đều mang theo đủ loại thiết bị tác nghiệp, trận thế này cũng quá mức long trọng rồi! Chẳng lẽ Lệ lão tam có tầm ảnh hưởng lớn như vậy?

Anh ta quan sát kỹ hơn, thấy có người quen biết, có người trông khá quen mắt, cũng có người hoàn toàn xa lạ. Nhưng nhìn chung, họ đến từ nhiều lĩnh vực khác nhau, thậm chí một số ngành tam phòng họ Lệ dường như chẳng hề dính dáng tới. Chẳng lẽ là do có quá nhiều nhân vật nổi tiếng tham dự, nên cánh phóng viên muốn tranh thủ phỏng vấn?

Nếu đã vậy, anh ta cần gì phải lén lút làm gì, cứ trực tiếp vào khu vực dành cho truyền thông là được.

Tuy nhiên, các gia tộc hào môn khi sắp xếp vị trí riêng cho truyền thông, thường có ý rằng: phóng viên có thể chụp ảnh, nhưng nội dung công bố ra ngoài phải thông qua sự kiểm duyệt của chủ nhà.

Nhưng theo lời Cố tổng, ông ta chỉ muốn chụp một bức ảnh về đứa con trai vô dụng đã gả vào hào môn, một kẻ không danh không tiếng như vậy chắc chẳng ai quan tâm đâu, nhỉ?

Đang lúc phóng viên Vương do dự, thì một người trong nhóm truyền thông nhận ra anh ta, gọi: “Tiểu Vương, cậu đứng đó làm gì? Mau qua đây ngồi đi!”

Nhân viên tiếp đón cũng đã chú ý tới anh ta. Anh ta nhìn sang Cố Trọng Mậu, ánh mắt dò hỏi, đối phương chỉ lặng lẽ gật đầu.

Vậy là anh ta đi theo nhóm truyền thông, tiến về khu vực dành riêng cho báo chí.

Khu sơn trang này rất rộng lớn, bàn tiệc ngoài trời được bố trí rải rác giữa rừng cây, dưới những tán hoa xanh tốt, kết hợp cùng ánh đèn lung linh tạo nên khung cảnh vô cùng trang nhã. Còn khu vực dành cho truyền thông lại nằm ở một góc khuất, họ đang đi về phía đó.

Đột nhiên, vài chiếc xe hơi màu đen mang phong cách trầm ổn lặng lẽ lướt qua con đường trong sơn trang, chạy thẳng lên phía trên núi.

Phóng viên Vương còn chưa kịp phản ứng, thì đồng nghiệp xung quanh đã đồng loạt móc máy ảnh ra, hàng loạt ánh đèn flash sáng lóe lên như chớp giật.

Bầu trời lúc này đã chạng vạng tối, nhưng ánh đèn nháy chớp liên tục khiến anh ta hoa mắt, suýt chút nữa lóa đến mức không thấy gì.

Trời ạ, rốt cuộc họ đang chụp ai thế này?! Dù là minh tinh hàng đầu đi nữa, nhiều lắm cũng chỉ ảnh hưởng đến giới giải trí, chứ đâu thể có trận thế long trời lở đất như vậy! Rốt cuộc là nhân vật cỡ nào mới có thể khiến truyền thông từ nhiều lĩnh vực khác nhau đồng loạt tác nghiệp như thế?

Những chiếc xe trên đường nhanh chóng khuất bóng, cửa kính chống nhìn trộm khiến chẳng ai thấy rõ bên trong.

Nhưng khi các phóng viên nhìn quanh, phát hiện ra rằng đồng nghiệp đến từ các lĩnh vực khác nhau lại có chung phản ứng, ai nấy đều tròn mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc.

“Chẳng phải các anh được nhánh thứ ba nhà họ Lệ mời đến sao?”

“Vậy rốt cuộc… các anh vừa chụp gì thế?”

Chương 66: Mối quan hệ của Cố tiên sinh.

Nhưng không ai trả lời, tất cả ôm chặt máy ảnh, chuẩn bị đuổi theo.

“Mau lên! Biết đâu có thể chụp được cảnh Cố tiên sinh xuống xe.”

Phóng viên Vương sững người, do dự không biết có nên chạy theo hay không. Nhưng anh ta chưa kịp quyết định thì đã thấy cả đám truyền thông mới chạy được hai bước đã bị nhân viên tiếp đón chặn lại.

Nhân viên tiếp đón nói: “Xin lỗi các vị phóng viên, vì liên quan đến quyền riêng tư của khách mời, mong mọi người hãy ở lại đây. Ngoài ra, phiền các vị xóa đi những bức ảnh vừa chụp.”

Dù đã chuẩn bị khu vực truyền thông, nhưng chủ nhà đâu có mời nhiều phóng viên thế này? Những người này rốt cuộc đến đây làm gì? Vừa rồi họ chụp hình… hình như là xe của Lệ tổng?

Mọi người đành phải quay về chỗ ngồi, ai nấy đều nở một nụ cười gượng gạo nhưng vẫn giữ phép lịch sự: “Thực ra chúng tôi chỉ chụp được thân xe thôi, cũng không ảnh hưởng đến quyền riêng tư gì đâu mà…”

Có người lặng lẽ đưa ra một phong bì đỏ, nói: “Thật xin lỗi vì đã làm phiền chủ nhà. Chúc lão gia phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn. Thực ra, chúng tôi chỉ muốn phỏng vấn Cố tiên sinh, nhưng không tìm được kênh liên hệ. Không biết có cơ hội nào được mượn phòng khách của quý phủ để thực hiện một buổi

phỏng vấn riêng không? Chúng tôi đảm bảo sẽ không làm phiền các vị khách khác."

Nhân viên tiếp đón không nhận phong bì, chỉ liếc mắt nhìn một lượt những phóng viên trước mặt, khó hiểu hỏi: "Các vị… đều muốn phỏng vấn Cố tiên sinh sao?"

Mọi người đồng thanh đáp: "Đúng vậy, đúng vậy, mong anh chuyển lời giúp."

Nghe thấy đồng nghiệp của mình cùng lên tiếng, ai nấy đều nhìn nhau đầy bối rối.

Bản thân họ vì nghe được tin tức mà chạy đến tiệc thọ để chụp ảnh Cố tiên sinh đã đành, nhưng không ngờ tất cả những người ở đây cũng có cùng mục đích?!

Dù đều là đồng nghiệp trong giới, nhưng không phải ai cũng quen biết nhau. Giờ phút này, họ đang cố gắng lục lọi trí nhớ xem những người ở đây đến từ tòa soạn nào. Đột nhiên có quá nhiều phóng viên xuất hiện, chẳng lẽ còn có tin tức quan trọng nào mà họ chưa biết sao?

Nhân viên tiếp đón cũng thấy khó hiểu. Cố tiên sinh… chẳng phải là bạn đời của Lệ tổng sao? Lẽ nào trên người ngài ấy đang có một tin tức chấn động nào đó?

Nhân viên tiếp đón nói: "Vậy mọi người chờ một lát, tôi đi hỏi thử."

Phóng viên Vương cảm thán: "Thì ra mọi người đều đến để chụp Cố tiên sinh?" Thì ra cảnh tượng phóng viên kéo đến rầm rộ như vậy chính là tình huống mỗi khi Cố tiên sinh xuất hiện. Đã thế, quy mô này còn hoành tráng hơn cả minh tinh nổi tiếng nữa.

Mọi người lúc này mới nhận ra, trong nhóm có một người hoàn toàn không hòa nhập, đến máy ảnh cũng chưa lấy ra. Một người

hỏi: “Tiểu Vương, chẳng lẽ cậu không phải sao?”

Phóng viên Vương lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ nhận một đơn hàng riêng thôi, không tranh tin lớn với mọi người đâu.”

Một lúc sau, nhân viên tiếp đón quay lại cùng trợ lý Trần. Trợ lý Trần thấy trước mặt là một vòng tròn phóng viên lớn, cũng có phần ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ giọng điệu bình thản: “Chào các phóng viên, tôi là trợ lý của Lệ tổng, họ Trần. Nếu các vị có yêu cầu gì, có thể trao đổi với tôi.”

Lại một trận đèn flash chớp lên liên tục.

Nghe nói là trợ lý của Lệ tổng, cánh phóng viên giải trí lập tức lên tiếng: “Anh Trần, bên ngoài đang lan truyền rằng Cố tiên sinh tham gia chương trình ‘Lớp học tình yêu’ có quan hệ hôn nhân hợp pháp với Lệ tổng, nhưng nhà họ Lệ chưa từng công bố tin tức này. Vậy xin hỏi tin đồn này có thật không? Chúng tôi có cơ hội được mời Cố tiên sinh và Lệ tổng cùng xuất hiện trong một buổi phỏng vấn không?”

Các phóng viên ở lĩnh vực khác lập tức quay sang nhìn anh ta với ánh mắt khinh thường. Muốn chụp ảnh vợ chồng nhà người ta thì nói thẳng, còn bày đặt hỏi có phải một đôi hay không, quá lạc hậu rồi.

Trợ lý Trần đáp: “Là thật. Nhưng Cố tiên sinh và Lệ tổng không nhận phỏng vấn về vấn đề này. Câu hỏi tiếp theo.”

Phóng viên mảng eSports chớp lấy cơ hội, nhanh chóng hỏi: “Vài ngày trước, đội WL dưới trướng Lệ thị đã giành chức vô địch giải mùa xuân. Trước đây, năm tuyển thủ này đều do Cố tiên sinh đích thân chọn. Tuyển thủ Thẩm Nguyên từng nói, Cố tiên sinh am hiểu sâu sắc về game và có con mắt tinh tường. Vậy chúng tôi có thể thực hiện một bài phỏng vấn chuyên đề về quá trình xây dựng và đào tạo đội tuyển của Cố tiên sinh không?”

Mọi người sững sờ. Không ngờ Cố tiên sinh còn có liên quan đến cả eSports? Hơn nữa, ngài ấy còn trực tiếp tuyển chọn đội hình vô địch? Đúng là quá lợi hại! Nhưng so với những thành tựu khác, eSports dường như cũng chẳng đáng nhắc đến nữa.

Trợ lý Trần đáp: "Những câu hỏi này có thể phỏng vấn người phụ trách đội tuyển hoặc tuyển thủ. Câu hỏi tiếp theo."

Phóng viên mảng môi trường lên tiếng: "Năm nay, chính quyền thành phố đã khởi động dự án xử lý rác thải sinh hoạt an toàn trên toàn khu vực. Hiện nay, dự án đang trong giai đoạn đàm phán tích hợp. Với vai trò là người thúc đẩy quá trình này, chúng tôi hy vọng có thể phỏng vấn Cố tiên sinh để giúp xã hội hiểu rõ hơn về phương hướng và tiến độ của dự án…"

Đây mới là câu hỏi chuyên nghiệp. Các phóng viên thuộc giới kinh doanh và học thuật đều gật đầu đồng tình. Nhưng điều làm họ kinh ngạc là, hóa ra Cố tiên sinh còn là một nhân vật quan trọng trong lĩnh vực công ích xã hội!

Trợ lý Trần khẽ hít vào một hơi. Nghĩ lại hồi trước, khi anh ta còn thay Lệ tổng phát tiền tiêu vặt cho Cố tiên sinh, thì đối phương đã âm thầm làm những chuyện vĩ đại đến mức này rồi.

Anh ta đáp: "Những vấn đề liên quan đến dự án, xin mời trực tiếp phỏng vấn công ty Môi Trường Hoàn Vũ, đơn vị trúng thầu của dự án này. Câu hỏi tiếp theo."

Dù phóng viên Vương không theo đuổi tin tức về "Cố tiên sinh", nhưng chỉ đứng nghe thôi cũng cảm thấy kích động. Đây chẳng khác nào một buổi họp báo trực tiếp! Mỗi một thành tích của Cố tiên sinh đều là tin tức quan trọng trong ngành. Quả thực quá đặc sắc!

Đúng lúc này, điện thoại của anh ta reo lên. Là trợ lý của Cố Trọng Mậu gọi đến.

Trợ lý hỏi: “Bên anh tình hình thế nào rồi? Có thu thập được tin tức gì không?”

Phóng viên Vương mang theo sự kích động này nói: “Hôm nay có rất nhiều truyền thông đến đây, tất cả đều để phỏng vấn Cố tiên sinh.”

Trợ lý bên kia lẩm bẩm một tiếng, nói: “Chuyện gì vậy, không phải do chúng ta sắp xếp, chẳng lẽ là do Trình phu nhân?”

Rồi lại nói: “Vậy cậu cứ đi cùng họ đi, nhớ chú ý động tĩnh của Cố tiên sinh mọi lúc.”

Phóng viên Vương khó hiểu: “Gì cơ? Chẳng phải chúng ta đến để chụp người con trai bất hiếu của Cố tổng sao? Liên quan gì đến Cố tiên sinh?”

Trợ lý mất kiên nhẫn: “Cậu có chắc đầu óc vẫn tỉnh táo chứ? Cố tiên sinh kết hôn với Lệ Đình Khâm ấy, chính là con trai của chủ tịch Cố!”

Phóng viên Vương lập tức nói: “Hả? Anh chắc chứ?” Đây là cái kiểu phát biểu khó hiểu gì vậy?

Anh ta chưa từng nghe nói Cố Trọng Mậu có cậu con trai nào nổi danh, mọi người đều tưởng hôm nay đến để chụp một đứa con riêng nào đó, vị Cố tiên sinh tài năng xuất chúng kia lại là con trai ông ta sao? Không lẽ người có vấn đề đầu óc thật sự là Cố Trọng Mậu???

Trợ lý nói: “Vậy các cậu đã nhìn thấy Cố tiên sinh chưa?”

Phóng viên Vương nói: “Chưa, hoàn toàn không được gặp, chỉ có trợ lý đang trả lời câu hỏi của phóng viên, cứ như một buổi họp báo vậy.”

Bên kia im lặng một lúc, hình như trợ lý đang báo cáo lại với Cố Trọng Mậu, sau một lúc mới nói: “Tôi sẽ gửi cho cậu một đoạn lời, cậu hãy hỏi thẳng trước mặt các phóng viên khác, nhất định phải để tất cả mọi người nhận ra sự thật.”

Phóng viên Vương: “?” Sự thật? Cái quái gì đây? Tiền này xem ra không dễ kiếm rồi…

Lúc này, phóng viên giới học thuật tiếp tục hỏi: “À… Chúng tôi không phỏng vấn Cố tiên sinh nữa… Nghe nói nhà họ Cố và nhà họ Lệ có quan hệ thân thiết từ lâu, vậy xin hỏi hôm nay giáo sư Cố – trưởng bối của Cố tiên sinh có đến không ạ?”

Trợ lý Trần mỉm cười: “Không có.”

Cuối cùng giới truyền thông thương mại cũng không nhịn được nữa, hỏi: “Có tin đồn cho rằng vào ngày Lệ thị bị tấn công mạng quy mô lớn, trụ sở tập đoàn là do Cố tiên sinh đích thân chủ trì công tác xử lý. Xin hỏi tin này có đúng không? Khi đó tình hình cụ thể ra sao? Trong tương lai, Cố tiên sinh có đảm nhận chức vụ quan trọng nào trong tập đoàn Lệ thị không?”

Trợ lý Trần đáp: “Những vấn đề liên quan, xin hãy phỏng vấn người phụ trách của bộ phận tương ứng trong tập đoàn chúng tôi.”

“Các vị, còn câu hỏi nào khác không?”

Những phóng viên có mặt ở đó đều nhìn nhau, ai nấy đều thấy được sự chấn động trong mắt đối phương. Tuy rằng hiện tại vẫn chưa thể phỏng vấn trực tiếp Cố tiên sinh, nhưng qua những câu hỏi vừa rồi, họ đã thu thập và chia sẻ thông tin với nhau.

Thì ra vị Cố tiên sinh được đồn đại trong các lĩnh vực khác nhau thực sự là cùng một người! Ngài ấy thực sự tài giỏi đến mức này! Âm thầm gây dựng nên những thành tựu lớn lao, khiến các giới phải chấn động…

Trợ lý Trần thấy một lúc lâu không ai lên tiếng, bèn nói: “Nếu không còn vấn đề gì, vậy thì—”

“Trợ lý Trần, xin đợi một chút!”

Phóng viên Vương không còn cách nào khác, đành cắn răng lên tiếng: “Tôi vẫn còn một câu hỏi.”

Trợ lý Trần nói: “Mời anh.”

Phóng viên Vương khó khăn nói: “Tôi muốn hỏi, Cố tiên sinh là con trai của ông Cố Trọng Mậu, nhưng sau khi kết hôn với Lệ tổng, lại bặt vô âm tín, không hề liên lạc với cha mẹ, xin hỏi chuyện này là sao?”

Lời này của phóng viên Vương vừa dứt, có người bật cười như thể vừa nghe thấy chuyện nực cười, có người nhìn anh ta với ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc, có người thì chỉ lắc đầu…

Phóng viên Vương nghĩ lại những câu hỏi đầy học thuật và đẳng cấp trước đó, cũng cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc. Đúng là kiếm tiền chẳng dễ dàng gì…

Có người thở dài: “Tiểu Vương à, sao cậu vẫn còn hỏi mấy câu này? Chẳng phải từ lâu đã nói rằng tin đồn Cố tiên sinh là con trai Cố Trọng Mậu chỉ là bịa đặt sao?”

Có người phản bác: “Cậu cảm thấy Cố tiên sinh trông giống con trai Cố Trọng Mậu à?”

Có người nghi ngờ: “Không phải trước giờ Cố Trọng Mậu chỉ có ba người con sao? Đến khi danh tiếng của Cố tiên sinh lộ ra, ông ta lại nhảy ra nhận con, nghe cũng kỳ lạ đấy chứ…”

Trợ lý Trần mỉm cười nói: “Nghe nói hôm nay Cố tổng cũng đặc biệt đến chúc thọ, mọi người chắc cũng có mắt để phân biệt.”

…

Xe của Lệ Đình Khâm và Cố Thầm dừng trước sảnh tiệc chính, ánh mắt của những người tham dự bữa tiệc đều đồng loạt dồn về phía đó.

Tài xế bước xuống xe, mở cửa ghế sau.

Lệ Đình Khâm xuống xe trước, nhưng tay vẫn đặt trên khung cửa, chờ đến khi một thanh niên cao ráo, khí chất cao quý bước ra, anh mới nắm lấy tay người đó, cùng nhau tiến vào đại sảnh.

Người này chính là bạn đời của Lệ tổng sao?

Chỉ một cái nhìn, tất cả mọi người đều cảm thấy: quả nhiên danh bất hư truyền!

Thanh niên có phong thái xuất chúng, khí thế mạnh mẽ, đi bên cạnh Lệ Đình Khâm cũng không hề bị lu mờ, nhưng dường như lại mang đến một cảm giác khác biệt.

Tuy cả hai đều là những người có sức kiểm soát mạnh mẽ, nhưng nếu như tổng giám đốc Lệ mang đến cảm giác áp lực mạnh mẽ, thì Cố tiên sinh lại có vẻ thong dong tự tại. Khi hai người đứng cạnh nhau, lại tạo ra một sự bổ trợ và hòa hợp kỳ lạ.

Quan sát kỹ, cả hai tuy đều mặc âu phục giản dị, nhưng lại có sự ăn ý trong từng chi tiết, màu sắc của cà vạt, cặp khuy măng sét, chiếc đồng hồ lộ ra khi cử động tay…

Ngay cả khi tham gia tiệc tối cũng phải phối hợp thế này, chỉ có thể nói… hai vị này vẫn còn trong giai đoạn nồng nhiệt đây mà… Vừa kín đáo, vừa không thể giấu nổi sự thân mật…

Chậc chậc, hai vị đại lão này, ai mà ngờ lại có kiểu tính cách như vậy chứ.

Cố Trọng Mậu lấy cớ mang quà mừng thọ đến cho lão gia nhà họ Lệ, bước vào đại sảnh tiệc chính, từ xa đã thấy bóng dáng Lệ Đình Khâm, lập tức sải bước đuổi theo.

Nhưng… người bên cạnh Lệ Đình Khâm là Cố Thầm sao? Trông lại không giống lắm?

Ông ta vừa định đuổi theo nói gì đó, thì thấy Lệ Mặc Dung tươi cười chào đón, vui vẻ cất cao giọng: "Đình Khâm, Tiểu Cố, hoan nghênh…" Bà là con gái thứ tư của lão gia nhà họ Lệ, hôm nay đảm nhiệm việc đón khách.

Sú: trước đó ngôi 3 của nv cô tư này là "cô", giờ đổi thành "bà" nhé.

Cố Thầm bắt tay với bà, nói: "Chào cô tư."

Lệ Mặc Dung hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Cố, hôm nay ông nội cháu không đến à?"

Cố Thầm đáp: "Không rõ ạ." Cậu còn không biết mình có một người ông nội nữa kia, chỉ có thể nói Gia Thụ đúng là biết bịa chuyện.

Lệ Mặc Dung thở dài: "E rằng chỉ đến đại thọ chín mươi của chú hai, ông cụ Cố mới chịu ghé thăm thôi." Dù sao lúc trước Gia Thụ đã nói chuyện nhà họ Lăng là do ông cụ Cố chỉ điểm, bà cũng không muốn gây phiền phức cho Cố Thầm.

Những người đang cầm ly rượu trò chuyện bên cạnh nghe thấy câu này, không khỏi thì thầm với nhau: "Xem ra nhà họ Cố cũng chỉ qua lại thân thiết với nhị phòng nhà họ Lệ, ngay cả thể diện của ông cụ nhánh thứ ba cũng không nể nang sao?"

Lúc này, người nhà họ Vân cũng nhìn thấy Lệ Đình Khâm, tất nhiên là biết người bạn đời bên cạnh anh chính là Cố tiên sinh

thần bí của nhà họ Cố, họ đã mong đợi suốt bao lâu, cuối cùng cũng đợi được rồi.

Vân Tú lập tức dẫn chồng con tiến đến, nói: "Lệ tổng, đã lâu không gặp."

Sau đó, bà nhìn Cố Thầm với ánh mắt đầy cảm kích, nói: "Cố tiên sinh, từ lâu đã ngưỡng mộ. Cả đội ngũ của chúng tôi vô cùng biết ơn sự giúp đỡ hết mình của ngài, hôm nay xin được cảm tạ ngài trực tiếp."

Cố Thầm đáp: "Không có gì."

Vân Tú lại hỏi: "Không biết giáo sư Cố có đi cùng ngài không? Chúng tôi cũng muốn đích thân cảm ơn ông ấy, có một số vấn đề học thuật cần thảo luận thêm."

Những người xung quanh lại liếc nhìn Vân Tú. Họ đã sớm nghe nói rằng nhà họ Vân có thể vượt qua cuộc khủng hoảng lần này là nhờ có một nhân vật lớn trong giới học thuật của nhà họ Cố ra tay tương trợ. Nhưng giới bên ngoài đã tìm đủ mọi cách để tiếp cận giáo sư Cố mà vẫn không thể tìm được tung tích của ông.

Ôi trời, nếu nhà họ Vân vẫn giữ được liên lạc với giáo sư Cố, không dám tưởng tượng sau này các dự án nghiên cứu của họ sẽ thuận lợi đến mức nào.

Cố Thầm nói: "Không cần đâu, ông ấy không hứng thú với mấy chuyện này."

Lúc này, Vân Chu đứng bên cạnh nhìn bọn họ, cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng, giọng điệu như vừa bừng tỉnh ngộ: "Lệ tổng, Cố tổng, hóa ra lúc đó hai người đã bí mật kết hôn rồi à!"

Trước đây cậu ta còn từng mò đến khách sạn để "dụ dỗ" cả hai vị đại lão này một lượt, đúng là điên rồ thật mà. Nhìn xem, giờ thì

hai người này ra ngoài còn phải mặc đồ đôi nữa kìa…

Những người xung quanh: cái gì? Lệ tổng và Cố tiên sinh đã bên nhau từ lâu? Chỉ là lén lút kết hôn thôi sao? Bảo sao nhà họ Cố vẫn chưa chịu đồng ý cuộc hôn nhân này…

Vân Chu suy nghĩ một lúc, bỗng nói: “Không lẽ tôi người đầu tiên bắt gặp hai người đứng chung một khung hình?”

Cố Thầm cũng nghĩ ngợi, bật cười đáp: “Có lẽ vậy.”

Lúc này, các quản lý cấp cao của Lệ thị cũng nhìn sang, nói: “Lệ tổng, hôm nay thật là náo nhiệt.”

Sau đó, họ nhiệt tình bắt tay Cố Thầm: “Cố tiên sinh, lại gặp nhau rồi.”

Phó tổng Hứa hỏi: “Cố tiên sinh, đề nghị lần trước của tôi, ngài và Lệ tổng đã suy nghĩ thế nào rồi?”

Cố Thầm liếc nhìn Lệ Đình Khâm, nhướng mày hỏi: “Đề nghị gì?”

Phó tổng Hứa đáp: “Tôi định lui về tuyến sau, ngài có muốn tiếp quản vị trí của tôi không?”

Lời này vừa dứt, lại dấy lên một trận xôn xao, tin đồn Cố tiên sinh chuẩn bị gia nhập tập đoàn Lệ với vai trò quản lý cấp cao hóa ra là thật sao? Ngay cả phó tổng Hứa cũng chủ động nhường vị trí? Nhưng nghĩ đến danh tiếng lẫy lừng của Cố tiên sinh, mọi người lại cảm thấy chuyện này cũng không có gì là lạ.

Cố Thầm chỉ cười: “Vẫn là thôi đi, lần trước tôi đã nói rồi, đã có Lệ tổng kiếm tiền nuôi tôi rồi mà.”

Vân Chu đứng bên cạnh, nhìn Cố Thầm và Lệ Đình Khâm trong bộ “đồ đôi”, tay trong tay trò chuyện vui vẻ với mọi người, cảm

thấy có chút vi diệu.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lệ Gia Thụ, cậu ta cảm thấy rốt cuộc mình cũng có chuyện để nói, bảo: “Sếp Lệ này… Hai vị đại lão này đứng cạnh nhau đúng là bữa tiệc cho hội mê cái đẹp mà…”

Lệ Gia Thụ cảnh giác nhìn cậu ta: “Lần trước cậu nói gì về anh tôi, anh dâu tôi và tôi ấy nhỉ…” Người này có tiền án rồi.

“Anh cậu, anh dâu cậu, không có cậu…”

Vân Chu ôm mặt, cảm thán: “Cậu nhìn anh cậu với anh dâu cậu đi, bây giờ trông chẳng khác gì cặp chồng chồng son đang đứng tiếp đón người thân bạn bè trong tiệc cưới ấy. Một khung cảnh tuyệt mỹ.”

Lệ Gia Thụ thở phào, gật đầu tán thành: “Cứ nói tiếp đi.”

Còn Cố Trọng Mậu thì đứng trong góc, nhìn Cố Thầm và Lệ Đình Khâm được mọi người vây quanh, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Người đứng bên cạnh Lệ Đình Khâm kia… thực sự là con trai ông ta, Cố Thầm sao?

Chương 67: Cố Thầm thực sự là con trai ông ta sao?

Tóm lại, thật ra Cố Trọng Mậu chỉ gặp Cố Thầm hai lần. Thanh niên trước mắt có khí chất xuất chúng, điềm tĩnh tự nhiên, diện mạo dường như trùng khớp với ký ức mơ hồ của ông ta về Cố Thầm, nhưng khí chất thì lại hoàn toàn khác biệt.

Cố Thầm trước đây luôn rụt rè, cúi đầu không dám nhìn ai, làm sao có thể sở hữu một mạng lưới quan hệ rộng lớn như vậy? Lại còn có thể trò chuyện vui vẻ với những người này?

Nhân vật lợi hại mà họ nhắc đến, người xuất thân từ nhà họ Cố thần bí kia, thực sự là Cố Thầm sao?

Cố Trọng Mậu nghĩ mãi không ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, vô số ý nghĩ lướt qua tâm trí ông ta…

Chàng trai này thực ra không phải Cố Thầm? Chỉ là có diện mạo giống Cố Thầm? Chính vì điều này mà Lệ Đình Khâm mới cưới Cố Thầm về làm thế thân?

Nhưng trên đời không thể có người giống nhau đến vậy, vậy thì chàng trai này đúng là Cố Thầm? Thật ra Thích Nhã Quân đã bồi dưỡng Cố Thầm rất xuất sắc, chỉ là vì muốn trả thù ông ta, nên cố tình để Cố Thầm tỏ ra yếu đuối, tầm thường trước mặt ông ta?

…

Nhưng dù thế nào đi nữa, sự xuất sắc của chàng trai trước mắt là thật, những lời đồn đại cũng không hề giả dối, cậu chính là nhân vật bí ẩn và cường đại trong truyền thuyết - Cố tiên sinh!

Khoảnh khắc này, ông ta rốt cuộc cảm nhận được, tất cả nhận thức trước đây của mình đã hoàn toàn bị đảo lộn…

Cố Trọng Mậu hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, cuối cùng bước lên trước, nói: “Tiểu Thầm…”

Những người có mặt tại đó vừa thấy Cố Trọng Mậu xuất hiện thì lập tức cau mày. Đây chẳng phải người suốt ngày chạy khắp nơi nhận Cố tiên sinh là con trai mình sao? Hôm nay lại đến đây làm gì nữa?

Cố Thầm ngoảnh lại, hỏi: “Xin chào, ông là?” Hôm nay có quá nhiều người gọi tên mình, nhưng thực tế, rất nhiều người trong số đó cậu không hề quen biết, ví dụ như người trước mặt đây, cậu chưa từng gặp bao giờ.

Cố Trọng Mậu sững người, nhưng vẫn cố gắng giữ ánh mắt hiền hòa của một người cha, nói: “Tiểu Thầm, ta là cha con đây, ba tháng không gặp rồi, cha nhớ con lắm…” Nhưng chuyện gì thế này? Ánh mắt xa lạ của Cố Thầm hoàn toàn không giống như đang giả vờ, ba tháng không gặp mà đến mức không nhận ra cả cha mình sao?

Cố Thầm quan sát ông ta một lát, chợt tỉnh ngộ: “Hóa ra là Cố tổng, nghe danh đã lâu.” Cậu sớm đã nghe nói về Cố Trọng Mậu, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu gặp mặt. Sự ra đi của nguyên chủ không thể tách rời khỏi sự ép buộc của Cố Trọng Mậu…

Lông mày mọi người càng nhíu chặt hơn. Ánh mắt xa lạ của Cố tiên sinh nhìn là biết không quen Cố Trọng Mậu, nhưng Cố Trọng Mậu lại làm ầm ĩ đến mức ngay cả Cố tiên sinh cũng nghe được trò cười này rồi.

Cố Trọng Mậu cố gắng dịu giọng: “Tiểu Thầm, sao con lại gọi cha như vậy? Chẳng lẽ con định không nhận cha nữa sao?” Cục diện hiện tại hoàn toàn khác xa với kế hoạch của ông ta. Trong ấn tượng của ông ta, Cố Thầm luôn yếu thế, chỉ cần nhìn thấy cha mình, sẽ lập tức ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng giờ đây, với địa vị rực rỡ của Cố Thầm, lại khiến ông ta phải tìm cách lấy lòng cậu.

Nghe vậy, Cố Thầm khẽ cười: “Cố tổng chắc chắn tôi là con trai ông sao?” Cậu và nguyên chủ có tính cách hoàn toàn khác biệt, vậy mà là một người cha, đến điều đó cũng không nhận ra?

Sắc mặt Cố Trọng Mậu hơi thay đổi, nhưng vẫn cố gắng giải thích: “Có phải mẹ con đã nói gì với con không? Tiểu Thầm, con không thể chỉ nghe lời mẹ con mà phán đoán một phía… Bà ấy hận cha, nên luôn không để con biết đến sự tồn tại của cha, chứ không phải cha không thương con…”

Nói đến đây, ông ta bỗng nhớ ra, còn người mà Thích Nhã Quân đã hứa sắp xếp đâu? Cố Thầm chưa từng sống ở nhà họ Cố một ngày nào, đương nhiên không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh cậu là con trai ông ta. Nhưng Cố Thầm lớn lên ở nhà họ Trình, Thích Nhã Quân chắc chắn có bằng chứng. Chỉ cần bà ta ra mặt, sao Cố Thầm có thể không thừa nhận?

Cố Thầm lắc đầu, giọng điệu thản nhiên: “Cố tổng, tôi và ông không quen thân. Nếu có thời gian, chi bằng ông xem thử dự án mà Cố thị đang theo đuổi có vấn đề gì không?”

Sắc mặt Cố Trọng Mậu lập tức thay đổi: “Cậu có ý gì?” Đây là dự án mà ông ta vô cùng coi trọng, đầu tư lớn, đích thân thúc đẩy. Bây giờ Cố Thầm đột nhiên nhắc đến, khiến ông ta bỗng có một linh cảm chẳng lành. Dù sao thì trong giới, ánh mắt của “Cố tiên sinh” đã được ca tụng như một huyền thoại.

Cố Thầm liếc nhìn trợ lý của Cố Trọng Mậu, bình thản nói: “Chỉ là vô tình thấy biểu cảm của trợ lý ông, nên tiện nhắc nhở mà thôi.”

Cố Trọng Mậu nhìn về phía trợ lý, quả nhiên, người trợ lý đang nhìn chằm chằm vào điện thoại, không biết đã nhận được tin tức gì, sắc mặt đầy vẻ hoang mang. Thấy Cố Trọng Mậu nhìn qua, trợ lý lập tức ra hiệu rời đi.

Cố Trọng Mậu vội vàng bước đi, nhưng vẫn không cam lòng, ngoảnh đầu lại nói: "Tiểu Thẩm, cha không hiểu, trước đây con ngoan ngoãn biết bao, sao bây giờ lại trở thành như vậy?"

Cố Thẩm khẽ thở dài: "Tất cả chẳng qua là "cầu nhân đắc nhân" mà thôi." Cố Trọng Mậu không muốn có đứa con này, tìm mọi cách xóa bỏ sự tồn tại của cậu, và cuối cùng, ông ta đã được như ý.

Mọi người còn tưởng rằng Cố Trọng Mậu sẽ làm loạn một trận ở đây, khiến tình hình trở nên căng thẳng, đến mức Lệ Mặc Dung đã gọi cả đội an ninh đến. Nhưng không ngờ, chỉ ba câu nói của Cố Thẩm đã khiến đối phương rút lui?

Lệ Mặc Dung cười nói: "Tiểu Cố, cậu thẳng thắn thật đấy, còn nhắc nhở ông ta rằng dự án có vấn đề sao?" Quả nhiên Tiểu Cố vẫn rất tốt bụng, với tầm nhìn của cậu, nếu đã chỉ ra, thì chắc chắn là nhắm trúng điểm yếu.

Cố Thẩm mỉm cười, giọng điệu sâu xa: "Cũng không hẳn là có ý tốt." Dù sao thì, đó chính là tác phẩm của Lệ tổng.

Mọi người cười nói: "Hiểu rồi, ai cũng hiểu." Chẳng phải là để đuổi Cố Trọng Mậu đi sao?

Cố Trọng Mậu vội vàng rời đi. Nhưng khi lên xe, ông ta không lập tức xử lý vấn đề của dự án, mà trước tiên gọi điện cho Thích Nhã Quân, nói: "Người bà sắp xếp đâu? Nếu không ra mặt ngay, Tiểu Thẩm thực sự sẽ thành con nhà khác mất."

Cố Thẩm cứ thế đuổi ông ta đi? Ông ta không cam tâm. Rõ ràng chính ông ta là người đưa Cố Thẩm vào nhà họ Lệ, giờ lại bị quay

lưng phủ nhận? Ông ta không thể cứ thế mà rút lui, nhất định phải để Thích Nhã Quân gây chút phiền phức cho Cố Thầm.

Tuy nhiên, đầu dây bên kia, Thích Nhã Quân chỉ bật cười khẽ: “Lão Cố à… Đúng là tôi đã sắp xếp người trà trộn vào, nếu không thì làm sao có thể nhìn thấy trò cười của ông chứ? Ông đến tận nơi để nhận con mà vẫn không nhận được, ông chắc chắn… Tiểu Cố là con ông sao?”

"Bà..." Cố Trọng Mậu lập tức nhận ra mình đã bị chơi xỏ. Nhưng tại sao cả Cố Thầm lẫn Thích Nhã Quân đều hỏi cùng một câu như vậy?

Thích Nhã Quân tiếp tục: “Ông thực sự nghĩ tôi ngu ngốc đến mức để ông lợi dụng, nhảy ra làm ầm ĩ một trận, khiến con trai tôi xa lánh tôi sao? Dĩ nhiên tôi đứng về phía con tôi rồi.”

Nghe Thích Nhã Quân liên tục gọi "con trai tôi", một tia sáng lóe lên trong đầu Cố Trọng Mậu, bỗng chốc ông ta thông suốt mọi chuyện!

Cố Thầm có thể xuất sắc như vậy, thực chất là do Thích Nhã Quân âm thầm bồi dưỡng. Trước đây, những biểu hiện yếu đuối trước mặt ông ta chỉ là Cố Thầm cố ý che giấu thực lực theo chỉ thị của Thích Nhã Quân. Đợi đến khi thuận lợi bước vào nhà họ Lệ, cậu lập tức trở mặt, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với nhà họ Cố… Đó cũng là lý do trong suốt ba tháng qua bọn họ không thể tìm được người.

Nhưng trong ba tháng này, ông ta cũng chưa từng thấy Thích Nhã Quân chủ động đi tìm Cố Thầm. Điều đó chứng tỏ bọn họ vẫn luôn liên lạc riêng với nhau, Cố Thầm vẫn đang âm thầm mưu lợi cho nhà họ Thích. Chính vì vậy, Thích Nhã Quân mới chẳng vội vã gì.

Vậy thì… Cố Thầm thực sự là con trai ông ta sao?

Cố Trọng Mậu cười lạnh: “Các người thực sự không sợ tôi làm xét nghiệm DNA à?”

“Tiểu Cố đã là người trưởng thành, ông nghĩ mình có thể ép buộc nó làm xét nghiệm sao?”

Thích Nhã Quân chẳng hề sợ hãi, cười khẩy: “Nếu ông có bản lĩnh, cứ việc kiện nó ra tòa, dùng thủ tục pháp lý mà làm. Như vậy thì có thể xác nhận được nó có phải con ông không đấy.”

Cố Trọng Mậu giận dữ quát: “Con tiện nhân! Tôi biết bà đang khích tôi, bà nghĩ trò này có tác dụng sao?”

Giọng điệu Thích Nhã Quân thản nhiên: “Lão Cố à, vậy rốt cuộc ông có dám làm không?”

Nhưng dù biết là bị khích tướng, Cố Trọng Mậu cũng phải thừa nhận rằng, nếu thật sự kiện Cố Thầm ra tòa, khiến cả giới kinh doanh chú ý, để rồi kết quả xét nghiệm cho thấy cậu không phải con ông ta, thì đó chẳng phải là một nỗi nhục ê chề sao? Nhà họ Cố vẫn còn danh dự để giữ.

Mà kể cả nếu kết quả xác nhận Cố Thầm là con ông ta đi chăng nữa, thì làm căng chuyện này cũng chỉ khiến quan hệ cha con thêm rạn nứt, đẩy Cố Thầm hoàn toàn về phía Thích Nhã Quân. Thứ ông ta muốn là lợi ích, là một đứa con trai xuất sắc để phục vụ cho mình, chứ không phải là một kết cục lưỡng bại câu thương, lại còn đắc tội với nhà họ Lệ.

Dù tính toán thế nào, Thích Nhã Quân vẫn là người thắng cuộc.

Giây phút này, Cố Trọng Mậu cuối cùng cũng cảm thấy hối hận. Tiểu Cố lớn lên bên cạnh Thích Nhã Quân, chắc chắn đã bị bà ta tẩy não từ nhỏ, để bà ta nắm giữ hoàn toàn thế chủ động. Nếu sớm biết Tiểu Cố có thể xuất sắc thế này… ông ta đã không để Thích Nhã Quân mang đứa bé đi. Nếu được nuôi dạy dưới trướng mình, chắc chắn Cố Thầm sẽ còn ưu tú hơn nữa.

Huống hồ, cho dù cậu thật sự không phải con ruột ông ta, mà là con của cái gã bệnh hoạn nhà họ Trình kia, thì ông ta vẫn có thể lợi dụng điều đó để nắm thóp Thích Nhã Quân…

Thấy sắc mặt ngày càng hoảng loạn của trợ lý bên cạnh, Cố Trọng Mậu không muốn lãng phí thời gian tranh cãi với Thích Nhã Quân nữa. Ông ta chửi một tiếng "cút!" rồi cúp điện thoại.

Trợ lý vội vàng báo cáo: "Cố tổng, vừa nhận được tin, Lý tổng đột nhiên đầu tư vào dự án của Hằng Tin, chiều nay vừa mới ký hợp đồng xong…"

Cố Trọng Mậu nhíu mày: "Không phải đã hẹn ký vào ngày mai sao?" Dự án của Hằng Tin là đối thủ cạnh tranh với họ. Nếu hôm nay Lý tổng đã đầu tư vào Hằng Tin, thì ngày mai đương nhiên không thể ký hợp đồng với họ nữa. Nhưng khoản đầu tư này, ông ta đã tốn rất nhiều công sức thuyết phục mới giành được, mà hiện tại, dự án mà ông ta nhắm đến lại đang ở giai đoạn cần vốn lớn nhất.

Cố Trọng Mậu lập tức gọi cho Lý tổng, dò hỏi: "Lý tổng, cuộc hẹn ký hợp đồng ngày mai của chúng ta vẫn giữ nguyên chứ?"

Lý tổng thẳng thắn nói: "Cố tổng, chắc hẳn ngài đã nghe tin tôi ký với Hằng Tin rồi nên mới gọi cuộc điện thoại này. Xin lỗi, ngày mai tôi thực sự không thể đến."

Cố Trọng Mậu truy vấn: "Ngài vẫn còn điều gì lo ngại sao?"

Lý tổng đáp: "Sau khi cân nhắc kỹ, tôi vẫn thấy Hằng Tin có tiềm năng hơn. Dự án của ngài cũng không tệ, nhưng Hằng Tin có chu kỳ hoàn vốn ngắn hơn, tôi không muốn đợi quá lâu."

Cố Trọng Mậu cố gắng thuyết phục: "Nhưng triển vọng của dự án chúng tôi vượt xa Hằng Tin rất nhiều. Chỉ cần thành công…"

Lý tổng ngắt lời: “Không phải dự án nào cũng có thể giống như của nhà họ Vân, được giáo sư Cố đích thân hỗ trợ. Thành thật mà nói, ngay cả nhà họ Vân, dù đều xuất thân từ nghiên cứu, nhưng dự án của họ quá mức tiên phong. Họ đã đầu tư mấy năm trời, suýt chút nữa thì phá sản.”

Cố Trọng Mậu giải thích: “Nhưng dự án của chúng tôi khác với nhà họ Vân, báo cáo khả thi giai đoạn đầu đã chứng minh…”

Lý tổng mất kiên nhẫn, nói: “Thôi được rồi, Cố tổng, chủ yếu là tiền tôi đã đầu tư hết rồi, dù ông có nói gì thêm thì tôi cũng không có khoản khác để đầu tư đâu. Không làm mất thời gian của ông nữa, ông thử tìm người khác đi?”

Nhìn điện thoại đã bị cúp máy, Cố Trọng Mậu hít sâu một hơi. Lại là "giáo sư Cố", lại có liên quan đến Cố Thẩm. Dù chưa hiểu giáo sư Cố có quan hệ gì với Cố Thẩm, nhưng ông ta cảm thấy chỉ cần Cố Thẩm còn ở đó, chẳng lẽ không thể lợi dụng được mối quan hệ này sao?

Một sự hối hận sâu sắc dâng lên trong lòng ông ta. Ông ta đã đẩy một đứa con có thể mang đến vô số lợi ích như vậy vào tay Lệ Đình Khâm, để làm vợ người ta? Chỉ làm một bình hoa trong nhà họ Lệ?

Nếu có thể giữ bên cạnh để bồi dưỡng, chẳng lẽ Cố gia không thể nhờ vậy mà phất lên, trở thành một danh môn vọng tộc thật sự?

Nhưng ông ta cũng không có thời gian để nghĩ ngợi lâu, trợ lý lại báo tin: “Thư ký của Phùng tổng liên hệ, nói hội nghị bàn tròn dự kiến tổ chức vào ngày kia bị hủy vì lịch trình của Phùng tổng bị trùng…”

Cùng lúc đó, Cố Trọng Mậu nhận được cuộc gọi từ Nhậm tổng, thông báo chuẩn bị rút vốn đầu tư…

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!" Cố Trọng Mậu đột nhiên nhớ lại lời nhắc nhở nhẹ nhàng của Cố Thầm, cảm giác da đầu tê rần.

....

Buổi tối, sau khi yến tiệc mừng thọ kết thúc, sự huyên náo cũng dần lắng xuống. Ở bãi đỗ xe, Trình Tư Dật và Thích Nhã Quân lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng cũng thấy Cố Thầm và Lệ Đình Khâm sóng vai bước ra. Trình Tư Dật hơi ngây người. Đã sớm nghe danh "Cố tiên sinh" trong truyền thuyết, nhưng hắn ta không ngờ khí chất của người này lại thay đổi lớn đến vậy. Trước đây, ở nhà họ Trình, Cố Thầm chưa bao giờ có dáng đi thẳng lưng như bây giờ.

Nhưng không giống Cố Trọng Mậu, hắn ta vẫn nhận ra gương mặt của Cố Thầm. Hắn ta xuống xe, tiến lên nghênh đón: “Anh Tiểu Cố, đã lâu không gặp. Ba tháng nay không có tin tức gì về anh, em và mẹ đều rất lo lắng cho anh…”

Cố Thầm chưa từng gặp Trình Tư Dật, nhưng nghe cách gọi thì cũng đoán được thân phận của đối phương, bèn nói: “Cậu là Trình…?” nhưng nhất thời không nhớ ra em trai của nguyên chủ tên gì.

Trình Tư Dật có chút khó hiểu: “Anh, em là Tư Dật mà…”

Người phụ nữ trong xe lên tiếng: “Tiểu Cố, đừng giả vờ nữa. Cha con đã bị mẹ đuổi đi rồi, mẹ có chuyện muốn nói với con. Làm phiền Lệ tổng lánh mặt một chút được không?”

Cố Thầm liếc nhìn Lệ Đình Khâm. Lệ Đình Khâm nói: “Đi đi, tôi đợi em trên xe.”

Đợi khi Lệ Đình Khâm đã lên xe, Trình Tư Dật mới chân thành nói: “Anh, lát nữa nói chuyện với mẹ nhẹ nhàng một chút được

không? Nhiều năm qua mẹ luôn bị cha anh làm tổn thương, vì vậy mẹ mới đau lòng như thế. Anh phải thông cảm với mẹ…”

Cố Thầm không tiếp lời. Nguyên chủ quả thực đã rất thông cảm, nhưng cuối cùng vẫn không thể chịu đựng nổi mà rời đi.

Cố Thầm dừng chân bên cửa sổ xe, nói: “Bà là Thích phu nhân? Chào bà.”

Thích Nhã Quân ngồi trong xe quan sát Cố Thầm một lượt, không thể không thừa nhận, thanh niên trước mặt khí chất xuất chúng, quả thực không thua kém gì những lời đồn đại.

“Tiểu Cố, cuối cùng mẹ cũng hiểu ra rồi. Bao năm qua, con vẫn luôn che giấu thực lực.”

Bà ta thở dài, nói: “Có lẽ là do mẹ muốn Tư Dật kế thừa công ty, nên con mới có hiểu lầm, không dám bộc lộ bản thân đúng không? Nhưng cũng không phải mẹ thiên vị, chỉ là đó là tài sản của nhà họ Trình, mẹ cũng không muốn bị người khác nói ra nói vào.”

“Nhưng bao năm nay, mẹ phải bươn chải trong nhà họ Trình, cẩn thận từng li từng tí, quả thực cũng không có thời gian quan tâm đến con. Chuyện này, mẹ thật sự phải xin lỗi con.”

Cố Thầm lắc đầu: “Bà nói thật lòng sao?” Nhưng dù có thật lòng hay không, cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thích Nhã Quân vội nói: “Đương nhiên là thật lòng! Con là đứa con mà mẹ mang nặng đẻ đau suốt mười tháng mới sinh ra… Lúc trước, khi cha con đón con về, mẹ cứ nghĩ ông ấy muốn cho con một cuộc sống tốt hơn, dù sao thì, ở nhà họ Trình cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu…”

Khi đó, bà ta không ngăn cản Cố Thầm quay về nhà họ Cố. Bà ta biết Cố Trọng Mậu không phải người tốt, nên muốn để Cố Thầm

tự mình cảm nhận, để cậu tự xa cách nhà họ Cố.

“Không ngờ, cha con chỉ toàn tính toán vì lợi ích…”

Bà ta đã nhận được tin tức rằng dự án đầu tư của Cố Trọng Mậu gặp vấn đề, bèn nói: “Cha con đúng là đồ ngu xuẩn, muốn liên hôn với Lệ Đình Khâm chẳng khác nào tự chui đầu vào miệng hổ. Không bị Lệ Đình Khâm chơi đến phá sản đã là may mắn rồi.”

Cố Thầm khẽ cười. Ở một mức độ nào đó, Thích Nhã Quân thật sự rất hiểu Lệ tổng.

“Nhưng con không cần lo lắng, mẹ đã giúp con đuổi cha con đi rồi. Mẹ cũng không cần con làm gì cho nhà họ Trình, chỉ cần con sống tốt là đủ. Trước mặt mẹ, con vĩnh viễn không cần phải giả vờ như khi ở trước mặt cha con…”

Một đứa trẻ chưa từng nhận được tình thương thật sự, chỉ cần cho nó một chút ngọt ngào, nó sẽ khao khát được công nhận. Trước đây, bà ta luôn dùng cách này để kiểm soát Cố Thầm. Dù bây giờ cậu có vẻ ngoài khác biệt, nhưng bà ta tin rằng bản chất cậu không hề thay đổi.

Cố Thầm lạnh nhạt hỏi: “Thích phu nhân, bà thật sự nghĩ con trai của bà vẫn không thay đổi sao?” Một người mẹ, thực sự có thể không nhận ra con mình sao?

Thích Nhã Quân sững sờ, không hiểu vì sao Cố Thầm lại nói vậy. Bà ta theo bản năng nói: “Dù cha con có nói con bất hiếu, không nhận cha mẹ, nhưng mẹ tin rằng, con vẫn là đứa trẻ ngoan như trước đây…”

Cố Thầm cười nhạt, dừng chủ đề này, nói: “Thích phu nhân, thật ra cơ cấu cổ phần của nhà họ Trình có vấn đề rất lớn. Ông cụ Trình nắm giữ phần lớn cổ phần, còn tài sản thừa kế của chồng bà, bà và con trai út của bà chỉ nhận được hai phần năm. Bà làm

quản lý cho nhà họ Trình nhiều năm như vậy, bà có chắc rằng họ sẽ không đá bà ra khi đã hết giá trị lợi dụng không?"

Thích Nhã Quân nói: "Mẹ đã nói rồi, mọi thứ của nhà họ Trình đều thuộc về Tư Dật. Mẹ chỉ là người ngoài, chưa bao giờ có ý định tranh giành…"

Cố Thầm hỏi lại: "Thật sao?"

Lúc này, sắc mặt Trình Tư Dật trở nên khó coi. Thích Nhã Quân nhìn thấy biểu cảm của con trai, lập tức nghiêm giọng: "Tư Dật, con có chuyện gì giấu mẹ sao? Nói đi."

Trình Tư Dật cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Mẹ, thật ra hôm nay ông nội nói muốn để anh vào công ty làm phó tổng… Con nghĩ mẹ muốn gặp anh trước nên chưa kịp nói với mẹ…"

Sắc mặt Thích Nhã Quân lập tức lạnh xuống, giận dữ nói: "Lão già đó lại dám không báo trước cho mẹ, để cái thằng ngu Trình Văn Diệu làm phó tổng?"

Lúc này, cuối cùng bà ta cũng nghiêm túc nhìn thẳng vào chàng thanh niên trước mặt - người thản nhiên thốt ra những lời này. Bà ta có một linh cảm mãnh liệt rằng tất cả những chuyện đang xảy ra trong nhà đều là do Cố Thầm đang đối đầu với bà ta.

Cố Thầm thản nhiên đối diện với ánh mắt của bà ta, giọng điệu vẫn bình thản: "Nếu bà có chuyện gia đình cần giải quyết, vậy thì tôi không làm phiền nữa."

Nhìn khí chất hoàn toàn xa lạ, biểu cảm hoàn toàn xa lạ của cậu, thậm chí Thích Nhã Quân có chút rùng mình. Đứa con mà bà ta luôn phớt lờ này, hóa ra đã lặng lẽ che giấu bản thân suốt bao năm nay…

Bà ta nghiêm giọng hỏi thẳng: "Rốt cuộc mày định làm gì?"

Cố Thầm khẽ thở dài: “Chỉ là để mọi người đạt được điều mình mong muốn mà thôi.”

Chương 68: Người qua đường

Trong thế giới này, dù nguyên chủ có cố gắng thế nào cũng chưa bao giờ nhận được sự thừa nhận từ cha mẹ. Họ luôn tìm mọi cách để xóa bỏ sự tồn tại của cậu. Bạn bè dần quên mất cậu, thậm chí trong ảnh tốt nghiệp cấp ba cũng chẳng có bóng dáng cậu.

Cậu chỉ là một người vô hình, bị mọi người bỏ qua và lãng quên. Không có bất kỳ mối quan hệ xã hội quan trọng nào, cậu chẳng khác gì một nhân vật quần chúng vô danh trong thế giới này.

Mãi đến khi cậu "liên hôn" gả cho Lệ Đình Khâm, bạn học bắt đầu "ghen tị" với cậu, cha mẹ và anh em lại liên lạc, tìm kiếm cậu. Trong chớp mắt, dường như tất cả các mối quan hệ xã hội đều được khôi phục, biến cậu thành một người quan trọng vô cùng.

Nhưng vẫn không ai nhận ra sự khác biệt của cậu.

Thật ra, có phải hay không, một quần chúng trong mắt những người đó, căn bản chẳng có ý nghĩa gì?

Cố Thầm bước đến bên cạnh xe của Lệ Đình Khâm. Lệ Đình Khâm vươn tay mở cửa, Cố Thầm nhìn ánh mắt anh phản chiếu hình bóng cậu, còn Lệ Đình Khâm cũng đang lẳng lặng nhìn vào cậu.

“Lệ…”

Bất ngờ, Lệ Đình Khâm ôm lấy eo cậu, kéo cậu vào trong xe. Đầu ngón tay anh luồn vào mái tóc cậu, rồi hôn lên môi cậu.

Cố Thầm lười nói chuyện, trực tiếp vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn.

Lệ Đình Khâm không hôn quá lâu. Khi tách ra, anh kề sát tai cậu, khẽ thở dài: "A Thầm, anh biết…"

Cố Thầm đưa đầu ngón tay chạm lên đôi môi mỏng của anh, nhẹ giọng: "Suỵt……"

Đôi mắt cậu mang theo ý cười, lặng lẽ nhìn anh, như thể mọi thứ đều đã ngầm hiểu trong lòng.

Thật ra, cậu cũng chỉ là một người qua đường trong thế giới này mà thôi. Nhưng một vài mối liên kết vừa mới hình thành, có lẽ sẽ trở thành sợi dây kết nối giữa cậu và thế giới này.

Còn người đã rời đi kia, chắc hẳn cũng sẽ có một cơ duyên mới, đúng không?

…

Thích Nhã Quân ngồi trong xe, lồng ng.ực phập phồng dữ dội.

Bà ta đã sai thư ký đi xác minh tin tức mà Trình Tư Dật nói, câu trả lời nhận được khiến bà ta lạnh sống lưng.

Nhưng thư ký vẫn có chút khó hiểu: "Trình Văn Diệu bỗng dưng có gan đối đầu với lão gia để đòi vào công ty, chắc chắn có người chống lưng phía sau. Nhưng tôi nhất thời không thể nghĩ ra, chúng ta đã đắc tội với ai mà đối phương lại có khả năng lớn như vậy? Thích tổng, ngài có thông tin gì không?"

Thích Nhã Quân lạnh giọng: "Không cần nghĩ nữa, tôi biết là ai rồi. Con trai gã Cố Trọng Mậu đã có cánh rồi, lại dám bắt tay với

nhà họ Lệ để đối phó tôi."

Thư ký lập tức lo lắng: "Thích tổng… Nếu đối phương là nhà họ Lệ, e rằng chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ…"

Thích Nhã Quân cười lạnh: "Một khi đã lật mặt, vậy cũng không cần giữ thể diện cho Cố Thầm nữa. Nói với các cổ đông rằng sau khi con trai tôi gả vào nhà họ Lệ đã bắt tay với kẻ ngoài cuộc là Lệ Đình Khâm, để nâng đỡ tên ngu ngốc Trình Văn Diệu, nhằm chiếm đoạt tài sản của nhà họ Trình. Để bọn họ tự cân nhắc xem có nên để hắn làm phó tổng hay không."

Bà ta không ngờ rằng, thứ mà Cố Trọng Mậu yêu cầu bà ta chuẩn bị từ trước, bây giờ vẫn có thể dùng đến.

"Nhưng… Thích tổng…"

Thư ký do dự: "Cố Thầm là…? Ngài còn có một người con trai họ Cố sao?"

Thích Nhã Quân: "…"

Trước đây, bà ta luôn cố gắng xóa bỏ mọi mối liên hệ với Cố Trọng Mậu, chưa bao giờ để Cố Thầm xuất hiện trước mặt người khác. Sau khi Cố Thầm trưởng thành, cậu càng chưa từng trở về nhà. Thư ký này chưa làm việc được bao lâu, không biết chuyện đó cũng là điều dễ hiểu.

Thích Nhã Quân hít sâu một hơi, không muốn giải thích với thư ký tại sao mình lại có thêm một đứa con trai. Bà ta chỉ nói thẳng: "Đi hỏi trợ lý Lý, cô ta có một số tài liệu." Trước đây, mọi chuyện liên quan đến việc học hành và sinh hoạt của Cố Thầm đều do một trợ lý sinh hoạt của bà ta phụ trách.

"Đi đi, cứ nói với các cổ đông như vậy." Bà ta nhất định phải đứng chung chiến tuyến với nhà họ Trình. Nếu ngay từ đầu đã bị chia rẽ, thì con đường phía trước chỉ có thể là ngõ cụt.

“Tất cả đều là sự thật, chỉ cần các cổ đông có đầu óc, họ sẽ nhìn ra ai đang đứng sau chống lưng. Tin tức này cũng không cần giấu giếm, có thể lan truyền một cách thích hợp, coi như gây áp lực lên Cố Thầm.”

Cố Thầm không phải rất thích giữ vẻ thần bí bên ngoài sao? Giờ bà ta sẽ khiến cho vị “Cố tiên sinh” này không thể giấu giếm được nữa.

…

Tin tức chấn động lập tức lan truyền khắp các phương tiện truyền thông, không còn là bí mật. Rất nhanh, giới mạng đã biết chuyện.

Ban đầu, ai nấy đều mong chờ một cuộc phỏng vấn trực tiếp với Cố tiên sinh. Hiện tại, cuối cùng cũng thấy được hy vọng.

Lúc này, họ dán mắt vào màn hình, mong chờ tin tức nóng hổi.

[Gấp gấp gấp! Rốt cuộc là thế nào đây?]

[Nhiều phóng viên như vậy, chắc chắn sẽ có người thành công chứ!]

[Tôi cũng không tin, chẳng lẽ đến một tấm ảnh cũng không chụp được sao? Nhanh nhanh nhanh! Tối nay tôi nhất định phải thấy dung nhan tuyệt mỹ của Cố tiên sinh!]

Nhưng tin đầu tiên được tung ra lại làn.

[Vụ án đã được phá!!! Nghe nói Cố tiên sinh chính là con trai của phu nhân Trình gia – tức vợ của Trình gia – cũng chính là Thích tổng, người đang quản lý Trình thị! Có nguồn tin nội bộ cho hay, vì đã kết hôn với người nhà họ Lệ, Cố tiên sinh đang giúp chồng mình chiếm đoạt tài sản nhà họ Trình…]

[Đúng vậy, đây là tin tức có bằng chứng rõ ràng. Nghe nói để thuyết phục cổ đông, Thích tổng thậm chí đã công khai hồ sơ học tập của Cố tiên sinh. Hóa ra anh ấy từng học cấp ba ở trường Trung học số 16 – một trường nội trú.]

Cư dân mạng vốn đang mong chờ lập tức sững sờ.

[??? Các người đùa tôi đấy à? Mấy hôm trước có người họ Cố nhận Cố tiên sinh là con trai, hôm nay lại có người họ Thích cũng nhận là con? Các người không thể bịa chuyện đáng tin hơn sao?]

[Đỗ Nhuy Thanh từng nói trên chương trình rằng Cố tiên sinh là bạn học cấp ba của anh ta. Cái này tra một cái là biết ngay, vậy mà cũng coi là bằng chứng chắc chắn?]

[Cười chết mất! Nhà họ Lệ đối với Cố tiên sinh kính trọng đến mức chưa từng dùng từ "gả", thế mà mấy người dám nói "Cố tiên sinh gả vào nhà họ Lệ"? Tưởng mình có tư cách lắm chắc? Xin lỗi nhé, Cố tiên sinh vốn đã là hào môn, không cần "gả" vào đâu cả, cảm ơn.]

[Nhưng… chúng ta cũng chưa từng biết thân phận thật của Cố tiên sinh… Chẳng lẽ anh ấy định cứ thần bí như vậy mãi sao? Hết người này đến người khác tranh nhau nhận con thế này?]

[Cố tiên sinh cũng nên lên tiếng một lần đi chứ? Cứ để mấy kẻ rác rưởi này quấy rối mãi, thật sự rất khó chịu!]

Lúc này, những thước phim được quay lại từ buổi tiệc sinh nhật tối nay cuối cùng cũng được chủ nhân cho phép phát hành. Các phóng viên nín thở, siết chặt tay, chuẩn bị tung ra tin tức chấn động nhất!

Cố tiên sinh có quá nhiều bí ẩn, nếu bị vạch trần, không tin giới thượng lưu không chấn động!

Với sự phối hợp của nhiều cơ quan truyền thông, tin tức trực tiếp từ buổi tiệc nhanh chóng lọt vào top ba hot search.

Mọi người phát hiện, đây vậy mà lại là một đoạn video dài tận mười phút!

Chưa xem mà ai nấy đã kích động.

[A a a a a cuối cùng cũng có thứ ra hồn rồi! Cố tiên sinh chưa từng có video nào dài quá hai phút cả!]

Ai nấy hồi hộp bấm vào xem, nhưng ngay sau đó lại sững sờ ——

Hóa ra, trong video, người lên tiếng lại là trợ lý của Lệ tổng đang trả lời câu hỏi từ các phóng viên.

Ban đầu, mọi người còn định thoát ra để chửi mắng đám phóng viên vô dụng, nhưng ngay sau đó liền sững lại.

Hửm??? Sau khi Cố tiên sinh xin nghỉ khỏi chương trình còn làm mấy chuyện này sao?

Hửm??? Hình như gia tộc của Cố tiên sinh thật sự rất khủng bố đó…

Đậu má, lượng thông tin này quá lớn, không nỡ thoát ra luôn!

[Trời ơi… Cố tiên sinh của tôi, rốt cuộc anh còn bao nhiêu điều bất ngờ mà chúng tôi chưa biết nữa?]

[Cố tiên sinh có quá nhiều thân phận, một mình anh ấy lại biến chuyện này thành một buổi họp báo của riêng mình? Đẳng cấp này… thật sự không ai sánh kịp…]

[Ôi trời ạ, lượt xem đã vượt 100.000 trong chớp mắt! Lần trước cảnh tượng bùng nổ như thế này là khi chúng ta cùng nhau công kích Chung Thịnh…]

Mười phút sau ——

[Quá đỉnh! Lần trước tập đoàn Lệ thị rơi vào khủng hoảng chắc chắn có bàn tay của Cố tiên sinh nhúng vào!]

[Còn chuyện "gả vào nhà họ Lệ" để cùng chồng mưu đoạt tài sản nhà họ Trình á? Cố tiên sinh chẳng khác nào nắm quyền điều hành công ty của "chồng" rồi, chẳng phải có tin đồn rằng các giám đốc điều hành trong tập đoàn đều mong anh ấy đảm nhiệm chức vụ sao?]

[Dự án của nhà họ Vân hóa ra cũng do Cố tiên sinh đầu tư! Dự án này được mệnh danh là một trong những hướng đi lợi nhuận cao nhất trong tương lai đấy…]

[Còn cái gì mà… Cố Trọng Mậu? Chẳng phải họ cũng đang đầu tư vào nghiên cứu sao? Tôi nhớ họ đã đổ rất nhiều tiền vào đó, còn đi khắp nơi tìm nhà đầu tư nữa mà? Nếu có được mối quan hệ của Cố tiên sinh, chẳng phải trực tiếp mời giáo sư Cố ra mặt là được à? Lo gì không thành công?]

[Nếu đúng như lời Cố Trọng Mậu tuyên bố, rằng Cố tiên sinh là con trai ông ta, thì chẳng phải giáo sư Cố cũng là anh em của ông ta sao? Đã là anh em thì việc gì phải tốn nhiều tiền đầu tư? Chỉ cần trực tiếp nhờ giúp đỡ thôi mà?]

[Về vấn đề xử lý rác thải… tôi không rành lắm, nhưng dạo gần đây đúng là nghe nói việc thu gom rác trong khu dân cư có điều chỉnh, môi trường cũng tốt hơn hẳn.]

[Ban đầu tôi không có ấn tượng gì về Cố tiên sinh, nhưng nếu anh ấy thực sự có thể thúc đẩy việc này, tôi thực sự muốn cảm ơn. Bãi rác trong khu dân cư của tôi lúc nào cũng bốc mùi, chất đống cả mấy ngày không ai thu gom…]

[Trời ơi… Cố tiên sinh, anh bận rộn quá rồi! Từ khi rút khỏi chương trình, anh lại âm thầm làm bao nhiêu chuyện thế này,

bảo sao lúc trước không có thời gian quan tâm đến Chung Thịnh.]

[Đây chính là cuộc sống thực sự của một tinh anh trong ngành sao? Hu hu hu… mặc dù không được thấy mặt Cố tiên sinh, nhưng sao tôi lại cảm thấy anh ấy càng thêm quyến rũ thế này?]

Những người đến sau thấy mọi người bàn tán sôi nổi như vậy, lập tức nghĩ rằng cuối cùng truyền thông cũng chụp được ảnh của Cố tiên sinh, hào hứng hỏi: [Cố tiên sinh đâu? Cố tiên sinh ở đâu? Sao tôi không thấy một bức ảnh nào vậy?]

Có người trả lời: [Bạn thân mến, không có ảnh nào đâu…]

Người mới đến liền ngơ ngác: [??? Không có ảnh mà các người vẫn có thể thảo luận ra hơn mười nghìn bình luận á?]

Những người đã xem video trả lời: [Chị em à, lúc này diện mạo của Cố tiên sinh đã không còn quan trọng nữa… Xem video đi, xem cả một chuỗi thân phận của Cố tiên sinh kìa!]

Thế là một người khác lại tiếp tục "ngỡ ngàng, ngơ ngác và bật ngửa"…

[Một nhân vật như Cố tiên sinh, chắc chắn xuất thân từ danh môn thế gia truyền kỳ nào đó rồi. Nhà họ Cố, nhà họ Thích, nhà họ Trình, đám lộn xộn này nhìn thế nào cũng không giống cùng một gia tộc được?]

[Vậy rốt cuộc là chuyện gì đây? Mau mau mau, có phóng viên nào đi phỏng vấn mấy nhà đó không? Trốn trong bóng tối tung tin đồn thì có gì hay ho? Có gan thì bước ra nói thẳng đi!]

…

Cố Trọng Mậu trở về nhà, Cố Khảng nhìn ông ta, che giấu ánh mắt thăm dò, hỏi: "Cha, tình hình thế nào?"

Cố Trọng Mậu mệt mỏi thở dài: “Cha nghĩ Tiểu Thầm vẫn hận cha, còn con tiện nhân Thích Nhã Quân kia, e là cũng giở trò không ít sau lưng…”

Ông ta cau mày suy nghĩ, hiện tại Cố Thầm đang muốn cắt đứt chuỗi tài chính của ông ta, trong khi các dự án lại đang cần gấp một khoản tiền. Trong chốc lát, ông ta hoàn toàn không tìm ra giải pháp nào cả…

Ông ta cân nhắc rồi nói: “A Khảng, con nói xem, nếu ba cho Tiểu Thầm trở về làm việc trong công ty, có phải nó sẽ không tiếp tục làm thế nữa không? Cha phải khiến nó nhận ra rằng, dù sao nhà họ Cố cũng có phần của nó, làm vậy chẳng có lợi gì cho bản thân nó cả.”

Cố Khảng ngập ngừng, từ trước đến nay gã chưa từng nghĩ đến chuyện nhà họ Cố còn có phần của Cố Thầm. Gần đây, cha gã luôn cố chấp với Cố Thầm, cố chấp với đứa con trai ưu tú kia. Bề ngoài gã không khuyên can, nhưng trong lòng lại lạnh nhạt dần…

Cố Trọng Mậu lắc đầu, nói tiếp: “Nhưng nếu chỉ là một vị trí bình thường, nó có lẽ sẽ không để mắt tới. Chỉ e rằng, A Khảng à, con phải tạm nhường lại một vị trí đã…”

Cố Khảng khẽ mỉm cười, bình thản nói: “Cha, gần đây con cũng có ý định tự lập, mở công ty riêng. Thực ra cũng đúng lúc lắm…”

Bề ngoài gã nói chuyện rất ôn hòa, nhưng Cố Trọng Mậu ngay lập tức nhận ra trong lời nói của gã có cảm xúc. Ông nói: “Cha không có ý gì khác, chỉ là em trai con thực sự rất xuất sắc, hiện tại chúng ta chưa thể trở mặt với nó…”

Cố Khảng hít sâu một hơi, “xuất sắc, xuất sắc”, từ nhỏ đến lớn cha gã luôn nhắc mãi hai chữ này. Nhưng thực ra gã biết rõ, cha gã chỉ coi trọng đứa con nào có thể mang lại nhiều lợi ích hơn

mà thôi. Dù vậy, gã vẫn không thể không cố gắng làm hài lòng ông ta…

Nhưng bây giờ, gã không muốn tiếp tục làm vậy nữa.

“Chỉ cần ba có kế hoạch là được.”

Gã nói: “Chỉ có điều, cha à, cha vẫn luôn muốn nhà họ Cố trở thành danh môn vọng tộc như nhà họ Lệ, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Cha có biết… vấn đề nằm ở đâu không?”

Gia đình này không hề có chút tình cảm nào cả. Cha gã luôn khinh thường những người làm nghệ thuật, thể thao, nhưng ai mà biết được, gã thực sự rất ghen tị với Lệ Đình Khâm và Lệ Gia Thụ vì họ có một người ông, một người cha như vậy…

Cố Trọng Mậu quát: “Đừng nói những lời nhụt chí như thế! Con không nghe người ngoài đang bàn tán gì sao? Chỉ cần giải quyết được vấn đề của em trai con, chưa biết chừng…”

Cố Khảng không muốn nghe tiếp nữa, liền nói: “Cha, cha cứ lo việc của mình đi. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, con cũng phải tăng ca đây.”

…

Bên kia, dù Thích Nhã Quân đưa ra cái gọi là bằng chứng chứng minh Cố Thầm là con trai bà ta, nhưng các cổ đông vẫn không mấy tin tưởng.

Trước hết, họ đã làm việc với vị Thích tổng này nhiều năm, chỉ từng thấy hai cậu chủ Trình Văn Diệu và Trình Tư Dật, chưa bao giờ gặp hay nghe bà ta nhắc đến việc mình còn một người con trai khác.

Thứ hai, cái gọi là “bằng chứng” mà Thích Nhã Quân đưa ra… chỉ là một số giấy tờ liên quan đến quá trình nhập học cấp ba

của Cố Thầm. Cố Thầm không có trong sổ hộ khẩu của bà ta, bà ta cũng không xuất trình giấy khai sinh hay bất kỳ tài liệu nào có tính pháp lý.

Dĩ nhiên, Thích Nhã Quân giải thích rằng không có hồ sơ trước cấp ba là do bà ta đã thay trợ lý nhiều lần, toàn bộ tài liệu đều do trợ lý quản lý nên không được bảo lưu cẩn thận, còn không có tài liệu sau cấp ba là vì Cố Thầm đã ra ở riêng sau khi tốt nghiệp trung học và không quay về nhà nữa, về việc không có tên trong hộ khẩu thì là vì Cố Thầm đã "gả vào nhà họ Lệ"…

Lời giải thích này thực sự rất vô lý. Một người mẹ có thể giao toàn bộ giấy tờ của con trai mình cho trợ lý sao? Các trợ lý trước đó nghỉ việc thì toàn bộ tài liệu cũng mất theo, chỉ còn lại một chút giấy tờ cấp ba? Hơn nữa, những tài liệu này chỉ cần liên hệ với trường học là có thể dễ dàng tra cứu được.

Nhưng đây vẫn chưa phải là trọng điểm. Trọng điểm là… biết được đằng sau Trình Văn Diệu có sự chống lưng của Lệ tổng và Cố tiên sinh thì sao chứ? Hiện tại hai vị này rõ ràng đang muốn đối phó với Thích Nhã Quân, vậy làm sao các cổ đông có thể tiếp tục đứng chung thuyền với bà ta?

Ý đồ chống lưng cho đại công tử nhà họ Trình của bọn họ chính là để buộc nhà họ Trình nhanh chóng cắt đứt quan hệ với nhà họ Thích. Chỉ cần ép Thích Nhã Quân rời đi, nhà họ Trình và hai vị kia không thù không oán, liệu họ có còn lý do để tiếp tục ra tay với nhà họ Trình hay không?

Một vị cổ đông lên tiếng khuyên nhủ: "Thích tổng, bao năm qua bà luôn nói với chúng tôi rằng chỉ đang tạm thời quản lý công ty thay người chồng quá cố. Chúng tôi đã tin tưởng và ủng hộ bà suốt thời gian qua. Hiện tại đại thiếu gia đã trưởng thành, nhị thiếu gia cũng có thể tự mình gánh vác trọng trách, chi bằng bà nhân cơ hội này an tâm về hưu đi."

Thích Nhã Quân ngồi trên ghế chủ tọa, quét mắt nhìn quanh phòng họp, lạnh lùng nói: “Tôi thấy các người đã sớm muốn đuổi tôi đi rồi nhỉ…” Giúp đỡ gì chứ? Nếu không phải bà ta hao tâm tổn trí trấn áp, e rằng đám người này đã sớm làm loạn rồi.

Thấy Thích Nhã Quân tỏ thái độ như vậy, các cổ đông cũng không khách khí nữa: “Nói thật, Thích tổng, chúng tôi không biết bà đã đắc tội với Lệ tổng và Cố tiên sinh thế nào, nhưng chúng tôi vẫn muốn khuyên bà một câu: đừng ra ngoài nói Cố tiên sinh là con trai bà nữa. Nếu không phải, bà đang tự tìm đường chết; còn nếu đúng là vậy, thì bà cũng đáng đời khi để trợ lý quản con mình như thế!”

“Mà nói thật, vấn đề này chẳng có ý nghĩa gì đâu, đừng có chọc giận Lệ tổng và Cố tiên sinh đến cùng đường. Chúng tôi thà rằng Cố tiên sinh không phải con trai bà thì tốt hơn.”

Thích Nhã Quân cười lạnh: “Tốt lắm…”

Bà ta biết rõ, đám cổ đông này đã sợ hãi nhà họ Lệ, ai nấy đều muốn cắt đứt quan hệ với bà ta. Dù sao bà ta cũng chỉ là một kẻ ngoại tộc trong nhà họ Trình mà thôi.

Tiếp tục tranh cãi chẳng có ích lợi gì, bà ta nói: “Giải tán đi. Các người có bản lĩnh thì cứ việc bãi nhiệm tôi!”

Sau khi rời khỏi phòng họp, Thích Nhã Quân nói với thư ký: “Đi, nói với Cố Thầm rằng nếu nó còn không dừng tay, tôi sẽ lôi nó ra tòa, để nó nhận thức lại mối quan hệ máu mủ này một cách rõ ràng hơn.”

Nhưng ngay lúc đó, thư ký nhận được tin từ quầy lễ tân, nói: “Thích tổng, hôm nay có rất nhiều phóng viên đến công ty, hy vọng chúng ta có thể chính thức trả lời về vấn đề thân phận của Cố tiên sinh. Ngài có muốn ra mặt không?”

Thích Nhã Quân nói: “Ra làm gì? Ra làm trò cười cho thiên hạ trước truyền thông sao? Mau tìm cách đuổi họ đi.” Chuyện này bà ta không thể làm được. Quan hệ mà bà ta từng cố gắng phủ nhận, giờ lại phải thừa nhận trước mặt truyền thông, để họ xác minh, chẳng khác nào một sự sỉ nhục đối với bà ta.

Nhưng không lâu sau, thư ký vội vã chạy tới, lo lắng báo cáo: “Thích tổng, phó tổng Tiền… đã bắt đầu nhận phỏng vấn rồi…”

Phó tổng Tiền cũng không ngờ tin tức này lại lan truyền nhanh như vậy. Trước đó, Thích Nhã Quân vừa mới đưa tài liệu cho họ xem, ngay sau đó đã có phóng viên đến hỏi. Khó mà nói được rằng chuyện này không phải do chính bà ta tự tung ra. Với cương vị người phụ trách mảng truyền thông của công ty, Thích Nhã Quân lại hành động mà không hề báo trước, điều này hoàn toàn không tính đến đại cục.

Đối mặt với câu hỏi của truyền thông, ông ta chỉ có thể đáp: “Mâu thuẫn giữa công ty chúng tôi và Cố tiên sinh chỉ là va chạm thương mại nhỏ, đây là chuyện hết sức bình thường. Còn về việc bên ngoài đồn rằng Cố tiên sinh thực ra là con trai của Thích tổng, sau khi gả vào nhà họ Lệ thì hợp tác với Lệ tổng để thâu tóm tài sản Trình gia, tôi cho rằng trí tưởng tượng này thực sự quá phong phú rồi… Quy mô của công ty chúng tôi nhỏ như vậy, Cố tiên sinh và Lệ tổng chưa chắc đã để mắt đến đâu.”

Phóng viên hỏi: “Vậy chuyện Thích tổng đưa ra bằng chứng trong lời đồn là thế nào?”

Phó tổng Tiền đáp: “Chỉ là một số giấy tờ học bạ cấp ba thôi… cũng không rõ Thích tổng lấy từ đâu ra.”

Phóng viên tiếp tục truy vấn: “Vậy tại sao Thích tổng lại làm vậy?”

Hôm nay là ngày đầu tiên Trình Văn Diệu chính thức nhậm chức. Sau nhiều năm phải luồn cúi sống dưới tay mẹ kế, giờ đây

cuối cùng anh ta cũng có chút đắc ý.

Lúc này, anh ta cũng cố ý xuất hiện trước truyền thông, nói: "Xin lỗi các phóng viên, tôi không ngờ một lời vô tình của mẹ kế tôi lại khiến dư luận bàn tán nhiều đến vậy. Bà ấy từng có một đứa con mang họ Cố, nhưng tôi chưa từng gặp, không rõ là đã mất hay đi lạc, nên mỗi khi nhắc đến đứa trẻ này, tinh thần bà ấy lại có chút…"

"Thêm vào đó, gần đây công ty đúng là có một số mâu thuẫn với Cố tiên sinh. Trùng hợp là Cố tiên sinh cũng họ Cố, nên mẹ kế tôi mới suy nghĩ… hơi lạ một chút."

Các phóng viên gật gù, hóa ra tin đồn hoang đường này lại có nguồn cơn như vậy…

Vị Thích tổng này cũng thật buồn cười, đồng nghiệp trong công ty, người thân trong gia đình không ai tán thành, vậy mà bà ta vẫn dám ngang nhiên tuyên bố Cố tiên sinh là con trai mình.

Cùng lúc đó, truyền thông cũng tìm đến nhà họ Cố. Cố Trọng Mậu không tiện đích thân lên tiếng nên để Cố Khảng ra mặt nhận phỏng vấn.

Dù trong lòng Cố Khảng rất bực bội, đã quyết định ra ngoài lập công ty riêng, nhưng gã tuyệt đối không muốn Cố Trọng Mậu nhận lại Cố Thầm. Nhận lại chẳng khác nào có thêm một người chia tài sản.

Gã là do Cố Trọng Mậu đích thân dạy dỗ, nên đương nhiên chỉ làm những gì có lợi cho mình. Vì vậy, gã nói: "Ai cũng biết cha tôi chỉ có ba người con trai là tôi, Cố Hằng và Cố Duyệt. Còn có con trai nào khác không thì tôi cũng không rõ…"

Các phóng viên nghe vậy đều ngơ ngác. Ngay cả con trai ruột của Cố tổng cũng không biết, vậy thì Cố tổng lấy cơ sở gì để tuyên bố Cố tiên sinh là con trai ông ta?

Lúc này, dư luận lại nhớ đến Đỗ Nhuy Thanh - người từng xuất hiện trên chương trình truyền hình, tự nhận là bạn học cấp ba của Cố Thầm.

Khi đó, Đỗ Nhuy Thanh phải đối mặt với khoản bồi thường vi phạm hợp đồng khổng lồ. Sau khi bồi thường xong, hắn cũng không nhận được lời mời công việc nào nữa. Nay có phóng viên tìm đến phỏng vấn, hắn đương nhiên vui vẻ nhận lời.

Tuy nhiên, khi được hỏi về mối quan hệ giữa Cố Thầm và ba nhà họ Cố, Tịch, Trình, Đỗ Nhuy Thanh lại mơ hồ đáp: “Cố Thầm… chẳng phải là họ hàng xa của nhà họ Trình sao?”

Nếu Cố Thầm thực sự là con trai của một trong ba gia tộc này, thì tại sao thời cấp ba lại sống thảm hại đến vậy? Sao lại khiến hắn có cảm giác đây là một kẻ đáng thương có thể tùy tiện bắt nạt? Cố Thầm bắt đầu phất lên cũng là từ khi gả vào nhà họ Lệ, chẳng liên quan gì đến ba gia tộc kia cả.

Mà nếu họ thật sự yêu thương con trai đến vậy, thì khi Cố Thầm bị người ta ép đến mức phải nhảy lầu, tại sao không có ai đứng ra đòi lại công bằng cho cậu?

"Giả tạo!"

Đỗ Nhuy Thanh hiếm khi có cơ hội phát biểu, không kiềm được mà nói thẳng: “Nhưng chuyện này cũng bình thường thôi. Người ta vừa phất lên, thế là một đám họ hàng nghèo khó lao ra nhận quan hệ.”

Sau khi truyền thông điều tra từ nhiều phía để xác minh sự thật, cuối cùng có thể khẳng định: Cố tiên sinh hoàn toàn không liên quan gì đến nhà họ Thích hay nhà họ Cố, cùng lắm cũng chỉ là họ hàng xa của nhà họ Trình mà thôi.

[Ha ha ha, tôi chưa bao giờ tin mấy lời đồn hoang đường đó. Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết Cố tiên sinh chẳng thể nào có

liên quan đến mấy nhà kia. Nếu Cố tiên sinh chịu ra tay đảm nhiệm chức vụ, mấy nhà đó đã không đến mức thê thảm như bây giờ…]

[Trước kia Đỗ Nhuy Thanh toàn nói dối, giờ bị thất sủng lại nói được một câu thật lòng. Chẳng phải đám người kia thấy Cố tiên sinh quá lợi hại nên mới sốt sắng nhảy ra nhận quan hệ sao?]

Lúc này, cuối cùng cũng có một thiên kim nhà giàu từng tham dự tiệc thọ lên tiếng phản hồi.

[Tối qua tôi về nhà ngủ một giấc, tỉnh dậy đã thấy đầy tin đồn thế này rồi sao?]

[Nói chứ, tối qua tôi đã gặp Cố tiên sinh! Thật sự quá đỉnh!!! Siêu đẹp trai, siêu khí chất! Đúng là trời sinh một đôi với Lệ tổng!]

[Người ngoài không rõ, chứ trong giới có rất nhiều người quen biết Cố tiên sinh và gia đình của anh ấy. Ví dụ như nhà họ Cố và nhà họ Lệ vốn là thế giao, nghe nói Lệ tổng đã "bắt cóc" Cố tiên sinh đi, khiến Cố lão tiên sinh đến giờ vẫn còn giận dữ ha ha. Rồi còn nhà họ Vân cũng có quan hệ rất tốt với trưởng bối của Cố tiên sinh là giáo sư Cố, nếu không thì với một thành quả nghiên cứu quan trọng như vậy, giáo sư Cố đâu thể dễ dàng giao ra? Ngoài ra, quan hệ giữa Cố tiên sinh và các lãnh đạo cấp cao của Lệ thị cũng cực kỳ thân thiết. Phó tổng Lệ thị lúc nào cũng muốn kéo Cố tiên sinh về làm việc, nhưng Cố tiên sinh nói anh ấy chỉ muốn ăn "cơm mềm" của Lệ tổng thôi 23333.]

[Hôm qua Cố Trọng Mậu gì đó còn nhảy ra gọi Cố tiên sinh nữa kìa, kết quả là Cố tiên sinh hoàn toàn không quen biết ông ta, chỉ nói dăm ba câu đã cắt đuôi được ngay.]

[Nên là, chỉ cần ai từng tiếp xúc với Cố tiên sinh thì đều biết mấy lời đồn này lố bịch đến mức nào ha ha ha.]

Cô tiểu thư này cũng là một thiên kim giàu có có tiếng trên mạng. Hôm qua cô đã nói sẽ tham dự một buổi tiệc nào đó, giờ lại bảo đã gặp Cố tiên sinh ở đó, vậy thì chắc chắn đáng tin.

Hơn nữa, mọi người đều cảm thấy, chỉ bằng vài câu ngắn gọn, cô đã phác họa được mạng lưới quan hệ xã hội của Cố tiên sinh, thực tế hơn nhiều so với việc nhà họ Cố và nhà họ Thích khăng khăng tuyên bố Cố tiên sinh là con trai họ.

[A a a! Cô đã gặp Cố tiên sinh rồi sao!!! Lại còn nói Cố tiên sinh siêu đẹp trai nữa??? Khiến tôi vừa mới nguôi ngoai chút lại không cam tâm rồi…]

[Lệ tổng! Cố tiên sinh của chúng tôi rốt cuộc đẹp đến mức nào mà ngài cũng không chịu cho chúng tôi nhìn một chút? Chỉ phái trợ lý ra ứng phó chúng tôi thôi!]

[Lệ tổng, anh có một người đàn ông như Cố tiên sinh mà lại nhịn được không khoe ra sao?]

Cô tiểu thư kia trả lời bình luận này: [Hehe, thực ra thì cũng khoe rồi đấy, hôm qua tôi quan sát kỹ, từ trang phục đến phụ kiện của Lệ tổng và Cố tiên sinh đều là đồ đôi. Lệ tổng còn vô cùng chu đáo, đúng chuẩn tuyên bố chủ quyền luôn ấy hehe.]

[A a a, hận không thể có mặt ở đó! Lệ tổng, có thể khoe thẳng vào mặt tôi luôn được không?]

…

Lúc này, khi thấy dư luận chuyển hướng, cuối cùng Thích Nhã Quân cũng không nhịn được nữa, cười lạnh: “Vì chút lợi ích, bọn họ thậm chí còn có thể phủ nhận sự thật rằng Cố Thầm là con trai tôi… Thật nực cười!”

Trình Tư Dật lo lắng nói: "Mẹ, hay là con tìm một tờ báo nào đó, nhờ họ giúp chúng ta làm sáng tỏ…" Nhưng ngẫm lại, còn có

bằng chứng nào có thể chứng minh đây?

Thích Nhã Quân lắc đầu, nói với thư ký: "Chuẩn bị kiện đi..." Dù sao cũng đã hoàn toàn trở mặt rồi.

Thư ký ngơ ngác: “Vâng... nhưng Thích tổng, chúng ta kiện Cố tiên sinh với lý do gì đây? Cố tiên sinh chưa bao giờ công khai nói rằng anh ấy không phải con trai bà mà...”

“Bây giờ chỉ là mọi người không tin lời bà thôi. Tôi nghĩ, hình ảnh của Cố tiên sinh đã khắc sâu trong lòng công chúng rồi. Dù bà có làm gì đi nữa, e rằng cũng không ai tin đâu.”

Thích Nhã Quân giận dữ hất văng ly nước bên cạnh, không cam tâm gào lên: “Quan hệ huyết thống là thứ có thể bị hàng ngàn hàng vạn cái miệng xóa bỏ sao?!”

Cố Trọng Mậu cũng không thể chấp nhận. Ông ta vẫn đang nghĩ cách thuyết phục Cố Thầm, giải quyết vấn đề. Nhưng ai ngờ chỉ vài câu của Cố Khảng đã xóa sạch mối quan hệ cha con giữa ông ta và Cố Thầm.

Ông giáng cho Cố Khảng một cái tát, tức giận quát: “Nhìn xem mày đã làm gì! Mày ghen tị với em trai đến mức này sao?”

Nhưng chuyện đã đến nước này, giờ ông ta còn có thể ra ngoài nói gì để mọi người tin đây?

Cố Thầm chưa bao giờ sống bên ông ta, ông ta không tìm được bất kỳ bằng chứng nào chứng minh mối quan hệ cha con này, ngoài chút huyết thống kia.

Cố Khảng ôm mặt, lạnh nhạt nói: “Cha, nhân quả từ quá khứ dẫn đến kết cục hôm nay. Mọi chuyện không phải do con gây ra.”

Năm đó, họ đã cố gắng xóa sạch sự tồn tại của đứa trẻ này, không ai biết họ là cha mẹ ruột của Cố Thầm.

Giờ đây, dù có quan hệ huyết thống, nhưng tất cả các mối quan hệ xã hội đều đã bị xóa bỏ, chẳng còn ai tin rằng Cố Thầm là con trai họ nữa.

Chương 69: Nếm thử xem có ngọt không?

Sáng sớm, Ý Viên yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng chim tước kêu to. Cố Thầm và Lệ Đình Khâm kết thúc buổi tập thể dục buổi sáng, ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

Hai người ngồi đối diện nhau, Cố Thầm mặc trang phục ở nhà, hai chân bắt chéo, lắng nghe trợ lý Trần báo cáo một số chuyện.

Nghe xong, Cố Thầm dặn dò ngắn gọn: “Bảo Trình Văn Diệu đừng nhắc đến chuyện này nữa, cứ tiếp tục gây áp lực lên nhà họ Trình, tôi tin rằng họ sẽ tự đưa ra lựa chọn.”

"Về phía nhà họ Cố..."

Cậu ngước mắt nhìn Lệ Đình Khâm: “Nếu vẫn còn thứ Lệ tổng muốn, cứ giao cho Lệ tổng là được.”

Sau đó, cậu quay sang trợ lý Trần: “Dạo này vất vả cho anh rồi.”

Trợ lý Trần được đối xử đặc biệt mà cảm thấy bất ngờ, vội nói: "Cố tiên sinh khách sáo quá, Lệ tổng trả thù lao làm thêm rất hậu hĩnh, hơn nữa được làm việc cho ngài là vinh hạnh của tôi." Những ngày qua làm việc cho Cố tiên sinh, anh ta cũng có cùng suy nghĩ với Phó tổng Hứa - giá mà Cố tiên sinh có thể đến tập đoàn đảm nhiệm vị trí phó tổng thì tốt biết mấy.

Lệ Đình Khâm mặc âu phục chỉnh tề, chậm rãi dùng bữa sáng. Ăn xong anh sẽ đi làm, trong lúc nhìn Cố Thầm, anh nói: "Hiếm khi thấy em ra tay đấy." Cố Thầm khi làm việc thực sự rất có sức hút, chẳng trách Lệ Gia Thụ lại tin phục như vậy.

Cố Thầm khẽ thở dài: “Đây là điều cần thiết, chuyện này cũng xem như đã có một lời giải thích rồi.”

Lệ Đình Khâm hiểu ý của cậu, nói: “Ba tháng rồi, cũng đến lúc kết thúc rồi.”

Nhìn ánh mắt hai người ngầm hiểu nhau, ngữ điệu đầy hàm ý, trợ lý Trần lại cảm thấy bản thân không theo kịp cuộc trò chuyện này nữa. Giải thích? Giải thích với ai?

Vừa ăn sáng, Lệ Đình Khâm vừa nói: “Có cần anh tìm cho em một trợ lý không? Lần sau nếu có chuyện cần xử lý cũng tiện hơn.”

Cố Thầm cười nhạt, lắc đầu: “Em không muốn có lần sau nữa.”

Dùng bữa xong, Lệ Đình Khâm đứng dậy nói: “Vậy A Thầm, anh đi làm đây.”

Cố Thầm chống khuỷu tay lên tay vịn, chống cằm trêu chọc: “Lệ tổng, nếu tối nay anh lại tăng ca, em phải nghi ngờ hiệu suất làm việc của anh rồi đấy.”

Lệ Đình Khâm bước ngang qua ghế của Cố Thầm, dừng lại, thuận tay nâng cằm cậu, dùng ngón cái vuốt nhẹ khóe môi, giọng đầy ẩn ý: “Yên tâm.”

Lệ Đình Khâm đưa trợ lý Trần cùng lên xe, trợ lý Trần hỏi: “Lệ tổng, nếu Cố tiên sinh thực sự cần một trợ lý, tôi có thể tự đề cử bản thân được không?”

Lệ Đình Khâm liếc nhìn anh ta một cái, nói: "Giờ có lẽ A Thầm không còn hứng thú làm việc nữa rồi." (tui biết ông ăn giấm rồi, chua quá)

…

Dạo gần đây, hành vi của Cố Trọng Mậu và Thích Nhã Quân chẳng khác nào những vai hề nhảy nhót. Dù là người trong giới hay ngoài giới, ai cũng được một phen cười nhạo.

Nhưng những người có lợi ích liên quan đến họ thì lại chẳng thể cười nổi.

Trước đây, mỗi lần Cố tiên sinh xuất hiện đều là để giúp đỡ người khác, làm những việc có ích cho người khác và cho xã hội.

Thế nhưng, sự lố bịch của Cố Trọng Mậu và Thích Nhã Quân lại khiến một người tốt tính như Cố tiên sinh cũng phải nổi giận.

Giờ đây, thủ đoạn của Cố tiên sinh chẳng khác gì lôi đình, chuỗi tài chính của Cố Trọng Mậu bị cắt đứt, đại công tử nhà họ Trình tranh chấp với mẹ kế…

Dù là doanh nghiệp gia tộc, nhưng cổ đông, lãnh đạo cấp cao, nhà đầu tư và họ vốn không phải người một nhà, chẳng ai có thể chịu đựng nổi hành vi mất trí của hai kẻ đó.

Về phần Cố Trọng Mậu, dự án ông ta chủ trương thoạt nhìn có vẻ đầy triển vọng, nhưng liệu có thể thành công hay không thì giới chuyên môn vẫn còn tranh cãi.

Trước đây, ông ta có thể dựa vào tài liệu nghiên cứu khả thi để thu hút một số nhà đầu tư. Nhưng giờ đây, khi người ta nghe nói trong buổi tiệc thọ, Cố tiên sinh chỉ buông vài câu đơn giản, họ lập tức đổi ý, nếu Cố tiên sinh không đánh giá cao, vậy thì thôi vậy.

Bị hàng loạt nhà đầu tư từ chối, Cố Trọng Mậu đã nhận ra rằng dự án này sắp đối mặt với một lỗ hổng tài chính khổng lồ. Dù ông ta ra sức thuyết phục khắp nơi, vẫn chẳng ai chịu đầu tư, thậm chí một số nhà đầu tư cũ còn bắt đầu rút lui.

Ban đầu, ông ta tưởng tượng rằng sau khi Cố Thầm gả vào nhà họ Lệ, ông ta có thể dựa vào mối quan hệ thông gia này để nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ nhà họ Lệ. Công nghệ của Hoa An, một công ty con trực thuộc Lệ gia, cũng rất hữu ích đối với ông, có thể giúp tiết kiệm một khoản lớn chi phí nghiên cứu và phát triển.

Thế nhưng hiện tại, mối quan hệ giữa ông ta và Cố Thầm chẳng những không mang lại lợi ích mà còn phản tác dụng. Người thân, bạn bè, đồng nghiệp, cấp dưới của ông ta, chẳng ai tán thành cả.

Thậm chí có người còn khuyên nhủ: “Chủ tịch Cố, thật ra lý do nhà đầu tư không muốn rót vốn không chỉ vì họ không lạc quan về dự án, mà còn vì họ cho rằng ngài đã đắc tội với Cố tiên sinh và nhà họ Lệ, khiến việc triển khai dự án gặp cản trở.”

“Hay là ngài công khai làm rõ sự thật, đồng thời xin lỗi Cố tiên sinh đi? Chỉ cần nhận được sự tha thứ của Cố tiên sinh, nhà đầu tư sẽ bớt lo ngại đi một nửa.”

Cố Trọng Mậu cảm thấy một sự nực cười chưa từng có: “Tôi xin lỗi nó?! Còn phải tự mình tuyên bố nó không phải con trai tôi sao? Trên đời này không có chuyện nực cười đến vậy!”

"Đừng nhắc lại nữa, tôi sẽ tìm cách khác..." Chi phí chìm đã quá lớn, Cố Trọng Mậu hoàn toàn không có ý định từ bỏ.

“Chỉ cần dự án này thành công, chúng ta sẽ không cần sống dưới hơi thở nhà họ Lệ nữa...”

Triển vọng của dự án này rất rộng lớn, độ khó nghiên cứu phát triển cũng không cao, chỉ bằng một nửa so với nhà họ Vân. Nhưng chỉ cần thành công, ông ta sẽ trở thành "nhà họ Vân" tiếp theo.

Nhưng nếu không có sự ủng hộ từ nhà họ Lệ... ông ta nên đi đâu để tìm số tiền này đây? Có lẽ cũng cần tối ưu hóa bằng cách cắt bỏ một số tài sản không liên quan đến ngành kinh doanh chính của nhà họ Cố...

Bên phía Thích Nhã Quân, phó tổng Tiền, người đã làm việc với bà ta nhiều năm, cũng đang khuyên bảo: “Bà quá cố chấp về chuyện Cố tiên sinh có phải con trai bà hay không, nhưng chuyện đó chẳng hề quan trọng trước lợi ích của công ty.”

“Bây giờ Cố tiên sinh và nhà họ Lệ đã bắt đầu gây áp lực lên chúng ta rồi. Nếu bà không giống như Văn Diệu nói, vì tổn thương tâm lý của con trai mà tinh thần không bình thường, thì bà nên ra mặt làm rõ chuyện này, xin lỗi Cố tiên sinh, giữ vững mối quan hệ với cậu ấy.”

Thích Nhã Quân sắc bén quát: "Tôi đã nói rồi, Trình Văn Diệu thông đồng với nhà họ Lệ để đối phó tôi! Bảo tôi xin lỗi Cố Thẩm?! Tôi thấy các người mới là kẻ điên!" Quá nực cười, bắt bà ta phải tự miệng thừa nhận con trai mình không phải con trai mình sao?!

...

Phó tổng Tiền nhìn bà ta thật lâu, nói: “Văn Diệu cũng chỉ nói chuyện đó một lần, bà xem cậu ấy có từng nói gì không tốt về bà không? Cậu ấy là con cả của Trình lão gia, lẽ ra đã nên vào công ty từ lâu rồi. Bà đừng giữ mãi định kiến với cậu ấy như vậy.”

“Hơn nữa, tôi thấy cách làm của Văn Diệu là đúng. Chuyện này chỉ có thể là lời nói hồ đồ của bà, như vậy mới có thể dừng lại ở mức va chạm thương mại nhỏ.”

“Đó đều là sự thật!” Lúc này Thích Nhã Quân cảm thấy vô cùng bất lực và tuyệt vọng. Bà ta biết dù có đưa ra bao nhiêu bằng chứng đi nữa, cũng không thể nào thuyết phục được bất cứ ai.

Rõ ràng sự thật bày ngay trước mắt, nhưng tất cả mọi người đều cố tình phớt lờ, bởi vì giữa sự thật và lợi ích, họ chắc chắn sẽ chọn lợi ích.

Phó tổng Tiền nhắc lại lần cuối cùng: “Ra mặt xin lỗi và làm rõ đi.”

Thích Nhã Quân nghiến răng: “Không! Tuyệt đối không thể!”

Phó tổng Tiền đứng dậy, nói: “Xem ra, chúng tôi không cần một lãnh đạo đầu óc không tỉnh táo.”

…

Cố Trọng Mậu vội vã “tối ưu hóa” tài sản, nhưng Lệ Đình Khâm lại không vội ra tay.

Lúc đầu, Cố Trọng Mậu chưa từng nghĩ đến việc bán đi chuỗi sản nghiệp này. Dù có phần lạc hậu, nhưng đây là thứ cha ông ta để lại, mỗi năm vẫn mang lại cho ông ta một khoản lợi nhuận không nhỏ.

Ông ta tìm đến Lệ Đình Khâm trước, yêu cầu nâng giá hợp đồng. Yêu cầu vô lý như vậy đương nhiên bị từ chối. Lệ Đình Khâm cũng không liên lạc lại với ông ta.

Cho đến khi Cố Trọng Mậu nhận ra rằng số tài sản vụn vặt, kém chất lượng mà ông ta bán đi chẳng đáng là bao, đối với một dự án nghiên cứu đốt tiền mỗi ngày, chẳng khác nào muối bỏ biển.

Cuối cùng, ông ta lại tìm đến Lệ Đình Khâm một lần nữa.

Nhưng Lệ Đình Khâm từ chối gặp, chỉ nhắn lại rằng cứ tiếp tục hợp tác theo giá hợp đồng là được, nhà họ Lệ không cần phải gánh một chuỗi sản nghiệp lớn đến vậy. Mặc cho Cố Trọng Mậu ra sức thuyết phục, anh vẫn không hề lay chuyển.

Thế nhưng, khi dự án tiếp tục triển khai, Cố Trọng Mậu lại ngày càng sốt ruột hơn.

Bên bờ hồ nhân tạo của Ý Viên, Cố Thầm vừa thong thả rắc thức ăn cho đàn cá chép Koi, vừa nhìn Lệ Đình Khâm câu cá, nói: "Lệ tổng câu lâu như vậy rồi, có thể thu lưới được rồi đấy."

"Ừm." Lệ Đình Khâm chăm chú nhìn mặt hồ, khẽ đáp một tiếng.

Cố Thầm nói: "Lệ tổng vẫn thâm sâu hơn em. Em chỉ khiến Thích Nhã Quân bị hội đồng quản trị bãi nhiệm, còn Lệ tổng lại khiến Cố Trọng Mậu bị anh bán đi còn phải giúp anh đếm tiền nữa…"

Lệ Đình Khâm nhấc cần câu lên, một con cá quế béo ục ịch vẫy đuôi bị kéo khỏi mặt hồ. Anh nói: "Cứ coi như giúp ông ta tối ưu hóa tài sản."

Cố Thầm suy nghĩ một chút, rồi nói: "Cũng phải, chuỗi sản nghiệp này thực sự cần có hướng phát triển mới."

Cậu cầm xô đựng con cá mà Lệ Đình Khâm vừa tháo xuống, nói: "Chừng này thời gian rồi, kỹ thuật của Lệ tổng cũng có tiến bộ đấy."

Lệ Đình Khâm liếc nhìn cậu, nói: "Lâu như vậy rồi, tất nhiên phải có tiến bộ."

Cố Thầm nhìn ánh mắt anh, lập tức hiểu ngay anh đang ám chỉ chuyện gì, lập tức ho khan mấy tiếng, nói: "Khụ khụ khụ! Chuyện đó… đúng là đã khiến Lệ tổng uất ức rồi."

….

Cố Trọng Mậu liên tục vấp phải trở ngại, cuối cùng cũng liên hệ được với phó tổng phụ trách bên phía tập đoàn Lệ thị. Ông ta

liên tục hạ giá, miễn cưỡng bán đi chuỗi sản nghiệp, đổi lấy một khoản tiền lớn.

Ông ta lại tiếp tục rót vốn vào dự án, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì nhận được cuộc gọi từ Cố Khảng – người đã lâu không liên lạc. Giọng Cố Khảng đầy vẻ cấp bách: "Cha, có phải cha đã bán chuỗi sản nghiệp cho Lệ Đình Khâm không?"

Cố Trọng Mậu thở dài: "Phải, thật sự không còn cách nào khác…"

Cố Khảng vội vàng nói: "Cha không quên vì sao chúng ta có đủ tư cách hợp tác với nhà họ Lệ chứ…"

Nói đến đây, Cố Khảng bỗng cảm thấy rùng mình, nhà họ Lệ… ngay từ đầu tại sao lại hợp tác với bọn họ…

Anh ta nói: "Có lẽ, tất cả ngay từ đầu đã nằm trong sự tính toán của Lệ Đình Khâm!"

Những chuyện đã qua lần lượt hiện lên trong đầu Cố Trọng Mậu, khiến da đầu ông ta tê rần. Gần đây, ông ta đã bị hàng loạt vấn đề chiếm trọn tâm trí, mà lại bỏ qua một điều đáng sợ như vậy…

Nhưng điều đáng sợ hơn là, cho dù tất cả thực sự là một cái bẫy công khai của Lệ Đình Khâm, ông ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Ông ta đã cạn vốn, giữa chuỗi sản nghiệp và dự án này, ông ta buộc phải chọn một.

Nghe thấy Cố Trọng Mậu im lặng hồi lâu, Cố Khảng nói: "Cha, bây giờ đi xin lỗi Cố Thẩm vẫn còn kịp."

"Không kịp nữa rồi, giờ cha chỉ có thể thành công hoặc mất tất cả."

Cố Trọng Mậu nghiến răng nói: "Nhưng nếu lúc trước…" Song, trong lòng ông ta vẫn dấy lên một cơn hối hận, có quá nhiều lựa

chọn sai lầm trong quá khứ…

Cố Khảng ngắt lời: “Không có ‘nếu’ đâu.” Rồi cúp máy.

Không thể thuyết phục được ai, Thích Nhã Quân bị hội đồng quản trị vô tình bãi nhiệm, còn Trình Tư Dật, người vừa mới vào công ty, cũng bị chèn ép khắp nơi.

Thích Nhã Quân không cam tâm, nói: “Mẹ đã tận tụy vì nhà họ Trình bao nhiêu năm, đến lúc này bọn họ lại muốn ép mẹ con ta phải rời đi…”

Bà ta quay sang quát thư ký: “Tôi muốn kiện nó! Tôi phải cho tất cả mọi người thấy bộ mặt thật của Cố Thầm! Đi chuẩn bị tài liệu cho tôi!”

Thư ký đã làm việc với bà ta nhiều năm, thực chất cũng không tin rằng Cố tiên sinh là con trai bà ta. Lúc này, cô ta nói: “Xin lỗi, Thích phu nhân, giờ ngài đã rời khỏi công ty, tôi không thể tiếp tục làm việc cho ngài nữa. Ngài nên tìm người khác thì hơn.”

Nhìn theo bóng lưng thư ký rời đi, bà ta thừa biết, thậm chí ngay cả tuổi tác của mình cũng chưa đến mức cần con cái phụng dưỡng, thì lấy lý do gì để kiện Cố Thầm đây…

Trình Tư Dật từ nhỏ sống thuận buồm xuôi gió, đây là lần đầu tiên cảm nhận được áp lực nặng nề như vậy. Hắn ta nhỏ giọng nói: “Mẹ, hay là chúng ta đến xin lỗi anh trai đi…”

Thích Nhã Quân lập tức quát lên: “Không kịp nữa rồi! Bây giờ mẹ có đến xin lỗi Cố Thầm, hội đồng quản trị có để mẹ quay lại không?”

Nhưng khi thực sự ý thức được tình cảnh hiện tại của mình, lần đầu tiên trong đời bà ta cảm nhận được sự hối hận tột cùng. Bây giờ, bà ta còn bất kỳ sức mạnh nào để đối đầu với đứa con trai này nữa không?

.....

“Cuối cùng cũng xong rồi.” Cố Thầm chống tay lên đầu, ngáp một cái, nhìn Lệ Đình Khâm ký xong văn kiện cuối cùng. Không biết cậu đang nói về chuyện này, hay còn ngụ ý điều gì khác.

Lệ Đình Khâm đậy nắp bút máy, nói: “Ừ, cuối cùng cũng kết thúc.”

Hôm nay là thứ Sáu, anh mang công việc về nhà làm thêm một chút. Lúc này, anh ngước mắt nhìn Cố Thầm, hỏi: “Ngày mai về biệt thự nhé, thế nào?”

Cố Thầm đáp: “Được thôi, mệt mỏi bấy lâu, quả thật nên lên núi nghỉ dưỡng vài hôm.”

Cậu lại nói: “À đúng rồi, hôm nay Tĩnh Vi gửi bản dựng hoàn chỉnh của bộ phim trước đây em quay, anh có muốn xem chung không?”

Lệ Đình Khâm lại ôm lấy eo cậu, nói: “Muộn rồi, để mai xem đi, hôm nay ngủ sớm một chút nhé?”

Bây giờ mới chín giờ tối, Cố Thầm khẽ nhướn mày, đáp: “Vậy thì ngủ sớm thôi.”

Sáng hôm sau, Cố Thầm thức dậy trong vòng tay Lệ Đình Khâm, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, khẽ cười: “Hôm nay chắc Lệ tổng không phải vất vả nữa nhỉ.”

Lệ Đình Khâm cũng mỉm cười: “A Thầm, anh cũng nghĩ vậy.”

Hai người rời giường, ăn sáng xong, mang theo một ít đồ rồi lái xe về biệt thự.

Buổi sáng, họ sóng vai đi dạo trong rừng núi. Đến trưa, ăn xong bữa, Cố Thầm nhìn ra sân vườn qua khung cửa kính sát đất, nói:

“Thời điểm này, hái ít cherry ủ rượu chắc cũng không tệ.”

Giờ đã là những ngày cuối của đầu hạ, cherry trong vườn đã chín đỏ.

Lệ Đình Khâm nói: “Vậy thì đi thôi.” Anh tìm một cái giỏ mang ra.

Cố Thầm đã đứng dưới tán cây hái cherry, ánh nắng rực rỡ của mùa hè xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống bóng dáng thanh nhã, thong dong của thanh niên áo trắng. Quả cherry đỏ tươi trên cây cũng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Cậu quay đầu nhìn thấy Lệ Đình Khâm, gọi: “Lệ tổng, mau lại đây.”

Lệ Đình Khâm thoáng ngẩn người, hoàn hồn mới đáp: “Tới đây.”

Cố Thầm bỏ những quả cherry trong tay vào giỏ, rồi tiếp tục với tay hái. Cậu cao đủ để không cần kiễng chân cũng hái được.

Có điều, trên cây, nhiều quả cherry đã chín mọng, cậu vừa kéo nhánh cây xuống, mấy quả đã rụng lả tả, thậm chí có quả còn rơi vào cổ áo sơ mi của cậu.

Cố Thầm buông cành cây ra, cành lá bật trở lại, khiến thêm vài quả rơi xuống người cậu. Cậu không nhịn được bật cười: “A… thật là…”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu, nói: “Đừng động đậy.” Đường nét xương quai xanh của A Thầm rõ ràng đến mức ngay cả cherry cũng có thể đọng lại trên đó sao?

Anh đưa tay nhặt quả cherry ra, định đặt vào giỏ, nhưng Cố Thầm lại nắm lấy cổ tay anh, đưa quả cherry lên môi anh, hỏi: “Nếm thử xem, có ngọt không?”

Lệ Đình Khâm vô thức ngậm quả cherry vào miệng, nói: “Rật ngọt, A Thầm không thử sao?”

Cố Thầm ghé sát lại, chạm nhẹ lên môi anh, nói: “Thật sự không tệ.”

Cậu phủi quả cherry còn rớt trong áo ra, mấy quả chín mọng này đã nhuốm sắc đỏ lên chiếc sơ mi trắng của cậu, để lại vết tích rõ ràng.

Cố Thầm tặc lưỡi: “Chậc, hái xong chắc phải thay đồ rồi.”

Lệ Đình Khâm vừa hái cherry, vừa thuận miệng hỏi: “A Thầm, lát nữa chúng ta làm gì?”

Cố Thầm đáp với giọng điệu bình thản: “Buổi chiều nắng cũng khá gắt, cứ vào phòng chiếu phim xem phim đi.”

Hai người hái xong cherry, trở về trong nhà, giao cho chú Hứa để ngâm rượu.

Cố Thầm cảm thấy trên người toàn mồ hôi, hình như còn dính cả vụn lá rụng từ trên cây xuống, bèn đi tắm sơ qua.

Khi khoác bộ đồ mặc nhà bước ra, cậu thấy Lệ Đình Khâm cũng đã thay đồ, hơn nữa còn chuẩn bị xong thiết bị trong phòng chiếu phim. Anh quay sang nói với cậu: “Lại đây đi, A Thầm, không phải nói muốn xem bộ phim em đóng sao?”

Cố Thầm cắm USB mà Lệ Tĩnh Vi gửi vào, rồi ngồi xuống cạnh Lệ Đình Khâm, nói: “Xem thôi, hơn hai tiếng, xem xong là vừa kịp ăn tối.”

Bộ phim này được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết tiên hiệp trên mạng, phong cách quay phim cũng bám sát nguyên tác, là một bộ phim hài nhẹ nhàng với tiết tấu nhanh. Vì kinh phí đầu tư không nhiều, diễn viên đều là những gương mặt mới trong

giới, nhưng nhờ nhịp phim tốt và có nhiều tình tiết hài hước, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm tựa vào sô pha, xem những phân cảnh không có cậu xuất hiện cũng không thấy chán.

Thế nhưng, khi Cố Thầm vận bạch y xuất hiện, khí thế quét ngang bốn phương, ánh mắt Lệ Đình Khâm lập tức thay đổi. Mặc dù anh đã xem qua một lần, nhưng lúc này, khi người thật đang ngay bên cạnh, sự tương phản này lại trở nên mạnh mẽ và trực quan hơn bao giờ hết.

Trên màn ảnh, nhân vật lạnh lùng, cao cao tại thượng, giữa những trận chiến tiêu sái vô song, trong mắt chỉ còn sự thờ ơ và ngạo nghễ.

Tuy nhiên, người trong hình ảnh kia, lúc này lại đang lười biếng thả lỏng, tựa vào bên cạnh anh. Qua lớp áo mặc nhà mỏng manh, cậu sát bên cánh tay anh, cả hai có thể cảm nhận được hơi ấm của nhau.

Nhưng sự chú ý của Cố Thầm không đặt trên bộ phim. Cậu nghiêng đầu, nhìn đường nét cằm căng nhẹ của Lệ Đình Khâm.

Lệ Đình Khâm quay đầu lại, trong căn phòng chiếu phim tối tăm, ánh sáng mờ ảo hắt lên khuôn mặt hai người. Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, anh lập tức hiểu cậu đang nghĩ gì.

Lệ Đình Khâm tiến sát một chút, Cố Thầm khẽ chớp mắt, như mặt hồ phẳng lặng bị một giọt nước rơi xuống, gợn lên tầng tầng sóng nhỏ, phá vỡ sự yên tĩnh. Lệ Đình Khâm đan chặt tay cậu, cúi người hôn xuống.

Bộ phim vẫn đang chiếu, tiên tôn Tạ Tĩnh Uyên thản nhiên giảng dạy nam chính, giọng điệu lạnh nhạt đầy xa cách.

Nhưng âm thanh trong phim là thu trực tiếp, vẫn là giọng gốc của Cố Thầm. Bị giọng nói ấy bao bọc, ánh mắt Lệ Đình Khâm

càng trở nên u tối.

Hàng mi Cố Thầm khẽ run, cậu mở mắt, trong khoảnh khắc ấy, chẳng khác nào vị tiên tôn cao cao tại thượng trong phim. Cậu siết chặt tay Lệ Đình Khâm, không hề lùi bước, đôi bên dây dưa không dứt, gối tựa trên sô pha đã rơi xuống đất từ lâu…

Tiên tôn trên cao xa vời, dường như chưa từng vướng bụi trần, thế nhưng lúc này, trong căn phòng chiếu phim tối mịt, bọn họ lại cuồng nhiệt hôn nhau.

Chẳng mấy chốc, hơi thở của cả hai trở nên rối loạn. Khi bàn tay vu.ốt ve xương quai xanh còn vương chút vệt cherry, Lệ Đình Khâm khẽ hỏi: “A Thầm, có được không…”

Cố Thầm nhướng mày, giọng nói hơi khàn, cười như không cười: “Lệ tổng ngủ sớm như thế, hôm nay lại hẹn em lên núi, chẳng lẽ không phải vì…”

Lệ Đình Khâm cũng nhướng mày, giọng trầm thấp: “Chẳng lẽ hôm nay A Thầm hẹn anh xem phim, cũng không phải vì…”

Ánh mắt cả hai trở nên vi diệu, họ đều đọc được cảm xúc ẩn giấu trong đôi mắt người kia.

“Đã vậy…”

Cố Thầm nghịch dải buộc trên áo mặc nhà của anh, mỉm cười nói: “Lệ tổng, đã mang đủ đồ chưa?”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu đầy hàm ý: “Đương nhiên.”

“Nhưng mà… Anh còn chưa hỏi, A Thầm em…”

Cố Thầm khẽ cười, nhẹ giọng: “Lệ tổng, em đến đây đâu phải để tự mình ra tay…”

Ánh mắt Lệ Đình Khâm trầm xuống: “Được.” Rồi lại lần nữa chiếm lấy môi cậu.

Một lát sau, Cố Thầm khẽ rên một tiếng, cắn nhẹ lên vai anh, lẩm bẩm: “Lệ tổng, anh… lại phải dùng đến XL sao…”

Lệ Đình Khâm thì thầm: “A Thầm… khó chịu lắm sao? Muốn anh giúp trước không…”

“Đừng… Ưm…” Cố Thầm cúi đầu nhìn anh vùi mặt xuống, nhất thời thất thần, hoàn toàn không thốt nên lời…

Rất lâu sau, Cố Thầm xoa nhẹ khóe môi bị cắn đỏ, giọng khàn đặc: “Lệ tổng, anh đúng là…”

Liếc qua cảnh phim trên màn hình, không biết Lệ Đình Khâm nghĩ đến điều gì, giọng thấp đi: “A Thầm… bộ trang phục lần trước, tôi muốn thấy em mặc lại, có được không…”

Giờ phút này, cả người Cố Thầm lười nhác tựa vào anh, khóe môi thấp thoáng nụ cười: “Nếu Lệ tổng thích, tự mình đến mặc giúp đi…”

Rất nhanh, bộ đồ mặc nhà bằng lụa mỏng bị thay bằng trường bào tuyết trắng thêu chỉ bạc. Trùng hợp thay, trong phim, Tạ Tĩnh Uyên cũng đang khoác y phục này, chậm rãi bước lên bậc thềm trong Vô Trần điện. Như một vị quân vương vô miện của tiên giới, khiến tất cả đệ tử tiên môn đều cúi mình thần phục…

Nhưng lúc này, Cố Thầm lại lười biếng tựa trong lòng anh. Lệ Đình Khâm khẽ hỏi: “A Thầm, muốn ngồi không…”

Trên màn hình, vị tiên tôn được cả tiên môn kính ngưỡng đang tao nhã dựa vào thánh tọa, dáng vẻ cũng đầy vẻ lười nhác.

Cố Thầm thở dốc, lắc đầu từ chối: “Ưm… không… mỏi lưng…”

Không biết đã qua bao lâu, bộ phim dần bước vào nửa sau. Cuối cùng, Cố Thầm không chịu nổi nữa, cậu khẽ cắn môi, ánh mắt thất thần, nghiêng đầu nhìn về phía màn hình.

Trong phim, Tạ Tĩnh Uyên hơi thở dồn dập, đôi mày nhíu nhẹ, một sợi máu tươi loang trên đôi môi nhợt nhạt lạnh lẽo, trong mắt dường như ẩn chứa nỗi cô đơn và đau khổ kéo dài vô tận.

Ánh sáng chập chờn phản chiếu lên gương mặt Cố Thầm, dù hàng mày cậu cũng nhíu lại tương tự, nhưng trong mắt lại không hề có nỗi cô độc của năm tháng dài đằng đẵng, mà là một cảm xúc hoàn toàn khác - sự thỏa mãn.

Lệ Đình Khâm khẽ hỏi: “A Thầm, vẫn ổn chứ?”

Cố Thầm thở dài: “Đương nhiên…” Rốt cuộc, vẫn không giống Tạ Tĩnh Uyên…

…

Lúc này, Lệ Đình Khâm không còn kiềm chế nữa. Bộ phim dần đi đến hồi kết, danh sách diễn viên bắt đầu cuộn lên. Cố Thầm nhắc nhở: “Lệ tổng, phim chiếu xong rồi…” Cậu thật sự… đã đánh giá thấp Lệ tổng mất rồi.

Phim kết thúc, căn phòng chìm vào bóng tối. Tấm rèm khép chặt, chỉ còn chút ánh sáng vàng vọt của hoàng hôn len qua bên dưới. Cố Thầm khẽ nhắc: “Ưm… Lệ tổng, không ăn tối không tốt cho sức khỏe đâu…”

Ánh chiều tà cuối cùng của mùa hè dần biến mất sau rèm cửa. Cố Thầm sắp không nói nổi nữa: “Lệ…”

Nhưng ngón tay thon dài của Lệ Đình Khâm lại giữ chặt lấy cậu, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “A Thầm, gọi tên anh đi…”

Cố Thầm lẩm bẩm: “Ưm… Lệ Đình Khâm, thả ra…”

Lệ Đình Khâm không buông, giọng càng trầm hơn: “Không đúng, A Thầm nghĩ kỹ lại đi…”

“Đình Khâm… buông ra.” Cố Thầm nhíu mày, bắt đầu không chịu nổi nữa.

Cuối cùng, Lệ Đình Khâm cũng nới lỏng tay, giọng thấp khàn: “A Thầm, cùng nhau…”

Không biết đã bao nhiêu lần lặp lại, Lệ Đình Khâm siết chặt tay cậu, khẽ thở dài gọi: “A Thầm…”

Mọi thứ dần lắng xuống. Cố Thầm tựa đầu lên vai anh, lười biếng đến mức chẳng buồn động đậy. Nhìn bộ trang phục rơi dưới đất, không biết đã dính thứ gì, cậu chép miệng: “Bộ này bỏ đi thôi.”

Lệ Đình Khâm hôn lên tóc mai cậu, nhẹ giọng: “Không sao, vẫn còn nhiều bộ khác.”

———

Chương 70: Hoàn chính văn — Thành công khi nghỉ hưu

Bộ phim này sau vài tháng gửi duyệt cuối cùng cũng được xếp lịch chiếu vào ngày cuối cùng của năm, tức là dịp Tết Nguyên Đán.

Ban đầu, vì vụ lùm xùm liên quan đến Dư Mạc, bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết mạng với kinh phí thấp này đã thu hút sự chú ý lớn.

Sau khi Dư Mạc rút khỏi đoàn phim, những hình ảnh hậu trường của "tiên tôn Tạ Tĩnh Uyên" bất ngờ gây sốt trên mạng. Cộng thêm việc studio của Dư Mạc liên tục dính lùm xùm về thuế, bộ phim nhỏ này ngày càng được nhắc đến nhiều, trở thành tác phẩm rất được mong đợi.

Ngày công chiếu đầu tiên, tỷ lệ lấp đầy ghế ngồi rất cao, ngay cả những khán giả không đọc tiểu thuyết mạng cũng tò mò chờ xem phản ứng sau suất chiếu đầu tiên.

Dù từ loạt hình ảnh hậu trường có thể thấy bộ phim có những cảnh võ thuật và chất lượng hình ảnh không tệ, nhưng khi bước vào rạp, khán giả vẫn cảm thấy vượt xa mong đợi.

[Quá hay! Không phá nát nguyên tác! Nhịp phim tốt, không có chỗ lê thê, xem mà cười sảng khoái!]

[Đạo diễn Lệ thực sự rất biết cách dẫn dắt diễn viên mới, diễn xuất của tất cả đều rất ổn! Nam nữ chính diễn tự nhiên, không

gượng ép. Nhưng Tạ Tĩnh Uyên… trông chẳng giống đang diễn chút nào, đẹp trai muốn xỉu!!!]

[Với một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết mạng và có kinh phí thấp, hoàn thành thế này là quá xuất sắc! Mỗi nhân vật đều có sức hút riêng, nam chính tu tiên nhưng lại mang ma tâm, nữ chính tu ma nhưng không đánh mất bản ngã… Còn Tạ Tĩnh Uyên, mạnh đến mức khiến tôi thần hồn điên đảo, nhưng đôi lúc ánh mắt thoáng qua sự phức tạp, khiến người ta không thể không muốn đào sâu quá khứ của y.]

Nhịp phim nhẹ nhàng, không cố tình thêm vào những tình tiết đau thương để tăng chiều sâu, mà khéo léo cài cắm chủ đề về chính nghĩa trong những tình tiết vui nhộn.

Phong cách nhanh gọn này rất hợp với không khí lễ hội đầu năm, giúp doanh thu phòng vé liên tục tăng cao, thậm chí vượt mặt một số bom tấn thương mại chiếu cùng thời điểm.

Tài khoản cá nhân của các diễn viên trong phim cũng tăng follow chóng mặt, nhưng người hot nhất, không ngoài dự đoán, vẫn là Tạ Tĩnh Uyên – nhân vật đã nổi đình đám từ tiểu thuyết đến khi lên màn ảnh.

[Đạo diễn Lệ, tôi biết ngày trước cô cãi nhau với Dư Mạc vì vấn đề tăng đất diễn, nhưng với một diễn viên thần tiên thế này, sao cô có thể kìm lòng mà không cho thêm cảnh quay chứ!]

[Hu hu hu, đất diễn của Tôn Thượng ít quá, nhưng chỉ với vài khoảnh khắc chớp nhoáng đó thôi cũng đủ làm tôi mê mẩn rồi! Giờ tôi đang lùng sục mọi nơi để tìm thêm tư liệu đây!]

[Diễn viên đóng Tạ Tĩnh Uyên là ai thế??? Anh ấy còn đóng phim cổ trang nào khác không? Gấp gấp gấp gấp!]

Mọi người vốn đã thấy những đoạn leak của Tạ Tĩnh Uyên rất ấn tượng, nhưng khi được xem trên màn ảnh rộng, không còn dây

cáp treo, không còn phông xanh, kết hợp với hiệu ứng ánh sáng và 3D, cảm giác cứ như người này thực sự tồn tại, chỉ thiếu điều bước ra khỏi màn hình mà thôi.

Nhưng điều kỳ lạ là, diễn viên thủ vai Tạ Tĩnh Uyên không hề có tài khoản Weibo, thậm chí trong danh sách diễn viên, tên của anh ta chỉ được ghi là "Vô danh".

Trong các hoạt động quảng bá phim, tất cả diễn viên quan trọng đều có mặt, chỉ riêng vị "tiên sinh vô danh" này chưa từng xuất hiện, như thể người đó chỉ tồn tại trong phim, chứ không hề có mặt ở thế giới thực.

[Lúc trước khi ảnh hậu trường được tung ra, chúng tôi đã lục tung tìm kiếm mà không có kết quả, đành đoán rằng thầy ấy lại ẩn cư trong núi rồi. Bây giờ nhìn từng lớp fan mới cũng đang hoang mang tìm kiếm, tôi thấy thật buồn cười, cuối cùng cũng có người cùng chịu cảnh đau khổ với tôi ha ha ha!]

[Có ai còn nhớ "Thần 404" không~ Thầy ấy xuất thân từ một gia tộc thần bí ẩn thế, là người không thể nhắc đến~ Các vị bỏ cuộc đi thôi.]

Bộ phim vẫn tiếp tục thu hút thêm khán giả, và diễn viên thủ vai Tạ Tĩnh Uyên cũng ngày càng có thêm người hâm mộ. Hết lớp này đến lớp khác lao vào tìm kiếm tung tích của người đó.

Cuối cùng, hashtag #Diễn viên Tạ Tĩnh Uyên# leo lên hot search.

Thế nhưng, dù bao nhiêu người tìm kiếm, vẫn không ai có được kết quả. Người này, chưa từng xuất hiện trong giới giải trí.

Người hâm mộ gần như phát điên.

[Thật sự có người đã quay cả bộ phim mà vẫn không thể tra ra chút thông tin nào trong giới giải trí sao!!!]

Cuối cùng, một số phóng viên cũng phỏng vấn được nhân viên từng làm việc trong đoàn phim. Người này không dám nói nhiều vì sợ bị Lệ Tĩnh Vi kiện, chỉ tiết lộ một thông tin quan trọng: vị thầy ấy, họ Cố.

Người hâm mộ lập tức phấn khích.

[Họ Cố!!!]

[Họ Cố à… tôi có một cảm giác… rất quen thuộc…]

[Mọi người còn nhớ lúc trước chúng ta bàn về việc thầy ấy liên tục bị 404 không? Hoàn toàn không thể tra ra gia tộc ẩn thế trong truyền thuyết kia. Nhà họ Cố bí ẩn cũng đến giờ vẫn không ai đào ra được… Có khi nào, hai gia tộc này chính là một?]

[Nhà họ Cố đúng là toàn nhân tài, có thể xuất hiện một nhân vật thoát tục như thầy Cố cũng không có gì lạ?]

Lúc này, một blogger giàu có từng tham dự bữa tiệc lại lên tiếng.

[Khoan đã! Trước đây tôi từng thoáng nhìn thấy ngài Cố trong một bữa tiệc. Diễn viên đóng Tạ Tĩnh Uyên thực sự rất giống ngài ấy… Nhưng khí chất của hai người không giống nhau lắm, cộng thêm lớp trang điểm đậm của cổ trang, tôi không dám chắc.]

Người hâm mộ càng thêm phấn khích.

[Tôi đã nói rồi! Thầy Cố rất có thể chính là Cố tiên sinh! Mọi người còn không tin!]

[Chưa chắc đâu! Blogger cũng nói là không chắc chắn mà. Có khi nào, Cố tiên sinh và thầy Cố là anh em ruột, nên mới giống nhau?]

[Tôi cũng nghĩ không thể là cùng một người. Cố tiên sinh là ông trùm thương mại, sao có thể chạy đi đóng phim? Dù ngài ấy có giỏi thật, nhưng không đến mức vừa có năng lực kinh doanh, vừa có thể mở khóa cả võ thuật lẫn diễn xuất chứ? Nếu thế thì chẳng khác nào một nhân vật toàn diện bá đạo, quá vô lý rồi.]

Trong chốc lát, việc diễn viên thủ vai Tạ Tĩnh Uyên – thầy Cố – có phải là Cố tiên sinh hay không trở thành một cuộc tranh luận sôi nổi.

[Ông cụ Cố, giáo sư Cố, Cố tiên sinh, thầy Cố… Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào. Những danh xưng trước có thể còn trong phạm vi người bình thường, nhưng thầy Cố… thực sự không giống phàm nhân. Không lẽ anh ấy là người bất lão, sống qua mấy nghìn năm, thỉnh thoảng đổi danh tính rồi xuất hiện lần nữa? Vậy thân phận thật sự của thầy Cố chính là… lão tổ của nhà họ Cố? Dù sao, đất nước chúng ta thực sự có rất nhiều gia tộc huyền môn ẩn thế…]

Bài phân tích này vừa đăng đã nhận được vô số bình luận hài hước lẫn đồng tình. Nhưng chẳng bao lâu sau, khi lượt chia sẻ tăng cao, bài viết lại bị 404.

Lệ Tĩnh Vi buộc phải lên tiếng đính chính.

[Thầy Cố đã quy ẩn sơn lâm, sẽ không xuất hiện trước công chúng nữa. Mong mọi người đừng đoán mò.]

Nhưng lời này vừa nói ra, dân mạng lại càng suy đoán sôi nổi hơn, mặc dù vẫn chỉ là mò mẫm trong bóng tối của những bài đăng 404.

[Cho đến nay, chúng ta vẫn chưa biết được danh tính thật sự của ông cụ Cố, giáo sư Cố, Cố tiên sinh, thầy Cố…]

[Nghe nói thầy Cố sẽ không xuất hiện nữa… Chuyện này chẳng lẽ sẽ trở thành một bí ẩn không có lời giải sao?!]

[Thật ra, sự tồn tại của gia tộc này… cũng là một bí ẩn chưa được giải đáp…]

…

Kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, Lệ Đình Khâm và Cố Thầm như thường lệ trở về núi nghỉ ngơi. Giờ đây, bể tắm lớn trong phòng khách cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Cả hai cùng ngâm mình trong nước nóng, Lệ Đình Khâm vòng tay ôm lấy bờ vai Cố Thầm, để cậu thoải mái dựa vào lòng mình.

Đêm trước Tết Dương lịch năm nay trùng với ngày 14 âm lịch. Qua lớp kính một chiều trong suốt của phòng tắm, có thể nhìn thấy vầng trăng tròn lạnh lẽo treo lơ lửng trên bầu trời. Cây cherry trong sân chỉ còn trơ trọi cành khô giữa mùa đông, nhưng rừng trúc vẫn xanh mướt, khẽ lay động dưới bóng trăng.

Khung cảnh bên ngoài tuy lạnh lẽo, nhưng trong phòng lại ấm áp vô cùng. Hơi nóng từ bể nước bốc lên mờ ảo, bên cạnh còn có bếp lò nhỏ ủ ấm bình rượu cherry ủ từ mùa hè.

Lệ Đình Khâm cầm chén sứ, đưa đến bên môi Cố Thầm. Cậu cũng không từ chối, chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm từ tay anh.

Lệ Đình Khâm hỏi: “A Thầm, bộ phim đó đã chiếu rồi. Ngày mai chúng ta cùng đi xem không?”

Cố Thầm liếc anh một cái, đáp: “Em không muốn xem lại bộ phim này nữa, cảm ơn.”

Dù lần trước Lệ Đình Khâm đã tiêu hao sạch toàn bộ trang phục trong phim chỉ trong một tháng – chuyện này đã là chuyện từ mùa hè – nhưng đến tận bây giờ, cậu vẫn không thể nào chịu nổi bộ phim ấy. Ban đầu cố tình thì không sao, nhưng nhìn bản thân diễn xuất quá nhiều lần, đúng là có chút ngượng ngùng…

Lệ Đình Khâm cười nói: “Được, vậy tối nay chúng ta cùng đón giao thừa, ngày mai ở nhà ngủ bù nhé.”

Nghe đến hai chữ “giao thừa”, Cố Thầm thoáng sững sờ, cảm giác như đó đã là chuyện rất xa xôi. Cậu nhìn Lệ Đình Khâm bên cạnh, chợt bật cười, dịu dàng nói: “Được.”

Vầng trăng trên trời vẫn còn thiếu một góc nhỏ để tròn đầy, nhưng ngày mai là rằm, sẽ càng viên mãn hơn.

…

Khi mùa xuân đến, cũng là lúc gần kề ngày kỷ niệm một năm kể từ khi chương trình “Lớp Học Bổ Túc Tình Yêu” phát sóng. Thế nhưng, dù là fan của chương trình, fan của các ngôi sao hay fan của các cặp đôi, ai nấy đều cảm thấy đau lòng.

[Mặc dù theo đúng quy luật, cậu đáng lẽ đã bị trì hoãn đến tận thế giới hoang tàn, nhưng ngay lúc này, ký ức đã chết lại bắt đầu tấn công tôi…]

[Tiểu Nguyên tái xuất, giành quán quân xong lại giải nghệ, Đình ca dẫn Hi Hi về nhà, thành công kế thừa gia sản, Thanh Việt và Tinh Châu chuẩn bị kết hôn, Kiều tổng đã có người yêu mới, giáo sư Khổng và giáo sư Vu lại tiếp tục lo lắng chuyện học trò tìm việc, Cố tiên sinh và Lệ tổng đã thành cặp chồng chồng già… Chỉ có you! Vẫn giậm chân tại chỗ, tui chỉ hỏi you định khi nào mới khởi động lại chương trình đây hả?!]

Thật ra, một năm đã trôi qua, đáng lẽ tổ chương trình phải chuẩn bị quay mùa ba, nhưng mùa hai năm ngoái còn chưa quay xong, thậm chí chưa được một nửa.

Hiện tại, lịch trình của dàn khách mời đã có chỗ trống, họ cũng đang cố gắng thuyết phục nhà sản xuất.

Lúc nhận được lời mời từ tổ chương trình, Lệ Đình Khâm có chút do dự. Khi đó anh không tham gia cùng Cố Thầm, giờ nghĩ lại, thật ra cũng có chút tiếc nuối.

Giờ đây anh đang lên kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật cùng Cố Thầm, thời gian thì vẫn có, nhưng quan trọng là xem A Thầm có muốn hay không. Anh lật xem hợp đồng tổ chương trình gửi đến, rồi hỏi: “A Thầm, em nghĩ sao?”

Cố Thầm nhớ lại lúc mình mới đến thế giới này, tuy mới chỉ một năm trôi qua, nhưng lại có cảm giác đã rất xa xôi. Cậu đáp: “Thật ra cũng được, nhưng vẫn chỉ quay 1 phút 59 giây thôi nhé, quay xong là chúng ta đi?”

"Được, xem ra ý kiến của anh và A Thầm trùng khớp rồi." Lệ Đình Khâm gật đầu. Anh muốn chỉ là một cái kết viên mãn, chứ nếu phải mất quá nhiều thời gian quay chương trình, thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của họ.

Khi Lệ Đình Khâm đang sắp xếp công việc để trống thời gian đi hưởng tuần trăng mật, ông nội Lệ lại gọi đến: “Chuyện này... Đình Khâm à... Tiểu Thầm đã ở nhà nghỉ ngơi gần một năm rồi, nếu con thật sự không nỡ rời xa nó, thì hay là để nó đến tập đoàn làm việc cùng con đi? Như vậy con có thể gặp nó mỗi ngày đấy.”

Từ sau khi Đình Khâm về nước và sống cùng Tiểu Thầm, cậu ngày ngày không đi làm, ngay cả Đình Khâm cũng không còn thích tăng ca nữa. Dù việc không tăng ca là tốt, nhưng chung quy lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm…

Lệ Đình Khâm đáp: “Ông nội, mỗi tháng khoản đầu tư của A Thầm đều có không ít tiền chảy vào, cứ như vậy cũng rất ổn mà.”

Ông cụ Lệ thở dài: "Haiz, Tiểu Thầm đúng là rất có năng lực, nhưng mà..." Ông luôn cảm thấy, người trẻ tuổi thì nên có một

nghiệp thì hơn.

Lệ Đình Khâm lại nói: “Đúng rồi, ông nội, con đang muốn bàn với ông về chuyện này, con định cùng A Thầm đi hưởng tuần trăng mật, trong hai tháng này, các công việc của tập đoàn mong ông giúp đỡ giám sát một chút.”

Ông cụ Lệ: "…? Hai đứa..." Ông khuyên đi làm cả năm trời, kết quả không những Tiểu Thầm không đi làm, mà ngay cả Đình Khâm cũng không làm nữa sao?! Cuối cùng, chính ông lại phải đi làm?!

Lệ Đình Khâm bổ sung: “Ông nội, thực ra chủ yếu vẫn là giao lại cho Gia Thụ, ông chỉ cần hỗ trợ giám sát giúp em ấy là được.”

Ông cụ Lệ: "…Gia Thụ?" Sao ông lại có cảm giác hai tháng tới sẽ còn khổ sở hơn đây!

Sau một năm chờ đợi, cuối cùng chương trình hẹn hò “Lớp Học Bổ Túc Tình Yêu” cũng chính thức khởi động lại!

Lần này, không chỉ Cố tiên sinh tiếp tục tham gia chương trình, mà thậm chí còn dẫn theo cả bạn đời – Lệ tổng cùng xuất hiện!

Những fan đã ngóng trông đến dài cổ siết chặt tay, phấn khích chờ đợi từng giây từng phút.

Quy trình chương trình vẫn giống mùa hai, sau ba ngày quay hình, video ghi lại cuộc sống thường ngày của các cặp đôi rốt cuộc cũng được công bố!

[A a a a, tới rồi tới rồi!]

[Nhưng lần này Cố tiên sinh có thêm một người nữa, mà thời lượng vẫn chưa đến hai phút sao?]

[1 phút 58 giây, y hệt như lần trước Cố tiên sinh lên hình…]

Mở đầu vẫn là cảnh tượng quen thuộc, Cố tiên sinh mặc bộ đồ mặc nhà đơn giản, ngồi bên cửa sổ sát đất đọc báo. Nhưng khi góc quay chuyển đổi, lại xuất hiện một người đàn ông khác cũng mặc cùng kiểu trang phục ngồi đối diện, ai ai cũng biết, đây chính là Lệ tổng.

Trong đoạn video ngắn ngủi này, vẫn là những cảnh sinh hoạt thường ngày quen thuộc như trước đây – Cố tiên sinh tập thể dục, Cố tiên sinh đọc sách, Cố tiên sinh uống trà…

[Ngắn quá… hình như… chẳng có gì đặc biệt?]

[Có ai mau vào phân tích giải mã đi!]

[Cái này cũng không có gì để giải mã nữa rồi nhỉ? Mọi người đều biết Cố tiên sinh là đại lão rồi, có phân tích nữa cũng chẳng còn ý nghĩa.]

[Đồ ngốc, ai bảo cậu phân tích chuyện đại lão hay không! Đây là chương trình hẹn hò đấy, phải tập trung vào couple chứ!]

Những bBlogger chuyên phân tích về Cố tiên sinh năm xưa lại tái xuất giang hồ, lập tức nhận xét: [Ai nói không có gì để phân tích chứ! Trong 1 phút 58 giây này có vô số chi tiết có thể đào đấy, được chứ?!]

[Thứ nhất, Cố tiên sinh và Lệ tổng mặc đồ ở nhà đồng bộ, dép đi trong nhà là dép đôi, thậm chí ly nước của họ cũng có thể ghép lại với nhau. Tôi đã tra thử, đây là tác phẩm của một nghệ nhân gốm sứ, ông ấy còn từng đăng lên mạng, nói rằng có một cặp đôi tình cảm sâu đậm đã đặt làm, mà còn đặt rất nhiều đôi... Mọi người xem đi, trên kệ hình như có rất nhiều ly cùng kiểu dáng đấy…]

[Thứ hai, trên cổ tay Cố tiên sinh vẫn đeo đồng hồ thể thao, nhưng đồng hồ của Lệ tổng cũng đã đổi sang loại tương tự rồi.

Trước đây, Cố tiên sinh leo núi tập thể dục một mình, giờ đã có Lệ tổng cùng đi rồi~]

[Thứ ba, trước đây khi đọc sách, đọc báo, Cố tiên sinh tự mình pha trà, nhưng bây giờ là Lệ tổng pha trà giúp cậu ấy, hai người trông có vẻ rất hợp gu, còn có thể cùng nhau thảo luận nữa.]

[Thứ tư, trên tường treo rất nhiều bức tranh, đều là tác phẩm của danh họa đương đại Lệ Hồng Anh, toàn bộ đều mang ý nghĩa chúc phúc cho đôi vợ chồng mới cưới này. Có thể thấy gia đình của Lệ tổng ủng hộ cuộc hôn nhân này đến mức nào…]

[Thứ năm…]

[Tóm lại, đoạn video ngắn ngủi này tràn ngập "đường", có thể soi ra vô số chi tiết, đúng là cần dùng kính hiển vi để "ăn đường" từng khung hình một! Cố tiên sinh và Lệ tổng quả thực là thần tiên quyến lữ mà!!!]

Lệ Đình Khâm sắp xếp xong công việc, cùng Cố Thầm quay xong chương trình, ngày mai, họ sẽ cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật.

Giờ phút này, hai người nằm trên ghế dài, bên cạnh là bình trà nóng, tắm mình trong ánh nắng dịu dàng mùa xuân, thảnh thơi ngắm hoa rơi.

[Hoàn thành chính văn]

Chương 71: Phiên ngoại 1: Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

"Cố tiên sinh, nghe nói ngài thích đàn ông..." Trước đó ban tổ chức hội nghị đã sắp xếp một phòng tổng thống. Trên lối đi, một chàng trai trẻ với gương mặt thanh tú, trang phục có phần hờ hững, đứng chặn trước mặt Cố Thầm.

Giọng điệu cậu ta vừa ngượng ngùng vừa táo bạo: “Ngài xem tôi như thế này... có phù hợp với tiêu chuẩn của ngài không?”

Cố Thầm liếc mắt đánh giá cậu ta một cái, khẽ cười, rồi lập tức lướt qua, thản nhiên nói: “Anh bạn trẻ, mấy trò này tôi thấy nhiều rồi, về đi.”

Chàng trai vội vàng bước lên trước hai bước, cố gắng đuổi theo, hỏi: “Cố tiên sinh, vậy ngài thích kiểu đàn ông như thế nào...”

Cố tiên sinh thích nam giới, nhưng bên cạnh lại chưa từng xuất hiện bạn đời đồng tính. Mấy năm nay, bao nhiêu người lao vào vòng tay cậu, vậy mà chưa một ai thành công.

Cố Thầm nói: “Đương nhiên, tiêu chuẩn của cậu và tôi thực sự cách nhau khá xa.” Xu hướng tính dục của cậu trong giới không phải bí mật, nhưng dường như mọi người đều hiểu sai ý.

Công việc vốn đã mệt mỏi, cậu chỉ muốn làm người nằm dưới. Cậu không hứng thú với những cậu trai nhu nhược như vậy. Hiển nhiên, cậu cũng không có hứng thú với việc tìm một người đàn ông kém hơn mình để đàn áp bản thân.

Cậu ngoái đầu lại, nói với trợ lý: “Trợ lý Hứa, xử lý chuyện này đi.”

Sau đó, cậu dẫn theo thư ký đi về phía thang máy, chuẩn bị xuống lầu tham gia buổi tọa đàm sơ bộ vào buổi tối.

Đây là một dự án xây dựng quy mô lớn trên biển. Hôm nay, dù bên A đã giành được quyền đại lý, nhưng rõ ràng chỉ dựa vào một mình họ thì không thể nuốt trọn. Vì vậy, họ triệu tập nhiều doanh nghiệp lớn nhỏ có liên quan, nhằm phân chia dự án và hợp tác đẩy mạnh.

Ngày mai mới là hội nghị chính thức, nhưng tối nay, ban tổ chức đã có ý định triệu tập những khách mời đã đến khách sạn, tổ chức một buổi tọa đàm phi chính thức.

Cố Thầm rẽ vào hành lang, không ngờ lại bắt gặp một cảnh ngoài ý muốn. Một thiếu niên với diện mạo ngoan ngoãn, giọng nói mang theo vẻ ngưỡng mộ, nói: “Lệ tổng... em biết, ngài thích đàn ông...”

Cố Thầm khẽ nhướng mày. Lệ tổng? Xem ra chính là một trong những nhân vật quan trọng được ban tổ chức mời đến, danh tiếng lẫy lừng, Lệ Đình Khâm.

Dù đã lên nắm quyền được vài năm, Cố Thầm cũng chưa từng hợp tác với Lệ thị, thậm chí chưa có cơ hội gặp mặt. Giờ đây, khi tận mắt nhìn thấy, cậu mới cảm nhận được danh tiếng của Lệ tổng quả thực không phải hư danh…

Năng lực và thủ đoạn của đối phương, Cố Thầm đã nghe nhiều, nhưng không ngờ bản thân người này...

Người đàn ông cao lớn trong bộ vest chỉnh tề, khí thế bức người, chỉ liếc mắt nhìn thiếu niên rồi thản nhiên nói: “Tôi không thích đàn ông.”

Thiếu niên dưới ánh mắt của Lệ Đình Khâm khẽ co rúm lại, thấp giọng hỏi: “Vậy mấy năm nay... xu hướng giới tính của ngài chỉ là cái cớ sao?”

Cố Thầm khẽ nheo mắt. Vị Lệ tổng này lớn hơn cậu hai tuổi, khi mới lên nắm quyền cũng từng lấy lý do tính hướng nam để từ chối vô số tiểu thư hào môn liên hôn. Nhưng suốt mấy năm qua, bên cạnh anh chưa từng xuất hiện một người bạn đời nào cùng giới. Dần dần, nhiều người bắt đầu cho rằng đó chẳng qua chỉ là một cái cớ để không kết hôn mà thôi.

Nhưng Cố Thầm lại nghe rất rõ, trọng âm trong lời Lệ Đình Khâm rơi vào hai chữ “đàn ông”. Tính hướng của anh đúng là như vậy, chỉ là hoàn toàn không có hứng thú với cậu thiếu niên mới lớn này.

Lệ Đình Khâm thản nhiên nói: “Cậu hiểu sai ý.”

Sau đó nhàn nhạt bảo trợ lý: “Xử lý đi.”

Anh đơn giản chỉ thích người cùng giới với mình, đáng tiếc…

Nhưng ngay khi vừa ngước mắt lên, anh lập tức nhìn thấy một bóng dáng trong bộ âu phục xám bạc đang tiến lại gần, cao gầy mà thanh nhã, như một cây trúc xanh vươn mình trong gió.

Lệ Đình Khâm hơi sững người.

Người thanh niên khẽ gật đầu với anh, coi như chào hỏi, sau đó đi thẳng đến thang máy, bên cạnh có thư ký thay cậu ấn nút.

Cố Thầm bước vào, Lệ Đình Khâm cũng dẫn theo thư ký đi theo sau. Nhìn con số trên bảng điều khiển hiển thị cùng một tầng, Lệ Đình Khâm cất tiếng: “Cố tiên sinh.”

Tầng cao nhất của dãy phòng tổng thống chỉ được sắp xếp cho hai người. Đến đây, thân phận của người thanh niên này đã quá

rõ ràng.

Cố Thầm không phủ nhận, hơi mang theo ý trêu chọc nói: “Lệ tổng, xem ra anh nhận được không ít “đạn bọc đường” nhỉ.”

Lệ Đình Khâm cười cười, đáp: “Cố tiên sinh lại nói đùa rồi.”

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đến tầng hội trường. Hai người lần lượt bước ra, mỗi người đều có thư ký đi theo phía sau.

Trong hội trường rộng lớn, đại diện từ các doanh nghiệp lớn nhỏ đã đến không ít. Khi thấy hai người này trước sau đi vào, trong nháy mắt, biểu cảm của mọi người đều trở nên vi diệu, xì xào bàn tán.

“Ai dà, sao lại mời cả hai vị này đến cùng một lúc thế?”

“Có khi nào cuối cùng hạng mục nàybbiến thành chiến trường của nhà họ Lệ và nhà họ Cố không?”

Tuy hai người trẻ tuổi đứng đầu nhà họ Cố và nhà họ Lệ lên nắm quyền từ khi còn rất trẻ, nhưng đều là những nhân vật quyết đoán, hành động dứt khoát như sấm rền gió cuốn. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, họ đã dẫn dắt gia tộc và doanh nghiệp của mình vươn lên một tầm cao mới.

Mặc dù trước đây nhà họ Cố ở phương Nam, nhà họ Lệ ở phương Bắc, nước sông không phạm nước giếng, nhưng do quá trình mở rộng không ngừng, hai bên dần có lĩnh vực kinh doanh giao thoa. Điều này khiến hai người trẻ tuổi đứng đầu gia tộc không thể tránh khỏi những lần va chạm và đối đầu trên thương trường. Tuy chưa từng công khai đối chọi trực tiếp, nhưng trong giới kinh doanh, hai người đã sớm được xem là "vương không thấy vương." ⌈1⌋

Dưới ánh mắt dò xét xen lẫn căng thẳng của mọi người, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không lộ ra

bất kỳ cảm xúc nào. Một người ngồi bên trái, một người ngồi bên phải, mỗi người chiếm một đầu bàn họp dài.

Người chủ trì hội nghị nhìn lướt qua các đại diện doanh nghiệp trong phòng, sau đó nói: “Nếu mọi người đã có mặt đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu thôi...”

Buổi họp mở đầu bằng phần giới thiệu tổng quan về dự án. Cố Thầm cúi đầu, lật xem tài liệu hội nghị đã được chuẩn bị sẵn. Hiện tại vẫn chưa đến giai đoạn đàm phán hợp tác cụ thể, nội dung mà ban tổ chức đưa ra cũng chỉ mang tính chất thông tin cơ bản, không có gì đáng chú ý.

Lệ Đình Khâm ngước mắt nhìn về phía đối diện. Thanh niên ngồi bên kia với những ngón tay thon dài như ngọc đang cầm bút máy, thỉnh thoảng gạch chân và ghi chú một số điểm trong tài liệu trước mặt...

Cố Thầm nhìn một lúc, cảm thấy đã xem đủ, cậu hơi nhấc chân, định đổi tư thế bắt chéo chân nhưng vô tình chạm vào giày da của Lệ Đình Khâm ở đối diện.

Cậu ngẩng đầu lên, định dùng ánh mắt tỏ ý xin lỗi, nhưng lại phát hiện Lệ Đình Khâm đang nhìn mình với ánh mắt sâu thẳm.

Hửm? Lệ tổng đây là...?

Như thể hiểu ra điều gì đó, Cố Thầm khẽ cười, hơi nhấc chân lên, nhẹ nhàng lướt qua ống quần tây của Lệ Đình Khâm. =)))))

Ánh mắt Lệ Đình Khâm càng trở nên thâm trầm hơn.

Vì đây vốn chỉ là một buổi tọa đàm không chính thức, không có quy trình hội nghị quá nghiêm ngặt, nên Lệ Đình Khâm bất ngờ đứng dậy, bước tới.

Mọi ánh mắt trong phòng lập tức dồn vào anh, bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Không phải chứ? Lần đầu gặp mặt đã muốn đấu tay đôi ngay tại chỗ sao?

Lệ Đình Khâm nhìn về phía người phụ trách của công ty dưới trướng Cố Thầm, nói: “Triệu tổng, tôi có thể đổi chỗ với ngài không?”

Triệu tổng vội vàng đứng dậy, lắp bắp nói: “Đư… đương nhiên có thể.”

Lệ Đình Khâm ngồi xuống ngay dưới trướng Cố Thầm, khiến ban tổ chức không khỏi cảm thấy rối rắm. Họ vốn đã suy nghĩ rất kỹ về vị trí sắp xếp hai người, dù là một trái một phải ⌈³⌋, vẫn cố ý tuân theo quy tắc "bên trái là tôn quý hơn ⌈⁴⌋" để tránh làm mất lòng ai.

Kết quả… Lệ tổng lại tùy tiện đổi chỗ, ngồi ngay dưới trướng của Cố tiên sinh sao?

Lệ Đình Khâm đưa tay ra, nói: “Cố tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Cố Thầm cũng đưa tay ra, đáp lại: “Lệ tổng, ngưỡng mộ đã lâu.”

Ánh mắt hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau. Chuyện cả hai đều có xu hướng thích nam giới vốn chẳng phải bí mật.

Bọn họ liếc nhìn tay trái và tay phải của đối phương, sạch sẽ, không đeo nhẫn cưới hay bất kỳ món trang sức nào khác.

Lệ Đình Khâm nhìn chăm chú vào Cố Thầm, ánh mắt sâu thẳm, chậm rãi nói: “Người như Cố tiên sinh, chắc chắn không muốn chịu lép vế dưới kẻ khác.”

Mọi người xung quanh cảm thấy bầu không khí ngày càng căng thẳng. Lệ tổng vốn là người trầm ổn, vậy mà vừa gặp mặt Cố tiên sinh đã buông lời mang ý khiêu khích thế này?

Cố Thầm lắc đầu, cười nhàn nhạt: “Lệ tổng hiểu lầm rồi. Chuyện gì cũng phải tranh đoạt thì quá mệt mỏi, đôi khi nhún nhường một chút cũng chẳng sao. Chỉ cần Lệ tổng có đủ thực lực, tôi nhường cũng được.”

Lời nói nghe có vẻ khiêm tốn, nhưng cách dùng từ “nhường” của Cố tiên sinh thật ra vẫn mang hàm ý không chịu yếu thế.

Lệ Đình Khâm bật cười, nói: “Được. Tôi có một số tài liệu muốn chia sẻ với Cố tiên sinh, có thể kết bạn WeChat chứ?”

Hả? Lệ tổng không hề khách sáo, chẳng những lập tức đồng ý mà còn chủ động chia sẻ tài liệu?

Cố Thầm lấy điện thoại ra, thản nhiên đáp: “Được thôi.”

Cậu nhanh chóng chấp nhận lời mời kết bạn của Lệ Đình Khâm, sau đó phát hiện đối phương đã gửi đến một bản báo cáo kiểm tra sức khỏe. Cố Thầm quét mắt xem qua, xác nhận Lệ tổng hoàn toàn khỏe mạnh.

Lệ Đình Khâm hỏi: “Cố tiên sinh có để ý không?”

Cố Thầm cũng gửi lại một bản của mình, thản nhiên nói: “Không ngại.” Trong giới này, quả thật cậu cũng có những lo ngại nhất định về phương diện đó.

“Hừm… Nếu đã vậy…”

Cậu hơi nghiêng người, giọng nói mang theo chút đùa cợt, ghé sát tai Lệ Đình Khâm thì thầm: “Lệ tổng, tôi khuyên ngài nên bảo trợ lý chuẩn bị sẵn một số vật dụng cần thiết. Tôi e là đồ dự phòng của khách sạn không đủ kích cỡ cho ngài…” =))))))

Ánh mắt Lệ Đình Khâm tối lại, giọng trầm trầm đáp: “Cảm ơn Cố tiên sinh đã nhắc nhở.”

Mọi người trong hội trường nhìn hai vị đại lão trò chuyện, ban đầu chỉ nghĩ họ trao đổi công việc. Nhưng chưa nói với nhau được bao lâu, cả hai đã lần lượt đứng dậy, mang theo thư ký rời đi?

Dù buổi tọa đàm tối nay không quá quan trọng, một số doanh nghiệp còn chưa tham gia, ai muốn về trước cũng không vấn đề gì. Nhưng tư thế rời đi của hai người này… Không lẽ là chuẩn bị ra ngoài hẹn đánh nhau?

…

Tiến vào phòng, cửa còn chưa kịp đóng hẳn, Cố Thầm đã bị Lệ Đình Khâm ép sát vào ván cửa mà hôn. Dĩ nhiên, Cố Thầm cũng chẳng phải kiểu người chịu thiệt, lập tức xoay người đè ngược lại. Hai người quấn lấy nhau, ván cửa không ngừng rung động, phát ra những tiếng va đập nặng nề.

Hai vị thư ký đứng bên ngoài tim đập thình thịch, thầm nghĩ: Hai ông chủ đều luôn giữ phong thái điềm tĩnh, ai mà ngờ lại có thể trực tiếp động thủ thế này?

Nụ hôn mãnh liệt kết thúc, Lệ Đình Khâm giơ tay, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua khóe môi bị cắn đến rướm máu của Cố Thầm, thấp giọng nói: “Xin lỗi, Cố tiên sinh. Nhưng nếu ngài đã ám chỉ như vậy…” Anh cuối cùng cũng hiểu, vì sao Cố tiên sinh tính hướng nam mà bao năm nay không có bạn đời. Thì ra là…

Cố Thầm chạm nhẹ vào môi Lệ Đình Khâm, nơi cũng bị cắn rách, rồi duỗi tay kéo cà vạt của anh, nở nụ cười đầy ẩn ý: “Đương nhiên, tôi chính là có ý này.” Khó trách Lệ tổng không thích "đàn ông", hóa ra là vì…

Cà vạt rơi xuống sàn, tiếp theo đó là quần áo lộn xộn, hai người quấn lấy nhau ngã xuống sô pha.

Mãi đến đêm khuya, tiếng thở dốc đan xen mới dần lắng xuống. Cố Thầm lười biếng dựa vào khuỷu tay Lệ Đình Khâm, trêu chọc: “Lệ tổng, lần đầu tiên sao…”

Lệ Đình Khâm không phủ nhận, chỉ khẽ cười: “Chẳng phải Cố tiên sinh cũng là lần đầu tiên à?”

Cố Thầm khẽ cười, nói: “Thật ra, với quy mô của dự án này, dù là nhà họ Lệ hay nhà họ Cố, một mình cũng không thể nuốt trọn. Cuối cùng vẫn phải hợp tác cùng nhau.”

Lệ Đình Khâm gật đầu: “Đương nhiên. Xem ra sau này chúng ta còn nhiều cơ hội gặp mặt.”

Điện thoại của cả hai không ngừng rung lên. Cố Thầm cầm lấy máy, liếc nhìn màn hình, sau đó đỡ eo đứng dậy, cúi người nhặt lại quần áo vương vãi khắp nơi rồi lần lượt mặc vào.

Lệ Đình Khâm cũng đứng dậy, cùng cậu mặc lại quần áo.

Sau khi chỉnh trang gần xong, Cố Thầm thản nhiên nói: “Được rồi, Lệ tổng, có vẻ chúng ta đều bận rộn cả. Lần sau gặp lại.”

Lệ Đình Khâm nhìn cậu, khóe môi khẽ cong: “Cố tiên sinh, hôm nay không kịp mời em cùng nhau tắm rồi.”

Cố Thầm chỉ giơ tay làm động tác tạm biệt, sau đó mở cửa rời đi.

Vừa bước vào phòng mình, trợ lý lập tức sững sờ nhìn cậu. Cố tiên sinh từ trước đến nay luôn chú trọng hình tượng, vậy mà bây giờ quần áo nhăn nhúm, khóe miệng có dấu vết bị cắn, hơn nữa…

Trợ lý nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: “Ừm… Cố tiên sinh, có phải ngài lấy nhầm cà vạt của Lệ tổng không?”

Cố Thầm cúi đầu nhìn chiếc cà vạt trên tay, thản nhiên đáp: “À, hình như nhầm thật. Nhưng đừng lo, chuyện này sau này còn có thể xảy ra.” (Ê mắ còn hứa hẹn lần sau nữa chứ =)))))

Chú thích:

「1」 "Vương không thấy vương" (王不见王) là một thành ngữ Trung Quốc, nghĩa đen là "hai vị vua không gặp nhau." Thành ngữ này thường được dùng để chỉ hai người có địa vị ngang nhau, nhưng vì cạnh tranh hoặc mâu thuẫn mà tránh mặt nhau, không muốn cùng xuất hiện trong một hoàn cảnh.

Trong ngữ cảnh trên, nó ám chỉ Cố Thầm và Lệ Đình Khâm – cả hai đều là những người cầm quyền xuất sắc trong giới kinh doanh, có sự đối đầu ngầm nên dù cùng hoạt động trong lĩnh vực tương tự, nhưng họ chưa từng chính thức chạm mặt nhau.

「2」 “Một tả một hữu” (一左一右) nghĩa đen là "một bên trái, một bên phải". Cụm từ này thường được dùng để mô tả hai người hoặc hai vật ở vị trí đối xứng nhau, mỗi bên một người/vật.

Trong ngữ cảnh chính trị, quân sự hoặc kinh tế, cụm từ này có thể chỉ hai nhân vật quan trọng ngồi đối diện hoặc song song nhau, thể hiện sự cân bằng hoặc cạnh tranh. Ví dụ, trong hội nghị, nếu hai người đứng đầu hai thế lực lớn ngồi một trái một phải, có thể ám chỉ sự ngang hàng hoặc đối đầu của họ.

「3」 "Tả vi tôn" (左为尊) có nghĩa là "bên trái là vị trí tôn quý hơn".

Cụm từ này bắt nguồn từ lễ nghi truyền thống của Trung Quốc, nơi mà trong nhiều trường hợp, vị trí bên trái thường được coi là cao quý hơn bên phải. Điều này xuất phát từ quan niệm trong Nho giáo và các quy tắc cung đình, ví dụ như:

Trong các buổi yến tiệc hoặc hội nghị, vị trí bên trái thường được dành cho khách quý hoặc người có địa vị cao hơn.

Trong quân đội ngày xưa, tướng quân hoặc người chỉ huy thường đứng bên trái hoàng đế, thể hiện vai trò quan trọng.

Chương 72: Phiên ngoại 2 (1/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.

“Đình Khâm, hai ngày nữa, cháu trai của ông Cố, em trai Tiểu Thầm của con sẽ đến tập đoàn để học hỏi một thời gian. Con sắp xếp cho nó một vị trí trung tầng* đi.”

Nhân lúc Lệ Đình Khâm về nhà cũ dùng bữa, ông nội Lệ tiện thể nhắc đến chuyện này.

Lệ Đình Khâm đặt đũa xuống, dùng khăn ăn lau khóe miệng, giọng điệu hờ hững: “Tiểu Thầm nào vậy ạ? Ông nội, dù là vị trí trung tầng, cũng không thể tùy tiện bổ nhiệm từ trên xuống được.”

"Đình Khâm, cháu nói vậy là quá cứng nhắc rồi."

Lệ lão gia lắc đầu. “Con còn nhớ lão Cố, bạn thân của ông năm xưa không? Tiểu Thầm nhỏ hơn con sáu tuổi, hồi bé con còn từng bế nó đấy. Chẳng qua sau này nhà họ Cố chuyển đến miền Nam phát triển, có lẽ con đã quên rồi...”

Lệ Đình Khâm thoáng nhớ lại. Anh có biết về nhà họ Cố, cũng coi như là thế gia giao hảo với nhà họ Lệ. Những năm qua, sau khi đến miền Nam, nhà họ Cố phát triển rất thuận lợi. Nhưng về người tên Cố Thầm kia, anh lại chẳng có chút ấn tượng nào. Nhỏ hơn anh 6 tuổi, tức là mới chỉ 22 tuổi, vẫn còn trẻ lắm.

Nhìn sắc mặt anh, Lệ lão gia tiếp tục: “Tuy Tiểu Thầm còn trẻ nhưng đã có không ít kinh nghiệm trong tập đoàn Cố thị. Lần

này đến đây, chủ yếu là để bồi dưỡng thêm về những lĩnh vực mà nhà họ Cố chưa tiếp xúc đến. Con đừng coi thường nó.”

Lệ Đình Khâm khẽ gật đầu: "Hiểu rồi, con sẽ bảo phòng nhân sự sắp xếp vị trí phù hợp với lý lịch của cậu ấy." Anh vẫn tin vào con mắt nhìn người của ông nội, nhưng cũng không đặt nặng chuyện này.

Lệ lão gia lại không đồng tình: “Người khác thì không nói, nhưng đây là cháu trai của ông Cố, con nhất định phải quan tâm chăm sóc nó để ông ấy yên tâm.”

"Được rồi, ông nội, cứ yên tâm đi."

Lệ Đình Khâm đứng dậy lấy áo khoác: “Nếu đã là bổ nhiệm từ trên xuống, quá ưu ái cũng không hay. Con sẽ tự biết chừng mực.”

“Không còn sớm nữa, sáng mai con còn có cuộc họp, con đi trước đây.”

Lệ lão gia dặn dò: “Ông đã gửi WeChat của con cho Tiểu Thầm rồi, nhớ để ý chuyện này đấy.”

Trên đường về, Lệ Đình Khâm quả nhiên nhận được lời mời kết bạn từ một tài khoản có tên "Cố Thầm". Anh nhấn chấp nhận, đối phương dùng ảnh đại diện và tên hiển thị rất đơn giản, lời nhắn cũng khách sáo: [Chào Lệ tổng, làm phiền anh rồi. Tôi rất hứng thú với một số mảng kinh doanh của Lệ thị, muốn đến học hỏi thêm. Đây là sơ yếu lý lịch của tôi, anh cứ sắp xếp cho tôi một vị trí thực tập phù hợp với tình hình thực tế là được.]

Lệ Đình Khâm mở sơ yếu lý lịch lên xem qua. Vị công tử nhà họ Cố này, dù còn trẻ nhưng đã tốt nghiệp thạc sĩ từ sớm, mỗi kỳ nghỉ đều thực tập ở nhiều lĩnh vực và cấp bậc khác nhau, cũng đạt được một số thành tích nhất định. Lần này đến Lệ thị học

hỏi, cũng là để tiếp cận những ngành nghề mà Cố thị chưa thể vươn tới.

Bước đi vững chắc như vậy, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành tầng lớp quản lý của Cố thị, có lẽ cũng là người thừa kế tương lai mà nhà họ Cố đang bồi dưỡng.

Anh trả lời ngắn gọn: [Đã nhận được.]

Anh chuyển sơ yếu lý lịch cho thư ký, dặn dò: [Dựa theo nguyện vọng của cậu Cố, sắp xếp cho cậu ấy một vị trí trung tầng phù hợp.]

Đối phương hồi đáp: [Cảm ơn Lệ tổng.]

Lệ Đình Khâm nhắn lại: [Không có gì.]

Anh không đặc biệt để tâm đến chuyện này nữa. Hai ngày sau, thư ký báo cáo rằng cậu đã chính thức nhận chức phó tổng phụ trách sản phẩm của bộ phận thị trường. Đoạn trò chuyện giữa họ cũng dừng lại ở đó.

Các cuộc họp thường chỉ có quản lý cấp trưởng tham gia, nên Cố Thầm không cần góp mặt, các tài liệu cần ký đều do nhân viên phụ trách trình lên, Cố Thầm cũng không lên tầng cao. Vì vậy, Lệ Đình Khâm chưa từng gặp mặt vị công tử nhà họ Cố này lần nào.

Lại một tháng nữa trôi qua, một sản phẩm mới do bộ phận thị trường phát triển vừa ra mắt đã lập tức trở thành hiện tượng, lúc này Lệ Đình Khâm mới nghe tin về Cố Thầm lần nữa.

Tổng giám đốc thị trường, Triệu tổng, không giấu được vẻ phấn khởi, nói: "Lệ tổng, rốt cuộc phó tổng Cố là nhân tài trẻ tuổi mà ngài tìm ở đâu vậy? Trước đây tôi còn lo cậu ấy quá trẻ, không ngờ lại hiểu biết sâu sắc về ngành như thế... Đây có phải là cán bộ kế cận của công ty không?" Với lý lịch của Cố Thầm, Triệu

tổng vốn không nghi ngờ năng lực của cậu, chỉ lo lắng rằng tuổi còn trẻ mà đã "nhảy dù" vào vị trí trung tầng có thể không gánh vác nổi. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn yên tâm rồi.

Lệ Đình Khâm xem qua toàn bộ tài liệu về sản phẩm mới, nói: "Hậu bối của một gia đình thân thiết. Đoán chừng vài tháng nữa, sau khi nắm rõ ngành nghề, cậu ấy sẽ quay về." Phải thừa nhận rằng Cố công tử này rất xuất sắc, đúng như bản lý lịch rực rỡ của mình.

Xem xong tài liệu, anh nói: “Đi thôi, lão Triệu, tôi xuống xem thử.”

Lúc này, bộ phận thị trường đang tổ chức ăn mừng, Cố Thầm đã mua trà sữa và bánh ngọt cho mọi người, không khí vô cùng rộn ràng, vui vẻ.

Một nữ đồng nghiệp đặt một phần bánh ngàn lớp trước mặt Cố Thầm, hỏi: “Cố tổng, anh không ăn sao?”

Cố Thầm lịch sự nói: “Cảm ơn, tôi không thích đồ ngọt, mọi người cứ ăn đi.”

Nữ đồng nghiệp có chút ngượng ngùng đặt miếng bánh xuống, mặt hơi đỏ, ngập ngừng nói: “Cố tổng, anh có thể ra ngoài nói chuyện riêng với tôi một lát không? Tôi có chuyện muốn nói riêng với anh...”

Nhưng một nữ đồng nghiệp khác vội kéo cô lại, nhỏ giọng thì thầm: “Đừng nói nữa, cậu không biết Cố tổng thích đàn ông à?”

"Hả?"

Cô ngơ ngác, hỏi: “Sao cậu biết?”

Đồng nghiệp kia thở dài: "Đừng hỏi tôi làm sao biết được..." Khi Cố phó tổng mới vào công ty, ban đầu có không ít người nghi

ngờ, nhưng giờ đây, cả bộ phận không ai là không thích cậu. Ngoại hình, khí chất, năng lực... không có điểm nào không hoàn hảo. Hơn nữa, còn trẻ như vậy, số người tỏ tình với cậu nhiều đến mức nối tiếp không dứt.

Lúc này, một nam đồng nghiệp khác đi tới, nghiêm túc nói: “Cố tổng, tôi cũng có chuyện muốn nói riêng với anh...”

Cố Thầm khẽ gật đầu, đi cùng anh ta ra hành lang: “Xin mời.”

Lúc này người kia mới thay đổi vẻ mặt nghiêm túc ban nãy, cười nói: “Cố tổng, mọi người nói anh thích đàn ông, anh có muốn thử hẹn hò với tôi không? Tôi cũng...”

Cố Thầm khách sáo nhưng dứt khoát đáp: “Xin lỗi, hiện tại tôi muốn tập trung vào công việc, tạm thời không có hứng thú với những chuyện này. Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

"Khụ khụ!"

Lúc này, Triệu tổng cùng Lệ Đình Khâm đi từ đầu hành lang bên kia tới, cất giọng nhắc nhở: “Tiểu Cố à...”

Cố Thầm nhìn thoáng qua, dựa vào tuổi tác của người đến và vị trí đứng của Triệu tổng, lập tức đoán được thân phận đối phương. Cậu khẽ gật đầu, nói: “Lệ tổng, chào anh.”

Lệ Đình Khâm không bất ngờ khi Cố Thầm nhận ra mình ngay lập tức, anh cũng gật đầu đáp: “Phó tổng Cố.”

Thanh niên trước mặt, phong thái như tùng như ngọc. Dù biết trước Cố công tử là một nhân tài trẻ tuổi, nhưng khi thực sự gặp mặt, phong thái của cậu vẫn khiến Lệ Đình Khâm có phần bất ngờ. Cách cậu từ chối những lời tỏ tình rất có chừng mực, nhưng trong ánh mắt lại mang theo cảm giác xa cách, lịch sự nhưng không dễ gần.

Chỉ là, điều Lệ Đình Khâm không ngờ đến, chính là vị người thừa kế tương lai mà nhà họ Cố kỳ vọng, cũng là người có xu hướng thích đàn ông.

Triệu tổng nói: “Tiểu Cố, chúng ta vào văn phòng trước đi, báo cáo với Lệ tổng về sản phẩm này.”

Cố Thầm đáp: “Được.”

Một nhóm người đi vào trong. Văn phòng lớn vẫn rất náo nhiệt, thấy Lệ Đình Khâm và Triệu tổng, mọi người thoáng im lặng một chút. Lệ Đình Khâm chỉ nói: “Không sao, mọi người cứ tiếp tục đi.”

Các đồng nghiệp lại tụ tập tiếp. Một người mang đến một cốc trà, đưa cho Cố Thầm: “Cố tổng, anh không uống trà sữa, tôi nhớ ra mình có chút trà ngon, pha cho anh một ly.”

"Đây còn có chút trà vừa được giao tới. Tôi biết anh không thích đồ ngọt, nên đã đặt món khác."

Một nữ đồng nghiệp khác đưa hộp đồ ăn lên, còn bổ sung: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý tỏ tình đâu, chỉ đơn thuần thấy anh chưa bao giờ ăn đồ ngọt thôi.”

Cố Thầm không từ chối nữa, nhận lấy, nói: “Cảm ơn.”

Về đến văn phòng, cậu đặt đồ xuống, Lệ Đình Khâm nhìn cậu, nói: “Mọi người đều rất quý cậu.”

Cố Thầm cười nhẹ: “Cũng tạm thôi, là do bầu không khí trong công ty của anh tốt. Thời gian qua, cảm ơn Lệ tổng đã quan tâm.”

Lệ Đình Khâm nói: "Không, với năng lực của cậu, dù ở đâu cũng sẽ được công nhận." Nhớ đến cách ông nội gọi "Tiểu Thầm", anh

cảm thấy gọi "Phó tổng Cố" thì xa cách quá, nhưng gọi "Tiểu Thầm" lại có phần quá thân mật.

Cố Thầm cười trêu: “Không phải Lệ tổng muốn nghe tôi báo cáo công việc sao? Hay là đợi tôi nói xong rồi hãy khen?”

"Được." Lệ Đình Khâm chăm chú nhìn cậu. Thanh niên trước mặt nói năng rành mạch, phong thái ung dung, tự tin mà trầm ổn.

Nghe xong báo cáo, Lệ Đình Khâm nói: “Quả thực rất tốt. Sau này có hứng thú ở lại làm việc không?”

Cố Thầm lắc đầu, cười nói: “Mục đích tôi đến đây, anh cũng biết mà.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Vậy có muốn thử sức ở vị trí nào khác không? Tôi có thể sắp xếp.”

Cố Thầm nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Sau khi đã học xong những điều cần biết ở đây, nếu anh không phiền, tôi muốn thử làm thư ký của anh, để hiểu rõ hơn về việc điều phối và quản lý tổng thể. Nếu ở Cố thị làm trợ lý cho ông nội, vì thân phận của tôi, có lẽ sẽ không học được những điều thực tế nhất.”

Lệ Đình Khâm gật đầu, khách quan nói: “Được, nếu cuối cùng cậu phải tiếp quản gia nghiệp, thì công việc thư ký này đúng là điều cậu cần trải qua.”

Nhưng anh chợt nhớ lại điều vừa vô tình nghe được, Cố Thầm có khuynh hướng thích nam giới... nên bổ sung: “Quên mất chưa nói, xu hướng của tôi và Cố phó tổng giống nhau. Nếu cậu để ý chuyện này, có thể chọn làm thư ký cho một giám đốc cấp cao khác trong tập đoàn.”

Cố Thầm mỉm cười: “Chuyện này thì tôi không để tâm... Lệ tổng suy nghĩ chu đáo quá.”

Vì Cố Thầm quyết định trước tiên sẽ ở lại bộ phận thị trường trong sáu tháng, nên Lệ Đình Khâm vẫn rất khó có dịp gặp mặt cậu. Nhưng tên của cậu lại ngày càng xuất hiện nhiều hơn, hầu như ai nhắc đến cũng toàn là khen ngợi.

Ngay cả thư ký Từ cũng nói: "Triệu tổng bảo rằng, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng toàn bộ nam nữ trong phòng ban sẽ lần lượt đi tỏ tình với Cố phó tổng mất thôi."

Lệ Đình Khâm cúi mắt nhìn văn kiện vừa được trình lên cần phê duyệt. Chữ ký ở mục phụ trách bộ phận thanh thoát mà phóng khoáng, ghi rõ: [Đề nghị thông qua, trình Lệ tổng phê duyệt. Cố Thầm].

Anh ký xuống: [Đồng ý, thực hiện nghiêm ngặt theo kế hoạch. Lệ Đình Khâm].

Rồi nói: "Không phải có quy định trong công ty là nhân viên cùng phòng ban không được hẹn hò à?"

Thư ký Từ đáp: "Tôi thấy nếu cứ tiếp tục thế này, có khi Cố phó tổng sẽ làm cả tập đoàn này phải điêu đứng mất thôi."

Lệ Đình Khâm hơi khựng bút lại, nói: "Cần chấn chỉnh lại bầu không khí trong tập đoàn."

Nhưng chỉ hai ngày sau, anh đã nhận được cuộc gọi từ Lệ lão gia. Vừa bắt máy, ông đã trách cứ ngay: "Đình Khâm! Con có để tâm đến lời ông nói không đấy? Ông bảo con chăm sóc Tiểu Thầm, thế mà con chăm sóc kiểu gì vậy? Nó đến đây hơn một tháng rồi, nghe nói vẫn còn thuê nhà ở ngoài! Ông cũng đã hỏi chú Lưu trong tập đoàn, con chẳng buồn lo cho nó chút nào cả... Con trai nhà bạn thân ông lặn lội ngàn dặm từ miền Nam lên đây, mà ngay cả chỗ ở con cũng không sắp xếp cho thằng bé à?"

Lệ Đình Khâm suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, bình thản đáp: "Ông nội, ông nói đúng, là do con sơ suất,

đây là lỗi của con. Giờ con sẽ thu xếp ngay, đảm bảo chăm sóc tốt cho Tiểu Thầm."

Lệ lão gia thoáng sửng sốt. Ông biết cháu trai mình tiếp quản quyền lực từ khi còn trẻ, vốn không thích chuyện người lớn can thiệp vào việc bổ nhiệm nhân sự trong tập đoàn. Ông cũng đoán trước rằng nó sẽ không thích nghe lời can thiệp này, nhưng không ngờ lần này, Lệ Đình Khâm lại thẳng thắn thừa nhận sai lầm nhanh như vậy?

Ông hừ nhẹ một tiếng: "Con biết là được rồi, chăm sóc tốt cho Tiểu Thầm đi."

Cúp máy xong, Lệ Đình Khâm mới mở WeChat, cuộc trò chuyện giữa anh và Cố Thầm gần như trống không. Anh nhắn: [Tiểu Thầm, tôi nghe nói cậu đang thuê nhà bên ngoài? Có ai chăm sóc không?]

Cố Thầm trả lời: [Tôi chưa mua nhà ở đây, vẫn thuê, có mời một dì giúp việc.]

Lệ Đình Khâm nhắn tiếp: [Cậu sẽ ở đây một năm, thuê nhà lâu dài cũng không tiện. Tôi có một căn gần tập đoàn, đi làm rất thuận tiện, nhân sự phục vụ cũng đầy đủ, còn nhiều phòng trống, cậu có ngại dọn sang không? Sau này có thể đi làm cùng nhau.]

Mãi lâu sau, Cố Thầm mới hồi đáp: [Được, vậy làm phiền Lệ tổng rồi.]

Sắp xếp xong chỗ ở, Lệ Đình Khâm lại dặn trợ lý Trần: "Bảo nhà ăn tăng thêm món miền Nam, điều một chiếc xe riêng của tôi cho Cố phó tổng dùng, từ nhà gửi quần áo theo số đo của cậu ấy để chuẩn bị đủ trang phục cho mọi dịp..." Dù gì cũng là con trai của bạn thân gia đình, ăn ở đi lại phải chu toàn.

Gọi là một căn nhà, nhưng thực chất là một biệt thự. Khi Cố Thầm dọn đến, nhìn căn phòng ngủ được chuẩn bị sẵn từng thứ một, ánh mắt cậu có chút vi diệu. Đến khi nhìn thấy Lệ Đình Khâm bước ra từ căn phòng đối diện, ánh mắt cậu càng thêm phức tạp.

Cậu không quên rằng Lệ tổng đã nói anh cũng là người có khuynh hướng thích nam…

Bên kia, Lệ lão gia đang gọi điện cho Cố lão gia: "Lão Cố, ông cứ yên tâm đi! Giờ Đình Khâm đã để Tiểu Thầm dọn đến ở cùng nó rồi, chắc chắn sẽ chăm sóc chu đáo. Hơn nữa, Đình Khâm cũng tiếp quản gia nghiệp từ khi còn rất trẻ, Tiểu Thầm thì ưu tú như vậy, sớm muộn gì cũng phải đi con đường này thôi. Hai đứa trẻ ở chung, chắc chắn có rất nhiều chuyện để chia sẻ... Yên tâm, yên tâm đi…"

Chú thích: Trong một tập đoàn, vị trí trung tầng (middle management) thường bao gồm các cấp quản lý nằm giữa lãnh đạo cấp cao và nhân viên tuyến đầu. Những vị trí này có vai trò triển khai chiến lược từ ban lãnh đạo và giám sát hoạt động của các nhóm hoặc phòng ban. Một số vị trí phổ biến thuộc tầng này gồm:

Trưởng phòng (Manager/Head of Department) – Phụ trách một phòng ban cụ thể như nhân sự, tài chính, marketing…

Phó phòng (Deputy Manager/Assistant Manager) – Hỗ trợ trưởng phòng, chịu trách nhiệm một phần công việc quản lý.

Giám đốc bộ phận (Division Director/Department Director) – Quản lý một bộ phận lớn trong tập đoàn, thường dưới quyền Phó tổng giám đốc.

Giám đốc chi nhánh (Branch Director) – Quản lý một chi nhánh của tập đoàn tại một khu vực hoặc quốc gia.

Những người ở vị trí này đóng vai trò cầu nối giữa chiến lược của lãnh đạo cấp cao và hoạt động thực tế của nhân viên.

Chương 73: Phiên ngoại 2 (2/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.

Cố Thầm ở lại biệt thự của Lệ Đình Khâm vài ngày, cảm giác vi diệu ấy ngày càng rõ ràng hơn.

Dù bề ngoài, hai người họ vẫn giữ khoảng cách, đi làm và tan ca theo đúng quy củ, thậm chí không cùng ngồi chung một xe. Lệ Đình Khâm đối xử với cậu như một người thân đang tạm trú, chu đáo nhưng có chừng mực.

Thế nhưng, những món ăn do đầu bếp trong biệt thự nấu đều là những món cậu hay ăn ở nhà; quần áo dự phòng đã chuẩn bị sẵn lại vừa vặn với số đo và phong cách của cậu; ngay cả kem đánh răng, sữa tắm, dầu gội, tất cả đều là những nhãn hiệu cậu quen dùng…

Mỗi một chi tiết đều toát lên sự chu đáo khó tả.

Chỉ đến khi cậu hỏi thăm lão gia nhà họ Lệ, ông cụ mới nói: “Tiểu Thầm à, cái thằng nhóc Đình Khâm này cũng thật là, ông mắng nó một trận, lần này mới chịu để tâm, còn cố tình hỏi thăm người giúp việc nhà cháu để tìm hiểu thói quen sinh hoạt của cháu nữa. Ông cũng mong cháu ở bên đó được thoải mái…”

“Hóa ra là vậy sao…” Cố Thầm trầm ngâm.

Thực ra, lý do cậu đồng ý dọn đến đây cũng vì ông nội đã bảo cậu sang để học cách quản lý tập đoàn từ Lệ Đình Khâm. Trong

thế hệ của họ, những người trẻ như anh có thể tiếp quản gia nghiệp thành công không hề nhiều.

Trước kia, cậu ở bộ phận thị trường cũng học được không ít thứ, nhưng tốc độ quá chậm. Hiệu quả tốt nhất là phải đi đôi giữa lý thuyết và thực hành, tận dụng thời gian để học hỏi được nhiều nhất có thể.

Những vấn đề cần tìm hiểu, những thắc mắc trong lòng, Cố Thầm không ngại hỏi Lệ Đình Khâm. Đối phương luôn kiên nhẫn giải đáp, thậm chí sẵn sàng cùng cậu thảo luận về những quyết sách trước đây, xem liệu có thể có phương án nào tốt hơn không.

Thời gian trôi qua, đến khi kim đồng hồ chỉ 11 giờ đêm, Lệ Đình Khâm nhìn thoáng qua cổ tay, nói: "Tiểu Thầm, không còn sớm nữa. Hay là thế này đi, sau này chúng ta đi chung một xe đến công ty, vừa tiết kiệm tài nguyên, vừa có thể trao đổi trên đường, cũng tiết kiệm thời gian."

Cố Thầm liếc nhìn anh một cái, ánh mắt vi diệu. Gương mặt Lệ Đình Khâm vẫn bình thản như thể chỉ đang đề xuất một giải pháp hợp lý. Nhưng xét từ cách anh đối xử với mình ngay từ đầu, anh vốn không phải kiểu người nhiệt tình giao lưu với vãn bối trong nhà.

Thế nhưng, Cố Thầm mỉm cười đáp: "Được."

Sáng hôm sau, thư ký Từ ngồi ở ghế phụ, nhìn thấy Cố Thầm xuất hiện ở ghế sau, ánh mắt hơi phức tạp. Lệ tổng mới nói muốn chấn chỉnh tác phong trong tập đoàn…

Nhưng nghe hai người họ trò chuyện, nội dung đúng là rất nghiêm túc, đều là chuyện công việc. Công tử Cố không biết bộ dạng lạnh nhạt trước đây của Lệ tổng, nên không cảm thấy có gì khác lạ. Nhưng thư ký Từ lại có cảm giác, Lệ tổng chỉ thiếu điều mở sẵn cái bình…

Nghe nói Cố công tử cũng thích nam giới, vậy mà Lệ tổng lại ra sức "dụ dỗ" người thừa kế nhà thế giao như vậy, thật sự ổn sao…?

Cứ thế, ngày tháng trôi qua.

Từ những cuộc trò chuyện với Lệ Đình Khâm, Cố Thầm cũng dần hiểu ra, anh có thể tiếp quản gia nghiệp khi còn trẻ như vậy, không phải là không có lý do.

Thấy Cố Thầm khẽ ngáp, Lệ Đình Khâm nói: "Tiểu Thầm, tối qua em làm thêm đến khuya, có muốn chợp mắt một lát không? Khi đến nơi anh sẽ gọi em dậy."

"Được." Cố Thầm không khách sáo, nhận lấy chiếc chăn mà Lệ Đình Khâm đưa cho.

Cậu tựa vào ghế, nhắm mắt ngủ. Nhưng xe chạy không tránh khỏi lắc lư, chẳng bao lâu sau, đầu cậu nghiêng sang, đập nhẹ vào vai Lệ Đình Khâm.

Thực ra Cố Thầm vẫn chưa ngủ, cậu nói khẽ: "Xin lỗi, Lệ tổng…"

Lệ Đình Khâm đáp: "Không sao, Tiểu Thầm. Ngủ thế này không thoải mái, chi bằng tựa vào anh đi."

Cố Thầm cong môi, cười như không cười: "Được."

Cứ thế, cậu dần quen với việc tựa vào Lệ Đình Khâm nghỉ ngơi trên đường đi làm.

Đêm xuống, bọn họ thường trò chuyện đến tận khuya, như thể vẫn chưa nói đủ.

Lệ Đình Khâm đề nghị: "Tiểu Thầm, hay tối nay ngủ lại đây đi? Người xưa chẳng phải cũng có chuyện bạn thân ngủ chung giường sao? Chúng ta còn có thể tiếp tục bàn công việc."

Cố Thầm nhìn vào ánh mắt Lệ Đình Khâm, trong đó ẩn giấu một tia chiếm hữu được che giấu rất khéo léo. Cậu cảm thấy sự việc ngày càng thú vị.

Cố Thầm nói: "Nhưng tôi vẫn chưa tắm…"

Lệ Đình Khâm vừa định nói gì đó, Cố Thầm đã lên tiếng trước: "Tắm bên chỗ anh luôn sao?" Dù gì phòng hai người cũng chỉ cách nhau một cánh cửa, đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Ánh mắt Lệ Đình Khâm trầm xuống, đưa cho cậu một chiếc áo choàng tắm của mình.

Cố Thầm tắm xong, lên giường Lệ Đình Khâm nằm chờ. Không lâu sau, Lệ Đình Khâm cũng tắm xong, lên giường, tắt đèn.

Cố Thầm nói: "Chẳng phải bảo muốn tiếp tục bàn công việc sao?"

Giọng của Lệ Đình Khâm có chút trầm thấp: "Tiểu Thầm, không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta tiếp tục đi."

Cố Thầm lại thẳng thắn hỏi: "Lệ tổng, dạo này… anh đang theo đuổi tôi phải không?"

Lệ Đình Khâm khẽ ngừng lại, không phủ nhận, chỉ nói: "Đúng vậy. Tiểu Thầm, ngủ đi."

Cố Thầm lại cười khẽ, thở dài: "Anh đã mời tôi ngủ chung rồi, tôi còn tưởng sẽ có chuyện gì xảy ra chứ? Chẳng lẽ tôi thực sự tin rằng Lệ tổng chỉ muốn cùng tôi đàm đạo thâu đêm?"

Lệ Đình Khâm lập tức xoay người, đè Cố Thầm xuống dưới, môi gần như chạm vào môi cậu, giọng trầm thấp: "Tiểu Thầm, em phải suy nghĩ cho kỹ…"

Cố Thầm cười nhẹ: “Làm việc ở chỗ Lệ tổng hiệu suất khá cao, công việc, học tập, yêu đương đều có thể tiến hành song song…”

Cậu không có gánh nặng tâm lý với việc ở bên Lệ Đình Khâm, yêu đương với một người như anh cũng khá thoải mái. “Muốn thì làm thôi, dù sao chúng ta…”

Lệ Đình Khâm cúi đầu hôn cậu.

Xác nhận được thái độ của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm cũng không che giấu bản thân nữa.

Cả hai đều còn trẻ, tràn đầy sức lực, suốt đêm gần như không ngủ. Đến sáng, Cố Thầm chỉ khẽ ngáp một cái rồi nói: “Cũng may hôm nay là cuối tuần.”

Lệ Đình Khâm lại hôn cậu: “Tiểu Thầm, cảm giác thế nào?”

“Gọi em là A Thầm đi.” Cố Thầm đáp, “Lệ tổng chăm sóc em khá tốt.”

Lệ Đình Khâm nhướng mày: “A Thầm còn gọi anh là Lệ tổng?”

Cố Thầm cười: “Được rồi, Đình Khâm.”

Mặc dù đã xác định quan hệ, nhưng Lệ Đình Khâm vẫn là người có chừng mực, không bao giờ làm phiền cậu trong giờ làm việc, cũng không gây khó xử trước mặt đồng nghiệp.

Nhưng khi về biệt thự làm thêm giờ thì lại khác. Cố Thầm không muốn vì chuyện này mà trì hoãn công việc, nhưng Lệ tổng lại chăm sóc cậu rất chu đáo.

Vì vậy… làm thêm giờ biến thành việc cậu ngồi trong lòng Lệ Đình Khâm, hai người cùng xử lý công việc trên bàn. Cố Thầm cảm thấy hai việc này không hề mâu thuẫn, hoàn toàn có thể thực hiện cùng lúc, dù sao người bỏ sức cũng không phải là cậu.

Lệ Đình Khâm không thuyết phục được cậu, đành thuận theo ý cậu, để cậu tự mình trải nghiệm xem hai việc này có thể song hành hay không. Ban đầu, Cố Thầm vẫn có thể bình tĩnh thảo luận công việc với Lệ Đình Khâm, nhưng dần dần, giọng cậu bắt đầu đứt quãng, tài liệu trên bàn cũng dần rơi vãi tán loạn…

Sau khi kết thúc, Cố Thầm chậm rãi lấy lại tinh thần, nhặt tài liệu lên, tổng kết lại: "Thật ra vẫn có một số tài liệu được xử lý xong, chỉ cần luyện tập nhiều, hiệu suất vẫn có thể tăng lên…"

Mặc dù kế hoạch ba việc song hành gặp một số trở ngại nhỏ, nhưng Cố Thầm vẫn đạt được thành tích xuất sắc tại Lệ thị, ngay cả ông cụ Cố cũng nghe nói về thành tích rực rỡ của cậu.

Trong điện thoại, ông cụ Lệ không ngớt lời khen ngợi Lệ Đình Khâm: "Có Đình Khâm dẫn dắt Tiểu Thầm, đúng là khác hẳn. Thời gian qua, thật sự may nhờ Đình Khâm tận tâm chăm sóc, kèm cặp từng chút một…"

Ông cụ Lệ khiêm tốn đáp: "Sao có thể nói là công lao của Đình Khâm được? Rõ ràng là Tiểu Thầm vốn đã rất xuất sắc."

Ông cụ Cố cười nói: "Lão Lệ, ông đừng khiêm tốn nữa, bản lĩnh của Đình Khâm tôi còn không rõ sao? Đúng lúc tôi sắp đi công tác ở thành phố A, tiện thể ghé thăm hai đứa nó."

Ông cụ Lệ cười đáp: "Được được, ông bạn già, tôi nhất định sẽ tiếp đón chu đáo."

Cuối tuần, như thường lệ, Cố Thầm buông thả bản thân, sáng dậy lại để Lệ Đình Khâm chăm sóc một chút, hai người quấn quýt một hồi mới chậm rãi rời giường.

Sau khi rửa mặt xong, cả hai mặc đồ ở nhà rộng rãi, chuẩn bị xuống tầng ăn bữa sáng muộn. Nhưng vừa đi xuống cầu thang được một nửa, liền nghe thấy quản gia lên tiếng: "Lệ tổng, Cố tiên sinh, ông cụ Cố đến thăm hai người rồi."

Ông cụ Cố nghĩ rằng hai đứa đều phải đi làm nên mới chọn cuối tuần đến thăm, không ngờ lại phải chờ lâu như vậy. Ông nhíu mày: “Tiểu Thầm, sao thế? Sao giờ này còn chưa dậy?”

Bước chân Cố Thầm và Lệ Đình Khâm khựng lại. Tuy Cố Thầm không thấy có gì phải giấu giếm chuyện yêu đương giữa hai người, nhưng mặc đồ ở nhà thế này mà xuống gặp ông cụ thì đúng là không ổn. Cậu bèn nói: “Ông nội, chờ cháu chút, cháu đi thay quần áo.”

Lệ Đình Khâm cũng gật đầu: "Ông nội Cố, mời ông chờ một lát.”

Ông cụ Cố lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, thay quần áo mà cần cả hai người cùng đi? Ông liền quát: “Đứng lại!”

Ông cụ đứng bật dậy, quay đầu nhìn lên cầu thang, ngay lập tức có cảm giác như vừa bắt gian tình giữa ban ngày ban mặt, hai người không chỉ mặc đồ ở nhà giống hệt nhau, đi cùng một kiểu dép, mà trên cổ cả hai… bị hôn đến mức nào rồi chứ?!

Ông cụ Cố run rẩy đưa tay chỉ: “Hai đứa… hai đứa!”

Lệ Đình Khâm lập tức dắt Cố Thầm xuống tầng, nghiêm túc nói với ông cụ: “Ông nội Cố, xin lỗi, cháu và A Thầm đang ở bên nhau. Chúng cháu dự định một thời gian nữa sẽ chính thức đến thăm ông…”

Cố Thầm dù có hơi ngại vì bị bắt quả tang, nhưng vẫn thản nhiên thừa nhận: “Ông nội, chỉ là đang yêu đương thôi mà.”

Ông cụ Cố giơ tay chỉ thẳng vào Lệ Đình Khâm: “Cậu cũng thích đàn ông?!”

Ông biết tính hướng của cháu trai mình, nhưng vẫn luôn nghĩ Lệ Đình Khâm sớm muộn gì cũng cưới một tiểu thư danh giá, chưa bao giờ ngờ tới chuyện này!

Lệ Đình Khâm điềm nhiên đáp: “Vâng, cháu nghiêm túc với A Thầm.”

Ông cụ Cố tức đến phát run: “Vậy sao cậu không nói sớm! Lão Lệ cũng không nói sớm!”

Nghĩ đến việc trước đây Lệ Đình Khâm từng nhờ người tìm hiểu sở thích và thói quen của A Thầm, lúc đó ông còn tưởng chỉ đơn giản là chăm sóc cậu tận tình. Ai ngờ đâu, chăm sóc đến tận trên giường luôn rồi!

Ông cụ Cố nghiến răng: “Tôi thấy cậu có âm mưu từ lâu rồi chứ gì!”

Lệ Đình Khâm thẳng thắn thừa nhận: “Xin lỗi ông nội Cố, đúng là từ lúc đó, cháu đã thích A Thầm rồi…”

Đúng lúc này, điện thoại vang lên. Ông cụ Lệ gọi đến: “Ông bạn già, chẳng phải ông nói trưa nay sẽ dẫn hai đứa nhỏ qua ăn cơm sao? Sao giờ vẫn chưa đến?”

Ông cụ Cố tức tối nói: “Vậy thì phải hỏi xem cháu trai ông đã làm chuyện tốt gì đi!”

Ông cụ Lệ: “?”

Mới hôm trước ông Cố còn khen cháu trai ông hết lời, sao hôm nay lại thành “cháu trai ông” rồi?

Ông thật sự không tưởng tượng nổi một đứa luôn có chừng mực như Lệ Đình Khâm có thể làm ra chuyện gì kinh thiên động địa đến thế…

Chương 74: Phiên ngoại 2 (3/3): IF Lệ tổng bắt cóc tiểu thiên tài Cố gia.

Ông cụ Cố giận dữ quát: "Đừng có giả ngây giả dại với tôi! Tôi thấy lão già nhà ông cũng có âm mưu từ lâu rồi đúng không?! Chuyện lớn như vậy mà ông dám giấu tôi suốt bao lâu nay?!"

Càng nghĩ càng thấy không đúng, ông cụ Lệ không chỉ che giấu xu hướng của con trai mình mà còn mời Tiểu Thẩm sang đây học tập, để Đình Khâm chăm sóc. Kết quả là mới mấy tháng, chăm sóc đến mức nào rồi?!

Ông cụ Lệ ngớ ra: "Hả?" Đình Khâm thích đàn ông, đó là chuyện to tát lắm sao?

Thằng nhóc đó đã 28 tuổi, trước nay luôn nghiêm túc, chưa từng yêu đương, thậm chí còn chẳng có mấy người bạn đồng trang lứa lọt vào mắt nó. Thích đàn ông hay phụ nữ thì có gì khác biệt? Chẳng lẽ ông lại chạy khắp nơi tuyên bố cháu trai mình thích đàn ông sao?

Nhưng sau khi bị cúp máy, ông cụ Lệ cũng cảm thấy hình như có chuyện gì đó động trời xảy ra, lập tức gọi cho quản gia biệt thự bên kia.

Ông còn chưa kịp mở miệng, quản gia đã vội nói: "Lão gia, ngài mau đến đây đi! Có chuyện lớn rồi! Ông cụ Cố bắt gặp Cố thiếu gia và đại thiếu gia ở bên nhau rồi!"

Ông cụ Lệ nhất thời chưa hiểu ra, chẳng phải lão Cố đến thăm hai đứa nhỏ sao? Bắt gặp chúng nó ở bên nhau thì có gì lạ?

Nhưng chợt nghĩ đến một khả năng khác, ông lập tức hít một hơi lạnh, kinh hãi thốt lên: "Chuyện này xảy ra khi nào?! Sao cậu không báo sớm?!"

Quản gia đáp: "Đã hai tháng rồi."

Ông cụ Lệ: "!!!"

Đó là Tiểu Thầm đấy!!! Người thừa kế tương lai của nhà họ Cố!

Đình Khâm ơi là Đình Khâm, con đúng là không ra tay thì thôi, ra tay một cái là chấn động luôn…

Nhưng mà sáng sớm bị bắt gặp "ở bên nhau", chẳng khác gì bị tóm ngay tại trận cả!

Ông cụ Lệ không dám tưởng tượng sắc mặt của lão Cố lúc chứng kiến cảnh đó…

Ông vội dặn dò quản gia: "Bảo Đình Khâm, nếu ông cụ Cố muốn đánh gãy chân nó thì cứ để cho đánh, đừng phản kháng."

Tuy rằng ông cực kỳ hài lòng với Tiểu Thầm, nằm mơ cũng không ngờ tới kết quả mỹ mãn như vậy, nhưng Đình Khâm làm thế này đúng là không có đạo lý. Tiểu Thầm từ xa đến đây là để học tập, vậy mà nó lại âm thầm ra tay, bị đánh gãy chân cũng không oan…

Nhưng đột nhiên ông cụ Lệ nhớ ra một chuyện còn đáng sợ hơn, Tiểu Thầm mới 22 tuổi, thích đàn ông hay phụ nữ còn chưa rõ ràng, chẳng lẽ Đình Khâm là người bẻ cong người thừa kế của nhà họ Cố?!

Vậy chẳng phải ông sẽ bị lão Cố đánh chết sao?!

Ông vội bổ sung: “Cậu để ý tình hình đi, chờ khi lão Cố đánh gần xong thì gọi xe cấp cứu. Tôi lập tức qua đó ngay!”

Cúp máy, ông cụ Lệ lập tức quát: “Nhanh! Chuẩn bị xe! Ta phải đến chỗ Đình Khâm ngay!”

“Còn nữa, lập tức báo cho Hồng Anh và Tiểu Thanh, bảo chúng nó về nước ngay lập tức!”

Nghĩ ngợi một chút, ông lại bổ sung: “Nhưng mà bọn nó cũng chưa về ngay được, thôi thì cứ bảo xem có thứ gì tốt mang về không, cứ nói là quà tặng thông gia đi.”

Chống gậy, ông cụ Lệ bước lên xe một cách đầy khí thế, thúc giục tài xế: “Nhanh lên, đi mau!”

Lệ Đình Khâm từ nhỏ đến lớn luôn rất có chủ kiến, làm người ta yên tâm. Lần trước ông đã thấy kỳ lạ, ban đầu thằng bé không mấy hứng thú với chuyện này, vậy mà chỉ sau một tháng, thái độ thay đổi hẳn. Hết đón người về nhà ở chung lại tìm hiểu sở thích của cậu, hóa ra là nhắm vào chuyện này!

Vợ chồng Lệ Hồng Anh và Lương Thanh nhận được điện thoại từ quản gia ở nhà cũ cũng thấy khó hiểu. Chẳng phải Đình Khâm vẫn luôn độc thân sao? Trước giờ còn chưa từng có ý định yêu đương.

Sao tự dưng lại bắt họ hối hả về nước? Còn có cả “thông gia tương lai”? Đình Khâm thích con trai, dù có yêu đương cũng đâu đến mức có ai mang thai rồi phải lập tức về nước bàn chuyện hôn nhân chứ?

Ngay cả ông cụ cũng lo sốt vó thế này, rốt cuộc Đình Khâm đang yêu ai mà làm cả nhà nháo nhào như vậy?

Bên này, Cố Thầm nghe ông nội gọi điện xong thì thở dài, giải thích: “Ông ơi, ông đừng nghĩ nhiều, chỉ là yêu đương thôi mà.”

Lệ Đình Khâm chân thành nói: “Ông Cố, chuyện này là cháu không đúng, ông muốn đánh hay phạt đều được ạ.”

“Các cậu là cặp uyên ương khốn khổ, còn tôi là kẻ ác chia rẽ uyên ương chứ gì?!” Ông cụ Cố giơ gậy lên định đánh, nhưng nhìn hai đứa mặc nguyên bộ đồ đôi, ông lập tức thấy không còn gì để nhìn nổi nữa.

“Hai đứa mau đi thay đồ rồi xuống đây cho tôi!”

Lệ Đình Khâm còn muốn nói gì đó, nhưng Cố Thầm đã kéo anh lên lầu thay đồ. Nhìn vào tủ quần áo đầy đồ đôi, Cố Thầm vừa tìm đồ vừa nói: “Đừng lo, chỉ là yêu đương thôi mà.”

Lệ Đình Khâm lại chậm rãi nói: “A Thầm, thật ra anh muốn… một thời gian nữa sẽ cầu hôn em.”

Cố Thầm có chút bất ngờ, đáp: “Hả? Tuy em cũng rất thích anh, nhưng khách quan mà nói, e là hơi khó.”

Hai người không dám mặc đồ đôi xuống dưới châm dầu vào lửa nữa, mỗi người chọn một bộ khác nhau rồi mới xuống.

Dưới nhà, ông cụ Cố càng nghĩ càng tức.

Thật ra tư tưởng của ông cũng khá cởi mở, Cố Thầm thích đàn ông hay phụ nữ cũng không sao, cưới ai về nhà cũng chỉ là tô điểm thêm thôi. Điều ông quan tâm nhất vẫn là bồi dưỡng Cố Thầm trở thành người kế nghiệp, tiếp quản gia tộc mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng việc dính dáng đến Lệ Đình Khâm thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác! Nhà họ Lệ có thể để Cố Thầm cưới Đình Khâm về sao? Hay là bọn họ còn muốn để Đình Khâm cưới Cố Thầm về?

Hơn nữa, nền tảng của Cố Thầm vẫn chưa vững, đây lại là thời điểm mấu chốt để tiếp quản sự nghiệp. Nếu lúc này lại rộ lên tin

kết hôn với Lệ Đình Khâm, làm sao thuyết phục được cổ đông? Làm sao để họ không nghi ngờ rằng tương lai nhà họ Lệ sẽ can thiệp vào Cố thị?

Khoan đã! Vừa nãy Cố Thầm nói chỉ là yêu đương thôi?

Khi ông cụ Lệ đến nơi, hai cậu thanh niên vẫn đang ngoan ngoãn ngồi nghe ông cụ Cố dạy dỗ.

Hửm? Chân vẫn chưa bị đánh gãy à? Ông cụ Lệ lập tức lao tới, giáng cho Lệ Đình Khâm một gậy, mắng: "Đình Khâm, sao con có thể làm ra chuyện này hả?!"

Sau đó, ông lo lắng quay sang Cố Thầm, hỏi đầy nghiêm túc: "Tiểu Thầm, con thích con trai thật sao? Nếu bị Đình Khâm dụ dỗ, cứ nói với ông, ông lập tức đánh gãy chân nó cho con!"

Cố Thầm đáp: "Hai ông không cần nói nữa, cháu và Đình Khâm đều là người trưởng thành, yêu đương là quyết định của bọn cháu, không cần lo lắng đâu ạ."

Đương nhiên hai ông lão biết hai người trẻ này đều cực kỳ tài giỏi, cũng rất có chủ kiến. Đã cùng một xu hướng, đến với nhau rất có thể là do hấp dẫn lẫn nhau.

Nhưng ông cụ Cố vẫn tức giận: "Chúng ta cần gì phải lo tìm chồng cho Tiểu Thầm? Không biết bao nhiêu người xếp hàng muốn cưới nó về! Đình Khâm có thể cưới Tiểu Thầm về nhà sao?"

Ông cụ Lệ vội nói: "Ây da, lão Cố, xã hội hiện đại rồi, đâu cần phân biệt chuyện ai cưới ai. Hai người trẻ tuổi ưu tú kết thành bạn đời, cùng nhau sát cánh, có gì không tốt?"

Ông cụ Cố lại chậm rãi nói: "Nhưng Tiểu Thầm nhà tôi nói… chỉ là yêu đương thôi, chưa nói gì đến chuyện cưới cả. Nó mới 22 tuổi, yêu đương tìm hiểu cũng không có gì lạ."

Ông cụ Lệ lập tức thấy có gì đó không ổn, vội vàng nói: “Đình Khâm nhà chúng tôi một khi đã xác định thì sẽ chung thủy cả đời, tuyệt đối không phải chơi bời đâu…”

Lệ Đình Khâm cũng nói: “Ông Cố, cháu đến với A Thầm là vì xác định sẽ cưới em ấy.”

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng, nói: “Đình Khâm, trên thương trường ai cũng nói cậu lợi hại, vậy cậu nói xem, với tình hình hiện tại của Tiểu Thầm, nên làm thế nào?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Trước khi A Thầm thực sự nắm quyền, cháu sẽ không công khai chuyện tình cảm của chúng cháu. Hơn nữa, quả thật chỉ là quan hệ bạn đời, không bàn đến chuyện cưới xin, chúng cháu cũng không can thiệp vào sự nghiệp của đối phương. Nhưng vì nhà họ Cố ở miền Nam, nhà họ Lệ ở miền Bắc, lại có nhiều ngành nghề liên quan, cháu nghĩ cháu và A Thầm có thể trở thành đối tác hợp tác tốt hơn, gia tộc hai bên cũng có thể đạt được sự hợp tác sâu sắc hơn.”

Cố Thầm rót trà cho ông nội, nói: “Ông bớt giận đi, chuyện kết hôn có thể tính sau, nhưng hợp tác sâu thì cũng không tệ.”

Cố lão gia liếc nhìn Cố Thầm, ông thật ra cảm thấy thằng cháu này của mình chẳng có tí tư tưởng yêu đương nào, đầu óc chỉ toàn sự nghiệp. Yêu đương cũng biết chọn người xuất sắc, nếu thật sự mang về một kẻ chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp, ông còn thấy không xứng với Tiểu Thầm.

Ông cụ Cố uống ngụm trà, nói: “Hai đứa nhớ kỹ, yêu đương thì cứ yêu đương, tốt nhất là yêu đương trong âm thầm.”

Ông cụ Lệ đau khổ nói: “Lão Cố à, bây giờ tâm nguyện cuối đời của tôi là có thể kết thân gia với ông…”

Ông cụ Cố hừ lạnh: “Để sau hẵng nói.”

Khi Lệ Hồng Anh và Lương Thanh vội vã về nước, ông cụ Cố đã trở lại miền Nam.

Lệ Hồng Anh vừa mong đợi vừa hồi hộp nhìn ông cụ Lệ, xoa tay hỏi: "Ba, thông gia của chúng ta đâu? Con và chị Thanh đã đấu giá được rất nhiều món đồ quý, chỉ chờ mang tặng thông gia thôi."

Ông cụ Lệ ôm mặt đau khổ: "Thông gia không đồng ý hôn sự này."

Lệ Hồng Anh kinh ngạc: "Hả?" Không phả ông tự tâng bốc con trai mình, nhưng sự xuất sắc của Đình Khâm ai cũng công nhận, nếu đến mức này mà bên kia vẫn không đồng ý thì…

Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, Lệ Hồng Anh lập tức tâm phục khẩu phục. Thôi vậy, đó là người thừa kế tương lai của nhà họ Cố, hồi Đình Khâm 22 tuổi cũng chưa chắc đã xuất sắc bằng thằng bé.

Lệ Hồng Anh dặn quản gia: "Hãy mang tất cả quà ta mang về biếu nhà họ Cố, đồng thời gửi lời xin lỗi."

Người ta đã không đồng ý thì cũng không nên quấy rầy nữa. Ông nói: "Thời gian tới, tôi sẽ ở lại xưởng vẽ."

Lệ Hồng Anh và Lương Thanh vung tiền hàng tỷ tại buổi đấu giá rồi vội vã về nước, khiến không ít người chú ý. Ai cũng nói họ trở về để gặp thông gia, nhưng sau đó lại không có động tĩnh gì.

Trong giới xã giao, có người hỏi Lương Thanh, bỏ nhiều tiền mua quà gặp mặt như vậy, rốt cuộc là muốn cưới thiên kim tiểu thư nhà nào? Lương Thanh chỉ khiêm tốn đáp: "Vẫn đang theo đuổi, vẫn đang theo đuổi, hai người đều bình đẳng, nói gì đến chuyện gả cho ai?"

Giới thượng lưu càng tò mò, rốt cuộc là gia tộc tầm cỡ nào mà đến nhà họ Lệ cũng không dám nói đến chuyện "cưới gả"?

Lệ Hồng Anh thì suốt ngày vùi đầu trong xưởng vẽ, liên tục hoàn thành nhiều tác phẩm, hớn hở hỏi Lương Thanh: "Chị Thanh, chị xem, một bức tặng lão Cố, một bức tặng ông Cố, một bức tặng bà Cố, một bức tặng..."

Lương Thanh chỉ lắc đầu: "Anh không phải mắc chứng trì hoãn kinh niên sao? Sao bỗng nhiên năng suất thế?"

Lệ Hồng Anh cười rạng rỡ: "Bây giờ anh sáng tác không còn bị bí ý tưởng nữa, vẽ thêm vài bức chúc mừng hôn lễ cũng không thành vấn đề."

Nghe tin Hồng Anh tiên sinh định cư trong nước, nhiều người trong giới nghệ thuật đến thăm xưởng vẽ, nhìn thấy hàng loạt tác phẩm nào là "Thọ tỷ Nam Sơn" rồi "Hỷ khí dương dương", ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ thật sự có hỷ sự?

Nhưng Lệ Hồng Anh chỉ cười: "Tôi cứ vẽ để đấy, vài năm nữa dùng cũng không muộn."

Cả giới thượng lưu cứ thế chờ đợi đám cưới giữa Lệ Đình Khâm và vị "hôn thê thần bí" này suốt ba năm, thế mà đến năm nào Hồng Anh tiên sinh cũng chỉ vẽ "Thọ tỷ Nam Sơn", vẫn chưa thấy hôn lễ đâu.

Đây rốt cuộc là thiên kim nhà nào mà phải cả gia đình cùng theo đuổi tận ba năm?

Ba năm sau, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Cố thị.

Trợ lý Tiểu Dư, người mới vào làm được vài tháng, nhận được nhiệm vụ mới: "Chuẩn bị kế hoạch đi công tác, tuần sau Cố tổng sẽ đến thành phố A để bàn về một dự án hợp tác với Lệ tổng."

Tiểu Dư nhận tài liệu dự án, xác nhận thời gian và địa điểm gặp mặt rồi bắt đầu sắp xếp lịch trình, tìm khách sạn gần đó, chuẩn bị phương tiện di chuyển…

Khi cậu ta mang kế hoạch đến cho thư ký Lâm, thư ký Từ lại nói: "Xin lỗi, quên nhắc cậu, Cố tổng đến thành phố A không cần đặt khách sạn."

"Vâng." Tiểu Dư gật đầu, nghĩ rằng chắc Cố tổng có nhiều bất động sản ở thành phố A.

Cậu ta sắp xếp xong mọi việc, tuần tiếp theo, cùng thư ký Lâm đi chung với Cố Thầm đến thành phố A công tác.

Tại hội nghị hợp tác, cậu ta gặp được vị đối tác thân thiết của Cố thị. Ngoại hình lẫn phong thái quả thực danh bất hư truyền, hơn nữa còn trò chuyện vô cùng ăn ý với Cố tổng.

Ba năm qua, hai tập đoàn một Nam một Bắc có thể hợp tác đôi bên cùng có lợi, không thể không kể đến vai trò của hai vị lãnh đạo trẻ tuổi này.

Khi hội nghị tạm dừng, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm cùng đứng dậy tiến vào phòng nghỉ, hình như vẫn còn chuyện muốn trao đổi riêng.

Tiểu Dư thấy vậy, bèn đi lấy ấm nước để rót thêm trà vào phòng nghỉ.

Vừa vào trong, hai người đã quấn lấy nhau hôn đến khó tách rời, chỉ đến khi hơi thở gấp gáp mới chịu buông ra.

Lệ Đình Khâm nói: "A Thầm, lâu rồi em không đến đây công tác."

Cố Thầm đáp: "Cũng mấy tháng rồi."

Rồi hai người lại không kìm được mà hôn nhau.

Cố Thầm đẩy anh ra, thở hổn hển: “Bên ngoài nhiều người như vậy, thích cái cảm giác vụng trộm này à?”

Lúc này, có tiếng gõ cửa, Tiểu Dư lên tiếng: “Cố tổng, Lệ tổng, tôi vào rót trà được không ạ?”

Cố Thầm đáp gọn: “Vào đi.”

Tiểu Dư đẩy cửa bước vào, nhưng lại sững người.

Ghế sô pha dài rộng đủ cho hai người ngồi, nhưng tay Lệ tổng lại ôm eo Cố tổng, còn tay Cố tổng thì đặt lên vai Lệ tổng, là ý gì đây?

Cố Thầm tự nhiên nói: “Nhớ gửi hành lý đến chỗ Lệ tổng.”

Tiểu Dư theo phản xạ đáp: “Vâng, Cố tổng.”

Cố Thầm dứt lời thì không quan tâm đến Tiểu Dư nữa, mà tiếp tục nói với Lệ Đình Khâm: “Tình hình bây giờ, kết hôn cũng không phải là không thể.”

Tay rót trà của Tiểu Dư khẽ run lên. Trời ạ!!! Rốt cuộc thì quan hệ giữa Cố tổng và Lệ tổng là gì vậy?

Lệ Đình Khâm nói: “Vậy năm nay anh lại cầu hôn một lần nữa?”

Tay rót trà của Tiểu Dư tiếp tục run rẩy. Hai vị đại lão này rốt cuộc đã bên nhau bao lâu rồi? Hai tập đoàn đã hợp tác sâu rộng suốt ba năm qua, chẳng lẽ mỗi lần họp đều có cảnh tượng này sao?

Tiểu Dư rót trà xong, lặng lẽ mang theo tâm trạng chấn động đóng cửa rời đi. Lệ Đình Khâm hỏi: “Trợ lý mới của em à? Cậu ta có lan truyền ra ngoài không?”

Cố Thầm mỉm cười: “Nói ra cũng không sao, chẳng phải chúng ta định kết hôn rồi à? Còn sợ công khai sao?”

Hai đội ngũ đã hợp tác ba năm, đều là người quen thuộc. Lần này, quá trình thảo luận về kế hoạch hợp tác tiếp theo diễn ra rất suôn sẻ, lợi ích của hai bên sẽ càng gắn kết chặt chẽ hơn.

Khi cuộc họp sắp kết thúc, mọi người đã bắt đầu thu dọn tài liệu, Cố Thầm lại chậm rãi nói: “Mọi người thấy thế nào nếu tôi và Lệ tổng liên hôn, tăng cường hợp tác?”

"Khụ khụ!" Phó tổng của Cố thị vừa uống nước lập tức sặc đến ho khan. Hợp tác sâu rộng thì hợp tác sâu rộng, nhưng cũng không cần sâu đến mức này chứ?

Lệ Đình Khâm khó che giấu nụ cười: “Đề nghị của Cố tổng không tồi.”

Những lãnh đạo cấp cao của Lệ thị: "..." Hai vị chắc chắn không phải đang đùa đấy chứ?

Tiểu Dư, người biết rõ sự thật: "..." Đây mà gọi là liên hôn sao? Hai sếp đã ở bên nhau rồi từ lâu rồi!

Cuộc họp kết thúc, mọi người ai nấy rời đi. Ai cũng chỉ nghĩ rằng hai vị kia đang nói đùa, nhưng không ngờ, chẳng bao lâu sau, tin tức hai nhà thực sự sắp đính hôn đã lan ra.

Lãnh đạo cấp cao của hai tập đoàn đều bàng hoàng. Khoan đã, hai người thực sự nghiêm túc sao? Việc liên hôn này lại do chính hai vị đại lão tự mình thực hiện à?!

Giới kinh doanh cũng vô cùng sửng sốt. Nhưng suy nghĩ của họ lại khác: Đây mà gọi là liên hôn sao… Không phải vị này chính là "con dâu" mà nhà họ Lệ theo đuổi suốt ba năm vẫn chưa theo đuổi được sao?

Chẳng trách bà Lương chưa bao giờ nhắc đến chuyện "cưới gả", cũng chưa bao giờ gọi là "con dâu"… Người này làm sao có thể là người mà nhà họ Lệ có thể cưới về cơ chứ! Chẳng trách năm nào ông Hồng Anh cũng vẽ tranh chúc phúc… Ba năm trước là thời điểm quan trọng để Cố tổng chính thức nắm quyền, Lệ tổng ở bên người thừa kế nhà người ta mà không bị trưởng bối đánh chết, cũng thật là lợi hại…

Nội bộ hai tập đoàn cuối cùng cũng nhận ra chân tướng…

Hóa ra năm đó Cố tổng từng sang Lệ thị học tập, thậm chí còn từng làm thư ký của Lệ tổng. Hai vị này… chẳng lẽ đã bên nhau từ lâu rồi?

Vậy suốt ba năm nay, những cuộc họp mà họ tham gia rốt cuộc là cuộc họp kiểu gì?

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, hai vị này thực sự quá xuất sắc, sự nghiệp và tình yêu phát triển song song mà chẳng hề chậm trễ chút nào.

Nếu như kết quả của 3 năm "tình yêu công sở" này là giúp giá trị thị trường của hai tập đoàn tăng gấp đôi… thì có lẽ tiếp tục cũng không phải là không thể?

Chương 75: Phiên ngoại 3 (1/4): IF Thanh mai trúc mã

Trận chung kết giải bóng rổ trung học thành phố A đang diễn ra trong nhà thi đấu. Đội bóng của trường Trung học số 1 đang đối đầu với đối thủ mạnh đến từ Trung học số 6.

Khi số 9 trên sân ném thành công một cú ba điểm, Trung học số 1 lại một lần nữa san bằng tỷ số. Trên khán đài, tiếng hét và tiếng cổ vũ của các học sinh vang lên không ngớt.

Ngay cả nữ sinh của Trung học số 6 cũng không kìm được mà lắc mạnh cánh tay người bạn học học trường Trung học số 1 của mình: “A a a, số 9 trường cậu đẹp trai quá đi mất!”

Đội bóng rổ của Trung học số 6 từ lâu đã là một thế lực siêu mạnh, nhiều năm liên tiếp giành chức vô địch. Thế nhưng, năm nay Trung học số 1 nhờ có sự góp mặt của số 9 mới có thể tiến vào trận chung kết.

Một nữ sinh của Trung học số 1 cảm thán: “Đó là Cố thần của bọn tớ đấy. Top đầu đến mức không thể chữa nổi, làm gì cũng phải đạt đến đỉnh cao. Cậu ấy học hành cũng thế, không đứng nhất thì cũng nhì toàn khối.”

Trên sân đấu, chàng trai vóc dáng cao ráo, làn da trắng lạnh, mặc áo ngắn tay và quần thể thao, để lộ đôi tay và đôi chân rắn rỏi, cơ bắp đường nét mượt mà. Mồ hôi thấm ướt tóc mai, từng giọt lăn xuống theo đường nét hàm dưới thanh tú.

Nữ sinh Trung học số 6 trầm trồ: “Trời má... thật sự có người vừa đẹp trai thế này, vừa học giỏi, lại còn chơi bóng rổ giỏi sao? Trường cậu chắc nhiều người theo đuổi cậu ấy lắm nhỉ?”

"Không có ai cả, một người cũng không."

Nữ sinh Trung học số 1 quay đầu, ra hiệu cho cô bạn nhìn xuống sân: “Bởi vì...”

Giờ nghỉ giữa trận, Cố Thầm đi đến khu vực nghỉ ngơi. Lệ Đình Khâm đưa khăn mặt cho cậu, sau đó vặn nắp chai nước khoáng.

Cố Thầm vừa lau mồ hôi vừa cúi đầu uống nửa chai nước từ tay đối phương, khẽ than: “Nóng quá.”

Thấy Cố Thầm không muốn uống nữa, Lệ Đình Khâm vặn chặt nắp lại, sau đó đưa thêm một chiếc quạt mini. Anh biết thể chất A Thầm dễ ra mồ hôi.

Học sinh Trung học số 1 nhìn cảnh này đã quen mắt từ lâu. Nữ sinh ban nãy còn giải thích: “Anh Lệ chính là người tranh hạng nhất với Cố thần của bọn tớ mỗi kỳ thi đấy.”

Nữ sinh Trung học số 6 kích động hẳn lên: “Oa oa oa, đừng nói với tớ là hai người bọn họ...”

Nữ sinh Trung học số 1 đáp: “Không, nghe nói hai nhà họ là thế giao, từ mẫu giáo lên đến cấp ba đều chung một lớp, gia đình cũng để họ ngồi cùng bàn từ nhỏ đến lớn để chăm sóc nhau. Hai người lúc nào cũng như hình với bóng, tốt đến mức khó tin, nhưng lại quang minh chính đại quá, trông chẳng giống đang yêu nhau. Chắc là anh em tốt lớn lên cùng nhau thôi?”

“Nhưng mà cái bầu không khí giữa hai người họ... đúng là ai cũng không chen vào nổi. Có cô gái nào lại hồ đồ đến mức chạy đi tỏ tình chứ? Cùng lắm là ngồi đó mà đẩy thuyền thôi, hehe.”

Ngay lúc đó, Cố Thầm lại ghi thêm một cú ba điểm, giúp Trung học số 1 vượt lên dẫn trước. Đám nữ sinh lại một lần nữa vỡ òa trong tiếng reo hò.

Nữ sinh Trung học số 6 cũng chẳng còn tâm trạng ngắm trai đẹp nữa, bực bội nói: "Cái chiều cao này đúng là gian lận... Trường các cậu dựa vào một người gánh team thì có gì hay hả?"

Nữ sinh Trung học số 1 nói: "Cố thần khi thi vào cấp ba đã bị mấy trường tranh giành dữ lắm, ai bảo trường các cậu không cướp được~"

Trận đấu kết thúc trong một màn rượt đuổi tỷ số căng thẳng, cuối cùng Trung học số 1 thắng sít sao trước Trung học số 6. Toàn bộ nhà thi đấu tràn ngập tiếng hoan hô và huýt sáo của học sinh Trung học số 1. Suýt nữa thì cả đám định bế bổng Cố Thầm lên, nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo của Lệ Đình Khâm làm cho khựng lại.

Mọi người cười hì hì, đẩy Cố Thầm về phía Lệ Đình Khâm, trêu ghẹo: "Vậy để anh Lệ ném cậu ấy đi vậy."

So với Cố Thầm, người mà ai cũng quý mến, thì Lệ Đình Khâm lại khiến mọi người có chút e dè. Dù tất cả đều là học sinh, nhưng Lệ Đình Khâm vóc dáng cao lớn, khí thế mạnh mẽ, trông chững chạc đến mức chẳng giống một học sinh cấp ba chút nào. Nghe nói anh còn bắt đầu tham gia vào công việc của gia tộc, trong mắt bạn bè vừa thần bí vừa đáng gờm.

Cố Thầm thuận thế tựa vào cánh tay Lệ Đình Khâm, người cậu vẫn còn dính đầy mồ hôi, than thở: "Mệt quá..." Nhưng cũng may, sau trận này, cậu sẽ rời đội bóng vì đã lên lớp 12.

Lệ Đình Khâm nói: "Về nhà tắm đi, chắc cậu không thích nhà tắm ở đây đâu."

Cố Thầm vẫy tay chào mọi người: "Bọn tôi đi trước đây."

Cả đám lập tức nhao nhao: “Ôi chao chao, hai người về làm gì thế~”

Cố Thầm liếc họ một cái: “Mệt muốn chết rồi, còn làm gì nữa? Còn đống bài tập chưa làm đây, chẳng lẽ các cậu nghĩ đi thi đấu thì không cần làm bài tập chắc?”

Đám đông lập tức than trời than đất, nhìn theo bóng lưng hai người, lại có kẻ cười nói: “Anh cả đã dắt “anh” dâu đi rồi, mấy cậu còn không về à?”

Xe nhà họ Lệ đã chờ sẵn bên ngoài nhà thi đấu. Vì nhà hai người ở cùng một khu biệt thự nên họ thường đi chung xe khi đến trường.

Lệ Đình Khâm dẫn Cố Thầm vào ghế sau, nói với tài xế: “Trực tiếp về nhà đi.”

Sau đó quay sang Cố Thầm: “Hôm nay tôi đã nói với dì rồi, tối nay cậu ở lại nhà tôi, chúng ta cùng làm bài tập.”

Cố Thầm ngáp một cái, lười biếng tựa vào người anh: “Được, để tôi ngủ một lát, lát nữa gọi tôi dậy.”

Khi xe về đến nhà họ Lệ, Cố Thầm vẫn chưa tỉnh, Lệ Đình Khâm cũng không đánh thức cậu, mà trực tiếp bế vào nhà, đặt lên sô pha trong phòng khách rồi đi chuẩn bị nước tắm.

Biệt thự này thực ra là nhà cũ của hai gia đình, họ đã là hàng xóm từ lâu. Sau này cả hai nhà chuyển đi nơi khác, nhưng vì căn nhà này gần Trung học số 1 nên để lại cho hai người ở trong thời gian đi học.

Sau khi tắm xong, Lệ Đình Khâm mới ra gọi Cố Thầm dậy: “Nước xong rồi, đi tắm đi.”

Cố Thầm mơ màng bò dậy đi tắm. Cậu cũng không ngâm nước lâu, xong xuôi thì khoác áo choàng tắm đi ra, ngáp dài: “Mệt quá… lần sau cứ mặc kệ tôi, trực tiếp vứt vào bồn tắm rồi tắm luôn cho xong.”

Lệ Đình Khâm đã ngồi vào bàn đôi, viết bài tập được một lúc. Cố Thầm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, Lệ Đình Khâm đưa cho cậu một xấp bài, chỉ khoanh tròn vài câu: “Những câu này cần làm, còn lại đều là bài cơ bản, chép của tôi là được.”

“Ừ.”

Cố Thầm trải bài ra, tập trung làm: “Cậu đừng làm bài Vật lý trước, đợi tôi làm xong sẽ lọc đề giúp cậu.”

Trận đấu kết thúc muộn, giờ cũng đã vào đầu năm lớp 12, lượng bài tập tăng lên đáng kể. Nếu muốn làm hết thì chắc chắn phải thức khuya, thế nên hai người trực tiếp chia bài ra làm, ai làm phần của người nấy.

Hơn 10 giờ tối, tất cả bài tập đã hoàn thành, hai người đổi chồng bài của nhau rồi bắt đầu chấm.

Cố Thầm dùng bút chì khoanh hai ba chỗ, nói: “Những bước này cậu viết hơi rườm rà, có cách giải ngắn hơn đấy.”

Lệ Đình Khâm đánh dấu một chỗ trong bài của Cố Thầm: “Không có vấn đề gì nhiều, chỉ có câu này cậu ghi tắt quá, có thể sẽ bị trừ điểm.”

Hai người lần lượt trả bài cho nhau rồi tiếp tục chỉnh sửa hoàn thiện. Cuối cùng, Cố Thầm gấp sách lại, nói: “Ngủ thôi, ngủ thôi.”

Chiếc giường rộng hai mét, đủ chỗ cho cả hai ngủ thoải mái. Nhưng có lẽ vì từ nhỏ cha mẹ hai bên đã để họ ngủ chung nên thành thói quen, cả hai luôn thích ôm nhau khi ngủ.

Họ từng nghiêm túc phân tích lý do, Cố Thầm nói rằng như vậy có cảm giác an toàn, còn Lệ Đình Khâm thì bảo cũng giống như có người thích ôm chăn khi ngủ, anh thích ôm người thì có gì là lạ đâu.

Vì thường xuyên ở nhà họ Lệ, nên ở đây lúc nào cũng có sẵn mấy bộ quần áo của Cố Thầm. Cậu mặc đồng phục vào, nói: "Giờ cậu đã lớn hơn mình một size rồi, chúng mình không thể mặc chung đồ nữa."

Hai người xuống lầu ăn sáng, người hầu nhà họ Lệ từ lâu đã quen với việc Cố Thầm ở đây. Trên bàn ăn, hơn nửa món đều là những món cậu thích.

Cố Thầm chỉ nhỏ hơn Lệ Đình Khâm sáu ngày, có thể nói từ lúc còn là trẻ sơ sinh, hai người đã được bố mẹ đặt bên nhau chơi đùa. Cậu giống như thiếu gia thứ hai của nhà họ Lệ vậy, trong mắt người hầu không khác gì anh em ruột với Lệ Đình Khâm.

Sau bữa sáng, họ cùng đến trường. Giờ tự học buổi sáng vẫn chưa bắt đầu, những người tham gia hoặc xem trận bóng hôm qua vẫn đang chạy khắp nơi mượn bài tập để chép.

Bạn cùng bàn bên phải nhìn thấy họ, hỏi: "Hai vị học thần này, tối qua hai người làm bài tập đến mấy giờ thế?"

Cố Thầm lấy bài tập ra khỏi cặp, tiện tay cầm luôn bài của Lệ Đình Khâm nộp cùng, đáp: "Hơn 10 giờ một chút."

Bạn cùng bàn kinh ngạc: "Gì cơ? Sớm vậy á?"

Bạn ngồi bàn trước cười nói: "Cậu không hiểu rồi, hai người này từ bé đã chép bài của nhau, ha ha, hai người làm chung một phần bài tập, không nhanh mới lạ!" Cậu ta cũng từ cấp hai Trung học số 1 lên thẳng cấp ba, tất nhiên biết rõ quan hệ của hai người này thân thiết như tay trái với tay phải vậy.

Nhưng bạn cùng bàn bên phải vẫn cảm thấy khó hiểu, rõ ràng hai người đâu có sống chung, tối qua về nhà cũng phải tám chín giờ rồi, sao có thể chép bài của nhau được?

Sau khi nộp bài tập, cả lớp bắt đầu vào học. Hết hai tiết đầu, đến giờ giải lao dài, nhưng vì bên ngoài trời mưa nên không phải ra sân chạy bộ. Cả lớp vui mừng, lớp học nhốn nháo hẳn lên, người thì trò chuyện, người thì đùa giỡn.

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm lôi bài tập mới ra làm, nhưng bạn bàn trước lại không biết đang làm gì, có mấy nam sinh vây quanh.

“Quao, gửi tôi xem với… không tệ đâu, Nhị Cẩu, ông có cả mấy thứ này cơ à?”

“Thật hay giả đấy? Mở ra coi nào?”

“Trong lớp học… không hay lắm đâu… với lại, anh Thầm vẫn đang ngồi phía sau đấy.”

Mấy người chen chúc qua lại đến nỗi bàn của Cố Thầm cũng bị xô đẩy. Bạn bàn trước quay đầu lại cười cười, nói: “Anh Thầm, anh Lệ, hai người có muốn “tài nguyên” không? Tôi vừa kiếm được cái này…”

Mọi người đều biết nhà họ Cố rất giàu, nhưng vì đây là trường công nên chẳng ai thấy có khoảng cách với Cố Thầm.

Cố Thầm vẫn cúi đầu viết bài, không buồn ngẩng lên, chỉ đáp: “Không có hứng thú.” Không biết vì sao, ngay cả hồi cấp hai khi thầy cô giảng sinh lý học, cả lớp ồn ào cười đùa, cậu cũng chẳng có chút hứng thú nào, chứ đừng nói đến mấy cái AV.

Cố Thầm suy nghĩ một chút rồi lấy bút chọc chọc Lệ Đình Khâm: “Cậu có muốn xem không?” Trong ấn tượng của cậu, Lệ

Đình Khâm chưa từng xem, mà có xem thì chắc chắn cũng sẽ xem cùng mình.

Lệ Đình Khâm đáp: “Không thích lắm.”

Bạn bàn trước nhìn hai người, thấy phản ứng giống hệt nhau, bèn trêu: “Ôi chao! Hai người chắc phải xem GV mới đúng chứ…”

Cố Thầm ngước mắt liếc cậu ta một cái, thản nhiên nói: “Nghĩ nhiều rồi.”

Ánh mắt cậu rất bình tĩnh, bạn bàn trước vốn chỉ đùa vui, cũng chẳng nghĩ theo hướng khác. Mọi người đều cảm thấy hai người này thật sự không có quan hệ mập mờ gì, dù sao thì tay trái với tay phải ở bên nhau cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt cả.

Thoáng cái đã đến tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Cố Thầm. Cụ ông nhà họ Cố và ba Cố đều rất coi trọng chuyện này, mời không ít nhân vật danh giá, khiến cho cả biệt thự nhà họ Cố trở nên náo nhiệt vô cùng.

Nhưng sau khi tiếp đón khách khứa xong, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm mỗi người chỉ cầm một ly nước trái cây, ngồi trên ban công lầu hai. Cố Thầm nói: “6 ngày trước mới tổ chức sinh nhật cậu một lần, hôm nay tôi lười tiếp khách lắm rồi.”

Cậu nhìn Lệ Đình Khâm trong bộ vest, cảm thấy cậu ta trông rất ra dáng, lại nói: “Sau này sinh nhật chúng ta tổ chức chung luôn đi, giao hết cho Lệ tổng ngài tiếp khách vậy.”

Lệ Đình Khâm đáp: “Cũng không phải không được, dù sao thì mối quan hệ xã hội của chúng ta cũng gần như trùng nhau.”

Cố Thầm nhìn xuống dưới lầu, trong vườn có mấy nam thanh nữ tú đang đùa giỡn, trong đó có một cậu trai đang trêu chọc

một cô gái. Cậu ta cười ha ha, còn cô gái thì bật khóc, quay đầu chạy đi.

Mọi người đều cùng một vòng giao thiệp, Cố Thẩm nhận ra bọn họ. Hai người kia cũng coi như thanh mai trúc mã, nhưng họ đang làm gì vậy?

Mấy cô gái khác đang an ủi cô gái kia, nhưng vẫn có cậu con trai cười nói: "Ôi dào, các cậu đừng để ý đến hai người họ, họ là oan gia vui vẻ thôi, chẳng mấy chốc sẽ làm lành lại ngay ấy mà."

Cố Thẩm lắc đầu: "Kiểu hành vi này tôi hoàn toàn không hiểu nổi…" Trong mắt cậu, những người cùng nhau lớn lên phải là những người thân thiết nhất, chỉ cần nhìn nhau là có thể hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Lệ Đình Khâm cũng nhìn thấy cảnh đó, nói: "Thật sự khó hiểu."

Lúc này, sau cánh cửa trượt của ban công, có tiếng người trò chuyện:

"Nếu thích Nhị thiếu nhà họ Cố thì cứ dũng cảm lên, mau đi đi."

"Không được đâu, mình cảm thấy mình hoàn toàn không thể hòa vào vòng tròn của cậu ấy và Đại thiếu nhà họ Lệ…"

"Hai người họ chẳng qua chỉ là anh em tốt cùng nhau lớn lên thôi. Với kiểu gia đình như họ, sau này chắc chắn phải liên hôn với tiểu thư nhà giàu mà."

Cố Thẩm chống cằm, nói: "Hóa ra trong mắt họ, quan hệ của chúng ta là như vậy sao? Nếu phải liên hôn, cũng là cậu liên hôn chứ. Mình thật sự không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này với người khác sẽ như thế nào."

Lệ Đình Khâm gật đầu tán thành: "Ừ, dù sao bây giờ hôn nhân đồng giới cũng hợp pháp rồi."

Nhưng sau buổi tiệc, mẹ của Cố Thầm, bà Sở, lại vô tình nhắc đến chuyện này: “Nhà họ Phùng thật là thú vị, Tiểu Thầm con vẫn còn là học sinh cấp ba mà họ đã đến tìm mẹ bàn chuyện hôn sự rồi…”

Cố Thầm đáp: “Mẹ, hôm nay con và Đình Khâm cũng đã nói về chuyện này. Chúng con quyết định sau khi tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn.”

Bà Sở hít vào một hơi lạnh: “Hai đứa đang hẹn hò rồi à?” Nghĩ đến chuyện hai đứa trẻ thường xuyên ngủ cùng nhau, bà bỗng nhận ra một vấn đề mà trước nay mình vẫn luôn bỏ qua…

Cố Thầm nói: “Không có mà.”

Bà Sở vội hỏi: “Thế hai đứa đã… cái đó… chưa?”

Cố Thầm: “Chưa.”

Nhìn ánh mắt trong veo của con trai, bà Sở mới chợt nhận ra mình đã hoảng hốt vô ích. Trực giác mách bảo bà rằng bầu không khí giữa hai đứa trẻ này thật sự chẳng có gì là mập mờ, Cố Thầm nói vậy chỉ vì hai đứa cùng nhau lớn lên mà thôi.

Bà Sở nói: “Tiểu Thầm, con biết kết hôn nghĩa là gì không? Sao lại nói muốn kết hôn với Đình Khâm? Nhỡ sau này con thích một cô gái thì sao?”

Nhưng bà cũng biết, con trai mình rất lý trí và có chính kiến. Một khi đã nói ra, chắc chắn đó là quyết định đã được cân nhắc kỹ lưỡng.

Cố Thầm đáp: “Con chắc chắn là con không thích con gái. Nếu sau này con có bạn đời, con mong đó sẽ là Đình Khâm.”

Bà Sở cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Dù sao theo bà nhớ, Cố Thầm chưa từng yêu ai, vậy mà lại bình thản nói về chuyện kết

hôn như vậy.

“Nhưng con với Đình Khâm đâu có yêu nhau. Mẹ không có ý bảo con phải yêu thằng bé, nhưng mà…”

Cố Thầm cũng suy nghĩ một chút, rồi nói: “Không sao đâu, cấp ba con sẽ không yêu sớm. Mẹ, con chỉ nói với mẹ về kế hoạch của con thôi, chuyện này để sau hẵng tính đi.”

Bà Sở mơ hồ gật đầu: “Ồ ồ, được rồi.” Hai đứa trẻ này đúng là không yêu sớm, nhưng mối quan hệ của chúng… thật sự rất kỳ lạ…

Cố Thầm trở về phòng, cũng suy ngẫm về quan hệ giữa mình và Lệ Đình Khâm. Cuối cùng, cậu nhắn tin cho bạn cùng bàn phía trước:

“Cậu có GV không? Tôi muốn xem thử xem đàn ông với đàn ông thì làm gì.”

Chương 76: Phiên ngoại 3 (2/4): IF Thanh mai trúc mã

Bên kia im lặng thật lâu mới đáp lại: “Cái đó… Anh Thầm, cuối cùng anh cũng cong rồi sao?”

Cố Thầm nói: “Không phải.” Cậu đã suy nghĩ rất lâu về xu hướng của mình, nhưng cảm thấy bản thân không thích đàn ông cũng chẳng thích phụ nữ. Đơn giản là cậu đã quen với việc ở bên Lệ Đình Khâm mà thôi.

Thậm chí dùng danh xưng người yêu hay anh em để mô tả cũng quá nông cạn. Không chỉ đơn thuần là hormone, cũng không chỉ là tình thân, nhưng cụ thể là gì thì cậu không nói rõ được. Vì vậy, cậu mới muốn xem thử GV, xác nhận lại một chút.

Bạn cùng bàn hỏi: “Thế sao anh lại xem GV?”

Cố Thầm đáp: “Để kiểm chứng mối quan hệ giữa tôi và Đình Khâm, vì sao tôi không yêu cậu ấy.” Nhưng lại muốn cưới cậu ấy.

Giọng điệu của Cố Thầm quá đỗi bình thản, khiến bạn cùng bàn cảm thấy CPU trong đầu sắp cháy khét rồi. Tại sao phải xem GV để chứng minh mình không yêu đàn ông chứ?

“Anh Thầm… em khuyên anh đừng xem, không chừng xem xong anh sẽ cong luôn đấy.”

Cố Thầm nói: “Cậu cứ nói có hay không đi.”

Bạn cùng bàn: “Tôi là trai thẳng, tại sao lại có tài nguyên GV chứ!”

Cố Thầm: “Vậy cậu còn nói nhiều thế làm gì? Không nói nữa, tôi đi làm việc khác đây.”

Cố Thầm cũng không tìm người khác để hỏi, mà tự lên mạng tìm vài bộ.

Nhưng trước khi mở ra, cậu có cảm giác như đang giấu tay trái của mình để làm chuyện xấu. Tiếc là tối qua Lệ Đình Khâm không ở đây ngủ cùng, nếu không chắc cậu đã gọi cậu ấy xem chung rồi.

Thế nhưng khi nhìn vào màn hình, hai diễn viên chính trông quá xấu. Nhìn họ quấn lấy nhau, cậu chẳng có chút hứng thú nào. Hình như… cậu cũng không thích đàn ông?

Tắt video đi, Cố Thầm đành tự mình tưởng tượng. Nếu Lệ Đình Khâm làm những hành động trong video với cậu thì sao?

Tay mình nắm lấy… không cảm giác gì. Nhưng nếu là tay của Lệ Đình Khâm thì sao… Cổ họng Cố Thầm khẽ động.

Mọi người nói bọn họ như tay trái và tay phải, nhưng “tay trái và tay phải” có vẻ không hoàn toàn giống nhau…

Cậu cảm thấy lần sau cần phải để Lệ Đình Khâm thử một chút.

Hôm sau, hai người xuất phát từ hai nơi khác nhau, Lệ Đình Khâm đến sớm hơn.

Bạn cùng bàn quay lại, mặt đầy hứng thú nhìn Lệ Đình Khâm: “Anh Lệ, thế nào rồi, anh Thầm có xem GV với anh không? Có cảm giác gì không?”

Sau đó cậu ta thấy sắc mặt Lệ Đình Khâm có hơi lạnh lẽo.

Bạn cùng bàn bừng tỉnh: “Hai người xem xong chẳng có cảm giác gì? Vẫn nghĩ mình chỉ là anh em tốt?”

Sắc mặt Lệ Đình Khâm càng lạnh hơn.

Bạn cùng bàn ngẫm lại, lại đoán: “Chẳng lẽ anh Thầm không rủ anh cùng xem?”

Nhìn thấy vẻ mặt Lệ Đình Khâm, bạn cùng bàn lập tức quay ngoắt lại, ngồi ngay ngắn: “Tôi không nói gì hết…”

Lúc này, Cố Thầm cuối cùng cũng xách cặp sách đến. Lệ Đình Khâm tự nhiên đón lấy cặp của cậu, liếc nhìn cậu đang ngáp dài, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon?”

Cố Thầm ngồi xuống, đáp: “Ừm.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Sao lại tự mình xem mấy thứ đó?”

Cố Thầm nói: “Hôm tôi và mẹ bàn về chuyện kết hôn, nên tôi muốn nghiên cứu một chút. Tiếc là tối qua cậu không có ở đây. Nhưng tôi chỉ xem lướt qua vài phút, thấy khá nhàm chán. Hôm khác chúng ta cùng nghiên cứu tiếp đi.”

Hai người trao đổi bài tập hôm qua, bắt đầu sửa lỗi cho nhau.

“Đối chiếu bài trước đã.”

Bạn cùng bàn suýt chôn mặt vào sách. Hai người này thảo luận chuyện như thế mà vẫn tự nhiên như vậy sao? Rốt cuộc là cong hay thẳng đây? Trông vẫn như quan hệ tay trái và tay phải mà…

Hai ngày sau, Cố Thầm báo với bà Sở: “Mẹ, tối nay con đến nhà Đình Khâm làm bài tập.”

Bà Sở lần này cảnh giác, nói: “Tiểu Thầm, còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi, con và Đình Khâm đều là những đứa trẻ biết chừng mực…”

Thực ra, sau hôm Tiểu Thẩm đề cập đến kế hoạch kết hôn, bà cũng đã suy nghĩ về vấn đề này. Kỳ lạ là, bà lại cảm thấy hai đứa sau này kết hôn cũng chẳng có gì to tát? Nhưng dù vậy, bà vẫn không mong hai đứa gây ra chuyện gì trước kỳ thi đại học.

Dĩ nhiên, hai đứa nhỏ này trông cũng chẳng giống kiểu sẽ yêu đương sớm.

Cố Thẩm rất thản nhiên nói: "Mẹ yên tâm, con sẽ không yêu sớm đâu."

Hôm đó, Cố Thẩm cùng Lệ Đình Khâm như thường lệ làm xong bài tập, tắm rửa xong xuôi, nhìn lướt qua bộ đồ ngủ của cả hai, mới phát hiện bố mẹ hai bên lại mua đồ đôi cho bọn họ.

Cố Thẩm ngồi lên giường, mở điện thoại, bấm vào video mình đã tìm trước đó rồi đưa cho Lệ Đình Khâm: "Xem đi, cũng chẳng có gì hay ho."

Lệ Đình Khâm chỉ liếc mắt một cái rồi tắt luôn, trả lại cho Cố Thẩm: "Đúng là không hay thật." Anh thường xuyên tắm chung với A Thẩm, luôn cảm thấy cơ thể A Thẩm rất đẹp, nhưng khi nhìn cơ thể của người đàn ông khác trong video thì lại chẳng có chút hứng thú nào.

Hai người kéo chăn nằm xuống, Cố Thẩm nói: "Đình Khâm, giúp mình một chút?"

Lệ Đình Khâm có chút khó hiểu: "Sao tự nhiên…?" Thực ra từ hồi cấp hai, khi bắt đầu có thay đổi sinh lý, bọn họ đã từng nghiên cứu vấn đề này rồi, cảm thấy làm nhiều không tốt cho sức khỏe, nên từ đó đến giờ cũng ít làm, phần lớn thời gian đều dành cho học tập và rèn luyện thân thể.

Cố Thẩm đáp: "Mình chỉ muốn thử xem nếu chúng ta làm chuyện này cùng nhau, cậu có phản cảm không."

Lệ Đình Khâm như đang thắc mắc vì sao Cố Thầm lại hỏi vậy, bèn nói: “Có gì mà phản cảm?”

Anh nhẹ nhàng nắm lấy, hỏi: “Chẳng lẽ cậu cảm thấy phản cảm sao?”

Cố Thầm khẽ hừ một tiếng: “Sao có thể chứ? Mình chỉ đang nghĩ liệu như vậy có kí.ch thí.ch hơn không…”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Vậy thế này có vừa không?”

Hơi thở Cố Thầm rối loạn: “Tùy cậu.”

Một lát sau, giúp Cố Thầm giải quyết xong, giọng Lệ Đình Khâm có chút trầm khàn: “Lúc này, có phải chúng ta nên hôn nhau không?”

Cố Thầm đáp: “Phải. Nhưng chúng ta chưa yêu nhau.”

Lệ Đình Khâm buông cậu ra: “Được, vậy sau khi thi đại học xong rồi tính.”

Bạn cùng bàn nhận ra bầu không khí giữa hai người này ngày càng trở nên kỳ lạ, cách họ đối xử với nhau không thay đổi, trước đây cậu ta cũng từng chứng kiến những hành động thân mật một cách quá tự nhiên của họ, đến mức đã quen rồi.

Nhưng bây giờ… cứ có cảm giác hình như những hành động hằng ngày của họ sắp kéo thành tơ dính?

Kỳ lạ thật.

Có điều, hỏi thì cả hai đều rất lý trí, đường hoàng nói rằng không yêu sớm, nghe cũng khá thuyết phục?

Huống hồ, càng gần đến kỳ thi đại học, thành tích của hai người này lại càng biến thái hơn. Kệ họ có quan hệ gì đi nữa, dù sao cũng chẳng thể ảnh hưởng đến điểm số của họ.

Những lúc áp lực cao, bạn cùng bàn cũng quay đầu lại tám chuyện với họ: “Anh cả, anh dâu, hai người không định học chung một lớp cùng một trường đại học luôn đấy chứ?”

Cố Thầm nói: “Không, quyết định học chung một trường thì đã định từ hồi cấp hai rồi, nên tôi với Đình Khâm mới chọn Trung học số 1. Nhưng bọn tôi sẽ không học cùng một ngành, tôi quyết định theo nghiên cứu khoa học, còn Đình Khâm sẽ kế thừa gia nghiệp.”

Đây cũng là lợi thế của việc làm con thứ trong nhà, không phải chịu áp lực nối nghiệp.

Bạn cùng bàn thốt lên: “Ghê thật… Đến lúc đó, Lệ tổng cứ thế rót vốn cho nghiên cứu khoa học của cậu luôn à?”

Cậu ta chẳng quan tâm họ có yêu sớm hay không nữa, vì cuộc đời hai người này đã gắn chặt từ nhỏ đến lớn rồi: “Tôi thấy một trăm năm nữa, hai người mất đi chắc cũng sẽ chôn chung luôn, thế là từ lúc sinh ra đến khi xuống mồ cũng không rời xa.”

Cố Thầm cười: “Ý tưởng này chẳng mới đâu.”

Bạn cùng bàn cạn lời: “Vậy hai người còn muốn thế nào nữa?”

Chớp mắt đã đến kỳ thi đại học, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm chuẩn bị kỹ càng, thành tích vẫn luôn ổn định, nên không quá căng thẳng, thuận lợi vượt qua hai ngày thi. Sau khi so đáp án xong, tâm trạng họ hoàn toàn thả lỏng.

Lệ Đình Khâm kéo Cố Thầm thẳng đến tiệm trang sức, nói: “Đi thôi, mua nhẫn đính hôn trước đã.”

Cố Thầm cười: “Đúng ý tôi.”

Nhân viên tiệm trang sức biết hôm nay là ngày kết thúc kỳ thi đại học, nhưng khi thấy hai học sinh mặc đồng phục bước vào,

vẫn có chút ngờ vực, hỏi: “Hai em muốn chọn trang sức loại nào?”

Lệ Đình Khâm nói: “Nhẫn đôi.” Hôm nay, anh không dẫn Cố Thầm đến tiệm trang sức cao cấp hơn, cũng không dùng đến bộ sưu tập của gia đình, chỉ muốn dùng tiền mình kiếm được để mua cặp nhẫn này.

Cố Thầm hiểu ý Lệ Đình Khâm, hỏi thẳng: “Cậu định chi bao nhiêu?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Tầm vài chục vạn.”

Cố Thầm: “…Tôi tưởng chỉ tốn vài nghìn thôi, nhẫn trơn là được rồi, chúng mình phải đeo hằng ngày trong suốt thời đại học mà. Cậu tiêu mấy chục vạn thế này, có vẻ hơi phô trương quá rồi.”

Cố Thầm chọn vài mẫu rồi bảo nhân viên lấy ra thử. Nhân viên ban đầu tưởng họ là một cặp đôi nhỏ vừa thi đại học xong đến mua nhẫn, nhưng không ngờ cả hai đều đeo vào ngón giữa tay trái.

Nhân viên nhắc nhở: “Hai em, đây là vị trí của nhẫn đính hôn đấy…”

Cố Thầm bình thản đáp: “Ừm, đính hôn trước, đợi tốt nghiệp đại học rồi mới mua nhẫn cưới.”

Nhân viên: “…?”

Hai người chọn rất nhanh, xác định một cặp nhẫn trơn đơn giản, sau đó mỗi người tự trả tiền, đeo lên rồi rời đi.

Nhân viên nhìn theo bóng họ bước lên một chiếc xe sang, có chút khó hiểu, giàu vậy mà chỉ mua nhẫn vài nghìn tệ?

Cố Thầm vừa lên xe, điện thoại của bà Sở đã gọi tới, giọng không nhịn được mà trách móc: “Tiểu Thầm, sao con với Đình Khâm còn chưa về nhà? Mẹ với dì Lương đang đợi để chúc mừng hai đứa thi xong đây này.”

Cố Thầm đáp rất tự nhiên: “Ồ, con với Đình Khâm vừa đi mua nhẫn, giờ đang trên đường về.”

Bà Sở ngẩn ra: “Hả? Mua nhẫn? Hai đứa mua nhẫn gì cơ?”

Giọng điệu của Cố Thầm vẫn thản nhiên như thường: “Mua nhẫn đính hôn trước, chờ đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi mới tính tiếp những chuyện khác.”

Bà Sở: "…?" Bà tưởng cái kế hoạch mà Cố Thầm nói trước đây chỉ là kế hoạch thôi chứ! Kết quả là thi xong lập tức đi mua nhẫn đính hôn luôn?! Đúng thật là một phút yêu sớm cũng không có…

"Khoan đã Tiểu Thầm, con có suy nghĩ đến chuyện kết hôn với Đình Khâm thì cũng bình thường thôi, nhưng con chắc là hai đứa không cần yêu đương gì à?" Cái trình tự này có phải hơi sai sai không?!

—

Chương 77: Phiên ngoại 3 (3/4): IF Thanh mai trúc mã

Cố Thầm: “Có dự định yêu đương, lên đại học chắc tụi con sẽ có thời gian hơn."

Bà Sở: "?" Không phải chứ, đến chuyện này hai đứa nó cũng có kế hoạch sẵn rồi à?

Lệ Đình Khâm vừa nghịch tay của Cố Thầm, vừa đan chặt ngón tay với cậu, ánh mắt dừng lại trên chiếc nhẫn bạc đơn giản trên ngón tay thon dài trắng trẻo của cậu, khẽ "ừ" một tiếng.

Cố Thầm nói: “Thôi được rồi mẹ, bọn con sắp về đến nhà rồi, mẹ không yên tâm về con thì ít nhất cũng tin tưởng Đình Khâm chứ?”

Bà Sở: "..." Đình Khâm cũng là do bà nhìn lớn lên, từ nhỏ đã rất đáng tin cậy. Nghe Cố Thầm nói thế... bà đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, rằng Cố Thầm và Đình Khâm ở bên nhau có lẽ còn tốt hơn là đi yêu đương với mấy người lạ bên ngoài?

Cúp máy, bà Sở bất lực nhìn Lương Thanh, người vẫn đang đợi để cùng tổ chức tiệc mừng cho hai đứa nhỏ, nói: “Tiểu Thầm bảo nó với Đình Khâm vừa đi mua nhẫn đính hôn.”

Lương Thanh kinh ngạc: “Khoan đã! Hai đứa nó ở bên nhau từ bao giờ thế? Sao đã đến mức mua nhẫn đính hôn rồi?!”

Bà Sở cũng không biết giải thích thế nào, vẻ mặt phức tạp: “Ờm... thật ra là tụi nó chưa từng ở bên nhau? Nhưng xét theo một góc độ nào đó... thì tụi nó luôn ở bên nhau?”

Lương Thanh: "???" Sao bà hiểu từng chữ một, mà ghép lại với nhau thì bà chẳng hiểu gì hết vậy.

"Khoan đã!"

Lương Thanh vội nói: “Đình Khâm cứ hay mời Tiểu Thầm qua nhà ở, nó không làm gì quá đáng chứ?!”

Bà Sở lắc đầu: “Chuyện đó thì không, hai đứa này từ trước đến giờ luôn có chừng mực, mọi chuyện đều bàn bạc với nhau. Bây giờ thi xong rồi, mới tính đến chuyện yêu đương.”

Lương Thanh nhìn cây pháo giấy trên tay, mông lung hỏi: “Vậy giờ chúng ta...”

Trên TV trong phòng khách, một bộ phim truyền hình nhạt nhẽo đang chiếu cảnh nam chính phản đối hôn nhân sắp đặt với cô gái lớn lên bên cạnh mình, cãi vã với trưởng bối để huỷ bỏ hôn ước, làm náo loạn cả nhà.

Lương Thanh cảm thán: “Nói thật, nếu biết hai đứa nó đều thích con trai, sau này tôi chắc chắn sẽ mong chúng nó ở bên nhau, cùng nhau nương tựa. Nhưng mà...”

Nhưng mà... Bọn họ còn chưa kịp mở miệng đề cập đến chuyện hôn nhân, hai đứa nhỏ này đã tự nhảy qua hết mấy bước trung gian, trực tiếp đính hôn rồi? Thật kỳ lạ.

Mà giờ hai đứa nó ở bên nhau rồi, bà lại có một cảm giác an tâm kỳ lạ? Cảm thấy chuyện này vốn dĩ nên là như vậy.

Không yêu sớm, không làm chuyện bậy bạ, thậm chí còn lập sẵn kế hoạch tương lai, luôn đồng hành và thúc đẩy nhau cùng tiến

bộ, vậy thì còn gì mà lo lắng nữa chứ?

Khi Cố Thầm và Lệ Đình Khâm về đến nhà, đón chào họ là pháo giấy tung bay, bà Sở và Lương Thanh đồng thanh hô: “Tiểu Thầm, Đình Khâm, chúc mừng tốt nghiệp! Chúc mừng đính hôn!”

Cố Thầm: “...”

Lệ Đình Khâm đưa tay gỡ mấy sợi giấy màu trên đầu Cố Thầm, rồi nói: "Mẹ, dì Sở, hai người..." Chấp nhận nhanh vậy luôn à?

Lương Thanh liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay họ, nói: “Đình Khâm, nhẫn đính hôn sao có thể đơn giản thế được? Mẹ còn nhiều đá quý sưu tầm lắm...”

Bà Sở cũng tiếp lời: “Tiểu Thầm, mẹ thấy đính hôn là chuyện quan trọng, hai con nên làm một buổi lễ ra trò chứ…”

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm đồng thời thở dài: “Không cần đâu, phiền lắm, bọn con sắp xếp xong hết rồi, mẹ với dì khỏi phải lo.”

Bà Sở và Lương Thanh: "..." Từ nhỏ đến lớn, quả thật chưa từng phải lo lắng gì cho hai đứa này. Không cần trông nom vì tụi nó luôn chơi cùng nhau, không cần lo học hành vì tụi nó tự dạy nhau làm bài tập, bây giờ đến cả chuyện hôn nhân cũng tự giải quyết luôn rồi…

Bà Sở có chút rối rắm: “Mẹ chỉ cảm thấy... hai đứa quá lý trí, chẳng giống đang yêu chút nào...”

Cố Thầm ngay lập tức kéo Lệ Đình Khâm cúi đầu xuống, rồi hai người hôn nhau một cái, sau đó cầm túi hồ sơ thi cử đi thẳng lên lầu.

Bà Sở và Lương Thanh: "!!!" Sao lại tự nhiên và ăn ý đến thế này?!

Lên đến phòng, đóng cửa lại, đặt đồ đạc sang một bên, hai người lại tiếp tục hôn nhau, nhưng lần này hoàn toàn khác với cái chạm môi nhẹ nhàng khi nãy dưới nhà.

Hai người quấn lấy nhau chặt đến mức như muốn hoà làm một, đến khi hơi thở cả hai đều rối loạn mới chịu buông ra. Vừa áp sát tai chạm má, Cố Thầm vừa lẩm bẩm: "Ưm, đã muốn thử từ lâu rồi…"

Lệ Đình Khâm khẽ "ừ" một tiếng. Dù đã quá quen thuộc với nhau, giống như mối liên kết giữa tay trái và tay phải, nhưng khi thực sự hôn lên đôi môi thân thuộc kia, anh lại không muốn rời đi chút nào.

Có lẽ, bọn họ sinh ra vốn dĩ là để quấn quýt bên nhau, như hai thân cây lớn đan rễ vào nhau mà trưởng thành.

Sau khi hoàn thành thủ tục xét tuyển đại học, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm như mong muốn cùng đậu vào Đại học Q.

Nhìn Cố Thầm ngày nào cũng ở nhà, thỉnh thoảng mới hẹn Lệ Đình Khâm cùng học tập, bà Sở không khỏi thắc mắc: “zkhông phải hai đứa đang yêu nhau sao? Sao chẳng bao giờ ra ngoài hẹn hò vậy?”

Đừng nói là hẹn hò, ngay cả khi ở nhà, đóng cửa lại, hai đứa nó cũng chẳng có vẻ gì là đang yêu đương, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Cố Thầm đáp: “Mẹ à, là thế này, con với Đình Khâm quyết định mua một căn hộ gần trường, nhưng tiền tiết kiệm của tụi con chưa đủ, nên Đình Khâm đang đi làm thêm ở Lệ thị.”

Bà Sở: "…Hả? Chẳng phải gần đó nhà mình cũng có bất động sản sao?" Giá nhà gần Đại học Q, một căn hộ hai phòng ngủ cũng lên tới hàng chục triệu…

Cố Thầm: “Vì tụi con đã quyết định ở bên nhau, cùng nhau mua một căn nhà là chuyện bình thường thôi mà.”

Bà Sở: "..." Ừ thì đúng là bình thường thật... nhưng đặt vào hai đứa trẻ 18 tuổi mới bắt đầu yêu đương, vậy có còn bình thường không? Bình thường không?!

Gần đến ngày khai giảng, bọn họ cuối cùng cũng sở hữu căn nhà mang tên cả hai. Gần Đại học Q không còn dự án mới, căn hộ này là nhà cũ nhưng ít người ở, chỉ cần sửa sang lại một chút, thêm vài món đồ nội thất mềm là có thể dọn vào ở. Sau đó, cả hai cùng nhau đi siêu thị mua sắm đồ dùng sinh hoạt.

Lệ Đình Khâm bỏ vào xe đẩy hàng loạt đồ đôi: dép đôi, cốc đôi, bàn chải đánh răng đôi... rồi lại chọn thêm mấy món đồ ăn mà Cố Thầm thích.

Cố Thầm nói: “Táo thì lấy ít lại đi, tan học chúng ta có thể ghé qua siêu thị, không cần tích trữ đâu.”

Cậu lại chọn thêm mấy loại trái cây mà Lệ Đình Khâm thích, hoàn toàn không cần nói gì, cả hai đều có thể tự chọn đúng món đối phương muốn.

Khi đi ngang qua kệ hàng BYT, Cố Thầm hỏi: “Cỡ nào?”

Lệ Đình Khâm đáp: “Vẫn chưa thử bao giờ.”

Cố Thầm lấy cả hộp cỡ L lẫn XL, nghiêng đầu ghé sát tai Lệ Đình Khâm thì thầm: “Vậy tối nay thử xem.”

Trước đây, bọn họ cũng từng ngủ chung, thậm chí là ôm nhau ngủ. Nhưng tối nay, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Khóe mắt Cố Thầm hơi ươn ướt, cậu nói: "Đình Khâm, thật ra em không phải thích đàn ông. Em chỉ đơn giản là muốn làm

chuyện này với anh thôi…" Vì tin tưởng lẫn nhau, nên dù bị đối phương làm gì cũng chẳng sao cả.

Trong nhận thức của cậu, chỉ khi hiểu rõ nhau đến mức này, mới có thể phó thác thân tâm, mới có thể làm chuyện như vậy.

Lệ Đình Khâm đáp: "Anh cũng vậy." Quả thực, điều này không liên quan gì đến xu hướng tính dục. Anh chỉ đơn giản là muốn ở bên Tiểu Thầm, bất kể là theo cách nào.

Hai ngày này trường chưa khai giảng, không có việc gì gấp, lại vừa dọn vào nhà mới, không có phụ huynh giám sát.

Bọn họ không chỉ dùng hết hộp lớn, mà ngay cả hộp nhỏ cũng miễn cưỡng sử dụng nốt. Đến cả ba bữa ăn đều do Lệ Đình Khâm đặt nhà hàng tư nhân giao tới.

Cố Thầm nằm trong lòng Lệ Đình Khâm, cảm thán: “Có phải chúng ta quá sa đọa rồi không?”

Lệ Đình Khâm nói: “Cũng tạm thôi, chỉ hai ngày này thôi, khai giảng rồi thì chúng ta có thể sắp xếp lại thời gian.”

Vì hai người không cùng chuyên ngành, trừ những môn tự chọn có chủ đích chọn chung, họ rất ít khi có tiết học trùng nhau.

Nhưng vì ngoại hình quá nổi bật, họ nhanh chóng thu hút sự chú ý của bạn cùng lớp, thậm chí còn bị trêu là "nam thần của khoa" khóa mới.

Tuy nhiên, bạn cùng lớp của Cố Thầm phát hiện, cậu lúc nào cũng đơn độc, không ở ký túc xá trường, ăn cơm hay tự học cũng không hẹn hò với bạn học nào.

Bạn cùng lớp của Lệ Đình Khâm cũng phát hiện ra điều tương tự.

Trong những buổi học hằng ngày, cả hai cũng không phải kiểu người cô lập hay trầm lặng. Nhưng cứ tan học là lại biến mất không dấu vết?

Mãi đến khi có người bắt gặp Lệ Đình Khâm mua hai phần canh hầm ở cửa sổ nhà ăn: “Một phần sườn hầm bắp, một phần gà hầm nấm hương.”

Bạn học cảm thấy kỳ lạ, Lệ Đình Khâm lúc nào cũng đi một mình, sao nay lại mua hai phần canh? Thế là hỏi ngay: “Lệ Đình Khâm, cậu mua cho ai vậy?”

Lệ Đình Khâm chẳng hề che giấu, thản nhiên đáp: “Ừ, cho bạn trai tôi.”

Ở bên kia, bạn học của Cố Thầm cũng thấy cậu mua một phần bò xào tiêu đen, một phần gà xào cay, thắc mắc: “Ê, Cố Thầm, ngày nào cậu cũng ăn cùng ai thế?”

Cố Thầm cũng rất thẳng thắn, mỉm cười đáp: “Bạn trai tôi.”

Thế là bọn họ nhìn thấy Lệ Đình Khâm và Cố Thầm, mỗi người bưng một khay thức ăn, ngồi xuống đối diện nhau, sau đó tự nhiên trao đổi món ăn.

Đám bạn học đều ngỡ ngàng: "Đệch! Mới khai giảng mà hai nam thần của khoa đã công khai yêu nhau luôn rồi!" Nhưng độ thân thiết và ăn ý này… không giống kiểu vừa nhìn trúng nhau rồi vội vàng yêu đương.

Cuối cùng cũng có người nhận ra chiếc nhẫn trên tay hai người...đây không chỉ là yêu đương, mà e rằng còn đính hôn rồi?

Cả hai chưa bao giờ che giấu mối quan hệ của mình, lúc nào cũng thoải mái cùng nhau ăn cơm, giữ chỗ, tự học, chạy bộ buổi tối…

Dù diễn đàn trường Đại học Q không đến mức bàn tán xem tại sao hai nam thần lại yêu nhau, nhưng hình ảnh họ lúc nào cũng đi cùng nhau vẫn xuất hiện trong đủ loại chủ đề.

Hơn nữa, họ khác với những cặp đôi dính lấy nhau suốt ngày ôm ôm hôn hôn. Họ không có bất kỳ cử chỉ thân mật thái quá nào, nhìn qua thì vô cùng lý trí, bình tĩnh, nhưng vẫn có cảm giác tự nhiên thân thiết, khiến người ta nhìn mà thấy thoải mái.

Sau vài tuần học, họ phân chia các môn bắt buộc như Triết học Marx, Tư tưởng Chính trị, Quân sự học, Thời sự và Chính sách. Mỗi người chịu trách nhiệm ghi chép một môn, rồi chia sẻ cho đối phương, tiết kiệm được vô số thời gian.

Bạn học nhìn quyển vở ghi chú gọn gàng, chỉn chu của Cố Thầm, ngạc nhiên hỏi: “Không đùa chứ? Môn Triết học Marx mà cậu cũng học kiểu này?”

Cố Thầm đáp: “Dù sao đây cũng là một trường phái triết học quan trọng, lại có tận hai tín chỉ.”

Thế nhưng đến tiết Tư tưởng Chính trị, bạn học lại thấy "trùm học" Cố Thầm chỉ gạch dưới vài dòng trong sách mà chẳng ghi chú gì cả: “Ơ, môn này cậu không ghi chép à?”

Cố Thầm thản nhiên nói: “Chờ bạn trai tôi ghi xong rồi tôi lấy.”

Đến tiết Thể dục, giáo viên yêu cầu cả lớp chạy vòng khởi động. Dù sao bài kiểm tra thể chất của nam sinh Đại học Q cũng yêu cầu chạy 3km, mà Cố Thầm lại chọn môn bóng rổ, càng đòi hỏi thể lực cao hơn.

Chạy xong năm vòng, phần lớn con trai trong lớp đều mệt bở hơi tai, nhưng Cố Thầm vẫn tràn đầy sức sống, chẳng có chút mệt mỏi nào.

Bạn học cùng lớp thể dục nhìn cậu bằng ánh mắt khó tin, thở hổn hển nói: “Đừng nói là… đây là kết quả của việc cậu với bạn trai chạy bộ tối mỗi ngày đấy nhé?”

Cố Thầm đáp: “Ừ, bọn tôi luyện tập cùng nhau từ nhỏ rồi.”

Bạn học: "…Hai cậu đúng là không phải cặp đôi bình thường." Trời ơi, có ai yêu đương mà kỷ luật thép đến mức này không?!

Cứ thế đến cuối kỳ, bảng điểm công bố, hai người họ đồng loạt đứng đầu chuyên ngành của mình.

Chuyên ngành điểm cao đã đành, nhưng ngay cả điểm các môn đại cương cũng đều đạt tối đa? Thể dục cũng phải lấy hạng nhất luôn sao?!

Lúc này, sự chú ý của bạn học mới thực sự bùng nổ.

[Năm nay khoa Kinh tế Quản trị có thủ khoa, khoa Vật lý cũng có thủ khoa… Mọi người có hiểu không?]

[Ngày nào cũng học đến khuya rồi đi chạy bộ, đây thực sự là yêu đương à?!]

[Đừng nói nữa… Học cùng nhau - Chuyên ngành hạng nhất; Chia nhau ghi chép - Điểm đại cương tuyệt đối; Cùng nhau chạy bộ - Thể dục hạng nhất? Quá đáng lắm rồi đấy! Giờ yêu nhau cũng phải thế này à?]

[Tôi nghi ngờ bọn họ ở bên nhau chỉ để làm bạn học tập… Xét theo một góc độ nào đó, họ đã thành công. Ai hiểu nổi cái danh hiệu thủ khoa Vật lý kia chứ…]

[Yêu đương chỉ là phương tiện, mục đích cuối cùng là cùng nhau đứng trên đỉnh cao, đúng không?!]

[Tôi có còn kịp tìm một người yêu… À không, một bạn học tập kiểu này không?!]

Khi kỳ nghỉ đông bắt đầu, mọi thứ trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Sáng sớm vừa làm xong, Cố Thầm dựa vào giường lướt diễn đàn, nói: “Có người bảo chúng ta là bạn học tập.”

Lệ Đình Khâm quay đầu lại hôn cậu một cái, nói: “Cũng không có gì sai.”

Cố Thầm bỏ điện thoại xuống, lật người nằm sấp trên giường, bắt đầu xem đống bài luận đã in sẵn.

Lệ Đình Khâm đặt laptop lên đầu gối, bắt đầu xử lý công việc. Kỳ nghỉ đông này anh lại phải đi thực tập ở Lệ Thị.

Cố Thầm vừa vẽ vừa nói: “Học một lúc nữa, rồi nghỉ ngơi một chút.”

Lúc này, cuối cùng trên diễn đàn cũng có một người bạn học cũ của họ lên tiếng: [Cái này… tôi là bạn học cấp ba của hai người này, nghe nói hai nhà họ là thế giao, hai người lớn lên cùng nhau, từ mẫu giáo đã cùng học một lớp, cấp một cấp hai thì thay phiên nhau ngồi vị trí nhất, tốt nghiệp cấp ba xong là đính hôn rồi.]

[??? Cái này là gì vậy? Hôn nhân do gia đình sắp đặt thời đại mới sao?]

Bạn học giải thích: [Cũng không hẳn thế, nhìn tính cách của hai người này, khó mà nói đây không phải quyết định của họ, nói thật, mối quan hệ của họ thật sự rất kỳ lạ, có lẽ là đang trải qua một kiểu yêu đương rất mới ha ha ha]

Chương 78: Phiên ngoại 3 (4/4): IF Thanh mai trúc mã

Bất kể người ngoài nhìn nhận mối quan hệ của họ ra sao, cách họ chung sống và kế hoạch tương lai chưa từng thay đổi, họ luôn dành cho nhau sự ủng hộ mà mình có thể trao, kiên trì cùng nhau làm những điều cần làm, cùng đạt được học bổng quốc gia, rồi dùng học bổng đó để mua đồ kỷ niệm.

Cố Thầm giúp Lệ Đình Khâm thắt chiếc cà vạt mới mua. Chàng trai đã cùng cậu trưởng thành nay đã trở nên chững chạc và lạnh lùng hơn, mang theo dáng vẻ của một người đàn ông làm chủ thương trường.

Cố Thầm nói: “Đối với em, cùng anh trở nên tốt hơn là một điều rất thú vị.” Giữa họ có sự thân mật của những người lớn lên bên nhau, cũng có đam mê của những kẻ yêu đương, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ mà cậu dành cho Lệ Đình Khâm.

Từ một góc độ khác, có thể trải nghiệm những cung bậc cảm xúc phong phú trong một mối quan hệ như vậy cũng là một loại may mắn.

Lệ Đình Khâm cảm thán: “A Thầm cũng ngày càng xuất sắc.”

Cố Thầm suốt ngày ở trong phòng thí nghiệm, dần rũ bỏ sự trẻ trung của thời cấp ba, trở nên thanh thoát lạnh nhạt hơn, mang khí chất lý trí và điềm tĩnh của một nhà nghiên cứu.

Bốn năm đại học, khi cả hai ngày càng tỏa sáng, những chàng trai cô gái muốn chen chân vào mối quan hệ của họ cũng không ít. Nhiều người nghĩ rằng họ đã bên nhau từ thời mẫu giáo, tình cảm như vậy hẳn đã sớm nhàm chán.

Nhưng từng bước mà họ đi qua đều mang dấu vết của đối phương, chính điều đó đã làm họ say mê, cuộc đời họ gắn chặt vào nhau, không thể tách rời.

Bốn năm mưa gió vẫn không đổi, điểm trung bình của họ luôn đứng đầu, đến năm tư lại cùng nhau trở thành sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc.

Bà Sở và Lương Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bốn năm qua, họ trông mong đến mức dài cổ, bởi chuyện tình của hai đứa trẻ này chẳng hề "cuồng nhiệt" chút nào. Họ sợ rằng chúng sẽ cảm thấy yêu đương quá nhạt nhẽo rồi chia tay mất.

Nhưng bây giờ họ đã hiểu, với tính cách điềm tĩnh và lý trí của hai đứa, một tình yêu như thế này mới là thứ chúng cần. Không ai hợp nhau hơn chúng nữa.

Bà Sở hỏi: "Vậy hai đứa định khi nào thì kết…"

Cố Thầm đồng thời nói: "Mẹ, con và Đình Khâm định đi đăng ký kết hôn vào sinh nhật 22 tuổi của con."

"Cưới…" Lương Thanh thở dài, lẽ ra bà phải sớm nhận ra điều này. Chuyện này không cần bà lo lắng, biết đâu hai đứa trẻ ấy đã lên kế hoạch cả chuyện sau này muốn được chôn chung ở đâu rồi.

Bà Sở hào hứng: "Vậy có tổ chức hôn lễ không? Ở nhà đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Mẹ với dì Lương đã mời hơn chục công ty tổ chức sự kiện để lên mấy chục phương án cho đám cưới của hai đứa…" Hai đứa trẻ xuất sắc như vậy kết hôn, hẳn phải là một chuyện đại hỷ long trọng.

Cố Thầm bất đắc dĩ liếc nhìn bà Sở một cái, nói: “Nếu mẹ muốn tổ chức thì cũng được.”

Bà Sở: “…” Sao lại có cảm giác A Thầm rất miễn cưỡng vậy?

Cố Thầm cũng không hẳn là chê bai, chỉ là bỗng cảm nhận được một thử thách chưa từng có.

“Đình Khâm, mẹ đã chọn sẵn mấy ngày tốt, còn có mấy chục phương án nữa, chúng ta nghiên cứu thử đi.”

Dạo gần đây, cả hai đều bận rộn chuyện ra nước ngoài. Cố Thầm muốn xin một người hướng dẫn tốt để tiếp tục học lên, còn Lệ Đình Khâm dự định đi học thạc sĩ một năm rồi về tiếp quản gia sản, đồng thời vẫn phải xử lý công việc của tập đoàn.

Cả hai đều bận đến quay cuồng, giờ lại đưa chuyện tổ chức hôn lễ vào lịch trình, đúng là một thách thức không nhỏ.

Đầu tiên, chỉ riêng việc chọn ngày cưới cũng đã làm Cố Thầm đau đầu. Dù bà Sở nói rằng những ngày này đều do thầy phong thủy tính toán, nhưng cậu cảm thấy nếu đã chọn thì phải hiểu rõ mới chọn được.

Cậu nên học Tử Vi Đẩu Số, Bát Tự hay Kỳ Môn Độn Giáp đây? [ổng tính chơi bói toán hả tr =))))]

Còn về kế hoạch đám cưới, Cố Thầm nghĩ rằng đời người chỉ kết hôn một lần, vẫn nên lên kế hoạch thật chỉn chu. Nhưng mấy chục phương án hiện có, cậu lại cảm thấy chẳng có cái nào là tốt nhất, dù sao thì bên tổ chức sự kiện cũng không thể hoàn toàn hiểu được mong muốn của họ.

Trừ phi… bên tổ chức chính là Lệ Đình Khâm.

“Lệ tổng, kế hoạch này giao cho anh làm đấy.”

Ngoài ra, họ còn phải chụp ảnh cưới, xem xét danh sách khách mời, tự tay gửi thiệp mời cho các bậc trưởng bối và thầy cô…

Dĩ nhiên, những việc thường ngày cũng không thể bỏ qua. Làm xong hết, Cố Thầm tựa vào lòng Lệ Đình Khâm, nói: "Dạo này có cảm giác mình làm việc như nhân viên văn phòng tổng giám đốc của anh vậy."

Lệ Đình Khâm đáp: "Anh cũng gần xong kế hoạch rồi, mai sửa lại một chút, sau đó điều chỉnh lịch trình, rồi mình đi chụp ảnh cưới."

Cố Thầm nói: "Bây giờ sửa luôn đi."

Lệ Đình Khâm cười: "Nhưng anh còn muốn làm một lần nữa."

Cố Thầm: "… Vậy anh làm việc của anh, em làm việc của em."

Nói thì nói vậy, nhưng cuối cùng Cố Thầm vẫn ngồi trong lòng Lệ Đình Khâm, bắt đầu xem lại kế hoạch đám cưới.

Lệ Đình Khâm hôn lên gáy cậu, trêu chọc: "Giáo sư Cố, thế này mà vẫn xem được à?"

Cố Thầm bình thản đáp: "Đồng hành học tập với anh bao nhiêu năm, ít nhất phải rèn luyện được khả năng này chứ. Lệ tổng, đoạn này sửa lại đi."

"Được."

Lệ Đình Khâm cười khẽ: "Giờ thì sao?"

Hơi thở của Cố Thầm thoáng rối loạn, nói: "Ừm… Lệ tổng định viết lại toàn bộ kế hoạch sao?"

Lệ Đình Khâm tiếp tục trêu đùa: "Giáo sư Cố thấy không thoải mái ở đâu? Không hài lòng điểm nào? Nói anh nghe, anh sửa lại giúp em."

Ở bên nhau bao năm, họ không chỉ hiểu rõ nhau về mặt tâm lý mà còn nắm rõ từng chi tiết trên cơ thể đối phương.

Cố Thầm đành vứt bản kế hoạch sang một bên, nói: "Vậy anh sửa cho thật tốt đi."

Dù lịch trình của cả hai đã kín mít, nhưng nhờ khả năng phối hợp ăn ý tuyệt đối, mọi chi tiết trong hôn lễ đều được sắp xếp hoàn hảo trước ngày diễn ra.

Cuối cùng Cố Thầm cũng hài lòng: "Hai đứa mình cùng làm việc này, nếu còn không xong thì mấy năm qua đúng là làm uổng phí rồi."

Người bạn được mời làm phù rể: "... Không phải chứ Cố Thầm, chẳng lẽ cậu còn mắc bệnh theo đuổi sự hoàn hảo trong chuyện kết hôn luôn à?"

"Cảm giác như cậu nhất định phải cưới Lệ Đình Khâm chỉ vì anh ta có thể cùng cậu cày cuốc, thỏa mãn chủ nghĩa cầu toàn của cậu vậy."

Khách mời trong hôn lễ có không ít nhân vật tiếng tăm, bên cạnh đó còn có những người bạn đã cùng họ trải qua các giai đoạn từ mẫu giáo, tiểu học, trung học đến đại học.

Những người đã quen họ từ bé tấm tắc: "Giới của chúng ta, cuối cùng vẫn là người quen kết hôn với nhau. Hôn nhân giữa hai nhà Cố – Lệ vốn là điều tất yếu sau nhiều năm hợp tác sâu rộng."

Những người bạn từ cấp hai, cấp ba thì cạn lời: "Mấy người đang nói gì thế? Hôn nhân chính trị cái gì? Hai người này hồi trung học đã là cặp đôi được công nhận rồi, không phải rõ rành rành à?" Dù lúc đó họ thản nhiên đến mức khiến người ta khó mà nghĩ họ đang yêu sớm.

Còn những người bạn đại học thì không biết đến danh hiệu "anh cả – anh dâu", nhưng lại từng bị cặp đôi "bạn học cày cuốc" này thống trị suốt bốn năm, họ cảm thán: "Đừng nhắc nữa, hai người này đúng là vua của sự chăm chỉ. Yêu nhau mà cũng cày hăng thế này, đúng là quá đáng sợ."

Nhóm khách mời này ngồi cùng một bàn, gom lại những mẩu ký ức về cặp đôi tân lang, như thể hoàn chỉnh lại cả cuộc đời họ.

"Khoan… Vậy là họ yêu nhau từ hồi mẫu giáo á? Yêu sớm đến mức này sao?"

"Không phải chứ… Đến tận đại học vẫn còn bên nhau? Kiên trì ghê đấy."

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là, mọi người đều có thể nhìn thấy, trong ánh mắt Cố Thầm và Lệ Đình Khâm vẫn tràn đầy yêu thương, thậm chí so với trước kia còn sâu sắc hơn. Tình yêu của họ không hề phai nhạt theo thời gian, mà dường như càng lắng đọng, càng nồng đậm hơn.

Lệ Đình Khâm đưa cho Cố Thầm một cuốn album: "Đây là những bức ảnh anh tìm lại được từ bạn bè và thầy cô."

Từ mẫu giáo đến đại học, những khoảnh khắc chung của họ được lưu giữ. Có bức do giáo viên gửi cho phụ huynh, như cảnh hai cậu nhóc ngồi bên nhau xây lâu đài cát; có bức do mẹ họ chụp, như lần hai đứa trẻ che chung áo đồng phục đi về trong cơn mưa; có cả ảnh từ báo chí, ghi lại khoảnh khắc họ giành vị trí thứ nhất và thứ hai trong kỳ thi vào cấp ba, đứng cạnh nhau nhận phỏng vấn; cũng có những bức do bạn bè chụp lại vì thấy thú vị, như cảnh Cố Thầm uống nước từ tay Lệ Đình Khâm trong một trận bóng rổ.

Diễn đàn trường cũng có không ít ảnh về họ: cùng học bài, cùng chạy bộ, cùng ăn cơm… Mọi ngóc ngách trong trường đều lưu lại dấu vết của hai người.

Cuối cùng là những tấm ảnh mà Lệ Đình Khâm tự giữ, ghi lại từng giai đoạn họ đã cùng nhau trải qua, từ những cậu bé đến những chàng trai, rồi trưởng thành. Từ sự thân thiết của tình bạn, tình thân, dần biến thành tình yêu.

Cố Thầm cảm thán: "Hình như trình tự của chúng ta đi ngược lại." Rất nhiều người yêu nhau rồi dần mất đi tình yêu, chỉ còn lại sự gắn bó và trách nhiệm. Nhưng họ thì khác.

Lệ Đình Khâm nắm lấy tay cậu, nói: "Như vậy rất tốt."

"Những bức ảnh này, mình không chiếu trong hôn lễ đâu, giữ lại làm kỷ niệm thôi."

Hai người nắm chặt tay nhau, cùng bước về phía trước, như cách họ luôn đồng hành, nâng đỡ, và tiến lên cùng nhau.

Nếu là đi ngược lại, vậy thì càng về sau, tình yêu của họ càng sâu đậm hơn.

Sau hôn lễ, họ lên đường ra nước ngoài tiếp tục việc học.

Lúc này, tài sản của "Lệ tổng" đã đủ để mua một căn nhà lý tưởng ở nước ngoài.

Hai người dọn vào nhà mới, cũng xem như đang hưởng tuần trăng mật.

Cố Thầm nhìn chằm chằm vào mười hộp đã hết sạch trong vòng một tháng, thở dài. Gần như cả tháng qua, cậu không bước ra khỏi căn nhà này, dù từng góc trong ngôi nhà đã được cậu "trải nghiệm" đầy đủ.

Cố Thầm chậm rãi nói: "Sao em cảm giác chúng ta còn trụy lạc hơn cả năm đầu đại học nữa… Mà lúc đó cũng chỉ có mấy ngày thôi mà."

Lệ Đình Khâm chu đáo xoa eo cho Cố Thầm, nói: “Đính hôn và kết hôn, mức độ khác nhau. Hơn nữa, khi bắt đầu lên lớp, chúng ta lại bận rộn rồi, lịch trình phải sắp xếp lại.”

Cố Thầm nói: “Anh đây là chủ nghĩa hưởng lạc trả thù đấy à?”

Nhưng khi nhìn vào lịch trình, Cố Thầm nói: “Thôi được rồi, làm thêm lần nữa đi, tuần sau em kín lịch học rồi.”

Mà Lệ Đình Khâm không chỉ có việc học, còn có cả công việc.

Hai người vẫn nên tranh thủ thời gian rảnh để làm những gì muốn làm.

Một năm sau, Lệ Đình Khâm hoàn thành chương trình học, chính thức vào tập đoàn làm việc. Trong khi đó, bằng cấp của Cố Thầm ở nước ngoài còn hai năm nữa mới hoàn thành, hai người bắt đầu cuộc sống xa cách địa lý.

Thế là họ lại mở khóa một hình thức trò chuyện video mới.

Hai năm sau, Cố Thầm nhận bằng thạc sĩ, chọn về nước học tiến sĩ. Hai người lại dọn về sống chung, tiểu biệt thắng tân hôn, sau hai năm xa cách…

Ngày nào Cố Thầm cũng chống eo, thở dài: “Bây giờ không có nguyên tháng để hưởng tuần trăng mật nữa. Nên anh đổi sang tăng tần suất mỗi tối à?”

Lệ Đình Khâm vẫn chu đáo xoa eo cho cậu, nói: “A Thầm vất vả rồi, anh không bị lụt nghề chứ?”

Cố Thầm nghĩ một chút, nói: “Cũng tạm, hay là luyện thêm chút nữa?”

Khi Cố Thầm lấy bằng tiến sĩ và chính thức vào làm việc trong một viện nghiên cứu, Lệ Đình Khâm đã là một nhân vật hô nưa

gọi gió trong giới kinh doanh.

Là người nắm quyền một tập đoàn lớn, với khối tài sản, địa vị, ngoại hình và thủ đoạn như thế… những kẻ muốn quyến rũ, leo lên giường, tự tiến cử bản thân nhiều không kể xiết.

Đám cưới hoành tráng giữ nhà họ Lệ và nhà bọ Cố đã diễn ra từ nhiều năm trước, những người không rõ tình hình năm đó đều nghĩ đây là một cuộc hôn nhân thương mại giữa các thế gia.

Mà vị tiên sinh họ Cố kia, hìnhnhư lúc nào cũng chỉ mải học hành, giờ mới bắt đầu làm việc, so với Lệ tổng danh tiếng lẫy lừng, chỉ là một người vô danh tiểu tốt.

“Giáo sư Cố, kinh phí tháng sau của phòng thí nghiệm…” Một nghiên cứu viên trong viện lộ vẻ khó xử.

Đây là một dự án nghiên cứu cực kỳ tốn kém, làm được hai năm thì ông chủ lớn bỏ chạy. Không biết gia đình giáo sư Cố có chỗ dựa thế nào mà cậu có thể tự mình tiếp quản.

Cố Thầm nói: “Không sao, tôi đi xin đây.”

Cậu vào phòng thay đồ, cởi áo blouse trắng, đổi sang một chiếc sơ mi trắng và đeo kính gọng vàng không độ.

Một nghiên cứu viên mới đến năm nay nhìn mà ngơ ngác, hỏi: “Giáo sư Cố, thầy làm gì vậy…”

Anh ta nhớ giáo sư Cố bảo dưỡng mắt rất tốt, là người duy nhất trong viện nghiên cứu không bị cận thị, sao bỗng nhiên lại đeo kính? Còn phối với sơ mi trắng nữa…

Nhưng phải nói thật, trông đúng là có cảm giác, giống hệt hình tượng cao thủ lạnh lùng, trí tuệ siêu phàm trên mạng.

Một đồng nghiệp từng học chung với Cố Thầm ở Đại học Q lập tức kéo anh nghiên cứu viên lại, thần thần bí bí nói: “Cậu không hiểu đâu, đừng xen vào. Cẩn thận biến thành một phần trong trò chơi của hai đại lão.”

Cố Thầm đến tập đoàn Lệ thị, từ quầy lễ tân đến cấp cao không ai là không nhận ra cậu, tất cả đều chào hỏi.

Khi bước vào văn phòng Lệ Đình Khâm, anh đang uống cà phê, thấy Cố Thầm thì suýt bị sặc: “Khụ khụ! A Thầm! Em đây là…”

Cố Thầm nhướng mày, nói: “Lệ tổng, tôi đến xin kinh phí.”

Lệ Đình Khâm nhìn đồng hồ, đúng là vừa tròn giờ tan làm, nói: “Giáo sư Cố, đây là thái độ cầu xin của em sao? Tôi vẫn chưa thấy thành ý của em đâu.”

Cố Thầm nói: “Không muốn làm ở đây à? Vậy qua phòng nghỉ đi.”

Địa điểm được đổi sang phòng nghỉ, Cố Thầm ngồi bên mép giường, chiếc sơ mi trắng khiến cậu trông vừa lạnh lùng vừa mong manh. Cậu hơi cúi mắt xuống, nói: “Lệ tổng, muốn cởi thì cởi đi.”

Lệ Đình Khâm tiến đến ôm lấy cậu, nói: “Vậy hôm nay chơi giáo sư Cố bán thân cầu kinh phí sao?” Sau đó tiện tay tháo kính của cậu xuống, bật tung cúc áo sơ mi trắng.

Mãi đến khi trời sập tối, đèn đường rực rỡ, Cố Thầm mới lấy lại hơi thở, liếc Lệ Đình Khâm một cái, nói: “Lệ tổng, vẫn còn bước cuối cùng đấy.”

“Được thôi, giáo sư Cố.”

Lệ Đình Khâm trực tiếp bế Cố Thầm đặt lên bàn làm việc, rút sổ séc ra ký một tấm, hỏi: “Mười triệu có đủ không?”

Cố Thầm nói: “Không đủ thì tôi lại tìm anh ký tiếp.”

Lệ Đình Khâm lại hỏi: “Có muốn thử ngay tại đây không?”

Cố Thầm nói: “Thôi đi, bàn làm việc của anh cứng quá, về nhà đi.”

Lệ Đình Khâm lấy bộ quần áo dự phòng của Cố Thầm trong phòng nghỉ đưa cho cậu thay, hai người thu dọn xong xuôi rồi cùng nhau rời đi.

Trợ lý mới Tiểu Lưu hôm nay vẫn còn tăng ca vì có một số việc chưa xử lý xong. Cậu ta chợt nhìn thấy Lệ Đình Khâm và Cố Thầm tay trong tay bước ra khỏi văn phòng.

Cậu ta lập tức trợn tròn mắt. Vị thanh niên vừa đẹp trai vừa lạnh lùng đó, lúc chiều đến mặc một chiếc sơ mi trắng, mọi người đều gọi là giáo sư Cố. Bây giờ đã tối muộn rồi mà mới từ văn phòng Lệ tổng đi ra… hơn nữa còn thay một bộ đồ khác…

Sau đó, Lệ tổng nhìn thấy cậu ta, nói: “Tiểu Lưu? Còn tăng ca muộn thế này à? Nhớ chấm công để tính tiền tăng ca nhé.”

“Còn nữa, phiền cậu chuyển mười triệu vào tài khoản của giáo sư Cố. Nếu không biết số tài khoản, hỏi trợ lý Trần là được.” Séc chỉ là đạo cụ, nếu thật sự cầm séc đi nhận tiền thì thủ tục cũng khá rườm rà.

“Vâng, Lệ tổng.” Tiểu Lưu kinh ngạc tột độ. Chẳng lẽ đây là một vụ giao dịch tiền - sắc sao? Chỉ ngủ một đêm đã có ngay mười triệu?

Hôm sau, cậu ta không kìm được mà tìm trợ lý Trần hỏi số tài khoản. Đến khi thấy đó là tài khoản công của một phòng thí nghiệm nào đó, cuối cùng cậu ta không nhịn nổi mà hỏi: “Anh Trần, giáo sư Cố hôm qua là thế nào vậy? Tôi thấy anh ấy… rồi Lệ tổng bảo tôi chuyển cho anh ấy mười triệu.”

“Khoản kinh phí này là do tập đoàn Lệ thị đầu tư à?”

Trợ lý Trần nhìn cậu ta bằng ánh mắt phức tạp, nói: “Cậu biết giáo sư Cố có thân phận gì không?” Không thể không nói, màn “diễn” của Cố tiên sinh thật sự rất hiệu quả, xem cậu nhóc này bị lừa thế nào kìa.

“Bọn họ…” Trong đầu Tiểu Lưu lúc này đã xuất hiện vô số giả thuyết.

Trợ lý Trần vỗ vai cậu ta, nói: “Họ đã kết hôn tám năm rồi. Sau này nhớ kỹ, Cố tiên sinh là bạn đời hợp pháp của Lệ tổng.” Để tránh việc vô tình trở thành một phần trong trò chơi của họ.

Tiểu Lưu: “Hả???” Đúng là dân thành phố biết chơi thật.

Chương 79: Phiên ngoại 4 (1/6): IF Song A tái hợp.

“Đại nhân, nếu việc thẩm vấn thượng tướng Lệ Đình Khâm chưa có tiến triển gì thêm, thư ký xứ yêu cầu chúng ta phải tổ chức phiên xét xử vào ngày kia và đưa ra quyết định xử lý.”

Bên ngoài Bộ Giám sát Đế quốc, vô số thường dân từ tinh cầu thủ đô đã tụ tập, ai nấy đều phẫn nộ. Có người giơ cao biểu ngữ, có người hô khẩu hiệu, yêu cầu thả Thượng tướng Lệ Đình Khâm.

Trên tầng cao của tòa nhà thép được canh phòng nghiêm ngặt của Bộ Giám sát, Thứ trưởng Bộ Giám sát Chu Viễn nhìn xuống đám đông phía dưới, dập điếu thuốc trong tay rồi nói: “Nếu chỉ là áp lực dư luận, Ban thư ký hoàn toàn không cần vội. Chúng ta phải cho nhà họ Lục một lời giải thích, và càng phải cho Lệ Đình Khâm một bài học...”

Lệ Đình Khâm xuất thân tiện dân, hai năm trước được bổ nhiệm làm Tổng tư lệnh quân sự cao nhất phụ trách phòng thủ biên giới ở khu vực phía đông Đế quốc. Bộ Tổng chỉ huy Đế quốc đã cử Lục Khang đến làm chỉ huy giám sát.

Nhưng 1 tháng trước, khi trùng tộc bất ngờ xâm lược quy mô lớn, Lệ Đình Khâm không chấp nhận sự chỉ huy của Lục Khang, tự ý hành động cùng thuộc hạ, dẫn đến toàn bộ Bộ chỉ huy do Lục Khang đứng đầu bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tuy nhiên, chính Lệ Đình Khâm đã dẫn quân tiêu diệt toàn bộ trùng tộc, đoạt lại 17 hành tinh có sự sống, lập nên chiến thắng lớn nhất của Đế quốc trong suốt một thế kỷ – một kỳ tích chưa từng có trong bối cảnh Đế quốc liên tục thất bại, bị đẩy lùi bởi trùng tộc. Nhờ vậy, anh trở thành anh hùng trong miệng thường dân Đế quốc.

Thư ký báo cáo: "Nhưng tổ điều tra đã tiến hành xem xét toàn diện trận chiến này. Quyết sách của Thượng tướng Lệ không có vấn đề, chỉ có thể nói rằng giữa Thượng tướng và Chỉ huy Lục đã xảy ra bất đồng về quyền chỉ huy. Cùng lắm, chúng ta chỉ có thể cáo buộc ngài ấy vi phạm quân lệnh…"

Chu Viễn lật giở những tài liệu dày cộp từ tổ điều tra trên quang màn, chậm rãi nói: "Nhưng ai có thể khẳng định quyết định của Chỉ huy Lục là sai lầm? Việc rời khỏi hệ thống chỉ huy đã là một vấn đề nghiêm trọng. Hơn nữa, hành động của Lệ Đình Khâm còn khiến Đế quốc mất đi một chỉ huy trẻ tuổi và xuất sắc như Lục Khang, thậm chí làm cả Bộ chỉ huy bị xóa sổ."

Lục Khang là hậu bối được nhà quý tộc Lục đặt kỳ vọng lớn. Việc gửi anh ta đến tiền tuyến biên giới làm chỉ huy là để tăng thêm thành tích, tạo bệ phóng cho con đường tiến vào trung tâm quyền lực của Đế quốc. Nhưng giờ đây, Lệ Đình Khâm đã khiến nhà họ Lục mất đi con bài quan trọng nhất, làm sao họ có thể dễ dàng bỏ qua?

Tuy nhiên, Chu Viễn hiểu rằng, khi chuyện này rơi vào tay Bộ Giám sát, nó chẳng khác nào một củ khoai nóng bỏng tay.

Ông ta lại châm một điếu thuốc, nói: "Thông báo với ban thư ký rằng tình hình chiến dịch này rất phức tạp, chúng ta không thể xử lý một mình, cần có sự tham gia thẩm định của Bộ Tổng chỉ huy để đảm bảo quyết định được công bằng và hợp lý."

Bề ngoài là vậy, nhưng ông ta đã ngầm gửi tin cho ban thư ký, bày tỏ mong muốn Tổng chỉ huy Cố tham gia vào vụ việc này.

Vị chỉ huy thứ ba của Bộ tư lệnh Đế quốc, phó Tổng chỉ huy Cố Thầm, sinh ra trong nhà họ Cố, một trong những gia tộc quý tộc hàng đầu của đế quốc. Cậu là thành viên của đội ngũ chính trị mà Hoàng đế đang đào tạo cho người kế vị tương lai của mình.

Năm xưa, khi Lệ Đình Khâm còn là một trong số hiếm hoi những Alpha cấp SSS của Đế quốc, chiến công hiển hách, được ca tụng là "ánh sáng của thường dân", đáng lẽ sẽ có một con đường thăng tiến rộng mở trong quân đội.

Thế nhưng, ngay vào lúc anh đạt đến đỉnh cao danh vọng, chính Cố Thầm đã ký một lệnh điều động, đá anh xuống vùng biên giới hỗn loạn, không chỉ là giáng chức trá hình mà còn chẳng khác gì lưu đày.

Giờ đây, nếu Bộ Tổng chỉ huy phái Cố Thầm đến xử lý vụ việc này, một khi Lệ Đình Khâm lại rơi vào tay cậu, e rằng kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì.

—

"Thượng tướng Lệ là anh hùng của Đế quốc! Dựa vào đâu mà họ lại giam ngài ấy?"

Lực lượng cảnh vệ vũ trang cùng đoàn xe mở đường tách đám đông đang sục sôi, hộ tống một chiếc tàu bay quân sự của Bộ Tổng chỉ huy.

"Chuyện này có vẻ lớn đây, lại là vị quan chức cấp cao nào đến thế?" Người dân bàn tán xôn xao.

"Tiếng nói của chúng ta có tác dụng đấy!"

"Thả Thượng tướng Lệ ra! Thả Thượng tướng Lệ ra!"

Chiếc xe lơ lửng từ từ tiến vào cổng chính của Bộ Giám sát, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt.

Trong khoang xe, Cố Thẩm khoác trên mình bộ quân phục trắng, nhìn lướt qua tài liệu trên quang màn rồi hờ hững liếc xuống đám đông bên ngoài. Cậu chẳng mấy để tâm, chỉ thản nhiên hỏi: “Ai xúi giục đám này vậy? Bảo họ dẹp đi.”

Dưới tòa nhà Bộ Giám sát, Châu Viễn đã dẫn theo các quan chức cấp cao đến đón tiếp: “Chào ngài, Tổng chỉ huy Cố.”

"Chào Bộ trưởng Chu."

Cố Thẩm tháo găng tay, đưa cho thư ký rồi bắt tay Chu Viễn, bình thản nói: “Theo quy trình, Bộ Tổng chỉ huy chỉ cần có mặt trong phiên xét xử.”

Hai người tuy cùng cấp bậc, nhưng Chu Viễn đã lộ vẻ già nua, còn Cố Thẩm vẫn đang ở độ tuổi sung sức, tiền đồ vô lượng. Giọng điệu của Chu Viễn khó tránh khỏi có chút lấy lòng: “Đúng vậy, nhưng dù sao Chỉ Huy Lục cũng là nhân tài kiệt xuất của quý bộ, tốt hơn hết vẫn nên hỏi qua ý kiến của ngài.”

Nghe Chu Viễn khen ngợi Lục Khang, Cố Thẩm không đưa ra đánh giá gì, chỉ nói: “Vậy đi thôi.”

Trong căn “phòng thẩm vấn”, ánh sáng mờ tối, một quân nhân khoác bộ quân phục đen bắt chéo chân, dáng vẻ thư thái tựa lưng vào ghế sô pha. Cố Thẩm chỉ nhìn anh một cái rồi dời mắt đi.

Nói là “thẩm vấn”, nhưng thật ra Bộ giám sát cũng chỉ dám giam lỏng, phần lớn là tra hỏi, dù sao Lệ Đình Khâm và Chu Viễn cũng ngang cấp. Khi đã giành được chiến thắng, chuyện chống lệnh cấp trên có thể to mà cũng có thể nhỏ, Chu Viễn không muốn đắc tội chết với anh.

Nhìn thấy Cố Thẩm ngồi xuống đối diện, ánh mắt Lệ Đình Khâm trầm xuống, nói: “Chỉ huy Cố, đã lâu không gặp.”

Cố Thẩm mở hồ sơ vụ án, hình ảnh chiến trường ba chiều xuất hiện trong phòng, cậu nói: “Thượng tướng Lệ, hiện tại tôi là thẩm vấn quan của ngài, hy vọng ngài có thể trả lời trung thực những câu hỏi của tôi.” Thư ký theo thói quen của cậu, đưa một ly nước ấm đến bên tay.

Chu Viễn cứ tưởng hai người này gặp nhau chắc chắn sẽ căng thẳng như dây cung, không ngờ Chỉ huy Cố lại công tư phân minh đến mức lạnh nhạt như vậy.

Cố Thẩm nói: “Ngày 6 tháng 11, lúc 23 giờ 19 phút, vì sao ngài lại quyết định từ bỏ tinh cầu 346B nơi đóng biên tổng chỉ huy? Lúc đó, Chỉ huy Lục đã hạ lệnh…”

Lệ Đình Khâm đáp: “Quân chính quy đóng tại biên cảnh Đế quốc không thể đủ sức duy trì chiến đấu toàn tuyến. Chỉ huy Lục đóng quân tại 346B hoàn toàn có năng lực tự vệ, nhưng 317C là một hành tinh thương mại, tôi không thể vì bảo đảm an toàn cho chỉ huy Lục mà bỏ mặc sinh mạng của hàng tỷ công dân Đế quốc. Một vấn đề đơn giản như vậy, Chỉ huy Cố cũng cần hỏi sao?”

Chu Viễn cảm thấy Cố Thẩm thật sự đã đánh trúng điểm mấu chốt. Lệ Đình Khâm vì một đám dân đen mà bỏ rơi công tử nhà họ Lục, chẳng phải đang trắng trợn không xem tầng lớp thượng lưu của Đế quốc ra gì hay sao?

Cố Thẩm không có bất kỳ phản ứng nào với câu trả lời của Lệ Đình Khâm, chỉ tiếp tục hỏi: “Sau khi chỉ huy Lục gửi yêu cầu thiết lập liên kết tinh thần, ngài đã từ chối. Lý do là gì?”

Lệ Đình Khâm ngửi thấy một mùi bạc hà thoang thoảng trong không khí, khẽ cười, nói: “Tôi đã nói rồi, trừ khi Tổng chỉ huy Cố đích thân ra mặt, còn không thì loại chiến dịch cấp độ này căn bản không tới lượt chỉ huy Lục chỉ tay năm ngón.”

Chu Viễn bổ sung: “Tổng chỉ huy Cố, theo tôi được biết, từ khi thượng tướng Lệ vào quân đội đến nay, chưa bao giờ chấp nhận liên kết tinh thần với bất kỳ chỉ huy nào do Bộ Tổng chỉ huy cử đến. Điều này có phải…”

Cố Thẩm không nói gì, nhưng cậu có thể ngửi thấy pheromone tỏa ra trong không khí, một mùi hương như biển cả, trong lành và sâu thẳm.

Những người khác trong phòng thậm chí không thể nhận thức được đó là mùi gì. Dù quân nhân khoác trên mình bộ quân phục đen chỉ để lộ một chút, nhưng đó đã là sự áp chế tự nhiên đến từ cùng một đẳng cấp. Một số người không chịu nổi mà lảo đảo, thậm chí có người trực tiếp quỳ rạp xuống.

Chỉ có thẩm vấn quan ngồi đối diện vẫn vững vàng như núi.

Cố Thẩm nhấp một ngụm nước, thong thả nói: “Thượng tướng Lệ, thu liễm lại đi.”

Lệ Đình Khâm khẽ gật đầu: “Xin lỗi, kỳ mẫn cảm sắp đến, tôi đã ở đây mấy ngày, bên người không có thuốc ức chế đặc chế, khó mà kiểm soát.”

Giọng điệu của anh vẫn bình thản, nhưng hàng mày hơi nhíu lại. Đã bảy năm không gặp, trước giờ anh luôn dựa vào thuốc ức chế, nhưng bây giờ, khi lại ngửi thấy mùi hương của Cố Thẩm, anh cũng không chắc chắn về trạng thái của cơ thể mình nữa…

Chu Viễn đang run rẩy vì áp lực mạnh mẽ, vội vàng nói: “Thuốc ức chế dự phòng đâu? Mau mang đến đây.”

Nếu một Alpha cấp 3S mất kiểm soát trong kỳ mẫn cảm, hậu quả sẽ kinh khủng đến mức nào, ông ta không dám tưởng tượng.

Mẹ nó, Alpha chưa kết hôn đúng là không đáng tin chút nào!

Nhưng ngay sau đó, ông ta nghe thấy giọng nói bình thản của Cố Thầm: “Vậy thì trói lại hỏi tiếp.”

Chu Viễn: “…”

Má nó Chỉ huy Cố, ngài quả nhiên không hổ danh là kẻ đối đầu không đội trời chung với Thượng tướng Lệ!

Lệ Đình Khâm bắt đầu thở dốc, nhưng vẻ mặt và dáng vẻ vẫn ung dung. Anh nói: “Vô ích thôi, chỉ có thuốc ức chế đặc chế mới có tác dụng với tôi. Đề nghị của Chỉ huy Cố cũng không phải là cách tệ.”

Chu Viễn thực sự không chịu nổi nữa, nói: “ Tổng chỉ huy Cố, tôi ra ngoài liên lạc lấy thuốc ức chế trước, ngài cứ tiếp tục…”

Ngoài Cố Thầm là một Alpha cấp 3S ra, còn ai có thể chịu được nữa? Các Alpha khác đều rút lui.

Mấy Beta theo lệnh của Cố Thầm, trói chặt Lệ Đình Khâm lại, dù không bị ảnh hưởng bởi pheromone, nhưng vẫn sợ hãi lùi về sau.

Trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại hai người họ.

Cố Thầm lại ngồi xuống, bắt chéo chân, tiếp tục hỏi: “Thượng tướng Lệ, vào lúc 1 giờ 58 phút ngày 7 tháng 11…”

Lệ Đình Khâm khẽ thì thầm: “A Thầm…”

Một ly nước hắt thẳng vào mặt anh.

Cố Thầm nói: “Thượng tướng Lệ, tỉnh táo lại đi.”

Nước chảy dọc theo đôi môi mỏng của anh, anh liếm nhẹ, hình như nếm được mùi bạc hà nhàn nhạt trong đó.

Anh cười khẽ, nói: “Chỉ huy Cố, nếu ngài nghi ngờ độ tỉnh táo của tôi lúc này, vẫn còn một cách hiệu quả hơn.”

“Hãy trực tiếp liên kết tinh thần với tôi, rồi ngài sẽ biết tất cả những gì mình muốn biết.”

—

Tiểu kịch trường:

Lệ tổng: A Thầm, sao em lại thưởng cho tôi?

Chương 80: Phiên ngoại 4 (2/6): IF Song A tái hợp.

Dù là kẻ tù tội thấp hèn nhất, cũng hiếm khi bị ép xâm nhập vào vùng ý thức để đọc ký ức. Cách này không chỉ gây tổn thương não bộ không thể phục hồi mà còn là một sự sỉ nhục khi tất cả bí mật đều bị phơi bày trước mặt quan thẩm vấn.

Với tư cách là một chỉ huy tinh thông về tinh thần lực của Đế quốc, một Alpha cấp SSS, việc xâm nhập vào vùng ý thức của phần lớn Alpha đối với Cố Thầm chẳng khác nào đi vào chỗ không người. Nếu muốn, cậu thậm chí có thể điều khiển đối phương đi vào chỗ chết.

Trong phòng thẩm vấn, hương biển tràn ngập không gian. Đối mặt với "lời mời" như vậy của Lệ Đình Khâm, Cố Thầm vẫn không dao động.

Vì không còn ai khác trong phòng, Cố Thầm cũng không tiếp tục những câu hỏi vô nghĩa nữa mà thẳng thắn: “Nói đi, Lục Khang đã biết được chuyện gì không nên biết? Vì sao nhất định phải để hắn chết?”

Với tư cách là một trong những Tổng chỉ huy quân đội Đế quốc, sau khi nhận được tài liệu về trận chiến này, Cố Thầm đã nhìn ra đây không phải là một tình huống bất khả kháng mà Lệ Đình Khâm bị động đối mặt. Ngược lại, anh chủ động bày trận, đưa Lục Khang vào chỗ chết.

Hơi thở của Lệ Đình Khâm gấp gáp, nói: “Chỉ huy Cố, từ khi nào thẩm vấn của Đế quốc không còn dựa trên sự thật mà lại chỉ là những suy đoán vô căn cứ về động cơ?”

Cố Thầm đáp: “Trùng tộc đã có trí tuệ từ lâu, chúng biết đánh vào chỉ huy của địch trước tiên. Anh lợi dụng điểm này để dụ địch vào sâu, cắt đứt đường lui của chúng, từ đó giành lại hơn 10 hành tinh có sự sống.”

“Nhưng với số quân trong tay anh, nếu anh không muốn Lục Khang chết, hắn chắc chắn sẽ không chết. Anh thà gánh lấy tội danh chống lệnh chỉ huy, khiến toàn bộ Bộ chỉ huy bị tiêu diệt, cũng quyết phải giết hắn… Thượng tướng Lệ, anh lại đang mưu tính điều gì ở biên giới?”

Lệ Đình Khâm đáp: “A Thầm… em thực sự đang dùng trí tuệ quân sự của mình để đánh giá quá cao anh rồi…”

Cố Thầm lạnh lùng: “Thượng tướng Lệ thật là không chịu hợp tác.”

Nói rồi cậu trực tiếp đưa tay bóp lấy cổ Lệ Đình Khâm, ép anh ngửa đầu ra sau. Những giọt nước rơi xuống từ khóe môi, chảy dọc theo đường nét sắc sảo của cằm anh, nhỏ xuống mu bàn tay Cố Thầm.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Lệ Đình Khâm, phản chiếu d.ục vọ.ng thuần túy của một Alpha trong kỳ mẫn cảm. Cố Thầm thậm chí có thể cảm nhận được yết hầu anh đang chuyển động dưới tay mình.

Giọng Cố Thầm càng thêm lạnh lẽo: “Thời gian của em có hạn, tự kiểm soát đi.”

Dây trói siết chặt lấy cơ thể rắn chắc bên dưới bộ quân phục đen của Lệ Đình Khâm, hai tay anh cũng bị trói chặt ra sau lưng.

Bị bóp cổ khiến anh khó thở, nhưng anh không hề giãy giụa. Dù những sợi dây đặc chế của Bộ giám sát này đối với anh chẳng khác gì trò trẻ con, chỉ cần muốn, anh có thể dễ dàng thoát ra bất cứ lúc nào.

Ngược lại, anh bật cười: “Chỉ huy Cố cũng từng là quan thẩm vấn của Bộ giám sát, chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn thôi sao?”

Trong phòng thực sự có đủ loại công cụ tra tấn, nhưng Cố Thầm buông anh ra, rút khăn giấy lau sạch nước trên tay, nói: “Chúng ta đều đã trải qua huấn luyện chống thẩm vấn tại Học viện Quân sự Đế quốc. Những gì anh không muốn nói, em không nghĩ dùng cách này có thể khiến anh mở miệng.”

“Nói đi, phải hay không phải?”

Hương bạc hà trong không khí càng nồng đậm hơn. Lệ Đình Khâm chạm mắt vào ánh nhìn sáng ngời của Cố Thầm, thoáng ngẩn ra, sau đó thở dài: “Nếu phải thì sao?”

Hai người xuất thân từ hai tầng lớp khác nhau, đại diện cho lợi ích của hai giai cấp khác biệt, định sẵn sẽ đi trên hai con đường đối lập.

Cố Thầm cười lạnh: “Tốt lắm, Thượng tướng Lệ.”

Cậu tiện tay ném khăn giấy vào thùng rác, mở cửa phòng thẩm vấn. Chu Viễn lập tức bước lên đón, còn thư ký thì nhanh chóng đứng chắn giữa anh và Cố Thầm, duy trì khoảng cách an toàn.

Chu Viễn hỏi: "Tổng chỉ huy Cố, thế nào rồi?" Tổng chỉ huy hành động thật bá đạo, đến thẩm vấn Lệ Đình Khâm mà còn yêu cầu tắt hết toàn bộ giám sát.

Cố Thầm giơ tay nhận đôi găng thư ký đưa cho, điềm nhiên đeo vào, đáp: “Có thể tiến hành xét xử đúng lịch trình rồi. Những chuyện còn lại, Bộ tổng chỉ huy sẽ tự cân nhắc.”

Chu Viễn sững sờ, có ý gì đây? Người chết là một chỉ huy của Bộ tổng chỉ huy, ý của Cố Thầm là định giáng một đòn nặng nề vào Lệ Đình Khâm rồi lại nhẹ nhàng tha cho anh? Không nể mặt nhà họ Lục một chút nào sao?

Dĩ nhiên, tiếp tục giam giữ Lệ Đình Khâm cũng không phải là một lựa chọn tốt về mặt dư luận. Cố Thầm nguyện ra tay trực tiếp đắc tội với nhà họ Lục, với ông ta mà nói cũng là một chuyện tốt.

“Bộ trưởng Chu, nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép cáo từ trước.”

Rõ ràng, Cố Thầm chỉ thông báo cho Chu Viễn về quyết định của mình, chứ không có ý định bàn bạc.

Chu Viễn đáp: “Được, được, ngài vất vả rồi.” Đám chỉ huy này lúc nào cũng có thói quen độc đoán, mà ở trên người Tổng chỉ huy Cố thì điều đó lại càng rõ rệt.

Tiễn Cố Thầm đi xong, Chu Viễn vội vàng lao vào phòng thẩm vấn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Lệ Đình Khâm vẫn bị trói chặt, tóc và vạt áo ướt sũng, trên cổ còn hằn rõ dấu vết của bàn tay ai đó.

Chu Viễn kinh hãi, dù Lệ Đình Khâm trở về Đế Đô trong tình thế bị kiểm soát, anh vẫn là một nhân vật nắm giữ quân quyền và chính quyền. Dù thẩm vấn thế nào, bản thân ông cũng phải để anh ngồi trên ghế sô pha.

Vậy mà Cố Thầm lại trói anh, dội nước, còn siết cổ anh đến mức này. Thật sự không sao chứ?

Ông định sai người cởi trói cho Lệ Đình Khâm thì đã thấy anh nhẹ nhàng giật tay một cái, sợi dây đặc chế dành riêng cho Alpha của Bộ hiám sát lập tức đứt tung như không có gì.

Chu Viễn thậm chí còn cảm nhận được pheromone mang đầy áp lực kia, suýt nữa lại quỳ rạp xuống đất.

Chu Viễn: "?" Nếu đã có thể tự cởi trói, vậy sao lúc bị Cố Thẩm hành hạ lại không làm? Chẳng phải đang tùy người mà hành xử hay sao?

Lệ Đình Khâm xoay xoay cổ tay, nói: "Bộ trưởng Chu, phiền ông gọi phụ tá của tôi mang thuốc ức chế đặc chế vào đây."

Chu Viễn cảm thấy giữ một Alpha cấp SSS trong kỳ mẫn cảm ở đây chẳng khác gì đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh, bèn trực tiếp hỏi: "Hay là tôi tìm một Omega giúp ngài giải quyết nhé?"

Lệ Đình Khâm lạnh lùng liếc nhìn ông một cái.

—

Cố Thẩm ngồi lên xe lơ lửng để trở về. Những việc cậu căn dặn trước khi vào thẩm vấn đã có kết quả, đám đông bên ngoài đã bị giải tán, những kẻ cần bắt cũng đã bị bắt.

Thư ký báo cáo: "Đã tra ra, quả thật có nhà họ Lâm và nhà họ Vương đứng sau kích động."

Thực ra, Hoàng đế đã dè chừng Lệ Đình Khâm từ lâu. Lúc này lại xảy ra biểu tình, khiến dư luận dậy sóng, chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, điều này không hề có lợi cho Lệ Đình Khâm. Nhưng hai gia tộc kia, vì muốn đối phó nhà họ Lục, hoàn toàn không quan tâm đến tình cảnh của anh.

Cố Thẩm tiêm cho mình một liều thuốc ức chế, nhắm mắt lại, nói: "Âm thầm báo tin cho nhà họ Lục."

"Trong thời gian này, yêu cầu Trung tâm Thông tin tăng cường báo cáo tình hình hoạt động của trùng tộc ở các tinh khu xa xôi lên Bệ hạ."

“Điều chỉnh lại lịch họp của buổi xét xử sau hai ngày nữa.” Cố Thầm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Rõ.” Đối mặt với mệnh lệnh của Cố Thầm, thư ký chưa bao giờ hỏi tại sao, mà chỉ lập tức thực hiện.

Nhưng cậu ta vẫn lo lắng cho sức khỏe của Cố Thầm. Mỗi kỳ mẫn cảm, cậu đều dựa vào thuốc ức chế để chống đỡ. Trước đây, cậu có thói quen uống trà giống như giới quý tộc hoàng thất theo phong cách cổ điển, nhưng giờ đây lại chỉ có thể uống nước lọc.

Dù là Beta, cậu ta cũng hiểu rõ, những chỉ huy như Cố Thầm trong Đế quốc, có thể nói là có một không hai trong hàng triệu người. Tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc hệ thần kinh vô cùng nhạy cảm. Giờ đến cả trà cũng trở thành thức uống quá kí.ch thí.ch đối với cậu…

Hệ thần kinh của cậu, e rằng đã căng như một sợi dây đàn sắp đứt.

—

“Ầm!!!”

Ngay lúc đó, một vụ nổ dữ dội vang lên không xa, sóng xung kích khiến tàu bay khẽ rung lắc.

Cố Thầm mở mắt, liếc nhìn bên ngoài.

Chiếc xe nhanh chóng lấy lại thăng bằng, tiếp tục hành trình một cách ổn định.

Thiết bị liên lạc của thư ký cũng nhận được tin tức từ bên ngoài, cậu ta báo cáo: “Lại là một vụ ám sát nhắm vào ngài. Đội hộ vệ đã phát hiện trước và kích nổ sớm.”

Cố Thầm hỏi: “Có ai thương vong không?”

Thư ký đáp: “Biện pháp phòng ngừa của chúng ta rất chặt chẽ, chỉ có hai cảnh vệ bị thương nhẹ.”

Những năm qua, khi nắm giữ quyền lực trong Đế đô, Cố Thầm đã tiễn đi không biết bao nhiêu sĩ quan xuất thân bình dân, khiến vô số người hận cậu đến tận xương tủy. Việc bị ám sát đã trở thành chuyện thường ngày, ngay cả vệ đội bên cạnh cậu cũng đã quen với điều đó.

Cố Thầm nói: “Tiến hành trấn an nhân sự và điều tra hậu quả.”

—

Hai ngày sau, phiên xét xử diễn ra.

Với cấp bậc của Lệ Đình Khâm, Bộ giám sát không thể tự đưa ra quyết định xử lý.

Những đề xuất xử lý từ Bộ giám sát trong phiên họp phải được nhiều bộ phận tham dự thông qua, sau đó mới được Văn phòng thư ký của Hoàng đế ban hành.

Cuối cùng, Chu Viễn cũng không thể lấy thêm bất cứ lời khai quan trọng nào từ Lệ Đình Khâm. Ông càng nghiêng về nhận định của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm vì quân công và vì dân thường, đã lựa chọn hy sinh Lục Khang cùng với các chỉ huy của Bộ chỉ huy.

Bây giờ chỉ còn xem tội danh vi phạm quân lệnh này sẽ bị khuếch đại hay thu nhỏ lại mà thôi.

Chu Viễn tất nhiên đưa ra phương án xử lý trung dung nhất: giáng chức một bậc.

Nhưng Thứ trưởng Bộ Quân sự Ôn Thế Giang rõ ràng không hài lòng với kết quả này. Sau khi xem lại toàn bộ diễn biến sự việc, hắn là người đầu tiên lên tiếng: "Tổng chỉ huy Cố nghĩ thế nào?" Vì Lệ Đình Khâm thuộc Bộ Quân sự, hắn đương nhiên không muốn thấy Lệ Đình Khâm leo lên quá cao.

Thế nhưng, Cố Thầm lại thản nhiên đáp: "Khách quan mà nói, dù là tôi, trong tình huống đó cũng khó có thể đưa ra quyết định nào tốt hơn."

Ôn Thế Giang nhíu mày nhìn cậu. Sao lại thế này? Người đáng lẽ không muốn nhìn thấy Lệ Đình Khâm trở thành anh hùng đế quốc nhất, chẳng phải chính là Cố Thầm sao?

Trước khi Cố Thầm lên tiếng, dù mọi người cảm thấy trận đại thắng lần này của Lệ Đình Khâm rất đẹp mắt, họ vẫn đang suy nghĩ xem liệu có phương án nào tốt hơn để đối phó với trùng tộc hay không.

Nhưng giờ đây, vị chỉ huy tối cao của đế quốc đã khẳng định, khiến họ càng tin tưởng vào trận chiến mang tính sách giáo khoa* này. (kiểu như hoàn toàn đúng và không có giải pháp nào khác ấy)

Ôn Thế Giang lạnh giọng: "Những người chết chính là người của Bộ tổng chỉ huy các người đấy."

Cố Thầm không nói gì, chỉ thản nhiên liếc nhìn người nhà họ Lục, thế là họ lên tiếng: "Chiến trường luôn có hy sinh. Chỉ huy Lục Khang đã tử trận vì nước, chúng tôi dù đau buồn, nhưng cũng coi đó là vinh quang. Không thể đổ lỗi cho Thượng tướng Lệ..."

Ôn Thế Giang thoáng sững sờ.

Trung tâm dư luận tiếp lời: "Không thể giáng chức, thậm chí không thể có bất cứ hình thức xử lý nào công khai. Đây là một

chiến thắng vang dội hiếm thấy trong nhiều năm. Dù chúng ta không thể tạo ra anh hùng, chí ít cũng phải khích lệ sĩ khí."

Cuộc họp đi đến mức này, Ôn Thế Giang đã hiểu ra, sau lưng chuyện này, đã có người tính toán xong xuôi.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, thư ký gửi tin nhắn khẩn cấp: [Bệ hạ có ý định tiếp tục mở chiến dịch với trùng tộc trong năm nay.]

Hắn biết, mình nên dừng lại ở đây.

Cuối cùng, kết quả được thống nhất là, khấu trừ ba tháng lương, một hình phạt nực cười.

Ôn Thế Giang nhìn chằm chằm người đàn ông trong bộ quân phục trắng của Bộ tổng chỉ huy. Nếu có ai đủ khả năng cân bằng các thế lực, thì người đã dày công gây dựng vị thế trong Đế đô suốt bao năm như Cố Thầm chính là người đó.

Nhưng, cậu rốt cuộc đang toan tính điều gì?

—

Bước ra khỏi phòng họp, người nhà họ Lục cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ hiểu rõ năng lực của Lục Khang, gia tộc chỉ đưa hắn vào quân đội để mạ vàng, không ngờ cục diện một nơi mấy năm nay chưa từng có chiến sự lại đột nhiên thay đổi.

Nếu đi sâu vào phân tích từng chi tiết, e rằng bản thân Lục Khang cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn. Nhưng giờ người đã chết, không cần thiết phải kéo theo cả nhà họ Lục xuống nước, càng không thể để nhà họ Vương và nhà họ Lâm ngư ông đắc lợi. Chi bằng…

"Con trai nhà ta, nhờ tổng chỉ huy Cố chăm sóc."

Cố Thầm mỉm cười gật đầu: “Lục đại nhân khách sáo rồi. Tiểu công tử cũng dựa vào thực lực của mình để vào Bộ tổng chỉ huy mà.”

Sau đôi câu xã giao, Cố Thầm lên xe, ngồi im lặng một lúc.

Không biết có phải do cuộc gặp với Lệ Đình Khâm hôm trước không, mà kỳ mẫn cảm của cậu lại bị kích phát.

Sử dụng thuốc ức chế suốt bao năm, giờ tác dụng của nó trên cơ thể cậu ngày càng giảm dần.

Nhưng dù đang trong kỳ mẫn cảm, cậu cũng gần như không thể ngửi thấy pheromone của Omega. Những năm qua, dù là Omega cấp SSS, cũng không thể tương thích với cậu.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là cậu có thể chấp nhận pheromone của Alpha. Việc cậu ngửi được pheromone của Lệ Đình Khâm, chẳng qua là vì thuở thiếu niên, họ đã phải chịu đựng đau đớn và khó chịu của đồng loại khi sống cùng nhau trong căn phòng trọ tồi tàn ấy, thử đi thử lại vô số lần.

Tiêm thêm một liều thuốc ức chế, cậu khẽ cười lạnh: “Quân cách mạng à…”

Đúng vậy - một thủ lĩnh quân cách mạng và một kẻ cầm quyền quý tộc.

Chương 81: Phiên ngoại 4 (3/6): IF Song A tái hợp.

Cố Thầm ngửa đầu, mệt mỏi tựa vào ghế sau, chờ thuốc ức chế phát huy tác dụng, đồng thời dặn dò: “Đợi sau khi Lệ Đình Khâm rời khỏi Bộ giám sát, hãy theo dõi anh ta và thuộc hạ của anh, mọi động thái đều phải báo cáo cho tôi.”

“Lấy danh nghĩa Bộ tổng chỉ huy điều động cấm vệ quân xung quanh tinh cầu thủ đô, luôn trong trạng thái sẵn sàng phong tỏa toàn thành.”

Đêm hôm Bộ giám sát thả Lệ Đình Khâm, bệ hạ đã tổ chức tiệc mừng công trong cung điện để vinh danh vị anh hùng này.

Thị tùng đang chỉnh sửa lễ phục dạ tiệc cho Cố Thầm, là lượt phẳng phiu lớp vải thêu xa hoa. Càng tiến vào thời đại tinh tế với công nghệ hiện đại, giới quý tộc càng theo đuổi phong cách phục cổ trong ăn mặc, sinh hoạt. Trang phục của họ là những bộ đồ được thêu tay kỳ công, trong khi dân thường chỉ có thể mặc quần áo sản xuất hàng loạt bằng máy móc.

Cố Thầm tan làm ở Bộ tổng chỉ huy, cởi bỏ quân phục khoác ngoài. Chiếc sơ mi trắng được sơ vin gọn gàng trong quân phục, thắt lưng da đen làm nổi bật tỉ lệ cơ thể hoàn hảo, còn đôi bốt quân đội khiến cậu trông càng thêm cao ráo, gọn gàng và mạnh mẽ.

Cậu liếc nhìn thị tùng đang là lượt quần áo, giơ tay nói: “Không cần chuẩn bị nữa.”

Cậu lấy một chiếc áo khoác gọn nhẹ khoác lên vai.

Sức khỏe của bệ hạ ngày một suy yếu, tổ chức yến tiệc vào thời điểm này, ai cũng không thể đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đêm nay vào cung sớm đi, tôi cần diện kiến bệ hạ.”

—

Cố Thầm có quyền tự do ra vào hoàng cung ở mức độ rất lớn.

Dưới sự dẫn đường của cấm vệ quân, cậu tiến vào nơi sâu nhất trong hoàng cung - cung điện nơi bệ hạ đang tịnh dưỡng.

Hoàng đế đương triều của đế quốc đã hơn trăm tuổi. Dù quyền lực và tài phú có nhiều đến đâu, cũng không thể cứu vãn sự tàn phá của thời gian. Cơ thể ngài đã dần suy yếu vì tuổi tác.

Cố Thầm khẽ gật đầu, cung kính nói: “Bệ hạ.”

Lão Hoàng đế tựa lưng vào giường, trông vẫn khá tỉnh táo, có thể tiếp tục xử lý chính vụ của đế quốc. Lão tắt màn hình ánh sáng, nói: “Tiểu Thầm đến rồi à.”

Hoàng tử nhỏ mới 16 tuổi cũng đang ở bên cạnh lão hoàng đế, cất tiếng gọi: “Anh hai Cố.”

Nhà họ Cố là một trong những gia tộc quý tộc hàng đầu của đế quốc, quan hệ với hoàng thất vô cùng sâu sắc. Cha của Cố Thầm từng được lão Hoàng đế tín nhiệm, sau khi ông qua đời, trọng trách ấy lại rơi lên vai cậu.

Lão hoàng đế cười: “Tiểu Thầm, nghe nói lần này là con ra sức bảo vệ Lệ Đình Khâm? Xem ra đã chín chắn hơn nhiều so với trước đây.”

Cố Thầm đáp: “Chỉ là một chút cân nhắc. Hiện tại trùng tộc liên tục có động thái bất thường, đế quốc cần bọn họ, sau này Tiểu Ninh cũng cần bọn họ.”

Khoảng cách giàu nghèo ngày càng lớn, sự phân hóa giai cấp ngày càng sâu sắc, khiến mâu thuẫn nội bộ trong đế quốc ngày càng gay gắt. Trong khi đó, sự xâm lấn không ngừng của trùng tộc và không gian sinh tồn ngày càng thu hẹp của nhân loại cũng tạo ra áp lực khổng lồ từ bên ngoài.

Đế quốc dựa vào đâu để chống lại sự xâm lược của trùng tộc?

Những kẻ quý tộc đang đắm chìm trong hoan lạc ư?

Không.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào những sức mạnh kiên cường như Lệ Đình Khâm, đó mới là mâu thuẫn ngoại bộ cần được giải quyết trước tiên.

Về phần mâu thuẫn nội bộ… Cố Thầm đang chờ Lệ Đình Khâm châm ngòi cho sợi dây dẫn này.

Lão Hoàng đế quan sát Cố Thầm, chợt thở dài: “Tiểu Thầm, còn nhớ hồi con học ở Học viện Quân sự đế quốc, cứ hay chạy đến khu ổ chuột không? Khi thì xuống đấu trường ngầm đánh quyền đen, khi thì vào chợ đen buôn người để cứu dân nghèo…”

“Cha con lo đến mất ăn mất ngủ, bảo con rằng quân tử không đứng dưới tường nguy nan, sau này những người đó sẽ chẳng còn liên hệ gì với con. Nếu muốn cứu người, chỉ cần hạ lệnh là được.”

“Nhưng con lại nói, bọn họ cũng là một phần của đất nước này. Nếu muốn trị quốc, sao có thể không hiểu rõ họ?”

Thế nhưng, khi nói đến đây, lão oàng đế lại không có ý khen ngợi mà chỉ lắc đầu, nói: "Tiểu Thầm, làm Chỉ huy là một nghề tàn nhẫn. Vì thế, đừng làm kẻ theo đuổi lý tưởng. Con còn trẻ, nếu sớm vỡ mộng vì lý tưởng, sẽ càng đau khổ hơn. Hãy trở thành một người theo chủ nghĩa thực tế, có lẽ con sẽ tìm được vài đáp án trong hiện thực."

Cố Thầm khẽ cười khổ. Cậu từng nghĩ rằng, nhiệm vụ của một Chỉ huy là hy sinh số ít để bảo vệ số đông, và cậu sẵn sàng gánh chịu nỗi đau này.

Thế nhưng, khi chính mình mang theo lý tưởng ấy để thực sự thực hiện, cậu mới nhận ra rằng quyết sách của những người xung quanh phần lớn là hy sinh đa số dân thường để bảo vệ thiểu số quý tộc mà thôi.

Dù vậy, cậu cũng không thể để đất nước này sụp đổ. Dưới áp lực từ trùng tộc đang hăm he rình rập, một lần hỗn loạn sẽ kéo theo máu lửa triền miên.

Thế nên, tất cả những gì cậu làm bây giờ, đều là lựa chọn và cân nhắc khi đứng ở vị trí này.

Cố Thầm khẽ gật đầu: "Bệ hạ, cảm ơn người đã chỉ dạy. Thần sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Tất nhiên cậu không cho rằng "chủ nghĩa thực tế" của Hoàng đế là đúng đắn. Mấy chục năm cai trị, bệ hạ chỉ "thực tế" để hưởng lạc, kéo theo đó là khoảng cách giàu nghèo ngày càng lớn, và cuộc sống của dân thường càng trở nên tồi tệ hơn.

"Được rồi."

Nói nhiều như vậy, Hoàng đế cũng bắt đầu mệt mỏi, phất tay nói: "Tiểu Thầm, dẫn Ninh Nhi đến tiệc rượu làm quen với các tướng lĩnh biên cương vừa trở về đi. Lần này con đã bảo vệ Lệ

Đình Khâm, vừa hay để Ninh Nhi tiếp xúc nhiều hơn với bọn họ."

"Thần tuân chỉ."

Cố Thầm dẫn tiểu hoàng tử Sở Ninh rời khỏi cung điện, tiến về phía yến tiệc.

—

Sở Ninh là người thừa kế mà hoàng đế đã chọn, nhưng hai người lại chênh nhau gần trăm tuổi. Sở dĩ Hoàng đế có cậu ta chỉ là vì cảm thấy mấy người con trước đó đều không hợp ý, nên mới lợi dụng công nghệ hiện đại để "sinh" thêm một đứa.

Tam hoàng tử nhìn thấy Cố Thầm lại đi cùng Sở Ninh, sắc mặt hơi vặn vẹo, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thường, niềm nở tiến lên trò chuyện cùng Cố Thầm.

Tam hoàng tử là Omega được hoàng đế cho sinh ra theo cách tự nhiên, vì vậy hiện giờ đã 6, 70 tuổi, cơ thể cũng bắt đầu suy yếu.

Cố Thầm đối đáp vài câu rồi cảm thấy hắn có gì đó không đúng. Cả người như chìm trong sự hưng phấn kỳ quái.

Mật thám của cậu từng báo rằng gần đây quân cách mạng sẽ có hành động, nhưng Tam hoàng tử lại đang phấn khích chuyện gì?

Khẽ dặn dò thư ký vài câu, ánh mắt Cố Thầm dõi theo mọi người, hướng về phía Lệ Đình Khâm.

Dù giới quý tộc cảm thấy vị alpha cấp 3S này gần như là kẻ vô pháp vô thiên trong truyền thuyết, nhưng khi tận mắt nhìn thấy anh tại bữa tiệc, bọn họ mới phát hiện con người này lại khiêm tốn và bình thản đến vậy, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo của một kẻ xuất thân bần hàn khi bước lên địa vị cao.

Dĩ nhiên, dù cho anh có vươn lên được vị trí này, so với nền tảng mấy đời tích lũy của những gia tộc kia, anh vẫn chẳng khác gì kẻ quê mùa.

Quý tộc ở đây phần lớn đều có thợ may riêng, lễ phục đều được đo ni đóng giày bởi những người thợ thủ công. Còn giới tân quý có lẽ sẽ mặc hàng cao cấp theo xu hướng thời trang.

Nhưng Lệ Đình Khâm lại chỉ khoác lên mình một bộ trang phục chỉnh tề giản dị, không hề có hoa văn thêu thùa, vô cùng khiêm nhường. Phong cách này khá giống với Cố Thầm hôm nay, nhưng thân phận hai người lại khác biệt một trời một vực.

Chạm mắt với Cố Thầm, Lệ Đình Khâm lập tức bước lên, đưa tay ra, nói: "Tổng chỉ huy Cố, đa tạ ngài đã nương tay, giúp đỡ trong việc hòa giải."

Cố Thầm nhìn bàn tay của anh. Cậu mới tiêm thuốc ức chế buổi sáng, hôm nay không muốn tiêm thêm liều thứ hai.

Gần hai giây sau, cậu mới vươn tay phải vẫn đeo găng, bắt tay anh một cách tượng trưng, giọng điệu nhạt nhẽo: "Bổn phận mà thôi, Thượng tướng Lệ không cần khách sáo."

Hoàng đế bệ hạ chẳng còn sống được bao lâu. Nếu sau khi ngài qua đời, vấn đề quân cách mạng lại bùng nổ, e rằng cậu cũng khó mà giữ được thế cân bằng.

Nhìn thấy Cố Thầm bắt tay Lệ Đình Khâm mà thậm chí không tháo găng, lập tức có người "lịch sự" quay mặt đi, che môi cười khẽ.

Dù Tổng chỉ huy Cố có chịu ra tay bảo vệ Lệ Đình Khâm đi nữa, thân phận như anh cũng không thể vì thế mà có liên hệ gì với cậu.

Thế nhưng, bọn họ lại thấy Lệ Đình Khâm chẳng hề tỏ vẻ tức giận trước hành động gần như là sỉ nhục này. Anh vẫn giữ nụ cười, tiếp tục nói: "Tổng chỉ huy Cố có hứng thú trò chuyện về tình hình biên giới không?"

Cố Thầm nhìn anh, chợt nhớ đến chuyện lão Hoàng đế nhắc lại khi nãy.

Khi đó, bọn họ vẫn còn học trong Học viện Quân sự đế quốc. Lệ Đình Khâm học hệ tác chiến, còn cậu học hệ chỉ huy.

Dù Lệ Đình Khâm có thành tích xuất sắc nên được miễn giảm học phí, nhưng chi phí sinh hoạt đắt đỏ ở tinh cầu thủ đô và tiền bảo trì cơ giáp khiến anh vẫn phải làm thêm mấy công việc cùng lúc, túng quẫn đến mức leng keng.

Rất nhiều lần, "hẹn hò" của bọn họ chính là chạy đến đấu trường ngầm đánh quyền đen, sau đó cậu nhét toàn bộ tiền thưởng vào tay anh.

Cố Thầm vừa định nói gì đó thì thư ký đã lộ ra vẻ hơi sốt ruột. Cậu vẫn giữ nguyên nét mặt, mỉm cười với Lệ Đình Khâm: "Thượng tướng Lệ, tôi còn có việc, xin phép thất lễ."

Tim thư ký đập loạn, thậm chí không dám mở miệng giữa chốn đông người. Hắn đưa Cố Thầm đến một phòng hội đàm nhỏ rồi mới nói: "Đại nhân, tôi đã theo dõi người của Tam hoàng tử và phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Dưới lòng đất Hoàng cung có thể đã bị cài đặt một lượng lớn chất nổ… vị trí cụ thể vẫn chưa xác định được."

"Đại nhân, xin hãy nghe tôi, hiện tại ngài nhất định phải bám sát Tam hoàng tử. Trước khi tìm ra vị trí của đám thuốc nổ đó, chỉ có ở bên cạnh hắn mới là an toàn nhất."

Cố Thầm không giận mà bật cười: "Đây chính là an ninh của Hoàng cung?"

Hoàng đế chưa từng coi trọng đứa con trai này, năm xưa cũng chỉ giao cho hắn một số công việc bên lề, như cải tạo cung điện. Những chất nổ này, chắc chắn đã được cài đặt từ khi đó. Còn chuyện làm sao có thể thông qua kiểm tra nghiệm thu, chỉ có thể hỏi hoàng thất mà thôi.

Cố Thầm đã sớm chuẩn bị tinh thần đối đầu với Lệ Đình Khâm, nhưng không ngờ lại có kẻ muốn trực tiếp lật bàn.

Cậu nhanh chóng hạ lệnh: "Cậu tìm cách giữ chân Tam hoàng tử, không được để hắn rời đi. Tôi sẽ đi chuyển Hoàng đế đến nơi an toàn."

Lúc này, Hoàng đế tuyệt đối không thể chết.

Nhưng tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp sự điên cuồng của Tam hoàng tử.

Dù Cố Thầm đã lập tức gửi tin yêu cầu Hoàng đế rời đi, đồng thời nhanh chóng chạy đến, nhưng hắn còn chưa kịp đến tẩm cung của Hoàng đế thì toàn bộ Hoàng cung đã rung chuyển dữ dội, nhiều nơi phát nổ kịch liệt, mảnh đạn bay tứ tung.

Cố Thầm lập tức rạp người xuống, nhưng vẫn bị một vài mảnh đạn găm vào lưng. Trong làn khói bụi mù mịt, cậu chống người đứng dậy. Sức ép từ vụ nổ khiến cậu ho ra hai ngụm máu, thần kinh nhạy bén cũng đang ong ong rung lên.

Tầm nhìn lúc này cực kỳ hạn chế, nhìn về phía cung điện nơi diễn ra yến tiệc, hình như nó cũng đã bị đánh sập.

Tam hoàng tử muốn lấy mạng tất cả mọi người, không chừa một ai?

Cố Thầm cắn răng chịu đựng cơn đau, nhanh chóng chạy đến tẩm cung, nhưng rõ ràng họ vẫn chưa kịp sơ tán đến khu vực an

toàn. Đây là nơi chịu ảnh hưởng nặng nề nhất từ vụ nổ, khắp nơi đầy rẫy máu me, tàn tích, những thi thể bị xé nát.

Hoàng đế nằm giữa đống đổ nát, đôi mắt trợn trừng, đã tắt thở.

Nhưng Cố Thầm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cậu lục tìm hộp y tế trong tàn tích của phòng y tế gần đó, cắn mép áo sơ mi, dùng nhíp gắp mảnh đạn ra khỏi vết thương nơi eo, đơn giản khử trùng rồi bắt đầu khâu lại.

Những vết thương trên lưng khó xử lý hơn, nhưng cậu vẫn tự mình rút đạn ra từng cái một, khâu sơ qua. Chỉ có một mảnh đạn cắm quá sâu, tạm thời cậu không thể lấy ra ngay.

Sau khi xịt thuốc cầm máu lên tất cả vết thương, cậu dùng băng quấn chặt lại.

Rất nhanh sau đó, thuộc hạ của cậu đến nơi, đồng thời mang theo cả cơ giáp của cậu.

Cố Thầm thay bộ quân phục dự phòng trong cơ giáp, ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, trông cậu như không hề hấn gì sau vụ nổ.

Cậu hạ lệnh: “Không cho bất kỳ ai tiếp cận nơi này, tuyên bố rằng bệ hạ chỉ bị thương nhẹ trong vụ nổ và đang tịnh dưỡng.”

“Từ giờ trở đi, toàn bộ tinh cầu thủ đô tiến hành giới nghiêm.”

“Và vì Thượng tướng Lệ bị thương trong hoàng cung, hãy để anh ta ở lại đây nghỉ ngơi, không được phép rời đi.”

Chương 82: Phiên ngoại 4 (4/6): IF Song A tái hợp.

Cố Thầm uống một ống glucose do quan y đưa tới, nói: “Chuyện tôi bị thương, không thể để bất kỳ ai biết.”

Quan y nhanh chóng xử lý bộ quần áo dính đầy máu của Cố Thầm. Lượng máu mất đi thế này… nhiều vết thương như vậy… Cô thậm chí không dám tưởng tượng Tổng chỉ huy đã tự khâu vết thương trong tình trạng nào.

Quan y sốt ruột nói: “Tình trạng hiện tại của ngài ít nhất cũng nên để tôi làm sạch lại vết thương, nằm trong khoang trị liệu nghỉ ngơi vài ngày.”

Cố Thầm uống một ngụm nước lạnh, nuốt xuống mùi tanh của máu, sắc mặt không đổi nói: “Không kịp nữa rồi. Cô cứ sẵn sàng bất cứ lúc nào, nhưng đừng xuất hiện trước mặt người khác.”

Tình hình của đế quốc hiện tại đang trong một trạng thái cân bằng mong manh, nhưng một khi lão Hoàng đế qua đời, rất có thể sẽ lập tức sụp đổ.

Dù là các đại quý tộc đang dòm ngó, hay quân cách mạng sắp bùng nổ, đám con vô dụng của lão Hoàng đế có thể trấn áp được ai?

"Đi thôi." Khi mọi người còn đang chật vật chỉnh trang lại y phục, cố gắng hiểu rõ tình huống, Cố Thầm đã xuất hiện trước mặt họ với dáng vẻ hoàn hảo không chút tỳ vết.

Quân chính quy vũ trang tận răng đã bao vây chặt địa điểm tổ chức yến tiệc, nhưng Tam hoàng tử đã dẫn thuộc hạ rời đi mấy trăm mét. Quay đầu nhìn Cố Thầm vẫn nguyên vẹn như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt hắn kinh hãi.

Cố Thầm lạnh lùng ra lệnh: "Bắt hắn lại. Bệ hạ không khỏe, từ giờ mọi chuyện do tôi tạm thời xử lý."

Tam hoàng tử cũng chưa đến mức điên cuồng đến mức muốn giết sạch tất cả mọi người. Dù yến tiệc đã bị san bằng trong vụ nổ, nhưng thực ra nơi này lại chịu ảnh hưởng ít nhất. Chỉ cần hắn còn muốn một ngày nào đó bước lên ngôi vị, thì không thể đắc tội tất cả mọi người.

Người của Cố Thầm còn chưa kịp đuổi theo Tam hoàng tử thì đã bị quân đội từ ngoài cung chạy tới chặn lại. Tam hoàng tử xoay người đối mặt với Cố Thầm, đã có thêm phần tự tin.

Cố Thầm nhìn Ôn Thế Giang, cười nói: "Tôi cứ thắc mắc tại sao Tam hoàng tử lại có gan làm ra chuyện tày trời như thế này, hóa ra phía sau có Bộ trưởng Ôn chống lưng."

Ôn Thế Giang nói: "Tổng chỉ huy Cố, chân tướng vụ nổ này vẫn cần điều tra thêm. Ngài gán cho tôi tội danh lớn thế này, tôi thật sự không chịu nổi."

Tam hoàng tử lại mở miệng hỏi câu đầu tiên: "Tổng chỉ huy Cố, phụ hoàng thế nào rồi?"

Cố Thầm đáp: "Vẫn ổn. Tam hoàng tử, bệ hạ muốn gặp ngài, mời theo ta một chuyến."

Khi thấy Cố Thầm mang theo tinh nhuệ xuất hiện nguyên vẹn, lòng Tam hoàng tử đã lạnh đi một nửa. Bây giờ nghe Cố Thầm trả lời như vậy, hắn càng thêm nghi ngờ, lão già đó thật sự chưa chết.

Dù gì trước đó, ngay trong yến tiệc, Cố Thầm đã phát hiện ra kế hoạch của hắn và sắp xếp người đi chuyển lão già ấy đi trước.

Mặt khác, sau khi đến đây, Cố Thầm không hề đẩy Sở Ninh lên ngôi, mà trực tiếp thay mặt hoàng đế ra lệnh. Hắn cảm thấy với tính cách của Cố Thầm, cậu sẽ không làm chuyện vượt quyền như thế. Từng dấu hiệu đều chỉ ra rằng lão già vẫn còn sống.

Ôn Thế Giang không nhận lời khiêu khích của Cố Thầm, mà nói: "Tổng chỉ huy Cố, vào lúc này, bệ hạ nên ra mặt ổn định lòng dân."

Thư ký tìm cho Cố Thầm một cái ghế, cậu ngồi xuống, hai chân bắt chéo, phong thái vẫn hoàn mỹ không chút sơ hở. Tất cả mọi người đều lấm lem bụi bẩn, chỉ có cậu vẫn giữ nguyên bộ quân phục chỉnh tề, phong thái ung dung.

Cậu chậm rãi nói: "Bệ hạ đang chữa trị vết thương. Bộ trưởng Ôn, ngài cũng thật có mặt mũi, muốn bệ hạ đích thân ra gặp ngài? Hay là ngài cùng Tam hoàng tử đến diện kiến bệ hạ đi?"

Sau đó cậu quay sang dặn dò sĩ quan dưới quyền: "Thượng tá Lý, đưa tiểu hoàng tử đi bầu bạn với bệ hạ trước đi."

Hiện giờ hoàng cung đã nằm trong tay Cố Thầm, Ôn Thế Giang dĩ nhiên không dám đi. Hai bên chỉ có thể đối đầu từ xa.

Mà từ lời của Cố Thầm, không ai có thể suy ra kết luận gì. Dù sao thì sức khỏe của bệ hạ vốn đã không tốt, từ lâu đãvít xuất hiện trước công chúng. Bây giờ nếu bị thương không lộ diện cũng là chuyện bình thường.

Dựa trên hành động của Cố Thầm lúc này, bọn họ vẫn nghiêng về giả thuyết bệ hạ chưa chết, Cố Thầm chỉ đang thực hiện ý chỉ của bệ hạ.

Nhìn thấy tinh nhuệ dưới trướng Cố Thầm đang dần áp sát, Ôn Thế Giang quyết đoán ra lệnh: “Đi!”

Không ai muốn khai hỏa vào lúc này, dẫn đến một cuộc xung đột quy mô lớn ngay tại đế đô.

Cố Thầm cũng không truy đuổi gắt gao, chỉ lạnh nhạt căn dặn: “Không được để bọn chúng rời khỏi tinh cầu thủ đô.”

Quay đầu nhìn đám quyền quý tụ tập ở đây, Cố Thầm lại nói: “Chư vị, có lẽ dạo này tinh cầu thủ đô sẽ không yên ổn, làm phiền mọi người ở lại đây ít ngày.”

Những người có mặt không ai là kẻ ngốc. Họ thừa hiểu vụ nổ điên cuồng này chính là do tTam hoàng tử gây ra. Vì vậy, đương nhiên họ không thể tiếp tục đứng về phía hắn. Nhưng hiện tại, hình như Cố Thầm cũng có ý định nhân lúc Hoàng đế bị thương để cưỡng ép nhiếp chính.

Có người không nhịn được chất vấn: “Đây cũng là ý của bệ hạ? Ít nhất cũng nên để thủ tướng diện kiến bệ hạ!”

Cố Thầm lạnh nhạt đáp: “Chẳng phải tiểu Hoàng tử đã đi rồi sao? Tôi ngồi đây, chờ cùng mọi người.”

Sở Ninh quả thực đã diện kiến lão hHoàng đế, nhưng người cậu ta gặp chỉ là thi thể đã được chỉnh trang lại di thể.

"Điện hạ, xin nén bi thương." Thượng tá Lý đưa cho cậu ta một tờ khăn giấy, đặt tay lên vai cậu ta, giải thích tình hình.

“Ngài là người được bệ hạ nuôi dưỡng từ nhỏ, ngài phải biết nếu ngài lên ngôi ngay bây giờ sẽ xảy ra chuyện gì. Tổng chỉ huy Cố, ngài ấy...”

Tiểu Hoàng tử dần lau khô nước mắt.

Khi cậu ta quay trở lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu ta, lo lắng hỏi: “Điện hạ! Bệ hạ thế nào rồi?!”

"Phụ hoàng vẫn chưa thể rời giường..."

Sau đó cậu ta quay đầu nhìn Cố Thầm, ánh mắt có chút "bất bình", nhưng vẫn nói: "Phụ hoàng nói, bây giờ để ta nghe anh hai.”

Nhiều người nghe vậy thì thất vọng ngồi xuống. Phải rồi, nếu bệ hạ đã băng hà, thì Tiểu Hoàng tử, với tư cách là người thừa kế chính thức, sao có thể chưa kế vị? Sao có thể còn nhẫn nhịn trước việc Cố Thầm nắm quyền?

Chỉ có Lệ Đình Khâm nhìn Cố Thầm với ánh mắt sâu xa.

Giờ phút này, ánh mắt của Cố Thầm chạm vào anh, trong mắt chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Nếu lúc này có kẻ cản đường, cậu sẽ không ngại tiễn bất cứ ai xuống địa ngục.

Kế hoạch ban đầu của Tam hoàng tử là nhân cơ hội bữa tiệc quy tụ phần lớn quý tộc và chính khách của Đế quốc, khống chế toàn bộ bọn họ để đạt được mục đích của mình.

Nhưng không ngờ, Cố Thầm phản ứng quá nhanh, thậm chí còn đi trước một bước, nắm giữ toàn bộ những con bài quan trọng này trong tay.

Lực lượng quân bộ trải rộng khắp nơi, trên danh nghĩa, quân đội đồn trú ở các tinh hệ đều thuộc quyền quản lý của Ôn Thế Giang. Nhưng ở các địa phương, những người có thực quyền đều là lãnh chúa nắm giữ một phương. Chỉ cần hoàng đế vẫn còn sống, làm sao bọn họ có thể dễ dàng nghe lệnh của Ôn Thế Giang để nổi loạn?

Ôn Thế Giang có thể điều động thân tín đến cứu viện, nhưng Cố Thầm nắm trong tay quyền điều phối toàn bộ quân đội gần tinh cầu Thủ đô, dù chỉ là một con ruồi cũng không thể bay ra ngoài, bọn họ thậm chí không có cơ hội rời khỏi tinh cầu Thủ đô.

Tranh chấp giữa Tam hoàng tử và Cố Thầm đã bày ra trước mắt, trong lúc đó, Cố Thầm nhanh chóng nắm chặt quyền lực của Đế quốc trong tay.

Chỉ trong hai ngày, Cố Thầm đã tham dự bảy bữa tiệc, nâng ly chúc rượu không ngừng. Khi trở lại văn phòng của Tổng chỉ huy, bước chân cậu đã có phần lảo đảo.

Sắc mặt của sĩ quan y tế cực kỳ khó coi, nghiêm nghị nói: “Ngài không thể tiếp tục như vậy được nữa! Ngài phải vào khoang trị liệu ngay lập tức!”

Cô biết thể chất của Alpha rất mạnh mẽ, nhưng không ngờ Tổng chỉ huy Cố có thể chịu đựng đến mức này - uống rượu, vận động mạnh, thức đêm làm việc với cường độ cao, cho dù là Alpha cấp SSS cũng không thể chịu nổi chứ?

Cố Thầm day trán, nói: “Đợi thêm vài ngày nữa.”

Từ khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, thời gian của cậu đã được tính toán từng giây.

Ngay sau đó, Cố Thầm lấy danh nghĩa điều tra vụ nổ và chuyện của Tam hoàng tử, tiến hành một cuộc thanh trừng quy mô lớn đối với các thế lực trên tinh cầu Thủ đô.

Bất kỳ kẻ nào mới lên nắm quyền đều sẽ loại bỏ những kẻ chống đối, nhưng phương thức của Cố Thầm tàn nhẫn đến mức đáng sợ. Cậu gần như thanh trừng phần lớn những quý tộc "không biết điều" trên tinh cầu Thủ đô, khiến nơi đây suốt nhiều ngày liền chìm trong mùi máu tanh nồng nặc.

Cố Thầm đứng trên tòa nhà cao nhất Đế đô, thu trọn trung tâm quyền lực của Đế quốc vào tầm mắt. Đây chính là nơi cậu chỉ huy mọi chiến lược.

Thư ký báo cáo: "Thưa ngài, gần đây quân cách mạng có dấu hiệu hoạt động mạnh mẽ, hình như đang tìm cách giải cứu Thượng tướng Lệ."

Cố Thầm thản nhiên nói: "Bắt hết những kẻ nên bắt, đừng để bọn họ gây thêm phiền phức cho tôi vào thời điểm này."

Mỗi cuộc cách mạng chẳng qua chỉ là kết quả của mâu thuẫn ngày càng gay gắt, làm thay đổi sự phân chia tài sản. Quý tộc cũ bị chém đầu, quân cách mạng bước lên vũ đài, trở thành quý tộc mới.

Thế giới chẳng có gì mới lạ cả.

Công nghệ càng phát triển, con người cũng không vì thế mà bình đẳng hơn. Suy cho cùng, 80% dân nghèo còn không mua nổi thiết bị cá nhân, trong khi quý tộc sinh ra đã sở hữu vô số tư liệu sản xuất công nghệ cao. Xuất phát điểm chưa bao giờ cùng một vạch. Việc tiếp cận tài nguyên sản xuất công nghệ cao quá khó khăn, đồng nghĩa với việc người nghèo sẽ ngày càng nghèo, kẻ giàu lại càng giàu thêm. Quý tộc có được mọi thứ, hơn nữa còn là hợp pháp và chính đáng.

Nếu chế độ không thay đổi, tương lai cũng sẽ không thay đổi.

Nếu đã vậy, thì để cậu ra tay.

Đôi giày quân sự sạch sẽ giẫm lên bậc thang ẩm ướt, từng bước đi vào căn phòng giam tăm tối. Trưởng ngục gần như muốn trải thảm dưới chân Cố Thầm, khúm núm nói: "Dưới đất bẩn, ngài cẩn thận kẻo trượt."

Cố Thầm dừng bước trước mặt Lệ Đình Khâm, thư ký chu đáo đóng cửa lại, ra lệnh cho tất cả lui xuống.

Lệ Đình Khâm bị xích chặt tứ chi và cổ bằng xiềng xích đặc chế. Cố Thầm nói: “Thượng tướng Lệ, để anh chịu thiệt rồi, nhưng tôi cũng không còn cách nào khác."

Alpha cấp SSS có chiến lực đơn binh mạnh nhất, chuyện dùng tay xé đứt xiềng xích hoàn toàn không phải bất khả thi. Cố Thầm quá hiểu anh, nên cũng biết cách hạn chế hành động của anh.

Cậu bình tĩnh nói: “Yêu cầu của các anh, tôi sẽ giúp thực hiện, nhưng với điều kiện, anh phải ở lại đây mãi mãi.”

Lệ Đình Khâm ngước mắt nhìn cậu, chắc chắn nói: “A Thầm, cậu bị thương rồi. Nhiệt độ cơ thể, nhịp tim, hơi thở của cậu đều bất thường.”

Với tinh thần lực mạnh mẽ của Lệ Đình Khâm, việc cảm nhận được những điều này là hoàn toàn bình thường. Nhưng Cố Thầm lại đột ngột siết chặt xiềng xích trên cổ anh, lạnh giọng nói: “Có phải tôi nên gắn thêm thiết bị hạn chế tinh thần lực cho anh không?”

Lệ Đình Khâm bị ép phải ngẩng cao đầu, trầm giọng hỏi: “A Thầm, rốt cuộc em định làm gì?”

Cố Thầm đáp: “Tôi nói rồi, tôi sẽ giúp các anh đạt được mục tiêu, nhưng điều kiện là anh phải mãi mãi ở lại đây. Thế nào?”

Xiềng xích càng lúc càng siết chặt, Cố Thầm cúi xuống, hôn lên môi anh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta có thể thử lại, giống như trước kia.”

12 năm sau, Lệ Đình Khâm một lần nữa nếm được nụ hôn của Cố Thầm. Nhưng giữa hương bạc hà nồng đậm ấy, anh lại cảm

nhận được sự điên cuồng ẩn chứa trong đó.

Mà xiềng xích trói buộc tứ chi anh, khiến anh không thể ôm lấy cậu.

Lệ Đình Khâm nói: “Mục tiêu của tôi… tôi muốn tự mình thực hiện nó.”

Cố Thầm buông xiềng xích ra, đứng dậy nói: “Tôi biết anh đang chờ. Vậy thì cứ tiếp tục chờ đi.”

Cánh cửa phòng giam một lần nữa đóng lại, trong phòng chỉ còn vương vấn mùi pheromone của cả hai.

Cố Thầm bước lên từng bậc cầu thang, còn Lệ Đình Khâm vẫn bị giam cầm trong bóng tối.

Cưỡng hôn chồng rồi bỏ chạy, muốn bị lột da đây mà.

Chương 83: Phiên ngoại 4 (5/6): IF Song A tái hợp.

Giới quyền quý và chính trị gia của Đế quốc ban đầu nghĩ rằng chỉ có Tam hoàng tử là tinh thần bất ổn. Dù sao thì hắn cũng đã già, đâu cần quan tâm sau khi mình chết thì sóng gió thế nào.

Vì vậy, họ chọn tin tưởng Cố Thầm. Dù sao những năm qua, khi giữ chức Phó tổng chỉ huy Bộ tổng chỉ huy, cậu luôn là biểu tượng của sự điềm tĩnh và lý trí, có thể cân bằng các thế lực.

Nhưng họ không ngờ rằng, khi Cố Thầm phát điên, cậu còn điên cuồng hơn cả Tam hoàng tử.

Ban đầu, họ nghĩ cậu chỉ đơn thuần là thanh trừng phe đối lập. Khi thấy đối thủ của mình gặp họa, họ không nói gì. Nhưng khi lưỡi dao rơi xuống chính đầu họ, họ mới nhận ra - Cố Thầm thật sự đã phát điên.

Cứ tiếp tục như vậy, tinh cầu Thủ đô sắp bị cậu tàn sát sạch sẽ.

Thế nhưng, khi còn có thể phản kháng, họ lại không làm, thậm chí còn ủng hộ. Giờ muốn chống lại, đã chẳng còn chút sức lực nào.

Ở một nơi khác, một lượng lớn các nhà chính trị học, xã hội học, thậm chí cả những thủ lĩnh cấp thấp của quân cách mạng đều bị giam trong một căn phòng, bị yêu cầu phải viết ra một bản chính sách mới khiến Cố Thầm hài lòng thì mới có thể rời đi.

Tiểu Hoàng tử cũng bị Cố Thầm giam lỏng trong hoàng cung, lớn tiếng chất vấn cậu: “Anh hai! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Những người mà anh giết đều là nền tảng của đất nước chúng ta!”

Cố Thầm không trả lời.

Sự lạnh lùng của cậu khiến tiểu Hoàng tử cảm thấy sợ hãi, không nhịn được nói: “Khi xưa anh không cho ta tiết lộ tin phụ hoàng băng hà, lẽ nào khi ấy anh đã lên kế hoạch cho tất cả chuyện này rồi?”

“Nhưng anh có từng nghĩ đến không, quân cách mạng căm ghét anh, mà anh lại phản bội chính giai cấp của mình, kết cục cuối cùng của anh sẽ ra sao? Không phải chính anh đã dạy ta cách cân bằng các thế lực để tìm kiếm sự ủng hộ ư?”

Cố Thầm thản nhiên nói: “Không còn cơ hội để cân bằng nữa rồi. Khi thế cân bằng mong manh bị phá vỡ, kết cục duy nhất chính là chia rẽ tan tành.” Vì thế, cậu chọn đánh đòn phủ đầu.

“Ở yên đây đi. Ta sẽ đảm bảo an toàn cho cậu.” Dứt lời, Cố Thầm quay người rời đi.

Khi đến phòng thảo luận, cây u lật xem chính sách quốc gia mà đám người kia đưa ra, rồi lại ném trả về: “Chỉ có trình độ thế này thôi sao?”

Cậu nhìn về phía thủ lĩnh quân cách mạng: “Không phải các người nói muốn tạo ra một thế giới bình đẳng mới sao? Kế hoạch của ngươi đâu?”

Tên thủ lĩnh kia cười nhạo, đầy khinh miệt: “Tổng chỉ huy Cố, ngài đang giả vờ ngu hay thật sự tin vào mấy lời dối trá này? Mục tiêu của chúng tôi từ đầu đến cuối chỉ là lật đổ các người. Còn cái gọi là bình đẳng ấy à, chỉ là lời ngon ngọt để lừa mấy đám dân đen ngu xuẩn mà thôi. Ngài cũng tin thật sao?”

Cố Thầm suy nghĩ một lát. Đúng vậy, nhiều người tham gia quân cách mạng chẳng phải vì lý tưởng cao đẹp gì, mà chỉ vì họ không còn đường sống.

Cậu lại nhìn sang nhóm chuyên gia, học giả: "Còn các ngươi thì sao?"

Những người này trông cũng có vẻ xấu hổ, giống như đang đối mặt với một khách hàng khó tính ra yêu cầu vô lý. Họ ngập ngừng đáp: "À… Tổng chỉ huy Cố, có phải ngài đang lý tưởng hóa quá rồi không? Một thế giới như vậy… căn bản không thể tồn tại."

Cố Thầm phất tay áo bỏ đi: "Vậy thì cứ nghĩ tiếp đi."

Thế nhưng, rốt cuộc thì Lệ Đình Khâm đang theo đuổi điều gì?

Rời khỏi phòng, Cố Thầm lại vội vã chạy đi xử lý công việc tiếp theo.

Nhưng lúc này, đội trưởng cận vệ Hoàng gia đã chặn trước mặt cậu, bị vệ sĩ riêng của cậu ngăn lại. Người này nói: "Đại nhân, tôi có tình huống quan trọng cần báo cáo."

Cố Thầm cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng vì bản thân không mang theo vũ khí, cậu vẫn gật đầu cho qua: "Nói đi."

Đội trưởng cận vệ hỏi: "Vậy ngài dự định khi nào để Điện hạ đăng cơ?"

Cố Thầm sững người, lập tức ra lệnh: "Bắt lấy! Đề phòng!"

Chế ngự tên này không khó với cậu, chỉ trong nháy mắt Cố Thầm đã khống chế được đối phương. Nhưng mục đích của hắn ta vốn không phải ám sát, mà là đánh lạc hướng sự chú ý của Cố Thầm.

Ngay sau đó, mũi tên gỗ lao đến.

Hiện giờ, muốn gặp Cố Thầm đều phải qua nhiều tầng bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng đội cận vệ hoàng gia vốn là lực lượng mà cố Hoàng đế để lại cho người thừa kế. Họ đã chế tạo và mang theo những vũ khí nguyên thủy nhất.

Đúng như Sở Ninh đã nói, Cố Thầm đã phản bội giai cấp của mình, vì vậy hoàng thất không thể tiếp tục ủng hộ cậu nữa.

Xét ở một góc độ nào đó, nếu Sở Ninh muốn kế thừa đất nước này, thì Cố Thầm đã trở thành kẻ địch của cậu ta.

Hoàng thất đã bị Cố Thầm mê hoặc và lừa dối nhiều ngày như vậy, nay rốt cuộc cũng tỉnh ngộ.

Dù đã có cận vệ trưởng làm phân tâm, nhưng thực ra, mũi tên gỗ này cũng khó có thể gây ra tổn thương quá lớn cho Cố Thầm. Chỉ là cậu vẫn chưa lành vết thương cũ, lại không được nghỉ ngơi đầy đủ, nên vẫn bị một mũi tên xuyên qua bả vai.

Mũi tên có gai gỗ, không thể rút ra ngay tại chỗ. Cố Thầm đưa tay bẻ gãy đuôi tên, rồi nhìn những kẻ ám sát đã bị khống chế, thản nhiên nói: “Giam lại trước, phong tỏa tin tức.”

Đội trưởng cận vệ bị đè xuống đất, phun một ngụm nước bọt, cười nhạo: “Ta đã tung tin tức bệ hạ băng hà ra rồi, Tổng chỉ huy Cố, ngài không che giấu được nữa đâu…”

Cố Thầm nhíu mày, những kẻ này đúng là hết người này đến người khác đều giỏi lật bàn. Đương nhiên, giữa việc tranh đoạt vị trí này và để cậu tiếp tục kiểm soát, bọn họ đã chọn vế trước.

Thư ký báo cáo: “Đại nhân, quân cách mạng vừa tấn công nhà tù giam giữ Thượng tướng Lệ, nhưng phần lớn binh lực của chúng ta đang đối phó với cuộc tấn công của Cận vệ Hoàng gia vào trạm thông tin.”

Cố Thầm nhìn đội trưởng cận vệ, nhướng mày: “Ghét tôi đến thế sao? Ngay cả quân cách mạng cũng có thể liên thủ?”

Cậu ngồi vào khoang điều khiển cơ giáp, ra lệnh: “Đi.”

Cố Thầm nhanh chóng dẫn quân đến nhà tù, nhưng lần này, quân cách mạng đã tích lũy lực lượng suốt nhiều ngày để chuẩn bị. Lệ Đình Khâm đã được giải cứu, thậm chí còn lên cơ giáp.

Cậu điều khiển cơ giáp, giao đấu với Lệ Đình Khâm trên không trung vài lần, nhưng bản thân vốn là chỉ huy chứ không phải chiến đấu viên. Hơn nữa, tinh thần và thể trạng hiện tại của cậu đều rất tệ, qua vài lần giao chiến, rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

Còn Lệ Đình Khâm, năm xưa là quân nhân mạnh nhất Học viện Quân sự Đế quốc, một thiên tài chiến đấu thực thụ. Một khi ngồi vào cơ giáp, anh lập tức chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cố Thầm không có ý định tự mình bắt Lệ Đình Khâm. Đế đô vẫn là địa bàn của cậu, cậu hoàn toàn có thể ra lệnh cho thuộc hạ bất chấp mọi giá để bắt giữ Lệ Đình Khâm. Nhưng tình hình hiện tại không cho phép cậu bị níu chân ở đây.

Sau vài lần giao đấu, cả hai tách ra, đối diện nhau từ xa. Nhìn Lệ Đình Khâm được quân cách mạng bảo vệ, Cố Thầm bình thản nói: “Để anh ta đi.”

Thư ký nhíu mày: “Một khi thả hổ về rừng, chúng ta có thể sẽ không bao giờ...”

Cố Thầm nhìn theo bóng cơ giáp khuất dần, giọng điềm nhiên: "Vậy thì sẽ có một con đường khác." Đây chính là thời điểm mà cậu chờ đợi sao?

Vết thương trên lưng lại nứt ra, cậu xoay người, nói: “Bây giờ đi giải quyết vấn đề còn lại.”

Thư ký nhìn theo bóng lưng đẫm máu của cậu, thầm thở dài. Một mình chống lại cả thế giới, thật sự là quá điên cuồng.

—

Hoàng thất, dưới sự dẫn đầu của tiểu Hoàng tử Sở Ninh, đã lật bàn. Tin tức lão Hoàng đế băng hà như sấm rền giữa trời quang, chấn động khắp mọi tinh vực của Đế quốc. Các thế lực lớn nhanh chóng "lao đến chi viện", đồng loạt lên án Cố Thầm, yêu cầu cậu thoái vị để tiểu Hoàng tử kế vị.

Dù Cố Thầm đã thanh trừng các thế lực xung quanh tinh cầu Thủ đô và kiểm soát chặt chẽ trung tâm chính trị, nhưng trước làn sóng lên án từ khắp nơi, không ai nghĩ rằng cậu có thể trụ vững được bao lâu.

Điều không ai ngờ tới là Thượng tướng Lệ Đình Khâm đã phản bội, đích thân dẫn quân cách mạng, lợi dụng thời điểm hai phe đối đầu để quét sạch mọi chướng ngại, đánh chiếm từng tinh vực một.

Tại tinh cầu Thủ đô, một thân vương đến "chi viện" cho đế đô đang đối mặt với Cố Thầm. Hắn ta đánh giá Cố Thầm, cười nhạt: “Ta cứ thắc mắc vì sao Tổng chỉ huy Cố lại đột nhiên phát điên, hóa ra là vì Lệ Đình Khâm trở thành lãnh tụ quân cách mạng, bây giờ ta mới hiểu.”

“Lệ Đình Khâm có thể tích lũy được thế lực lớn như vậy ở biên giới, chẳng phải nhờ Tổng chỉ huy Cố âm thầm bảo vệ sao? Năm đó hắn giết cả Bộ chỉ huy, vậy mà ngài vẫn có thể cân bằng thế cuộc để giữ mạng cho hắn. Phải nói rằng, nhà họ Lục thật uổng công gửi con trai vào tay ngài, đúng là đem cả tấm lòng chân thành nuôi cho chó rồi.”

Quân đội hai bên đều tỏ ra bối rối. Cố Thầm có lý do gì để làm vậy? Nhưng năm xưa, người ban lệnh điều động kỳ lạ, đẩy Lệ Đình Khâm ra biên giới, chính là cậu. Người bảo vệ anh, rồi thả

hổ về rừng, cũng là cậu. Hơn nữa, không ít thành viên chủ chốt trong quân cách mạng hiện tại đều là những kẻ từng bị cậu đá ra biên cương.

Thân vương kia nhếch mép: "Vậy nên ta đã điều tra cặn kẽ, cuối cùng cũng tìm ra chân tướng! Hóa ra ngay từ thời quân trường, Tổng chỉ huy Cố đã dây dưa với Lệ Đình Khâm rồi!"

"Ôi chao, Tổng chỉ huy Cố cao quý của chúng ta, không biết đã bị cái tên xuất thân bùn lầy kia "làm" bao nhiêu lần rồi nhỉ?"

Lời vừa dứt, cả quân đội hai phe đều chấn động.

Một quả bom tin tức!

Đừng nói đến chuyện hai Alpha SSS cấp yêu đương đã đủ chấn động, quan trọng hơn, Cố Thầm từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng, không vương một hạt bụi nào. Lệ Đình Khâm? Anh có tư cách gì?

"Tổng chỉ huy Cố, ngài dám phủ nhận không?"

Cố Thầm vẫn bình thản, không hề hoảng loạn: "Ta từng ở bên anh ta, nhưng những gì ta làm, ta không thẹn với lòng."

Giọng điệu hờ hững như thể đây chỉ là một chuyện vụn vặt.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, cậu đã âm thầm điều động quân đội, hoàn tất vòng vây.

Cố Thầm lạnh nhạt đứng dậy, nói: "Lần sau, ta khuyên ngài khi tác chiến đừng phí lời như vậy, nó không thể làm dao động quân tâm của ta."

Quân đội dưới trướng cậu đều là tinh anh theo cậu nhiều năm, không vì một câu chuyện tình cảm mà lung lay lòng trung

thành. Còn phe đối phương? Có vẻ bọn họ bận ăn dưa hơn là tác chiến.

Cố Thầm cố thủ 79 tinh cầu xung quanh tinh cầu Thủ đô, những kẻ đến "chi viện" chẳng ai là đối thủ của cậu. Còn những kẻ chưa đến? Đều đã bị Lệ Đình Khâm san phẳng.

Cậu hỏi thư ký: “Bầy trùng còn bao lâu nữa sẽ tấn công?”

Rồi thản nhiên dặn dò: “Các người rời đi đi. Ta vẫn còn quân cũ ở một tinh hệ xa xôi, các người đến đó, có thể giấu tên mà sống yên ổn.”

Thư ký vốn xuất thân bình dân, được Cố Thầm trọng dụng, theo cậu bao năm, chứng kiến cậu từng bước đi đến ngày hôm nay.

“Đại nhân, hãy để tôi cùng ngài chứng kiến kết quả cuối cùng.”

Như Sở Ninh đã nói, Cố Thầm đắc tội quá nhiều người. Qua nhiều ngày giao chiến, phòng tuyến 79 tinh cầu đã thủng lỗ chỗ, mệt mỏi chống đỡ.

Cho đến khi, Lệ Đình Khâm mang quân đến trước cổng Bộ Tổng chỉ huy.

Cố Thầm biết, đây là trận chiến cuối cùng.

Và cậu đã thua.

Trước tổng hành dinh, tướng lĩnh phe đối địch đứng trước Cố Thầm, huênh hoang nói: “Chỉ huy Cố, lúc ngài tùy tiện đày tôi đi, có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay không?”

Cố Thầm mang trên người vô số vết thương cũ, lúc này đã mệt mỏi đến cực hạn. Quân phục vắt hờ trên vai, cậu yên lặng ngồi đó, không định đôi co mà chỉ bình thản nói: “Ta đợi Lệ Đình Khâm đến gặp ta.”

Tên tướng kia cười nhạo: “Ngài vẫn nghĩ mình là Chỉ huy tối cao của Đế quốc à? Ngài xứng sao? Ngài tự đi hay để tôi “mời” ngài đi?”

Nói rồi, hắn quan sát Cố Thầm từ trên xuống dưới. Cố Thầm xuất thân từ quý tộc cao cấp nhất của Đế quốc, từ trước đến nay vẫn luôn đứng trên cao ban phát mệnh lệnh. Đám người như bọn họ, nếu là trước kia, ngay cả tư cách lau giày cho cậu cũng không có.

Mặc dù Lệ Đình Khâm quản lý rất nghiêm ngặt, cấm tuyệt binh sĩ vi phạm quân quy khi chiếm đóng các hành tinh, nhưng ngay lúc này, hắn vẫn muốn đạp Cố Thầm xuống bùn. Hơn nữa, hắn nhớ rất rõ năm đó Cố Thầm đã giam giữ thủ lĩnh của bọn họ như thế nào. Giờ hắn làm gì Cố Thầm, chắc hẳn thủ lĩnh cũng sẽ không để ý đâu nhỉ?

Nghĩ vậy, hắn hất cằm nói: “Không cần khách sáo, khóa lại rồi mang đi!”

Thư ký nhìn đám xiềng xích lạnh lẽo dành để khống chế Alpha, giận dữ quát: “Láo xược!”

Tên tướng kia cười nhạt: “Sao hả, lão Vu, theo họ Cố lâu vậy, quên mất thân phận của mình rồi à?”

Cố Thầm khẽ thở dài, đứng lên nói: “Không cần làm khó họ, ta tự đi.”

Nhưng ngay khi vừa đứng lên, cậu lập tức cảm thấy choáng váng. Đúng lúc đó, Lệ Đình Khâm vội vàng chạy đến và trông thấy cảnh tượng này.

Nhịp tim chậm chạp, nhiệt độ cơ thể quá thấp, sắc mặt tái nhợt…

Sắc mặt Lệ Đình Khâm lập tức thay đổi.

Thư ký vừa định vươn tay đỡ lấy Cố Thầm, nhưng chỉ thấy một bóng đen vụt qua. Lệ Đình Khâm gần như quỳ một gối xuống đất, vừa kịp lúc đỡ lấy cậu.

Thư ký sững sờ, đây chính là tốc độ của một Alpha chiến đấu đỉnh cấp ư? Đây là lần đầu tiên cậu ta được tận mắt chứng kiến.

Tên tướng lãnh kia cũng ngây người, người đứng cạnh hắn khẽ huých vai hắn, thấp giọng nói: “Anh có từng nghe lời đồn ở Đế đô chưa…”

Cố Thầm tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường. Xung quanh bày trí đơn giản, có vẻ rất hợp phong cách của Lệ Đình Khâm. Cậu vừa nhấc chân đã nghe tiếng xích va vào nhau leng keng.

Cổ chân của cậu bị xích khóa lại, cố định ở cuối giường, nhưng vẫn có đủ không gian để di chuyển.

Hai tay vẫn có thể cử động bình thường. Cậu đưa tay sờ lên cổ, liền phát hiện trên đó đã bị đeo vòng ức chế tinh thần lực.

Trước đây, cậu từng nhắc với Lệ Đình Khâm về thứ này. Anh không dùng đến, nhưng giờ lại dùng trên người cậu.

Lệ Đình Khâm đang xử lý công vụ bên ngoài, cảm nhận được Cố Thầm đã tỉnh thì lập tức đi vào, trên tay bưng theo một khay thuốc.

Thấy Cố Thầm đưa tay chạm vào chiếc vòng trên cổ, anh cười nói: “A Thầm, cũng đến lúc để tinh thần của em nghỉ ngơi rồi.”

Anh đặt khay thuốc xuống, ngồi xuống mép giường, nâng cằm Cố Thẩm lên, hôn một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói: “A Thẩm, lần trước em đề nghị với tôi, tôi thấy cũng thú vị đấy. Bây giờ chúng ta có rất nhiều thời gian để thử nghiệm…”

“Nào, trước tiên hãy thay thuốc đã.”

Chương 84: Phiên ngoại 4 (6/6): IF Song A tái hợp.

Cởi bỏ chiếc sơ mi trắng trên người Cố Thầm, Lệ Đình Khâm nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên đó. Một số chỗ đã nứt toác nhiều lần, vết thương thậm chí còn lật ra, một số khác thì khâu xiêu vẹo, vừa nhìn đã biết là được xử lý qua loa.

Lệ Đình Khâm thở dài: "Kỹ thuật khâu của em vẫn tệ như mọi khi."

"Hai vết thương này còn chưa được làm sạch à!"

Lệ Đình Khâm nhẹ nhàng tháo chỉ khâu ở những chỗ xử lý qua loa, nói: "Nhiều chỗ thế này, đợi anh xử lý lại một lượt, có khi em đau đến ngất đi mất."

Cố Thầm vẫn lạnh lùng đáp: "Tôi không cần gây tê."

Lệ Đình Khâm cẩn thận làm sạch lại vết thương, nói: "Anh biết, thần kinh của các chỉ huy như em chẳng cần đến mấy thứ này." Nhưng cơn đau mà họ cảm nhận được, lại gấp nhiều lần người thường.

Thế nhưng anh vẫn từng mũi từng mũi khâu lại cho Cố Thầm, khâu thật ngay ngắn, rồi cười nói: "Chắc là nhờ ngày trước khâu quần áo cho em nên anh mới rèn được tay nghề thế này đấy."

Cố Thầm bỗng nhớ lại, khi đó mình bị Lệ Đình Khâm dắt đi đánh boxing, quần áo thường xuyên rách nát, mà Lệ Đình Khâm

lại tiếc không nỡ vứt bỏ, bèn dùng kỹ thuật học được từ lớp y tế, từng mũi từng mũi khâu lại cho cậu.

Những bộ quần áo cũ đó, cậu chưa bao giờ mặc lại. Những năm qua, cậu cũng chưa từng ngoái đầu nhìn về quá khứ.

Sau khi xử lý xong vết thương, sắc mặt Cố Thầm càng tái nhợt hơn, trán rịn đầy mồ hôi.

Lệ Đình Khâm chưa bao giờ tập trung thế này, chỉ còn lại vết thương xuyên thấu cuối cùng, bên trong vẫn còn một mảnh đạn ghim chặt, có lẽ là do trận giao chiến hôm nay để lại.

Lệ Đình Khâm cầm nhíp, nói: "A Thầm, anh sắp lấy mảnh đạn này ra, em chịu đựng một chút."

Chuyện thế này gần đây đã xảy ra quá nhiều lần, Cố Thầm chẳng cảm thấy có gì đáng để chịu đựng cả.

Khoảnh khắc mảnh đạn được lấy ra, Cố Thầm khẽ rên một tiếng, nhưng ngay lập tức bị Lệ Đình Khâm ấn đầu xuống, hôn lên môi cậu.

Tấn công, quấn lấy, cướp đoạt, đó là một nụ hôn có phần điên cuồng. Cố Thầm đã không còn tâm trí bận tâm đến thứ khác, pheromone của hai người giao thoa, đợt kỳ mẫn cảm vốn bị đè nén từ lâu lại một lần nữa bị khơi dậy.

Cố Thầm thở dốc yếu ớt, Lệ Đình Khâm xử lý xong vết thương cuối cùng của cậu, xịt thuốc cầm máu, để cậu tựa đầu lên vai mình, nói: "Em chưa bao giờ tự giải quyết sao?"

Nhiệt độ cơ thể Cố Thầm lúc này đã tăng lên, nhưng không phải do vết thương nhiễm trùng mà sốt, mà là do kỳ mẫn cảm.

Cố Thầm mệt mỏi nói: "Muốn làm gì thì làm đi." Nhưng giọng điệu lại lạnh lùng xa cách, như thể ngăn cách vạn dặm.

Lệ Đình Khâm kéo chăn đắp lên người cậu, nói: “Cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Sau khi quân cách mạng tiến vào tinh cầu Thủ đô, họ cảm nhận được một sự thuận lợi chưa từng có, bởi tất cả quý tộc ở đây đều đã bị Cố Thẩm thanh trừng.

Ngay cả lực lượng hoàng thất của Đế quốc cũng bị cậu giết sạch trong quá trình đối kháng.

Có thể nói, so với quân cách mạng, vị Tổng chỉ huy này mới thực sự là người đã làm lung lay tận gốc nền thống trị của Đế quốc. Hiện tại, thậm chí không còn bất kỳ lực lượng nào có thể chống lại quân cách mạng.

Ban đầu người ta còn tưởng Đế quốc sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn nhiều năm, nhưng không ngờ chỉ trong vài tháng đã lập lại trật tự.

Kết hợp với những tin đồn ở Đế đô, có người nói thời còn đi học Tổng chỉ huy Cố đã dính dáng với Lệ Đình Khâm, rằng cậu vì tình yêu mà phản bội hoàng thất, hợp tác với Lệ Đình Khâm để lật đổ Đế quốc. Biết đâu tổng chỉ huy Cố thực sự đã nhẫn nhục chịu đựng để đóng vai kẻ ác?

Những lời đồn đại bên ngoài trăm miệng nghìn lời, nhưng tổng chỉ huy Cố lại biến mất trước mắt tất cả mọi người.

Cố Thẩm lại chìm vào giấc ngủ trong sự nhàm chán. Vòng khống chế tinh thần lực ngăn cản cậu sử dụng não bộ, khiến tâm trạng cậu bình ổn hơn đôi chút.

Hy sinh số ít để bảo vệ số đông, cậu đã làm được chưa? Có lẽ vậy. Dù kẻ thống trị không còn mang họ Sở nữa, nhưng hình như một sự cân bằng mới lại được thiết lập.

Lệ Đình Khâm ngồi xuống bên giường, kiểm tra vết thương của cậu, nói: “Quả nhiên không cử động thì tốt hơn hẳn.”

Anh nắm lấy tay Cố Thầm, nói: “A Thầm, anh hiểu tất cả những gì em đã làm.”

Cố Thầm lạnh nhạt cười một tiếng: “Thượng tướng Lệ, tôi giúp anh vì rất nhiều lý do, nhưng không có lý do nào là vì tình yêu. Giữa chúng ta, nói đến tình yêu thì quá xa xỉ.”

Lệ Đình Khâm đáp: “Tất nhiên tôi biết em không vì điều đó.” Cố Thầm chưa bao giờ chìm đắm trong h.am mu.ốn của chính mình.

Cố Thầm nhắm mắt nằm nghiêng, điều chỉnh lại nhịp thở. Mấy ngày nay tâm trạng cậu thực sự rất ổn định, nhưng Lệ Đình Khâm lại không cho cậu thuốc ức chế.

Dù ở hoàn cảnh nào Cố Thầm cũng có thể giữ được phong thái của mình, nhưng cậu không thể chịu nổi việc thân thể mình cứ duy trì trạng thái này trước mặt Lệ Đình Khâm. Cậu nói: “Thượng tướng Lệ, anh cứ giam tôi ở đây mãi…” Đến tối còn phải ôm cậu ngủ…

“Tôi đã nói rồi, anh muốn làm gì thì làm.”

Lệ Đình Khâm nói: “Cơ thể của Tổng chỉ huy Cố bây giờ vẫn chưa thích hợp.”

Cố Thầm cau mày, tức giận: “Hoặc là đưa thuốc ức chế cho tôi, hoặc là cút ra ngoài!”

"Bây giờ Tổng chỉ huy Cố đang bị tôi khống chế, tốt nhất là nên nghe lời tôi."

Lệ Đình Khâm đưa tay cởi áo sơ mi của Cố Thầm, nói: “Nhưng đúng là cũng nên giải quyết vấn đề này rồi.”

Lệ Đình Khâm hỏi: “Chưa từng tự mình giải tỏa sao?”

"Anh…" Cố Thầm nghiến răng.

Lệ Đình Khâm nghiêm túc quan sát, ánh mắt sâu thẳm: "Nhìn tình trạng của em, có lẽ là vậy." Với sự giáo dưỡng và lễ nghi của A Thầm, cậu thậm chí không bao giờ làm những chuyện tự hủy hoại bản thân như thế.

“Tôi nghĩ, với thân phận của Tổng chỉ huy Cố, mấy chuyện này hẳn là luôn có người thay em làm rồi chứ?”

"Ưm…"

Cố Thầm kinh ngạc: “Anh điên rồi sao? Không thấy ghê tởm à?”

Thế nhưng, khi tất cả giác quan đều tập trung vào một điểm, Cố Thầm nhanh chóng không thể thốt ra lời.

Mãi lâu sau, Lệ Đình Khâm mới trả lời câu hỏi của cậu: “Cũng không tệ, với tôi mà nói, chỉ có hương bạc hà thôi.”

Lệ Đình Khâm khẽ vuốt môi Cố Thầm, hỏi: “Tổng chỉ huy Cố, dịch vụ của tôi thế nào?”

Cố Thầm lạnh lùng liếc anh một cái, nói: “Nếu anh còn dám hôn tôi lần nữa…”

Vốn dĩ Lệ Đình Khâm đã không có ý định gì khác, nhưng bao nhiêu năm qua bị Cố Thầm đối xử lạnh nhạt, giờ đây lại thấy biểu cảm sinh động như vậy, trong lòng khó tránh khỏi xao động.

Anh vươn tay giữ lấy gáy cậu, mạnh mẽ hôn xuống.

"Ưm!" Cố Thầm nhấc chân, gập đầu gối phản kích.

Lệ Đình Khâm lập tức đè đầu gối cậu xuống, chặn lại cú đánh bằng khuỷu tay, thuận tiện vòng tay bảo vệ lưng cậu.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả hai đã giao thủ mấy lần. Lệ Đình Khâm cười nói: “A Thầm, xét về cận chiến, tôi vẫn chiếm ưu thế hơn.”

Anh kề sát chóp mũi vào Cố Thầm, giọng điệu đầy ý vị: “Hầu hạ A Thầm lâu như vậy, cũng đến lúc nên thu chút thù lao rồi.”

Ánh mắt sâu thẳm đầy cảm xúc của Lệ Đình Khâm khiến Cố Thầm cảm thấy không thoải mái, huống hồ chính bản thân anh cũng đang ở trong kỳ mẫn cảm, nhưng lại không hề làm gì cậu.

Cố Thầm quay mặt đi, nói: “Lần sau không được tái phạm.”

Lệ Đình Khâm biết Cố Thầm không muốn nằm vào khoang trị liệu, nên cũng không ép, những ngày sau đó vẫn cứ thay thuốc, kiểm tra cho cậu…

Nhưng tuyệt nhiên không cho thuốc ức chế.

Bao lâu nay, Cố Thầm vẫn luôn dựa vào thuốc ức chế để giữ bình tĩnh, chưa từng buông thả chính mình. Nhưng bây giờ, một khi không còn dùng thuốc nữa, những gì từng bị kìm nén cuối cùng cũng bùng phát, dữ dội đến mức gần như nhấn chìm cậu.

Những trải nghiệm ban đầu giờ xem ra chẳng đáng kể gì. Dù Lệ Đình Khâm mỗi ngày đều giúp cậu, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển. Cố Thầm không thể chịu đựng nổi cảm giác bị pheromone kiểm soát, mất đi quyền khống chế cơ thể mình.

Cố Thầm nói: "Rốt cuộc anh muốn gì? Tôi cần thuốc ức chế." Cậu biết có một hình thức tra tấn chính là giam giữ Alpha, để Alpha chìm trong kỳ mẫn cảm kéo dài.

Lệ Đình Khâm nhìn vết thương trên người cậu, giờ đã gần như lành hẳn, nói: “Trước đây em dùng quá nhiều thuốc, không tốt cho cơ thể. Cứ để chúng đào thải hoàn toàn đi.”

Bây giờ cơ thể Cố Thầm nhạy cảm đến mức chỉ cần Lệ Đình Khâm chạm nhẹ một cái là run lên, huống hồ gì tay Lệ Đình Khâm còn thô ráp như vậy.

"Những chuyện đó không quan trọng.”

Cố Thầm nói: “Điều anh cần làm nhất bây giờ, là cho tôi một cách giải quyết công bằng, cũng là cho những kẻ đi theo anh một lời giải thích rõ ràng.”

Lệ Đình Khâm siết chặt cổ tay cậu, cứng rắn nói: “Tôi nghĩ điều em nên làm nhất, là công bằng với chính mình trước.”

Anh sớm đã nhận ra, Cố Thầm mang trong mình một sự tự hủy hoại mạnh mẽ. Đặc biệt là sau khi hoàn thành kế hoạch của mình, cậu dường như không còn bất kỳ hứng thú nào với thế giới nữa. Dù là tình yêu hay h.am mu.ốn, trong thế giới của cậu, tất cả đều là những thứ vô nghĩa.

“A Thầm, ai cũng hành động vì lý tưởng của riêng mình, đừng giao quyền lựa chọn cho người khác.”

“Em nghĩ tôi là loại người tốt đẹp gì chắc?”

Lệ Đình Khâm tự giễu: “Tôi vốn là một kẻ thực dụng, ngay từ đầu điều tôi muốn, chẳng qua chỉ là quyền lực… và độc chiếm em mà thôi.”

“Vậy thì đến đây!”

Cố Thầm cảm thấy trước mắt tối sầm, pheromone của Lệ Đình Khâm bao trùm lấy cậu như biển cả không có lối thoát. Trong

khoảnh khắc ấy, cậu chợt muốn trải nghiệm một kiểu điên cuồng khác.

Cố Thầm kéo cà vạt trên quân phục của Lệ Đình Khâm, nói: “Vậy rốt cuộc anh còn do dự cái gì?”

Lệ Đình Khâm khẽ cười, nói: “Không do dự, chỉ là đang chờ A Thầm hồi phục thôi.”

Hai Alpha, về mặt sinh lý mà nói, vốn dĩ là hai cơ thể không thể hòa hợp.

Pheromone mạnh mẽ trong kỳ mẫn cảm thúc giục cậu tìm một Omega để kết hợp, nhưng lý trí lại khiến cậu ở trong vòng tay của Lệ Đình Khâm, chịu đựng nỗi đau khi hai Alpha hòa làm một.

Cậu không thể kiểm soát phản xạ giãy giụa của cơ thể, nên đã nói với Lệ Đình Khâm: “Giữ chặt tôi lại.”

Những ngón tay thon dài siết chặt ga giường, nhưng lại bị Lệ Đình Khâm phủ lên, đan chặt mười ngón tay vào nhau.

Lệ Đình Khâm tháo vòng kiềm chế tinh thần lực ra, mười hai năm chia xa, cuối cùng tinh thần lực của họ lại một lần nữa liên kết.

Cảm xúc cuộn trào trong tâm trí Lệ Đình Khâm suýt nhấn chìm Cố Thầm, trong khi pheromone xung quanh lại như từng đợt sóng biển, không ngừng dâng trào cuốn lấy cậu.

Anh như đại dương, dịu dàng, bao dung, rộng lớn, nhưng cũng không thể trốn thoát, không thể kháng cự.

Dù cơ thể không cảm nhận được, nhưng tinh thần lại có thể.

Tinh thần bị kìm nén nhiều năm cuối cùng cũng được giải phóng trong biển cả vô tận, tinh thần lực của hai người đan xen, quấn quýt, đến mức không còn ranh giới.

Cố Thầm không còn phân biệt được đâu là đau đớn, đâu là khoái lạc. Những lần thử nghiệm thời niên thiếu cũng có thành công, nhưng chưa bao giờ đạt đến cực hạn như lúc này.

Khi mở mắt ra lần nữa, Cố Thầm phát hiện trời đã sáng. Kỳ mẫn cảm vẫn chưa chấm dứt, nhưng cơn hỗn loạn đã tan biến, tâm trí cậu tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Lệ Đình Khâm ôm lấy eo cậu, nhận ra cậu đã tỉnh, cảm nhận được trạng thái tinh thần của cậu, đặt tay lên bụng cậu, hỏi: “Có hiệu quả không?”

Không biết nghĩ đến điều gì, Cố Thầm chỉ im lặng: “…”

Mười ngày sau, Cố Thầm và Lệ Đình Khâm cuối cùng cũng vượt qua kỳ mẫn cảm. Nhưng khi bước xuống giường, chân Cố Thầm vẫn còn mềm nhũn.

Khi hai người lại một lần nữa sóng vai trên đường phố của tinh cầu Thủ đô, Cố Thầm nhận ra nơi này đã thay một thế hệ mới, cảnh tượng phồn hoa đã trở lại.

Cố Thầm nói: “Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được con đường thực sự.”

Trên quy mô vũ trụ, mọi sự đấu tranh của loài người đều quá nhỏ bé. Nếu vẫn tiếp tục đi trên con đường cũ, có lẽ trăm năm sau, họ lại phải đối mặt với cùng một vấn đề.

Lệ Đình Khâm đáp: “Anh biết. Nhưng anh là một người theo chủ nghĩa thực tế, chưa bao giờ nghĩ rằng có thể tìm ra một con đường hoàn hảo.”

Ban đầu, anh chỉ là một đứa trẻ nghèo trong khu ổ chuột, làm việc chăm chỉ trong Học viện Quân sự của Đế quốc chỉ vì muốn vươn lên, mang theo những suy nghĩ ích kỷ và tối tăm về việc chiếm đoạt Cố Thầm làm của riêng.

Nhưng sau đó, khi họ đồng hành cùng nhau, đã chứng kiến quá nhiều thứ. Những suy nghĩ ích kỷ, tối tăm ấy dần thay đổi. Thế rồi họ lựa chọn những cách thức khác nhau để thực hiện lý tưởng của mình, bước trên những con đường khác nhau, nhưng cuối cùng lại cùng hướng đến một điểm chung.

“Công lý tuyệt đối chỉ là một mục tiêu hoặc một lý tưởng, chúng ta chỉ có thể không ngừng tiến về phía nó.”

Khác với Cố Thầm, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giải quyết tất cả vấn đề trong một lần. Thế giới chỉ có thể phát triển thông qua tiến bộ chậm rãi.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Cố Thầm, đặt một nụ hôn lên trán cậu, nói: “Bây giờ, người theo chủ nghĩa lý tưởng có thể nghỉ ngơi rồi, hãy để anh, một người theo chủ nghĩa thực tế, tiếp tục tìm kiếm con đường mới.”

Nếu trong vòng một thế kỷ này có thể tìm ra dù chỉ một chút câu trả lời, như vậy đã là đủ rồi.

Cố Thầm ngước mắt lên. Chế độ Đế quốc thực sự đã bị bãi bỏ, tòa tháp biểu tượng của Đế quốc giờ đã trở thành Tháp Liên bang.

Đây chính là câu trả lời mà Lệ Đình Khâm đưa ra.

—-

Chương 85: Phiên ngoại 5: IF Hai tổng tài tranh nhau mua 'cổ phiếu'.

Lưu ý: Tình địch thành tình nhân

[Kính gửi ngài Cố Thầm, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ xuyên nhanh thứ 100. Ngài có thể chọn một thế giới có độ khó thấp để nghỉ dưỡng. Ngài có muốn lựa chọn không?]

Tại không gian Chủ Thần, Cố Thầm vừa trở về từ những thế giới vô hạn đầy máu tanh, nộp xong nhiệm vụ thứ 100 thì hệ thống phát ra âm thanh nhắc nhở.

Cậu ngước mắt nhìn bảng xếp hạng trên màn hình ánh sáng. Đồng nghiệp nổi danh Lệ Đình Khâm vừa hoàn thành 99 nhiệm vụ, còn cậu tạm thời dẫn trước, chiếm vị trí thứ nhất.

Có vẻ cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Cố Thầm nói: [Lựa chọn.]

Cậu tùy ý lướt qua danh sách kịch bản, phát hiện một cuốn tiểu thuyết NP, bèn nói: ["Sau Khi Xuyên Sách, Tôi Được Bốn Đại Lão Cưng Chiều", chọn bộ này đi.]

Ít nhất vẫn còn 3 vị đại lão khác chia bớt đất diễn, nhân vật mà cậu phải đảm nhận cuối cùng lại có độ nổi tiếng thấp nhất, không thành đôi với nhân vật chính thụ. Trong số những cốt truyện bản hệ thống đưa ra, chỉ có bộ này là miễn cưỡng có thể lười biếng nghỉ dưỡng.

[Lựa chọn thành công, đang truyền tống…]

Cố Thầm hóa thành dòng dữ liệu và biến mất.

Ngay khi vừa kết thúc thế giới thứ 100, Lệ Đình Khâm được truyền tống về không gian Chủ Thần, xếp hạng ngang bằng với Cố Thầm.

Sau khi nhận được lời nhắc nhở giống hệt cậu, anh nhìn danh sách kịch bản hệ thống cung cấp, lắc đầu bật cười: [Các người đúng là bóc lột quá mức…]

[Chọn "Sau Khi Xuyên Sách, Tôi Được Bốn Đại Lão Cưng Chiều" đi.]

“Giám đốc Cố, tập đoàn Lệ thị lại đầu tư vào bộ phim mới của thầy Giản, e rằng có ý theo đuổi thầy ấy.”

Cố Thầm “nhíu mày”, nói: “Điều tra xem, họ Lệ và Tiểu Lê trước đây có quan hệ gì.”

Thư ký gật đầu: “Vâng.”

Sau khi đọc xong lời thoại của mình và đợi thư ký đóng cửa rời đi, Cố Thầm lại tựa vào ghế một cách thư thái, ung dung lật xem tài liệu.

"Sau Khi Xuyên Sách, Tôi Được Bốn Đại Lão Cưng Chiều" là một tiểu thuyết ngọt sủng trong giới giải trí, kể về nhân vật chính Giản Lê sau khi xuyên sách đã biết trước những bi kịch thời niên thiếu của 4 vị đại lão, nhờ đó ra tay cứu vớt họ kịp thời và trở thành ánh trăng sáng trong lòng cả bốn. Từ đó, câu chuyện mở ra một trận chiến tranh đoạt đầy hỗn loạn.

“Giám đốc Lệ, ngài Cố lại tiếp tục đầu tư vào hai bộ phim của thầy Giản, có lẽ là muốn cạnh tranh với chúng ta.”

Lệ Đình Khâm nói: “Không sao, đầu tư càng nhiều thì đối với Tiểu Lê càng có lợi.”

Thư ký lại báo: “Nhưng về di vật của mẹ thầy Giản, hôm qua ngài bảo tôi đến đấu giá giơ bảng, nhưng món đồ đó đột nhiên bị rút khỏi danh sách đấu giá. Tôi đã dò hỏi, nghe nói là ngài Cố đã thương lượng với nhà đấu giá và chủ sở hữu để giành lấy nó.”

Lúc này, “sắc mặt của Lệ Đình Khâm trầm xuống”, nhưng thay vì tức giận, anh lại bật cười: “Cố tiên sinh cũng có bản lĩnh đấy.”

Ngón tay anh gõ nhẹ lên mặt bàn: “Tiểu Lê có một cảnh quay ở khu trượt tuyết đúng không? Tôi nhớ phía Bắc vẫn còn mấy khu trượt tuyết thuộc quyền sở hữu của tôi, chuyển hết sang tên Tiểu Lê đi. Nhân tiện sắp xếp lịch trình, tôi muốn gặp cậu ấy một chuyến.”

"Vâng, Lệ tổng.”

Cùng lúc đó, Cố Thẩm cũng ra lệnh: “Gần đây đoàn phim của Tiểu Lê đang quay ở miền Bắc? Điều chỉnh lịch trình, tôi muốn đến thăm đoàn phim.”

Đây chính là lần đầu tiên hai "cổ phiếu" Cố và Lệ đụng độ trong cốt truyện. Chỉ cần diễn xong phân đoạn này, cậu có thể nghỉ một thời gian. Dù sao thì Giản Lê cũng sẽ được cổ phiếu họ Thẩm cướp đi mất.

Lệ Đình Khâm ngồi trên xe trượt tuyết, tiến vào đoàn phim đang quay trong băng tuyết, nói: “Tiểu Lê, địa điểm này hoàn toàn phù hợp để đoàn phim của cậu quay, nhân viên ở khu trượt tuyết cũng có thể hỗ trợ các cậu, mọi người sẽ không cần phải chịu rét như thế này nữa.”

Nói xong, nhân viên mà anh dẫn theo còn phân phát đồ uống nóng cho mọi người.

Những người đã quay phim trong giá rét cả ngày đều đang run cầm cập, nhìn thấy Lệ Đình Khâm chẳng khác nào thấy cứu tinh —đúng là sắp đông cứng đến chết rồi…

Giản Lê đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Anh Đình Khâm, anh thực sự không cần làm thế đâu. Nếu tôi nhận những thứ này, tôi còn ra thể thống gì nữa?”

Bên kia, Cố Thầm cũng mang theo thiết bị giữ ấm và đồ uống nóng đến thăm đoàn phim: “Mọi người vất vả rồi, mau uống chút trà nóng đi… Những thiết bị này ngày mai chắc chắn sẽ hữu dụng khi quay phim.”

Oa, mọi người trong đoàn đều lộ ra biểu cảm hóng hớt—thầy Giản ghê thật, hai nhà đầu tư vì anh mà tranh nhau thể hiện?

Cố Thầm nhìn Lệ Đình Khâm, cười mà như không: “Lệ tổng, nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp.”

Lệ Đình Khâm cũng cười đáp lại: “Cố tổng, lâu rồi mới gặp.”

Đoàn phim nhìn cốc đồ uống nóng bên trái, lại nhìn cốc bên phải, không dám uống luôn. Đây chính là mùi thuốc súng truyền thuyết sao?

Hai người lần lượt quay sang Giản Lê:

“Tiểu Lê, đi xem khu trượt tuyết với tôi đi.”

“Tiểu Lê, nghe nói gần đây có suối nước nóng không tệ, tối nay đi ngâm mình thư giãn chút nhé?”

Giản Lê chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng may mắn là Ảnh đế Thẩm, bạn diễn của cậu chen ngang vào: “Hai sếp à, tối nay Tiểu

Lê còn phải tập thoại với tôi, e rằng không thể tiếp đãi hai vị rồi."

Dù Giản Lê cũng không thực sự muốn đi cùng Thẩm Mặc, nhưng vẫn cảm thấy hai vị đại lão này đáng sợ hơn một chút, vội vàng phụ họa: "Đúng đúng, tôi có lịch rồi."

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm nhìn họ Thẩm ngang nhiên chen ngang rồi kéo Giản Lê đi mất, cũng không đuổi theo.

Đoàn phim nhìn sắc mặt hai người, không biết liệu giới giải trí có lại sắp nổi lên sóng gió không.

Ai ngờ Cố Thầm lại ngồi lên xe trượt tuyết của Lệ Đình Khâm, nói: "Tôi có chút hứng thú với khu trượt tuyết của Lệ tổng, không biết Lệ tổng có ngại tôi đi xem thử không?"

Mọi người cảm thấy bầu không khí càng lúc càng không đúng, có phải sắp đánh nhau rồi không?

Lệ Đình Khâm khởi động xe trượt tuyết, cười nhạt: "Hôm nay đã dọn trống khu trượt tuyết, tiếp đãi Cố tổng cũng hợp lý."

Trong đầu hai người, hệ thống đã bắt đầu kêu gào: [Cố tổng, Cố tổng, hai người đang làm gì vậy! Kịch bản không có đoạn này mà!]

Cố Thầm nói: [Chẳng phải sau khi diễn xong kịch bản là có thể tự do hoạt động sao? Đồng nghiệp này nghe danh đã lâu mà đây là lần đầu tôi gặp mặt, hẹn nhau trượt tuyết có gì là lạ?]

Hai hệ thống nhìn hai người vui vẻ trò chuyện trên khu trượt tuyết: [...] Nói rồi không gặp nhau cơ mà?!

Một trận đua trượt tuyết bất phân thắng bại kết thúc, Cố Thầm ngồi trên tuyết, cười nói với hệ thống: “Đây mới gọi là nghỉ dưỡng chứ.”

Lệ Đình Khâm vươn tay kéo Cố Thầm đứng dậy: “Cố tổng chẳng phải đã đặt suối nước nóng rồi sao?”

Cố Thầm nói: “Đi thôi.”

Bốn đại lão liên tục vung tiền, tranh giành tình cảm của Giản Lê, nhưng cậu bắt đầu cảm thấy có gì đó kỳ lạ—mỗi lần Lệ Đình Khâm và Cố Thầm đối đầu trước mặt cậu, họ lại cùng nhau rời đi sau đó. Lần nào cũng hẹn nhau đấu tay đôi offline? Không thể nào…

Nhưng còn chưa kịp nghĩ kỹ, cậu đã bị đối thủ ganh ghét hãm hại. Kết quả là, tại một bữa tiệc xa hoa toàn danh gia vọng tộc, cậu vô tình uống phải một ly rượu bị bỏ thuốc.

Kịch tính hơn là, Cố Thầm cũng uống phải ly rượu đó, còn Giản Lê thì đi nhầm phòng, bước vào phòng tổng thống của Cố Thầm.

Điều khiến cậu cảm động là, dù Cố Thầm luôn theo đuổi cậu, nhưng trong tình huống này lại không làm gì bất kính, mà cố gắng kiềm chế, ra lệnh cho thư ký: “Lập tức đưa Tiểu Lê đến bệnh viện.”

Cậu vừa được người của Cố Thầm bảo vệ đưa ra ngoài thì lại bị người của Lệ Đình Khâm chặn lại.

Thư ký quát lên: “Các người định làm gì thầy Giản?”

Thế là cậu lại bị Lệ Đình Khâm mang về phòng anh. Sau khi giải thích xong mọi chuyện, Lệ Đình Khâm cũng nhận ra điều gì đó bất thường.

Anh hình như cũng uống phải ly rượu đó… Nhưng vẫn kiên trì ra lệnh: “Lập tức đưa thầy Giản đến bệnh viện.”

Trên xe đến bệnh viện, Giản Lê cuối cùng cũng cảm động—họ như thế này rồi, vậy mà vẫn tôn trọng cậu.

Nhưng chợt cậu nhận ra có gì đó không đúng—Cố tổng và anh Đình Khâm cũng trúng thuốc mà? Tại sao họ chỉ yêu cầu đưa cậu đến bệnh viện mà không đi theo? Họ thực sự không sao chứ?

Bên này, Lệ Đình Khâm gõ cửa phòng Cố Thầm: “Cố tổng, cậu vẫn ổn chứ?”

Cố Thầm tựa vào cửa, cười nhạt: “Những kịch bản bỏ thuốc kiểu này đúng là không bao giờ lỗi thời… Lệ tổng có hứng thú ‘giải quyết’ cùng tôi không?” (aaaa)

Giản Lê vội vã trở lại khách sạn, quẹt thẻ mở cửa phòng, đập vào mắt cậu là quần áo vứt bừa bãi khắp nơi.

Sofa chắn ngang, nhưng cậu vẫn có thể thấy, Lệ tổng đang vùi đầu vào hõm cổ Cố tổng.

Giản Lê sốc nặng: "Hai người…" Đây là chuyện gì?! Sao hai người họ có thể đến với nhau được!!!

Chẳng lẽ đây là lý do họ gấp gáp đưa cậu đến bệnh viện mà không đi theo?!

Cố Thầm liếc cậu ta một cái, bình tĩnh nói: "Tiểu Lê, làm ơn ra ngoài."

Giản Lê lập tức lui ra ngoài đóng cửa lại. Xong rồi xong rồi, họ có giết cậu diệt khẩu không đây? Chết tiệt, rốt cuộc ai là kẻ tráo nhầm thẻ phòng của cậu vậy?!

Hệ thống từ lúc trời tối chờ đến khi trời sáng, cuối cùng cũng kết thúc trạng thái chặn từ cổ trở xuống, lập tức hét lên: [A a a a a a!!! Cố tổng!!! Các người đã làm gì thế này! Cốt truyện hoàn toàn sụp đổ rồi!!!]

[Đây là để các người đóng vai tình địch mà!!! Sao lại thành ra thế này!!!]

[Lại còn để nhân vật chính thụ biết nữa, thế này thì Tu la tràng tiếp theo phải diễn sao đây?! Phải trừ điểm nặng luôn đấy!]

Cả hai đều chẳng bận tâm, gần như đồng thanh đáp: [Không sao, trừ điểm của tôi đi.]

Ở thế giới nhỏ mở phòng, bỏ chút điểm cũng đáng.

Hệ thống: […] Các người có tiền, các người giỏi lắm.

Cố Thầm lại nói với hệ thống: [Kịch bản này kết thúc với việc Giản Lê và Thẩm Mặc đến với nhau, hướng đi này chẳng ảnh hưởng gì, hơn nữa, đây là thời gian ngoài cốt truyện.]

Hệ thống: [Nhưng mà Giản Lê đã biết rồi, cú sốc tinh thần này chắc chắn không nhỏ…]

Cố Thầm: [Biết rồi, tiếp theo chúng tôi sẽ cố gắng tuân thủ kịch bản.]

Hệ thống: […] Sao cứ thấy sai sai nhỉ?

Từ đó về sau, Giản Lê mỗi ngày đều run rẩy đối diện với sự "cưng chiều" xa hoa của hai vị đại lão.

Cố tổng mua hẳn một món đồ cổ quý giá tặng cậu, nếu Lệ tổng ghen thì làm sao đây?

Lệ tổng lại tặng cho cậu một hợp đồng đại diện, nếu Cố tổng ghen thì làm sao đây?

Cứu mạng với!!! Đáng sợ quá rồi!!!

Một lần nữa chứng kiến Tu la tràng giữa hai người, Giản Lê dứt khoát từ chối lời mời của họ, quay đầu bỏ đi, vừa bước vừa giục trợ lý: “Đi nhanh đi nhanh! Họ sắp đánh nhau rồi!”

Rẽ qua góc khuất, Giản Lê mới thở phào nhẹ nhõm.

Trợ lý thì lại tò mò quay đầu nhìn lén, có chút muốn tận mắt chứng kiến cảnh tượng gay cấn này.

“Đừng nhìn nữa! Mau đi đi!”

Nhưng trợ lý đã lén ló đầu nhìn ra, rồi lập tức sững sờ, vội quay đầu đi cùng Giản Lê, hạ giọng kinh hãi nói: “Thầy Giản! Không phải anh nói Lệ tổng và Cố tổng đánh nhau sao? Sao hai người họ lại đang hôn nhau vậy?!”

Giản Lê mỉm cười: "Đánh nhau bằng lưỡi cũng là đánh nhau." (má ơi ưng nết ẻm gớm)

Hệ thống: [...] Hai người...

Mặc dù tất cả những chuyện này đều xảy ra ngoài nội dung kịch bản, nhưng có lẽ tâm lý của Giản Lê đã sụp đổ rồi.

Cố Thầm: [Không còn cách nào khác, kịch bản đã sắp xếp tuyến đường hoạt động của chúng tôi, nên khi trùng lịch trình, chúng tôi đành phải làm chút chuyện nghỉ dưỡng thôi.]

Hệ thống chán chường: [Vậy nên cứ đến Tu la tràng là hai người lại ở bên nhau chứ gì?]

Trong không gian Chủ Thần, dần dần tụ tập rất nhiều người làm nhiệm vụ xuyên nhanh, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào bảng xếp hạng điểm số, không ít người lộ vẻ kinh hoàng và bàn tán xôn xao.

Thế giới có tên "Xuyên sách rồi tôi được 4 đại lão cưng chiều" đáng sợ đến thế sao!

Hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ cũng chỉ được 100 điểm, vậy mà hai vị đại lão đứng đầu bảng xếp hạng lại đã bị trừ đến mấy ngàn điểm, mà càng về sau, điểm lại càng rớt mạnh.

Cố tổng và Lệ tổng rốt cuộc đã trải qua những gì trong đó, mà bị trừ điểm thê thảm đến vậy? Phải biết rằng, đây chỉ là một thế giới nghỉ dưỡng có độ khó thấp mà thôi... Cố đại lão trước kia từng phá đảo những thế giới vô hạn siêu khó, điểm số lúc nào cũng là max điểm đấy!

Bên này, tần suất hẹn hò của Cố Thầm và Lệ Đình Khâm càng cao, số điểm bị trừ càng nhiều, hơn nữa họ lại còn hay đi cùng nhau, chia sẻ kinh nghiệm làm nhiệm vụ.

Hệ thống: [Cảnh báo, không được nhắc đến…]

Cố Thầm ngáp một cái, cắt ngang: [Trừ điểm đi.] Dùng chút điểm để tận hưởng kỳ nghỉ, có gì mà không đáng?

Hệ thống hiểu rõ, hai người này đều là nhiệm vụ giả đỉnh cấp trong Cục Xuyên Sách, kinh nghiệm họ chia sẻ ra ngoài có giá trị hàng vạn điểm, bỏ chút điểm để trao đổi kinh nghiệm thì vẫn rất có lời…

Hơn nữa, điểm số của cả hai đều lên tới hàng tỷ, mỗi lần trừ điểm chẳng khác gì muối bỏ biển.

A… hai người này làm sao lại thành một cặp thế này, có thể tưởng tượng được sau khi chia sẻ kinh nghiệm xong, tốc độ làm nhiệm vụ của họ càng lúc càng đáng sợ.

Lúc đầu, Giản Lê còn có chút tâm tư làm hải vương, tận hưởng sự theo đuổi của bốn vị đại lão, nhưng hiện tại, cậu cứ gặp hai người kia là bỏ chạy, thế là hai "cổ phiếu" Cố - Lệ rớt giá thảm hại.

So với kịch bản gốc, Giản Lê nhanh chóng xác định quan hệ với Thẩm Mặc hơn rất nhiều.

Cậu còn gửi tin nhắn cho hai vị đại lão, chúc họ "Bách niên hảo hợp, bạch đầu giai lão." (*trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long – câu chúc dành cho các cặp đôi.)

Cố Thầm nói với hệ thống: [Thế này và nội dung kịch bản cũng coi như là khác đường cùng đích, chúng tôi vẫn hoàn thành đầy đủ từng cảnh, tính điểm đi.]

Nói vậy cũng đúng, nhưng các người mỗi lần diễn xong cốt truyện là bắt nó chờ từ tối đến sáng đấy! Hệ thống cạn lời trước nay chưa từng có, nói: [...Thôi được rồi, chấm 80 điểm.]

Những nhiệm vụ giả dõi theo bảng xếp hạng, thấy nhiệm vụ của hai người cuối cùng cũng kết thúc, nhìn con số 80 điểm mà sững sờ.

Hai người bị trừ mấy nghìn điểm, làm xong nhiệm vụ chỉ được 80 điểm, quá lỗ rồi! Đây chẳng phải minh chứng cho việc đại lão vô CP không biết chơi tình cảm lưu sao?

Trở về không gian Chủ Thần, ánh mắt hai người chỉ chạm nhau thoáng chốc rồi lập tức rời đi, tâm linh tương thông:

[Lần sau lại hẹn.]

Chương 86: Phiên ngoại 6: Cố nhân tri kỉ của tôn thượng đã trở lại

Lưu ý: có yếu tố thế thân, ai dị ứng xin tránh đọc.

Từ Nam Gia là đại đệ tử của Cố Thầm, người được toàn bộ tiên môn kính trọng. Từ trước đến nay, hắn cũng là đồ đệ duy nhất của Cố Thầm.

Cho đến một ngày, hắn phát hiện sư tôn mang về một "phàm nhân" thần bí…

“Tôn thượng vẫn chưa xuất quan sao?”

Tam trưởng lão của tông môn cau mày, không ngừng đi qua đi lại trước cửa Vô Trần diện.

Từ Nam Gia đáp: “Chưa.”

Bốn mươi chín ngày trước, sư tôn đưa người phàm này về khi hắn vẫn đang hôn mê bất tỉnh, sau đó lập tức bế quan trong Vô Trần diện, đến nay vẫn chưa ra ngoài.

Tam trưởng lão sốt ruột: “Nhưng gần đây dị tượng ở Ma giới liên tiếp xuất hiện, nếu tôn thượng còn không xuất quan…”

Nói đến đây, lão cũng không khỏi trầm ngâm. Dù sao thì bốn mươi chín ngày trước toin thượng xuống Ma giới điều tra nguyên nhân dị tượng, sau đó mang người phàm này về.

Đúng lúc này, cánh cửa Vô Trần diện cuối cùng cũng mở ra.

Một vị tiên nhân thanh lãnh như ánh trăng, không vương bụi trần bước ra khỏi đại điện, bên cạnh còn có một phàm nhân cao lớn, khí chất bất phàm.

Vốn dĩ Tam trưởng lão đang định báo cáo tình hình Ma giới với Cố Thầm, nhưng khi nhìn rõ diện mạo của phàm nhân kia, sắc mặt lão lập tức biến đổi, hít vào một hơi lạnh, kinh hãi đến mức nhất thời không thốt nên lời: "Ngài… Ngài…"

Nhưng Cố Thầm đã cắt ngang, thản nhiên nói: "Từ hôm nay trở đi, Tần Lệ sẽ là đệ tử của ta."

Từ Nam Gia gãi đầu: "Chúc mừng sư tôn thu nhận hiền đồ!"

Bản thân hắn ta vốn không có thiên phú xuất sắc, sư tôn thu thêm một đồ đệ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn ta. Nhưng điều hắn ta không hiểu là, tại sao Tam trưởng lão lại có biểu cảm kỳ quái như vậy?

Phàm nhân kia cũng rất khiêm tốn lễ độ, khẽ hành lễ với Tam trưởng lão, giọng điệu vừa đủ cung kính nhưng không hèn mọn: "Bái kiến Tam trưởng lão, bái kiến sư huynh."

Tam trưởng lão theo phản xạ nhích sang một bên, tựa như không dám đối diện.

Từ Nam Gia vội đáp lễ: "Tần sư đệ khách sáo rồi."

Nhưng hắn ta lại chỉ thấy sư tôn liếc mắt nhìn đệ tử mới thu nhận, nói: "A lệ, tông môn trên dưới trừ bổn tọa ra, không cần hành lễ."

Từ Nam Gia lập tức nhận ra thái độ của sư tôn đối với vị sư đệ này khác hẳn bình thường.

Bởi vì bản thân hắn ta dù có thân phận cao trong tông môn, đối với tông chủ và các trưởng lão vẫn luôn giữ lễ nghĩa đầy đủ, sư tôn cũng chưa từng nói hắn ta không cần hành lễ.

Thế nhưng bây giờ, nghe thấy Cố Thầm gọi người phàm này là "A Lệ", sắc mặt Tam trưởng lão lại càng thêm phức tạp.

Dẫu vậy, lão vẫn cúi người hành lễ: “Chúc mừng tôn thượng.”

Ánh mắt lão dừng trên người Tần Lệ, hình như đối phương vẫn chưa hay biết gì cả.

Cố Thầm nói: “Chuyện ở Ma giới, ta đã nắm rõ, các ngươi không cần lo lắng.”

Tam trưởng lão gật đầu: “Vâng.”

Từ Nam Gia tranh thủ nói: “Sư tôn, mấy ngày nay đệ tử có vài thắc mắc…”

“Hỏi Tam trưởng lão là được.”

Cố Thầm nói xong liền mang theo Tần Lệ quay trở vào trong điện: “Lui xuống đi.”

Từ Nam Gia lại gãi đầu, quay sang nhìn Tam trưởng lão: “Tam trưởng lão, rốt cuộc là chuyện gì vậy…”

Tam trưởng lão xoay người xuống núi: “Nam Gia, chuyện này không phải thứ ngươi có thể biết.”

Từ Nam Gia: “…”

Những ngày sau đó, Từ Nam Gia càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Sư tôn của hắn ta vốn là người lãnh đạm, khó tiếp cận. Khi trước, mặc dù tốt bụng thu nhận một đồ đệ vô dụng như hắn ta,

nhưng trên bản chất, sư tôn vẫn luôn giữ khoảng cách, không dễ gần gũi.

Thế nhưng, kể từ khi thu nhận Tần Lệ, ngày nào sư tôn cũng giữ hắn lại ở gian bên trong Vô Trần diện, tự mình chỉ dạy, còn tận tay "hướng dẫn" hắn, dốc không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo để bồi dưỡng.

Dù Tần Lệ quả thực có thiên phú, lại được sư tôn đích thân chỉ dạy nên rất nhanh thoát khỏi thân phận phàm nhân, tu vi liên tục tăng lên. Nhưng kỳ lạ là, mỗi khi trưởng lão nhìn thấy hắn, sắc mặt đều đại biến, trong khi các đệ tử khác lại không có phản ứng như vậy.

Không chỉ thế, ngay cả kho riêng của Trọng Tiêu Tiên Tôn cũng được mở ra, vô số pháp khí, đan dược, thiên tài địa bảo quý hiếm tích lũy bao năm đều ban cho Tần Lệ. Điều này sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Tần Lệ hỏi: "Sư tôn, ngài lấy đồ của Trọng Tiêu Tiên Tôn cho con, ngài ấy không giận sao?"

Cố Thầm lạnh nhạt đáp: "Hắn đã chết rồi."

Đến khi tông chủ xử lý xong sự vụ bên ngoài trở về tông môn, thấy sắc mặt phức tạp của các trưởng lão, hỏi: "Sao ai nấy đều có vẻ lạ vậy?"

Tam trưởng lão ấp úng: "À… tôn thượng mới thu một đệ tử."

Tông chủ vui mừng: "Bấy nhiêu năm qua, cuối cùng tôn thượng cũng chịu cởi mở hơn rồi?"

Năm xưa, tôn thượng thu nhận Từ Nam Gia là vì một tình huống đặc biệt. Nhưng lần này, đây là đệ tử mà y chủ động thu

nhận. Vừa mới trở về tông môn, đã nghe các đệ tử nói tôn thượng tận tình dạy dỗ hắn, xem ra thật sự có ý định truyền thừa đạo thống rồi.

Tam trưởng lão ngập ngừng: "… Đúng là có cởi mở hơn, nhưng mà… người phàm này trông gần như y hệt Trọng Tiêu Tiên Tôn. Ta thấy, tôn thượng e là…"

Tông chủ ngạc nhiên: "? Không thể nào! Bao năm qua, cũng từng có người trông giống Trọng Tiêu Tiên Tôn, nhưng ai có thể so bì với ngài ấy chứ? Ngài ấy là người cùng thời, cùng danh tiếng với tôn thượng. Tôn thượng không thể nào để mắt đến một thế thân."

Trọng Tiêu Tiên Tôn là cố nhân chí cốt của tôn thượng, năm xưa đã ngã xuống trong trận đại chiến với Ma giới. Kể từ đó, những người cùng thời với tôn thượng đều lần lượt rời xa, chỉ còn lại một mình tôn thượng cô độc suốt ngàn năm.

Tam trưởng lão thở dài: "Nhưng người phàm này không chỉ có diện mạo giống Trọng Tiêu Tiên Tôn, ngay cả phong thái, khí chất cũng rất giống. Nếu không phải biết hắn vốn là phàm nhân, khi nhìn thấy hắn, ta còn tưởng Trọng Tiêu Tiên Tôn đã tái sinh. Nếu tôn thượng bị hắn mê hoặc, cũng không có gì lạ."

Đại trưởng lão lắc đầu than thở: "Thật ra, trông giống Trọng Tiêu Tiên Tôn mà có thể nhận được vài phần ưu ái từ tôn thượng, cũng là phúc phận của hắn. Chỉ cần tôn thượng vui là được."

Tông chủ trầm tư một lát, sau đó nói: "Ta đi xem thử, xem Tần Lệ này rốt cuộc giống đến mức nào."

Khi tông chủ đến nơi, Cố Thầm đang đưa Tần Lệ vào một bí cảnh trong tông môn, ngâm mình trong Linh Tuyền.

Linh Tuyền vô cùng quý giá, dù là tài sản riêng của tôn thượng, nhưng ngay cả đệ tử bình thường muốn xin một bình cũng không dễ. Vậy mà tôn thượng lại dẫn người tới ngâm suốt ngày. Mức độ sủng ái này… thực sự không phải chuyện đùa.

Trong rừng linh mộc xanh ngát, một giai điệu thanh nhã vang lên, khiến lòng người thư thái dễ chịu.

Tông chủ vừa nghe thấy thì lập tức sững sờ.

Hồi đó, khi còn là một thanh niên ngưỡng mộ tôn thượng, mỗi lần bái kiến, hắn ta đều thấy Trọng Tiêu Tiên Tôn múa kiếm, còn tôn thượng gảy đàn. Nhưng kể từ khi Trọng Tiêu Tiên Tôn ngã xuống, tôn thượng chưa từng chạm vào đàn nữa.

Không ngờ, ngàn năm sau, vì một phàm nhân đệ tử ngâm suối mà tôn thượng lại đàn trở lại.

Sương khói mịt mờ, đường nét gương mặt Tần Lệ cũng trở nên mơ hồ.

Cố Thầm ngừng tay, đi đến bên bờ suối, nâng cằm hắn lên, tỉ mỉ quan sát gương mặt này.

Tần Lệ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn thẳng vào y.

Ngàn năm thật quá dài, Cố Thầm không kìm được, cúi xuống, khẽ hôn lên môi hắn.

Nhưng Tần Lệ lại đưa tay kéo mạnh, khiến Cố Thầm cũng rơi xuống suối, ôm chặt lấy y, hôn đáp lại.

Hắn thấp giọng nói: “Sư tôn thu nhận ta làm đồ đệ, hóa ra là vì chuyện này sao?”

Tông chủ còn chưa kịp bước đến bờ suối, thì đã nghe tiếng đàn ngừng hẳn, sau đó là tiếng nước ào ạt, động tĩnh vô cùng mãnh

liệt.

Ngay sau đó, trong rừng vọng ra giọng nói mờ ảo mà uy nghiêm của tôn thượng: “Lui xuống.”

Tông chủ lập tức đáp: “... Tuân lệnh.”

Nhưng mối quan hệ sư đồ này, có thực sự là một mối quan hệ sư đồ đúng nghĩa không?

Không đúng, vậy thì năm xưa mối quan hệ tri kỷ giữa tôn thượng và Trọng Tiêu Tiên Tôn, có thực sự là một tình bạn thuần túy không?

Tần Lệ nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ thon dài của Cố Thầm, thấp giọng hỏi: “Sư tôn, người đang bảo con lui xuống sao?”

Cố Thầm liếc hắn một cái, chạm nhẹ lên gương mặt hắn, ra lệnh: “Tiếp tục.”

Vô Trần diện tọa lạc trên đỉnh núi quanh năm phủ tuyết, lạnh lẽo vô cùng. Linh Tuyền dù được tụ hội linh khí trời đất, nhưng nước lại băng hàn thấu xương.

Cố Thầm khẽ thì thầm: “Lạnh quá...” Không rõ là đang nói về Linh Tuyền, hay về những tháng năm dài đằng đẵng kia.

Tần Lệ ôm chặt lấy y, nhẹ giọng hỏi: “Sư tôn có linh khí hộ thể, cũng cảm thấy lạnh sao?”

Được cơ thể nóng rực của hắn ôm lấy, Cố Thầm không trả lời nữa.

Tần Lệ tháo xuống dải buộc tóc của mình, bịt lên mắt Cố Thầm, nói: “Sư tôn, con không thích ánh mắt của người khi nhìn con mà lại nhớ đến kẻ khác. Bịt mắt lại, có được không?”

Sự chênh lệch tu vi giữa hai người vốn như trời với đất, chỉ cần một cái phất tay, Cố Thầm cũng có thể khiến hắn tan thành tro bụi. Nhưng lúc này, y lại để mặc hắn làm càn.

Tần Lệ vừa hôn dọc theo tấm lưng y, vừa hỏi: “Sư tôn, con có giống hắn không?”

“Sư tôn, hắn có từng làm thế này với người không?”

Cố Thầm lạnh nhạt đáp: “Hắn còn chưa kịp làm gì, đã chết rồi. Ngươi nghĩ lúc chết, hắn có hối tiếc không?”

Tần Lệ mỉm cười: “Chắc chắn hắn rất tiếc nuối vì đến cuối cùng vẫn chỉ là tri kỷ của người. Hắn đáng lẽ nên bước thêm một bước nữa. Nếu không, bây giờ không phải là con đến để thỏa mãn sư tôn rồi.”

“Ưm… ha…”

Mất đi ánh sáng, các giác quan khác càng trở nên nhạy bén. Nhịp thở của Cố Thầm đã có phần hỗn loạn.

Nhưng Tần Lệ lại dừng lại, ghé sát tai y, thấp giọng hỏi: “Bây giờ sư tôn muốn gọi “A Lệ”, hay gọi tên của hắn?”

Giọng Cố Thầm đã lộ ra chút bực bội: “Lệ Đình Khâm, đừng có đùa nữa. Nếu ngươi còn tiếp tục diễn trò, thì cút đi cho ta.”

Lệ Đình Khâm, hay chính là Tần Lệ, cười khẽ: “Ta cứ tưởng… A Thầm thu nhận ta làm đồ đệ, là vì cảm thấy như vậy sẽ thú vị hơn chứ?” [má ơi best troll của năm =))))]

Nơi chưa từng bị ai chạm đến, bị hắn mạnh mẽ chạm vào, khiến Cố Thầm bật ra một tiếng rên khẽ, y cười lạnh: “Ta cứ tưởng, ngươi thấy việc trốn xuống phàm trần, giả làm phàm nhân lén lút sống còn thú vị hơn.”

Tần Lệ tháo dải buộc mắt, cúi đầu hôn lên môi y, khẽ nói: “Chỉ là ta sợ mình không còn đủ sức để sánh vai cùng các tôn giả của tiên môn nữa.”

Bởi vì đã từng ngã xuống một lần, nên lần này, hắn không muốn chỉ làm một tri kỷ nữa… hắn muốn A Thầm thật sự trở thành đạo lữ của mình.

Cố Thầm nhìn hắn một lúc, sau đó cũng hôn đáp lại, hỏi: “Song tu có giúp nhanh hơn không?”

Lệ Đình Khâm bật cười trầm thấp: “Vậy thì, thử xem sao.”

Dòng nước băng giá dần trở nên ấm áp, mà Cố Thầm, cũng không còn cảm thấy lạnh nữa…

Từ Nam Gia ngày càng thấy kỳ lạ.

Trước kia, sư tôn còn dẫn sư đệ ra ngoài tu luyện, nhưng bây giờ lại trực tiếp đóng cửa Vô Trần diện bế quan cùng sư đệ, ngày nào cũng không ra ngoài.

Hắn ta đi hỏi tông chủ và các trưởng lão xem hai người họ đang làm gì, nhưng ai cũng chỉ thở dài lắc đầu, bảo hắn ta đừng bận tâm.

Từ Nam Gia thực sự không hiểu.

Cuối cùng, đợi đến lúc sư tôn xuất quan, hắn ta lập tức đến Vô Trần diện bái kiến, hỏi han về những khó khăn trong tu luyện dạo gần đây.

Hắn ta lén ngước mắt nhìn, phát hiện sư tôn lại đang cầm chơi đùa di vật của Trọng Tiêu Tiên Tôn.

Trước đây, hắn ta từng nghe các trưởng lão kể rằng, đây là bản mệnh kiếm của Trọng Tiêu Tiên Tôn. Sư tôn luôn đặt nó cạnh thanh kiếm của mình.

Chỉ tiếc rằng Trọng Tiêu Tiên Tôn không bao giờ quay về được nữa, và sư tôn cũng luôn vì thế mà u sầu…

Cố Thầm lặng lẽ nghe xong câu hỏi của Từ Nam Gia, sau đó nói: "Đứa trẻ này có lối đánh giống ngươi hơn, ngươi chỉ dạy nó một chút đi."

Từ Nam Gia còn đang nghĩ xem sư tôn đang nói chuyện với vị tiền bối nào, nhưng vừa ngẩng đầu, hắn ta đã thấy Tần Lệ, người vẫn luôn hầu hạ bên cạnh sư tôn, bất ngờ ôm lấy Cố Thầm, hôn nhẹ lên khóe môi y, cười nói: "Được rồi, sư tôn cứ yên tâm, đồ đệ làm sao dám từ chối khổ lao chứ?"

Từ Nam Gia lập tức biến sắc, rút kiếm quát lớn: "Tần Lệ, ngươi quá đáng rồi! Ngươi, ngươi, ngươi! Khi sư diệt tổ!"

Cố Thầm đỡ trán, bất đắc dĩ nói: "Ngươi lại lên cơn nghiện à? Đừng dọa đồ đệ của ta."

Sau đó y quay sang Từ Nam Gia: "Nam Gia, gọi sư nương đi."

Từ Nam Gia đỏ bừng mặt, nhưng không sao mở miệng nổi: "Sư… sư…"

Sư tôn mới thu nhận đệ tử chưa bao lâu, sao lại thành sư nương rồi chứ?!

Tam trưởng lão nghe nói Từ Nam Gia lên Vô Trần diện, vội vàng chạy đến: “Nam Gia, mau theo ta xuống núi, đừng quấy rầy sư phụ con bế quan.”

Từ Nam Gia lúc này cũng không biết nên đối mặt với vị sư đệ này thế nào nữa, chỉ đành chắp tay: “Sư tôn, đệ tử cáo lui...”

Xuống núi rồi, hắn ta mới nghe Tam trưởng lão kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Vẻ mặt Từ Nam Gia phức tạp: “Hóa ra sư đệ là thế thân của Trọng Tiêu Tiên Tôn...”

Vậy mà vừa rồi, sư tôn vừa lau chùi kiếm bản mệnh của Trọng Tiêu Tiên Tôn vừa thân mật với sư đệ Tần Lệ, thậm chí còn bảo gọi sư đệ là sư nương…

Nghe nói kiếm bản mệnh có linh, nếu nó thật sự có ý thức, chứng kiến cảnh này thì sẽ đau khổ đến mức nào chứ…

Chỉ không biết, sư đệ Tần Lệ có biết sự thật này không?

Nhưng thôi, nếu sư đệ có thể khiến sư tôn vui vẻ hơn một chút, thì hắn cũng sẽ không chạy đến trước mặt Tần Lệ nói gì cả. Cứ coi như chưa từng biết chuyện này đi.

Nhưng thiên hạ nào có bức tường nào không lọt gió?

Sự sủng ái vô bờ của tôn thượng dành cho vị đồ đệ phàm nhân này rất dễ khiến người khác chú ý.

Ví dụ như Ma giới, những năm qua vẫn luôn dòm ngó, nay phát hiện Cố Thầm cưng chiều một phàm nhân, cảm thấy cuối cùng cũng tìm ra nhược điểm của y, tất nhiên là phải ra tay từ phía Tần Lệ.

Khi một Ma tướng tự mình lẻn đến bên Tần Lệ, vừa nhìn thấy dung mạo hắn, chân đã mềm nhũn, suýt nữa quay đầu bỏ chạy.

Năm đó, Lệ Đình Khâm suýt chút nữa đã đồ sát toàn bộ Ma giới, ngay cả Ma tôn đời trước cũng chết dưới tay hắn.

Chỉ là, khí tức hiện tại của Tần Lệ yếu hơn rất nhiều so với Trọng Tiêu Tiên Tôn Lệ Đình Khâm năm xưa, nên Ma tướng mới có thể giữ bình tĩnh.

Hắn ta đánh giá Lệ Đình Khâm một lượt, cảm thấy mình vừa phát hiện ra một đại bí mật kinh thiên động địa, lập tức thuyết phục Tần Lệ phản bội Cố Thầm, còn hứa hẹn sẽ cho hắn một vị trí cao trong Ma giới.

Tần Lệ thản nhiên đáp: “Sư tôn đối với ta rất tốt, vì sao ta phải phản bội người?”

Ma tướng nở nụ cười dữ tợn: “Ha, xem ra ngươi còn chưa nhận ra nhỉ? Ngươi có biết tại sao y lại đối xử với ngươi như vậy không? Chỉ vì ngươi trông rất giống một cố nhân của y mà thôi…”

“Biết chứ.”

Không ngờ Tần Lệ lại bật cười, nói: “Được làm thế thân của Trọng Tiêu Tiên Tôn để hầu hạ sư tôn, là vinh hạnh lớn nhất đời ta.”

Ma tướng suýt nghẹn chết tại chỗ, hận không thể rèn sắt thành thép: "Ngươi đường đường là một nam nhân, sao lại có thể không biết xấu hổ như thế?! Làm thế thân mà không thấy nhục nhã chút nào à?!"

Tần Lệ vẫn ung dung: "Chỉ cần sư tôn vui là được."

Ma tướng tức đến sôi máu: "Ngươi, ngươi, ngươi! Trọng Tiêu Tiên Tôn phẩm hạnh cao thượng, khí độ xuất trần, được cả hai giới kính ngưỡng. Ta thật không hiểu ngươi có điểm nào giống hắn? Sư tôn ngươi đúng là mù rồi, chẳng hề kén chọn gì cả!"

Ai ngờ Tần Lệ lại bình tĩnh ngước lên, cất giọng gọi: "Sư tôn, hắn bảo người mù kìa."

Ma tướng lập tức... biến mất ngay tại chỗ.

Cố Thầm từ tốn bước ra, nhưng cũng không đuổi theo, chỉ thản nhiên nói: "Ma giới sắp có Ma quân mới rồi, dạo này chúng hành động rất nhiều."

Lệ Đình Khâm nhẹ giọng đáp: "Là ta."

Cố Thầm: "..."

Hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến trời đất có dị tượng khi Lệ Đình Khâm tái sinh ở Ma giới sao?

Lệ Đình Khâm nghiêng đầu nhìn y, nở nụ cười đầy ẩn ý: "Cho nên, sư tôn, chờ ta đến rước ngươi."

Cố Thầm đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận vì đã nhận "đồ đệ" này, lạnh giọng đáp: "... Đừng gọi ta là sư tôn nữa."

Chương 87: Phiên ngoại 7: Khi nhân viên mới chuyển đến, Gia Thụ nghĩ hắn là gián điệp.

[Kính gửi ngài Tào Hạc, hệ thống đã phát hiện nhân vật Lệ Đình Khâm trong tiểu thế giới "Sau Khi Giả CP Với Đối Thủ Một Mất Một Còn, Chúng Tôi Ở Bên Nhau" có tiềm năng phát triển thành nhiệm vụ giả cấp S. Xin hãy nhanh chóng đến thế giới này xử lý.]

Tào Hạc, cũng giống như Cố Thầm, đã hoàn thành đủ số lượng nhiệm vụ cần thiết để có thể nghỉ hưu khỏi vị trí nhiệm vụ giả. Chỉ có điều, thay vì lựa chọn vào một tiểu thế giới để an dưỡng, anh ta lại gia nhập bộ phận nhân sự của Cục Xuyên Sách.

["Sau Khi Giả CP Với Đối Thủ Một Mất Một Còn, Chúng Tôi Ở Bên Nhau"? Đây chẳng phải là thế giới mà anh Thầm chọn để nghỉ hưu sao? Lệ Đình Khâm, là nhân vật quan trọng nào à?]

Tào Hạc mở kịch bản lên xem, nhưng trong toàn bộ nội dung, cái tên Lệ Đình Khâm chưa từng xuất hiện dù chỉ một lần.

[Được rồi, rảnh thì tôi qua xem một chuyến vậy.]

Ở một diễn biến khác, Chu Diễm, người vừa hoàn thành nhiệm vụ nghỉ hưu của mình, cũng đang lựa chọn thế giới an dưỡng.

["Sau Khi Giả CP Với Đối Thủ Một Mất Một Còn, Chúng Tôi Ở Bên Nhau"... Hình như anh Thầm chọn thế giới này thì phải. Đương nhiên là phải theo anh ấy rồi, chọn cái này thôi.]

Sau khi xác nhận lựa chọn trong hệ thống, Chu Diễm quay sang nhìn mọi người đến tiễn cậu ta, hỏi: “Mọi người có muốn xin nghỉ phép để đi thăm anh Thầm với tôi không?”

[Chiến lược công lược tổng tài Lệ Gia Thụ?]

Cùng lúc đó, một nhiệm vụ giả mới nhận được nhiệm vụ cấp độ thấp, nhìn tên nhiệm vụ rồi gãi đầu: “Cái tên này nghe không giống tổng tài chút nào ấy?”

Bởi vì đây là một thế giới có kịch bản xoay quanh giới giải trí, nên thân phận khi nghỉ hưu của Chu Diễm là một tiểu minh tinh, chuyên đóng vai phụ trong bộ phim song nam chủ của Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu.

Vừa đặt chân đến thế giới này, Chu Diễm lập tức bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan đến Cố Thầm.

Với độ bá đạo của anh Thầm, dù có ở đâu cũng sẽ khuấy đảo phong vân, đặt chân vào lĩnh vực nào thì thống trị lĩnh vực đó. Đây là thế giới cấp độ thấp, không lẽ anh ấy đã thống trị cả thế giới luôn rồi?

Thế nhưng anh ta tìm đi tìm lại, gần như không thấy bất kỳ thông tin nào về Cố Thầm.

Không đúng!

Dựa vào nhan sắc kinh diễm của anh Thầm, chỉ cần bước chân vào showbiz cũng đủ để lập tức debut ngay tại chỗ, làm gì có chuyện không có chút tin tức nào?

Chẳng lẽ anh ta vào nhầm thế giới rồi?

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng Chu Diễm cũng phát hiện ra một nhân vật thần bí mang họ Cố, xuất thân từ một gia tộc bí ẩn. Xét về khí chất, đúng là có vài phần giống anh Thầm.

Nhưng có một điều rất kỳ quặc - người này đã kết hôn với một tổng tài họ Lệ?!

Không thể nào!

Anh Thầm là một đại lão không CP, thậm chí còn chưa từng yêu đương, làm sao có thể tùy tiện kết hôn với người khác được?!

Lại thấy nhân vật này từng cùng Lục Thanh Việt và Dụ Tinh Châu tham gia một chương trình tạp kỹ, Chu Diễm bèn hỏi thăm: "Thầy Lục, thầy có quen vị Cố tiên sinh trong truyền thuyết không?"

Nghe anh ta nhắc đến Cố tiên sinh, Lục Thanh Việt lập tức hăng hái hẳn lên: "Tất nhiên là quen rồi! Thầy Chu, để tôi kể cho anh nghe—"

Chu Diễm kiên nhẫn nghe đối phương bô lô ba la một tràng, sau đó hỏi thẳng: "Thế thầy có biết Cố tiên sinh tên đầy đủ là gì không?"

Lục Thanh Việt đáp: "Cố Thầm chứ ai..."

Chu Diễm lập tức mắt trừng lớn đầy chấn động: "Cái gì! Thật sự là anh Thầm?! Sao anh ấy lại kết hôn?! Không được, tôi phải đi tìm anh ấy ngay!"

Lục Thanh Việt: "Hả hả hả? Anh quen biết Cố tiên sinh sao? Tin tức anh ấy kết hôn đã lan truyền từ lâu rồi mà. Lúc đầu, chúng tôi còn cùng nhau tham gia một chương trình tạp kỹ về hẹn hò nữa, anh không biết à?"

Chu Diễm: “Ờ… Tôi coi như là người bên phía nhà anh ấy, trước giờ vẫn luôn làm việc trong nhà, không để ý đến tin tức bên ngoài. Sao anh ấy lại kết hôn rồi chứ! Trước giờ anh ấy còn chưa từng yêu đương nữa mà!”

Lục Thanh Việt cảm thấy chuyện này khá khớp với tin đồn trên mạng, Cố tiên sinh và Lệ tổng giấu gia đình, cưới trước báo sau. Nhưng tin tức này đã được truyền đi lâu như vậy rồi, mà vẫn có người không biết? Tin tức cũng quá chậm đi?

Chu Diễm quyết đoán nói: “Thầy Lục, phiền thầy giúp tôi xin phép đạo diễn một chút.”

Nói xong, anh ta lập tức trèo tường chạy mất.

Lục Thanh Việt há hốc mồm nhìn theo: “…”

Quả nhiên giống như tin đồn về môn phái ẩn thế của Cố tiên sinh… Không lẽ trước giờ đều bế quan trên núi à?

Do nhóm nhiệm vụ giả của Cục Xuyên Sách không ở lại thế giới này lâu dài, nên hệ thống đã tự động tạo thân phận cho họ, không cần phù hợp với kịch bản.

Tuy nhiên, vì thế giới này cấm các yếu tố phi tự nhiên, nên họ cũng không thể sử dụng siêu năng lực mà chỉ có thể tự mình tìm kiếm Cố Thầm.

Từ đó, một hiện tượng kỳ lạ xuất hiện —-

Rất nhiều nhân vật có tiếng tăm từ đủ mọi lĩnh vực lần lượt tìm đến những người có liên quan đến Cố tiên sinh, chẳng hạn như Lục Thanh Việt, Dụ Tinh Châu, Kiều Khôn Bình, Mục Vân Đình,

Kỷ Chi Hi, người nhà họ Vân, Lệ Tĩnh Vi và cả đoàn phim nguyên tác…

Những người đến tìm có người là đại lão thương giới, có người là nhà khoa học hàng đầu, có người là bác sĩ đỉnh cấp, lại có người thần bí không rõ thân phận, giống như Cố tiên sinh, không thể dùng lý lẽ bình thường để giải thích.

Và tất cả bọn họ đều tự nhận là người nhà của Cố tiên sinh.

Một người biết chuyện không nhịn được mà cảm thán đầy kinh hãi.

[Đù!!! Người nhà của Cố tiên sinh thật sự tìm đến đây rồi! Khiếp quá, chẳng khác gì đặc vụ cả!]

[Hơn nữa, bọn họ còn không biết Cố tiên sinh đã kết hôn! Giờ thì bày ra vẻ cực kỳ sốc luôn!]

Chuyện có một đám đại lão đang tìm kiếm Cố tiên sinh vốn dĩ không phải bí mật. Vì vậy, những người từng nghi ngờ tin đồn trước đây bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ đáng tin.

[Sợ rằng Lệ tổng thật sự đã lén bắt cóc Cố tiên sinh khỏi gia tộc, bây giờ bị người thân bạn bè tìm đến tận cửa rồi.]

[Gia tộc này đúng là nghịch thiên quá đi… Không hổ danh là gia tộc ẩn thế trong truyền thuyết… Không biết lão gia Cố, giáo sư Cố, thầy Cố có đến hay không nữa?]

[Nhưng mà, Lệ tổng vừa dẫn Cố tiên sinh đi quay show xong là lập tức đi hưởng tuần trăng mật rồi. Bọn họ có tìm trong nước cũng không thể tìm thấy đâu!]

Người nhà của Cố Thầm nhanh chóng phát hiện chương trình thực tế mà cậu tham gia, cũng phát hiện ra vấn đề này.

Nhưng bọn họ cũng không thể đuổi theo hai chồng chồng người ta để cắt ngang tuần trăng mật được, chỉ có thể tạm thời tìm đến Lệ gia trước.

Lúc này, Lệ Gia Thụ cảm thấy mình sắp lao lực mà chết mất.

Từ ngày anh trai cậu ta dẫn theo anh dâu đi hưởng tuần trăng mật, cậu ta sống trong cảnh một người làm hai phần việc, ngày ngày bận đến tối tăm mặt mũi, chẳng có thời gian mà bận tâm đến tin đồn bên ngoài về việc người nhà Cố tiên sinh tìm đến tận cửa.

Nhưng dạo này có một chuyện khiến cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ…

Công ty mới tuyển một nhân viên, người này cứ cố tình tiếp cận cậu ta.

Nói anh ta là gián điệp thương mại muốn trộm tài liệu mật ư? Không giống, bởi vì người này chẳng thèm quan tâm đến công việc, thậm chí vào văn phòng của cậu ta, mắt cũng chưa từng liếc qua đống tài liệu, chỉ luôn chăm chăm nhìn chằm chằm vào cậu ta.

Mà nói anh ta muốn quyến rũ cậu ta? Lại thấy không giống lắm…

Người này chẳng đi theo mấy lối mòn thường thấy, mà toàn lẩm bẩm những câu kỳ quái sau lưng cậu ta.

Thậm chí… còn nói xấu cậu ta không giống tổng tài?

Rốt cuộc là đang nói cái quái gì vậy?!

“Tại sao lại có một tổng tài đi thu gom rác thế này?”

“Làm gì có tổng tài nào khổ sở đến mức phải làm hai công việc một lúc? Không phải nên gọi thư ký đến và nói “trong vòng mười phút, tôi muốn có toàn bộ thông tin của cậu ta” à?”

“Cậu ta tăng ca cả ngày thế này, chỉ còn thiếu nước dọn vào tập đoàn ở luôn, làm gì có thời gian đi làm chuyện khác?”

Lệ Gia Thụ cảm thấy một nỗi đau chưa từng có: “…”

Nhưng dựa vào khả năng phản trinh sát siêu hạng của mình, cậu ta chắc chắn rằng người này nhất định có mục đích gì đó đáng sợ mà mình chưa nhìn ra.

Cho đến một ngày…

Một nhóm đàn ông mặc vest thẳng thớm, khí thế bức người tìm đến công ty.

Lệ Gia Thụ nhìn thấy ánh mắt của bọn họ từ xa đã biết ngay không phải người hiền lành gì, lập tức quay đầu bỏ đi, dặn thư ký: “Cứ nói tôi không có ở đây.”

Không ngờ, tên nhân viên mới lại phấn khởi chạy ra đón tiếp bọn họ.

Vừa mở miệng đã là “XX đại lão, XX đại lão”, nhìn là biết quen biết nhau từ trước.

Chu Diễm: “Tiểu Lệ tổng có ở đây không?”

Nhân viên mới lập tức đáp: “Có có! Vừa nãy tôi còn nhìn thấy anh ấy! Các đại lão, để tôi dẫn các anh đi nhé?”

Lệ Gia Thụ: “…” Đệt, đây chắc chắn là nội gián nằm vùng bên cạnh mình chứ còn gì nữa? Nội gián còn biết dắt đường nữa à?!

Trong phòng tiếp khách, Lệ Gia Thụ cắn răng chịu đựng, bị ép phải ngồi với một nhóm đại lão, nghe họ trình bày lý do đến đây.

Hiểu xong, cậu ta run rẩy chào hỏi: “Các anh họ, anh em họ, sư huynh… chào các anh. Anh tôi đang dẫn anh dâu đi hưởng tuần trăng mật rồi… mấy anh…”

Trong lòng cậu chửi thầm WTF, chẳng lẽ đây là người thân, bạn bè, đồng nghiệp của anh dâu sao?

Mẹ nó, trông ai cũng như đặc vụ cả!

Anh cậu ta đúng là giỏi quá rồi, cứ thế mà bắt cóc anh dâu đi luôn, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến một ngày sẽ bị ám sát à?!

Chu Diễm: “Nếu đã đi hưởng tuần trăng mật rồi, vậy bọn tôi cứ chờ vậy. Họ còn bao lâu nữa mới về?”

Lệ Gia Thụ lau mồ hôi trên trán: “Chắc còn hai tuần nữa? Nếu các anh sốt ruột, hay là… để tôi gọi điện cho họ nhé?”

Chu Diễm: “Không cần đâu, đã đi chơi thì cứ chơi cho trọn vẹn đi, đừng làm phiền họ. Đợi họ về rồi nói sau.”

Lệ Gia Thụ càng nghe càng cảm thấy bọn họ đang nói kiểu “chờ họ về rồi làm bữa cơm chia tay” vậy đó…

Sau khi thu thập đủ thông tin, nhóm người này thật sự ở lại thành phố H.

Không giống như Cố Thầm luôn muốn giữ kín danh tính, những người này chẳng hề che giấu bản thân.

Họ chỉ cần vô tình trổ tài một chút, lập tức khiến cả các ngành nghề khác nhau rung chuyển.

Mọi người cảm thán.

[Đúng là bạn bè của Cố tiên sinh! Không ra tay thì thôi, một khi xuất thế là kinh động bốn phương, chẳng ai giống người thường cả.]

Còn Lệ Gia Thụ, càng nghe tin tức về bọn họ càng lo lắng —

Quá trời đại lão thế này, anh cậu ta thật sự trụ nổi không?

Mà hình như… cậu ta cũng không an toàn nữa rồi?!

Lệ Gia Thụ gọi tên nhân viên mới kia vào văn phòng, trầm giọng hỏi: “Nói đi, cậu có mục đích gì?”

Nhân viên mới hơi ngạc nhiên vì Lệ Gia Thụ phát hiện nhanh như vậy, nhưng mặt ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “Lệ tổng, anh nói gì vậy? Tôi chỉ là một nhân viên bình thường thôi, đi làm chỉ để kiếm tiền mà.”

Lệ Gia Thụ lạnh lùng: “Đừng giả vờ nữa. Cậu là người của bọn họ đúng không? Cậu tiếp cận tôi là để thực hiện nhiệm vụ của các người?”

Mặt nhân viên mới lập tức thay đổi ——

Không thể nào?! Một tổng tài vớ vẩn trong thế giới nhỏ bé này sao có thể nhìn thấu thân phận của anh ta - một nhiệm vụ giả của Cục Xuyên Sách được?

Sao cậu ta có thể phát hiện ra nhiệm vụ của anh ta là “xuyên nhanh”?

Lệ Gia Thụ lắc đầu thở dài: “Haiz… Cậu đi đi, về tập huấn lại rồi hẵng đến. Gửi cho tôi một tên đặc vụ ngu ngốc thế này, rốt cuộc là coi thường tôi đến mức nào chứ? Tại sao anh tôi lại cưới được anh dâu cấp bậc đó, còn tôi thì lại gặp loại cấp thấp như cậu?”

Nhân viên mới lập tức quay đầu bỏ chạy.

Mẹ ơi, NPC trong thế giới này đáng sợ quá!!! Tôi muốn về Cục Xuyên Sách!!!

Chương 88: Phiên ngoại 8: "Tiểu kiều thê " của Cố tiên sinh

Sau khi dần thích nghi với thế giới này, Chu Diễm bắt đầu “đào sâu” hơn vào những gì đã xảy ra kể từ khi Cố Thầm đến đây.

Ví dụ như những chiến tích huy hoàng của “Cố tiên sinh”, hay truyền thuyết về gia tộc Cố thần bí - một gia tộc hiếm khi lộ diện trước công chúng…

Càng tìm hiểu, anh ta càng cảm thấy Cố Thầm đúng là thần.

Rõ ràng tất cả bọn họ đều là những người về hưu.

Vậy mà Cố Thầm chỉ cần hơn một năm đã có thể dựng nên cả một thế lực, lập ra một gia tộc thần bí thuộc về chính mình.

Thậm chí còn tìm vợ xong luôn rồi.

Theo những gì anh ta điều tra được, vị Lệ tổng này cũng là thanh niên ưu tú, gốc gác đàng hoàng.

Tuy rằng không hợp gu thẩm mỹ của anh ta, nhưng phải công nhận là ngoại hình cũng không tệ, cư dân mạng cũng khen đẹp trai.

Cố Thầm chọn một người như vậy làm anh dâu… thôi thì cũng tạm chấp nhận được.

Chỉ là không ngờ gu chọn vợ của Cố Thầm lại như thế này.

Hơn nữa, Cố Thầm hết giúp đỡ em vợ, lại tự mình giải quyết khủng hoảng của tập đoàn nhà vợ, rõ ràng rất để tâm đến anh dâu.

Nếu Cố Thầm đã thích, bọn họ tất nhiên sẽ ủng hộ, cũng hoàn toàn tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của cậu.

Bây giờ, tất cả đều hóng từng ngày đợi Cố Thầm và anh dâu đi hưởng tuần trăng mật về.

Nhưng Lệ Gia Thụ lại cảm thấy một áp lực chưa từng có.

Bởi vì đám người này quá tò mò về anh cậu ta, nên cứ có việc không có việc cũng chạy đến tập đoàn, mượn cớ bàn chuyện làm ăn để hỏi thăm tin tức.

Hôm nay, Chu Diễm lại hứng thú hỏi: "Có phải anh Thầm vừa gặp đã yêu anh dâu không? Nên mới kết hôn nhanh như vậy?"

Lệ Gia Thụ không hiểu vì sao Chu tiên sinh lại gọi anh cậu ta là "anh dâu", nhưng trực giác mạnh mẽ khiến cậu đổi cách xưng hô theo: "Ờ... chắc là anh tôi vừa gặp đã yêu anh Thầm ấy?"

Chu Diễm bừng tỉnh: "Ồ ồ ồ~~ Vậy ra là anh dâu theo đuổi anh Thầm trước à?"

Anh Thầm đúng là có phúc khí mà!

Lệ Gia Thụ cẩn thận chọn từ: "...Có thể coi là vậy? Nhưng mà họ cũng nhanh chóng ở bên nhau..."

Sao anh cậu ta lại có số hưởng thế này chứ?!

Nhà nước không những cấp cho một anh dâu, mà chẳng cần theo đuổi gì đã cưa đổ luôn.

Nếu nói rằng anh cậu ta nhân lúc làm việc chung mà lén ăn sạch thì liệu có bị đánh chết không?

Chu Diễm gật đầu tán thành, cảm thấy một cú ship cực mạnh rồi lại hỏi tiếp: "Anh Thầm chắc chắn là rất cưng chiều anh dâu đúng không?"

Lệ Gia Thụ bắt đầu thấy có gì đó sai sai, nhưng vẫn trả lời: "Anh Thầm đối xử tốt với tất cả bọn tôi."

Chu Diễm tiếp tục gật gù: "Đúng vậy, anh Thầm vốn luôn quan tâm đến hậu bối."

Anh dâu mà lấy được anh Thầm, đúng là đại phúc cho cả nhà.

Lệ Gia Thụ nhìn anh ta, đợi anh ta nói tiếp để xem rốt cuộc sai ở đâu.

Chu Diễm cũng nhìn lại cậu ta, cuối cùng vỗ vai động viên: "Đừng lo, Tiểu Lệ tổng. Anh dâu mà theo anh Thầm thì không thiệt đâu."

"Anh Thầm chắc chắn sẽ cưng anh dâu lên tận trời."

"Nhà họ Lệ các cậu muốn trở thành tỷ phú số một Hoa quốc cũng không phải chuyện khó… chỉ là hiện tại còn hơi thiếu một chút thôi."

Lệ Gia Thụ: "…"

Cuối cùng cậu ta cũng nhận ra có gì sai rồi!

Những người thân thích của anh dâu đều xem anh cậu ta là "chàng vợ nhỏ" rồi!!!

Đến lúc anh cậu ta về gặp bọn họ, nếu họ phát hiện anh cậu ta không phải chàng vợ nhỏ mà là một đại hán cao một mét chín, liệu có nổi giận chặt anh trai cậu ta không?!

Một thương nhân khác trong giới làm ăn vỗ vai cậu ta: “Nào, Gia Thụ, ký hợp đồng này đi. Coi như là bọn tôi giúp đỡ công việc kinh doanh của anh dâu.”

Lệ Gia Thụ tay run run.

Người thân của anh dâu không chỉ lấy danh nghĩa hợp tác để thăm dò anh cậu ta, mà còn thực sự đem đơn hàng lớn tới?

Lệ Gia Thụ lập tức chính trực từ chối: “Không được! Sao có thể như vậy? Tôi không thể ký!”

Chu Diễm khuyên nhủ: “Gia Thụ, cậu cứ ký đi. Em trai của anh dâu chính là em trai của bọn tôi, anh em giúp nhau là chuyện bình thường.”

Lệ Gia Thụ: “… Không được không được! Thật sự không được!”

Nhưng vấn đề lớn nhất là —-

Anh cậu ta căn bản không phải “tiểu kiều thê” mà đám người này mong đợi!!!

Nếu ký bừa, đến lúc gặp mặt sẽ lật xe mất thôi!

Đám bạn thân: “Ký đi, cái này nhất định phải ký! Hơn nữa, đây cũng không phải là ưu đãi tình bạn, tập đoàn các cậu vốn dĩ đã là đứng đầu ngành rồi.”

“Đổi góc độ mà nghĩ, giúp tập đoàn phát triển hơn cũng là giúp anh dâu và anh Thầm có cuộc sống tốt hơn, đúng không?”

“Gia Thụ, cậu nghĩ mà xem, bọn tôi đến tìm cậu bàn chuyện làm ăn cũng tốn thời gian đấy. Cứ coi như số thời gian bọn tôi bỏ ra đã giúp chốt được đơn này đi…”

Lệ Gia Thụ nghe một hồi, chỉ cảm thấy bọn họ thật sự rất biết cách thuyết phục người khác. Cuối cùng, cậu ta vẫn phải "cắn răng rơi lệ" ký vào hợp đồng.

Người thân và bạn bè đều cảm thấy Lệ Gia Thụ thật sự là một đứa trẻ khiêm tốn.

Cậu ta không hề có thói xấu của mấy cậu ấm con nhà giàu, tự mình tận tụy với sự nghiệp bảo vệ môi trường, cam tâm tình nguyện đi thu gom rác. =)))) [mở cty xử lý rác thải lại bị coi là đồng nát]

Bây giờ, anh trai và anh dâu đi hưởng tuần trăng mật, cậu ta cũng chủ động gánh vác công việc, thậm chí còn tăng ca để giúp tập đoàn vận hành trơn tru.

Đối diện với sự hỗ trợ nhỏ bé của mọi người, cậu ta lại còn lễ phép từ chối, bọn họ khuyên mãi mới nhận, nhận rồi lại ngại ngùng cảm ơn không ngớt.

Nhưng Lệ Gia Thụ thì sắp khóc đến nơi rồi.

Áp lực quá lớn.

Chủ yếu là do các đại lão rỗi việc cũng chạy tới bàn chuyện làm ăn.

Nếu anh trai và anh dâu còn chưa về, rất có thể nhà họ Lệ sắp bị "tặng" luôn danh hiệu tỷ phú số một Hoa quốc rồi!

Tài nguyên mà Long Tổ* dốc vào để thử thách anh trai cậu ta, có phải quá nhiều rồi không?! (*nhóm tinh anh chuyên thực hiện nhiệm vụ tối mật.)

Không còn nghi ngờ gì nữa —-

Anh dâu chắc chắn là nhân vật cốt cán của tổ chức này từ trước!

Nhưng các lãnh đạo cấp cao và hội đồng quản trị thì lại thấy Lệ Gia Thụ là một nhân tài hiếm có.

Mới thay anh ta cậu quản lý tập đoàn chưa được bao lâu, mà đã đàm phán được hàng loạt hợp đồng lớn.

Hơn nữa, cậu nhóc này không hề có chút kiêu ngạo hay tự mãn nào, thậm chí còn thận trọng, nghiêm khắc với bản thân, yêu cầu toàn bộ công ty phải nghiêm túc với các đối tác, đặt ra tiêu chuẩn giao hàng cao nhất.

Như thế sao có thể không khiến người ta yên tâm chứ?

Hai tuần sau, dưới ánh mắt mong chờ từng ngày của Lệ Gia Thụ, cuối cùng Lệ Đình Khâm và Cố Thầm cũng trở về.

Bọn họ còn đặc biệt nhắn tin riêng báo cho Lệ Gia Thụ biết thời gian hạ cánh.

Lệ Gia Thụ ngay lập tức bỏ hết chuyện làm ăn, nhanh chóng báo tin "tốt lành" này cho Chu Diễm và những người khác.

Vì thế, vài tiếng sau, cổng VIP sân bay đã chật kín người ra đón.

Lệ Gia Thụ bị đám đại lão chen lấn sang một bên, nhìn trận thế hùng hậu trước mắt, trong lòng bỗng dâng lên một linh cảm mãnh liệt ——

Chẳng lẽ một lát nữa, bọn họ sẽ đồng loạt quỳ một gối xuống, hô lớn "Cung nghênh Long Vương hồi triều!" sao?

Trận thế này đương nhiên không thể giấu giếm được, tin tức nhanh chóng lan truyền trên các phương tiện truyền thông.

[Cố tiên sinh về nước, các đại lão đồng loạt ra sân bay đón tiếp?]

[Hahaha, từ sau khi chuyện Cố tiên sinh và Lệ tổng kết hôn chớp nhoáng bị người nhà họ Cố phát hiện, sự tồn tại của họ càng lúc càng mạnh mẽ, cứ như đang tuyên bố rằng—đã đến lúc cho Lệ tổng thấy chút "màu sắc" rồi!]

[Lệ tổng: #Nguy cấp nguy cấp nguy cấp!!!#]

Lúc Cố Thầm và Lệ Đình Khâm tay trong tay bước ra khỏi lối đi VIP, nhìn thấy đám người quen thuộc trước mặt, họ cũng có chút bất ngờ.

Cố Thầm tiến lên ôm lấy mấy người bạn, cười hỏi: "Sao mọi người lại đến đây?"

"Đến xem cậu thế nào chứ."

"Anh Thầm, cậu tìm vợ rồi sao không báo anh em một tiếng?"

Năm đó, khi Cố Thầm vừa đến thế giới này, cậu mệt mỏi chán chường, thậm chí muốn rời xa thế sự, cố gắng quên đi tất cả những gì thuộc về quá khứ.

Nhưng sau khi ở bên Lệ Đình Khâm, cậu thực sự đã có thể thả lỏng, tâm trạng cũng hoàn toàn thay đổi.

Cố Thầm nhẹ nhàng đáp: "Là lỗi của tôi."

Sau đó giới thiệu với mọi người: "Đây là bạn đời của tôi, Lệ Đình Khâm."

Tuy nhiên, Chu Diễm nhìn về phía Lệ Đình Khâm cao 1m9 đứng bên cạnh Cố Thầm, sự chấn động trong lòng anh ta trực tiếp tăng lên gấp bội.

Không thể không nói ——

Gu tìm vợ của Cố Thầm… thật sự là độc nhất vô nhị!

Đám bạn thân đồng thanh hô lớn: “Anh dâu, chào anh!”

Lệ Gia Thụ đỡ trán.

Cảnh tượng này đúng là giống với những gì cậu ta đã tưởng tượng, nhưng cậu ta tuyệt đối không ngờ rằng —-

Đám đại lão này không hô “Cung nghênh Long Vương”…

Mà lại đồng loạt gọi: “Anh dâu, chào anh!”

Lệ Đình Khâm không hề để bụng cách xưng hô này, chỉ mỉm cười chào hỏi: “Chào mọi người.”

Cố Thầm cười nói: “Về Ý Viên trước đi, mọi người đến ăn một bữa cơm đã?”

Chu Diễm hào hứng đáp: “Được, được chứ!”

Bọn họ cũng rất muốn xem cuộc sống của Cố Thầm thế nào.

Đoàn xe chạy vào Ý Viên, Chu Diễm vừa nhìn khung cảnh xung quanh, lập tức nhận ra —-

Dù là thiết kế hay bố cục vườn tược, tất cả đều mang phong cách của Cố Thầm.

Xuống xe, Chu Diễm cảm thán: "Anh Thầm, khu vườn này làm đẹp thật, đúng chuẩn gu của anh."

Cố Thầm thản nhiên đáp: "Ồ, đây là bất động sản của Đình Khâm, anh ấy xây cho tôi."

Chu Diễm: "…"

Khoan đã, có gì đó sai sai?

Không phải đáng lẽ anh Thầm phải là người xây vườn tặng anh dâu sao???

Vào nhà, Lệ Đình Khâm bảo người hầu dâng trà.

Nhưng riêng Cố Thầm, anh lại mang đến một ly nước chanh mật ong, dịu dàng dặn dò: "A Thầm, vừa đi chuyến bay dài, đừng uống trà, uống cái này đi."

Cố Thầm đón lấy, trực tiếp uống một ngụm ngay trên tay anh, nhẹ giọng: "Ừm."

Chu Diễm nhìn bọn họ tương tác: "…"

Sao anh Thầm chẳng giống tổng tài bá đạo bước ra từ truyện xuyên sách gì cả???

Không lẽ vì đọc quá nhiều truyện không CP, nên giờ hoàn toàn không hiểu phong tình, thậm chí còn để anh dâu chăm sóc ngược lại?

Thế còn cái chuyện chiều anh dâu đến tận trời xanh đâu rồi???

Lệ Đình Khâm đi chuẩn bị bữa tối, Cố Thầm trò chuyện cùng bọn họ.

Chu Diễm tò mò hỏi: “Anh Thầm, bây giờ anh làm ngành gì thế? Trông có vẻ lợi hại lắm.”

Cố Thầm nhàn nhạt đáp: “Không làm gì cả, nghỉ hưu rồi.”

Chu Diễm ngẩn ra: “Anh vẫn nói chuyện khiêm tốn như thế. Em còn tính xong phần truyện của mình sẽ chạy đến chỗ anh đây. Anh Thầm, đế chế mà anh gây dựng chắc chắn phải có chỗ cho em chứ?”

Cố Thầm bật cười, lắc đầu: “Không có đâu, gia tộc này chỉ có một mình tôi.”

“A Diễm, nghỉ hưu rồi còn muốn đi làm gì nữa?”

Chu Diễm hoàn toàn không tin: “Không thể nào! Nếu anh không làm gì, vậy tại sao bên ngoài vẫn đồn ầm lên về anh? Hơn nữa, một người cuồng công việc như anh, sao có thể chịu rảnh rỗi được?”

Cố Thầm không nhịn được cười: “Có lẽ là… tôi nhờ Lệ tổng phát cho mỗi tháng 5 triệu tiền tiêu vặt?”

Chu Diễm sững sờ: “??? Anh Thầm, anh đang đùa em đúng không?!”

Nhưng mà ——

Nghĩ kỹ lại từ đầu đến giờ, Chu Diễm cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ không đúng…

Chẳng lẽ…

“Tiểu kiều thê” thật sự là anh Thầm sao???

___

Chương 89: Phiên ngoại 9: Chúng ta có thể tìm lại nhiệt huyết mà em đã đánh mất. [TOÀN VĂN HOÀN]

Lệ Đình Khâm rất nghiêm túc tiếp đãi bạn bè của Cố Thầm.

Mà nhóm bạn này cũng đang nóng lòng muốn xem thử, rốt cuộc người này có trình độ thế nào, mà có thể khiến anh Thầm cam tâm tình nguyện làm "tiểu kiều thê"?

Nhưng khi nhìn thấy các món ăn trên bàn đều rất hợp khẩu vị và thói quen của họ, bọn họ chợt nhận ra Lệ Đình Khâm không hề đơn giản.

Ít nhất thì, trong suốt nửa tháng qua, Lệ Đình Khâm không hề hoàn toàn bị động trước sự xuất hiện của bọn họ.

Lúc bọn họ tìm hiểu về Lệ thị, thì có lẽ Lệ Đình Khâm cũng đồng thời thu thập thông tin về họ.

Lệ Đình Khâm bình thản mỉm cười: “Xin lỗi vì lần đầu tiên bạn của A Thầm đến chơi, mà chúng tôi lại đang đi nghỉ không kịp trở về. Nên tôi đã chuẩn bị một chút trước, hy vọng mọi người không phiền lòng.”

Một người đàn ông có hàm dưỡng, có chừng mực và có khả năng kiểm soát cục diện, vừa bày tỏ sự coi trọng đối với Cố Thầm, lại không khiến người khác cảm thấy bị theo dõi hay áp lực.

Chu Diễm vẫn không chịu đổi cách xưng hô, cười híp mắt: "Đương nhiên là không ngại, cảm ơn anh dâu."

Lệ Gia Thụ vừa ăn cơm, vừa do dự mãi, muốn nói lại thôi.

Anh trai trước đây hỏi mình nhiều như vậy, rốt cuộc có biết thân phận của bọn họ không?

Có biết rằng tình thế hiện tại rất nguy hiểm không?!

Lệ Đình Khâm vừa thong thả bóc tôm cho Cố Thầm, vừa bình tĩnh hỏi: "A Diễm, tiếp theo các cậu có dự định gì không? Có thể ở lại đây lâu dài, hay một thời gian nữa sẽ phải về?"

Lệ Gia Thụ ngước lên nhìn Lệ Đình Khâm, không hổ là anh trai mình, chỉ một câu đã nói trúng bản chất vấn đề.

Chu Diễm nheo mắt lại: "Anh dâu nghĩ sao?"

Đã điều tra bọn họ, vậy chắc chắn không thể không nhận ra lai lịch của họ.

Lệ Đình Khâm bình thản nói: "A Diễm chắc hẳn vẫn còn công việc ở đây? Còn những người khác thì đã chuẩn bị trở về?"

Chu Diễm bật cười: "Quả nhiên là người anh Thầm chọn."

Ngoài mình ra, những người còn lại đều giống như xuất hiện từ hư không.

Muốn nhìn thấu bọn họ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Xem ra, anh Thầm nhìn trúng người này, quả thực rất có lí do.

Cố Thầm cảm thấy đám người này đấu trí qua lại đến đau đầu, liền cười tươi rói nhưng giọng điệu đầy uy hiếp:

“Được rồi, tất cả ăn cơm đi.”

Thực ra hôm nay cũng không còn sớm nữa, mà hai người bọn họ cũng vừa trải qua chuyến đi dài về đây.

Mọi người cũng không tiện quấy rầy thêm, lần lượt cáo từ, để lại không gian riêng cho hai người họ.

Ánh trăng đầu hạ dịu dàng như nước, Lệ Đình Khâm ôm lấy vai Cố Thầm, tiễn bạn bè của cậu ra cửa.

Mặt trăng tròn trên bầu trời kéo dài bóng dáng họ tựa vào nhau.

Nhìn theo bóng lưng những người bạn của Cố Thầm, Lệ Đình Khâm khẽ thở dài: “A Thầm, thật ra anh vẫn luôn tiếc nuối… vì không thể cùng em trải qua quá khứ.”

Cố Thầm chưa từng kể với anh về những chuyện trước kia, nhưng sự thấu hiểu qua năm tháng bên nhau, đã đủ để Lệ Đình Khâm đọc được tất cả.

Cố Thầm nhẹ giọng đáp: “Không có gì đáng tiếc cả. Bởi vì hiện tại, chúng ta đang ở bên nhau.”

Lệ Đình Khâm cũng mỉm cười: “Nhưng khi thấy họ xuất hiện ở đây, anh lại cảm thấy nhẹ nhõm. Ít nhất trong quãng đường dài dằng dặc đó, em không phải cô đơn, vẫn có họ bầu bạn…”

Còn bây giờ và tương lai, đã dành trọn cho anh.

Thế nhưng, đời người quá ngắn ngủi, so với quãng thời gian dài đằng đẵng mà Cố Thầm từng trải qua, thì quả thực chẳng thấm vào đâu.

Vì vậy, anh càng muốn trân trọng hiện tại hơn nữa.

Lệ Đình Khâm dịu dàng nói: “A Thầm, thật ra bạn bè của em đến đúng lúc lắm.”

“Anh muốn tổ chức lại một lễ cưới cho chúng ta, nhưng vẫn luôn lo rằng ở đây không có người thân hay bạn bè thực sự của em góp mặt.”

Cố Thầm đã đi một chặng đường dài như thế để đến được nơi này.

Đã đến lúc cậu có thể nghỉ ngơi, có thể dừng lại, có thể yên ổn mà tận hưởng một cuộc sống bình thường.

Anh cảm thấy may mắn khi được bước vào thế giới của cậu.

Nhưng anh sao có thể để Cố Thầm một mình bước vào cuộc đời mình, mà không có lấy một người thân bên cạnh?

Cố Thầm tuy cảm thấy kết hôn rất phiền phức, nhưng khi nhìn thấy cảm xúc trong mắt Lệ Đình Khâm, cậu vẫn đáp: “Được.”

Nghe tin Cố Thầm và Lệ Đình Khâm sắp làm đám cưới, đám Chu Diễm suýt chút nữa phát điên vì kích động.

Nhóm bạn không CP đông như vậy, nhưng người thực sự kết hôn thì chỉ có một mình anh Thầm.

Mọi người đồng loạt xắn tay áo lên, giúp sức cho đại nghiệp kết hôn của Cố Thầm.

Người chuyên làm kế hoạch thì lo kế hoạch, người phụ trách hậu cần thì lo hậu cần.

Cố Thầm nhìn mà không khỏi gật đầu, quay sang nói với Lệ Đình Khâm: “Xem ra ngày này chọn cũng không tệ, kết hôn cũng chẳng phiền phức lắm nhỉ?”

Một đống người hăng hái lo liệu, làm cứ như chính họ sắp kết hôn vậy, còn chính chủ như cậu thì lại chẳng có việc gì để làm.

Tất nhiên, Lệ Đình Khâm vẫn cùng họ loại bỏ hàng chục phương án, địa điểm tổ chức cũng ngày càng mở rộng, quy mô càng lúc càng tăng lên.

Nhưng vấn đề lớn nhất là - danh sách khách mời đã được chỉnh sửa đến phiên bản thứ 189…

Và vẫn chưa dừng lại.

Thậm chí, bọn họ còn vì chuyện này mà tranh cãi nảy lửa.

“Còn thêm nữa?! Chỗ này có thể chứa hết ngần ấy người chắc? Định chèn ép đến nổ tung thế giới này à?”

“Nhưng tin anh Thầm kết hôn đã lan về Cục Xuyên Sách rồi. Hộp thư của tôi sắp nổ, trên diễn đàn chắc cũng có cả vạn bài tranh luận xem ai được đến ai không được đến… Tôi nghi ngờ nếu một số người không được mời, họ sẽ tức giận đến mức xử lý chúng ta trước.”

“Hiểu rồi, người thì tôi còn có thể chấp nhận. Nhưng con linh thú này là sao? Đây là thế giới thực, mấy cái thứ lộn xộn này mà kéo đến một đống, Chủ Thần không nổi điên chắc?”

“Đây là linh thú bản mệnh của anh Thầm trong thế giới tu tiên cấp S! Có người sẵn sàng trừ điểm để mang nó tới, liên quan gì đến tôi?”

“Cậu nói vậy thì… Anh Thầm có tổng cộng 23 con linh thú ký khế ước đấy. Nếu đều kéo đến thì chẳng phải biến thành Đấu Thú trường à?”

“Mấy người đừng cãi nữa, đám Quỷ Vương kia nếu đến thì có dọa khách khứa không? Hay là xóa bớt đi?”

“Đừng mà! Chúng ta cứ thêm hết vào trước, còn ai cần gạch tên thì để anh Thầm quyết định?”

“Được rồi, được rồi, cứ viết dài như ‘Tứ Khố Toàn Thư’ đi, đến khi anh Thầm xem xong chắc đám cưới cũng kết thúc rồi.”

Mọi người đang tranh luận kịch liệt, nhưng khi thấy Lệ Đình Khâm bước đến, lập tức im bặt.

Dù sao, quy tắc không thể nhắc đến Cục Xuyên Sách vẫn còn đó.

Lệ Đình Khâm dường như không nhận ra bầu không khí có gì bất thường, kiên nhẫn hỏi: “Mọi người đã chốt danh sách khách mời chưa?”

Chu Diễm ngượng ngùng đáp: “Ờ… Có thể là hơi nhiều người một chút… Không biết anh dâu có để ý không?”

Lệ Đình Khâm bình thản nói: “Dưới tên tôi có một hòn đảo, ngành du lịch phát triển khá tốt. Mỗi ngày tối đa có thể đón 100.000 khách. Mọi người xem thử có đủ không? Nếu không đủ, tôi sẽ điều thêm hai đảo nữa?”

Xét đến tình huống của bạn bè A Thầm, hiển nhiên trong nước không phải nơi thích hợp để tổ chức hôn lễ, một hòn đảo tư nhân không bị người ngoài quấy rầy sẽ thích hợp hơn nhiều.

Chu Diễm ngẩn người, sau đó đáp: “Đủ, đủ rồi… Tình hình trước mắt chắc chưa đến mức 100.000 người…”

Nhưng mà, 999 thế giới và những người quen trong Cục Xuyên Sách thật sự quá nhiều.

Lỡ như có ai đó phát điên trừ điểm chỉ để được đến đây thì sao?

Cuối cùng, danh sách khách mời vẫn dài như một cuốn sách, được đặt trước mặt Cố Thầm.

Cố Thầm xoa trán, nói:

“Dài quá, không đọc. Cứ thế đi, tôi tin các cậu.”

Thật sự bắt cậu xem từng cái tên, rồi lần lượt nhớ lại từng người một…

E rằng phải hồi tưởng cả một đời mới xong.

May mà, các bạn của cậu đã giúp cậu ghi nhớ tất cả.

Tin tức Cố Thầm và Lệ Đình Khâm sắp kết hôn lan truyền, các giới lập tức bùng nổ:

[Người nhà họ Cố tìm đến tận nơi, cuối cùng Cố tiên sinh và Lệ tổng cũng làm đám cưới rồi!!!]

[Không dám tưởng tượng cảnh tượng hoành tráng đến mức nào! Muốn xem quá! Tổ chức ở đâu vậy? Nếu không có thiệp mời thì tôi có thể đứng gần đó hóng không?]

[Nghe nói là trên một hòn đảo tư nhân, cậu bơi qua đó hóng thử xem.]

[Vậy có thể livestream hôn lễ không? Nhanh nhanh nhanh, nhà đài nào đi thương lượng quyền phát sóng đi, đảm bảo hốt bạc đầy túi!]

[Cầu livestream!!! Cho dân tình được ăn kẹo ngọt đi mà!]

Các phương tiện truyền thông đương nhiên rất muốn có tin độc quyền, nhưng vấn đề là—người ta không thiếu tiền, hôn lễ lại diễn ra trên đảo tư nhân, ngay cả quay lén cũng thuộc dạng siêu khó, khiến ai nấy vắt óc tìm cách tiếp cận.

Thế là, giữa vô vàn ánh mắt trông đợi nhưng không thể nhìn thấy, hôn lễ bắt đầu.

Cả hòn đảo được trang hoàng bằng vô số hoa tươi và cây cỏ, nhìn từ trên cao giống như một đóa hoa khổng lồ nở rộ giữa đại dương xanh thẳm.

Tất cả khách sạn trên đảo đều được trưng dụng, phục vụ theo tiêu chuẩn cao nhất, hoàn toàn đủ sức chứa số lượng khách mời.

Lệ Gia Thụ vừa tiếp đón vừa kinh ngạc đến sững sờ, không khỏi lẩm bẩm:

“Nhiều người quá…”

Anh dâu có nhiều đồng nghiệp đến vậy sao?

Hình như có gì đó không đúng lắm?

Danh nhân các giới tụ hội, trực thăng và du thuyền đậu san sát xung quanh hòn đảo.

Lệ Gia Thụ nhìn danh sách khách mời, nhận ra rằng dù không quen biết những người này, nhưng ai nấy đều mang dáng vẻ nhân vật lớn.

Cho đến khi… không gian trước mắt rách toạc, một người đàn ông xuất hiện ngay trước mặt cậu.

Lệ Gia Thụ dụi mắt: “Ơ…”

Hệ thống trong đầu người đàn ông hét lớn:

[Trừ điểm! Trừ điểm!]

Người đàn ông bình tĩnh đáp lại:

[Trừ, trừ, trừ! Đám cưới của anh Thầm tôi chẳng lẽ không được bỏ tiền mừng?!]

Anh ta đưa tay ra hiệu suỵt với Lệ Gia Thụ, rồi chạy ngay đến chỗ Chu Diễm để gửi quà cưới.

Lệ Gia Thụ đứng đờ ra, dụi mắt lần nữa, lầm bầm: “Giờ đặc vụ có cả công nghệ xuyên không gian rồi sao?”

Chu Diễm tay nhận quà, miệng run rẩy nói: “Anh Thầm chỉ cưới vợ thôi mà… Có khi nào trực tiếp trở thành đại phú hào của Cục Xuyên Sách luôn không?”

Đám người này cứ như chưa từng thấy ai kết hôn bao giờ, quà cáp mang đến phát điên luôn rồi!

Đến giờ làm lễ.

Cố Thầm và Lệ Đình Khâm mặc lễ phục sang trọng, tay trong tay bước xuống từ trực thăng.

Mọi ánh mắt phấn khích đổ dồn về phía họ, nhất là những người bạn chưa từng gặp Lệ Đình Khâm trước đây.

“Không ngờ người đầu tiên kết hôn trong nhóm không CP của chúng ta lại là đại lão…”

“Anh Thầm vốn dĩ đã vậy mà, làm gì cũng dẫn đầu người khác cả dặm, ngay cả kết hôn cũng nhanh hơn mọi người.”

Chu Diễm vừa xoa tay vừa xuýt xoa:

“Đẹp đôi! Thật sự quá đẹp đôi!”

Các phóng viên dùng đủ mọi cách để xâm nhập, một số công ty truyền thông thậm chí điều trực thăng trà trộn, có người còn bơi sang.

Bây giờ nghĩ lại, thấy quá đáng giá!

Thế lực nhà họ Cố rốt cuộc lớn đến mức nào?

Số lượng khách khứa thế này, nhìn kiểu gì cũng không có người đơn giản!

Vả lại, ai cũng nghe danh Cố tiên sinh có dung mạo khuynh thành, giờ mới tận mắt thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!

Cùng Lệ tổng đứng cạnh nhau, hình ảnh này đẹp đến mức không dám tin vào mắt mình.

Nếu có thể giành được độc quyền khoảnh khắc Cố tiên sinh xuất hiện trong hôn lễ, vậy thì tin trang nhất là chắc chắn!

Nhưng rồi, số người xuất hiện ngày càng nhiều, khiến họ bắt đầu cảm thấy có gì đó… sai sai.

Ơ? Người này đến từ lúc nào? Sao mình không nhìn thấy? Xuất hiện từ hư không à?

Ơ ơ ơ? Người này… trông có vẻ không giống con người cho lắm???

Trên trời bay, dưới nước bơi… toàn là sinh vật gì thế này??? Đừng có tiến lại gần đây á á á á á!!!

“Mẹ nó! Đám cưới của anh Thầm làm sao có thể không có tôi?!”

“Người ta có mời cậu đâu mà đến!”

“Đừng chen nữa! Lỡ làm vỡ thế giới nhỏ này thì sao?!”

Trước vô số hiện tượng siêu nhiên kỳ lạ, các phóng viên tay run lẩy bẩy, máy ảnh tạch tạch vài tiếng… rồi trực tiếp hỏng luôn.

A a a! Nhà họ Cố đáng sợ đến mức này sao!

Thế lực còn lớn hơn cả các gia tộc ẩn thế trong truyền thuyết!

Cư dân mạng vẫn còn đánh giá quá thấp!

Đây e rằng phải là một tông môn tu tiên tồn tại ngàn năm rồi!

Cư dân mạng đang phấn khích dõi theo tin tức từ hiện trường truyền về, không ngờ trong nháy mắt, tất cả đều 404, biến mất sạch sẽ.

Sức mạnh thần bí kinh khủng đến vậy sao!

Chu Diễm nhìn số lượng khách mời càng lúc càng nhiều, toát cả mồ hôi lạnh.

“Anh Thầm kết hôn thôi mà, sao các người lại phát điên lên như vậy!!!”

Lệ Đình Khâm và Cố Thầm tay trong tay, đón nhận những ánh mắt chúc phúc xung quanh, vừa đi vừa chào hỏi khách khứa.

Lệ Đình Khâm từng lên kế hoạch rất nhiều kiểu hôn lễ hoành tráng, nhưng không ngờ cuối cùng lại lớn đến mức này.

Mà càng long trọng, lại càng đúng như mong muốn của anh.

Anh nói: "A Thầm, anh hy vọng hôn lễ của chúng ta có thể trở thành một dấu ấn đậm nét trong ký ức dài dằng dặc của em."

"Dù thời gian ngắn ngủi, nhưng ít nhất cũng để lại dấu vết."

Cố Thầm đáp: "Được."

Cậu từng mệt mỏi bước đến thế giới này, định buông xuôi, an hưởng tuổi già, kết thúc phần đời còn lại.

Nhưng một mối quan hệ tích cực và thân mật đã thực sự chữa lành tinh thần của cậu.

Cậu rốt cuộc cảm thấy thời gian tương lai vẫn quá ngắn.

Lúc ấy, cậu vô tình nhìn thấy Tào Hạc trong dòng người.

Cố Thầm dắt Lệ Đình Khâm bước tới, bắt tay Tào Hạc: "Lão Tào, tôi nhớ là tôi không mời anh mà?"

Vừa thấy người này, lại có cảm giác sắp bị gọi về đi làm rồi.

Tào Hạc liếc mắt nhìn Lệ Đình Khâm, nói: "Chúc mừng."

"Nghe nói cậu kết hôn, tôi tình cờ có công vụ ở đây, tiện thể ghé qua."

Chu Diễm hô lên: “Không phải chứ lão Tào! Anh tự nguyện tái tuyển dụng để tiếp tục cày chết cày sống thì thôi đi, giờ còn định kéo anh Thầm về làm nữa à?”

Tào Hạc khẽ cười: “Đừng vội, A Diễm. Có khi tôi đến đây lại là chuyện tốt thì sao?”

Rồi nhìn sang Cố Thầm: “Yên tâm đi, A Thầm, người tôi muốn kéo về không phải cậu, mà là chồng của cậu — Lệ tiên sinh.”

Chu Diễm: “A a a? Người ta mới cưới mà anh đã định chia rẽ người ta rồi sao?”

Tào Hạc phớt lờ cậu, chỉ nhìn Cố Thầm: “Cậu đã cố gắng nhiều năm như vậy, thực sự cam tâm chỉ có một đời này thôi sao?”

Cố Thầm nhướng mày: “Thế nên?”

Cậu đương nhiên không nghĩ như vậy.

Cậu tính toán rằng, sau khi đời này kết thúc, sẽ dẫn theo Lệ Đình Khâm rời đi, thương lượng điều kiện với Cục Xuyên Sách.

Tào Hạc nói: “Tuyển Lệ tiên sinh vào làm, có thể dẫn theo người nhà. Thế nào?”

Cố Thầm thản nhiên đáp: “Chỉ vậy à? Nhưng vẫn còn sớm, chúng tôi chưa vội. Lão Tào, anh cứ suy nghĩ thêm xem có thể đưa ra điều kiện nào khác không? Chúng tôi xin phép đi trước.”

Dẫn Lệ Đình Khâm tiếp tục tiến về phía trước, Cố Thầm khẽ hỏi: “Đình Khâm, anh nghĩ sao? Tương lai, anh muốn đi không?”

Lệ Đình Khâm nghiêm túc đáp: “Nếu là ý kiến của anh, anh hy vọng chúng ta sẽ cùng đi.”

“Anh tiếc nuối vì anh chỉ có thể sở hữu em trong khoảng thời gian cực kỳ hữu hạn này.”

“Nhưng nếu có thể có một tương lai dài hơn, có lẽ anh sẽ dần trở thành một nửa của cuộc đời em, chín phần mười, chín mươi chín phần trăm…”

“Dù không thể có được trọn vẹn, nhưng chỉ cần thời gian đủ dài, cuối cùng anh cũng có thể tiệm cận vô hạn.”

“Tất nhiên, nếu A Thầm muốn nghỉ ngơi, vậy thì chúng ta sẽ trân trọng khoảng thời gian còn lại bên nhau.”

Cố Thầm lặng lẽ nhìn anh: “Nếu còn nhiều thời gian hơn, đương nhiên em không muốn kết thúc tại đây.”

“Nhưng… em không biết mình còn đủ nhiệt huyết để tiếp tục không…”

Lệ Đình Khâm ôm chặt lấy cậu, khẽ thì thầm bên tai: “Không sao đâu, A Thầm.”

“Thời gian còn dài, chúng ta có thể tìm lại nhiệt huyết mà em đã đánh mất.”

[Hoàn thành toàn văn.]

Nội dung từ **Chương 1: Một người qua đường giàu có và tự do.** đến **Chương 89: Phiên ngoại 9: Chúng ta có thể tìm lại nhiệt huyết mà em đã đánh mất. [TOÀN VĂN HOÀN]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh